

Sy-li spwáw,
Pílnje džśtał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatak
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Luboś ma;
Bóh pak swárny
Przez spaf mórny
Ćerstwoś da.

Njech ty spwáw,
Swérnje džśtał
Wśrdne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z njeboś mana
Njech śi khmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kíž Bóh pódá,
Wokřew ćo!

F.

Szerebške njedzelske łopjena.

Wubawa 60 kózbu 60botu w Sámolezje knižicijščestni w Budyschjine a je tam ja šchwóćetnu pšjedpłatu 40 np. dostać.

Nowe lěto.

Čut. 2, 21.

Krótko słowo — jene mjeno. A to mjeno je mjeno pšče wschitke mjena — to mjeno, w kotrymž je našce šbože wobfamkujene. W tym mjenje leži našce jónnowanje ja zyte lěto, w tym mjenje leži wschitko, cšehož potrebamy.

Žesuf našca khorhoj!

1. Žesu, prjedy dži nam tu na semi!
2. Nječaj 60 nam dołho kómbdžić a toh' prawoh' cžaka štomdžić!
3. Wjedyž naš ja ruku t' Wótzej do domu!

1. Žesu, prjedy dži! Našch puć njeje pšczego runy puć; ale hufto je tež wobčejny a strašny, so my wodžerja potrebamy. Tón wodžer njemóže žadny drugi być, hač knjez Žesuf, kiž je prajił: „Ja bym puć a wernošć a žiwjenje.“ Wobrachujesli nam móž, wón je prajił: „Moja móž je w šlabych bytła.“ Wamylisli staroće, kaž mejachmy w starym lěće, kajlež žmiejemy tež w nowym lěće, pomylimy žebni na Žafuba, kiž 60 i knjelom bédžesje w cžémnej nozy a praji: „Knjeze, ja će njepušćuju, žiba so mje požohnuješ! W našy my wěmy, so je prajił: Ja bym pola waš wschitke dny hač do škócnjenja žiwěta! Duž dyrbi našce słowo dženska być: Tón knjez je mój pošty. Wašch jecho tež woprawdže ja swojeho wodžerja? Ty jeho měješće w swojej młodoći, ty bédže dobre, pobožne džěčo a twója wutroba 60 t' njemu horješće — ale to je nimo. Ty by jeho

šhubil. Žiwjenje je ja tebe šhubjeny paradis, hdyž jeho wjazy nimaš. Ty by mjes družimi wopušćěny, hdyž teho jeničšeho praweho wodžerja wjazy nimaš. Hdyž wón tebi w žiwjenju prjedy njendže, bładžišć ty a budžesć 60 wopušćěny a šhuby šaczuwać. Stary zyrkwinšći wótž Ignatius praji, so je semu mjeno Žesuf je škotym pišnikami do wutroby šarižane. A powjeda 60, so 60 jeho njepšćezěsjo w Romje, hdyž bédže wót džitwich šwerjatow rostorhanu, w jeho cžele pytali, hač je to wo škotych pišnikach wěro. Tuto mjeno steji tež w našcej wutrobje, hdyž tež cšłowjetojo u njewidža, hdyž 60 my wot njeho wodžić dany po słowje: Wschitko, šchtož wy cžiniće w słowach a skutkach, to cžiniće w mjenje knjeza Žesufa.

2. „Nječaj 60 nam dołho kómbdžić a toh' prawoh' cžaka štomdžić!“ Wón praji: Wój ja mnu! Duž dyrbimy tež ja nim hić. Žesufowe mjeno we reče mječ, njeje cžěto — ale ja nim kšobdžić, je wěšćto druže: „Čhtóž čže sa mnu bić, wšni swoj kšiz na 60 a pój ja mnu!“ Ty móžesć — ale wón tebe njenukuje, ty móžesć tež swoje puće hić. Někotry škwilu i knjelom dže a potom ham swoje puće. Žemu wón praji: „Čhtóž swoju ruku t' pluhej pšchilozji a wohlada 60 našab, tón mje hóbny njeje.“ Dobra wola wobrachuje. Kšdiz njeka šchěćejan na 60 wšac, niz hřećčne pšchiloznje wotpoložić. Winowy pjent kž twawo, hdyž 60 wobřesa, ale džesć to bohate plody njeje. Njech našch puć dže do cžémneho dola w nowym lěće, my wěmy, tón knjez je prjedy naš!

3. Nove leto dopomina naš na smjereč a row.
 Nefotra wutroba, kotraž hiščezje psched letom wješela
 krapalche, je w smjereči šo stamata. Duž japočezmy
 nowe leto w tej štutnej myšli, šo može ja naš podobne byčj.
 Škōzde leto naš smjereči bliže wjedže. Duž špewajmy
 nutraje: „Wjedž naš ja ruku f Wōtzej do domu! Jesuž
 je naša hwēša tež wyše smjereča a rowa! Wōn je
 ja naš smjereč pšewinjny, wōn je šeršata žiwjenja! Duž
 staraj šo ja to, šo by w nowym lečeje wuinacze twōjeje
 wēry bylo: „Škrystuž je moje žiwjenje, a wumrječeje je
 moje dobyčeje.“ W Žefušowym mjenje! Šamjen.

K wobšauknjenju leta.

(R. B. Garve.)

Šlōš: Dušche wšesjelo —

Š lōždej kročelju
 Blize f žiwjenju.
 Dny, tu lēdy japočezane,
 Nēt šu bižom dofontanje;
 Wužij šwērū je,
 Dža wšo derje dže.

Šorjo, wješela
 Wōšpjet čžejaja.
 Šdže dža šu wšče šradne čžebj?
 Šdže je šarotčj, bolotčj šabj?
 Młodotčj, šrudoba
 Dušiči dobytk da.

Šwēt šo pomnije,
 Dobytk wōstanje.
 Šo tōn šhaz tež namafamy,
 Šotryž we Žefušu manj,
 Šo to prošuj ša,
 Šuby šhčejžano!

Šam to božatšiwō,
 Nječ wšo minje šo.
 Šutōn šhaz pšche wšitke šhazy
 Šjelafj nam šerlawj wjazy;
 Šōn tu pšewajzi
 Ššitko što mi.

Šamoženje ty
 Šajštrajniče šy,
 Šušto w šhčachj šapomujeny,
 Š starotčjach mi potajeny,
 Šaj mi, Šnježe, šo,
 Šruše dam čji wšhō.

Šerje mi, — šy mōj!
 Šēda, — nješhym twōj!
 Štowatčj šo mu šo, mōj Šnježe,
 Šaž šo f tobu dušha šwēže,
 Šha čžab šwata mi
 Šwēš'le f šbōžnōčj!

Šichel. Š. Wōška.

Šlowōltna nōz nješbožowneho.

(Šean Paul.)

Štary čłowjet štejeche w polnozj nowōltna pšči wōtjne a
 šhladowašche f pohladom šhynkeho šabrdōlowanja šorje f nje-

hibnemu, wēzjnje kēžjennu njebju, a dele na čžihu, čžitū, bētu
 šemju, na šotryž nēto midōtō šaf hjesarōdōmny a hjespanitny njebē
 šaž wōn. Špšchetōž blīsto pšči nim štejeche jehō rownīščezjo; to
 bē jeno je šnēšom štaroby, nīž je šeleninu młobōčjeje wōtnye, a
 wōn šam f žyčehō bohatehō žiwjenja dale ničō nješpšhjnjeje džišī
 štuby, hēdētī a šhorotčje, šestlōbne čžēto, šapūščeznu dušhū,
 wutrobnō polne jēda a štarobū polnu rošatčja. Žehō rjane młobō
 dōjne dny šo dženja jalo ščewenja wōčezaju dale ničō nješpšhjnjeje
 tamne lube ranje čžehnidū, šdžej bē njebōhī nan jehō najrjedy
 na rošpacj žiwjenja štajī, šotryž f prawjzy po šlōnčjnjeje čžerī
 pobōžnōčjeje do dalotehō šnēwōnnehō kraja, šwētka, žnjow a
 jandželow polnehō, wjedže, a šotryž f lēwizy šo do knočžazyh
 džerōw šlōstnīštwa dele čžehnje, do čžornjeje jamy, pošneje dele-
 čžezžajehō jēda, pošneje mējatnyh šadow a čžemnyh tužnyh
 dymōw.

Šč, tute šady wšahju wōloto jehō wutrobnā a te jēdotje
 šapki na jehō jajštu, a wōn nēto wjedžjše, hēže bēšche.

Šjesšmyšlōwmy a f njeruprajneje žalotčju wōn f njebju šorje
 wōlōtche: Šaj mi młobōčj šašo! Š nano, štaj mje hiščezje rōs
 na rošpacj, šo šinat wšuwōlam.

Šle jehō nan a jehō młobōčj bēščtaj šo žjōm dawno po-
 minjtoj. Wōn wīdžēche blūdnicīki na tūmenjščezach rejwāczj a
 na pohrjebnīščezju šaščōwāczj, a wōn džēche: „Šo šu moje
 šlajwīwe dny!“ — Wōn wīdžēche hwešū f nješja čžēfatčj a
 w padže btyšotāczj a na šemi rošpatnyčj. „Šo šum ja“, rjeltny
 jehō šrawajaza wutroba, a šadžaze šuby rošatčja w jejnyh ranach
 dale ryžachu.

Šehō šorjaza namyšlōwōčj (Šphantajje) pošafōwāšche jemu
 čžēfatčzyh nožōblūdžerjow (Šachtwandler) na ščehach, a wētntik
 pošēže hrožetšy žiwje wōšhōdla f rošwiczju, a nawōbliczjo (Šarve),
 w pšōdnēje šōčezjny jawōštate, po-nēžim jehō čžabi pšhjmja.

Šwōšrjēdž bēdženja šaktīnčja f našta šhūdžba ja nowōltō
 f wēže dele šaf šdaleny šyřhōmī špōw. Wōn bu žunjo hnuty.
 — Wōn šhadōšche šlowōloto wōšōra (Šorizont) a pšches dalōtu
 šemju, a wōn myšlēšche na pšchēželow šiwōjeje młobōčje, šīž
 bēčju nēto šbožownjštj a špšhči džišī wōn, wučžerjo šenje, nānojo
 šbožownyčj džēčjī a pošōžnōmani čžłowjēšōja, a wōn džēšche: „Š
 ja mōhē tež, šaž wy, tute pšrēnu nōž je šhymīšū wōčžōmaj pšche-
 drēmācz, budžich-li to čžyčj. — Šč, ja mōhē šbožowny byčj, wōj
 brohaj šaršchej, budžich-li waju nowōltne pšchēčja a wučžbu
 špōjelnit.“

Š šymnicžnym špominanju na čžab młobōčje šo jemu šašche,
 šaž by šo nawōbliczjo je šiwōjmi čžahami w šōčezjny pošbēhnyte;
 šlōnčjnje bu wōno pšches pšhōwēru, w nowōltnej wozj budžow
 pšhōdōba wīdžajej, f žiwenu młobōženzej.

Šōn to njemōžēšche wjazy wīdžēčj; — wōn šapšhčjny wōčžto;
 tyžaz šoržyč šylšow wšuwōdhu šo šaprašwīštj do šnēha; —
 wōn šyčhōwāšche jeno hiščezje čžjše, bjesštrōštjnje a bjesmyšlnje:
 „Šhčīndž jeno šašo, młobōčj, pšhčīndž šašo!“

— Š wōna pšhčīndže šašo; pšchetōž jemu bēšche šo jeno
 w nowōltnej nazy tal pšhēštāčhjnje šbōlo. Wōn bēšche hiščezje
 młobženz; jeno jehō šabūdženja njebēčju žadyn šōn byčē. Šle
 wōn šo Wōhu džafōwāšche, šo mōžēšche šo, hiščezje młoby, w masa-
 nyč šhōdbach šlōstnīštwa šanrōčjēczj a šo na tu šlōnčnju čžēt
 wōrōčj pōdācz, kotraž do šohateho kraja žnjow wjedže.

Šwōrčj šo f nim, młoby čžitarjo, štejijch-li na jehō blūdnyh
 pučžu! Šōnle kračhātj šōn šudže tēbi pšhčhōdnje je šhūdntom;
 ale hōy by jumu žačžōwje wōlat: „Šhčīndž šašo, rjane młobōčj!“
 — dža wōna šašo pšhčjštka njeby! —

Ślōk: Wono je doſeł —.

Wōh pomhaj czi!
 Kōz hacz do dženſiſchoſ'
 Ze tebi ſiewiſ ho
 Piſhej' i pomogu.
 Wōn w žanej ſlaboſczi
 A w žanej ſhoroczi,
 Też w žanej ſtyſnej, hrzeſchnej nuſy
 Njei' ſtryſta dla był tebi zuſy.

Wōh pomhaj czi!
 Khywaſ jeho dobru
 Nēt i džaſnej wotrobu
 A i ſkruſiſchoſ! —
 Też proſiſ job' wſchodnje ty,
 So dale ſpōzcził by
 Czi nowu ſnadu, żohnowanie,
 Mēr, ſwoże, dobre ſtutkowanie,
 Wōh pomhaj czi!

Wōh pſchewodż cze!
 Kōz je cze ſa rufu
 Piſheſ tkeu rōżowu
 Wſchaf wōdżił tu,
 Też w cżemnym doſe je
 Seo ſtarak ſa tebe,
 Tak budże Wōh cze dale wōdżiż,
 So njewjedra czi niemż ſchtōdżiż.
 Wōh pſchewodż cze!

Wōh pſchewodż cze!
 Hōdż ſnjes czi zuſniſ ie,
 Njeſy duſka ſduchuje:
 Nōj Ebōżniſa,
 Mi wożi wotew' ſam,
 So ſaſ' cze wōhlabam!
 Dha potom ſrognijich ty rucze,
 Kōt kraſnie ſu tu jeho puże.
 Wōh pſchewodż cze!

Wōh ſwaruij cze!
 Njei' ſtemu wobarał,
 Na tebe ſedżbował,
 Tōu luby Wōh?
 Kōt wiſheſte ſtrachōſcze
 Ze ſkali wot tebie!
 Wōn twōjic je a tebie hlabal
 Hacž dotal — lēpje hacž by žodał.
 Wōh ſwaruij cze!

Wōh ſwaruij cze!
 Wōj ſwojoſ' Wōha ho,
 Dha lubi janżeljo
 Csu piſi tebi.
 Njeſy k' Wōhu wolaſi ho:
 Ktōj ſwoje kurjaſ!
 Cze potom Wōza rufa ſita
 A duſi mēr a ſbōżnoſc' ſwita.
 Wōh ſwaruij cze!

Bożjednaſtco je Eſerbow.

Wēſche jaſne a jara tużne popoſdnio, wſchitzy ludžo dżelachu na polach, doſeł bēchu ſo žita ſyż ſapocžate. Wōni ſaſhſyſchaju i doſom hrōſbne wolanje „woher!“ Wſchitko ſtejo a lēžo wōſtajuſi bēžachu do wſy. Tu namatachu Polana pſched ſwojimi palazymi burjami, Wōha a dobrzych ludži na pomoz wolaſo, ſo bychu tola jeho dżowu i plomja wumohli. Nētōſi poſaſtachu drje, i jeho żalocženiom huiczi; niſtō; paſ njewwējſche hebi do dwora, kolowokoło ſo palaczeſo. Wē wietſhim ſtraſche wolaſche nētō Polan: „Wōh mōj ſwōdē, ſiſtōż mi dżowu wumōżi, ju doſtanje!“

Wjes tym bē i tanneje ſtrony wſy mlobdżenz pſchibēžat, ſiż i ſyroblm wokom ho roſhladowawſi je ſylniej rufu piōt pſched ſtrōynimi wōknami wottrōny a njeſiſwajō na wulku horzotu, na lētaze ſchtrē a hrožaze żwiſle po ſahrodze k' wōknej bēžeſche. S wotmachom je wōſtrawſiſi ſieſe do jſtwy a ſhwataſche k' burjam; ale lēdy je wotewrowiſi ſtrōżi ho, pſchedo ſhēža bē hōjom potna kura a tadu. Njeſobdżejſche ſo jemu wjaży, runje horje hiež, dyrbjeſche lēicž. Wiſi wſchēm khywat bē ho też wopraſchecž ſapomnił, hōje mohła bycž; wolaſche drje „ſaſiža!“ ale niſhōje ſo niſcžo njewotmōtwi. Cžyto nētō? — Tu pſchōndže jemu ſpomōżna myſlicžka. Kōt, ſnadž je we wulſtim ſtraſche do pinzy ſaſiſta! — Semyežejſche ſo k' njei. Hōdž paſ bē pola ſhōda, nahraſnami poſleſchcžo a wokoſto maſajō draſty a druhe wēzy; wōbēhny jeho hrōſba. ſaſiža bē horjeta runowata, to pōjna. Snadž je ho pſchi tym nētō ſapōdžiła a potom ſadūſiſta! Ze to ſurwota myſlicžka, tola jeho ſyrobōlōž pſchibjera, cže k' najmjeſchemu kracu po ſhōdže horje. Wōthrabny tam namjeatny cžapor, tu pſtyny, to ſo nēchto czeje na ſhōdže hoju deſe ſwoje. Wē to ſaſiža. — Swjeſeli ho prawje, hōdž ju nadebōže, — ale ſaſche ho morwa bycž. Nadežiſu wſchaf njeſpuchcžiwſi ſawali ju do pōbla lēžazeho pſachcžja a na duſchazy bym njebōżewo njeſchēje ju ſhwatajzy do jſtwy a puſchczi ju i wōknom won, myſlo ſo jemu tola nētō nēchto na pomoz pſchōndže — tola podarmo! Tu drje bē won podal, ale hebi wulphōb ſaſchlahowat; dyrbjeſche pōblanſte wōkno wurahcž a tam wulējež. ſwabny ſaſo ſaſižu; lēdy paſ bē ſahrodku pſchecrožcił, ſypnydu ſo žwiſle a ſchtrē lētachu daloſo a ſchērofo. Tu wopuſchcžicu jeho moży a padže ſe ſwojei czežu, mo hebi wjaży njewjedžo. Tu haſle pſchibēžcžitaj Polan a jeho wotrocžt a wotnječchitaj wobuju.

Nētō bē hōžo najwjeſczi ſtrach pſched wohnjom nimo, doſeł powētr cziſcže mērnny wōſta a ſahubne plomjo ſnoſchowaſche ho k' njeju: teho dla bēchu ho wſchitzy, ſiż na pomoz pſchōndžedchu, pola ſpalniſchcžja ſhromadžiłi. Wſchitzy dżiwachu ho wulzyſchne nade mlobdżenzowej ſyrobōlōžu a wōhjarowachu wōbōjeju ſlubjemenju.

ſaſižu drje ſwadzi lēkaſta pomoz po nētōtrym cžaſu k' žiwjenju a dżiwachu ſo wſchitzy nad Wōzim ſwarownawiom, pſchetož wona bē hjeſe wſcheho wōbiſchtōdženja wōſta. Hōdž bē ſaſo k' hebi pſchicžta, napraſchowachu ho wēſipnje, ſaſ je ho podalo, ſo ſama ſahubjōgemu wohnjei wuſcžka njeje. Wōna pomjedaiſche jim: „Nitsſach piſi dżēle doſhladaſy ho, ſo ſo na hrōdžach pali, wuſtrōžana ſawolach i wōknom dwōjyż „woher“ a ſhwatach horje, ſo bych wohnjei nēchto wutorōnyka. Wjetadž poſleſchcžja a draſtu do ſhēže; i doſom pocža ſo w žwiſlach palič, — bēžach te ſhōdej, tu waleſche ho mi hōjom duſchazy ſad napſchecžo, naſtupicž hōiſchcže ſhōd. Tu mie wēdomōcž wopuſchczi — ſchto je ho herwaſ ſe mnu podalo, njewēm.“ ſaſiža bē potajim berje woteſchta, jeje wumōżerja, Wroniž Wicžata, bēchu ſa mōrweho domoj donejli. Po dołhim cžaſu haſle, hōdž bē lēkaſ wſchu mōżnu prōžu naſōżowat, pocža drje wōżiwječ; tola njebē hejeje powēdomny, pſchetož ranaza ſymija nadebōhowaſche jeho ſurwōje. Wjes teho ſo by ſchto

pytnyl, bē šo jara wopalik a pšči wurazenju družeho woftna hebi ruku woľoto lohčja cžejy poranil.

Šdyž bēchu Wronizy štonil, kajti fclub je Polan ščinil, nje-
šwojseľichu šo nad nim, dofelž bē drofo šfšilženy a ničto nje-
možejše jim sa to rukowacž; šo budže Michal hdy Polanowe
pienjehy a lubto cžty a strowy wužmawčž; tola pa jeho pščepru-
šyžu, šo by pola nič je šwojimi ludžimi hošpodowaľ, doniž hebi
njenawari. Polan pšcijja to radlubje a mečejše ja pščišfšičšyne,
šo jemu Wronizy wობolenje postfje. Cžim bōle paľ tradowaješe
šo nad tutej nowinku šariža; šmēdžejše džē něfo šwojemu wu-
šwobodžerje to jeho šhorošči pošfšezčē a jeho wothľadacž. Wšaf
bē jej jeho žimjenje runje taf drohe, kož jeho šarfšičmaj a pšči-
wufnytm. Šaj wona wothľadowaješe jeha cžim naležniščo, hdyž
bē šo wo jeha bološči pščeopotajata, dofelž wōn ja nju niemato
cžefrzejšej; to šmēdžajahu jeha wopulte woblifčo a jeha nabutej ruzy.
Cžejšo paľ jej bēheče, šo f nim po ľkarjowej jatajni ničzo powje-
dacž nješmēdžejše; raba budžičše f najmiejšiča štonila, taf je ju
f wohnja wunješk a jcho je pšči tym myšlil, hdyž je do palazeho
twarjenja jchoť. Šžerža šo paľ nječarňuch praščenjom, ľkarjo-
weho hroženja šo bojo; špofoji šo f jeha džaknym pohľadon,
kotryž pšči pošfšičowanju doftawaješe. Wščišpōdla cžafajše f nje-
dōčšafliwošću na džēn, hdyž by šmēla po woli f nim šo ros-
rečšowacž. Šromadžejše džēn wote dnja praščenja, kž džyšejše
jemu pščeypološēč. Runjež by thary derje wothľadany, šhujejše
šo haffe po dwēmaj njedšeloмай šnuiza a w tšejšim tųženju
šmēdžajahu f nim drušdyh powjedacž. Š tym paľ njebu hičejše
hnydom wumozena, pšchetōž ľōšdy frōčž, hdyž pščifšidže, bēchu jeha
lubžo f nim lošičto rēčēli a jeha šotra pščišafawajše jej, šo by
hičejše mjelčjata.

(Wščišhodnje baťe.)

Wodajče!

Na rowowym kamjenju na pohrebnifščy wulkeho mēšta
steji šame škowčžo: Wodajče! Šso powjeba, šo w rowje žona
špi, kotraž je nēšdy rjana byla, bēheče paľ do šľubokeho hřcha
šapadnyta a na mandžejšeho a džēči wulke nješbože pščinjēša.
Wš šamotnošči jaitwa paľ Šbōžniša pojna. Š njej bu hinak a
wona nowe žimjenje šapoczja. Mrežo bēheče šwoje džēči prošyla,
šo bychu jej jeniečte škowčžo „Wodajče“ na kamje naprišacž
baf.

Wšejety postup do pščichoda.

Šrocľel dafē postupi
Cžaf nam f wotmēnjenjom ľeta;
Wšizimy šo f wēčžnošči,
Wōrňy špadnje šemifa hēta;
Ščtož paľ wēčžnje woflanje,
Wšejete je nječjeste! —

Šdyž nam šwētoš f wēčžnoščē
Wožu nōž je šesthabžato,
Cžēmnoščē šhubita šo je,
Žimjenje šo cšľowifštwu daf! —
Duž nēť cžēť do pščichoda
Wšejeta šo woteworja. —

Šowodne wšaf wyšľanje
Cšľowifštwu ženje njewōnēni;
Wščičšto do šwēta šem je
Šboje, kž šo nješčēmēni;
Ščľōžno hnadý jafni šo
Nam do raja nješejšōš! —

Runo h wēšfdže šhōfi
Mjeno nam šo Wseľuhōwe,
Kōtež bjenha wufnuť,
Šdyž nam ľeto šwita nowe. —
Duž budž ščfť a šfšōžno šam
Na drofy wšaf ľesuh nam!

Džemy-li f nim šwoju cšēť,
Šsmý najšēje jafēčēni;
Wobarnuje Woži mēť
Wutrobu nam. — wobhmadženi
Š hodowneho mjēšela
Wšwatajmý nēť do njebja! —

M. U.

Wšchēlake f bliška a f daloka.

— Wože šōžnowanje pšdejemy ľubym cžitarjam do ľubeho
noweho ľeta. Mly wāje prošnym, šo byhčejše nam šwērni wofšali
to nowym ľēče a tež družich na našče łopjeno ľedžbnych cžinili
a jich nam došyli ja šobucžitarjom. „Woju f cšejēči“ cžimny to
džēto wudawanja naščeho nješēšelfeho łopjena „Pomhaj Wōh“,
šo by wono pombato Woze tralefimo mjēš naščim ľubym šeršifim
ľubom twaricē a šžerčēč. Tšajti cžōšpōšif paľ je cžim nufšiči
to naščim cžōš, hdyž šo taf nješfmameho, dušču kažajeha
cžitanja do donow nošy. Kšwēča jafňy šeršizy duchowni šu šo
šwoľniwmy wuprajili, natmarjaje našfanki mo nješēšfšim tēšēje špi-
šacž. Duž šmejēče wot ľōšdcho šwojich duščowopafštyrow
duščowopafšitēte rowmēzjenje.

— Najšarfči šwōn w blifšoficy Drajžban je w žyrčwi
w Briešnižach. Najšarfča žyreľ w Briešnižach, kž bēheče w ľēče
1286 natwarjena, bu 1602 pšches wōheň janičžena, pšči cžimž šo
šwonj rošejšfšrēču. 5. ģapreje 1603 pšchwiejēchu šo nowe šwonj
do Briešničy, kotrež tam hičejše džēňa wfšajju.

— We Wojerezach je škofeny ženy listynoščerja, kotryž pošime
kašđičili wuprōbujēše, fušnyľ. Woš bēheče šľajemy. Cštywošēč
je šo hnydom dychaf do Wafteuroweje hočeneje w Waršinie podacž,
hdyž đyrbti 3 njeđēje wofšacž. Wōhu džafalowano many něfo
hočeneje pščečžnwo tutej žafōšnej škorofči. Šo ma šo šmētu
ľedžbowacž, wo tym powjeba druhi šrudny podawť, kotryž je šo hody
w Katowicach űtal. Wošmjo šwojōniš buchu wot maleho pšyčēfa
fušnyeni, njewōšfēđšwōwachu paľ te male rany. Nēť űtaj nan a
dwē džēčči wumrjetoi, cži družu na űtaženoščē cžejšo šwori ľeža.
To bēchu jara šwabne hody.

I. Praščenja wo biblifšich horach.

Štāja Madžerb-Šžela.

1. Šdže přenja ľōž je űeto wofšata,
Šdyž minyin šo bēheče ľiznja?
2. Šdže nan by ľuboh šyna wopromēľ,
Šdyž jandžel to jom' njeby šafafal?
3. Šdže wotēšef midžaf teľ je wohnimy?
Wšot tam bu f šľemu tralej pošľany?
4. Šdže Woži hōšf je jafōššawanjom
Šso daf je šfšyčēčē f wōšnytm njewjedwom?
5. Šdže Wōššaf žimjenje je wudychaf,
Wōšf w dole pōdľankim job' pohryjeťaf?

Dalike dobrōwne darj sa woše armenije šyroti.
M. M. f R. Šowodny dar „...“ 6 — „
Wšjenje wōšich šyrotow wutrobný džaf.

Ščōčē, redaktor.

Sy-li spéwał,
Pílnje dźítał,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napój móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Cerstwosé da.

Nječ ty spéwał,
Swérno dźítał
Wólne dray;
Dźeń pak swjaty,
Duń daty,
Wotpoéń ty.

Z njeboj mana
Nječ éi křmanna
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřow ée!

F.

Šerbske njedźelske łopjena.

Wudawa šo łóžbu hobotu w Šsmo lerzej knihčičščěžerit w Wudyschinje a je tam ša ščtwórtlétnu pšchedplatu 40 np. dostać.

1. njedźela po šfjoh kralach.

Łuf. 2, 41. 42.

Dwanaczelétny Jezus w templu.

Tuto seženje šawočina šo se šłowami: Jesušowaj šarsčej pak šhodžesčtaj łóžbe léto do Jerusalema na jutrowny róčžny čzaš. Šduž my to čžitamy, wémny hižom, ščto mamy wo Jesušowymaj šarsčimaj dječec. Wona njemóžesčtaj hinajšeho hacj pobožneho waščinja byč. Čžeješ-li se žanyu domom do wuššeho šwajsta šwyc, dha šo najprjebu wobhonujuješ, ščto na tym domje je. Praja tebi prašeni to šamo, ščtož našče seženje wo Jesušowymaj šarsčimaj šwedeži, šponiš po tajkim, šo šo tutón dom t Bóhu a jeho šwjatny dječj, dha pobja šo šfrosčtny na puč a křapaj šo wo durje doma a šafnuš do njeho a sežij šwoje pščeštelstwo f domjazyim; pšchetóž ty móšelj pščešwedeženy byč, šo šy do dobrego domu šafšoť.

Tajti dom še šofowemu dom w Nazareče. A mlody Jezus še pəcəřta tuteho domu. Duž pak njeh šebi tež našča mlóžina wot njeho wóhłada, ka fka ma šama byč.

1. Jesušowaj šarsčej běščtaj šwojeho šyna šhubitoj. Šduž běščtaj hižom na dompuču, šo teho dohładaščtaj a něšto šo do Jerusalema wročesčtaj, šo byščtaj jeho wptałoj. Šđe dha pak še Jezus wostał? Šduž ty šwoje dječjo raš do měta šobu wosmješje a f nim něščezanšče hošy pščešhodžički a šebi něščezanšče rjanošče wobhładujuješ, šo drje tež štanje, šo šo moje dječjo wot tebe šubi. Šđe dha pak še wostał? Wono še štejo wostał pšched

klamami, šđež běchu wěžy widžec, kiž šo jemu najbóte lubjachu. Wólčta drje wostanje pšched wotnom štejo, šđež še rjana drašta widžec, hólčł tam, šđež še šwéte bróne abo grat ša kónje abo něščto podobne. Na tute wěžy twoje dječjo hładašče a šo wot nich wotročhnyč njemóžesče a še tam štejo wostał, šduž še ty dale ščol, a tam je šašo namalašč a šo wješeliš, šo je šašo mač. A šđe šo Jesušej najbóte lubješče, šđe še wón wostał, wot čžeho šo wón wotročhnyč njemóžesče? To čži jeho šlowo praji: „Wjéšestaj wóš, šo ja byč mam w tym, ščtož mojego Wóžta je?“ W templu wón še, tam wón wučerjow pobjudžašče a šo jich woprašowajašče, tam šo jemu lubješče, tam šo jemu čzaš taš rucze miny, tam budžišče najradšo wščežo wostał. To pak měta šebi našča mlóžina na škrjitušu wóhłabac, šo by tež taš rad w Wóžim domje pšchebywala. Šaj, lubi mlóžji, šhodže rad do ščule a wučakže tam pilnje, džélajče rad na polu še šwojim nanom, šo by šo wón nad waščinaj pilnomy rukomaj wješeliš, popščeježe šebi tež še šwojimi tomalšchemi tajke wješele, pšči šotrymž šo na Wóšy nje-pšchěřšedže, ale wóšebje rad dyrjeli šo t Wóžemu domej džerječ. Šduž šče raš njerjebawšči w Wóžim domje na Wóžej ščuzbje pobračowali a wašče měšmo je tam prošne wostał, dha dyci waš to žyť tydžni šarba byč, a dha wješče, šo šy duč pšched durjemi waščeje wurtoby šteji, šo by šo w njej šafybił. Wóžitiščo šwóđi čzaš nišđe nalóžec njemóžesče, hacj šduž w žyrhoš na Wóže šlowo šedžbuješče. To wy něšto temu, kiž tele zynczi pišče, njewerice, ale šduž budžeče na šonzu

živjenja stač, budžeče hami prajtez: czi jeni, kiž hu do Božeho domu škodžili, s kulkej wješełojcu, czi druyi pat, kiž hu ho_wot Božich słužbow wotwolotawali, s tšepotacijom. —

2. Potom pat njech hebi našcha mlobžina wot Skrytka hiščezje něšto drube wotšlaba. Wo Jesušu cžitamy: „A wón džezhe s nimaj dele a pšičuńdže do Nazaretha a bėščje jimaj poddany.“ Wón bė wo tajkim starščimaj pošklušny. Sduž hu našche džezci trochu wotrošite, hebi wone fotografiraju wo hebi wuđželac dabža a ju starščimaj poščelcu, a staršehj ho nad tutym wobrasom wješełitaj a hysto na njón pohlabataj a jón hama do wobluka sežahnyč dataj a na seženu woiwšijetaj, so byszčaj jón pšezgo pšched wozomaj mešoj. Wo Skrytuku žadun tajki wobras nimamy, so budyu mjedželi, kajti je w swojich mlobdyh lėtach wot woblitca był. A tola mamy wo nim najkrafnišchi wobras. Mj mamy jón pat w tych słowach: Wón bė swojimaj starščimaj poddany, Sduž tele słowa cžitamy, je nam tola tat, kaž budyu Jesuša widželi w jeho domje, so tam pšched starščimaj džela a jimaj pomha a jeju ho prašda, a po jeju pšičakani a žadanju wscho swolnimo cžini. W zryth Nazarecje je wón najpošklušnišche džezco był. D so budy wšičite džezci swojimaj starščimaj tež tajki wobras wot ho hamyč dataj; nad nim by ho staršehju wozco najbóle wješełilo. Duž wutnyu wšičitaj wot Jesuša to dwoje: ho t Božemu domej džeržecz a starščimaj pošklušni byč. Wón je nam wopisimo sawostajiz, so budyu sčedžili sa jeho stopami. A sčotž sa jeho stopami sčedži, tón sčotnčnje tež tam dońdže, hčez Skrytuš je, mjenujaj do doma našchego Wbžta w njeheščah. Samjeń.

Kr.

Prėni džek wulkeho rōžka.*

(© Goshnarjoweho škazajščitaja.)
Mi do wutrohy sapšane
Ze je ene mjeno wjšehe wšohoj;
Ze njehozje tež imulowane
Tu na mnje, dha mój troičt je to:
Tak hušo hač ho Jesuš pcar,
Sso wšičite moje horjo staj.

We Tebi njebežha mam, Jesu,
Mi twoje mjeno sežinoč je;
We swėnym hoštu by, o Jesu,
Mi hrodžiščėjo najtručijšche.
Sduž Jesuš wostanje mi radoleč,
Dha sa swėtnum ja nimam žadoleč.

Wihi jeho mjenje sahorjena
Ze moja žyla wutroba;
To je mi t njeju wotewrejena
Čet, na kotrež dom šywatam ja;
D wjele lėpe hač meš hubi
Mój Sčotnik Jesuš ho mi lubi.

D mošt ja něšto rjeńšche hwalicž
Hač mjeno hwojoh' Sčotnika?
Sduž wotam ho, wė horjo šlalicž,
A padnu ja, saš' wupomha.
Wón je mi jeno jeničša radoleč
A wostanje mi jeničša žadoleč.

Sa wufuwam, mój Jesuš budže
Mi pšezgo mój Bėh a mój sčnješ;
Nječ saprėna hweš jeho wšchudje,
Mi tola wostanje mój sčnješ.
Jom' hwoju dušku t bydu podam,
Daj, Jesušej ho wėčnješ dodam.

Wšchel. S. Wrořta.

Dželawošč Szwjateho Duha.

Generalsuperintendent Wüchiel, we swojim cžahu s wulkim žohnowanjom w Berlinje sčuwawoča, dosti ras hobotu wječor wot njeho fabrikarja list bjes podpisma, — w nim stejeche, so je wón njehowcy dla s džela puščezjery a jo čez něto, dolež ž hanibu a hčed njelčej njemžje, hwojemu žiwjenju kuz sežinicž, tola proby, jo čyž ho kuzje generalsuperintendent nalajta ja njeho woblitč. — Na deube ranje wsa generalsuperintendent Wüchiel tole list hōbu na sčetu, wwežitaj jón wozabže a pšičakamaj t temu prošnu a napominanje, jo hebi ničto šam hnadyu čah pšičitrošičit njeby. — Kaž mnohy sadwelowani bėščje spomjenuy fabrikat je sčtrufom w sasu w ratiščij hodžinaz do swėrnikeje sahorzo škot. Me prijedy hač ruku na ho sčotž, ho wón hiščezje t modlitwje postlany. Duž njehelche wėtr hyni spomow s wježe Szwjateho Mateja t jeho wušchomaj a wubudži w nim pšezče, pšched swojim sčotnčnjom hiščezje Božu słužbu wopytač. Wón dže do žyrtye, a Boža hnadna ruka wjeđe jeho na doł muža, kotryž jemu swje spėwačske poba, dolež možehje wón spėwajomaj ščerlusch s słowy. Ščerlusch ho s tmyi słowami spočina: „Tak wėrnje hač ja byče mam, ja hrešćnika smjerč nježadam. — a dale: „To słowo wopomju, čłowječe, hōž tebe wōw broj hčez čwiltije.“ Potom sčėnie predowanje, kiž je hžom kaž ja njeho hameho postajene, a mjes kotryž jemu žona a džezco pšched woczi šwupatej. Sčotnčnje jemu pšezčelėnny muž poščene spėwačke hiščezje dari a radžehje jemu, hebi spėwany ščerlusch naučnyč, wseheje tu sčtručku: „Bōh je czi hnadu polubit a pšez Skrytu čje wufupit.“ Duž dha bė wscho sadwelowanje we wutrohe njehowowneho pšchemjane, wón džezhe t hwojemu fabrikatemu sčjelej, proščehje jeho wo wodače, hiubi ho polėpšidje, a Bōh wodžehje tež temu wutrobu, so jemu saho dželo da. To wšičito stejeche w ličže, kotryž general-superintendent Wüchiel hiščezje wječor tejehameje nježele dosti, s njenom spomunjecho muža podpškanym, kotryž potom bōrhy tež ham t njemu pšičuńdže. so by ho jemu wutroboje džafawoł. Wón hłubi s druhim čłowjetom byč, prajizy, so wozže ženje wjazy na Božej hnadže sadwelowoč.

F.

Cročst w srudobje.

Ač sčto, wbohy bratije, placzešch,
Takte czežo wduchajelch?
Čemu sčėbe lizy mačezelch,
Horze hylhy wutronejelch?

Njejnaje dha twoju srudbu
Wōh, kiž w horju roščitaj je?
Njewiđi tón twoju ruđbu,
Kiž je polny miloščje?

D duž pšičejan sčozieč, placacz,
Seteč tyšdne woblitčjo?
Podarmo Wōh njeba čłacz,
Č pomozu wón sjeni ho.

Bōrhy nad tobu ho hmeje
Mōdre njebo žiwjenja,
Pšičidob rjeńšči tebi lėžeje —
D duž twač, twač na Boga!

K. A. Fiedler.

* Mjenjehje ho w 1. cžile dla pobrachowanja mešina wocžičehječ.

Mała, pełna pobożna hołczka, miesięcje bratra, kiz bęhcie potny schibalkwa, niepoczinkowa a łobestwa. Nęhdy rano da macz łózdemu pokruttu kłęba, schytri jabłuka a tsi nowe świecące pjenjeżki a wóhła jeju do lęsa, truśfalzy śchypac.

Tę bjeżelci bęhctej, a hdyż do lęsa pchindęhctej, wo broczki ho jene tu a drugie tam, truśfalzy pytać. Dotho njetrajęche, dha bęhctej bebi s woczow.

Ho malej kłwizy jęta to hołczka jara woblatarnu kłwudu żó ntu; to bę maczér Woza.

Takama bjeche: „Dęże dha chęch, hołczka?“

„Truśfalzy pytać.“

„Scho dha maśh we swojim forbitku?“

„Pokruttu kłęba, schytri jabłuka a tsi pjenjeżki.“

„Slaj, kak kłwuda a stara ja hym, njechajsh ny nęhcty hobu- bęhctej?“

„Nj węcęze.“ wotmolwi ta hołczka, a bjełęche kłęb a jabłuka f njej, a da ja wysze teho dwaj pjenjeżaj.

Nab tym ho ta żónka wuły ja huweheli a bjełęche: „Slaj, doleż by mi nęhcty hobudżęllika, chju też ja czi nęhcty dacę. Tu maśh rjannu pišanu tyfku; ale njewoczit ju pryby hacę domoj njechindęhctej. Doma pichętręj cęhity będy rub na bldo, śhaj potom tu tyfku na njón a woczit ju.“

Ta hołczka ho rjenje pobżatowa, a ta żónka bjełęche date.

Kłwatajz pchindęze to hołczo dom a cziwjeche, każ bęhcie jemu kalane. Zato nęto węcęzo wot tyfki śbęny, śhaj, dha wustupichu f njeje tşjo jandżętoho se świeczatym śmęłotatym wobłęczom, módrym wobczkami a śnehbęłymi śchibęłęchami, śhajichu hołczęz młódný węcęz wot rózow, śhajkow a njeapomnicęlow na htojęctę, a wjedżichu ju po bhęchczajęj tucęatşy horje do njebej.

Beat maleje hołczki pak bęhctę hęhctęje w lęsu. Ś njemu pchindęze śtary śchędzim; a woprachta ho jęho, hęze chęze, śchto pchę bebi nješe a hacę jemu ničo hobudżęłicę njełęchęze, doleż je tak kłwudu a śtary.

Tón mółczki pachot pak wotmolwi: „Nę, ničo cęi njebam; ja węcho ham ja wo trzebom.“

Duż bjełęche tón śchędzim: „Slaj, ja hym śnjes śchytuję a njepotřebam twojeho dara a chęyż jeno widżęć, hacę maśh dobru śmilu wutrowu. Sa chju nęć tebi nęhcty darcę.“ — a pchę- poba jemu też tyfku.

Tón mółczki pachot bęhctęche bjeje węhcho dżata kłwatajz domoj, woczim węcępnje węcęzo, a śhaj, duż wuśtożi brojne mużitko won, kiz węhctęche śchwarzny prucęj we swojiej ruzy, śhrabny teho hólga a najschwoita jęho taf, so żalobnje ptałafę.

Doleż tónę podawć cęaś żimienja njeapomni a bu pętny a fromny, woczim hołczka też ja njęho pola Woza pchęłęche, wot- tucęi wón nęhdy rano se śpanja, a jato wotłoto ho popłada, widżęche swoju potćicę a śtejęche kęjędż a tręhymęż njebępędż.

R. G. P.

Bozi kud.

Powjedańczo se Serbowom.

(Począzowanje.)

Dwaj dnjej wobtnęzi ho toja, na tęcęim pak — bę njedżęlu popołdnju — njemójęche bebi wozęz dobra być. Śchędzęche pchę jęho tożu a bjełęche: „Wicęale, śchto by tola myhłit, hdyż by po mnje do wobnja śchot?“ „Na to rjanný wón: „To njemóžu cęi prujęć, njęch czi ničo pomohlo, rjanný by cęi hęhctęje śchbóžalo.“ „Schbóžalo? njęchęż wjedżęta kać. Poczęinacę mi rjenje ĩprowacę! Śtaf ho mi hakte pónđze, hdyż budżęmoj swojęć“, pchęstaję żortnje. „Wóž swojęć? — waśh nan tola nęhdy do teho njęswó! — nje-

twat do pęsta kłote wrota!“ — „Schębalko, njemý! mje! Węhctawo je hęzom wuśłit, se pchępřahnu wuśłit — njemęhctę dha ty to?“ „Kać mohł wjedżęć, śchto je ho w mojej kłworęci pobato?“ „Nę, w kłworęci to njebę, ale tęhdom, hdyż by po mnje do pala- jęho domstęho ho podat. Njewęhctę dha wozwambęze, śchtoż je w zętyj wotłotnojęci ĩnate?“ — „To ja hęhctęje njętwę. Dżakowano Wožu, so je ho mi najnutniśka żadobęć dopjelnitla.“ — „Naj- nutniśka żadobęć dopjelnitla!“ — Ty by tola dšwtny, mje by dośtać żabat; mje pot ho ĩwalowat każ lęho njępřęjęćla. Ani reje mi njeby popřichat, ani na pchęaju f nam pchęřichot, haj f łózdym kłwotóm napřęchęzo mi ho drożit. Přaj mi jenoż, śchto by myhłit?“ — „Każ ho ĩadżęřach, dęřchad ho ĩadżęřęć. Wjedżach, so maśh mje tawa.“ — „Ty ham wjedżat njęby, hym też myhłit, so maśh mje radu, byrnje zulo cęinit. Ale ja pchęi swojim wostanum. Prowes mi, śchto by myhłit, so ani nanomu pchęřahnu ĩchęřichat njęby, hdyż by po mnje do wobnja śchot?“ „Węhctęć njemóžęć wjele, hdyż ho taf wo twoje żimienje bojach.“ „Nę, taf jara ho wo mnje tola bojal njęby, każ tęhdy, hdyż mje f łobu wuśęze. Njęby bęż tón křóć wo mnje ptałat.“ „Tębi je łobto ręcęć wo ĩanbęnym horju; mi pak f ĩmędęam njebę, taf rucęz hacę wo twojim śtrachę ĩhownę.“ — „Ničo ja kło, to bę jeno mý żort. Njękt pak mi ĩwęru, cęehobla by ho mje śtajnje ĩwalowat, byrnjęć mje radu męł a wjedżat, so hym cęi dobra.“ — „Njęprawnje by bylo, budżęć-li f łobu pchęćęłnje wobhędżawo. Njęmędżach ho nadżęć, so boshaty Polan swoje kłbto polęntarjęć pchępoba. Śstajęcha ho w tajřch nalcęnojęćach, so ho njelczi a njerjebawidęi ĩacęużęam njęhobdu, kotřęz dęřbja potćicęowane być. Ślej, ty by twojnemu namej ĩrawitla, hdy budżęi ja pryby wo twoju ruku żabat a wón nje wotpokosał. Pchęi mojim ĩwalowanju by śkónięć myhłitla, so by ho myhłit, a bjele węhcho droęnja ja nawożęć, namej witanemum, ruku dat.“ — „Wędy!“ wuzoř Wożęz nashę. „Wę mużoję jenoż taf myhłitę.“ — „Ranowęć pchęřahni njęby ho ĩpęcęćitla.“ ĩanřa ho tu potćitę, tola wotmolwi żortnje: „To hęhctęje mje na popřębtu pomucęřęć, so je mi f nanowęho njębóža śkože ĩatęćęlo.“ — Pchęřaba pak ĩdęymywdęi: „Dżakowano Wožu, so je ho taf ĩtalo!“ — Ś tym bę jeje wuřęcęnojęć kónz, nanowę „dęřbichę“ bę wobotu hęzom ĩuřto tręchęto a też nęto wobhęwowačę ju ĩhuma, byrnje bebi węřta byla, so je žęntny dła ĩhęhctęć njebudżę. Węřat też mjelcęłęche, ĩanbowačęe bęż ho swojich mohł rjęz bęhctęzųch ręcęi pchęd swojinim ludżim. Zęho mjelcęłenje ja wuřęcę ĩřawidęi da jemu ĩanřa f bężimym ĩdanjom ĩnute bożemje.

Wędy bę ho na ĩpalmińchęz ĩęhlicę pchęřatęlo, bę bebi Polan ludżi najal a popjęł wotwojęć a nowe rjęńęche a nashłabniśche twarjenja wotnyńchęć dat. Nęřto bę na jęho twarję węřęto žiwę. Njębęřimwachu ho teho dła Wronizy, so Polan f nini jęo f ręďta bjęhęduje a ĩewat pchęgo ham ja ho wotřawa. Njęřitacęu ani najmjęńęche, hdyż ĩim po śchęłęćich njębędżach ja hořpobu ho dżakow- nowařęi bjełęche: „Śwym węcęra Wucęka prořęł, so bęch na jęho wumjękt cęařnęć ĩmęł. Mam tam twarjenja na woczęomaj a móžu węřęto lępę pchęřęhładacę a wobkęřębowacę, duż tam na njón pocęahnu.“ Polan pak bę ho mjes tym ĩęřęřje pchęmęnit a cęim bóle ho jęho ĩpalmińchęzo pchęd woczęomaj ĩhubjęche, cęim bóle ĩapomniacęe wón na Węřęřowu ſtatt a na ĩwóž ĩwujaty ĩłub. Dopomnjęćęheli ho na węřęřto, bywajęde njęwóřitla a ĩramjęčęde Węřęłęć, a hdyż ho drubdy ja nim napřęřchowačęe, moręřęčęjeche bę f mjerłanum jęho cęłto, so ho f nim porjędęa, doleż ham pchęi bebi pchęjęčęde, so by wiazę njęřtanu. ĩuřto njebę ani ham bebi dobru, so je ho taf ĩstupje do śtracha ĩařnacęć dal a njeje ham po swoju dšwtnu ĩchot; ale pchę ničo a ja ničo swojje kłbto ĩatęnnu ĩpęřęje do ĩuby wuśłit. Wot teho cęařa ĩem, hacę na Wucęćę wumjęktu byłęčęche, mójęčęche ho taf prawje do swojich

wonjebožajščih myšlicztorow poudržeč. Njepomhašje pak tajse rospominanje ničjo, ščtož bė šo stato, njehodželjše šo wjazy pšče-mėnėč; čzwilowalše jenož bameho šebje, bjes teho jo by žadny wučet namata. Družby wolozj šwój hndw i tym, hndž Družj pšhiporuczi, jo ani se štopom wjazy k Wronizom štupcz njehmė. Š tajlej šatajuju šdžerza ju jenož njehščelše popowdnja doma, hewal dyrbjelše tam tola hhožičj, wščať mėjachu pola nič hiščje šwój štót. Me tež tuto wėdžnje njetrateljše. Šolan po mőžnoščj se šwójim twarom šhwatače a prjeby hač bė ščso se ščtomow špadała, bė bwočė dotwarjena a hrděje taf daloto, šo mőžachu štót do nič ščšabnčj. Wottal šapočazcha šo ja Družju wopravdžje šudne dnj. Nan šwajšče woboznjėšči, wušuwowalše se šatašowanjom woppyta hufčjščjo a jeje pščstwy jeho njehnuču. — Wistó k šodam šdajše šo Šolan šašo mėrnjščj a šwoloinjščj byčj, njewobarašče Družj wjazy k Wronizom hhožičj, byrnje družby na nju tehoča mofkotal. „Š tym wjele čožba šatomžičj a Wičať wuštwoti šo bjes tebe, hromadže pak šo hiščje došč nabudžetaj.“

Šarža bėšče šo wot woncho rošmotwjenja j Wičaťom šem pščežo nanoweho pošhwurjenja a šwazjenja bojala. Wė džj šo wbohej šdalo, šo nan něščto pščečzwone pteče a šo šnadž čže něčaf šwójju pščipšahu štamadž. Njebė teho dla wšebela šwójje woppyt čznika ani wjele rčžala; bėšče jenož pščipšabžala, jo by Wičať ničjeho njetaťaf a do njemėra šo njepodaf. Nėťto šaše, hndž bė šo nan pščėmėnčj, pščipšabželše rada, haj junu njemőželše šej dobra byčj, šo njebj jemu šwójje štrachoty, kotrež bė wušata, powjebata. Njebojelše šo, šo mošto to jemu ščtoždžj, wščať bė j nim teko šepje, šo hndželše ščžby džen na něťotte hhožjny štanjčj. Tola Wičať bė šebi j něčjim ščščtožaf a k temu pščipšabžje hiščje jeje powjelčj, kotraž jeho njemato jmalšče. Dofelž njepšbna wščitlo ja pščėťrate, kaž Šarža, šamjelca ji šwójju štaročj; ale to nim žerjelše čjim bote a taf bywalše šhoročj šašo hōščha.

(Wščjchodnje dale.)

Kapalka.

(Wščelozl.)

Ščto mile šo na hōžy šyboli,
 Šdžj ščhabdžju na njebju hweščdžičj?
 To čžča je kapalka lubofna,
 Šso putnitej k mobilnwje wotanta.

Ščto in kapalky kłintj šo šnowčhija,
 Nđž čžichomnu šwajatočjnje žabuja?
 To šwječene bratrow šu ščėrnjše,
 Ščž nutrnje wutroba špėwnje.

Ščto šnuczi, ščto kłinczi harmonički
 Tam j hōžčjščj dele šunt janđelški?
 Ač, šmjerntny šwōncž koleba do rowa
 Tam na ranje šwōznego putnita.

F.

Podrěšana klėťka.

Šdžj Bernardin f Zeletria, muž japoščitkšeho duča, w Bologni pėdowalše a pščėčzwto roščđėrjėnytm njepoščntam wšebje pščėčzwto ščhwatštw, brojelštw a worakawštw j do-šwječelšej mozu wėrnōščje wošwōwaje, bywalše jeho rčžėrnwōščj najhōžščjtm šynam belakštm čžim wobčžjnšćda, čžim wjelšči ščžjščjč ta šama we mnohčj wutrobach šawoštaj. Woni wu-

myšlichu teho dla šrdčť, kiz dyrbjelše Bernardina pščeb po-ščhwatštwom wušmėščjčj. Dachu njenujzy w nōžnej čžičhjnje nobi powštanfa, na kotrnj klėťka štejelše, taf daloko podrěšadž, šo dyrbjelše šo pšči prėnim wjelščjtm hnučju pėdwarja wščitlo f nim do hromady špynčju. Ščžom bėšče žyrčej f poščłucharjemi napjeljnena, mjes kotrnjžj ščhwodpščejni pščėčzwowizny na porabjenje šwójjeho wumyšta šataču; Bernardin šlawupi do žyrčew, dōňčje se klėťž, tam pak powšta a prajelše mėrnje, ale doščj ščwemlštwje: „Mojemu konjej drje šu nobi wotrěšali, tola čžu šo f Wožej pomozu na njeho šhndžny a dale jččáč!“ W wōn najupi tu šwalšnu wylščju a pėdowalše se inatej hōrlšwōjčju; jeho njepšččeljo pak čžafachu podarmo na štarostnje pščihotowanj wotomit; — klėťka jo njewalš, ani njelšhablašče, Bernardin štejelše taf kručje kaž hewal na štale wėdžnjeje wėrnōščje. H.

Ščto mošta biblija pščejč?

Š Londona pišaja: Štara roštorčana biblija, kotraž je něhđje pščeb 300 lėtami čžiččžana a je pječža wēštemu Šhake-špearaj (praj: Ščhēšpērej), najwjelščjemu jendšellštemu pščjncrej, kotrež pšpby hiščje džnja žyž šdžčłny šwėt wobdžwa, ščłščala, šu njebawno w Londonje ja 4200 hr. pščėdeta. Biblija je, kaž šo powjeba, wot Amerikanarja šo kupita. Šeli jo je w tutej bibliji napišmo: „Wm. Shakspeare, off. S. O. A. His Bible, 1613“ wopravdžite, ju jendšeljzy šhnhwomadžerjo dobro ščabnočj ščombžili. Wopravdžitočj tuteho napišma wēščje dopoštane njeje; teho dla šu taf malo na nju šadželi. Šdy by wone dopoštane byto, dša by šo ja nju j wēřtočžjo 20,000—40,000 hr. šapračžilo. — Ščto je tebi twója biblija hōdna?

M. H.

Wščelake f bliska a f daloka.

— Šara šwječelaza powjelčj je wot ministerštwu f Warlina do Wožerez dōščka, hndž šo bojachmu, šo budje nadžija, f štrežj šo we Wožerowštm wotřebu noščachu, podarmo. W nadžiji, jo budža na nowe lėto štane šrdčť k ruzj, je šo ministerštwu f tym pščes jene wuprajito, jo šo 1. haprelje pščihotowanja (přaparanda) ja seminar we Wožerezach šalozi ja 30 swangellščj wučōmžaw. Woppytanje tuteje pščihotowanjnje traje 3 lėt. Ščhwlerjam tuteho wuštawa šo wylše šo wřáčžoplačžach ščulščj pjenes něhđje 150 hrtinow podpjety na lėto polščj. Štarščj maja šwójich šynow hač do 1. februara tuteho lėta pola mēščđjanšej raby we Wožerezach šamotwicz. Nadžjonnje wjele šerbščj šarščjch we Wožerowštm wotřerju tule dobru ščabnočj wuzije, šwójich šynow ja wučerjow wuwučjčj dacj.

— Šarđjenu pjat bėšče žwjenje ščžorki w Warlinje w štalche. Hač runje žandarowjo jemu šwachu, pošončj f čžekšim wošom na wōš, w štrežj šo ščžorka wjelšče, jčđšelče. Dwaš polžjštaj w prawnym čžaju šrežđa nutš ščžjščtať a njebōže wotwobročjščtať. Tōn muž, kiz hiščje šwazjelše a šo wobarafše, bu šajaty.

— Nowy wušas je na wōjito wuščol, šo žadny we wōjštu jato podmyčš šo pščjčjč njehnje. Kotraž je prjeby, hač je do wōjšta štupit, něčafteho šrudowanja šwójjeho bljšččjo dla šhoštany. Taf tež tajš, kiz šo we ščžōžje dla šrudowanja wojaťow pošhoša, dale me wōjštaw šawoščel njehnje.

— Wjeređšjina Šort Artjur je do ruťow Šapanščj pad-nyta. Woni f tym maja, ščtož čžyčju mčž, šo byču wot Šort Artjura morjo wobkřejšči.

Sy-li spéwał,
Pilnje dšálat,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný;
Lubosť ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf měrny
Čerstwosť da.

Nječ ty spéwaš,
Swérnje dšálat
Wšedne dny;
Dšej pak swjaty,
Dušj daty,
Wtopoán ty.

Z njeboš mana
Nječ k khamana
Žiwnosť jo;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew ée! F.

Serbiske njedzelske kopjena.

Wubawa hó kóžu hobotu w Esmerlerzej knihčičičečeni w Wudysčimje a je tam ja schtówtičtenu pschedplatu 40 np. došláč.

2. njedzela po ljosch kralach.

Jan. 2, 1.—11.

Ješuš na kwašu w Kana w Galilejstej.

Swojeho Šbóznika najhuščičišo pschi tych namakamy, kiž hu w nčaskej nusy a teho dla jeho pomozy potrebnj. Wón ham je tón prawy hmitny Samariiski a je pschego na puczju, so by sa tymi pytal, kiž hu mjes rubjeznitow padnyli, a jim jich rany swobolal. Šdy by dženska hiščnje widomny mjes nami kšodžil, kož wón njewidomny mjes nami stej, byčmy jeho najhuščičišo pschi šrudnych a tyščenyh nabehčli a widželi, so tu šrudnej wudowje šulsh treje, tam wopuščene džezgo psched špwtomanjom ičhtuju a tu šhoremu bolosče bjerje atd. Ale tež do našeho wješela wón s nami hobot dže, so by jo nam šwješčil a potwječičil a hpano tež, šdžez by w nič žodyn jed fa naš težaj, jón s nič šwječahal. Tak nam naše dženskiče šeznje našeho Šbóznika na kwašu w Kana potašuje. Dwoje pal čšemy s tuteho šezjenja nawuknyč:

1. So našč Šbóznik tam dže, šdžez jeho prošča.

Šdžez hó žodyn kwaš hotuje, tam bebi ludžo wšchelate pschi bebi žadaju. Wo rjane wjedro prošča, teho runja wo to, so bğaju wščitzy proščeni štrowi byli atd. Wosbeše pal je tež kwašneho doma žadanje, so ničto, kiž je proščeny, šo šapowjedžij njebo. To drje ho drubdy stanje, a kwašnje šarščuju a šlubjenuju to jara hrjebej, so je jedyn s jich pschepčelstwa jich pschepščenje bebi malo wožil a tak haubu na kwašny dom čžihnyl. Tazte šapowjedženje je sa kwašne wješele nimalo to šamo, ščtož

fornjatto beše sa wodu; wono zgle wješele našaj. Duž prošč jenož tych, kiž wječe pschiubó. A hlaj, tón najwosbehnishi, kiž je bdy na žanyam kwašny byš, wječe pschiubđe a ho njesapowé, mjemijaz Ješuš, twój Šbóznik. Teho wjelabudž proščež. Ale tak dža jeho proščež? „Kwašnymaj šarščimaj w Kana w Galilejstej,“ ty prajšich, „bé to loška wěz. Wonaj jeho šnajestaj a jeho tztje abo pišnje pschepščitaj. Ale tak čžu ja jeho proščež?“ To ničo njemžnje njeje. Čstiči šwojeje ruzy k mobiltwje a wolaj ho k njemu, so by wón šlubjenuju požohnowal, so by jeju čšiteju šđeržal a jeju rukow džetu ho poradžič dat. Tazte wolanje tón šnjes ščigchi a jo sa pschepščenje na kwaš pschiwosnje a po nim tež čžini. Šdyž pal šy jeho na kwaš wupročyl, dža jeho šašo s domu njewotčhnaj. Šdyž hó bolčo k tydu šyžaju, nječ njeje přenje, ščtož hó stanje, so berzy šabžetaju, ale so hó šlidowe paczerje wušpewaju. A tež pošdžiščo dyrbi pschego na hoščož wibžez byč, so wježba, so je Ješuš šrjedža mjes nimi. Šdžez pal hó ja kwašnym šlidom hižom hřečchi a ščryštuš dyrbi hižom na kwašnym duju kwašny dom wopuščičez, fak možé wón potom w domje mlodeju manželsteju pschego woštatč? Duž wupročš hobi jeho na kwaš a měj jeho tež tam šedžbu. Potom wón tež w domje woštanje a w nim

2. njepščestanje šwoje džwizy čžinič.

Tamny kwašny dom bé do nusy pschiščol. Wulka tuta nusa njebe, ale nješlube to nawoženi a njewječeje a jeju šarščimaj tola bešede, so na winje pobračowoside. Tola fak čžyła w tym domje nusa byč, šdžez je kral

njebješow a femje ham pšichtomny? Wědma naša hrosyčes počza, bē sej hīžom wotpomohane, a hbyž bēchu winowe taramy prōdne, bē fa to sčějces wodowych kortow f naj- lēpšich winom napjelnynych, so mōžachu czerpacz, kaž wjele chychu. Tak tōn knjes hīščje dženka dźiwnje dofej pomha a niz jenož na kwafnym dnju, ale pščeš zyly čaš mandželstwa. Hbyž šo mandželstima na le- schēdźimjemu hłowu stoty wēnz staji a wonaj čji nětko powjedataj wo šandženych čašach a tež wo prēniach lētach hwojeho mandželstwa, dha wot wšelactich hlyščich, to bēščtaj f najwjetšej nulu šapozaloj. Hīžom prēni džen po kwafu, prjedy hacz staj po prēnju potrutu khlēba pōštaloj, bēščtaj na czeške džežo hīč dychjaloj, so bhyščtaj ju šapčaciz mošoj. A tak staj šo wjele lēt f nulu bēdžic mētoj. Pōdžičho pał je we wšchēm f šbožu šcho, so mataj nětko dječji šastarane a hamaj na stary džen hīščje rjany pienješ f pichiberej. Pšalchesh šo potom jemu, šcho je to bylo, šchož je jimaž f šbožu dopomhało, hacz hnanu dobri šušōdža a dobre, pōdne čašy abo nētažje herbšwo, dha widžich, so ruzy štuŋjetaj a prajitaj: „Nē, to niz a ničjo družje tajte; Žesuš ham je nam pomhał a naš wobžil a naš we wšchēm žohnowal. Žemu hamemu wšchōn džak hšišča!“ Wōn wšchaj nam po hwojej mudrej radže najprjedy nulu woptacž dawa, so bhyčmy bebi pōdžičše šbože čžim bole wažili a šo jeho njehōdnych njescinili. Zato šbože pał nam wobradžic, wješčje abo mješčje, pōdžičho abo prjedy, wōn ženje njelabudže. Duž kōždy derje čžini, kiz bebi jeho waži, so by wōn, tōn knjes, kiz dźiwo čžini, so jeho domje won a nuts šhōdžil a jōn je hwojimi dźiwami wobšōžowal. Šamjeri.

Khwalba mandželstwa.

(P. Gerhard.)

Strach 26.

Hlej, mandželsta, kiz lubuje
Tu Boha knjeja wobitajnje,
Ze hōdna wjazy šwalenja,
Hacž parle wšče, kiz semja ma.

Muž jejny hme šo f wutrobu
Na hwrēnosč špuchčes mandželstu;
Ze jašny, šradny jeho dom
A žiwnosč njepobrachuje jom'.

Šoh' lubuje, jōš' njerūdži,
A žiwjenje jom' pščešlōdšči;
We horju jemu škečuje
Zroščje, rabu tak, kaž šamōže.

Len, plāt je jejne wješele,
Tež wē, šchož w domje trēdne je;
Hlej, wšcheho hama pšchima šo,
Ma prōzy dofej, mēr porēdfo.

Šso wopajuje pōžcžimje
A pščežo džeła šprōzimije,
Ze šradna, hbyž wšcho botonja,
Ma čōž bē myšle šožita.

Hbyž družu hwežu haščjeja,
Ze wona hīščje bželawa;
Hlej, wodno, w nozy štražuje,
A Wōh ju ja to žohnuje.

Pščeš f mudrosčju ext wotewrja
A bžeciz, čželedž wotewrja
Se hłowom, kaž wjelež pōžcžimje
A prawe maju žiwjenje.

Hlej, hynojo, kiz f Boga ma,
Čži f wutrobu ju lubuja;
Muž čžečji hwoju mandželstu,
A hwalni šbōžnje ho a ju.

Tež dōwki f šubom njebroja,
Šsu luboŋneho waščnicžja;
Hlej, ty pał moja kōdna hš
A pšchetrečich wšče wyšōy.

Šcho pomha waščnje šwonkowne?
Šcho waščuje rjane, luboŋe?
Hbyž jona Boga boji šo,
Ze hwalby hōdna wšče wšchōy'.

Ze štuffi, kotrež čžini tu,
Kaž rjana, jašna hweža hš;
Šso pščečiččja hacž do njebja,
A hweža šo bjes pšchetacžja.

3. Wšōfša.

Wopikžowe dječjo.

Maleho Zurkown nan bēščje wopikž, kotrež wješčji bžel hwo- jeje šašlūžy w kotrežnje pščečimje. Macž bēdžiče domach w hubjeniwje a žolociž a nadžicenje šo polepšdenja; ale mužowa wostejnosč bu dale a bole hōrčha. Duž pšchewra mačy Zurk. nana jeho roščaklōčji wutrochnyč. W nozy, hbyž bē šo macž hīžom f španju lehnyla, pōba šo wōn po wuščich haščach mēsta do teje kotrežny, w kotrež' nan hwoje wječōy pšchetroščje. Mužizy a žōnste tu w pišanej mēščewy mjeły hēdžachu, špewachu a žortowachu, kurjachu a pijachu, tak šo bu Zurka pšči tymle na- pohladže šatrach a wōn bojašnje wrožo šupicž chychše. Ale wōn špomni na lubu macžet doma a na šlubjenje, jej date, a bžēčje šhoble do prēdta. Nīchtō šo jeho njewopračja: Šcho tudy pšitajch, mačy? -- njelabžewany wōn hwoj pučž dale bžēčje, hacž hōnčžnje w jenej štwje hwojeho nana namata.

Wdy jeho hōlčez wuhlaba, bžēčje f njenu, wobja je hwo- jimaž mačymaj ručšomaj jeho šchju a bžēčje je hylšōymaj wōčō- maj: „Nanu, njehašy domoj bščitčiz? Macž je tak hubjena a my wšchizy šmy šrudni. Nanu, luby nana, pōj domoj!“

To trečji nanowu wutrobu. Wōn teho hōlčezja do hwojeju rutow šamntu a f šchepotachym hšohom wčelnj: „Šat, mōj luby hšatfo, ty hš po mije pšchichaj? Za f tobu du.“

To bēščje kōnz; kotrežma jeho ženje jašo njewohlaba.

F.

Nješjn dha ty kšččemny.

Wedy wječor bžēčje Dr. Luther pščeš hašy mēsta Witten- berga. Pšči tym pšny, so jedny f jeho pščečelow. Hieronymus Weller, kiz bu pōdžičho šuperintendent w Freibergu, prjedy njeho dže, wot tšchjnosč šuleny a čžežo šdychujy. Luther pšchšupiwich f njemu šo jeho wopračja: „Nō, mōj luby pšče- čželo, tak ho čži wjedže?“ -- „Ač?“ -- šrudny pščečel wotmolwi, „mi šo jara hubjenje wjedže: ja njewēm, tak to pšchitōže.“ -- Luther šnapščečžiw: „Hieronymje, njēšjn dha ty kšččemny?“ -- Pščečel jeho hwojimi. Wōn šandba hwojim hššam a hōlōčžam dobru nōž a bu šašo šradny a šbōžowny čžiwječ.

F.

Łlanowska wutroba.

W jencej wšy blisko města bydłejeje śchwy, wo sotnymj nicdŝo nicjeho ŝeho prajcŝ njemôžeje. Ma jedyn ras wón ŝy zyrkwe wuwôŝta, njehodjeje wozyj t Wożemu blidu a pŝalaje ho ŝ wëlej ŝtrachocŝiwôjeju ludŝi ŝminyć, tak ŝo jim to nadpodo- waŝe. Wôchy na to ŝkuci ŝo w bliŝkim mjeŝe rubjeŝny nadpab na ŝtareho, doŝateho ŝaŝojnŝa. E woopreda njemajeja ŝa ŝto- nifom zaueho ŝleda; ŝtônczje ŝoŝi ho tułanje na ŝpomynjeho ŝchwy; wón bu wyŝchnoŝci jaŝo podgladny woŝjewent, do pŝe- pytania wŝaty, a pŝichizny ŝawiny ho muoŝacy; ale ŝajaty twerdŝe przejeŝe a woŝejeje wŝeje wopty duchowneŝo wotpołajowajeŝe.

Dnŝj ŝapadŝeju na myŝl, jene ŝ jeho dŝeŝt ŝ njemu do jaŝta dowjeŝe. ŝeho dŝonjeŝtka dyrbejeŝe jeho woptyacŝ. ŝato wón tu zyle njenadŝizy t ŝebi ŝaŝtupieŝ wuhlada, womjeŝny twerdem naukej wutroba. ŝwón ju ŝ wyzym plaŝanŝo woŝja a napominaje ju ŝtunŝie ŝ tymi ŝlowami: „Budŝeje pilne w ŝadu! ŝedŝynjeje na wŝoŝo! Njeŝhodjeje jeno do ŝawych ŝahrowow! Nje- bjeŝeje nitomu niŝo! ŝeŝ na polu ludŝim niŝo njewoŝnje! ŝtraj to ŝwojemu bratrze a rjeŝt to ŝwojeje maczeri! Nimaŝe-ŝli ŝ zyla niŝo, dŝa trabaŝeje taŝ doŝo haŝz môžeje; potom paŝ dobrych ludŝi wo dar proŝeje! ŝŝiŝi jedŝi ŝenje mobilnym njelabudŝeje! Młodceŝe ho wŝiŝtite dnŝy, a macze-ŝi teŝ jeno maŝy trŝiŝt ŝheŝo! Twója macz dyrbi waŝ ŝôdzy dŝeŝt młodcŝ wuczŝi! ŝŝitaŝeje ŝedmy ŝlaw ŝeŝenŝa Mateja; ŝŝiŝeje po jeho ŝlowach! W tuchle kŝidach (a pŝiŝi tuchŝy ŝlowach wón na bibliju wofala) ŝŝitaŝeje pilnje! Budŝid ŝa pryedy wo niŝy ŝŝitał, njebudŝiŝeje ŝo mnu taŝ dalato pŝichizŝo. ŝŝimicze ŝebi na mnŝ ŝwarowazy pŝichizłab!”

— Njeŝo haŝte tón muŝ jaŝne a wobŝeŝerne wujnacze wotpołôŝi a beŝeje ŝa dŝuchepŝajŝŝŝŝi wobŝhad pŝichizłupny.

F.

Boŝi ŝud.

Powjeŝadŝiŝto je Sierbow.

(Wokraczowanie.)

Druhu njedŝelu wo nowym ŝeŝe jetka ŝo Polan je ŝtarym Wojeŝczkom ŝ Pr., ŝwojim wëduŝŝŝim towarŝczom. Njeŝ druŝim powjeŝadŝajŝy wo woŝnju a Polanowych nowych twarjenjach. „ŝchŝoda jenoŝ, dŝeŝeje Wojeŝcz, „ŝo wo tebi tajŝi polleŝtał kŝtelo doŝtanie, tón njebudŝe ŝebi na nim prawje doŝeŝ jaŝtaŝ wjedŝeŝ; na nje by burŝi ŝny prawy byŝ, kiŝ moŝł taŝ doŝpodaricŝ taŝ ty. Ale ŝanŝo, ŝwoje nahromadŝene pjenjeŝy jemu tola do rukow njedaj, hewał je roŝmjeta myŝlo, ŝo ma wŝeŝo doŝeŝ.”

Na to wotmolowi Polan: „Roŝmjietanja ŝo njebowu. Broniz Wŝiŝal je roŝomyj a nahŝonyj ełwojeŝ, njeje ani do wuŝny- ŝinjenja.”

„Dŝŝimnje ŝo druŝdy ŝŝini; ŝchŝo ty ŝebi myŝlił, ŝo ŝmejeŝ tajŝeho pŝichizŝodneho ŝyna. Pryedy mejuach pŝiŝi ŝebi, najŝy Pëtr a waŝta ŝanŝa byŝŝajŝy prawej hromadŝe byŝo; moŝto ju ŝo ŝemjan- nam runacŝ! ŝŝym hiŝom wo tym rëczal, hdyŝ wot woŝnŝa domoj pŝichizŝe a mi tu kŝagŝny nowitnu pŝidŝimjeje. ŝhej Pëtrje, prajach, njebŝy to ŝkapy dundyr, ŝo po ŝanŝu ŝchol njebŝy, hdyŝ je Polan tajŝi ŝlud ŝeŝnit; ŝchŝoŝe je tamny ŝ doŝonjal, a ty by teŝ moŝł. Ale najŝy Pëtr eŝi jaŝo prawy burŝi ŝny do eŝejeŝe dŝeŝzi, wón mi wotmolowi: Dŝeŝo, do ŝo njehodŝejeŝe, rady byŝ Polancje t woli ŝeŝnit, njebudŝejeje wón jeno pŝichŝabał; ale taŝ by ŝo ŝdalo, ŝo ŝym jeho kŝtelo taŝ wotwozŝe ŝaŝŝŝŝŝŝŝy. A to by trzeba byŝo! ŝaŝ byŝdu ŝo mi ludŝo ŝmejeŝ, ŝo ŝym hołzy dŝer do woŝnŝa leŝł! Dŝeŝo, mamy teŝto, ŝo ŝanu na druŝy pŝyacŝ njelzebam. — Nje- môŝajŝy jeho ŝwaricŝ, njebudŝiŝy ŝam ŝinał eŝnit; doŝeŝł ŝu to myŝle, kiŝ burŝekom ŝonej pŝichŝieja.”

Polancje eŝdŝimje ŝo taŝjemu ŝłupennu ŝamolowjenju ŝmejeŝ,

wobŝnjeji paŝ ŝo a dŝeŝeje: „Nô, waŝy Pëtr je ŝchwarny paŝat, ale — njemjeŝ ni ŝa ŝto — do woŝnŝa ŝo jemu njebaŝeje. ŝe pryedy pŝiŝi mnŝ, haŝz ŝym tón ŝtu ŝlud ŝeŝnit. — ŝhodjeje tam taŝ kŝeŝka wotŝoto horzeje pieczenje — a hdyŝ Broniz Wŝiŝal po ŝanŝu dŝeŝeje, ho jemu ŝmejejeŝe.”

„Na tajŝeho pieracha tola!” rjeŝny Wojeŝcz. „Młodŝy lud ma dŝŝimne waŝŝajŝa, ŝchŝo je Pëtr jeno myŝlił? — Młodŝy lud eŝi ŝanŝo roŝoma woŝajŝy nima! — Najaŝ je hiŝom pryedy pŝiŝi woŝenju, hdyŝ hiŝejeŝe taŝ ŝeŝ njeje byeŝ moŝto, njewerŝi ŝebi do domŝeŝe — a poŝdŝiŝeje ŝeŝe tam tamón, wopalŝi ho a roŝeŝeje ŝebi rutu. Woprawdŝe je duŝŝeje, ŝo ŝo dŝeŝczom wole njedba. — ŝdy byŝ tam jenoŝ byŝ, budŝid jemu pŝichŝalaŝ: Pëtrje, ty wón- dŝeŝal po nju. ŝaj, dŝeŝci dyrbiŝ pŝeŝejo na woteŝzŝy mëcz, ŝo eŝi njeŝto ŝłupe njelabaja. — Derje tola, ŝo tam waŝta gołza wotŝala njeje. — Taŝ rëczjeŝe ŝtary Wojeŝcz, doŝeŝł paŝ jemu Polan njewotmolowi, poŝa ŝajeŝe: „Môŝ wónandŝo byŝŝajŝa, je ŝ Broniz Wŝiŝalom hrie; boja ho pierza wo jeho ŝimjenje. Njebudŝeŝal drje ŝrudny, jeli ŝo wumrjeje?”

Polan njebaŝaje prawdu prajcŝ a wotmolowi: „Tô ŝo połaŝe, taŝ dalato byŝejeŝe ŝ nim njeje.”

„ŝo ŝo eŝe taŝ blada wopracŝam: ŝchŝo maŝy jim myŝle doŝeŝ, dŝerbaŝ-ŝł Wŝiŝal wumrjeje? Mdyŝlu, malo niŝ, hewał teŝeje wobreŝeja.”

Taŝ rëczje haŝz ho jeku puŝeje dŝeŝeŝajŝy, da Polan ŝwojemu towarŝeŝeju buzejeje, doŝeŝł heŝ na njeho njewoŝnŝa. A hdyŝ doma jeho rëczje pŝidŝemyŝejeŝe, bu prawje nhewny wa njeho, dŝeŝeje pŝiŝi ŝebi: „Tón eŝje mje wuŝŝuchowacŝ, haŝz kŝtelo Wŝiŝajŝe rady dam; to paŝ je moja ŝarôŝe. A temu mje hiŝejeŝe wuŝmëdŝuje, ŝo mam pŝichŝodneho ŝyna ŝ niŝeŝo ŝemŝichizŝeŝenŝa — tón tajŝi hiŝajŝiŝy, njedŝy ni jenoŝ pŝichizŝe! ŝŝini, taŝ by paŝoŝł ŝ wuŝŝeŝo kŝtela ŝ ŝeŝeŝeŝeŝo pierczeny byŝ! — ŝemu kŝub dyrbi ŝebi ŝanŝa Wŝiŝala wŝaŝ! — ŝchŝył widŝeŝ, ŝchŝo ma mi ŝchŝo roŝtalo- waŝ.”

Hiŝejeje mnoho moŝtôŝtaje do ŝo, domŝj ŝanŝa njepŝichizŝe. Na tu ho njeŝto wuŝŝabaŝe, rjeŝnywŝiŝy: „ŝanŝa, ty mi ŝ Wojeŝcz- keŝ, Wŝeŝubduŝy abo ŝ Poldrateŝy hŝôzŝam niŝo njemje; wŝaŝat wëŝch, ŝchŝo je tmoŝj nawoŝeŝ.”

„Ale nanno, njebŝym dŝe ŝenje ŝ nini niŝo mëlta, ŝchŝo tola myŝliŝŝy?”

„Tô do ŝo nimaŝy ŝtaracŝ, ŝadŝeŝł ŝo, taŝ maŝy pŝiŝi- poruczeje!”

„Ale nanno, njewem, eŝeŝo dla mje ŝwaricŝ. ŝchŝo paŝ ŝy eŝe narëczŝeŝ! Nada ŝo twojemu ŝlubej podwolou.”

„Nada abo ujerada, wŝoŝo jene! Wëŝch, ŝchŝo maŝy pŝichŝajŝane, ŝ tym je tónŝj!”

ŝanŝa drje by rada ŝhoniła, ŝchŝo ŝu na nju narëczŝeŝi, ale njewerŝejeŝe ŝeŝi daŝeje pŝodŝenja. ŝimadŝy drje ju nanowe ŝwarŝy, ale wjeŝejeŝeje ŝo, ŝo nan wo Broniz Wŝiŝale ŝ tajŝej wëŝtoŝeju rëczŝi; doŝeŝł ho pryedy bojejeŝe, wo moŝł nan ŝwojeje pŝichŝahŝy ŝwerny njewoŝŝacŝ. — Wona mëlajche teŝ nuŝce, ŝwoje nahŝonyjenje hnydom Bronizom ŝewicŝ; doŝeŝł paŝ t nim hiŝ njemôžejeŝe, wu- powjeda wŝiŝitko jŝy ŝarŝi pŝiŝi ŝludni ŝ trutej pŝichŝajŝanju, ŝo ma to doma prajcŝ.

ŝdyŝ ŝanŝa pónbdŝelu pŝeŝe wjeŝczorom ŝ pŝeŝay pŝichizŝeje, ŝejeŝeje Polan je ŝtarym Wojeŝczkom pŝeŝe ŝheju, a hdyŝ ju wu- hłabaŝajŝy, prajŝ Wojeŝcz boŝenje a dŝeŝeje pŝichŝôbba: „Nô, ŝanŝo, njedŝ to taŝ wotkanie, ty pŝichŝidŝeŝy juŝŝe popoŝdnju.”

„Tô ho roŝomi, ŝo pŝichizŝo!”

„Njemjeŝ mi jenoŝ niŝo ŝa ŝo! Wŝeŝera woprawdŝe taŝ nje- mënŝajŝy, eŝdŝy jenoŝ ŝanŝeŝeŝ, ty hiŝom wëŝch!”

„Wŝôdo dobre, roŝemju!”

ŝanŝa bŝe ŝalôŝimne wëŝjuma, ŝchŝo ŝtaj taŝ njelëczjeje mëlôj,

dokleš pak be ju nan sanđbeny džen bjeje wščeje winy taf hwarit, nochyžecy ho hnydom praščecy. Po dlejšimy wobtedžbowanju pytnyjšcy, jo je nan dženš pravje dobwočnyy, njemóžešcy bebi dobra być a praji: „Nanko, ščyto staj s Wojećctwom tola taf nufne měłoj? Ščeměn hubačcy?“

„Šhubaščy-li, moje dla!“

„Taf budža lufi něto mēnjane?“

„Ščesabž móžno“, wotmołwi Polan pošmēnlujto, „dychi ho mjelčecy, doniž wščitto hotowe njeje.“

Šańža be s wotmołwu społojom a wjekeleščy ho šama, jo ša taf šanješne lufi bliške dołtanu; Polan pak, jo je Šańža hjo zom něščyto keđbneho ščimta, na čjož šam ani myšlił njebe.

Druhi dženš wječor pščińšdže Polan domoj, hbyž ho Šańža na pščašu hotowafše. Woprašča ho jeho ručcy: „Mó, ščy pščeš jene pščińščy?“

„Daj, haj hotowe je!“

„Njeje wěčno, poł šta šcy budžat? Ščym wjažy šty-ščala hačcy myšliščy!“

„Daj, wo poł ščy be rečy, prawje maščy. Dženš wostan šašo čoma, njeh dšowta šama dže. Wi ho šamemu wostudža a wotwočojta tu njejtaj.“

Hbyž be dšowta s domu, šamny Polan ščyžo a do jstwy pščińščebščy wočya: „Mam čy něščyto prajiccy?“

„Ščyto, nanno?“

„Wěščy, čšeho dla šym pola Wojećctwaz byt? Niz kufow dla, to be jenož pšbła.“

„Čšoho dla?“

„Twoje dla!“

„Woje dla?“

„Daj, twoje dla! Ščym tebi — muža wobštarat. Wojećctwaz Wětr je twój nawoženja. Šuffje wječor budže zyle mjelčjo šlub; šym to ja najpřešće pšmali.“

Šańža bejščedje pšči kochrowcy a njemóžešcy je štróženjom a s horjom wopřeđla ani šlowa prajiccy. Njeđabšcy ho to šty-ščane, ale traščagaj šano. Po špitił hašle wšče mogy čšeta je-ššerawšcy rjelnj: „Nanno, luby nanto, njecšit, njecšadaj to! Špomina- naj na šwoju pščińšahu!“

„Ščyto tebe pščińšaha stara? Ty maščy čšintcy, ščytož ja čšy!“

„Nanko, njekšamaj šwoj šlub! Špomina- naj na štraščny wohešt, špomina- naj na njebož maczešnu bojoleš!“

„Ašč, wašča šłupa bojoleš! — Wojak je dawno šnit a pščetat a něto hašle wohešt?“

„Ašč, luby nanno, njecšit taf, bój šo šamotwjenja!“

„Moje šamotwjenje ty njepowjebšcy, budž mi wo tym s měrom! Kaž šym wotrččat, taf budže!“

„Nanko, ty nješy bebi prawje wošmyšit; šy tebe narččeli. Wubž proščeny, njepščeškwataj ničjo! Rošpomił, ty čšyščy šwoju pščińšahu šlamacy!“

„Mjelčy! Wi ničšy ničjo njewoteczčeri. Poščučaščy nje, abo paš pšy!“

Wyrnje Polan Šańžu taf šurrowje wotpołafel, jimalšcy jeho tola špomina- nje na wojniščy čšyš njelubje. Wjščedje ho w šwojim štarcm domšim pščed wonym wyščom a šlyščedšcy šwoje šlowa: „a bynje šo mi wščitto na šhowje špalił, njepščerađy woš, taf wěrnje hačcy je Wšh nad nami.“ Wjščedje tež, taf njepščečše- lojo wonšho wyščla, kotrowšcy be tola pščerađžil, na Wojećctwaz luyz jatššedju. Dyrbješcy bebi wušnaccy, jo žonina bojolež podarmo byta njcy, jo je Wšh hjo ša přenju šlamau pščińšahu ščojanje dopuščžil, taf be ho ročžil. „Tola Polan wotpołafa šašo tule špomoziti myšlicžtu a dšedže: „Wo šym wyščom pščerađžil, čšyščel mi wumjetowacy, doležy čy po myšli nješym? Wětu, čšeho-

dla šym to čšinił. Ščyto to tebe stara? Š tym nje wostaj na poštoj!“

„Ale nanto, njecšam čy wumjetowacy, woprawdže niz. Ašč, šoju šo jeno pščińšaj! Wubž proščeny, njepščeškwataj šo! Wšh ho njeda wušmēčowacy.“

Tola jeje šlowa beđu podarmo, wón ju wotpołafa: „Džerž hubu! Ščytož čšy, šo štanje!“

Šańža widžiwšcy, jo jeje napomina- nje ničjo njepomha, nje- móžešcy ho štoro wjažy wobnycžičy. Najbóbe traščagaju ju myšle, jo ju šamui a nana Wođe ščojanje nješminje. Njemóžešcy temu hjožom wučetnyščy, doležy wjedžedšcy, šo nan pšči šwojim wostanje. Wščewalka štručošć, be wobho šajata, a myšle, s ščotrimž čšyščy předy nana wotrčadžičy, čšwilotowachu ju šamui najšóbe. Tež nan žaneho poštoja njemēješcy, hřejabšcy jeho šwēdomnje, ale bjes teho wo by ho s njeparneho pučja wěčičy, pščajšcy wutrobny porul pohłanjšcy a praji pšči bebi: „Ščyto wobš nje t temu nucžyčy, šo byčat temu proščerjey šubto do huby waliccy! Nješšym bjes teho na njeho myšit, hbyž šym wone šlowa prajil. Šby by jeno šadžerny, bšcy tola pščed nim mēr mēł.“

Tafle myšlešcy ho Polan pščed šobu. Ale teho, pščed kotrowcy je wščitto šjanwe, myšlic njemóžešcy, ani jeho ščojanju wučetnyščy; pščed nim be šwoju pščińšahu šlamat, napomina- nje a dobru radu šačšyšny.

(Pščiščodnje iščonjenje.)

Kelko čłowskih woporow šy bebi wojny šandženeho lěštotka žadali?

Wopory na čłowjelaščy, kotrowcy je bebi minjenty lěštotk je šwojimi wojnamy žadat, jebny s najšorliwšičy předarjow ša mēr w bejščcy, profesor Šcharo Hidel w Pařiju, wobličaja, hbyž w šwojim najmołšim špihu hromabo šetaja, lěto čłowjekow je we wojnac 19. lěštotka šwoje žiwjenje šhubito. Wo jeho wob- ličženju je 14 milijonow na to wadženje kónž wjašo. Wšbny Napoleon je 8 milijonami na čšote šteja; bergańšcy wojnje ho 300,000 pščišlicy; runje telto italšcy wojnje; amerikańškim bergań- škim bđženjam 500,000, brauborškim resp. němšim wojnam 800,000, ruško-turkowske wojnje 400,000; bergańšcy wojnje w potobniščy Americy 500,000 a wščelatin kolonialnym ekspedizijam w Indišcy, Tonkinje, Žužnej Africy, Mēritu a t. d. doajta 3 milijony. — Šbyž to čšotšcy a wopomniščy, špšnajšcy, taf jara, jara nufne a tređne je, jo šwēteji hodoowne šwony pščego šašo a wotšičšo šwojaja: „Mēr na šem!“ M. H.

Wščelake s bliška a s daloka.

— Wš Ščerbow Wojerowšeho wotrčšeho hiščšcy juntróž na to keđžblwšcy čšinimy, jo maja šwojich šynow, kotrowcy čšedža jutry na pščišotowanju (přaparanau) ša šeminar we Wojereczcy pššlaccy, hačcy do 1. februara pola mēščyšamšcy rady we Wojer- ezacy šamotwicz.

— W Škamenje pola Kafce je šo kaolin namafat. Něšotji Bařinjaru maja myšle, tam kaolinowu šabřicu šalozičy. Pščed kotřim šy dwe buršicy šuble šupili. Praščjenje je, hačcy budža šamozičy doležy, šwoje wotpołaby wumječcy.

— Škžor je taf derje ruštemu generalcy Štšóšely, kiž je twerđžšnu Šort Artur šmužičcy šafital, taf tež japańštemu gene- ralecy Kogiccy, kiž je ju dobył, najwščiščy rjad poru le mērite (t. t. a ša šubžny) pščožil.

— Še Ščelšynšcy pišaja, jo šy tam šwētowe mjelčele wulku ščdowo nacžinile.

Sy-li spówał,
Pitnje džéla, n'
Strowja óe'
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spródney
Napoj móeny,
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf méry
Ćerstwoś da.

Njeh ty spówał,
Swérno džéla
Wádné dry;
Džéla pak swjata,
Duśi daty,
Wotpoóu ty.

Z njebes mana
Njeh ói kbmanna
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pada,
Wokřew óe!

F.

Serbske njedzelske łogjena.

Wudawa ho łóždu łobotu w Esmolerjez knihóizšóećerńi w Wudšóinje a je tam fa šóhwórtétnu pšchedaplau 40 np. dołtać.

3. njedzela po łjoch kralach.

Mat. 8, 5.—13.

Bo łobžoch je óžab šewjenja Želufkoweje krafnosóež, t. r. epifaniski óžab. Wšóitke šwjate łeženja tutyž njedželow po łjoch kralach nam rěčja wo tutum šewjenju, njeh je, so dwanaćelétneho Želufa setlamy w tempłu w Žerusalemje, hžbez wšóitny, kiž na njeho pokřóuchacu, šo jeho rofoma a jeho wotmólwenja džiwacu, njeh je, so jeho wóhładamy na křašu w Rana w Galilejskej, hžbez wón šwój pření džiw łežini, tak šo jeho wóžomnizy do njeho wěřjachu. A dženkša widžimy, tak wón tym, kiž šu jeho bójku móž pólnoi a teho dla jeho w nusy wo pomoz prořcha, tež pomha.

Wójećki hejtman f Kapernauma je pošny dželbraca f nusu šwojeho wotročěta a w dowerženju na Želufowu džiwnu móž jeho wo pomoz prošni a teho dla Želufowu pomoz namala a krašne šlubjenje dořta.

„Rať mam ja šo tola na šwoju ózeleđž hńewacž,“ štorži něotřžžuliz, kiž ženje se šwojimi škuzobnyimi špolojom njeje. A ózeleđž šašo praji: „Mařch křes je tajši nahrabny ółowjet, kiž ženje dořčž nima. Njeh bebi šom šwoje džéto óžini, hžžž jemu dořčž njeje!“ Óčto njeby w našim óžahu hžžžom tajše abo podobne šłowa škřžžat? Óčto pak wot njeju ma něť prawno? Wobnžel družby wšžžat wobaj, družby pak džářowano šóhu žadny wot njeju. To widžimy tu w našim dženkřžškim šwjatym šeženju. Wójećtemu hejtmanej je

šwojeho šřoreho wotročěta wutrobne žel; jeho óžwila jemu wutrobu jima, wón óže jemu na łóže wařšnje položenje a pomoz pščinjelč. Wón něješče wyšote šařóžniřtwa, tutón ramiki hejtman, kiž móžešče prajčž: „Ja mam pod šóbu wořatow. Wón béřče widženy muž w Židowškej. A to w tajim óžahu, w štoržnyž šo nje-wólnizy łož twora na hermantu pšchedawacu. Wón pať ženje šwojeje mozgy njewužitiřne njewužimo, wón widži w šwojim wotročětu šwojeho šóbućšłowjela, šwojeho blžičehjo. Wón je dobry pščiřšad fa křežžich našehjo óžahu. Šdžž šu jich džéćži šřore abo w nekajtej nuřy, derje wjedžo, hžže ruče pomoz namafaju, tešdom jim žadny wopor pšče wulki njeje. Njeřžu pať woni pšče-ćžiwio šwojim družim domžajom huřto křozy a šymni? Rať mašo tola tež óži, kiž Želufkej křesje reřaju, na wulkej nuřy džel bjeru! A tať wulku nuřu nadeněžčž tež w našim óžahu, hačž runje šřorobnu kašu a renty fa šřoržch a hžbjenyž mamy! Wšžo je to f wulkim šóhnowanjom fa wobžich potřebnyž. Ale myšřžich bebi, šo šu wšóitny f tym derje šařarani? Wóhładaj jenož, tak hžbjenje družby byđla, tak hžbjenje šo šeřžiwja! Žy šnadž pćajšich šwojim škuzobnym wulku mřđu, ty jim šnadž wjožy dawafch, hačž ščtož seže nućžinili. Mařch ty pať tež wutrobu fa nič, wutrobu pošnu dželbraca a lubóćže? Šaj, woni šu tiž lube džéćži šwojeju šařščeju, kiž šaj je do šwojeho doma dařoi, f nadžimy, šo buđža šo tam doma óžueť! Njeřšaj šo šjeboľoj? Šsy ty tařki, kiž šo hóržžich: „Ja mam pod šóbu wotročěťow,“ abo tajši, kiž pšči bebi prajšch: „Ja tež šym jenož ółowjet

tam tamni." "A hdyž sforzišch na hrubotcz hwojich wotročezkow abo na swoje słužobne dźowki, kiž wchdu lubuja a žadofczam słuža, njeleži wina hebou na tebi, kiž jim lěpšeho přichlaba nedawašch? Aba njeprawdčejšež jim žaneho wjebla, kotrej ty sam wuzijoašch? Ně, wutřny wot tamneho wojetěleho hejtmana prawe džělbracze a lubofcz k tym, kiž su nam dowjerjeni."

Někotry wotročez a někotra słužobna dźowka drje praji, haj, tajtemu knjezej, kajkiž tamny hejtman bē, bych rad bŕzi! "A woprawdže mamy tež někotry dom, w kotrymž so słužobni derje maju a swoje dźelo wutrobnije rad czinja. Četa, haj lědžebalki dolgo su w samšnej swjōbje, lŕbi domjazy, kaž swjōbni kami czesčeni a rad widženi. Hdyž je hinat, je pak tež hŕsto čezeloz čama na tym wina. Čjinicze dha wy, kiž sfofojom njejeje, tež wčeho, jādtož ho wam czinicze faleži? Wopomnicze, sčtož tamny hejtman praji: „Za mam pod hōbu wojakow; ale hdyž k jenemu rjeknu: Dži tam! dha wōn dje; a k druhemu: Pšahjōž hem! dha wōn pšahjōž; a k mojemu wotročezej: Čjini to! dha wōn jo czini.“ Wōni su postřichni. Kač wulla je pak spjeciwoscz, spjeciwu buch w našchim czahu! Čzeho dla pak čeznje našcha mlodočez tal rad do mēsta, so by tam do njeajste fabricki na dźelo sfožžila, mēsto teho, so by na słužbu k ratarzej czahnyla? Šamostatni a sŕwobodni dzeždža bycz. Wōni njechadža hebi wot ničoho nicjo prajicž dacz. Wšeho maju tež wjazy pjenjez w rukomaj. Hdyž pak su bydlo a jēž sŕwacžili, i wješča wjele wjazy na nowy tydžek nimaju a potom je tu nŕsa. Wōni sŕwarja na druhich, na hwojich sčh sŕwobczlowjetow, wošebje na wŕšidnočez, kotraž byrdi na tajkim hubjenistwje wina bycz. — „W! ničtož nicjo prajicž nima!“ Kač hŕsto sŕhŕhŕsch to wot hōlzy, kotraž je sčestŕu kŕnju pšchŕwupa. Kač mōža hebi tajzy džělbracze a lubofcz hwojich knježich žadacz? Čzeho dla, lŕba mlodočez, wopomni, sčtož tamny wojetěli hejtman wo hwojich wotročezach praji. Wōni postřichaju jeho ua sŕowo!

W kotrym domje pak bydli lubofcz a sŕmilnočez, dželawočez a radočez? Hdyž stjeja pod sŕowom sŕwajateho pšima: „Za a mōj dom dzejmy temu knjezej sŕuzicž“ (Zof. 24, 15). Sčtož je w hwojim sŕwedomniju na Boha wŕajany, tōn je tež sŕwerny w hwojim dzele, mjes tym so maju lke pozczinti sŕwōj forczj w bježebōžnosci.

Sčto mamy teho dla czinicž? Wojetěli hejtman i Kapernauma i wutrobnej potoročozny Žesŕus w hwojej nŕhy wo pomoz prožy. Wōn wē, so za Žesŕus dźiwno bōjŕtu mōž: „Praj jenoz sŕowo, dha budže mōj wotročez wutrowjenty.“ Wojetěli hejtman luajeteje židowŕke wařanje, po kotrymž mējachu teho ja nječizleho, kiž by do poharŕšeho doma sčot; a tola dze Žesŕus k njemu pšhincž. Čuta dobrocziwoscz pšchomoz jeho wutrobu ta, so rjekny: „Knjeje, ja nješlym hōbny, so by ty pod moju sčechu sčot; ale praj jenoz sŕowo, dha budže mōj wotročez wutrowjenty.“

Žesŕus ma pšchego hŕščezje dźiwno bōjŕtu mōž. Sčtož je sŕonit, so ma pšchē njeho wodacze hŕedow, wumozenje wot sŕnjereze a junu wēczne žiwjenje, kač sŕwozomy je tōn w žyčju hwojim žiwjenju, kač sŕwerny w hwojim dzele, kač sčezpřilny tež w sčhžy, kač trosčtny samo w sŕnjertnej nŕhy! "A hdyž je so Žesŕus do semŕseho hubjenŕtma narodžil, njewēdž, so wōn s tym k tebi rjeknje: Za džu pšhincž a tebe wutrowicž! Ach, so bychmy tola

pšinali, kač potrjebni jeho pomozy sŕmy, so bychmy ho tež wŕnali: „Za nješlym twojeje dobroty hōbny,“ potom bychmy ho tež wēczje tuteho wotmolwenja sŕwješeli: „Dži, tebi ho staj, kaž wēric by!“

Wojetěli hejtman je hwojeje wēry dla krašnje sŕubje nje dostal: „Za praji wam, so jich wjele pšhincž budže wot tania a wot wjezora a i Abrahamom a i Žaakom a i Žatubom w nješestim kraletwju sa blidom bēdžez. Ale džezji kraletwa budža wuŕtorane do najšlŕbsčezje czēmnočez.“ Džezji kraletwa, Židža, njewērtja do Žesŕusa. Žim w jich hamoprawdčej pomiznočez a potorna myšl pobrahuje. Wōni mōžadju derje wjebjez, i wotkal Žesŕus hwoju mōž wēješče. Ale wōni sŕn kami je hōbu sfofojom; wōni jeho njeprēschu wo jeho pomoz. Duž budhu sŕwostreženi.

Wōh swarnj naš hnadnje pšchē hamoprawdčezju a njewērtu a sŕozez nam mitosčiznje, so bychmy w lubym epifanijim czahu Žesŕusowu krašnoscz wobladali, potom sŕnjemy tež hōbuczjez s anju lubych bljichž, a s potorne a wērtjazy wutrobu budžemy lubeho Šbōžnita pšchego i nowa rad k hebi prožbez a sŕbōjne našlonjenje czinicž, so je nam tuto sŕowo k trosčtnej prajene: „Žich wjele budže pšhincž wot tania a wot wjezora a i Abrahamom, i Žaakom a i Žatubom w nješestim kraletwju sa blidom bēdžez!“ Hamjen.

Voigt-Hodž.

Pōslednja pšrowa.

Dopolnitelje sŕwonenje bēčhe wohŕberjam našezje wšy pšhijowjedalo, so je šašo jehny staw wošady domoj sčot; a je sčule pšhijowczemny wo džezji tu wojetěz hōbu, so je stary muž, kotraž je dolgo sŕoty lēak hwojeje wozi lardželil. Tež bēchu nam powjedali, so bē jeho pōslednja molitwa byla: „Žuby nješestŕ Wōtze, wodaŕ mi jeno wišē moje nnohe a wulle hŕčji hōm Šhrytu bla!“

Wty to hwojemu nanej domach dželczim, i džezczajny rošomom pšhŕawjich: „Wōn je wēczje wošebje wullu kōcz wozesčot!“

Duž nan sŕtutnje na naš hladošje a dželče: „Čzeho dla wŕšlčezje hebi ta lke we hwojich wutrobach? To bēčje džē najlēpšcha a najdrototničcha molitwa, kotraž mōželče wērtjazje hwojeje sŕnjertuzje nŕhy pšchē Wōsa pšhincjēz. Wad tym je Wōh hwoje wyšote sŕwobozanje mēl, a jandžesjo sŕu ho nad tym wješeli. Sčtož ho ta molitbž njemōž, tōn njeje žabny sčesčisan. Za nočnyj we hwojei pōsbenjej hōdženje žanu druhu molitwu mēz, hač tule. Šhrytuŕ bu mjes sŕstŕinow lēzeny; a sčtož ho sam mjes sŕstŕinow njeleži, tōn nima žaneho dźela i Wumoznitom.“

F.

Spokojnoscz.

Duchowny wulkeho mēsta ras sŕedowaze powjedaze:

W sŕwihlach sŕwomana lēzeje za stwiczka, do kotrezej jedny džej sŕstŕupich, hdyž mač je hwojim sŕworatny mŕmny hŕelczje, kotrehož dychu wopraczaj. Š zŕelcho sadžerjenja sŕwonenjeje žony a je wŕščēz wŕšlow, kotrež wona wuzjelawozaje, bōry pŕnych, so bēčje wona w žple hinajicžich mēstŕinowczach, hač w tajkej sčhčnej stwiczky, wotrošta a wutrublana. Wona to tež bōry čama powjedaječa a pšhŕstajaj, so staj pšchē nješboze tač wo potrebnosczje pšhŕhŕajaj.

Duž ho wopraczacz: „Wōžezje dha ho nětko je wšchēm tymle wobniewowjanom a parowanjom spŕchczelciz?“

Wona wotmolwi: „Du haj, mōj mōžemož hamo wješelaj pšhŕi tym bycz. Šhŕiz i rufi našezje nješelčeho Wōtza sŕditi

derje, hdyž je tež ras hudi. Mój kmóđ hebi i něhdušich rjanych jalow a towaščynoščom swojeho Woba šobu hem pšichinjštoj do naju hwišlowaje tšwiczi, a wón je šo namaj čjim wješčje kubšo šćinił, čjim wjazy je šo namaj wot šwětneho famožnja šhubito.“

F.

Boži šud.

Pomjebaričšo je Ššerow.
(Ššončjenje.)

Wojećkšezy wo Polanowej pšichišašy wjedžo bojadu šo, jo moħla Ğaŕža abo něšto wot Wroniz Wjětrowy žejntu někať pšchetohnyčy, čyžydu hišćeje tón žany wjětrowy dołpohnu wojšošč měč. Zeho bla puda šo Wojećk, jako bě Polan ľěby wotejšoľ, ł Wronizom. Čši jo malo njedžiwachu, hdyž takšo hošča w domje powitachu, kiž swoje žime dny i nim wabřabžowal njebě, a njewjebžachu šej wumyšlicš, ľěto tola čže. Wšon njeba jim doľho hudač, waje wjěščy wotatnošćow šapočja: „Mam tudy Michatej něšto wjele nowjšewižy. Njebu wam najwotwiščje nowinti. Džens je Polan pola naš na wšitym byl a jutije šmje našč Pětr i jich Ğaŕža šlub. Dyrěbječe hšćije šo. Wjěščje dže, šo Polan žadny muž wot šlowa a jemu ani pšichišaha dwujata njeje. Wubžeče na naš hšćewi, ale ja ja to njemžo — dyrjadž to zeho šwolicz. Našč Pětr čže ju rad mēč, to Polan wjedžečje; duž je nam hižom njebželu na to špominal a štej hebi i tym štarym mužom bledžito, ľětoš štai bledžito. Džens popođnju pšichidže ł nam. Njedyach drje i woypředka šwolicz, wšah šhonic, jo ma waišč Michal šejny nawožen býč. Polan mi na to i šrófka wotmolwi: ně, hdyž waišč njeje, budže druhi, tamón proščeť ju nišby njebodžanje. Waščemu Michatej našč Pětr tež napřečežo býč njedajče; hšichidžiti pať, šo čže ju Polan někomu dwujata dač, proščečje, šo byh šwolit. A šhto jebyn džěčom ł woli njedžini? Ššončnje šwolich do teje žejntu pob tym wumemjenjom, jo ma waišč Michal 50 toľet doščaj a hižom jutije šlub býč. Pola tešo dyrbi džě šo šynatač, moħł šo wob džej hinal dopomnicz, a bychu šo nam ludžo potom prawje šmjeli.“

Wronizy šo nad tej powjěčce džijnajo a poľřžo ľěby šhwojimať wušohomaj wjěřaju. Njebželu halle łe Maria wulzy wjehete powjěšowo wot Ğaŕže pšichinjekta a něšto bě hižom wo šlubie rěč. Michal jemu, tať doľho hač rěčejče, ani šlowa njepřajčeč; doľež jemu wšichizy se špobžiwanjom a se šrudobu pšichipušňachachu, kaž džěči baħnicžy wo šlarje Wjerje. — Wojadu šo najbóle wo šhoreho Michala.

Hdyž łe Wojećk ššončiz, rjelnj Wronja: „Š tej najnowjšej wotnam moħł naš na potoj wotajšč. — byhšim čžať doľč šhonił! — Wam je wěščje žel, jo Michal hišćeje w rowje njeje? Š pjenješani njedž hebi Polan božedla býč da — po nje Michal w wohnja šhol njeje! To rjeť Polanej. Zebi pať ja něšto powjem! Njebželu je twój nan wo waiščim Pětrje šapočaj; pódželu je twój nan pola Polana byl. Ma to šy wěščje čžiječy šabyl?“

Wojećk pošnawšči, šo wjedža, kať je jich wobelhať, njewutřčowawše šo, ale łe njehaništy došč a praži: „Kóždemu šu šhwoj najbłžiti.“ — Wo Polanowu pšichišaju šo njeharum ani wo waiščeho hšiča.

Ta wotmolwa njerjajše Wronju a wón wotmolwi: „Wēm wšah hižom dawno, wulle kubša a pjenjely mačže ja šhwojadž hšičaj; — to byščje rady wšěč špžereli. Njehnyščje šo wotwlatowali, šhwoje džěči čžertje wudač, by-li wam wulle kubšo a pjenjely pšichinjekta.“

Wojećk přerjěče šo i šhrowom a wotendže pražiž: „Něto wěščje, na čjim ľeše! — Sa šti njebžete budže našč Pětr mloby Polan, šhurnje šo waišč Michal na naščich wrotach wotwěšnył.“

Doľež pať běščje šo njes tym wulki widoř pošběhnył, kiž šhrowaje je šhewom wěščje, njewjěščje hebi Wojećk domoj, ale poba šo ł Polanej. Tutón myšlo, ščto wě ščto mjelčžaje ma wučžinič, wuħna džwotku do toža a potom wopřačja šo: „Ně, ščto ni hišćeje tať wujne njedžič? W tajkime wjědrje jebyn pša raby won njewučžer!“

Ma to Wojećk šapočja: „Wujne runje njeje! Kóž hižom wotřčajoť, pola Wroniz šym pobyl, šo by ta wěč w šhrow byla. Ale tam mie rjenje witaču! Wěču tať njemdi, šo ani pjenješ nochžydu. Wěpje ja naš — ma Pětr hnydom pol šta wjazy do hořpobaňtwa!“

„Š čjim moħł šo jim wotrunač? Šhdyž ludžo šhonia, budža prawje wot naš torhač.“

„Čžeħobla njecižy brali, duž je hižom wotrunane. Pol šta by doič býto! Mžžemu kóždemu pražič, šo šmy telko dač čyžy — hdyž njehjeru, je jich ššofoda. Poľžičšo je wjazy njedostanu — ja šo ł nim mloblic njedjam.“

Njes tym hač šo tutaj w měrje wotřčowawšaj, šnješčje pola Wroniz bojojeć a štruchlošč. Štrowy čžonjeť drje něščotřžuli njijeje a wutraje, ale šhoreho wšičko šhlobižo jima. Tak łe tež ł Michalom. Zeho łe Wojećkšowa powjěčž tať šajata a štržijo, jo šcho wšičtje mozy wopušćičaju. Zeho ludžo njebčuju to hnydom pnyłji; myšlacu džě, hdyž šo pšči Wojećkšowym dalschim powjedanju ani njehnu, šo špi. Ščto pať moħł jich najřčijeje wopřajčž, hdyž ja tym pšichidžjom. Njewjebžaju, ščto najpřibje šapočezč. Wronja, kiž šo najpřeni štraba, pšbla po Wariju, šo by i pšichaj pšichišča a po šlarja šcha.

Wo džejajščich pšichidže Polanež džwotka i pšichaj a wo šlubie njewjebžjo myšleče, hdyž Ğaŕža wo tožu plakač hšichječe, šo je pola Wroniz býta. Wopřačja šo: „Ze dha hižom Michal wumječ, šo placžejč?“

„Wumječ?“ rjelnj Ğaŕža i hšošnym hšobom, „ščto to praži?“

„Myšlach, doľež ty plakač, a po Wariju tež pšichidžaju, šo dyrěbječe hnydom domoj hieč. Wo tajkim njewěč, šo je i nim tať šě?“

Ğaŕža njewotmolwi, štany pať rucze a bórty wotendže. W potnym štofu běščje po wšy, šebje šameje ani mžna. Šižom našdla wěščje, šo hišćeje šo pola Wroniz hšwěči. Pob wotna pšichišebšči wušlaba, šo šu wšichizy we šitnje a plakaju, a šo Michal na ławje i běčym rušom wodžety ľeži. Wo wušlabarwšči, šakšichizy i wótřym šhobom a hšesmyšłna wotbžja. —

Doma čšajajče na nju i njepořojom a wěšjmoščju džwotka; tola podarmo. Wěščtje šo hižom dwě hodžinje minylej, a njebě šo hišćeje wotčřija. Něšto njewjěščje džwotka wjazy mēca, štanjwšči džěščje ł Polanowej famořje a na durje pošleparwšči wubudži jeho. Praječe, „Ğaŕža je hižom na dwě hodžinje pola Wroniz; byhšy po tajkim i Michalom jara šě býč. Čžezče šhobž tam tež pošlabač?“

„Ščto praži, šo je hoľčičko pola Wroniz?“

„Myšlu, doľež hnydom štany, hdyž jej powječ, šo je Michal čžěžy šhorjet.“

„Čžemu šy jej powječa? Pombačž jemu tola ničžo njemžje!“

„Ššhichadž ju plakač a myšlach, šo hižom wě.“

Polan pnył, šo šo hšičč hšija, duž ji i čžiča praži: „Dži po nju a praži ji, šo ma hnydom domoj hieč; njedž je i šhorym kaž čže.“

Njes tym hač džwotka ł Wronizom džěščje, hotowawše šo Polan a myšleče, tať čže Ğaŕžu powitač, hdyž pšichidže. To łe njetrjebawšči, pšchetož Ğaŕža njepšichidže, ale jeno džwotka. Wroču njemdy wopřačja šo: „Hšže mašč Ğaŕžu?“

„K Bronizom našaja Hańža pšichyła njeje. Zafub prajejše, so je wo jim sebdaba, naž by wona sawołata; ale hdyž hu wona fa njei wolała a hladałi, tož wo njei ničo widžecy bydo. Chgemy ju hšetnje pytačy, nassferce je i pucaja nětak smylyta a něhdže w hepačy wolańta“.

Chšyčyše i tym jeho myšle na Hańžu stožyčy, so njeby fa Michalom ho prajchał. Ale temu njewuńdže. Ledy bęchaj wotročkaj lawołanał, praji Polan: „Ktał ma ho Michal?“

„Wo teho staročy njeměi, tón je najhšeršy pšichat.“

Nětko džowka sažo honjeješe, so bęchu jeno hšetnje pytałi, runjež hama nadžyje njeměta, so ju žynu namataju. Wbynjež wšchubdžo fa njei pilnje hladałi, njenanadžęchu ju, ani wulkeje wjeńejazy dla žaneje čęterje. Wšchityz wotčęstychu ho na ranje špręzni a pšchemjerzani. Tu bałte džowka na nowa prajčenje Polanje porwě, so je Michal wječor wumrjel. Polan to šponiwčy bu wot wulkeje srudobny lajaty a džęłče: „D wo Wožo, tu je wšchitke pytanje podarmo! Za njehobdžowna hołža je hebi žywoenje wlała!“

Trošchtowadny dze jeho i tym, so wo jeho hmyrčęzi njewě, hdyž pola Broniz pobyla njeje. Wón pak nadžyje, so ju žynu wolałaba, wjazy njewjeńejęše a satławače hameho hebeje a Woječęztes hwožy. Pšichęječe, so by ham wumrjel był, prjedy hač je sažo tule druby pšichyhu stamał. Tola šchotz bę ho stalo, njehobdžęče ho ani nabęstij pšchemjenić. A wot njeho džęłče tajta hrońba, so hebi čęłebž jeho hameho wotajęzy njewerjeješe. Hdyž bę džęni nastal, ptyadny Hańžu i nowa, ale sažo podarmo, doniz pšichywdnju džęstę pomjeječ wo njei njepšichęčędny. Węchu ju na Woječęztes lęzy pšęi jenez hmylajęzy w hepi mowu namakali. W hwojezi strachfotęstę bę nětak te wšy wuščęta a ho sabudžęwšęi tam wouta šmyerjęta. Wojačdu drje ho wšchityz, jemu to pomjeječ, ale samnjelčęžę ho njehobdžęče. Džęwadu ho, so jeho ta pomjeječ męrnjehobžo řęziti, so wjazy taž buronje njęzychnowašeče taž prjedy. A hdyž pońhčęžo hwoju mowu džęwote wolałaba, rowjačdu ho jemu hšyly a wotłojowadny tola trochų tšęchnu wutrowo. Wošyl-njeječe jeho myšlicęta, to hebi Hańža njeje hama žywoenje wlała. Wotall njekłęjeječe wjazy, bęrnjež ho hšęčęze jara hwojecho bęebdž-neho šfuta dla kał.

* * *

Ma ičhtowrtý džęni wjejechų dwę čęłe na dobo je wšy a wulka hyla pšchemobđerowu džęłče čęłęše fa wojomaj. Njehšęlyjeječe ho njes nimi žane prębdne błowo, wšchitkš myšle posłehowadny ho f špawnenomu hmybnicej, kęz bę tudy ta widžowanje stutrował. Še hwojčęłwoščų pohladowadny na Polana, kęz ho fa wošom lędu hobučęłmopalęče. A hdyž ho štončęnje čęłe do teho hameho rowa puđęčęječęstę, njewořta žane wolo bjes hšyřow, tał hmwawęče wšchitkš jemretęnje podońđerjenje. Šenož Polana pobęža sažo tajta tšęchnoščę, so šforo taž bjele wšęcho facęzja pšęi rowje kłęžęše. Wšęchewobđerjo ho hwojačų, so rowom wotbudže; ale Wšh jón jemu wotšfowno, so možęče wotpofuščęz, šchotz bęječe jawinowal.

Wolje lęta hwojom hu nětko saječe a wšchityz, kęz bęchu na tym srudnym posłębeje, wotpofęzaja dawno pšęi nimaj. Hańžiny a Michalowu pomnił pak šfubdžnje hšęječe džęnša řędžęłniwoščę wopytowarjow a řędžy wšchadrił radų jeho hwořan wuřkaba a tebi žyly pobanił wupowojęda. Woprawęčęstę kęz ho hšęčęze, ičto je ho f Woječęzčęmani stalo, dha šponiř, so je wo šfary Woječę f wotřę njehžęłch wotwęčęnył. Njeje žaneho męra wjazy męł, dořelž bę Polana f temu bjesbžęzennu šlubej f Pętrom narčęžal.

..16.

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Kaž hšęchymy, budže ho w tarym lęčę tež w Wutečęanjštim Wožim domje tepejenje naprawić. Dobročęł dže w šfobęstęi

Wš ožemu domej pjenjeřy f temu dačy, kotřęž ho jemu fa čęaj žywojenja šadanja a potom žyřeni pšichyřabnu. Njeh je tutón dobročęł f dobrým pšęikřadom fa drubich, so bęchu ho pšęi hwojčų wuřtajęnjach dopomnił na Wože řękaleřowo a Woži dom, hdyž je jim Wšh pjenjeřy a šfobę řękajęzi.

— 18. januara je ho 34 lęł mnydo wot tamneho wožneho dnja, hdyž bu w hrodže w Versailles kral Wšylem, wobdaby wot němilych wječowok a řęjo po šforyčowojem dobyčęřęšęho wšyřka, fa hšęžora wuwolwany. Šęydom našta našy hjednočęnje wotžny kraj jato hšyly hrod. Tónle džęni naš sažo napomina, so bęchmy řębi tole drože šfobę hajili w naššim rostowřanym čęřęu. Na to naš tež f nowa dopomina narodny džęni našęcho hšęžora, kotřęž pšęichędny pšat hwęčęzimy. Š radofęžu je teho dla tež powitačę to pořętanje řęstjeje wšchnowoščę, so ma ho tež wot něta w Šakfice w řęchulach hšęžorowy narodny džęni hwojčęz.

— Kral Wšędriř Auguř Šakfice je řęřęšęny wutoru hšęžora w Warłine wupoytal a džęni w Warłine woytal. Wšęžomaj, je kotřę najpřęchęčęłniwoř na dworńišęčęju powital. W řęčęzomaj, hwojčę męjęłdętař hšęžor a kral pšęi hwojčęčęřęstę hwojčęnje, so wuřnamženi na rjane wawęčnje wulka wšęčęłniwoščę, kotřęž wobęju waja. Na řęstęčę hšęžora Wšylema w manojęleju w Charłottenburgu kral Wšędriř Auguř řęřęny węnz ham položi.

— Wřoda wulko-wšyřowoba Šarłofina Šakfo-Węmarřa, kotřęž je ho haffe 30. hmyrčęje f wuřfobęwobu Wšylemom Čęřštom Čakfo-Węmarřšim wořenika, je na řęborčęnje ptuzow řęhorowšęi 20 lęł stara wumrjęla. W řęaju je wulka srudoba.

— W podřopkach pola Ruřry je wulki řęřęł džękłęčęřow wobęčę. Wřot 268,256 džękłęčęřow jęř 154,330 mužow řęřęřęje. Wšyřy džękłęčęřjo hu ho wot řęřęłdemokratow našęčęřęwacę dali a jęř hwojčęni budža nřu čęřęwjež dęřęčęž, hdyž ho w prawom čęřęu na řęřęje njewopomaję.

— W posłęžęnju Wudylřęje rady je řęřę męřęčęřanořta řęwřęř wuprajil, so je wřęte, so ho řęčęłnižaj f Rařęz do Wšęřęz natwarj. Duž budže ho nadžęřęwaje dořohowajena nadžija nětko dopnjelńę.

— Řędžęlu wječor sažo wulki wotdžęł wšyřka f Šamburga do južnowječęřoneje Wřřki wotdžęze. 39 wšęřřow, 35 podwšęřřow a 1027 wojatow ho na šfowřęčęžo poba. Chgemy ho nadžęčy, so hu to posłęłni hmywo našęcho luda, kotřęž tam wot řębu f podłęčęzjenju řęžęřřęřę Šęřęřow.

— Něřto Warłin je 2. milijonu wobęčęřow pšęęęřęčęřę. Na šfowřęčęřų w Wřřęřy hwojčę hšęčęze drubi njepřęčęł mjes naššimi wojatami řęřęřęđęzje — řęřęř, kotřęž hebi wjele woporow žaba.

I. Prařęňenja wo bibliřkš horach.

Štaja Kadyřęř-Wřęla.

- 6. Hđže Salomon dom Woži řęloži, Sa řęřom lęł jón řęřęny dotwarj?
- 7. Hđže wonjazje te řędny wječęchų Sa řęřowow řęřannu hmyřajęnu?

Wotmořny na prařęňenja wo horach.

- 1. Na horę Wřęřat. 2. Na horę Wřęřija. 3. Na horę Šęřę.
- 4. Na horę Šęřę. 5. Na horę Nębo.

Daliřęče dobrowólne dary fa wšęho armenišę řęřęř.

W. W. f W. 10 řę. — up.
W mjenje wšęřęř řęřęřow wutrowno džęł.
Wšęřę, řęřęřęř.

Řęřęřęřęřę:

Řęřęřęřę řęřęwa w 3. řęřęle ma řęřęčęřę: řęřęřęřę mandžęłřęřę.

Sy-li spéwał,
Pilnje džéłal,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatosk
Zrzdny je.

Za staw spréjny
Napoł móčny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Préz spał méry
Čorstwoś da.

Njech ty spéwał,
Swérnje džéłal
Wáćdne dny;
Džéł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njeboś mana
Njech éi kúmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Ščerbike njeđzelske łopjena.

Wubawa ho łóžbu hobotu w Šsmolerjz knižkicšćičečni w Wudysčinje a je tam ša ščtwórtelětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

4. njeđzela po křjodj kraladj.

Mat. 8, 23.—27.

Š Jezusom pšhes morjo žiwjenja!

„Jezus šupi do łóžje a jeho wučomnizy džědu ša nim.“ W Jezusowej łóžji, pod jeho wóđženjom, w towarštwje jeho wučomnizow — tak šo pšhes morjo žiwjenja wješemj. Tam šastuymy a šawoštawajmy, hžěž wón ho š nami wješe. Na wabjenja šwěta njewołuchajmy; w šwěćje je wjele štrachnyh pućow a wšětle štrachne towarštwjo. Pšhes šwjatu kšćeženizy drje šmy šijom do Jezusoweje łóžje šastupili. Ale tak wjele jich je, kiz š nim a ša nim nješhóđa! Jezusowa łóžj je jeho žyrtej, to je tón wot nješhóđić šćěšlow natwarjeny šašćej, kiz džje ćilowšće džěči š lijenizy wumóz. Tu šo šknjes Jezus ša to štara, šo šo łóžj nješhóđiri, tu w Bóžim štwjete jako w šwětle na naščim puću mamy prawy šompaš a pućšnit, tu je škřystušowu ščizj łóžjina šhorhoj, kiz we wěštu wješele šmahuje, tu je šwjaty Duch nješwidomne wješeł, łóžšnit pał je Jezus škřystuš šam a towaršćoj na łóžji šu šwjěćiš japošćitolojo a šknješowi wučomnizy a wšćitizy wěryjazy. Ale tež škřystušowu žyrtej a jeje šlawy naša štrěćiš.

„A šłaji, wulke nješwidro šo šbeže na morju, tak šo wě łóžj je žołkami pšćitřyta.“ Našće žiwjenje je šusto kaž šćumajete morjo. Wnóhi štrach hroji, niz jenoz ćžěłny, ale tež duchowny: špřytowanje, šawjedjenje duške, niz jenoz widoř š wonka, ale tež widoř š nutška, a šmucenje morjo šlyh łóžšowu a žabóšowu duški štaženje pšćinješe. „Wón

pał špašće.“ To je wóšwěćenje jeho ćilowšćeje natury, šotraz šebi šwoje prawo žada, kaž tež šubošne šnamjo teho, šo tón došonjany žawy wě, šo šteji w ruzy šnowjo nješhóđěho Wěža, š šotrejz jeho wšćitón a ničjo wu-štorhnyž njemóže, wóšebje pał šwjenjenje jeho mozgy a maje-šćoćče a wšehomozgy: kiz tam špi, je š šknjesom nad štwórbu a jeje mozami. Kaž my š měrom špimy, runjež někašta wóćška š našćimaj nohomaj šo šemi léše, dokelž wěmy, šo móhli šu łóžby ćžab šotepać, tak tež wón š měrom špi, hžy by runje šo šemja šotwóćžika a hory šo šřjedža do morja šodnóšite, hač runje by morjo šašćumito a šo šmucžito a wot jeho šawalnošće šo hory pšchepade, šaj, hžy by runje žyž šwět a šćřšćita teho šwěta šo pšchěžiwio njemu špječil, wón š měrom špi, dokelž wě, šo jemu a tym šwojom ničjo šćhóđžić njemóže. Wón móže štemu nješpěčćelej štworu šotepać — job' štwóćžo šobiz móže.

Jeho wučomnizy nješlja, woni šo šoja, nimaju žaneho šetra, dokelž šu šřěšćim ćilowšćejšo. Tón pał, kiz wo žonim hřědu ničjo nješhóđěješe, tón špašće špał praweho. Je džha na šwojich wučomnizow šabyl? To šo tež nam drubdy tak šelda, hžyž šo na morju našćeho žiwjenja nješwidro šbeža a łóžj našćeho žiwjenja šo wot widořow šorja a nješboža tam a šow šjeta, tak šo je še žołkami wšćelateje nušy pšćitřyta a hrošy šo šodnóžić. Čžiramy kaž wučomnizy: „Pšćitřitwiošćil š njemu wu-šbudžidu jeho a džachu: šknježe, pomhaj nam, my tónž wošnimjemo.“ Šo šomoz pšćaju, teho džla jich nješhóđari, ale šo šu šawóšćiwio. Šowěrenjenje šhucžić a džewłowáč

njejměmy. „Schtó šo tať jara bojiče?“ tať džěšče f nim. Haj, runjež widoť možnje duwa a morjo strašnje ščumi, dowěť šo, luđa dušča, šo špuiščeje na Wobu. Wóh je našča nadjija a šylnosť, pomoz we wultkiđ nufach, kotrež šu naš šajate. Wóh šiwěta, w kotrež Jesuš njeje, šo rosraju na štalinađ, doteľž praweho šóhžnika nima! Schtó potom wšchitte šiwětne pomozne wězy, cžojmy a powajaj a pašy cžlowišteke mudroščje pomhaju, kotrež šo f wumoznje do morja puščějeja, hdyž tón knjes njeprichůžde a njepomha? Duž dha: wotaj šo te mni w cžaju nraju, dha cžyja a cje wumóž a ty dyrbišć mje šywalicě, praji tón knjes.

A hlaj, „wón štanu a wobhroty wětram a morju: dha wšchitto wocžichny.“ Runjež šo nam tón knjes na najšej jěšnje pšches morjo žiwjenja na 'tať džiwne wšchijne, kaž tu, njejewi, jeno šo je našča dušča cžija f Wobu, kotryž nam pomha, jeno šo mamy wěstoľž hnadu pšches teho kameho, kiz je našć wěr, jeno šo mamy pofoj f Wobom pšches naščeho knjela Jezom ščyrjta, dha šmy štroščatni we wščeje nuly cžěla a dušča a špěwamy f džatownej wutrobu:

Wobu džak! we wyškofosći
Knjela mamy móžneho,
Kiz tyč žołnow kurowosći
Njeba na naš pščeľež šo;
Morja ščumjenja wón štaji,
Wětryjom' šu pofkušćhne,
Šdyž wón jeno šiwěto praji,
Dha wščo nahle wocžichnje. Šamjeń.

R. w. B.

Wobras kščeščijnanskeho žiwjenja.

(Mat. 8, 23—27.)

Wimi Jesuša hej do šóhže,
S nim jěčž pšches morjo šiwěta!
Šdyž wón twój šiwětny wobščet je
Pšches wšchitte tвоеj lěta,
Dha jěhu derje dofonješć
A wěčny pšchistaw dozwiješć,
Šdyž šbóžny Salem šma.

Šdyž šbėjaju šo njewjědra
A horja widhor duje,
Wóhž pšches žołny šo šbóžić ma,
Dučž šwoju njemóž cžije —
Dha nještrachuj šo, wutroba,
Wšchaf we šóhži mašć Šóhžnika,
Kiz pomozniš je móžny.

A hdyž wón w twojej štyškosći
Cži šwištu cžafacž dawo,
Dha ščęčęny šubž, wón pomha cži,
Šdyž pšchidžde hodžin prawo;
Prowšč jeno: Knječe, wumóž mje
A wušpěhć moje wotanje,
Za hewal šónu šowma!

Džerž wěru! Twój knjes postanje
W najwješčim twójim horju;
Wón wětram njelěščę pšchidžaje
A nawalnemu morju,

Šo šchiza žołny nješčumja,
Ššo jahti njebjo žiwjenja,
Kiz tučel měta debi.

Móž jecho šobu wobščiwaj,
Praj: Schtó je to do muža?
Cžječž, džak a šhwabju jemu doj,
Wšchě možy jemu šhiza!
O štaje ty tež šwoju móž
Do jecho šhizuju džěť a móž,
Kiz je cje i nuly wumóšt!

K. A. Fiedlef.

Džyto hebi swazi?

Wšchě hiščęje niz šhječzi lětami pučrowašče jedyn Ššewjero-
Amerikanar na šupu Kuba, šo by tam w někafej wobšhodnej na-
lejšnosći štuftowat. Doteľž běšče wón ščpanilkeje rěče, tam
knježajeje, dospolnje njemóžny, bu hnydom jaťo zjubniť pofnaty
a wubudži njedowěru wobhłěštwu; šfónčnje šamo na to pšchid-
žěchu, šo jecho do pobjłaba pionaze pšchijnejechu. Š šwojemu
wulkemu špóžimanju bu tón njewinowaty cžloweť pšchěb šub
štajeny, hdyž wot njeho šabacu, šo by šo šamowjaj. Wón nje-
šamožęšče, ani šwojich šbóžnišow šrošymicž, ani šo w jich rěčzi
f nimi dorěčęčž. Pobjład pšchęzy šwlniščo pšchibywajęče, šnjercž
nješbóžowneho bu f šota wobšantjena.

Šžjom běšče hodžina wotprawjenja pšchidžęta, štwělačny lud
šhładowašče f napjatosću na pobjobu špobratneho pščeradnika,
cžorna mašta pšchitwowa šžjom jecho wobšćęzo, wotazy šteja f ščle-
niju hotowu a wocžakija šomanno: „wobęť!“ — duž cžęri šfowęta
na šubniščęjo, šewjero-amerikanšći pšhlanž wulkosći f njeje w po-
šlednim wofomiti, wón bęži f šabubženemu, šwalu pobjobu nje-
šbóžowneho do šufna šfowęrowje amerikanšćich šjenocęnych šlawo a
wola f móžnym štošom: „Wěto ščel do njeho, šchťóž hebi
šwaži!“

Ničto hebi to nješwaži! Ššóžny džę widžęšče, šesady tutešo
jenešo cžlowjeka šteji móžny štat — wotprawjenje bu wotštor-
cžene, naležnosć do pšchępytanjaja wšata a šjes winy šabubženy
wšwobobžęny.

Łubhy ščęščęzijano, nješjy tež ty pobjban wulkeho, móžneho
šraleštwu, kotrež šwojich šchławacž wě? Wěćnišč tež ty do Wu-
možerja, kiz tebie wobšewo do šwojeje šchšizby a prawobščę,
hdyž cžętej šo hřęh a nija pšęymóžnje šwęcizč? Derje temu,
kotryž šmę šo tež na šmjertnym pučju šawalčę do tuteje šchřito-
wazeje šfowęrowje a radoščęimje pšnacž:

„Wi trej a prawobščę ščęrytušę
Ze pyčho, drašta cžęčęšomna;
W tej wobšćacž móžy pšchęb Wobom,
Šdyž junu pšódu f njebju dom!“

F.

Džęšća hłoš.

Dwaž mužęj bęšchaj šo šřęčętoľ, šo cžętaj šo pola jenešo
šuhoba nutšlamacž a jecho wobštradičy. Žyly wumyšł bę hotowp.
Wo šyn šo bęšchaj měšnosćy pofštajito, hdyž cžyžđataj šo w naj-
cžęmniščęj nójnej hodžiny trędęčy, tón jedyn wot njęju, kotryž bę
je šwójšnym nanom, f šwojim domoj džęšęče. Šene f jecho džęčzi
jemu na šoleno šalše a džęšęče:

„Łubhy nana, ja šym wšęšęto, šo šy domoj pšchidžęč.“
Pšchitomnosć džęšęča temu mužęj njeměr cžinjęšęče, wón
pytašęče šo dele šabžęč, ale džęčę šwoju ručtju nęžnje na nanowe

lizo položi, i junim a luboſnym hoſoſom prajizy: „Nano, ja mam ćeſe taſ raby!“

Nimowónje tón muſz hwoje male a piſchecjelne džećjo na hwoju wutrobu težeje a jo woſoſa.

Wórhj na to ho teſz wobé wjeſtkeje džećſje, hólz a hoſza, ſo-trejš hžjo hoſu ſaſtuzecj pomhaſtje, domoj wróćſiſtje: Hólz ſapocja:

„O nano, kajſa ſaſoſtna wéj je ho ſtata! Nana mojeho towaſtſa ſu dženja paduſchſtwa dla joſeli a do jaſtwa wutwórbli. Zeſo hyn i hoſoſom pſtaſaſe a hſowu powjeſchecje haniby dla nad hwojim nanom. Ach pomnyſt, taſt fruſnje to béſhe!“

„Ganiby dla nad hwojim nanom!“ pomnyſt muſz. „Wubſa drje moje džećſi hwoje hſowy teſz powjeſchecj moje bla? Né, to ho ženje ſtač njedyrbli!“ — We wotrécanej hodžinje teſeje tannu muſz na poſtajanym meſtſje, ale wón čſaſoſe pobarmo na hwojeho towaſtſa. Napoſleđu ho roſhódi, ſty ſtut ſam wuwjeſeć. Wón to teſz ſčini.

Čato tón drugi naſajtra rano na džeć džećſe, dha hſyſchecje, ſo ſu jeho towaſtſa pſchi ſtucenju paduſchſtwa ſaſtampyli a do džećy tuhnyl.

„Wóſu budž džaſ a duſadne džećſi!“ rjeſnu wón i nutnoſčju. „Wone ſu nje wumohle. Ženje nočju néčto čžinič, nad čžimž dyrbjale ho wone i hanibu ſaččwjenič!“

F.

Schtož njeprawda bjerje a džeći, Wóh dwóžy ſaruna a wjeje.

Powjedańčto ſe Šerbow.

Ščóńčto bliſheje ho k wjećoru, džećata pſchecjatu na wſy hracj a wóćachu domóž; teſz Zeńeſ džeći dóńdžeću do dwora, ale wróćſiſču ho hnydom ſaſo a njemérnje po pučju je wſy ſhwatajo napraſchomacu ho njeſ hoſu: „Wdže-ſe-žo wowaſ taſ doſto je?“ Dóńdžeću ſa hyno, ale wowaſ bliſheje widzeć njebé, duž ho njeſpokoſnje do wſy wróćjo pobachu a k wróſtam pſchijſchédſi je-ſybadžu ho čžijeje na pólbanju ſawu. Šdžy hžjom ſmėrki na ſemju padacu, ſawola najmóćſhe: „Wowaſ dže!“ Duž hwoačſu jej wſchitke napſchecjo a hžjom naſdala praſchacu ho je: „Wdže ſy taſ doſto byta?“

Wotnoſni jim: „Na puſtym wjećoru.“

„Schto dha je wumrjel? — Načy džeć tola niž!“

„Né, džeć niž, ale Nabaſa.“

„Čžeſo je hžjom by temu njepėlneſmu muſzej na puſty wjećor ſchta — tón dže je tebe wo wſcho pſchinjeſt a ty hiſchecje a njeho pačjerje ſpėnač?“

„Wóh luby ſnjeſ čže meč, ſo dyrbimy ho teſz ſa tyč molicje, toſiž ſy nam hčhwinu čžiniſ.“

„To rjeſnuwſchi ſtupi do dwora a pytaſhe čžežny kluč. Šdžy bé wotamnyta a ho ſėbma troču pſchecjotowala, naddėhomačju ju džećſi i nowymy praſchjenim:“

„Tón néłt wėčeje ſbóžny njeje, -- je nam taſju hčhwinu čžini, — hwyčny teſz burſke džećſi byle!“

Stara žónka njewjėdžeſe, ſchto mėla jim po prawym prajicj, duž džećſe: „Ja to njewėm; njecžinice wy jenož ženje we hwojim žiwjenju nitomu hčhwinu; Wóh luby ſnjeſ widſi a hwoſta kóždy hrėč, paſ ſmy-ſli hiſchecje žimi, paſ tola po hmyercji. Špėnawječje teſz ſa minje pačjerje, to by nje Wóh luby ſnjeſ k hėbi do njebjeſ wſač, hdyž wam wumru.“

Čtarſhe džećſi ſudžichu ho jara, doſełz wowaſ wo hwojeje hmyercji powjėdaje, hſyly wozjaču ho jim hynje po čžewjenmaj liččtomaj; najmóćſhe paſ, ſurowoſeč tutydy hſowow njepaſchjo, prajecje: „Wowaſ, taſ to je, hdyž lubjo wumru? To je wėčeje

taſ, hdyž néčto jara kucje ſpi. Šdžy Wutka ſe mſchi wjeſeču, Wutkowna a Žaſub i hſoſom pſtaſaſtaj a wón tola njeſchjehčſe.“

Wowaſ njewjėdomaſhe dale, taſ by to malej wumuczy wu-ſkaba, praji jej taſ, taž bėču jej prajili, hdyž bé ſama mala: „Wſchjėdže Šmjerceſ a byri čłowjeka do wutroby, a tón čžuje hſuwſku wuſku bolozj, po tym wjazy njedycha, njemó wo hėbi, njecžuje ničjo, njewidſi a njekſtyſchi, buſcha paſ jeho wuopuſčjeſi a dže pičebé ſtoł Wóžj, tam hyno buđžena i alycho žiwjenja; Wóh ani to najmjeſheje njepabudže, teho bla ſdalu ho ſteho.“

„Ach taſ“, rjeſnu hołčatko, „to hym hžjom teſz prjedy wumrjela, ale Šmjerceje tola widžata njeſhym. Kaſka dha Šmjerceje je?“

„Teje ničto njewidſi, a by-ſi ju widžaſ, by teſz wumrjel. Ty paſ hiſchecje wumrjela njeſhym, ſhora ſy jeno byta; hdyž je čłowjeſ wumrjel, woſtanje morwy. Dowjeſu jeho na tečchow a tam jeho pohrejebaju.“

„Ale, wowaſ, ty tola njewumrjeſchi, ty ſy pėfna; byrnjež Šmjerceje po tebe pſchjėdla, njepuſchčimy ju nutz, njeprajimy, ſo ſy doma.“

„Šmjerceje ho ničto wotróćz njemóže; wona pſchjėndže teſz i kluczojwe džećru nutz.“

„Njeleſni ho, wowaſ, hdyž pſchjėndže, ale hčobž pſchecy, potom tebe trjėdječz njemóže.“

„Na to njewotmoſni widzeć hwoſta, wowaſ, ho tola roſemiko njebj, poručiſ jim jeno, ſo byču wjećorne pačjerje wuſpėwale, prjedy bacj ſpaſ pſchjėndže.“

Drugi džeć pſchjėndžeſchaj jejna džowka a pſchjėchodny hyn domoj. Tymaj hnydom powjėdaje, ſo je Nabaſa po doſkim a čžeſkim hmyertnym bėđjenju wumrjel; prjedy paſ hwojemu hynje pſchjėſaſaſ, to dybi wſchitke pjenjehy, wo lotzeč je ju wujebal byt, wjelejo ſapacjaci.“

Džowka njebé i tym ſpofojam a džećje: „Schto nam to pomha, hdyž lubta wjazy njedofſtanje? Šktož hmy do hwojeje žiwnoſti tynnyſ, teſto wjazy ſa nju njedofſtanje; duž žane lubto kupicj njemóžem. Naſ je wo wſcho pſchjėnjeb, jemu paſ pomhato njeje; derje jeno, ſo je i najmjeſchta na hmyertnym ložu hwoju njeprawdu pólnač. Wubž jenu Wóh hnadny a miſoſčimy!“

„Wu ho teſz dožimimy a twoje džećſi njebudža trjėbacj po projčenju hčobžicj; wėčeje jo jim derje póńdže, wſchaj ſy wſchitke duſhne. Wje je Wóh i tym ſchjėžimom domapnyta, doſełz hyn ho hwojeje hoſatſtwa jara ſawowala. Ty njehraſi čłowje-ſe, hdyž je hžjom na prawdže Wóžje. Wóh budže waſ na druſhe wawnjeje ſaſy hoſnowacj, taž prjedy moju prógu. Šutſje póńdže-ſmoj bromadže na pſchewobženje.“

„Njeńóndu hwoſ, njebudž moſta pobožna byč.“

„Wóžj hama hječ njehačſ, wojmu Žaſubta hoſu. Nječ ho tón ſa naičhego prjėdawaſhego huſpoda pomobli!“

„Po pohrejbeje wočſatowaje ſtara Ženkowna džeć wote dnja, ſo Nabaſez Wičaſaſ paſ ſam pſchjėndže a jej te pjenjehy dopačſi, paſ jej prajicj da, ſo by ſej po nje pſchjėdla; ale miny ho tydžeſ, miny ho ſchjėri njebėže a wo pjenjehač ničto njepkny. Po taſ doſkim čžatanju a ſtajnym hwarjenju džowli ſhraba ho Ženkowna a džećſhe ſama k Nabaſezom. Nańdže jeno Mičaſowu mačj doma a hdyž ho ſa nim praſchecje, počja jej tamna ſorčicj: „Wdže dha by był hačz w korčimje? — Ach, i džećžimi mačy ſtaju wobecje-ſnoſč. Načy Mičaſ je ho taſ jara do pieča daſ. Wjedy ſa njebóđ Šanſa ho teſz jara boječſe; néłt, hdyž je ſam kujeſ, njemé pſchecjač.“

„Ale kmoſta, čžeſo bla njeſhy i počatka bóle na njeho teđhowno? To wubžiječ ho hiſchecje wotmučječ hođato.“

„Wi tola wimu njebawoj, hym čžinila, ſchtož mođach! Ale njebóđi Šanſ — budž jemu Wóh hnadny — je nad tym wina.

Nještarače ho že nje wo Michala, jeno hdyž bē tōn nēšajš hlapu kust srowal, potom pšchūdžje i wotežu ta naju woobje. Mī by wumjetowal, so mam se swojim hospodakiwom dočej činič, a jo hwyile nimam, ja tym njeubojčinom hlabadž, prajajš, jo jemu do-wolam, wōdže pšy ja wopušč wjajac. Mje ho Michal njeboječje, a njebočejškemu nješmēdžach ničjo prajajš; pšchetōž tōn by ho žalostjwo hūwaw. Wšyčaj wōdž, kōbtra, tat je ho mi hnyto sčto!

— Tola sčto ty Michalej chzešč, so ho prjedy ja nim prajčejše?

„Chyžy rada wjedžezč, sčto abo kat nēčto i tymi pjenjefami budže.“

„S tajlimi pjenjefami?“

„S tymi, kotrež je mi njebohi žans — Wōž daš, jemu tola njechōdžato — šaprič. Ty dže mi na puštim wječorje prajčejše, so je na smjertnym ložn k temu štal a Michalej pšchyporučil, so dyrbi mi je woplačičej.“

„Daj, pravje mašč, bēč na to trochu posabyla. Njemēm pač, budže-li eži Michal dženja sčto dačž mōž; mi ho šta, so je pjenjehy šajso na daš donješt. Chyžu jemu prajajš, so by tu jich dla pobyla.“

„Mē, knōbtra, pōčezel wo njeho, byh i nim rada šama porčejata; našči budža hewal prajajš a na temu bōrčezč, so hyn ho i dobrymi šlowami a je hnyčej hūbu wotpōtašč dala.“

Hdyž Nabajna swojeho hyna pšchitč wōdžejše, wuōdže je jstwy won a popowjeda i nim nēšajš w hēžj. Michal do jstwy jastupiwčej Ženkowu ani njevitačej, wopraščja ho jeno: „Sčto chzešč?“

„Sšym ho wopraščezč pšchitčja, hby te pjenjehy doplačezne dostanu. Marija ho pšchegz boži, ho chyž je tebi špuiščezč.“

„Sšym dya eži ja sčto winojty?“

„Ty nž, ale wōdaj njebohi nan je mi ja kublo žyhtyri šta a šchēščdžezč tolet najprjedy šaprič, potom na smjertnym ložn k temu štal, jo ma mi hnyčezje telko dačž, a tebi, kož mačž na puštim wječorje pomjedačej, pšchyporučil, so mačž mi je woplačičej.“

„Njebohi nan tebi telko šaprič? — To njeje nihdy werno! Mačž nan njeje nifomu ničjo winojty wōst! — Wšchitzy, hž hž i nim ežičej mēli, hwyala jehō jako špawneho muža. — Ty hž by ho wōdže nēšajš šamylita. — Trjebajš jens hēbi našč žynny list nēkomu pšchglabadž dačž, tam je tež pišane, so je kublo pšchēd šapričkom do čjšta šaplacžene.“

„Daj, Michale, i šupnym listom ma ho tatle: Wašč nan mi pšchēd šapričkom prajčejše: kōbtra, wōdž ty sčto? Prajimōj to kenzli, so je wšchitlo šaplacžene, nimamōj potom žaneho hōdženja wjazy. Ty pjenjehy nēčto njetrjebajš, duž je wōdjo jene, banjnu-li je ja abo nēdōtō druhj; na mnje wōdžehy ho tola špuiščezčej, ja hnyčezje nifomu ničjo winojty wōst! nješhym. Potom je mi juntrōčej žyhtyryeži tolet dač, a hdyž ho Marija wudawajše, žadach te drube, nau pač prajčejše, so mi ničjo wjazy winojty njeje. — Sčto hēbi i nim chyžy? Njemēčaj žaneho hōwēda na njeho a wo šupnym listje bē pišane, so je šaplacžene. Nēčto pšchēd smjertnyu ložn k temu štal, kož ty wōdž.“

„Ša? — Ša ničjo njemēm!“

„Wšchitlo mačž pomjedačej, so je njebohi nau na smjertnym ložn žadal, so by mi ty doplačičej.“

„Daj, wot nēšajšeho doplačeznja drje njebočejšči šarčezja — ale sčto wōd sčto je ho jemu šebato, hdyž wjazy pšch dobrym ponjatu njebe? — Wo tajščj kōdžyžyžyž rēčadž ho tola šadžezčej njemōž, — to moht pol kubla robdaracž.“

„Wōž Michale, popšchēj njebočejškemu tola w rowje wotpōčizni! Šowēčejše, wōn je mi 460 tolet winojty wōst! a telko daš wu-čžini, halle njemēm.“

„Moje dla! Daj hēbi je wot njeho dačž a smēje wot-pōčizni.“

Stara Ženkowa štrōž jo tyhše hurowchj a hjesbōžnyh šlowow tat, jo jemu i wōpēdta ani wotmolowčej nješawo. Mōby Nabajna pač hlabadžej wōpēmōlujō na nju a džečejše dale: „Wōj hōwōj potajšim hotowaj! — Štomž je nan winojty — to mje ničjo nještara.“

S tymi šlowami wotešidže myšlo, so je i tym špawotu a potojubowōuju žōntu najšchēje wotpōtašal a hēbi nēčto hōbne šalutowal. Ženkowa njemōžejše šapšchēčej, so moht člowčej tat bošajšchoty byčž, a wukladowajše abo jehō šlowa pač tat, pač šinat, doniž ho Michal šajso njemōwčji a ho jeje i rosklōwōwōzym hōškom wopraščja: „Sčto to hnyčezje chzešč? Šmōdž njeboh nanaj hnyčezje bōle čezčej prjecz brōčž a nam hašbu čžinič? Špštyaj jeno a budžezč wōdžezč, sčto hyn.“

„Ale Michale!“

„Dži, so šlowu pšchūdžezč — tamle hū durje!“

(Wšchidownje dale)

Wšchelake i bliska a š daloka.

— Ranje wōwječej dōwēdže, so mōže ho hnyčezje wjazy mōw-džezowu na pšchitpōtowanjnu (wāwāwāndu) ja leninaw wo Wjōwerezadž šamowičž. Wšchlabdy ja hērbštitž wječerjow hū najšchēčej. Wu-wučeznje je tak tunje, kož pola žaneho drubeho wōwōlanja. Mōw-dženzjo doštanu wo Wjōwerezadž tunje wōwōhlenje, hnybny ho šchulskit pjenjes špuiščej, k temu ložby hnyčezje ja što 150 hr. pōwbery wot štata doštanje. Duž, hērbšty šarščji Šruškej Ružizy, ho nješomdžezč, hnyčič wōdbarjenzch hynow na wučezjisku pšch-itpōtowanjnu wo Wjōwerezadž pōčezč. Wšy jich na to wōwōdjenje ja pšchidob najšchēje šastaracžje a hnyčezje tež hērbškemu lubej. Ša-mowōwjenja ho hōčž do hnyčej šebnara pšchijimaju.

— Wjakt hnyčezječej hēžōr Wšlem hōwōj narodny džen. Wšchōn lub tōntle džen i hnyčej wutrobny hōbny hnyčezječej a hnyčej nutrne mōditiw i nješchjani šchēlezje, Wōž chyž našchego hēžōra mōwōčejšwje dale šchitowawčž a jeno šrowōščj wōwōbrazičej, so by hōčž do došheho pšchidobja k šōbōž našchego luda šnježit. Ale kož tež njeboj wjajše hēžōwšchego trōna šajnje jōkne a mōbre njēje, tak tež bēčaje čzorna mōwōčšalka wjajše jehō narodneho dnja, to je jehō druhj hyn prjnz Wjēdrič čezčto na šawōrjenje pluzow šhorit a so je wulst štrach wo jehō žwjenje. Wōž chyž mōwōčejšwje temule štrachej wot hēžōwšchej hnyčebny wōwōbrazč.

— Drazdžanjzy, Freibergjzy a Tharandžy študenci hū šaklemu kralej Wjēdričej Auguštēj wutoru i wulstim hōmōlnjnyu čzahom hōdowali. Kral ho študentam i hrowdewo dalkona hūm pōdžatowaw. Hdyž bēčaje ho študentowj čzah dale hibal, ho lub k hrowdej čyščezčezčej a hrimotajō kralej hōdowōwajče. Zajše hōdowōwanje Drazdžanjšch wōwōdlerjow doše lēta njeje hnyčezč hnyto. Kral ho wjazy kōčej pōdžatowaw, lubej šwajōj, a bēčaje wšchōn hnyty, tat so je Drazdžanjšemu mēščezjanowēje i pšikom poručil, lubej hnyč wutrobny džaj jwēčej.

— Šrudne hū wōwōhnejočejje na Ruškej a Wjētrohōdžje. Tam je wulst šōšč hželacžerjow wudrič. Njchžetu nēč tyšyžy džela-czerjow i hnyčemu hrowdej Žara čehnyčejše, Žarej pšrowu pšchē-podadž, so by jim pōmab. Tam pač štelejše wōjšto a hželacžerjō budy napōwōnani, ho wōtžalčej. Dōwēč ho njchibachy, wōjšto do nič šchēlezje. Lubōž kož mačhi padachy a hnyč i krawu mačžaju. And bēčaje njewōbōrjenzem. Na druhič mēšnad, hōžēž ho džela-czerjō šrowabžičy, ho tež do nič šchēlezje. Wōwōhorjenje w lubej wōčezčejše. Šibanje w Ruškej wōčejje a wōhbjēnočejje pa ja krawne. Wšydnōwčej je pšchēza pšchēlōwēje hrowje našajō a krew hnyčič pōdbanow pšchelaka. To je wōlji do wōhbnja pōwōwōčezžehō hibanja byt. Radžimy ho, so ho najšōrčej wōwōwōwōčej.

Sy-li spówał,
Pílnje džálat,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Nápoj móczy
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Pfez spať méry
Čerstwoó da.

Njeh ty spówał,
Swérnje džélaó
Wóédne dny;
Džáň pak swjaty,
Dáň daty,
Wotpoň ty.

Z njehos mana
Njeh éi khmana
Žiwnoó je;
Žíwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokfów ée!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wubawa jo kóžbu bobotu w Esmerterez knižničehcéženi w Budyščinje a je tam ja ščmórtičetnu pšchedlatu 40 np. dostacj.

5. njedzela po lšodj kraladž.

Mat. 13, 24. — 30.

Lubi ščehcéžjenje, my šmy ludžy, kóšiz do Boha wérja, do jeneho Bóha. Náš Bóh je wšehomóžny, runjež jeho ruky niđže njewohladaš; wón je žiwu, runjež to njewérjazemu njemóžejch dopokajacj. Ale woštaj njemérjazemu jeho čzmowu njewérnu, totrož wšohaf drubdy tal ložby šanđže a wjeđž: wokóto tebe je jašny, rjany džej, hđyž woštrjeđž Bóžeho šwéta stejo píchi bebi rjetnješ; „Ja wérju do Bóha Wótza, wšehomóžneho štwóriczela njebješow a šemje.“

Šrašnojčj přenjeho artikla kóžbu pófnawa, kíž šo w dowérženju na Wótzawšeho Bóha ženje žaneho njebóža njebóji, ale še šwétkmaj wočjomaj do žiwjenja hladajo šo w horju tal trošhtuje: „Wóh wé, čžeho bla a t čzemu je dobre taf. Čšto to wuczini, šo je mi potajene? Ale ja šo tebi dowérju, ty dobročiwu, potajenu Bóžo, ty wšoh t rjanemu tóžej dowjeđžeš.“ Tón, kíž taf praji, ma přeni artikel we wutrobje; a žiwjenje teho, kíž taf rěči a myšli, je kaž wufkladowanje artikla. Dyrđu tebi pščkřkady ja to nášpomnicž? Šladaj jenož do šwójeho žiwjenja! A hđyž tam žaneho pščkřkaba njenamóšch, dža dyrđu čži prajicj: wutř přeni artikel, wutř jón j wutroba a je žiwjenja! Wutř jón š 23. psalma, wutř jón wot Žesom ščrypta!

Želuz ščrytuš bē wšohón žiwu w přenim artiklu. Wón meječe wjetše staroče hacj ty na šwójim dwóricj abo w šwójej šwóđbe. Žeho staroč bē teho: wjehé

hřechi š čłowšich wutrobom wubnacj. Žeho šrudoba bē tale: „Jerusalem, Jerusalem, taf hušo šym ja čypl tvojje džečji šromadžicj, jato pata šromadžuje šwóje kurjata pod ščidla, a wy šče njehakali.“ Žy šo š nim hóršichš pod Bóhu pščežiwu šwét. Ale wjeđž: tvojje hórščenje je podobne na šwarjenje. Žajše je tež hórščenje tch bylo, š totrymž ščrytuš w ščzenošej čłowšejtwa rěžešče.

Ja píšadž: Želuz bē w přenim artiklu žiwu a meječe wulte staroče a wjele šyřow — ale w jeho hórščenju na šwét bē wšchitto drube, ale niž žane šwarjenje. W jeho šyřach bē luboščj t ludžom — t žlonikam a hřechitkam — a ščtož Bóha nastupa, wón píchi šwójim hórščenju w šwét do Bóžeje ruki a wole woštaješče. Džiwnje to je, ale wérno je, kaž Želuz praji: „Wón dawa šwójemu ščónzu šhadžecj na štych a na dobročj a dawa bešchčj na prawych a na njeprawych.“ Tute wufkladowanje artikla je pšched wočjomaj jašne kaž ščónzo šame. Pótoštjm: Žy njehměšch na šty šwét šwaricj. Šdyž mi hólčže njewéršich, píšich Želuzbowe pščřrananje, š totrymž je woščomnikam jich wótre šudjenje šakajal, š totrymž pat je žule wěčež tež ša našč čzaf prajicj čypl: „Nje-šwóžče, šo byščežje wy šudjenje njebyli.“ Ščřčřrananje ma šo tot: „Čłowšejtwo je lubowana droža rola, wulta a pšdníwa; rola Bóhu šlušča, a Bóh tón šluz je podomny čłowšejčej, kíž dobre šymjo na šwójju rolu šyžešče — šyjet džěšče t roššywanju šwójje šymjo. Wóh a wchitajz jandželjo šwa: njeh šymjo škadža w nozj. Wóh bješ njeměra špi, runjež njepščečej

njerjada mjes pščeŕzu našuje. Bóh wé: to je njepščeŕzel cžinik. Ale wón njedomola, šo bychu furomnižy njerjad wuplěli. Woni bychu pščeŕza šobu wutorhali. Njeh roležje hačž do žnjow! Potom šo njerjad špali, ale pščeŕza šo do Wožeje bróžnje demoj šhowa.“

Na polu je tač: Njerjad je njerjad a wostanje, ščtož je, a runje tač je š pščeŕzu. Ale mjes cžlowjekami je hinač: ščtož je tač njerjad byl, móže š cžakom pščeŕza byčž, a najrjeŕša pščeŕza móže po cžaku do njerjada šluščečž. Ščto móže luđšom do wutrobny hladáčž? Njichó, šhiba Bóh šam a teħby našč Šbóžnik; tón wjedžješče, ščto na cžlowjeku bešče. My pač njewěmy, tač je šo w tamnej wšy tón beđžik, kiž je ruku na šo potožik w nóžnej hodžinje. My njewidžimy, tač cžežto nětotry na šwojej winje noħy, abo tač pobity je pod wotročkštwom šwojeho brada.

Duž, lubi ščesčejšjenje, mějmy wješeke doměrjenje: ewangelij je dobre šymjo, a Bóh šwoje bohate žně domoj šhowa. Wščitko ma šwój cžakš — iež w Božim kraštwje. Wščitko w Božej ruzy šteji. Wón doħo cžaka a wé, šħy na šymfš cžakš nalěčžo šlědži. Čħešč ty na šymu a šněšy a wichory šwaričž? Njewěšč, šo šo wšcho do nalětneje krašnosležje pščewobročiji? Wěť mi, w Božim kraštwje je runje tač: Wože nalěčžo šašo pščiudže. A byrnjež by němš lud je šerštim šahiny, Wože nalěčžo pščiudže, Wože žně šo bliža. Jeno hladaj šo, šo do njerjada nješluščešč, ale šteji ša tym, šo by rostł tač dobra pščeŕza pod Božim šhóžom — rostł hačž na džeň wulščik žnjow twojeho Woħa! Šamjeň.

Tyšeť w B.

Njerjad a pščeŕza na Božim polu.

(Mat. 13, 24—30.)

Šlók: Wozij prawje —

Ššymjo šħjet dobre šħje
Do role tu na šwěčež;
Njerjad wščelš: polo krajje,
Njepščeŕzel jón wuħyl je! —

Wuplěčž wóšli njerjad čħeđža,
Dofelž hrošnojčž jim wščal je;
Woni jara derje wjedža,
Ščto je dobre, ščto je še.

Ale šħjes jim wobarašče;
Pščeŕza moħla šħobomáčž! —
Zeħo myħle njeħu našče;
Ščto dħa čħyť š nim prawowáčž! —

Njeh hačž do žnjow wščitko roležje,
Ščezěplawy wón wupraji;
— Teħby š žnježam rjeħnu proščež:
Njeh šo njerjad šahubi! —

Wuběračče njerjad šwěru,
Do walčšlow jón šwajajajež;
Dowjelniħa je šlókčž měru;
Pščiščto šapłacjenje je! —

Pščeŕzu pač mi šahowajajež
Do bróžnje wšdu kedžšlěwjež;
Njerjad njeh šo wěčžnje pali!
— To po mojej woli je.

Čžlowšte džěčžo, cžakš šwój wopomni,
Bóh šo Woħa Njerjadšħeħo; —
Na šud pošledni šo dopomni,
Šewel junu kojelč šo!

Š woli šwojej je cže špobđil
Twój šħjes, šymjo wuħyħwal
Dobre šħenje a cže wóđžik,
Šo by wěčžne žně jom' dač.

Duž wščal njeje wina jeho.
Ššy-li njerjad njewuħšħeħo! —
Hladajš-li šo kručže šħeħo,
Dħa woparabđe mudry šħy!

Wóšluchaj na jeho šlowo,
Daj šo poknje wobnowičž;
Duħa dawu wón cži nowoħ',
Čħje cže wěčžnje wóšħožičž!

Pščeŕza budž na Wožej roli
Nšobna š cžečži šħjesħwoje,
Čžožuj šo po jeho woli,
Dħa najłepje kedžšč šħe.

Čžakš mošč tudy hščečje šħadny;
šħjes šam polo wobđžela;
Wuħw joħo njeje žodny,
Na teħje wón kedžšou ma.

Wšħo je šwěrnolčž jeho dała,
Ščtož bē šħweji pščiħobne;
Wroža jeho njeje mač,
Šħotruž š tobn měješče! —

Njeħal žně něť pščiħenjež jemu?
Njeħal putacž jeho cžešč? —
Nč, wóš špěčħnje, šħwataj š njemu!
— Pħobny dyreħišč jemu nješč! —

Ššy-li pščeŕza š cžečži jeho
Tu na roli šħečžšantwa,
Dħa cže wumožje je šħeħo
Junu a cži šbóžnojčž ba!

Wróžěť Woħa, měšto měra,
Wrota hšžom wotewrja. —
Nječ je žiwa twojja wěra,
Wuđžerčž; Šeħuš dopomħa!

M. U.

Ščtož njeprawda bjerje a džěli, Bóh dwóžyň šaruna a wježe.

Powjedanččžo je Ššerbow.
(Póštacžowanje.)

Šak bē mačž wot Ruzbez Njichajny wotpoħajana, šħoničħtaj něto š njewolu jeina džwota a pščiħobny šħy; nočħyšħaj taj wo tym wjedžččž, šo bychu nětotry cžakš wočajnyli a potom hščečče raš w dobrym š nim porěččeli, wjele mjenje pač bēšħaj šħwěniwaj po mačžernej radže dobrowódnje šwoje pjenjeħy špšħečžičž. Džwota jš wotłowu: „Ruzčž, wodomaj drje njebočžičžtemu, ale temu pšče njěčžo a ša njěčžo tekto nješpšħečžimoj. Zeħo paħoħta wuwalamoj.““

„A hdyž dyrbi madžene byč, čjántaj, ščtož čyetaj, ale hdyž f dobrim nječataj, budža woju puče pobarnu.“

„To ho wołače. postarajmoj ho, so praščany njebudže — wščał ho do Wudyšćina wemoj!“

„Ach, to nječántaj! Čalujntaj hebi tajki njeměr a njeపోfor! Madžšo dajtaj jemu hič, wječ hebi pjenješy na swoje hweđomnje šbery. Wóh wě, telko na knježyno wotnošyčaj a hač ščto do- budžetaj.“

„A, škorzene budže, nječy pčjinhče f čzymož čyze. Nje- čyščy-li ty, budžemoj wóh.“

„Hdyž dha dyrbi byč, čjántaj w božemje, ščtož čyetaj, ale potom ho na mnje njemobčježyntaj — ja f tym ničož mječy nječam.“

Wórhj so tymle roščrěčowanju šapocza ho wulka a šaščmja- tana ščorža f Madzu, kotraž pčhes lěto traječy. Ščončžnje wot- wškowaječy dobyče a pčhětraječy wot teho. Hačz budže hebi Mad- žyna pčyščahacž wěričy, so njeje njebowězički Madža wjazy pčyši dobrim ponujtaju byt, hdyž je Michalaj tamne pjenješy wuplačizčy pčyščatał. Pčyščajničel f pčyščaly postajnje dšer a mloda Šeršowa poda ho polna stracha a bojołeže do Wudyšćina, so by tola widžata a pčyščata, hačz budže hebi Madžyna pčyščahacž wěričy. Do Wudyšćina pčyščajničel šhoni, so čyze, duž šhwatałeže šeršowa a huěwna do fenže. Pčyščed njegu nabenidže Madžowu a w swojim hnyěwa da ho hnydom do njeye: „A, budželčy pčyščahacž?“

„Widželčy budželčy.“
„Daj wščał, haj, to mošta hebi prjedy wyščelčy, so budželčy Šy runjež pomhała mojej mačzeri kubto wudryče. — Šy w tučy pjenješach wěčeje tež prjedy wjedžata, wščał hy tola nadechjo woja a nadech čyeběž najimowata, so byču moju mačz narěčželi a šawjeržyli. — Pčyščahaj jeno, pčyščahaj, so ho tebi na šmyert- nym ložu tež tak pónož, kaž njebowězičsemu — ja wščał bjes tyč pjenješ tež budu.“

Njes tym so takle rěčečy, bə jejna mačz dōščata a f nej pčyščitunwidyčy rjenty: „Š Maria, do hebi je jeno byč. Njech dšē hebi je na swoje hweđomnje šbery; hdyž hy tak dotho bjes nič, budželčy tež něto.“

„Mačz drje prawje, ale čšlowel dyrbjal wot želeja byčy, njeby-li jeneho tajta njekničomnoščy mjerela.“

Madžowa bə drje f wopředka wumjetowanju bjes hnyčja pčy- poščuchata a f bojołeže pčyščed Michalom a wopacžneje hańby dla pčyši swojej pčyščajny woštata; hdyž pał Šeršowa na njebowězičšeho emjerčy šponničy počža, wobenidže ju tola hrošba; duž wotšamlyny pčyši hebi, so čyze radžo hweťnu hańbu a šynowu hnyč pčyščajelčy hačz wopacžnje pčyščahacž.

Hdyž byču poščyščo nuts žadani a jim hiščyče junu zyla ščorža prjedyšćena, njemōžyče wona je štracom a bojołcy ščorža wozaj wutracž. Šedom mōžyče, hdyž by f jej prjoděšćitanu, na čjo ma pčyščahacž, f čyča „ně“ prajič. Wščyščin pčyščitonym wšajče ho, so je ju hčjom do předka Wože šhwatanje šajato, a so žyta wjazy wotal njepōndže.

Hdyž ju dale praščana, wotmołwi: „Šym hebi wšchitlo hiščyče rač pčyščyščyča a pčyščłłada, njewěrju hebi pčyščahacž. Nječał-li Michal te pjenješy doplačizčy, čyju je šama je swojim wumjetomn plačizčy.“

Dosta na to prajene, so dyrbi je Michal plačizčy, je-li mōže wona wobtrucizčy, so je njebowězički pčyši dobrim ponujtaju byt.

„Wě, dokež je hačz do šmyerčy dobrý pomjak mł, kaž mōža wšchytaj prajič, hič hy pčyši nim pčyščed wumjerčjom byt.“

Tehele wušnacža dla šradowacju ho Šeršezy jara, myšlo, so budže ščorža něto ščončžena; wščał wo tym šmyščy. Maščata f nowa wšchelatore pčyščyptowanja, pčyščyščyčowanja a něšotryščy

wješčnicžan dyrbječe hiščyče hweđezičy; pčyščetož Michal wošta pčyši swojim, so nan ničož wjazy prawje wješčaj njeye.

Na wščem pošledku drje Šeršezy dohnyčy, ale wot pjenješ a danje wošta jim jenož hradniščta hromada, taf so šama Šeršowa wušna: „Wěš thyč bryčmy tež byt.“ A njes tym so bēščyčej wobej hweđyče prjedy najebadž šapryčyčy pjenješ pčyščezelne, hnyěwacju ho něto jedyu na dnyčyčy.

Ale hiščyče šrudnišče ščyži mēyčeje ta ščorža fa Šeršez hweđyč hamu. Włodaj bēščajny wšchitke swoje myšle a zlyt ščarozčj na wone pjenješy hwožy a hdyž ho jmaj šhwachu, buščajty nješpōsojnaj a njenatožowajčaj wotal ani na swoju žywnoštku wrožy. Duž rošpadowaječy po čyžu hwošpodačštwu a počžinacju ho tam a hem přōdne futy potajonacž. Š tym pał pčyščidže nowy nješčyščezel do domu, dokež žadny nočyžyče na tym wina byč a pčyščyšewoaječy ju drušemu. Wadžyščajty a wadžyščajty ho teho dla hnyčy. Wnyjež stara mačz dšowzy a šyne wjazy kōčžy rěčžata, taf je ho ji čyšto, so je tež f dothom na žywnošty hwošp- darizčy počžata a hebi tola je ščajnej špržyniwoščju telo pjenješ nachomabžika, njedyby f tym žaneho wolepščenja, wotmołwješčajty jeno, so je pčyže šboje mēla, so pał jeko wonaj nimataj. Šsama bželačeje wot ranja hačz do wječora, so by wšchitke njebože wot- wobowocžila; wopławowaječe čyšto domjače hučjenyčwo, ale žadny njeđžywače na jeje ščarozčj — šiba jejaj wušatj a wuščata, hič bēču pčyši ščarozčju šwadach čyščyč f wozny ho pčyščkoniti, taf so radhy jeje napominanjam a wučžbam poščuchacu.

Tola tał dotho hačz přōdne lēta pčyščahacžy, njenašhoni hwožba, ščto nwa je, hačz runje ho jim bruhny wšchelato dšēče; ale hdyž w rēče 17** w štraju hłōd nwa, pošnacju ju so wščeje hrošba. Šakub, najščaržyčy hny, drje šawal hčjom něšote lēta ščyžeče, pčyščidže wščał po hōžyčy tež domoj, dokež hebi burja na nowu čyščyč nješčyščajtajuču.

Wěču jutry njeno, Šeršez lubja wumjerčjena a na šidže hčjom pjerječa; žadny hnyčod a šnaty nočyžyče ani žita ani pjenješ poščyčy. Ščto něto šapocžyč? Šeršezka nadžija wošta jim wuj, hič bēčeje w přinič lētach na fermuščy pčyščahacž a tež jacy pčy- proščowal. Jeho pčyščezelnoščy a darniwoščy šnajacu, bə dšē Šakubej f pošlednemu šelenemu šchwōrtčej zlyt toleč pōščal. Duž dha bu mōł Šakub f njemu pōščany. Ale tež wuj njemječeje ani žita ani pjenješ; hčjom w šyaje bē žyto pčyščat a něščaj ščary doth, wo ščymž prjedy šam wješčal njebē, šapčazil. Da Šakubej, ščtož mēyčeje — wōł pokruty hylēba. — Šon poda ho na dompucžy, šmyerčy šrudny ščyšček f wōdžu njemjejo, dšēče, hdyž jeho nožy nješēščyčej.

Wě hčjom čyza. Duž šaštyšyča na dobo pčyščed šobu wo- žanje a žačyščenyje; to šubdy jeko je štrachyščyče. Štrach jeho wobidže, njewěrječeje hebi dale, myšlo, so hnadž je rubješčnik něšto nabpadny. Tola po něčim nadoby hrošboweča a kročyčeje dale. Hdyž bə něžyže dwazyczi kročyči pčyščyčot, wušłoda pčyščed šobu wošobny wōs do hrečbye šwōčženy, na bryšy žačyščyžo hwošončja a f nohomaj pod wošom ležaječo knjeja. Hdyž nje- šwožomaj jeho wušpčyščyčajty, proščyščajty jeho, so by jmaj tola pomhał a je-li wōs šam šchwēčyč nješamože, ludži na pomoz pčy- wječel. Čyščyčeje ho dotho f wošom, ale wušbēnyčž jōn njem- mōžyčeje, šedom jōn telko našbēny, so knjeja wučžeje. Šon ho praščyčeje, hdyž je, hačz njeye mēšto abo tola wješč blyto. Šakub najprjedy ham njewješčyčeje, hdyž je ho šabžyč, po pitnym roš- hładowanaju pōšna, so je hčjom f tamej štrachy wōžy, duž bēčeje: „Mēšto je drje dalato, ale něžyže ščtwōwčž hōžymy šalena je našča wješta.“

Žyly knjez jemu praji: „Wěž, luby pčyščezelo, a pčyščiwječž namaj něšotryč na pomoz, njech něščaste nošyčla fa mošeho po-

honceja hodu pichinješu — woboi je hebi nohu a ruku kamał. Kwatari, chju tebi rady łapteczę.“

Njektarjeje žaneje pol hobjim a katus bę hijom s nanom a je kusobodom wola zuseho pučowarja, kotnyž ho jara swjejeti, pichetoz tež jeho palešje wot woja imječena noha žalotnje. Bórnj sbehnjchu wós a pomohachu knjeje do njeho. Katus jebjeje, tamaj pak pohonceja pomaku ja nim nješečtaj.

Do wby dojewšči džeje hiščeje po katarja. Hdyž druhi džeń rano sašo te knjeje pichinje, profcheje jeho tón, so by jemu poštkał, doniž njemóže dale jęć. Wo tydženju bę knjes taf wuhojenje, so móžeje ho na dompuč podać. Wošewi to swo- jemu nowemni kłjubnišej, prajizy: „Wój žranta dyrbi hiščeje pola waš woitacę, njehačt ho ty te mni pichinajęć, dam tebi dobru mřdu.“

Katubej drje bę ho hemał do zuseho kraja njehačo, pomyhłiwšči pak, so móže hwojaję podjyerać, swoli rady do teho. Hdyž to doma wupowjeba, bę itarčimaj pranje, so jimaž wozjy k swo- czejuwjezi njebwde, wowska pak tu wuwintu njerada kłubjeje; tola na domjaze hujenitmo hromajno, džeje jeno: „Knežka kłubja je samjebnja — kłubje, jolaju ho hšo!“ A pichi ros- žohnomaniu rjetny jemu: „Ach, pichinđ radicho hudy jašo, hač s wopanzamaj rutomaj.“

(Pichidobnje dale.)

Wofma kasnja.

Pšched wjele lętami stejęčtaj dwejo, s mjenom Jan a Zurij, pšched křmetny budom. Jan sfozčęje, so je Zuriej, kotrohđ sa hwojeho dobrego pšhečęla dzerčęje, hdyž dyrčęje do wojny, mošer je što tolerjeni pjenjes s tej pšitnu dowęřit, so by ju do teho cęža šhwał, hač s wón sašo domaj njewęćzi. Zurij pak pręjeje wšitko a položi ruku na wutrobu prajo: mi Jan žaneho trošęta njeje te šhwanju dak; wón ho mři abo njeje prawy we hšwje.

Š-wudnik ho Jana prašęje, hač žanyč hwędow nima. Tón pak wotmolwi, so žareho nima. Šiba stary dub, pod kotrymž je wón Zuriej tamny wječor pjenjęj dak.

Zurij pak pręjeje s nowa, so wo žanyč dubu ničo njewę a chęjęde hmjertnu pchibahu na to wotpowođęć, wón žerje s žanem pod žanyč dubom njeje pobyt.

Ma to hwdnik pchikasa: žano, džeje a pchinjelęće mi hašofu wot teho duba a wy, Zurjo, wotkaneč taf došo, hač wón sašo njepchidže, pšči mni wó istnje.

Jan džeje a hwdnik mjes tym s nowa wobforženeho napominalęje, so by werniće ręčal. Tón pak pšęzo sašo hwoju njemnu wotwjerčęjeje.

Wo doškim cęalanju poča na jene dobo hwdnik: Zurjo, w- hšabaje tola s wošnom won, hač žan njebwđę, wón pšęš męru došo wostanje.

Ma to Zurij wotmolwi: wón hiščeje njemóže pchijęć, pchetož wón ma dobrn hobjinu hač k temu dubej!

Tako pak bę te hšwa wurečal, stany hwdnik šowalojo: wy šty a hšebwžny cęlowječę, prędy chęjęde wy hmjertnu pchibahu cęinječ, so wo tym dubej ničo njewęćę a něk węćę taf dalofo wón je!

Zurij wobłędny a nastroženy njemóžeje ničo ręčęć. Wón padže hwdnikę k wobšomaj a wšwa ho, so je wot Jana te pjenję, kotrych dta bę wobforžęny, doštal, ale so je je pšętrębat a pšhečęnit.

Wo prawje tamneho cęža bu wón na tón dub wobwępnjęny, pod kotrymž je jemu Jan te pjenję dowęřit.

W pchikowach Salomonowych pał stej: (19, 9): Žalčęny hwęđ hęs šhrawy njewojtanje, a pštož šhroble tže ręčzi, budže kónž wjacę! — R.

Wšyelake s bliska a s daloka.

— Šaňženu wuturu mješeje wubjerł hęřbšeho knihowneho tonawšwa hwoje pohędženje. Nowa kniha wo 30 lętnej wojnje, wot kn. duchowneho Dęšęerja šřřana, je do- cęjšęčęna a ja tydęń pšelnitaj wunidętaj do wošadom. Wonaž budžetaj lętny pchikowal na 1904 šberacę a je tež nowa kniha na 1904. Čęi, kř hobjustawy nješřu, maja ja knihu 1 hr. 20 up. pšacęć. Šsobustawy — da-li Wóh — w tutym lęče hiščeje dbruhu knihu doštanu. Tež ho na pohędženju wo tym ręčęje, so je hiščeje wjele knihow „Wobłędni sełeny šhtwóřit“ na štabje. Te kniži hu rjany dar ja našęe pacęřte džeći. Duž budža ho tute kniži w bližkim cęžu knjesam duchownym pchipšęčę, so čęni je pšhečęlniwje mjes pacęřtmi džećimi rosčęřęć.

— Š Przynjom Węchidom-Pręřim, kotryž hęje na jaho- rjenje ptazow cęęto šhorił, ho Wóh dęławano sašo potęřęuje.

— W kamjanej pola kłęz s twarom kašinoweje fabrike šapocęnu. Hdyž budže ho na to wačhęne dobre džečo a luđi s wofolnošęe namatač, je to wuziř, ale wobšarowacę by byle, hdy bychu žuř džełacęřio s hromadami tu pchidęahnyli.

— Štrař pšči Ruhrje dale traje. Wchikowč ho prózuje, luđi šmerowacę a jednacę. So by w pchidobje lępe jatwęcęć mošla, je nowy šafonjomy nacęřit domej šapšęłanzow pšępobala, w kotrymž hu tež prawa džełacęřioj derje šawęčęne.

— Štrař pola Ruhrje dohuřel pšęzo hiščeje dale traje.

I. Prašęnja wo bibliškich horach.

Stoja Nabyherb-Wjela.

8. Šdže horby hęđ tón kralowšti je štal. Kř je štal Dawit hebi twaricę đaf?
9. Šdže Samaritřny templ twarjachu. Dohř Židža do hwojot jmy njedachu?
10. Šdže kralowych popow šajęć da Štaš, a jich potom šaręta?
11. Šdže šhrowa, to pašionta, je. Šdžež štyšny Šbđžnik krej ho počęjeje?

Wotmolwy na prašęnja wo horach.

6. Morija. 7. Šbanon.

Dališe dobrowólne dary ša wóęęe armeniške hřoty.

Pšęš knješa šarjaja kłubju w Bulezacę:

Wšpionške tonawštw wo Bulezacę	10 hr. — up.
M. w Š.	8 „ —
M. w R.	3 „ —
Š. w Š.	1 „ —

Šromadje: 22 hr. — up.

W mjenje wobohč hřotow wutrobny đęř.

Šolę, rebaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšęch pšę- dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšinje došacę. Ma šhtwóřęć lęta pšacę wón 40 up., jenotliwe cęřšla ho ša 4 up. pšędawaju.

Sy-li spěwał,
Plnje džólał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróczy
Napój móczy
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mórny
Čerawšoć da.

Njoch ty spěwał,
Swérnje džólał
Wšédne dny;
Dženi pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebojs mana
Njehč éi khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Serbske njeđzelske łopjena.

Wdawna ho łóđu hobotu w Šsmolerjeh knihcijichcjetni w Budušćinje a je tam ja šćiwórlétnu pšehedplatu 40 np. dostać.

6. ujedjela po łfjoh kralady.

Mat. 17. 1.—9.

Šwíjaty japošćotł Zan pišće: My widžachmy jeho krašnošć. Wón je ju widžil wołpjet a my s nim s woczjomaj ducha w tyčle njeđelach po hódžoh — my widžachmy s roszajnjenyum wóčkwom, kak je s wody tam w kana wino sežinił, wotročka hejtmana s kapernauma s luttim słowom wuřtwóřil, wétram a morju pohróřil. My widžachmy jeho krašnošć, tak móže w šbóžnym dopomnječu na Žesuhowe pšehetraňjenje wystaťo pišać Zan, kotrehož bejše Žesuh wošbeje s Pétrom a Žakubom a na wyšoku horu wjedł.

Ĥaj, šbóžne wokomiti, jako ho tam šwíjaty Mójsaš a Ĥeliáš, šafuwrjerje stareho šluba, a tak w hromadže šteja na jonej štronje šafuwrjerje minjeneho šluba, na drugej japošćotło jón šafuwrjerjo pšichgadžabžešewo noweho šluba, a šřehžba tón, na kotrehož šatón a prošetjo do přédta potalujia kaž šwéđžeňenje japošćotłow našad, tón, kotrehož wobličjo ho šwéđži jako šlónžo, kotrehož drařta je běła jako šněh, Ĥaj tón, kiž je žiwy do wéđžnošće, tón šřednik mjes Wošom a čłowjekami. Jeho krašnošć pohřehujia šwéđžko mlodeje šćehćežijanskeje žřeknje. Woni pišahu: „My šym s našćimaj woczjomaj jeho krašnošć widželi, pšćetohž won je wot Woša Wótza čžešć a šmalbu dořtal pšehes hřób, kotryž ho k njemu řa wot wulkeje krašnošće (2. Bět. 1.).“ „Wón je jažnošć jeho krašnošće a podomnošć jeho bućja.“ Woni wočatujia na čžaš, hđyž ho dopjelni: „Wótče, ja čžu, hđžež ja šym, so bychu tež

čši řami pola mje byli, kotrychž ty mi dał řy, so bychu moju krašnošć widželi.“ S jich hłobom ho šjednočuje hřób pšedníšich měřjazuch šwéđtow, kiž hu šanošćowali:

„Kak rjenje šwéđži šerńečka nam pošna hnady wot Woša, tón šłóđki torjeň Jesse — jónny, krašny, wupušćeny, pohřehnjenu, w darach řjany“ a šašo: „Žesuh je tyč woczow žadoběž, a tyč wušćow šynćenje, Žesuh je tyč hubow radoběž, mojoř řta šłóđjenje.“

Luby šćehćežijano, njeje řo čši tak šówalo, hđyž twój rót dořta jeho šwíjate čželo a řek? Wón je čši šłifki pšichi Wožim šłiže, tón řrawny, do šmjerće daty a šašo tajti krašny. Wón je wšćat tón, kiž s pšehetraňjenja njejeřeřeho řo w čšélnym šćatłe tebi podawa, řo by twója wutroba mēr a radoběž mēla. Šačuzje jeho krašneje šłiftošće ma šćehćežijian pšichi šwíjatečnej, nutnej Wože řkřžbe, pšichi šwědanju a pohłuchanju. Ženje nječahmy s Wožeřo doma hřež, hjes teho řo njebudžihćeře našćej wocži jeho krašnošć wóhłabaloť a řo njeby našća wutroba, je šewšteřo wušćehnjena, řačula: tudy je derje buć. To řu hđyžny pšehetraňjenja řa naš. Wone řanemu njetrjebaju pohračowac. Ženož řo duřku pohřehnjemy wot šwěta a s našćich łóšćow a žadoběžow. A dopomni řo tamnyč wulkič horow pšehetraňjenja, kiž čžežba njeřapomnjene wostacž ja čžaš žiwjenja, na tamnu, hđyž beře šćehćežijian-řku řralošć dořpřil, hđyž řo wutroba řnjeřej šłubi, jako jeho hława pšich šonřmagiřštim wotłarju widžěče. O pohmaj-my řebti, řarčaji s řuđjowpšafřerjami, našće pohćelšte hđžeži s wučenjem, napominanjom a modlenjom šwěru k temu pšichotowac. Řiž to je wotřynjenu kónž, řo bychu něčto

wjedźcie, ale so budyń něšto widźite, mjemižy Knješowu kraŕnosć, a s wutrobu spowacź nauwte: „Zesu, moja kraŕnosć,“ „o Zesu, mojej dušce śwěta,“ „Zesuš Křyštuš je mi wšcho, wutroba mi praji to.“ Wěrowanski wotat běše hora pschekraŕnjenja: s Zesuhowym šhožom chyzštaj mandělštwo šapocjeć, a wón hlubi jo pschekraŕněč. Zeho pschekraŕnjenje tam na horje běše šnawjo jeho bliskeho pschekraŕnjenja pšes šmjerč s row. Haj, we wěrje do pschekraŕnjeneho dyrbi šo tež čžěmny doł šmjerče šwěta hora kraŕnosće ščinič. Kat je wěrjazy předať Hofader wuŕny, wuřetnywšy w nabžiji: Šbóžnito, Šbóžnito! a jebnu drubi s běštom: Š wyštanjom chzu wumrjeć. Vittoria (dobučje)!

Wróćěmy šo šo s hory dele do runiny wšchědneho žiwjenja. Tež tuta šmėje šwoje kraŕne čžahy a blati, hdyž šo štajnje šašo dopominamy na tamny njebjelši hřoš: To je mój luby šyn, nad kotrymž ja špodobanje mam, teho wy pošlušajće. W jeho pošlušnyłoji leži šawbamf jeho kraŕnosće. Wuřimny wot njeho, dolež wón čžicheje myšle a s wutrobu pokorny je. Šchěžš nauwteje mało wot šo džerčec s wjele druhim šo špodooleč w šwjatym štuženju, tón doštanje něšto wot šnawštownje jaŕnosće a mozy. A šbóžni šu čži, kž čžicheje myšle šu, pschetož woni šemju wobšydm. Šchěžš haru wot šebje ujenaje, ale s lubošču s bližšim wobšabža, šmėje šbože a wješele.

Zeho wy pošlušajće, kž bē pošlušny tež w šchěžu a šmjerčji. Mało do jeho čžerpjenja šo jeho pschekraŕnjenje poda. Tež špšesčžijanow pučž je tajši, šo se šulšami roššywamy a potom s wješełošču žnějem. A na horze džěło pschidže šbódi šwjatof. We wobličju martraščeje šmjerče widěšče šwjaty Šchčžepan njebo wotewřene a Zesufa na prawizy Wojeji štejo w kraŕnosćji. Šójmy ščerpšlivi we wišče tyšchnošćji. Woža kraŕnosć wobšwěči a wobšlěduje šwěrnnyh bēžerjow.

„Wudžerž tu, Zion, wudžerž šwěrnosć tu.“ Tu kšinczi hžjom a šat šakle tam se rta šwěrnnyh to šwědčenjeje: Wt widžachmy jeho kraŕnosć! Šamjeň.

M. w. M.

S Zesuhom na Taborje.

(Mat. 17. 1—9.)

Štób: Knjeje, ty šy naša jaŕnosć —
abo tež: Wožo, Knjeje teho šwěta —.

Šduj na Taborje šo jaŕni
Zesuš w šwětle njebjelšim,
Pšělow žiwjenje šo kraŕni
W šbóžnej towařšnyłoji s nim;
Twaricž hěty žadoju
W jeho šbóžnym pokoju! —

Woni widža kraŕnosć jeho;
Wón šaž šlěno jaŕni šo;
Šwětko wuřabža tam s njeho,
Zaŕnosć šwěta Wožeho. —
Mějšaj a Čtaž štaj
Šim šo s dobom šjewitaj.

Šwojej wočji šloža s njemu
Pšěli, potni radosće;
Šěty chžebža twaricž jemu
Šam na jaŕnym Taborje;
„Tudy je nam dobre bučž,
Knjeje!“ — je jich šbóžna ryčž.

Wočji šteji jich roššwětkeni
Še šwěta wšchaf njebjelšof,
W budyń šbóžnje woššwójeni
Čželčža Knjeja šwojeho;
Šhóž jim s njeja woššwědčži:
Wón wšchaf je Šsyn luby mi! —

Pošběžechu wočji s njemu,
Šdyž jich Zesuš trořchuj:
„Njebože šo!“ — Wěřa jemu,
Šo Šsyn wón šam Woži je;
Kraŕnosć jich njebjelša
Še šo štrachym šewita! —

Křewidžichu radosćni
Njeho hačž Zesuba;
W Šbóžni šu něto živi,
Pšolni šbóžni wješela,
Kraŕnosć wšchaf jim šesthabža,
Škotraž s njeja wuřabža!

Njeho wjož njeľubuja;
Lubošč jich šam Zesuš je! —
Šbóžni blisłošč jeho čžuja,
Nadošč s nim je žiwjenje;
Wšchitno šo s nim pschekraŕnja,
Wón je žěto wješela! —

Šacž jich šwěta a hřědi tyšča,
Trořštni pschego wostanuj;
Witj jeho hřěš wšchaf hěšča:
Štaj, ja šchitomasč woš chju;
Šawěru ja waš ľubuju,
Do njeja dom dowjedju! —

Zesufa dha šapšimaj, dušča,
W žweje wěrje radosni;
Šawěrcž šo jemu, šaž šo šulšča,
Wšchaf wón Wumožnił twój je!
Šhobž s nim kručje wjolašna,
Zeho čžě dže do njeja! —

Šsamcho tam wobšadamy
Zeho janu w kraŕnosćji,
Šdyž šo tudy jemu damy
Ša šmdu w horzej lubošćji;
Žiwjenje nam pschekraŕni
Wón, našch pschecžel najšěpšji! —!

M. U.

Šwědomnitosć.

Šsudnit M., jamašity prawišnik, kž pšči měřce bydlešče, dyrbošče ras do bližščeje wšy po čžěšlu pošlacž. Wotry na to młody muž s čžěšškim gramom pschidžě. „Ša chzu, zat šudnit džěče, „šo by šo tónle pšit špaworješak, jo njemohł štót psches njón ľahčž. Dolež je s hofa domo ľejamy, njertřebaje šebi žaneje wošebiteje přož s džěłom dawacž. Ša wam jenož 2 toleriej ja to šaplacž.“

Na to džěče s wosjebu. Žako po šwili šašo pschidžě, widěšče młobeho čžěšlu, šoždu beštu porjadbje hěšlowacž. Měňjo, jo chze wón drohi kruč džěka ščinič, jemu pschitajta, bešti nje-šěšlowane pschibitč, a wotewřěje šašo po šwojim powoľanju. Ššo domoj wróćěnjajč, namata pak šudnit wišče bešti šwot-

hëbłowane, pšchëčëjane a řiwëdomřtweje ř cřřřkami pšnamjenjene, hotowe ř pšchëčëcju. „Za wam tola prajach, řo ma řo pšot ř nje- hëbłowanymi bëřkami řabëcju.“ wón hñwënje řawota, „řa ničo na to njebawam, řakjeřo napohłada je. — „Za pał nëřakto na to dawam“, cřřëřla řawojnje wotmolwi a dale řiwoje dëřakje.

Dëřak bëřaje řiwoje dëřto řkončëř, řo řnjes řakrowy woprašaja: „Šcho řym wam winojny?“ — „Dwař tolercej?“ dëřaje řje- mjëřkëř, řiwój grät pšëces tamjo potolo. „Šëřo dla ječe teřo pšöy na to dëřto naložëř, hñyž njeje pjenjes dla bylo?“ — „Dëřla dla“, řnježe! „Ničto řubjene dëřto wuřëđëřëř njebudž- je; ale řa budžëř to wjeđzał a moje řiwëdomnje budžëřje nje řhotalo.“ Řa to pjenjeř dëřta a woteńđe.

Dëřakčëř lët pšdëřëřcho mëřeřje tamny řnjes řubnit kontrakt řa twar wřëčëřlëřich řaknych řhëřow wotřawac. Řwële twarowu řo řeńđe. Wón pał řiwojimaj wocjojmaj wöřëbeje nad řenjm wëřłym njeswocjom wotpocřowacčëř dawajëče. „To bëřaje mój płowowy muž. Za wjeđžach, řo budže wón po řiwëdomnju jenož dobre, hñöne dëřto cřnëcëř. Za jemu na to kontrakt dač, a wón bu ř teřo ře řawojnym mužom.“ Tak pšdëřëřcho tamny řubnit řam powjebëřaje. —

Ř. w. Ř.

Řëřkto wo řjadach.

Řhëčëje wëř řo teřo řajnje řopomnëcëř, řat we řiwojim cřnëřu tamnu powjëcëř ř wöřëbëtej řëłnëřowcřu cřřach, řo je ř majorum ř Wernsdorřim pšleđni řwëčëř řëłneřo řhëřja 1. řlëřij je řnjërcëřu woteřëřol. Za řëbi pomjëřëřich: řat wöřëbëwëtej řkwalba a cřëčëř řwëřta! Řhëčëř řhwalbu a cřëčëř wöřnawjenjeřëče řëłëřny řhëřj 1. řlëřij. Wot tamnych nuořëřich řtotyřëřow, řotjž we řiwoböndnych wöřnëřach 1814 a 1815 pšëčëřëřno Řapoleonëj 1. wojowacřu, řotacřu řön jeno 688 dla njeřawajřiwëje řmüřtojëče a řnanjenteje řhrowëčëřa a wutrowitöřëčëř, pšëčëř njëřpëčëřëłom wopokajënje. Š wčëřëřow řëłneřno řhëřj 2. řlëřij teřdömnëřëčëřo cřëřa mójëčeř jëř řnanö řhëčëře 20—30 řöwřëřnych hëčëř. Řo řatjëm jeno nëřtore řëřta řhëčëře a tönë řkwanjenë řöđ řlawneho cřëřa je wotemřëtej řacž do pšleđnëčëřo mužä. Řotom řu jëč řëłneřne řhëřje řlacžëřowcëř řhëřëke. Ř tamni, řotacřjž wutrowno wone dëřawu, hđë řu cëř? — D řa jëm nëřby řëřpekt mëř řnjëčëř wutrownom, ř tynle cřëřëřim řnanjenjom wupřëčëřëm. Ře řnjëčëř žëneho řëřpëřta pšëčëř nim nima. Ř tamny řakny dëřë wuřëčëřo řorjëřtöče njebudže řnnych řëłëřnych řhëřjow 1. řlëřij a tež řnnych cřëřwëřnych a cřöwřnych wöřotownych řjadow wäřtejëřëřëři řlëřij wüđëčëř. Řkwalba a cřëčëř pšëčëř cřlowjëřkami wutrowëřim wöřowarjam a řakžëřëřim řtatëřam a wutrowno řöłne řjadow, — ale pšëčëř row to wöřo njëřöbëže. Řni do řakčëřä řjadu njëřpšëřëřu. Wone řo po řnjërcëřj řhëřöřej řařo wöřëčëř, wot řotëřöžë řuđn řpöčëřëne.

Řas řëčaj řpšëři řnjëřëmny řöžu. Řona wöřpöteje řakrowy cřjyřëče domoj hëčëř. Dëřakčëř lët dořko bëřëče wona wärjandëje cëřëčë cřëřwëřnje w pohłabže na Wöřa ř njëřëřëřëř řëčëřpłowöřëřu řnjëřëřa. Šawëřnje řëłëřny řhëřj 1. řlëřij! Řön je ř njëř řöbu ř njëřju řëřol a řëřini řo řëřna na jejejë řłowëje. Ř řhřř, řotëř cřlowëř dëřëčö tudy wuřplacëje we wöřowarju ř hëčëřom, w řëđženju je řiwojim Wöřom, pšëčëřwöřöcëřa řo do řarlow, řëřëřtöčëřnje řrowotnëřëčëř dëřëři řëřmantj, ř řotemjyřëř wöřpöte řjadu tudy wöřubwëřëne. Řo je řat wöřnawne, řo řu řhëřj řa cřëřëne řnanjo řëřëřëři. Řuby cřřarjow, tön řhëřj, řotëřj je cřëř Wöř luby řkjes napöłöžëř, wjazy řwöřnawjenja, dëřëř řhëřj, řëř cřëřowjetořo na wutrowno pšëřëřëřu. Řjëř jön, Wöř hëčëř řo nad řöwu pšëčëřaknyčëř a cřëř tebeje cřëřëčëř pšëčëř řhëřnëřimami a řëřëřimami. Řhëřëřj řo řy řam — to je tež řhëřj 1. řlëřij. Řawojřëčëřj

řjad w pšřřim řakrowëje je řjad pour le mérite (řa řakžëřön). Wón je jeno řa 30 Řëřowu a 25 wuřřarjanow wöřřajëm. Řuž dře jön njëř cřřarjowim nälëřëřo nadořneřo cřëřöřpřëřa wëřëče řëne řadym njëřpëčeje. Ře w Wöřim řakrowëje njëje řadym, řotëřj jön njëřöřj abo wón njëje w Wöřim řakrowëje. Řuby cřřarjow, je řëbi řëřëřj tvoj Šëřëřnik tönle řjad wotölo twojëčö wutrowna potöžëř? Wëřëřëř ty do řakžëřj teřo, řotëřj řa tebeje na řhëřju wřëřajëče? Řotom ty tönle řjad wöř wöřřëř. Ř tön řam nanařa řnanu pšëčëř wocjojmaj řwäřëčö Wöřa, řotëřj cřëř a mójë řakžëř jeno řöbžnyčëř cřnëcëř řakžëřj řëłom řhëřëřta, řiwöječö Šëřna dla. F.

Řaktož njëřprawda řjerje a dëřëř, Řöř dwöřj řaruna a wjëje.

Řowjebëřëčëřo ře Šëřëřow.

(Řotracřowarjow.)

Šëřëřnawcëř lët bëřëče řhëřom wotall řo mnylo, řo bë řakub do Šëřëř wöřëř. Řjëčëřawöřj cřëř dře bëřëče řim řuřëřëřcho řëřak, ale nëřle cřëřakřu řhëřom nëřtore njëřëčële na rowy řëř; řëřny pšëčëř dřuhim to řajo, řöčajëř řo, řo řnawž je wuřmëř abo řhory. Řawjëřëřëř njemëř mëřëčëče pał wowa; pšëčëřöž jëč bë wón naj-lubřëřj. Řunu popöłdnju bëřëče řëřa doma a pšëři řiwöjeř pšëřaj řpöminälëčëř řëč řëčöwöwajo na njëbo: „Šcho řy řëbi mjuřëř, luby řakubje, řo řhëčëče pšëčëbe mnu wuřmëřëčëř a to w řuřym řrajow?“

Takle na řiwöječö wuřka mjuřëř njëřpřny, řo je nëčëřto wjëčëřu pšëřë řpëwöjo do řamëčö dwora döřëřol. Řo řwöřjz pał wotemřëčëřo řo řhëžne dëřje a buzy tež řwëne; to řakle řëřnu řëđžëřlëřowcëř řubžëř.

Šöřupj řnjëř a ře řnnyřm řrowjenjom řu pöřrowjow wot-pöłöžë řiwój wäřol. Řpšëři witanju mëřëčëče řëřo řlara řëřëřowa wot řłowy řacž do řjaty; řöčëřë řo je řnny byčëř, njëřwëřëčëče řak, wöřë řy teřo mužä řpa wüđäřa. Řön dëřëčëř, řëřnu një-wëřëčëřëř hnyđom pšřnawřëři: „Řjëřnawjëčëř dëřa një wjazy, moja wowa?“

„Řd jój Wöžo, řakubö, to dëř řy ty!“ Ř nëřto řawöcëř řo wuřpřëčëřowanje wöřëbeje, cëřo dla je řak na dobo domoj pšëřëřëřol.

„Wowa, dëřje je řo mi wjeđlo, hñnjëčë řnjëne wotölo řnjëřa byčëř dëřëřol. Řomjëř řëbi jeno, wot teřo cřëřa, řacž řym wam řëřol, řo je řhëřëř, njëje řhëřom wjazy wotřhorëř.“

„Wöři, to dře je řhëřom ři abo řëřëři řëřa?“

„D në, řjëčëř.“

„Řat dëř je dořöřëř, řo řmëčëř wotajëřëřëř jëřo domoj hëčëř?“

„Řë hëřom njëřöřëř, mój dořöčëřjz njëřëř!“

„Řuž je ř twöjë řkubžön könz? Šëřöřa, řo řëbi nëřto, hñyž řo nanëř a mäčëřë dëřje wjëže a twöjow řmđu njëřëřëřatä, ničo wjazy nabhromäđëřëř njëmöžëřëř!“

„Řžakowano Wöřu! wowa, řaktož řubü řjëřöčëř, řhëřom řmëřu. Řjëčëřöčëřëř njëř — budž řëřim řakrowëřo njëřëřëřë — njëje na mnje řakub. Řjëčëřëčëř, řo mam burřë řöřpöđäřëřtowo a dëřö řady, wotřakä mi řjane řakëřëřö.“

„Řjwa řym na řwëčëř, řakub?“

„Řaj, řakub, ale nimam je wjazy. Řëřo řyn cřjyřëče řam, hđëžë řëčju moje twarjenja, řady řmňn řwarëčëř, řuž je mi řakub ře wëřëřm řëřo a řëřo wotřpřëř.“

„Řö, a řak wjëje je cřëř dač?“

„Řëđnëčëře řtowo! Ř pomjëř řëbi jeno, wowa, ři řa řym řhëčëřë je řakžëřëř nabhromäđëřëř.“

Wowa wotmolwi na jëřo řadöřëřne powjebanje jeno ř jëřow-rym „řak“ a pohładowajëče nëřak řrubnje na njëřo, njëřëřajëče tež na jëřo řakřëřu řöřpřawu, řak řo řo řamëřu řakubëř jëřne

njeleżenje dżiwne sešda. Težo bla ho woprajcha: „„Wofka, sčto dha tebi bu, so mi ničžo wozaj njeprajich?““

„To hebi tola myškita njebych, so —“

„A sčto?““

„Ničžo dale — dzych ho cže jeno woprajcžeč, i cžim hy hebi telko nahromadžič mošt — nam by tež bla.“

Teje wunkej woběžo cžečwien we woblicžu (wjedžehe dže, so hu wawoznye słowa poruť), ale šhubi ho ruče. Wona ledžbowajče kruče na njeho a šama i hebi rjeŋny i słowu wijo: „tji šta nahromadžič?! Wójš šynfo, to šforo wěričž njemóžu.“

„Cžežo bla niž? Ničto mi je dať njeje a wšat je tež njejšym.“

„A kať hy telko na boť položičž mošt, na midže dže tebi wjele wysche wostalo njeje.“

„Wofka, na dralče, a hdyž šmój i knjejom pučowaloj, na jėdži, šym hebi tójšchto nalutowať, a wot hočži, hdyž hu pola naš na wopyče byli, dostawach drubdy tež idobne dary. Sa šchtyrnacže lět nalunje hižom i malicžešćow pėtna hromadfa, njebjerje-li ho wot njeje.“

Na to wotmolwi wofka špofojnje: „Šaj, nalutowačž ho wjele hožhi, kaž tež pšecžinječ. — Džaluj ho Wofu, so je tebe tak bohacže žohnowať. — Tebi je wón šašo dať, sčtož je mi wšat.“

Něšto ho Šafub ša pšecželeni a šnatymi naprajchowajče a wofka, na jich wšelake poderidženja špominajo, rozwucžowajče šašo pšchi tym šwowejho Šafubfa šaž prjebu, hdyž bė hičječe mały pachotł. Žako wěche nědže hožhinu doma pobyt, džečje na polo; njemóžehe dže dočatačž, so by šwowej šarichjeju šašo wohladat. Hdyž Šafub i mačjerju wječor i poia pšchinidže, praji wofka wješele: „Šleč, Marja, njejšym pšechow rjelka: Wóh máže wam na druhe wafchnje žohnowačž, sčtož scže pola Nladže šhubiti! — Šafub mőže hebi prjedawjehe kubto fupicž, hdyž na pšchebati pšchinidže.“

„Šaj, to moje bla mőže, je-li wobej hromadž pšchewananej njebudžetej. Štara Nladžyna a Marja drje mőžetej hebi brėmječchto šmajacž a do hribow hičž. Žich kubto a wofče lėdom dožnitkam došahnjetej, kaž ho powjeda.“

„Kať dha je ho Nladžejom wjedło, tať dotho hacž šym ja w Czechach byť?“

„Tať dže, młoda je pšchod nělotnyimi lėtami i mjeršanjom a šrudobu wumjeła a wón je kaž hdy prjebu džeč wote dnja piť, doniž šašdžemu šymu šchorje a wumrje. — Šaj, i njeprawdu daloto njeprajichječ, štatej Nladžynje pónidže ho na stare dny hičječe hubijenje a wofebna njewjesta Marja ani holeie šhėžiti njejmėje.“

Na tole mačjetne powjeda wotmolwi wofka: „Šchit wė, hacž je tať šle, kaž kubto reča?“ —

Drubi džeč rano hotowajče ho štara Žeikowa fe mišči a dokeľž Šafub runje ničžo ša džeło njemėječje, rjeŋny jemu: „Nė, hdyž maľch šhynfo, mőžečch so nmu fe mišči hičž a pőbla knjeja Žura wopytačž, tón je něšto šatať. Budže tebe raby widžecž, pšchotwž bytu je ho ša tobu prašat.“

Šafub njeda hebi to dwójžom šatačž, šhwatajž ho šhotowamjšči džečje i njej. Šo kempščach šteječchjej wofka a štara Nladžyna nalešnje powjedažo pšchod žyrčuwju: „Šchit dha tón muž bė, kiž i tobu fe mišči pšchinidže?“

„So to dže je našč Šafub; tón je wječera i Czech domoj, a pomyšl jeno, je hebi na šchtyrnacže štow pjenješ šodu pšchinješł.“

„Ty tola njejš!“

„Woprandže!“ Tji šta je hebi nahromadžil a jėdnacže štow ša kubto došlat, kotrež je jeho njebočječš knješ — budž jemu Wóh hnadny a šmitny — jemu wofajal.“

„Šaj, haj, cžlowjeť njemė, hđe f šbožu abo f wjełbožu pšchinidže!“

„Wč, Šafubej to šbože i wutobny pšchjeju; je tola najwėšnišči mjėš naščimi džečžimi — tón mėni wšchubže i prawdu.“
(Pšichidobnje dale.)

Serbske strowjenja.

To heršibe „Womhaj Wóh“ mi je Šchaj wyšči kotebo;
Wěšch pilnym sčto tež wožnišče,
Šacž pomoz Wječichnu?

A našpjetne „wječichpomały“
Czeľč rumu šaštaži;
Š tym šašo pšchje strowjenty
Tež pomoz wječichnu cži.

„Pšchinidž Wóh“ tež šube strowjenje
Šso šnaje po kraju;
Šdžež pšchinidže Wóh, tam f šbožu dže,
Wěr jebó do domu.

Duž „Wóžo šhych“, pať „daj to Wóh“
Šerš na to wotmolwija;
A je byť w Wóžim domje šchto,
Wšcho štrawi kempšerja.

A „i Wóžoh“ słowa — wotmišči“
Duž rėta „witačječ!“
„Wječichpomały“ ho wotmolwi
A i tym ho dšatnje.

Šso witanu a strowimy,
Kať pšchinij a cžah da,
Tež šhrypta wėčjenje šhwatimy —
To cžečje je Šeršowštima!

H. Z.

Wšelake f bliška a f daloka.

— Dwar jeleŋniž i Wjozerž do Šrėdta ho lėtša šapocžnje, hdyž je hejm šapőkanžow w Berlinje wšchitfe heršči pšchinuolit.

— Wulke wješele je po žnym němštim šhėžorštwie ta powječž šbudžiła, so je prynž Wjebrič-Prufki šašo wotšhorit wot šwowej cžežtje šhoriceje.

— Kniba wo „30 lėtnej wojnje“, wot knjeja duchowneho Žyhčerja špišana, je dočjičžčana, a na nowy thžetn mőžetej pőšlelniž wunėč. Kniba je rjenje špišana a dawa rošhdaw na tamnych šrudnych cžahach. Wofebje džina špšaczel na tehdomnišče wofšejnočje w naščich herščich wošbadach. Žule rjanu knihu naiče hošutawu ša pšchinidž na 1904 doštanu. Nje-šobustawu maja 1 hr. 20 pr šacžicž. W bližšim cžahu ho i cžičšjom drubdy knihow šapocžnje, kotrež ho tež hičječe w tym lėcže rošnosčha.

— Wobčežnotėž budže w prufkich wošbadach lėtša, dokeľž hu jutry pōdže. Šo postajenju wychnočje maja ho džečži tōnz mēža je šchule pušchječž. Njedžela Balmarun, hđež ho konfir- mazije wotmėwaju, pať je haľke 16. haryleje.

„Womhaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchėch pšchėdawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Wudyšchinje doštačž.

Sy-ll spéwał,
Pílnje dšéłat,
Strowja ée
Swójnyj statož,
A twój swjatož
Zradny je!

Za staw spróczy
Napój mócny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf méry
Ceratwosé da.

Nječ ty spéwał,
Swérnje dšéłat
Wšodné dny;
Dšéł pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočl ty.

Z njebos mana
Nječl éi khmanna
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíš Bóh pada,
Wokrów éet

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžu šobotu w Samolezje knižničkejčestni w Budyščinje a je tam ša ščtwórtičetmu přehedplatu 40 np. dostać.

Septuagesima.

Mat. 20, 1.—16.

W poslednich tydženjach bě w podkopych pschi Ružičkej rézy wulki štraž dželaczerjow wudyril. Nimalo 200 000 mužow tam štražowalše. Chyphu šwoje š dželta hubjene wobšternožeje wolepšćie. Wšychnosć je jich wěž přehyptała a přichipónała, šo ma šo jim we wšelakim nastupanju woloženje dostać. Nowy šatónowy nacjizl, w kotrymž šu prawa dželaczerjow derje šawěšćene, je šo šapóšćanyh hžjo pšehpodał. Woni wěšće doštanu, ščtož je prawe. Nječl ščezuwarjo rěčja, ščtož dželca; wšychnosć je šašo dopotajala, šo niz jenož šamožitych, ale jo tež ščudnych a dželaczerjow šatunje a šo ma tež wošebje ša nich čjoplu wutrobu.

Tež w našim dženšnischim šwjatym šćenju šu někotři dželaczerjo we winizy njehpotožim je mdu, kotruz šu doštal. Žu pak šo njeje žanemu mjes nimi žanewe ščiwoby čjinito; łóžu je šwój trošć doštal, kotruz bě šebi wučjinit. Ženož čši přehćaji, kotřž běhu dleje dželali hač čši drušy, měnjachu, šo šu tež wjazy hóbni a šo wjazy doštanu, hačž běšče šo wučjinito. Dolež pak łóžu jenož trošć došta, še šawidženjom na druhich hładadu a mortotacu.

Čežo bla rěčži našč Šbóžnit š šwojim wučjóbnišam w tajtim pšichrunanju? Do naščeho rěšta (na 19. štanje) bě wón prawil: „Wohaty š čžešta do nješšlešeho šalešćawa pšichitě.“ Wohaty młobženz njebě šo roššubžić mohl, šwoje kúbla pšehedáč a ščudym rošdawáč a ša Žesuhom

hicž. Duž dželche Pětr š Žesuhaj: „Šłaj, my šmy wšichčo wšatjili a ša tobu ščli; ščto nam ša šo budže?“ Wón wocajanje wulku, derje šašćuzemu mdu. Žesuh šo to tym, kiž ša nim wóidnu, šłubi, šo w nowym narodže što tróčž šo šame doštanu, ščtož š wšatjili, a šo budža wěčnje žiwjenje herbowáč. „Alle jich wole, kiž šu wšeni, budža wšledni a wšledni budža wšeni.“ Čži, kiž šu še šebičnosćju ša nim ščli, budža wšledni. Bóh wibži wutrobu! Šbóžnožć šebi šami šašćuzić njemožem. 1. Pšičš Bóžu hnadu šmy š šbóžnožćju wšowolani; nještomžny šwój hnadny čšah! 2. Pšičš Bóžu dobročiwocž šo nam hnadna mda wudželi; hjetem ju š čakmošćju!

1. Šošpodač bě hnydom še šwitanjom a potom w najwóžnijichich hodžinach žyšeho dnja hačž do wječjora ščol, dželaczerjom najezč na šwoju winizu. Tak je Bóh tón knjes pšičžo š nowa ludu, jedyn lud po druhim, do šwojeje winizy wšowolal. Na łóžym wšiwšionim šwječženju kaž na pšichlad na ewanjelišim šwječženju wo tym ššychšich, kał wón pšičžo hšičže š pohanam kłóžki: Džicze tež wy na moju winizu! Kaž žyš ludu, tak wón łóžšeho jeničšeho pšehpřošy. Něštrchóžšul je w młodych lětach, druheho w wólňuch abo haffe w jeho štarých lětach wšowolal. Šsy ty hžjo jeho hłóš ššychal? Wšo ššičš ty hšičže prošny? Žy šnazž wšowólňich: Přošny nještem; ja imam dšeni wote dnja došpolnje šwoje dželč; ty njemožšćš kažž bohuzel jich wjele w našim čšahu wošebje w šumje štržicž: Ža žaneho dželta nimam. Něštrny šošpodač pak šo wšowolal wo dželč wšowolal, šo by něščto ša šebje a šwojich lubnych šašćuzil; wón wščal njeby prošny štal,

ale — wšchat jeho ničtò njeje najak. Ty tež njejšy lohtomyšny swoje mětno wopuščežić abo wšdemenić. Šnabò tež něšto wot teho jòhnowanja na tebi wotpočuje, wo kotrěz w zyrhwinej modlitwie prošymy: „Wšchatkemu sprawnemu dželanju w počez woblicja daj jeho mřdu namakać njeprichitřotěhenu.“ Že-li so pał jenoz řo pròzujesh, so by po možnosći wulki šestiti wužiti, kubla a bohatstwo a czelež mēl, dha i tym swojemu Wožu blize njeprichitřotěsh, dha na Wožim tralestwie žaneho džela nimaš. Šbòznojšč hēbi nam fašizitěz njemožesh. Tak došlo hacž njejšy šnjejeowe pscheprotěhenje na jeho winizju k wutrobje wšal, řo na tebie tutò porot mēri: Šhto štejez wy tuby zylcižiti džeri pròšni? Wšchi tym njemožesh rjez: Wšchat nje ničtòwn najal njeje! Wšches řiwjatu řižčenizju hřžo řy řorje wřaty do Wožeho hnabneho řluba. Šynodom ře řiwitanjom twojego dnja, twojego řiwjenja je Wòh tebe prēni tróćz i twojim njenom wolał; na to je řo cři wosdžiščo w najwážniřichich hòžinadř twojego řiwjenja pał wřches wulku wjeřetelóć, pał wřches czeřtu, hòrtku řrudobu pschiblitizē woczałujò, řo budžesh jeho hłóř řřšřchecž. Šduž řwonu ře mřchi řawonja, Wòh i tebi rjeťnje: Wži tež ty na moju winizju!

Tamni dželaćerjo w pschirunanju wšchitzy na měčze wotēnžechu. Chzeřš ty hřičezje czaćak? Ty drje wěřš, řo cři, kotřiz wotolo jēdnateje hòžinaj najeři řechu, dořtaču kòždu po tróřchu. Ty drje wěřš, řo řewu řłóřtnitēj na řchizju řlubi: Dženša budžesh ty řo mnu w parabiřu. Wěřš ty pał, řak řtary budžesh, řdu twój hnadny czař je wotřebal? Wěřš ty, řo budžesh runje řak tamny řłóřtniř w řimjertnej nuř řewu řo wmozò a hnadru řpochyž moz, řduž njejšy wřebiw w nim řwojeho wumozjerja namaka? Njewužitnje wužiwanu czař je na pschego řhubjenu. Njeřkòmdžmy řwój hnadny czař!

2. Hòž pał wjećor řu, džeře řnjes winizy k řwojemu řastojnitēj: Sawolaj dželaćerjow a daj jim mřdu; a řapocž wot pòřlōdnich hacž do wřenich. Wšchitzy to řamřne dořtaču. To bē wřenim i pòřwōřchenjom. To dowomnja nař na wòdawł w pschirunanju wo řhubjenym řynu. Žato řtariři řyn, řiz bē na polu byl, dom pschitūžze, řo wòn rořhnēwa a džeře k nanej: Właj, ja řello lēł tebi řlazu a njeřřym hřičezje niřdu řwaj pschitafijnju pschētwiř. Wòn mēni, řo řa to žanu mřdu wòhlađal njeje, řo njeje ničjo i teho mēl. Wòn řapomni, řo je wřches zřty czař řwojeho řiwjenja na wřchēř kublach a wjeřetelóćach řtariřičkeho doma džēł mēl. Šhto dha je jeho doma džezalò? Wěřezje niž lubořēž i řwojemu nanej; hewal by řo nēř i nim řobu wjeřelē; nē, wòn cžyřšče i tym, řo doma wòřta, řwojeho řerbřtwa cžim wēřčičiři byčž. Wò lubořēž řwojeho nana, wo dērmēczje řwojeho bratra řo njepòřlara, ale na řłłiti a cželata, řotrež ma ras dořtačž, jeho wòczi řadlitwie hlađatej. Pòřornolēž a džakomnořē řtej jemu njeřnata wēž. Wòn mēni, řo njeje řenje njepòřlūřchny byl. Že drje jeho nan jenoz řebi řadał, řo by wòrał a dželał; njeje wòn tež lubořēž a džakomnořēž a řmilnořēž pschēčizwo bratřej woczałal? —

Wřeni dželaćerjo, kotřiz ře řiwitanjom na winizju wotēnžechu, řu zřleho dnja wòczēznojšč a cžowlotu njeřli. Woni pał wjedžachu, řduž wjećor pschitūžze, dořtanu řwoju mřdu a řubža řastarani. Tak Wòh tōn řnjes řwojich řwērných dželaćerjow tróřchitje, řduž maju czeřte wřemjo njeřēž; woni řwoju mřdu dořtanu. — Tuczji řami w pschirunanju pał řo řa řēřchich džerža porojò druřim a hlađaja

hrořnje, řo je řwòpodał řak dořbročizny. Woni řu džēłali, niž teho řnjeřa dla, ale řwojeho wužitja dla; řduž tež njemožza džakowni byčž, mjes tym řo řu řo cři druřy wēřēze i zřej wutrobu pòdžafowali. Tak řdužu pòřlōdni wřeni. —

Šhto nam řiwjateho řawoka a najeřeho Luthera řak drořeju cžini? Wònaj njebēřchaj řo do řhēřičneho řiwjenja pòdnòřitòj, řak njeprichēřeljo wudawaju, ale w řwojiej pòřornolēři pòłnałoj, řo k řwojiej řbòžnojščej Wožeje hnady potrebamy. Šswjaty řawol wřaji: „Š Wožeje hnady řym ja to, řchōž řym.“ (1. řkor. 15, 10.) „Š hnady řēze wy řbòžni řejinjemi pschēs wēru; a to njeje wot wāř: Woži dar to je!“ (Eř. 2, 8.) Na to je Luther řwój řtut řakōžit.

Wřemjo Wožu hnadnu mřdu i džaknej wutrobu, řo njeřchymy pòřlōdni byli! řamjeň.

G. Voigt.

Dželo a mřda na Wožej winizju.

(Mat. 20, 1.—16.)

Šnajsynowane Włajřke hrono.*

Właj, pschirunanje pòdawa Šbòžniř nam;
Že řpòbobanje jeho, řo blizēž k nam. —
Na řwoju winizju wòn naja
Lubži, — do řbòžnojščej řwojōž řaja!

Wřaztróćzije wuřhadža pòřbnifow najimacž,
Pač řlōžno řelřhadža, hotořny myto dačž;
Wòn hnabnje do džēta nař wola,
Nēčzi k nam lubořne řtanjje řtowa:

Tež wy tam džice řwòlnitw na dželo
W junu wimicze mřdu řwoju, řiz dha řo
Wam po prawdže, řak řym wam řlubit. —
Derje cři, njejšy-li czař řwój řhubi!

Šduž czař je dořčol, porucza řnjes mřdu dačž;
Že řam wòn wuřchōł, i řnadu cze řtrowacž. —
Duž njekòmdž cžłowēze wřchal řo řenje,
Wapomni, řak řnjes cži twój pačzi řenje!

Tež njebudž hrořny, řduž je wòn řrořč řwój řak
Tom, i ře bē pòřbny dořho na druřy řtal;
Že jeho prawo i řnadu nòdačž,
Řak řmēł dha na njeho hrořnje hlađacžž!

Wòn wřchal je prawy we řwojim řhubjenju,
Ty jara mař we řwojim pòřnaczu. —
Duž morfotanje i bota wòřtař,
Wěřechy mřdu řwoju hnadnu dořtan! —

Wřchal řubža wřeni pòřlōni, — cři wřeni! —
Wč, njebudž lēni; řacž řubža řo lēni!
Řich wjele k džēku hnada wola,
Wřina je řiž, je-li řim řo řřhowa! —

M. U.

* Špēmajoune i řlōřom: řa naldata řym řtanjenje wuřhadal. — (Eř. „Ř. miř. řarja“, č. 273.) Wò tež: Wēř řwaj, o řubža. —

Synki f młodoścje.

Żona jeneho dźełaczerja leżejcye czežo fchora na tyfuś, pchjes kotryż bęšcye teź fwojeho muža pchdes mało dnjemi fhubita. Woboj bęšcstaj nimalo hjęhćeje zusaŋ na tym męŋtne pchjebywałoj, na kotrež bę nabżja na dobatkdu ŋaŋkubju jeju wabita. Męŋto teho potrjehi jeju czeše nejbože, a młody duchowny, kotryż tu zuu, woŋamoczenu žonu fwiernje wopytowašcye, ŋejcye pchti tožu mrejajeje. Tak huto hač bęšcye pał tež hižom poŋpřytował, jeune myšle na węcžnošć ŋożowocę a f nejw hřešćinow Sóbžniku ręcęcę, kotryż dže dže ho tež nad njej fmiłicę, wón pośna, so to wšcjo na nju nejŋuŋtowašcye; kłaba hjesdžatniwošcye taž łamjeŋ na jejnej dušgi ležejcye. Ešty tež wě, kał dotho to hižom bęšcye, so bę wona poŋleđni krocž Wože fłowo fchycala a ruzy f modlitwje ŋhycyła! Duž ŋapocęja ho duchowny takle modlicę:

Ešty wě mój kónž? wón ŋnadž je bliŋto,
Ežaš minje ho, ŋmjercę pchidhađa;
Kał nable na ŋemi tu niŋto
Młi ŋmjertna nuša naŋtawa!
Młoj Wožo, daj pchjes ŋhryŋta krej,
So w ŋmjercęŋi so mnu derje ŋte!

Nědy bę fłowo hamjeŋ wurjełajene, dha mrejaza žona je fřjedowajej ŋchucęku ŋapadže. Žonle hčerlušy bęšcye wona węcžeje něhdy w ŋchuli wuŋnyka; něto jej bę, jato by f dobom froygmila, ŋchtož bęšcye tał dotho w jejnym poŋjatuł dręmato. Ešnano wotučę pał tež f tamnym hčerlušchom řobu hjęhćeje tał něŋotre druhe dopomnječe — na macę, kotrež bę ju něhdy ho modlicę wučęila, na řobomnu, wobarnowanu młodošć, — jeina wutroba ho wotantny, a na nitzy ŋponanjehy hčerlušchowych ŋchucętow bęšcye wona wręcępocę namatola f dothjeje Woha-řabycęiwošcye f jednorej džežajej wierje. Ženo mało mžešcye duchowny hjęhćeje f mrejajej ręcęcę; ale jato ho jejnej wocęŋi łamašcye, hmedžićcye řo wón f węcępęčuŋi nađečę, so je Wóh f jejnym ŋčončenjom derje činił, a so wona w dowěrjenju na ŋhryŋfuřowu krej domoj džešcye.

F.

Stajnje wostanu pchti tebi.

(Epit.)

Psaln 73, 23—24.

Žeju, pchti tebi čhu wostacę,
Žiwjenje čzi wuŋkuzićę,
Ehzu na twojich pučęach wostacę,
Nočhu ženje wostupićę,
Žiwjenja řy wostčewjenje,
Dušcye čžerjenje řy kam,
Tak kaž winowz dawa řeženje,
Młoj a žiwnošć hałofam.

Mošt hđže řbožownički pobycę
Hačę pchti tebi, Sóbžniko,
Řiž mi řhudemu došę dobyčę
ŋnadne dary wšcęje wšcchoh?
Ešty mi takle řyřki řlemi,
Ešeruje mje tał kaž ty,
Řiž mašę na njeju a řemi
Wřchitko, wřchitko we mozy?

Hđže je taŋi řnjes, řiž čžini,
Eštož je řešęł čžinił mi?
Wón mje, řiž bęč w hřešćnej wini,
Ee fwojatej řewju wuŋupi.

Njebyrčjal řo temu podacę,
Řiž wšcjo ja mnje wadž je?
Njebyrčjal řom fwiernošć dobadčę,
Ešwernošć ģubićę do řmjercęje?

Žeju, na tebi ja wiřam
W řrudobje a wječelu,
Tebi řo ja dořapřam
Na čžaš a na węcžnošć wšcju.
Na twój řiw, hlej, dušca čžata,
Hđž je řiwęta wolašę ju.
Tak wřchał na řmjercę rody řata,
Řiž čže męł je w žiwjenju.

Hđž mój džen řo nařhluje,
Wtořni bliŋto, Žeju, mi;
Hđž řo řwojatoł pchibližuje
A nóz te mni pchřifřupi,
Žobnujo ty na řpřoźneho
Wtož fwojkej ruzy řam:
Džečę, rječę, řonę je něł wšcchego;
Wřčičę pał, řy žive tam.

Duž mje džečę, so dušca čžuje
Řomognita we řmjercęŋi;
Nječ tež węcřř wótry duje,
Naňcę řerja pchřipowđži.
Eřinje wóčęta jaňnošć žyła,
Rošwęcęž duřa mojeho;
Dha by dušca wučęžnyła
Kaž do kraja wóžneho.

S. Wřřka.

Šwěrna řlužobnija.

Wónbano w jenym męcęje pučęowanku wřchotich řet f rowu njeřechu. Řunjež tařama f wřchřřchim wřchřtam řlužčala nje- bęšcye, ale męcęje řo do ŋtawa řlužobnych řicęžę, džešcye tola ja jejnym řačęčjom wjele želožych, mjes nimi tež niž mało wořebnych luđži. E čžim bęšcye řebi řemřeta we řwojim žiwjenju taŋta čęječę a luboščę řařlužita? Wotmowta: Ee fwojkej wullej a wurjadnej řwęcę w řluženju. Hđžom je řwojim džeřatym řetom žiwjenja wona do řlužby řtupi a je wot teho čžaša řem poŋte 74 řet hačę do fwojaje řmjercęje jenemu a temu řamemu řnježřtawu řwęcęne řlužita. Eři rody řwóžny bę wona hieč a pchřineč wi- džała; prawnuřtam mžešcye wo prařařchajmę powjebacę; wječela a čęeręjenja jejeho řnježřtwa tež jej plačęžna. Ee fwojkej wullej řwęcę bęšcye řebi wona po něčžim wjele wutrobow dohyla a bu něto jato řwěrna, luba domjaz a bolofinje želena a parowana.

To wšcjo řlineži nimalo kaž řjana baŋta f dawno řaňđženęč čžařow; pchetož něčęřičę řpał ředma hjęhćeje něřto wě wo taŋčich řjanęch pomerach, kotrež řnježęch kaž řlužobniřow čęječę. Eřłowjeoto najčęcho čžaša řu f wječęha řhmnęčę napřčęčo řebi. Me my nimanu tydy na žane wačęnje f něřaŋej řtarej řwanej bařku čžiničę, ale mamy pchdes řobu węcęnu řtawinu f naj- nowičęho čžaša. Wona nam pořajuje, so tež dženřa řwěra žane řřobne řłowo njeje a so je wona hjęhćeje w węcęje žywa. Hđžež pał řo taŋta řwěra nařhpađa, žneje wona f wječęha tež hižom w tymle njeđokonjanym řwęcęje řařlužene pchřipownacę a myto. Wjele řařniřcę a wuřtawniřcę myto pał řo řwęcęnym duřčam wot najwřchęčęcho řnježřtwa njeřebęje a řenje dořtanje w tamnym wřchřřchim řwęcęje, hđžež wřchęte řhadne řluženja řwoje pořleđnje dopřeljenje namataju. Tam luđže tež tamne džečę řwěrnolęje

Knjevoje pismo blyščetec: O ty dobra a hvěrna služobnica, ty byš nad malym hvěrnata byla, ja chuju cje nad wjele postajic; dži nuts f swojeho knjeja wjeletošic!

F.

Schtož nejprawda bjerje a dželi, Bóh dwójny faruna a wježe.

Powjedańczo je Sserbow.
(Poftaczowanje.)

Š tym, so bė stara Seifowa Rladynnej powjebata, so je hebi Zafub telko pjenjes pšcinješt, bu wón taf kšětje, hač bė so ta nowinta we wołownošci rosišćerita, jara nablady muž. Najwještichu starošć pak mješčaku ludžo, šchto buhže wón nětko sam činić a šchto se swojimi famoženjom šapocanjne. Wšchaf to jim tež žane dołhe hlomukanjanje nječinišejche; bórny namatachu podlož f swojemu wušibdej.

Měhby njebželu doščahny mlodu Seifowu duzy wote miče bužobdžina a Šafubowe počšini šhwaliwošci prašejše: „Ale džiwijne, to chje so f Rladzjom dacz? Šchto jemu tež dwė luble pomhatej, hdyž šej pšchewoženjej? Šo bych tola radšojo hładata na tajte pšchicšć, hdyž bych něšto pjenjes džeržata.“

„A šchto to praji? — to nišby možno njeje!“

„Ach, njemyl nje jeno, wšchaf je f njeju na Budyškim hermanu na pinzu hič chžyl, a hdyž wona njeje šobu chžyla, je hnydom f njeju domoj šchol, a Šsobotkež kuažu pak je reju f njej mč.“

„Najebacž reji a dom wobženja, njetrjeba so f nim dacz chžyč — a wčr ni, njech ludžo prajo, šchtož chžedža, našaj Zafub njebudže nišby mlody Rladža.“

Hdyž domoj pšchicšć, džejše f Zafubej: „Šchto šym tola blyščata! Ty wšchaf nješby, so by taf hupje f Rladžej Mariju f hermantu šchol a potom f njeju na kuažu rejomat! Tu malšy, ludžo bjišom powjebaju, so so f nim ženić! A to sam wšidžič, so my f Rladzjanem ženje ničo mčej njemožemy.“

„Wužo něštožsufli rečža; šchto je nětomu na tym, f kim šym domoj šchol a f kim rejomat? A wšidže teho je Rladžej Marija šawčiče pšchistojna a čjelina. Šstyhčej jeno, na hermantu chžyč ju tam na pinzu šobu mčej, ale nišby njebđejše, prajaju: kaf moška je hdy w pšwowych kšědžach so šawjelijčič, hdyž je nošč nan swoju štrawotu pšchidabžič a swoje famoženje pšchecžinić! Tež šym blyščat, so hlyščže na žane pšwo šchta njeje.“

„Mječ je temu kaž chje — ty wčřch, šchto šu nam Rladžezy čžinić, a šadžerž so po kaim, kaf so čži blyščta, napšchecžiwio nim! Zaľe so do ludžazyh šubow dacz wježe, je to rjeba?“

Š tajtej wotrěčzy bė naležnošć so šdaczju wužčinijena, pšchetož ani Seifowa ani Zafub to jemu dale njerěčšejchaj. Tež stara Rladžyna, hdyž ludžaze kšefi šhoni, šimjeješe so jim, dokež nišby do teho šwolicž njedolšeje, so šmel hebi pachof f taf pšchecžiwioje šwaboby jeimu wonučžy wošč. Rladžo chžyla džel, kaf jimu prašejše, na swoje šubto po pšwidenju hič, hač f Šenkež hólšom f jeneje šolčel jěič.

Wšče teho buchu f ludžazyjni reččemi špominanja na priedawiče šchubow, žič bėchu hebi nacžinić, f nowa šubžene a stare šramjenje šahy taf wobnowjone, so Rladžyna a mlodaj Šenkež pšči šettajny so ľedom postrowjachu.

Hdyž pak Rladžyna po ľeže na luble dawki a dań bjišom wjažy wotrěječ njemožejše a w žylej wołownošci žaneho taf bogateho nowoženju njenamata. Iotryž by mošt doň šapacžič, a dožnyž bjišom na pšchecadžej wobuju šubow čžeržaju a jej taf wulka hańba hrožejše, šhubjeješe swojeho hordeho buča. Šswojeje wonučžič so prašejše, by-li Šenkež Zafuba mčej chžyla a nje-

wčřli, hač by hej ju wšaf, njenašhoni ničo dale, hač šchtož wšchitny ludžo wjebžachu, so je kaž jeho wonfa f ščđđym čłowjekom pšchecželaty a so nitomu njegrami. Wot Marie ničo wěte njeshoniwšiči bu na hebie pošafajna, šchto moška wuščědžič.

Š temu poščiči so jej štoro šdobna pšchiležnošć. Šetta so so je starej Šenkewej a ta njelgwatojo pošafita f njeju. Šso roščřčuju pšchicšć Rladžyna na šwój wopšohab a džejše: „Šaf ku jeno te šlady wo malšim Zafubej a našdej Mariji do ludži pšchicšče? Še šnadž wón je žortom něšto prajić a to něšto ja wopravdžič wšaf, abo šym šnadž ja někomu wušafna, so ničo napšchecžiwio temu mčej njebych.“

„Šaj, ja čži tež ničo njewčm, kaf je so powjebanje šanješto.“

„To je mi jara džiwio, so ničto njewč, f wotlaf šu tajte rečže pšchicšče.“

„Š dai hebi f tym byč, to džel nětomu ničo njewadžič!“

„Njewadžič drje, ale mi wšcho jene njeje. Wotšchaj jeno, našča Marija chje raby, so by ho wón f nam dat. A kaf wšidžič, ja nimam ništo dale na wščež, duž jej šchubow rada čžinić njebych; njehat-li pak wšch f nam, bych ji tola něšto drubeho šhlabadž durbjata, pšchetož bjes hospodarja čži mčaf njewčje.“

„Šaj, mošć prawje, bjes hospodarja nišby njewčje! Šsym to po njehob Ščrowowej šmjerčič špřtata; hačž runje ja wšchm hlabadž a ščđdemu dželo pšchitpočiwioch, jebachu mje tola wšchubžjom. Čheseli pak našaj Zafub, njewčm; durbjata so jeho woprachčej.“

„Wužž taf dobra a woprachčej so!“

„Šo drje možu.“

(Pšchichodnje ščončenje.)

Wšchelake f bliska a f datoka.

— Na šrubelowe wajušnje je šašo hrabinka Montignosa, priedawiča šafka šronwryncowa, kšěžšiwiočič na šolžita. Hdyž bėšče pšchew ščřškim rošhorjenje šubžita, so bėšče wona njewadžuju do Dwadžan pšchicšć, so ho nětko šašo wutopato, so ma f italskim hrabju wotšhab. Šastupjeř šafšchowa kraja, juštrjany radžičel Šörner, je so teho dla do Štorenza pobał, so by hebi pod tutnymi wobšewojčemi šabat, so by šo jemu najmłobšchaj pšwryncowa Anna Monika Bja pšchepořata, so by ho f njej do Šafšteje wročič. Šrabinka pak so wobara, swoju džwotku šobu dacz. Šašo juštrjany radžičel tam pšchicšć, so by ju šobu wšaf, bėchu durje wille Šapianino, w šotřež hrabinka bydi, šamčijene, a so tež na wjazore šahwonjenje njewotewridu. Duž durbjeješe ho šašo wotšafčič a durbj abo drube wotčenje šwój nadanof pšchewječ. Wšwabrobie je pšchecšć, so by šrubobna wčž bėhry ščžž namalata. Šrabinka je pšchecš swoje nččřšiče šadžerženje pošlebnju šchřčřčřču šubšojče w šafšičij wšwaboch wušhžiča.

— Štraj pšči Rladje je ščowonje ščončenje. A šchto je dželacžerjam pombat? Woni šu wo 20 millionowu hrěnowatu nišby šchřowowali.

— Šiwowanške wužčinijena f wšwabom šu so w ščřčřšiwio- wlym hejme wuřadžiče a šo najščerje pšchiwioimu. Ša ratakšiwio je w nowych wužčinijenach ľepje šarane a žo je so šašo na tu wšchotošć pošbėhnylo, šotřež mječješe pod ščřšřštom Wššmarctom.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pšchewdawacřnych, Šserb. Rowin“ na wšchěch a w Budyščinje dostacž. Na šchřworeč ľeta plačži wón 40 np., jenotliwje čžičšļa šo ša 4 np. pšchewdawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje džátał,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw spróczy
Napój móčeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spať méřny
Čerťwosé da.

Njech ty spówał,
Swérny džátał
Wšodné dny;
Džóť pak swjaty,
Dušá daty,
Wotpočá ty.

Z njebies mana
Njech éi křmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřow ée!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wubawa šo łóžbu hobotu w Ssmo lerjez knižicijšćejni w Budyšćinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Serageŝtima.

Kut. 8. 4.—15.

Wjele luda bě šo hromadu selcho, Žesluba křyšček. Do wutrobow hladajo wón pat wjedžišće, šo šo naj-wjetšy džel rošpěteho šlowa jato wukřyteho hymjenja šatepze a škónčnje janicy, tal šo jenož nětošć, tiž šu jeho, to je Wože šlowo, křyščeli a berje šakhowali, dobre a wěšte přiby pšichinjě. Wšitizy šlowo křyščy, ale njejšu přódn: šchwórcšina pošlucharjoz šnadž šo do šwojiz wutrobow pšichjima a je žohnowana. Šedžbujmy na wšelate pobedženja Wožeho šlowa we wutrobach! Žeslů potaše we šwojim hlučokim pšichirananju na wěčnje Wože šlowo jato na hymjo, tiž šo na šchwóratu roku wukřywa. To běšće w Žeslůwom čjašu tal, a tal šjezi tež džekřnišćy dženi, hduž šo Wože šlowo čžiwšćich wutrobow dóta.

1. Rola pšči pučzu. „Něotre padže pšči pučzu“, wo tajkim niz na puč, taž je šo tež wukladabow; pšchetoz na puč žabny křyšč njewukřywa, ale na rolu, totaž pšči pučzu leži. Šchtož pšči pučzu padže, bu potepane a ptači pob njebeškami šo šejraču. Rašč Šbóžnik tele šlowa pšichirananja tal wukladuje: čži pšči pučzu šu, totžij Wože šlowo křyščy, potom pšchidže čert a šebjerje šlowo š jich wutrobow, šo bychu njeměrili a šebjiri nje-byli. Šak hušto šo tal w džěčatšiwje šawa! W džěčazych lětach je žimjenje taž rola pšči pučzu, pšči šotřezj šaršarji a druhy njemo šhobza. Čžeho dla je žohnowanje Wožeho šlowa a nabožneho rošwucžowanja na džěčazych

wutrobach njes nami hušto tal šnadne? Rašće džěčzi drje křyščy šlowo wěrnosče a šbóžnosče w šchuli, w pačeršćej wucžbje a w Wožim domje še rta pobožnych šaršarich, šwěrných wucžerjow a duchowných; ale jich žimjenje je taž rola pšči pučzu. Wone wšiza wjele tajščy — šnadž druždy hižom w domach, — tiž šo Wožemu šlowu wukřeja a šu taž pohano žiwi, abo tiž jo křyščy a tola čži šlari hrošni ludjo wšotawaju, tiž drje šo šwonšownje š Wožu bliža še šwojimaj šubomaj, ale jich wutroba še datoko wot Bóha. Šubjene pšchitkady pat štaža dobre počinki. Duž pšchidže šty njepšchel a šebjerje wukřyte šlowo š dželčowneje wutrobny, šo š wješelej a wobštajnej wěře njepšchidže. Šelto džěčzi je, tiž pšči tajkim šawjedžozym pučzu pšchebujwaju!

2. Kamjerštna rola. „A něotre padže na šlatu“ a hduž šedže, wuššny mono teho dla, šo wlohi nje-mějšće. To šu — wraji Křies — čži na štale, hduž šlowo křyščy, wošmu tošamo š wješełošću horje; a čži nimaju šorjenja; na čžaj woni wěra, ale w čžaju šwotowanja pšchěšupja. Njeje to šnamjo šłodosčje? Wona je tón lošći a wješeły čžaj a runa šo roli š kamjerštnym špšdom, na šotřymž wukřy ruče šrošće. Ša čžaj přenješo ššabđenja šičzi drje lošta rola š jejnym pošnym wukřywow rješišu a mlódnišku šelnu šarbu hač čžišta šobra rola. Ale to je hušto jebate šwječiwne wobšedžo! Š wješełošću mlódnina Wože šlowo pšchiwšownje a šo š wěražym džerzi. Šak nadobnje je, hduž młoby lud šo šwěrn džerzi š katechizmušowom rošwucžowanjam; šak řjenje, hduž mlódninje Křiesowe šlubjenje ptačzi: Šbóžni

Czernie ho sáherja rad na polu plódnym,
 Starość a lóschy hu je itracóm czí;
 Wobharaj tebzóštnoje žadobacím sčódnym,
 Wone wšchaf stažerjo woštanu šli.
 Wšyřno f žnjam doštanowć njemóže młódnym
 Czernjow dla dušchazyřny na polu plódnym.

Ma dobrej roli hřno pšichnješe plody
 Wobate, próža ho šaplaczi tam;
 Došpołnje rošlamaf hamor je špody
 Wozi wšchaf rolu, — Wóh došonjaf ham
 Dželo, jo nještanie hřmej ho šchody,
 Ma dobrej roli hřno pšichnješe plody!

Pošluchaj, pšcheczeło, na hłowu Wože;
 Šymjo je dobre, baj wobnowić hej
 Wutrobu; hřjet čyže wopravdže šbože
 Twoje, — duž šapšchymu jo tebzóštnoje f njei!
 Ša czař a na wécznóweć twoje je f šbože,
 Pořkuchaj, pšcheczeło na hłowu Wože! —

M. U.

Pšched bibliju.

Džed ředžeše ja blódom a cžitajše cžišče a nutnje we hwo-
 jej wulkej bibliji. Wónať pať pšcheczeše, kaž bėřče to wot
 młodobojše hem řwuczena. Koleštowe řawórczenje cžehniřche pšches
 cžiščini řwiczeńi, kaž pšcheczešne, lube dopomnječa pšches wutrobu
 cžajnu.

Ma řchpundowanju steješe hlinjany tafeł, w kotrymž ho
 roćka kumpacje. Wětko steča wóna na wóřchowu řatolnu, w jenym
 řwinym řucze stejařu a hać do wjekaťa dořchóžu. Tam wóna
 řpemačje.

A džed ho ja řhachtem: wóhľadny, hđžež maćerka ředžeše,
 a džekše: „Hřjom teřobla ma ho f wulkej cžekcziwořcu f rošpón-
 njenju biblijikeho hřónćka řwupć, dokelž dyrbimy řebi řwajć: řat-
 mnořy hřjom f tuteho hřónćka řwupć a řwjenje namařachu! řat-
 mnořy hu ho pšched tnyle hřónćřtom hřjom mořlińi! řaf wjele
 řwajateje luboće f Šbóznikef ho na tole hřónćzo wjeř! řkđže
 hřónćzo, kaž wone pšched nani leži, je řwajatnija, do řweczej
 mamy f wutrobu řawupće. řam njeby nětotre hřónćřto řaf lořto
 a ryčle wot hřubow bėžalo, řhymy-ńi na to myřlińi, řaf mnořim
 je hřjom pšches wutrobu čyřto!“

F.

Evangelřka maćerka Johanna Grey.

(Wopomnjeńińi džej 12. řebtuara.)

Johanna Grey ho w řecze 1536 w řendželřkej narodži
 f wřyřkotoho rodu, po maćernej řtronje f řalowořteje řmwe. Hřjom
 jara řahe ho wřwunjamjenjehe w řónřich řwuczyřny dželak, hđžbje
 a řyřch řecžach. Pšchi tym meječe řmėene byče, řpěčny řa-
 pšchicze, řhuboće rořubdjenje a, řdžto wřyřje řteji, řelto młokęje,
 poněžwoće a potorońeje, jo ani najmjeńichu wnořnoć na wřyřito
 řwowe wobdarjenje njeřkłađžeče. Zyle řabanje jejeje řuřche
 jenož na to džęče, we wjeřbenju a wobabořoćeji pšchego dale
 pšchiczi. Wóna ho f wjele řehdomnińiđch wučenyř řejna, mjeř
 řruhimi f řendřichom Bällingerom, řchwajacřim řeformatowom.
 řón je řpřařače, a wóna jemu f řacjanřim řitóm we řwójim
 řwajatnym řecze wotmołwi. W řutym ho řředowaze řłowa na-
 mařaja: Wřy mje napominače, to cžřtu a řrawo wėru řapřiczej
 do nařčeho Šbóznika řejom řřwřita. řa řubó ho řřabowacž,
 Wařche pšchecze dopjelnicę. Me Wřy wřchaf wěće, řčto my řmy,

hđž nař Wóh zyle wořebje f temu řřmanych njećřini, a řeho dla
 móžu řamne řľubjenje jenož f tymi řłowanu doć: řkaž dalofo
 řubže mje řón řnjeř f temu řřmanu cžinić. řa pať njeřa-
 řtanu, wřchđnje f řapřichotomaf f temu řřnjeřej ho řwoblic, jo by
 mi wėru pšches řwójnu řnadu řořlyńił. Š tym čřu, f Wožej
 pomožu, řež cžřitofe řwjenje řwajacę přtać. řa pať Wař na-
 najwutrobniđžu prořču: řobpřerajeje mje řež w tym je řwójim
 řřchecžjanřim dobrořrořđčenjom! Špominaćeje na mje wřchđnje
 pšched tym řřnjeřom. Pšchetož moja móž je pšchekłoba, řřutnje
 ja řwječženjom řonić.“

Me bėřřy dyrbješe ho řohanna řwójemu cžřicemu řwjenjeju
 wjacę. řejny nan bu bėřřy po tym ja řwójowu pořčehnjenje a
 řruhí wřřofí řalowej, f njemom Dabley, řeho řwija. Wobaj
 wjeřečřtať, jo nićžo dobre na njeju njećřaka, hđy by po řřmjerći
 něćřřřřchego řhorowateho řrala řřnjeřřa řarja, řř bė najbřřřřa
 pšchi řronje, ale řracę řathořta, na řron pšchicřta. Wřwójowaj ho
 řřeczečřtať, jo mataj řohanna a řřno wójwoby Dabley ho w hro-
 madže woenicę a řhorowaty řal ho narećečę, jo by řron řohannej,
 řweczej poćřřińi ho jemu w najřřařřřřch řarbach wopřřowomdu,
 řawořajit. řa řama pať wo řutych cžřinacž nićžo njeřweczeše.
 Wóna bu f řalowej. řapřejde ho w řacžcu, jo w tym řolna
 prawda njeje, je řwójej řřwedomłiwocęju wobarače, řřonćnjeje ho
 pať pšches řřřřwy a namořwjenja řwójeho mandželřteho a řych
 řruhich řolnućny, ka f temu pšchicřřobowacę. řejne pšchicřřobowanje
 by pšchi jejnym wóřtom řonjeje a pobojnje myřli njeapřřřřomne
 řyřto, njeřchymy-ńi řwřowani byłi wėricę, jo je ju jeno myřli na
 pšchicřow žyřtwe řejom řřwřita w řendželřim řraju wóžřta.
 řaře wđřotny řudžřdu dyrbječe ho řřwėřečę, hđy řudžřče ho
 řanna ja řathořřwo řahorjena řarja na řron řřwřitny!

Me wřchđe nadžije dyrbjadu jato řony řawřřwupć. řiđ
 wjele, řamo řrořřantřřa, pšches cžřelćelakomnoć wójwobow
 mołeni, ho ja řarju řřwėřdu. řohanna dyrbječe najab. řejny
 nan jei řam to womeđbjeř pšchicřře. Wóna pať řmėrom a řař-
 nym woblicęřom wotmołwi: řu powjeřeć móžu wjele řepje řnjećę
 hać řannu wo mojm pořčehnjenjeju ja řalowo.

Me něřto dyrbječe ho jeje řřchřnoćę hagle prawje řapoczečę,
 abo řrajmy řadřho: řwřotny řejmant meječe ho řocicę, jo by
 ho w nim řřnjeřowe řhnađne řřwřno řařnje řřchicřřećę mołto.
 Wóna bu je řwójim mandželřim, řđžby wořebje, do řajřwa řa-
 džena a jej řam wřcha pšchicřobnoćę wjata. Wěřny řuřchaj řež
 wobaj f řřmjerći wotřudženaj. řa 9. řebtuar bu jeju wotpra-
 wjenje řořřajene. řřejdy řřchęče řalowa řarja wřřo móřnje
 řřyta, jo by ju řařo f řathořřte žyřtwa wobrocęřta.

Ma řwójeho nana řohanna f řajřwa řřř přařače, w řotřymž
 jeho řwřojicę řwajče dla řeho, jo je f jeho řwini do řejle řřwřřby
 pšchicřta. Wóna wobřřowacęje řama řwójeblicę, jo by
 řenu wot řřwėřdomija wobřřawřowatemu nanej pščřnoćę pšchi-
 njeřta. řwřořle řřejny: řa mje njemóže nićžo bđle wřtane
 byč, hać jo ho f tuteje řatofęje pořčėnu f njeřejřim wobřble-
 njam wjeřela a řřwřnoćęje, hđžež je řřwřřřř nař Šbóznik. řđž
 ho řalezi, jo řaf džowka na nana pšche, řřa čřyřta pšchę, jo
 byřęče Wřy we wotřajenje wėře do řeho řřnjeřa, řř je Wař
 řotal řořlyńił, řaf řawořtal, jo my řřonćnjeje w njeřchacž řařo
 řřomadu pšchřřwřemoj pola Wótęa, řřyna a řřwajřeho řuřa.

řwřřřno po řřmjerći řwójeho mandželřteho bu wóna f wot-
 prawjenjeju řwřwřđžena. řam ho f pšchřřawowarjom wobrocęři a
 něřotre řłowa dla řamřřřa řwójicę řřmjerće řřejwřořře řeřaf
 řřonć: „řa wř nařenjeje prořču, moji řnjeřa, a wař wřchřřich
 dobrořř řřchecžnanicę řudži, wo mnu a ja mje ho mołicę, řaž
 řořto řřm řřchęče pšchi řwjenjeju, jo by Wóh po řwójej njeřřwř-
 nej řřwřnoćęři a řnadže mi moje njeřřwřomne řřchřř
 řřchecęřno njemu woať, a dale wař prořču, mi wobřřwėřđęćę, jo jato wėřna

kšchječijanska wumru a f žbjei wutrobu wuśnawom, so je moja jenička nadžija ta, pšes krej a šaklžbu swojeho knješa Jelom skryta a pšes ničo druge šbōjna byč, so ja wšchē swoje šaklžby a štukit daloko šady heje cšihu a pšči tym pomyšlenju ržu, so mohe nēdy štanč napščeko mi a nije wobtoržowac.“

Bo tym šo šlawni a 51. psalm wuśpewa, swoju kłowu na pjekl položi a jawola: knježe, bo wojeju rukow poružam swojeho duha!“ Šlat f jenui rucenjom kłowu nē cšela wotšēli.

„Ša mam wščižo fa šchōdu porno jara wulkemu pšnacžu skrytuša šepša, mojego knješa.“ Žil. 3, 8.

J. R.

Schtož njeprawda hjerje a dšeli, Bōh dwōjzy faruna a wježe.

Powjedančsko je Šeserbow.

(Šlōnczenje.)

Tak kšēije hacž mōjeje wotwa f Žakubom šanym rēčekoč, pomje jemu, wo cšimž bēstjeje f Kādabnej rēčakoje, a šmolakoje Kādabz Marju, wo nima Kādabz horbočeje, so je jara pščišlōjna, wofornia a pēna, šož to wščiškta czelebž, kšž je pola nich štūzka, wobšrucja. „Wšmi hebi ju — Bōh dže cši f njeju šubto šako pobana, šotěž šym šhubita, na šotēmž šu trowa macž, džedojo a wotki dothe dothe šeta pšchewywali.“

„Kč wščiškta, njereč ničo wo tym; tu je wščiško podarno. Man a macž šat hiščeje na Kādabzegow hniwowaj a njewoolitaj do teho. Njedam b f nim napščeko jeju woli. Wychajtali šo mojeje njepoškufanōweje dla rudžitoj, njebyč ja ženje pokojny a šbožowny byt.“

„Š tak štupje wščaj cšinicž njebudžetaj! Šchto mōže Marja fa to, so je njebowčēškji — Bōh dał, jemu njewšobdožo — f nami šoržit. Njechōči-li ty jimai rjes, praju jimai šama!“

„Wotwa, moje dla cšini, šož čhaječ, budže najšterje podarno.“

„Wrajenje nikomu šlowu njekłama.“

Prēnje pokšlitno bē wotwa po tajnim derje wotbyła, hdyž pak junu pšči wōwbēje do šwōj rjany wumyškl špominacž počza a młodymaj radž, so njewyčytaji Žakubej wobarataj, šubdji wōbeju njewolu. Zečt drje ničo njewotmolwi, ale wona džeče: „Wš šmy šelto pšes nič pščišpōditi a nētko bychēli hšchēje jich pšchēčijnawočeju wutunacž — to by nam trjeba bōžo!“

„Ale, Marja, to je njewšchēčianjuj, tajte wēzy f nowa wopominacž, kšž bychōte dawno šabyte byč — a woni mošli šo na waju runje tak wōwbēžowacž; njewyčkl, so je njebōw Kādza tu ščōžbu trjeba fa dwaj štrōčšaj wōwadab.“

„Wščaj cšinicž, šož bychmy njeprowse ščōžili!“

„Wēm drje, so po prawdže, ale wōmaj njeje pomšalo a jemu je šchōžčato. — Čžežo dla njewyčłaj Žakub wutunacž je šwōjimi pšjenjclami, hdyž je f tym; ani přecz njewšēlnje, wščaj imēje dnē rjanje šuble.“

„Šaj wščaj rjanje, prawje rjanje! Šola šu šanjewōžene a w šchach nima ani tajšeho šchōma, so mohe hebi do platu šchšabu wōwščōč.“

„Čj, drjewo drohe njeje, a šechze-li šej dšēlčč, budže jemu na polach ročž šož drušim. A rosmyšlitaj jeno, f tym dže by mohe šubto šako do wōwščij rukow pščiščō.“

„Njechom ranje teho dla, so njebudž wo pšchēzo na šanžizeru njeprawdu dopominjaka. Šēt možu šo Kādabz ludži šminjē; by-li tam mōj šyn bŕ, njechom na njeho myšlo tež na njebōwe pošobyla.“

„Šakubeje f woli njedrubčlja napščeko jemu byč. Wš hebi tola Kādabz Marju rady wščaj, byrnjež nam we wuščomaj nječelč; pšchetož boji šo, so byčtaj šo wōj teho dla hniwatoj.“

„Dyrbi-li byč, moje dla njedy cšini, šchtož čže, ale f mojej wolu njebudže.“

Š tym bē tōn nas rosmolowy šōz. Wōwta wōwščōči, so šama ničo njewučišti, čhžšče, so by Žakub macž šam wo do-wolnacēž žadab, myšlo, wo wōn tu wēž pščiščinjujo wōwšchēje. Šōn jej wotmolwi: „Šchto mi tajte wudrjene „haj“ pomša, njebyč tola špōkotny byt, bychēli wōdžal, so macž f nini šjednana njeje a jim brami!“

„Čj rošomue šlowo šonia njepčlaci — wōwadabč, šchto cši praji.“

Duž šo Žakub šmžji, wupracji maczeri swoju žobōčej a prōštwu; wona wotmolwi to šamo, šchtož bē předy šjeklta. Wōn podwoli šo do jejnch wōwšida a njepšny ani šlowa wjazy wo šwōjeje wutrobnoj žabōčzi, njemēni tež w ničim šwōje šabžerjenje pšchēčijno njeje. — Macž pak wōwšchēje, šo šo šwōjeje šapowēdžēneje prōštwu dla rudž, byrnjež to pšchēd njeje tajt; što šwējchējo-waiče pomatu jeje wutrobu, a jeko pobwolnoče, šarōščijnawočež a lūbōčž, šotruž bē jimai štajnje wopōšašawał, wopominaje, bu po cšahu tak huata a přajchje jemu šlōnczje šama, wo ničo napščeko jeko šmžku nima, jeli nam dōmoli.

„Kč macži, nan je bižom předy dōmoli. Šdyž šy ty šwōlika, mōže wōwta f um hč.“

„Mō dha njedy tam dže.“

Aš, to bē njewočakane pšchemēnjenje, a wōwta itadowaiče šo nab tutaj wōwinlu šōle hacž šam Žakub, bē kaž by f nowa wōmōlōžka. Njewōželčje bōro rēčekoč, šedom šo ji: „džafawano Wōhu“ a „mje tola tež šobu do Š. wōmjnēch“ wudobi. — Druhi dšēl bižom ranu hōwanaiče šaž młoda šolza cšerwtje do Š, so by Kādabzegom po dōčhich njepōtojnych šlčach nōd šwōjich ludži šako přēnje „wjele dobrocho“ pščinjela. Pšchewōwželčje ju na pčegu rjana nabija Žakubowcho pšchōždōneho šōža. Čšim wjēškha nu hiščeje jeina rabōčž, šōyž šo tež štara Kādabzina a Marja nad jeje pšchēčštwom tak šwēkeličtaju. —

Wšhotowacu hebi jeno maly wōwž; wšchizny bēču na nini šwōtjini a wjēkli. Młodu Šešitowu wščaj jimačje drudhy hiščeje štare hrāmenjenje, byrnjež je potčōžowana a pšchēd hōčšēmi tōjčž pŕtala. Na druhi dšēl pak bēču fa wōbe; wotem- mretjeje hōwšije kēniče. Šešōžchju šo f nim wšchizny. Šdyž bēču šlōnczēne, džēču hiščeje na rowy šwōjich wōtemrjetch, šo byču šo fa nich pomōbili. Žakub pošlawni f Marju najpředy na džēdowaj row, pšči nim tež čž druhy — po šwilyž štanjuwšči džēčšaj tež na njebōw Kādabzowy row, ja nimaš tami wšchizny, jeno macž wōta šady; předy pak hacž štanču, pščišibž tež wōna fa nini a pšlajō pōbla štateje Kādabznej šo pōšlaknywšči wōtōčja ju, ani šłono njeprajniwšči.

-16-

Wšchelake f bliška a f daloka.

— Šrubōna powjelēž pšchōdže šanžženu šobotu je Židōwa. Tam je pščaj, šotruž bēčeje šo šwōjeje powołanja wščaj a rabōcho prōšny šchōžšēje, šobotu šo f pułami do šwōjeje manžēšēje dał a ju tak cšēžo šranit, šo fa nekōre hōdžjny wumrje. Wōw- ŕel šo pšchējo hučšijchō tajte njewščaji šlawaju a šwēdžō wo tym, šat žabōčējnawočež cšlōwjela do najštubčijch wladow šawchē.

— Kaž na traju, ju tež na morju wōwke wōchory jēchdžale a šōdže šo pōdōbrile. Wš tajnim cšēšim wōchōrje je tež šyn nēchō- šchējo šararja Mēta-Šuicšjanšeho swoju šmjerež wōwadab na morju namafat.

— W Rušōwškej je šo šako žalōšny njewšak šat. Mišlita je pod wōš wulšōčēškch Šerģija bōmbu cšjnjēl a šchōčta nu morjēny. Žeho cšēto bu žalōšnje wōstōrchane.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprěony
Napoj móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Próz spať měrny
Čerstwoś da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědno dnj;
Džěł pak swjatj,
Duši datj,
Wotpočń ty.

Z njeboś mana
Njech čí khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřew će!

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa ho łóđu hobotu w Esmołerjez knižnicyšćečetni w Budyšćinje a je tam ja šchwórtlětnu pšehedplatu 40 np. dostać.

Ektohmj.

Łut. 18, 31.—43.

Do póštnego czaša w běhu tuteho tydženja jaštupimj. Jezus wě, šhto na njeho cjała, so budže podaty pohanam a budže wuškěšćeny a hanjenj a šaplwanj, so budža jeho křudowacj a moricj; a toła dže horje do Jerusalema, so by najwještji wopor šwojeje lubosće sa naš pšichnješt. A jeho wučomnizy i nim du. Pětr drje je špytal, Jezuska wot tuteho pucaž cšćepjenja wotdžerjeć, ale je bebi tež dyrbał wot šwojeho miłdtra prajjeć dač, so njeměni, šhtož je Bóže, ale šhtož je cšłowječne, haj so je grał šatana a Jezuskej t pohóršćenju. Duž šćonćenje Šhomajch po myšlji šćitlicke wučomnizow wusna: Cšćěhmj tež hodu, so bychmy i nim wumrčeli!

Njeje to tež našče pšehedwšćaje sa póštny czaš: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema? Haj, hinał nje-móžemy, kšiba w duchu šwojeho Šbóžnita na pucaž jeho cšćepjenja pšehewodžecj, na te šwjate měfna šćupicj, hđež je najhórša šćójez a šćałašćej šwoje dobyće měta, ale hđež je tež Jezus šwoju lubosć t nam hřešćnikam naj-šćašišćo wohšwedźił jažo jechujo Bóže, kotřez šweta hřešći njebe. A hđyž kó nam we wošebitnych póštnych předowanjach tuta lubosć, kš šwojeho runječa nima, pšehed woceji šłaja, njechamy je šćobdžicj.

Alle nam njeje dočej, so ho s nowa na Jezusowe cšćepjenje dopomnjamy, so ho s nowa se šwjatym hńewom pšehedźimo tym šahorjamy, kš šu Jezuskej tajste šćahudu

nacžinili, so nam šćupicška hnuca do woceja šłupa, hđyž Jezuska tak njewinowateho cšćepicj widžimj; nč, něto budž bešto našćeho zyleho žiwjenja: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema. Našče žiwjenje je pučowanje, pod šćim wodžerjom? po šćim pucaž? t šćimto kóncej?

1. Pod šćim wodžerjom? Jezus wša t bebi tyč dwanaće a džešće t nim: Šłaj, my džemy horje do Jerusalema. Kaž je tebi w cšćizki poděbnjenjach trošćit, mač-li šwojich šubnych wotolo beše a pšich bebi, tak je tež Jezuskej pošćuljenje, so na jeho cšćim pucaž jeho wučomnizy jeho pšehewodžaja. Najcšćejši pucaž, na kšćizj, je wón wšćał šćamłutt hiež dyrbał. Duž niž jenož šwoje dla, ale wošebje šwojich wučomnizow dla wón jich wotolo beše šćromadźuje, wot nich wšćodaty horje do Jerusalema cšćenje. Wšoni dyrba šćewědož byč teho wulkeho šćutta, kotřaz čže wón něto došćonjeć a wo kotřmž maju wšoni pošćizćo šćewědjeć; šwoj šćitomnošć dyrbi jim pošćuljenje byč, hđyž bórny nahšćenja cšćinja, kotřez hiešće njemóža křowěćicj; wón dže s nimi, tajž dolgo je widomnje na femi, so bychu wješteli, so šćajnje pšich nich wošćanje, tež hđyž jeho wozaj njewidža.

Tež t tebi twój Šbóžnik pšichšćupj a rěłnje: Šłaj, ja a ty, ty a ja, mój džemoj horje do Jerusalema. Žemu wjele na tym šćeži, so šćim tebe pšehewodžecj; jeho by šćudžito, džyž-li ty beše njeho šwoju drahu cšćahpuč. Šćal je kó tehdobla wo tebie prózowal! A nje-trjebaš ty jeho? Wón je cšći šćamj, so by ty šćěžil ja jeho šćopami; wón je cšći wot Bóža šćiznjeny t mudrowšćej, t prawdošćej, t šćwjećenjeju a t wumozenjeju; pola njeho

namakasz wóckhewjenje sa swoju dnšahu. Duž slušmy jemu wšchityz: © Jesušom nam dajće cšahnyčy!

2. Ale po kajim pučju? My džemy horje. Horje cžejnje Jesuš, dokelž dže Jerusaleu wyšoto leži. Po špacju pał Jesuš horje nječehnje, ale dele, dele do pšchego hšufščeje hšubiny cšehnošće a cšerwjena, doniž nržejo swoju hšowu njeopšhili a jecho cšelo do rowa njeptoža. A tola, nječehnje našč Šbóžnit woprabwže „horje“? Na tutym pučju je wón, runjež bešče Boži Šsyn, pošhlyčnošć wntnył; na tutym pučju je wobšwedežje, so, taž bešče swojich lubował, kotkiž na šwedeže beču, tat jich lubowašče hač do kónja. Wulki je nam Jesuš, hdyž wulke byly luda je swojim hšowom jako f njebeštim hšebom wofšhewja; krašny je nam, hdyž f njemu wšchelič šhorych, wobšhynjenych, namšpacžnych a wicznych wodža a wón jich wšchitič sahoja; ale najwjetšči a najkrašnišči je wón, hdyž na hšahju swojiej ruzy ja zylim hšwotom wušpšefrewa, hdyž na hšahju sa swojich nješpšeczelow prošy, hdyž šchacharjej durje do njebešteho paradiša wotewrja, hdyž je, runjež wot žaneho hřeča ničjo njewjebžišče, ja naš f hřečej ščajnjemy, so byčmy my to nim ta prawdošč byli, kotraž pšchod Bohom pšaczi.

A horje tež f tobu dže, jeli-šo f Jesušom cšehnješch. W swojim cšelnyu žiwjenju wšchaf škowjenje šhonimy, so f nami njeidže wjazy horje, ale dele. Wozy wotešteraju, škabošće a brachi šo potajnja, totrž prjedy nješnjachomy, a napošlektu dele do rowa počehnjemy. Ale f našchim šnuzšownym cšlowjetom njeđarbi hič dele, ale horje. Pawol wušnawa 2. Kor. 4, 16: My njewoštajnemy, ale hač runje šo našč šwotowony cšlowjel škaj, dha wšchaf šo šnuzšowny džet wote dnja wobnowi. A tat đurbi pola kóždeho hšefšejžijana byč; jecho wera, lubošć, nadžija, ščerpliwošć, poštahnošč ma pšchego bóle rošč a pšchibjerač; pšchego bliže mamy pšhijič šwjatemu šnamjenju našdeho Šbóžnita; pšchego bóle ma šo našče žiwjenje jecho žiwjenju runač; došonjany muž mamy byč po mērie dopjelnjemych šetow šhryšhšowych (Ešf. 4, 13). Tat džemy f Jesušom hič horje do Jerusalema.

3. Jerusaleu je woihtynjenu kónž Jesušoweho pučžowanja, tam ma wón cšerwicž a wumrječ. A tola tamne šeniške Jerusaleu njeje pošledni kónž jecho pučžowanja. Jesuš njeje w rowje wostal, ale je horještanyl a f njebiu špł. To Jerusaleu, kiž w njebešah je, je město, do kotrehož Jesuš je swojimi wučomnikami cšehnje. Wón je tam jato přeničti šahšol a je swojich wučomnikow ja šobu cšahnyč.

A njeje tuto njebeške Jerusaleu tež kónž našdeho pučžowanja f Jesušom? Někotry hšefšejžijan je wutrobne žadanje měł, tamne šwjate měšna w Jerusaleme, hdyž je našč Šbóžnit něđy pšchwywał, cšerpił, w rowje wotpočžował, se swojim wokom wobšladáč. © cšěžka šo jenemu f naš, kiž tole cšitamy, taiše žadanje dopjelni. Ale šajto wo to? Weno šo tamne Jerusaleu wobšladamy, do kotrehož je Jesuš šahol, nam město pšchihotowáč.

Jesu, našča hšowa šy,
My šmy twojoh' cšela šawy;
Šdžej ty šy, tam šym tež ja,
Wje sa swojoh' pšchčela
Džerž a bratra, Jesu šrawy.
Zebi šym ja živy tu,
Tam tež wēcznje wostanu.

M. w Hr.

Horje do Jerusalema.

(Lut. 18, 31.—43.)

Šlós: Štaj, cšlowje, Boje ješnawo —

A Jerusalemej našaj
Šso f Jesušom cšel našča,
Šdyž pšhtny cšaj šo pšchibži
A naš šo f nowa prašča,
Hač jecho wučžomniž šmy
A šmolnivoje f nim cšehnjemy
Pšches hšich a šmjereč do raja,
Kiž wotewril našč Šbóžnit je
Pšches swoje šrawone cšerwjene
Wšchēm, kiž jón lubo maja! —

Kaž pšhtow swojich dwanačje
Wón wošebje wja f bebi,
Šdyž cšaj šo jecho blišejše,
Kiž wušmolit be šebje.
Tat tež naš f nowa šapšchimnje
Něł mite jecho wabjenje:
Pšj šo muu, luba bšcha!
Šlej, wērnošć, pučž a žiwjenje
Šo šym a horještawanje!
— Duž pšj, taž šo cši škajča!

Šchtož wšchžjadu profetjo,
Wšcho došonjane budje,
Šo poba Šsyna cšlowšteho
Šlósč pohanan we šbudje.
Šo wušmšchēny, hanjeny,
Wu šapšhwanym močjemy
Po hšoššom šrejudowanju,
A na třeš džet postanje
Wot morwých živy na ranje
Po kótkim šmjertnym španju. —

Tat dopjelnič šo đurbešče,
Šchtož praji šlowo Boje!
Nam hřečšnitam šo doštanje
Něł šbōžne wēcznje šbōže;
Pšches martra a šmjereč žatohnu
Wja wot našč wšchitku šrudobu
Našč Jesuš, Šbóžnit hšwemy!
To nutnje wšchaf wopomāny
A f nowa žiwje šapšchimāny!
Tat wušlad mamy šmy.

O šyno Dawitowy ty,
Ššmil, Jesu, šo nad nami;
My f pšchitrobženja šlepi šmy,
Šso nješnjemy šami! —
Duž wočž džyl nam wotewrič
A wutrobu nam šahoricž,
Šo tebe lubujemy!
Šsy f lubošče šo ja naš dal,
Ššam na hšahju šo woprawa! —
My šhwalicž tebe džemy.

Wšmi na swoju cšel šobu naš,
Cšehň ja šobu naš šwēru,
Njech luby je nam pšhtny cšaj,
Wón dowjeđe naš f mēru;

Pšches pójnje pónidze želenje
 Kšob čajnu našej do krajincoje
 Wšchal i tobu, Żesju, frucze;
 Hbžj sczejtłinije tu czejtłjachmy
 Na hwecze i tobu zušibniž,
 Šau šbójne našche puče. —

Eže w duchu pšchewodžamy tu
 Na drójy polnej horja,
 Dóžj na brjož puče wuběžnu
 Tam schłeczaneho morja (Sj. Zan. 4, 6; 15, 2).
 Tam junu wječnije šbójni šmy
 A šhwabtu tebi špěwamy,
 O Żesju, šódo šoža! —
 Tam kónz ma wěta, nadžija,
 Nam najšnočej Woža šekšwadža,
 A luboščej kěžje Woža! —

M. U.

Pjecz džeři šhubila.

Ruša tšchepeta pšči pišanju wo šłedowazej šrubobje! Šchótž je ras jene jeničke džežo šhubil, tón je šacuj, tał bu jemu truch wot wutroby wotčorhjenju, a macz njemámže tajtu boloczej šwoje žiwje dny šapomnicž. Ale pjecz, wšče pjecz!

Ružwina, kotraž we šwojim cžahu tule hróšbnu powjelcz pšchijnješe, powjedabče, jo b macz je šwojimi pjecz džežimi do nčelajčeje wještł na ščesnu czejšwoičej jela. Tam šhoru najprjedy najštaršche džežo na dškeritis, a w džeju mało hodžinowo i nim tež šłedowaze tšj špomnjenzej hróšbnej škoroczi podležacu. Šo by něšto žiwjenje šwojeho pošłednjeho, najmlódičeho džežca šdžeržala, šhwatašche wobžaromna žónšta, pol šladna pšcheb bolocžu, do šwojeje domijny wórcžo; tola na domoj-jěžbje tež tuto šwoje mlode žiwjenje wudhča.

Nješwılta šmjerzcz stórža je wšče i šróšbnym špěchom i maczerineju ruřow, wot maczerineje wutroby! Ach, tale macz wupšchecžera něšto šwojeje přóšbnej ruřy, a tu nejje ničtž, kšj by jesu pjelnił! Wona hórto płacze pšche šwoje džežci kaž Rašel a nočze šo dacž trošjstowacž; pšchetož sa tule jemju je won i nimi! „Ale šchó bša cžył prawicž, jo tón knjes to nejje pšchifalal?“ Zał šteji w šrudnym šhčel. Jer. 3, 37 pišane: „A dale pola profetju Šesafaja 45, 7: „Za cžinju šwětko a štworju cžmu; ja dawam měr a štworju nješbožo. Za šym tón knjes, kšj to wšchitko cžinju!“

Haj, njechčmy-li Wože šłowo męli, mi dyržjeli šahnjecz we šwojich štyřnosčach a šaduwelaczech pod najšoblotničými poděžnjemi žiwjenja. Nawutrinje halle tamna woboha, wurubjena macz prawicž: „To je tón knjes, kšj mi wšchč pjecz wša, wón pał nejje žabny šurowy knjes, ale je mudry Wáb, kotrehož puče wěšo nje-rotemju; — hbžj wona po tajim šo twjerdže Wožeje hnady pščima, potom je i šhubiny šaduwelowanja wumožena a wě šwoje pjecz džežci w Wožim raju.

F.

Snytuwa šyřlow.

We wulceje, ale šhubej wječnej wožadze bęšče tał mjenowana wothładacnja, wukřow sa šamotnych staroz, šhudych a braščnych, wuřy ruřna. Štary wožadžny šaradž žoneje přódy njelutowašche, jo by ł temu trébe šrediti nabromadžł. Štónčnije mječješe bogahazy kapital ja našej pšchjéšbneho domu; duž wješeł ł węzy džežče a nadžiječe šo, šo jenu Woža hnada tež hšchęje pobrachowacy džel kurnych pjenesz wobradžł. Ale šchó šudže našchego

Woža pšchjéšchet? Šchó šudže i wožadý přeni, kotraž jmęje nahladnu šumu pjenesz ja šhubonuju šubytinu? tał šo we štažbje wožadý šejchędžiwjowy šaradž prawčejšche.

Wón čłatašče. Duž pšchjéšče muž a pšchijnješe jemu rjany pšchjéšchet ja wothładacnja, a šchó to bęšče? Włoby bur, žabny bohaty, jeno žyle mały, kšj tał prawje w horju težječe. Wón bęšče tał šbožowny był je šwojeje młobej, nabošnej manžjellšej, a něšto bę wona jemu wšata pod hóršimi bolocžemi, a džežčato, kotrehož žiwjenje wona je šmjerzczu šapłaczi, bę jemu tež wuruřto. Wón bęšče něšto žyle šam, šubotšotšlenny w tšjčnóčeje a žaloczi. Žało pał wón pnyu, to Wáb jeho tala njewopušcažci, jo je jemu bššti je šwojim trošchom w jeho boloczi, dša bu jemu potřeba, tež něščyto cžinicz ja drugich njuřuczejšwacych. Wón džežče a položi bohaty dar do ruki štareho šaradža.

A mi móžemy šo hšchęje prawčejcz, cžehodla našj Wáb tón knjes huřto na ščtropame puče wóžji? O našcha wutroba je i pšchitrodženja tał šymna a twjerda a trjeba wučjilčenja pšches wóšeni horja, šo by ho mjesta, dželšjerna a šobuzjelna ščimla. Šsamšne czejtjenje wučzi tež boloczej drugich rojemicz, a jeno, šchótž je knjelowu šmilnu pomoz na šebi šamym šponil, hbžj jemu wódy bač ł buřki džežču, tón wopolašnje radu, hbžej wě a móže, šmilenje. Zał twari šo Wože škrešitwo a Woži šłutł na jemi, niž wot dřežčacžkow, kotrež i šłida bohacych pabaju, ale je šcherpatow wudowowana a je šytowy šyřlow tšch, kšj hu pšchjilšil i wulceje tšjčnóčeje.

F.

Či kšhije.

Powjedacžto po podawku je Ššerbom.

I.

Našcha Ružija bę tořto je šněšom pšchitryta; dořto hižom mjeršujelšche, to wšcho wšelafšche. Wo žyřej trajinje bę šo ruž šočehnyła a wšchudže bę pošlo a cšjcho. Čęž we š. njebe na wšp žiwjeje buřke wđžecz ani ššjšchecž, we wšchitkij domšicł bę hižom cžma; jeno w Šmowčez wulceje štwje knječejše wješeła rošmotwa. Na šłidze šteješče šhčtra ščřla i rjanyu czejwjenjnu jabłukami; wotoko njcho abo tež po šawach šedžacu hólju a žortowacu mjes šobu a i pšchčłčemi, kotrež pišnje šwoje škorwaty mjerčacu. Ženo jedyu nještawšche šo wo žorty a trušti, dofelž jemu na žort njebe. — Šóđla Wjeřicz Hertu šedžejše štralez Zan a mječžo jej něščyto porokowawšche. Wona wotmolwi jemu ruņe tał mjelčjo a roššładowawšche šo pšči tym pošmestju po štwje. Štónčnije praji wóšije: „Wj, ty šy jara hordy! Wšchjny šu našche jabłuka woytali, a ty hšchęje niž.“

„Žabłuka mi nječščemu! Čhžyč najprjedy to wjedžecz.“

„To powjem cži druhi kócz — pšchjéšč njedželu popořdnju ł nam! Tule mašč našche jabłuko! Šlej, šu prawje rjane; šym je tebi šhwata.“

Na to pšchjéšče ł nimaj šššchęž Jurij, kšj bę pšči šwčezku šedžal a na mjeju štajnje šedžowal; pšči Hertze šo šubnywšchj džežče: „Wó, Werta, nješotšanu ja žane? — Ša šhwoda šmejčej tola jene!“

„Štoro cži njemóžni žane dacž; šym dže je žanej šhwata! — Wbo šmęni, žano?“

„Ščjini, kaž čhčejš“, wotmolwi tón tročju pořmurjenje.

„Š doj mi pšchę! Šchto dša wadžj, šyrnjecz wón jene mjenje šjedł? Šnadž hęch wšchitke dořtal, šby by tu wón njebył! — Wó, tał tola šwoju dobru wolu wibžu! — Ale šchto štaj šebi předy wo mni powjedalož, šo wobaj tał na mje šładacžaj? — Šan tał žehelšče, šo mořł mje pšchčłčecž.“

„Šchto męłoj wo tebi rčęčecz?“

„Ničjo važne! Zan chýblye wjedžeć, cžeſo dla hým i tobu f S. domoj ſcha na njeſo njebožakata.“

„N ſcho je na tym, jo hým je mnu, f waſchim wotročkom a džowta ſcha? Somy ſuſhodža! — Duž mi ſtaſcha, ſuſhodžinu domoj piſchewodžeć!“

„Niſto wiſſiſch“, ſchynu Ğerta Zanej mjelčo do wucha, „ſo jecho wobruč njemóžach.“

„Scho ſaſy mataj? Sšame potajnoſće!“

„Prataj jemu jeno, jo maſch prawje.“ —

„Ğerta, puſchć, džy tebi piſchćaſta dopiſchajć. Mjes tym móžetaj hebi powiebać. Sčyto wé, hać ſtaj ſo wot njedžet: wjaſaj wiſſajoz?“

„Hdyž dželch tak dobru być, moje dla!“ Wona puſchćy Ğurja te kotwotej a roščerčowaſche ſo f Zanom: „Prat wiſchaj ni hšeru, ſcho tebi je, ſo piſchezo čžolo moſchćyſch tož ſhudy bur. Hdyž dawſi njeuwojdeć? — Wudž jeno wjeſchty, wiſchalo mamy dženſ piſchaju.“

„Sey džé f Ğurjom runje tak piſchćejna kaž ſo mnu a wéſch tola, jo jecho wuſtać njemóžu.“

„Wój Wožičko, won džé mi ničjo čžinił njeje! To by jara wopaki byto, čžyła-łi hroſnje na njejo čžinić.“

„Wudž proſchena, ſeſin mi f woli, njedaj hebi wot njeſo f ničžim wjaſaj poſhćeć; ſhaluj ſo jecho, tak hwiito hać móžćy! — Wšo maſch-łi jecho radžo hać mje, rjeſta ni f prawdu, jo wém, na čžim hým.“

„Ale Zano, ty hý dženiſ džitny! Čžiwilujeſh njerjebowajſy hebie a mje. So čži hšeru rjeſtu, boju ſo jecho hšewa, duž hebi jemu ničjo ſapowjeſć njewérju.“

Hdyž bechu piſchćelje dopiſchable a kotwroto do hšěje ſeſtaje, piſchitnje Ğurij jaſy f nimaj a praſi: „Sa to, jo hým čži piſchabł, byriſch na přenju ſchucſku jo mnu hić.“ N f jeinemu towaſchcy jo wobročzo rjeſny hšimej: „Ty ho hšeſ teho i njeju nabudžeſh, jeli ju boſtanjeſh.“

Tu hrabny Ğertu ruče ja ruſu, a předy hać ſo Zan dohłada, wjeſchćelje ſo f njeſi hšim přebđ ſtopy. Zauš njewubrač hebi žanu reſnawč, ale piſchladowajſche ſrudny a mjerſtaju, kaž wjeſhele a wohidnje ſo poſhmenjujo jecho ſtajny piſchćžiwil reſnawče. Čžyſchje hšim ſtanyć a woteſć; tu piſchitnje Ğerta f njemu a wopraſcha ſo: „Čžeho dla njeſy reſnaw?“

„Pšidni w runym mjerje domoj, dha piſchitnu jemu f wočžow a njemóže mi dale klub čžinić!“

„Ach woblabadž ſo do njeſo, reſnawč pšidžeſh! Čžin, kaž by ničjo njewidžal, potom ſo jemu wéſche wſtudž.“

Niſto počjo ſo f nowa reſnawč a Zan wja Ğertu a nje-puſchćy ju předy, doniž neſoſi ſo domoj hotowacſi njepoščaju. Tak ruče hać bé ſo Ğerta rubiſchto wóžčela a džowazy praſita, jo domoj džé, hrabny Ğurij jeje kotwrot a džejde: „Twbj reſnawč wéſche f tobu pšidže, duž by čži kotwrot wobčejny hyl.“ Předy hać móžćelje jemu wona ſcho praſić, bé hšim woteſchoł.

Zyle dženiſniſche ſapočžinanje ſubžowajſche Zanowu njeſpotojnojeć a dopowinjelje jecho na S... ſe herzy. Džéſche dreje žodu, njerčćelje paſ na pučžu ničjo. Hdyž ſo piſchew Wſchetež dworom roščžohnowacu, praſi Ğerta hšichće jenu tak wóſtje, jo móžćelje Ğurij hšichćeć: „Mjeſapomni, piſchitndž njedželu popoldnju wéſche.“

„N! ja njeſhmem?!“

„Mjeſhym praſita, jo njeſhmel. Dobru nož! Džowta hšim hšču wotanta.“ S tym ſuny jo do dwora a durje ſawrejſchji wſtaji piſchćžiwitow hameju. Taj ho roſenđžeſchaj, ani ſłowa hebi njepoščajejo.

Naſhonjenja zyleho wječzowa rubžachu Zana žaſotnje a nje-móžćelje njedžele dočžatać, jo by wot Ğerty hšonič, čžeho dla je jemu i ywa čžetnyla, jeſ roſpowiebał, taſ na ſo napichćečo Ğurijej

ſadžerčec, ſechze-łi, ſo jej ham dobru wotanje. Hdyž ſkónčnje njeđeſſke popołenje piſchitnje, hšrataječ f Wſchetežom. Zam trjedji hšim Ğurja, kiž ſo f Wſchotom wo hoſpodaſtwe roſtřerčowafche. Zo roſhori jecho ſ nowa, njemóžćelje ničjo powiebać, ſchtož by raby čžy; piſchetož tamón jara kedžnje piſchipoſchuchajſche. Ğerta powiebačſche dreje f nim wjaſy džyli f wonym. Na ſarſchmaj pak wiſchćelje, jo f tamnym runje tak wſchhadžujetaj kaž f nim, wopěbiceſhe nan. Wšon žabačſche wutwobrije, jo by ho Ğurij wot-ſhal, ale tón woſta, doňž čžaj f wječzery njebe; potom džejde: „Se čžaj f wječzery, pšimoj dom.“ Zan wiſchćelje, jo ham ſchoł njebe, duž tež itany. Wſchetežy kaſachu woſčemaj, jo byſchtaj jaſo na njedžabu piſchitſchoj.

(Piſchćehodnje dale.)

Wſchelake f bliſka a f daloka.

— Na ſeminarje w Budyſchčinje je ho piſchijimanſke pruhowanje mšelo. Wot 59 ſamoltwjenych je ho jenož 29 piſchajno. Wjeſchaji džél družich je dreje pruhowanje wobſtal, ale njeje ho pobrachowazeho rumna dla piſchajnoč moht. Zo njebolſtak woſtanje, jo ſo do ſeminaru tajta wobnjejowana kičžba wučžomžow piſchajnojnie. So wučžomž pruhowanje wobſteje a tola mšela na ſeminarje nje-namata, je tola njeprawo. Wſchelazy ſarſchji bydu rad hotowi byli, hšowich žynow do penſije w mēčće dać a na ſeminar f roſ-wučženju hšać, hdy by ho jim to dowoliſto. Na to waſhanje, jo mohtli ſeminarſkoj f wotanach byhlic, mohtli tež tajzy ſeminar wop-ſhtać, kiž pruhowanje woſtanſchji tola w ſeminarje hšnym mštna namataſi njeſhu.

— Hdyž ho piſchi piſchjeću do ſeminaru w Budyſchčinje neſhotty derje wobbarjeny hšól njeje piſchćelje moht, dokež tam rum njedobahnje a dokež durbja wiſchitzy ſnuſchach w ſeminarje piſchćelje, móžemy f radobežy hšewić, jo ſo tež ſaſhny mlodžerjojo do byhlic-hotowatnje (připarantby) we Wožerězach, totraž ſo 1. hšarſleje waſ-tawci, piſchajnoſty. Wšo durbja tež jačo wuſchjetam ha ſa-ſtwieć, ale wočerſke wobſchćenolje tam tež njebu hšerboſchje džyli w Čahſej. Duž hšerſchich ſarſchich na tule možnotu kedžſlownych čžininy.

— Pruhowanje na duchowniſtowo ſtudowazych w Lipſku je ho w tydſle dnjach wobamſtko. 33 ſtudowazych hšěde ſo f pruhowanju ſamoltwo. Piſchi ſkónčnym pruhowanju wódbželi ſo 24, woi kotrych je 23 pruhowanje wobſtalo. Zo je f nowa dopoſtaſmo ſa to, jo kičžba na duchowniſtowo ſtudowazych leto a bóle wotebiera.

— We Wožerězach čžebžda w bližichim čžasu žyrtwinſte tepjenje namarić. Zowacſitwo mēſchžanow je ho ruče wupraſijo, ſa njo muſtupić. Duž je nabžija, jo ſo tale woprawdže wužitna naprawa dale a bóle roſchćeri.

— Wiſchowake wučženjenja f wukrajom ſu ho wot hšerſkſchjo hejma piſchajale.

I. Praſchenja wo bibliſkich horach.

Staja Nabyſerč-Wjeła.

12. Hdye krej, wot ſatamanſtwa wumóžna, ſe f woporownych ranow čžezčita?
13. Hdye Čžóžnit je hšowimaj poſłama Sšo roſžohnowal raſ je polebni?

Wotmožny na praſchenja wo horach.

8. Zion. 9. Ğaržim. 10. Karmel. 11. Čžefemane (f delka Woliſoweje hory).

Sy-li spěwał,
Pitnjo džěłal,
Strowja će
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf mčrny
Čerstwoś da.

Njech ty spěwěš,
Swěrnje džěłajš
Wšědne dny;
Džěš pak swjaty,
Dušaj daty,
Wotpođaj ty.

Z njeboje mana
Njech či křmanna
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kiež Bóh pođa,
Wokřew će!

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Šsmo lerjez knižičičeječni w Budyschjnje a je tam sa šchwěrtlětnu pšchedpłatu 40 up. došćak.

Žwukawit.

Mat. 4. 1.—11.

Ješuš Křychtuš je spytany wo wšitkim runje jako my, ale bješ hřicha — to je, štož nam seženje dženšnišćeje přenjeje njeđeje w pšitnyj časju wrednje a pšech žyly pšitny čas dale křinči. Kóž hamo Božij Ssyn, tak budje kóžde Bože džěčo spytowane. Bóh Wótž je swojeho Ssyna do pušćiny pšěłat, čert pat je jeho spytował. Haj, Wótž njepšichjezi jenož spytowane, ale pšitaj jo sa Ssyna, so by iprawny namakany był, a so bychmy my namutnyli, so a tak tež my dobyče dostanjenj. Spytowanja su wošebite prama Božich džěčij. Džěčij šwěta spytowane njebudja. K cjomu tež dyrbjal šty nješcheczel město woblehnyč, hdyž je hižo jeho twjerdyštna, to je wutroba, wot jeho wojoław wošhadžena? Ale Bože džěčij maja stajnje wojoław a jim wšitkim pšaczi: Džerž šo, ducho hotowy, štaš, wšimj swoje brónje! Pšchetoz spytowaj šo tak ložny wotpošafadž njebawa. Wšchubžom spytuje, pšchego s nowa pšichodža. Kóž tam k temu knjesej w pušćinje, tak pšichstupi k nam, hdyž šmy kami abo hdyž šmy w nuhy, w šrudobje, wot wšitkich šwojich lubych wopušćeni. A tak tam šo hamo šwojateho měšta, hamo tempeloweho wjerča njeboji, tak tež dženska hišćeje hamo Křjelowa šwojatniza pšched nim nješchituje. Šdyž šo k Bóhu modliš, hdyž na jeho šlowo pšěładaš, hdyž k Bóžemu šlidu pšichindžš, hdyž se šwojich spěwarskich pobohne šheruške spěwajš, hdyž we šwojiej bibliji čitajš, hdyž šo se šwojimi nutřnymi myšlěni, tak na tempelowy wjerč wjedženy, wušče žyšeho widomneho šwěta

šbehach — wšchubžom a kóždy čas spytowaj tež sa tobu pšichindje. Čert jenje nješwějezi. Wšyčota hora pak, na kotruž čert knjese wjedžeje, tež na wšohi itaw a wošebne powołanje pošajuje, w kotrymž spytowaj rady šljuzomnitow pta a bohužel tež namata. Duž dha: Komuž šo ša, šo šteji, tón šo kładaj, šo njepadnje.

Kóž žane město, tak tež žadny čas čertaj wuńež njemóže. Tež wot teho knjese woteńdže jenož „na šwětu“. Čertowj czoš je kóždy čas. A temu pak wošebje štrachne czoš spytowanja pšichidu. A kóždy czołwet ma wšah niž jenož šlabe boti, ale tež šlabe hobjiny. Duž dha wobštajneho spytowanja šeho nješchecžela dła: Wadnjeje a modže šo, tak šo wy do spytowanja nješchindžeje; duch je hotowy, ale czeło je šlabe.

A tak štrachny je čertowj nadpad! Knjese Ješuša šawješ pta: Žiwjenje a šwěta wuńež durbj tón, kotrehož jědž je, šo by cžimij Wótžaj wolu, wot Wótžij jandželow, haj wot wšitkich křaleštwow šwěta durbj šebi šljuzić dač tón, kiz je pšichichol, niž šo by šebi šljuzić dal, ale šo by šljuzić a dal šwoje žiwjenje k wumoženju sa jich wjele. Ješušowe spytowanje je pak našče spytowanje. Křak wjele šubjenych, šrudnych, štradžnych mošlo powjedadž wo spytowanjach wšědněho šlěba dla; tak móžne je spytowanje k horděčij a k pošědnjenju; tak šědote to je, hdyž wěšš, šo šo druhim lubiš, hdyž šljuzić, tak cze šmalwa, hdyž widiš, tak cze czečeka. Křak šo czi špodobaj, hdyž móžš druhim rošćawowadž, nad druhimj knječij! Škřěš, czečš, móž šu pšichodhojo, do kotrychž rutow jich wjele pada.

Chętelni pat wobstacą a dobyć w spytowaniu, dha pohładaj na Jezusa! Wón też w spytowaniu w sjenoczeni-
stwie je swojim njebestim Wódom wostanie, ł njemu ło
modło. W czašu spytowania ło też ty teho dopomni, so
by ł Wogom sjenoczeny, na kotrehoz mjeno by kščeżeny,
do kotrehoz wériscy, na kotrehoz swoju nadžiju stajescy
w žiwjenju a we wumrjecju. Wobstań ł nim sjenoczeny a
prošy jeho wo pomoz. Próštwa praweho wjele samóže,
hdyž je spravna. Sduchnjenje ł hłubiny wérjazeje
wutrobny wo pomoz je wjele móžnicke, hacz wišćita
čłobistka moz. Wišćezó hłičke placzi, šćtož Wóh tón
Knyse hlubi: Wotaj ło ke mni w czašu nuly, dha čhu
ja cje wumóz a ty dyrbišcy nje šwaliczy. Woblitwa je ta
jena bróh, ł kotrež mamy pišćezjivo spytowarzej wojowacž.
Ta druha pak je Woje słowo. Wob' słowczto pobicz
móže. „Pišane steji“, tak džeske Jezus na čertowe
wabjenje. „Pišane steji“, na to spominaj w spytowaniu.
Sawjate pišmo je brónjerna, polna wšćelich brónjom.
S njeje wimi šćit wery, ł kotrymž móžecy šahacžecž
wšćitke žehlwe šćipy šćego nješćezćela, abo mjecz ducha,
ja tym hacz je trébné. Wobleczeje ło žyłu brón Woju,
so byšćezje mohli wobstacž pišćezjivo čertowskemu ležnemu
nabběhanju!

Wišćeb wérnošču ł Woha dyrbi spytowacž stónčnje
twodnyč. Raž Dawit nědy we swojej mlodoščy, jato
dyrbjeske pišćezjivo hobrištemu muzej Goliatkej wojowacž,
bebi hładke kamulicy ł reči do swojeho pastyršćeho mólčaka
šćerascy, so by ł nimi Filišćiteho mori, tak njedy bebi
kšćezjizjeno ł czašom, hžiom w mlodoščy, w šćulitim
czašu, w paczćišćej wučezje, wišći čžitanju biblije, ducha-
móžne jadrive hrónczka ł Wožeho słowa do šćamora
swojeje wutrobny šćowaju, so bychu je naložowacž mohli
we wojowanju pišćezjivo šćemu njepišćezjelej. Duž dha:
Čteječe čertej napisćezjivo, dha čćeknje wón wot waš.
(Zaf. 4, 7.)

Potom smejemy njebeste wošćewjenje. Čšto njeby
hžiom tajku šćóžnosć měł, kiz je ło šćwěru bėdžit w Jezus-
šćowym mjenje? Wěr do jeho wutrobny poczěnjie, noma
šćrobłočž jeho njebojalneho a šćumožiteho čžini, wješćelocž
jeho napielnja, jemu je, jato bychu jeho Woži jandželjo
wobdawali. O so bychu po derje wobstatym bėdženju
kóždy króčž ł nam pschistupili, so byčmy šćwalicž mohli:
Wohu budž džal, kiz nam dobyčeje dawo pišćes našćeho
Krijeła Jezom Kšrysta.

Jesu, daj dobyć! wišćal by ty mje kupi!

Wombaj, hdyž čželo, kreci, jatan a šćwět

Ke mni pišćes hroženje trašćnje je šćupit,

Wbo mje ł ležnosčju šćebacž čže nět.

Čtej pschi mni šćajnje, mój kralo, mój Wožo,

Wo spytowanju, we mójnje daj šćožo! Šanjen.

R. w B.

My šćmy ł twojoš' roda.

Sap. šćutki 17, 28.

My šćmy ł twojoš' roda,

Wratje Jezuso;

We tebi nam doda

Twój Wóžy džćezastwo.

S tobu je nam wěsta

Woža dobrota.

Prawo wěčnoš' města,

Šćóžnosć njestónčnja.

My šćmy ł twojoš' roda
Twojoš' bėdženja,
Twojoš' krawiwoš' pola.
Twojej' hmičezje bla.
Nješćapomámy ženje,
Čšto pišćes tebe šćmy,
So we twojim mjenje
Wóžej hlusimy.

My šćmy ł twojoš' roda;
Nasčhu winu wšću
Twoje bla nam woda
Woh Knyse ł mólčću.
Wotewrjene ł nowa
Esu nam njebožja,
Hdyž je nasčha słowa,
Čtaw tež bydo ma.

My šćmy ł twojoš' roda,
Twoja kreci a kóicz;
Njeabaj mrečž nam hłoda,
Čćicž nam šćlěba boicz.
Nawowaj naš mile,
Wobóž pišćes čćemny doł,
So ty našč pucz čžile
Domoj ł tobu šćot.

My šćmy ł twojoš' roda!
Ze dha wérnošč to?
Ze też twojoš' šćoda
Nasčke putnistwo?
Nješe prawe plody
Tebi spodobne
Čtary a tež mlody,
So ty hćwalit čže?

My šćmy ł twojoš' roda,
Wěcznje hlóncžto ty,
Šćmy móž a loba
Nasčem tyčćezju!
Daj, so byčmy kšćeli
W twojej luboščy
A teč drubich žreči
A ło šćmiti.

My šćmy ł twojoš' roda!
Čšto naš trašćiež čže?
Kšćiz, mjecz, šćracy a šćtoba,
Čćmjertne šćožezje?
S nim do šćitow džemy,
Niz móž wšćitku ma,
S nim my pišćewinjemy,
Niz nam trónu da.

My šćmy ł twojoš' roda.
Krašćnje ł wyšćanjom
Do Hionšćob' hroda
Wjedž naš wšćitkišć dom.
Wot tebe a ł tebi
W we tebi šćmy!
Jesu, čžehń naš ł bebi,
Wěcznje-šćwalenty!

San Waktat.

Wieciba muży kędzi w hornym polshodze nęfajkeho domu a jabawja ho f kharzy-bracjom. Ale sdyto to je? Wofno je ptowie popowitlene! Sdyto ma wofniza na drbny ręfacz?

„Dom ho pali!” jedyń rjefny.

„Męchdey jeno kharzy!” Inapshęcziwi drubi, „my chzemy męrnje hru dobnęczię; hńshęce mamy czaşa dofcęz.”

Wohęń! Wohęń! Wohęń! taf pshęgo wóńńshę wot wonfa kńczi; ale braczzy hwoju hru bale hraja. Zedyń f nidy wulzy-czjny dşęfche:

„Wshę derje, hólzy! Tamne durje mjedu na stęchu, a my mőżemy w pohlebim wofomitu won. Za puć pshęs stęchu hraju; wshę je w rjędze; damajeze kharzy!”

Na to pak ho jedyń f nidy strachozczjwje woprąfcha: „Sęze hebi teho wshę, jo mőżemy f tńmle durjemi won?” a wón dşe, fo by to pruhował, namaka pak je sanjnjene.

„To ničo njewadżi”, bęfche wotmowta, „ja mam klucż.”

„Ale seże hebi teho wshę, jo macje klucż?”

„Sawbęfche, ja jón mam; jowle je; pruhujęze sam a njebudżęze tajfi bojanif! Pruhujęze sam!”

Wón pruhuje f klucżom, na to prajzy: „Klucż njewotanta!”

„Dajeze mi spytacz!” rjefny jecho pshęczel. Wón tşyny klucż do fanta; ale hlej, tón njeha wotanknyć. „Wożo mój!” wón sawta, „to je wopaczny klucż!”

Nđ, wy knjeza, budżęze ho wy f hwojemu kharowanju wróczęc? — Nđ, nętko budza woni wshę spytowacz a je wshęj mogu bşelacz, fo budy durje wotewřit, ale jeno f hwojemu pshę-hwedezenju, fo je sa nidy pshępobşe, njelbożu wucęfknęz.

Taf praja mnojy w nabożnych wędach: „O baj! Sdytoż predać praji, je wshę zple derje; ale my dşe wěny, jo mőżemy pokutu czjnicę, hdyż ho nam spodoboa; my mőżemy Wożu hradu doptacz, hdyż chzemy; my wěmy puć. Njeje ho nam pshęgo a pshęgo jaşo prajito; to je tón, jo jeno do křhynstwa wěrimy. — A to mőżemy czjnicę, hdyż je nam spodobnie; nam njemőże ho ničo ftacz.”

Derje; ale sdyto potom, jeli njemőżęch węcicę, hdyż ho czi spodoboa? Pshęhńde-li dşęń, hdyż budżęch ho f temu knjezej wofacz, a wón czi ničo njewotmowti? Hdyż hwojej ruzy wupshęftrjewacz, a ničo na to njekębzuję? Stajmy tón pad, ty by jedyń dşęń wofał: „Knjeze, knjeze, wotantfi nam!” a by wotmowljenje dostał: „Sa tebie nişdy njęşym řęnal; dşj přęcz wote muję, ty řęstfinko!”

Či křhizę.

Powjedanęczo po pobawtu je Sęserbow.
(Poftaczowanie.)

II.

Nętko poczę ho też mjes ludyimi powjedacz, jo chzetał Krależ Jan a Wshęczy Zurj wozaj Wşęńezę Hertu męcę a jo staj teho dla pshęczjwńitaj. To bę hnydom witana pshęhńeznoşć, wobeju hşęcęe bóte rozşoricę. Najwjętfęşy dşęł wşęhńezanow hidżęfche wofataweho, hrubeho a hordcho Zurja runje taf, każ rjanu, ale njewobstajnu, cşęfęelatomu a loşfomşpłnu Hertu. Pshęjachu ji, fo by hebi Zurja wuwołita a f tym ja hwoju pshęhńozę polşofitana byfa. Zana pak lubowacha a ważachu hebi; dofcęz bę dobroczjny, pshęhńozę a też jamożity; duż bychu mnojy raby wđşeli, fo by ho Hertu wotřęfł a tu abo tamnu f jich dşowfow hebi wuwołit. Sapoczę ho po tajfim njęshęczęanfke řęchżowanieje

jeneho na drubeho, mjelczęze řluchowanie, řwarjenje a donošęjenje řbżebho mjenje cşęfneteho řtowa, řiz bęchu Wşęńezę abo jich Hertu wo Krależęj prajiti; też bu pitnje ja tym hladane, hdy abo bđşe je Hertu f tym abo wotnym popowjedacz, a cşopke jaşo temu, řiz runje pđbla był njebę, donęşene.

Zan drje chşęjşę f wopredba, pshęs tajfe řęchżowanie a donošęowanie na Hertu rownjęřan, jej hieć dacę a wo nju ho wjęazy njęřakacz; ale tręchli fi ho f njęu, męfęfche ho wona f njemu taf pshęczęljnje a lubońnje, porokowajeze jemu f wutrobnymi řtowanę, cşęho dla ho jeje řdaluje a ničo njęşpytuje, fo by ju Zurji na pofoj wofłajit. Namjetowajeze-li Zan, jo njęřawşęjcha, cşęho dla f wotnym runje taf dobroczjwje wotřhabżę a jemu ani f najmjęřęřim na řtoremjenje njędawa, fo jecho wuřtacz njemőże, řamotwjęfche ho, fo ho jecho řbżęze boji.

„Wřhaf jemu też f pućę njęřędşęch, hdyż mohfa ho jecho prawje derje řmynęć! — A maşęfi maju jecho řadřcho hacę nje! — To řym wđzał, hdyż bęch wondanjo pola waş.”

„Aş, to jeno taf czjńja, pşęřetoz woni ho jecho runje taf řtrachuję każ ja. — Wuřtupni jeno ty křęczřcho napřęczęo njemu a njedaj ho wřchżubom wotřtawacz.”

Tafle bę Hertu Zana pşęřed řępnymi pofłmizami powuczřta a pşęřed nim ho wujamotwajata; ale hdyż bęchu potom toľofařnizy, řębżęfche mjes druhimi hólczatami, wjehęle ho poşmęwřujo, jo jęnaj lubowarzej na řębie hrojnje czjńitaj a ho wo to torbataj, totry řmęł f njęju rejmacz. Zurji bę dşęnřa wjele hrubřęfi a pşęczjwjejşę ho tamnenu, hdyż ho řodżęfche. Wşęczor bę Zan delřacz wo řtrowe pobyt, a hdyż ho wrócił, rejmawęe hşizom Zurji f Hertu. řo řchłęzzy wřa ju jaşo Zan. Tu wotřtupi wony napřęczęo njemu a dşęfche: „Sęym dha twój hólz, fo mi każ mi a tebi ničo rejmawfu bjeręfę?”

„A řym ja twój? — Ty řy mi ju wřał — niż ja tebi! — Wşęhńęfi dşę, jo mőşęch pshęgo jo mmu czjńitę, řchtoż dşęfch? — řřęřed tobn chży ja męř męcę — njedam hebi wjazy rejmawfu f reji bracz!”

„Sa też niż, ani hebi wot tebe rořtařowacz, f řim hieć njęřmęł!”

„Njeřęşym tebi hşęfęze nişdy rořtařowaf, fo f řej abo tamnej rejmawć njęřmęch — moju rejmawfu pak tebi njedam.”

„řřęřdu, f řtoreżę chży; hacę ty f nje rejmawř abo niż, je mi wřşo jene.”

S tym bu jeju rowmotwa pşęřetorhńjena, pşęřetoz herzy poczęchų přřaczę a Zan nařtupi rućę f Hertu. W hordym a hrubym Zurju ho wřchřitfo pşęřęfche, řhrabny přęńju řępřęchu hólzu a řřębż kola řętajo każ dşjmi řtorefche, taf buřto hacę ho řodżęfche, Zana, fo by jecho porařł. řo řchłęzzy řhmatachu hólczata f řřębdey f bojořęcu, fo mjes hólzami puři nařtanu, přęřhńiwje ho wohladowawchu, taf ho Zan a Zurji popębnjetaj. Ale runjez bę přęni też hńęwny, bę nad řobu tola f knjejom dofcęz a praji: „Wofłaj mje na pofoj, abo řhoniřch, řchto řęm!”

„Sęřto řy, njęřęřebam hafle řhonić, — bojanjny każ řtrowaf!”

Zana tajfe hanjenje pşęřede wřchęmi řęlořtjnje palefche, najřęrie budżęfche Zurja řhrabnył, njebudżęfche-li wřchřaf, wot hólczatom řawolanj, jeju rořřafal he hwojim: řbży czjńęze kónz, hewaf... Druby bęchu hadřji přęhřopřęřchřali a cşalaczu jeno na řřobnu přęhńęznoşć. Zurja prawje pogybacę; radżi budżęchu Zanej na njeho pomhali, hidżachu dşe jecho f wřęřęfcha. Techo dla přęřřtupřęchu nęřofři f Zanej a dşęachu: „Čęşho dla njęşjny teho řhęřęřch, byřmny cşj pomhali. Nętko njęřęřęřatnje ja řwadu řęć; fo jemu ničo ho jecho! řęfi tebi řęşo řřubu cżjńi, myři jęşo, fo ho jemu mjes woczomaj řęřwęşę.”

Zan jim wotmowti, fo tamón hafle teho hđdny njeje, fo by ho nęřaf f nim wonjębżał. „To drje maşę prawje, njebudżęfch

F.

pał hebi tola wot teho njeceřebaneho cłowjefa hańbu czińić dać. Wšć nam, je-li kručje napřechcezo njemu njewustupišć, budže hišćeje wostudlihičy.“

Zurij našla tšćenje psichiladowašce, potom popowjeba f herzami, lawola Wjeńez Hertu na psichipiče, japlazny i zutomaj — herzy sařachy — wón japoča hnydom, žana wuhmėdowajo, rejawac z itahy dobrowolnje do křowjazy hólzow, kotřiz tam z Janom stejachu a saherjela na nič: „Wječez jow, ja rejawam!“

Kručje sfoči Wjeřez Handrij a nima a lawola: „Šcho dyrbi to rěkač? Stej, hólče!“

Zurij psuchjezi Hertu a popadny Wjeřez Handrija sa laž. Něto našla balle prawa mjerwjedza. Solčata cželachu po šhodže dele, hólčata běchu wšćizy w kul. Nětoši pomhachu Handrijej, nětoši, kotřizy bě hynly Handrij psuchejimny, Surjej, nětoši hrabachu sa tym a ja drachim. Na dobeř špoe psichidže sašo rychtat na nič a psichifala jim: Hólzy, pschelańče, hewal je reji kónz a pšćelcu tchj, kotřizy tchjebit swjerbi, na někote njehčede do pjeklow.* Š tym duchu hnydom rostaceni, njewotěńžachu pał tón křoć z tak hólkim laž prjedy. Rychtat be šhonil, to je mjes Janom a Zurjom habrija našla, psichjworuči, Zurja šo bojo, šo ma Jan hnydom i piva hič.

Nydtarjej šo stajec, by podarmo bylo: duž sařaczi wón swoje pivo a wotěńže bjeje wšćeho wotwolakowanja. To jimajše jeho šarowje, šo dyrbjeje wšćito wutunfak, hač runje be jeho pschěžimil na zylej barje wino; šo budže šo wo nim po zylej wofolnojzi powjedač, ka je wot rychtarja i piva wuhnaty. Šdžj domoj pschidžje, běchtaj nau a mačz hižom lehnječ, duž džěčje tež do toja. Njeměželče pał njeručyč, psichotž spominanja na minjere podawil křožachu jemu njemotanje we słowje. Tak leželče bjeje wšćeho wotpoczinta na dwě hodžiny, potom hařle jaja jeho njepojony pał. Wšćedachu a sařachdu jeho njeměrne šony. Zurij leželče a šakalče psched nim jato někajši šty duch, štorfajše, cžahajče a dajelče jeho. — Namo, šdžj jeho mačz ja-wola, be hišćeje jara šrowny a prajelče: „Mačzi, prawje hubjenje mi je!“

„Njechajš dha stanyč?“

„Do šhwizy pschidnu, mačzi.“

Šdžj do šitny dšidže, widželčtaj drje starčej, šo je do wočow cžije štorchaj, dofełz pał běchtaj wot džowki wo wšćich wječerawšćich poděńženjach šhwjchajoj, njeprašćelčtaj šo žana niče, šo bychtaj jeho i nowa njewdžito. Wšćelčtaj tež, šo to niče dale na hebi nima, byrnieč hólz mjes šobu potorchali, wšćaf be šo tuto wjaz křoć italo. Me žana be tón podawil htabofa šajal, njeměr a hnyw w nim šubžil a psches hujšćilče spominanje na pschecerjencju křiwibu sařorjenit a štajnu hčorfes z jeho wutrobje špobžil. Njshubjeniče be, šo šiwoty njepšpotoj-nočž psched starčimaj a druchim, křz derje i nim menjachu, tajelče a niče njepšpotowajče pschěžimo šiwowej polšmurjenošći; mjele bble fežbnje na tuch poškuchajče, kotřiz na Zurja šwarjachu a jemu křeli njowdachu, kotřiz jemu radžachu, šo by kručje a mužnje napřechcezo njemu wustupowal a jemu Hertu njepšćepušćejit. Rnunjte tak njebalowajče šo tuch, křz jemu nowinki wo šerče pschimolčowachu a wšćitke jeine słowa sašo dopowjedowachu. Duž be šo šralez žan po cžahu cžiječ pschėmėnit. Žeho rjane wobliče be štrjez špadijene, jeho prjedy tak mėrnje a pschěželajne pohladowaze woko šapareče husto i hřobnydom wuhnjom. Prjedy wšćubšom witanaj šebadnit, wotlawajelče něto, kaž by šo žam ludži bojał, šo mož šo je šiwojim nutšćomnym hnywom našadžo-

woč. — A ludžo? Wyrnječ njehčeli, šo šo w nim hovi, pschj-položicu rad hišćeje šchěpřta. Dofełz pał žan do towařstwom njehłodželče, njehčedje šo z Šurjom niče; duž njeměželčtaj ho wadžič. Žeho šhory napohlad drje starčimaj, wošebječe mačzeri, staroleč czińejelče, ale wboha njeměželče wot nješo šhonič, šcho jemu pobrachuje; dofełz ho wón hařbowawelče, jej šiwj njepošoj šiwječ.

(Wšćichodnje dale.)

Wšćelake f bliska a f daloka.

— Ewangelško-lutherke mišionje towařstwo wotdžerži wutoru 14. mėza wječor 1/29 hodž. šiwonu šrowadžijnju we wulfej jali běkeho šonja. Na njej budže knjes mišionar Žiczman wo kraju a ludžoh Šwibjeje, wo štejiččju našelcho Wječezjanšeho mišionistwa tam, wošebje wo šiwojich našhonenjach mjes Tamulemi psched-nošćowacž. Wty pschěželow mišionistwa napominamty, šo njehychu škodbžil, tu wožnu šrowadžijnju wopřatač.

— Wreni šofutny džej šrowadžuje ho w Šakšej kolekta ša jnutšćowne mišionistwo. Krajne towařstwo ša šuutšćowne mišionistwo je sašo lečžaje łopjeno i tym heřkom wudato: „Nještobž nimo — budž šmiluj!“, w kotřizy na wulku duchownu nišu našelcho luda pošajnje a i hnujajmy słowami ša šiwjaty štat šuutšćowneho mišionistwa sařorjuje. Tole lečžaje łopjeno šo tež w šeršelji rěči: wuda, a lubi Šserbja, kotřiz jo w blížšim cžahu dostanu, cžyly jo w luboři pschěželčtaj, šo bychu na pošutnym driju šiwj dar wooprowali niž jeno i ruku, ale tež i wutrobu.

— „Požlebdni jeleny šchwört“ wot Šetra Wlynska ho w blížšim cžahu knjajam duchownym rofečelče, a cžyly woni pschěželčne rostčherjenje mjes pačelšćimi džěćimi na šo wšać.

— Wšćihjimajšce pruhowanje do šakšič seminarow je šo šton-čilo. 1421 młobženzow běže šo šamolwito; 1830 je f pruhowanju pschjichčo, 1100 je pruhowanje wobštato, 706 je šo do seminarow pschjichčo, 25 dyrbjeje šo dla šhorofče, 218 pruhowanje njewobštato, 381 je i džela derje, i džela na šwofojaze walšnje pruhowanje wobštato, njeměželče pał šo pschjiejč, dofełz bechu wšćitke seminaru napjelajne.

— Zurij budže pschj seminarach 26 paralelnych rjadownjow. Šdžj je tež tole šarjadowanje paralelnych rjadownjow džafownje pschjibwacž, je tola wobžarowacž, šo nimalo 400 młobženzow dla njedobřahazeho ruma šo njeje pschjiejč možto, hačz runje šu woni pruhowanje wobštali. Wty manuj ša to, šo dyrbajšo šo tajkim, šdžž štoriči to japlacja, dowołič, šwonka bydlič. Potom by bčrly nija na wučerjajch wotšrowjena byla.

— W Žitanje mějčene šo šaidjenu njehčelju žadne wėrowanje. 3 bratija woženiču šo i 3 šotrami.

Dalike dobrowolne dary ša wbože armeniče šywoty.

Psches knjeja šararja šubizu-Walečzanšćeho:

š. i ž. 5 šr. — np.

W mjenje wobohaj šywotow wutrobny džal.

Šolčej, redaktor.

„Pomhaj Wobh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšćich pschė-dawarňjach „Šserb. Nowin“ na wšćach a w Budyšćinje dostadž. Na šchwěreč žeta placzi wón 40 np., jenkliwje cžijšla šo ša 4 np. pschėdawaju.

* Prjedy drěbžachu tajny, křz njehčedu jara mjete šawimnit, měšo šo bychu w hólže předni byti, wo dnjo njehčimno drjewo lařacž, abo nělaše drubje dželo šajacž.

Sy-li spěwał,
Pilno dšłat,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróny
Napoj móny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerastwoš da.

Njech ty spěwał,
Swěrny dšłat
Wšedno dny;
Džej pak swjatý,
Duši datý,
Wotpožň ty.

Z njebes mana
Njech či khmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřow će!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wubana ho kóžu hobotu w Esmerlezj knižicšicejetni w Budynšijnje a je tam fa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 up. dostać.

Reminiscere.

W poštnym časju stejmy. Wotat je jašo f čornom trynom pichřty. Wašča drašto je želaza drašto. To šaleluja je w zyrtojad, woněmto.

Haj, hwězje, hladaj horje,
Tón seršča, kiz će stwori,
Tón wišy na fikišju!

Hdyž wón čerpi, tak mohli ho hiščeje do šiwětnych wješelow podnóřez! Tež dženšnišče leženje nam jeho w čerpijenju połaže. Škřyštuj je nelotry wobras čłowštesho horja midžak. Wón je štajnje zuse holosče jako šwoje nješt. Škaj macž hodu čerpi f džěščjom a hušto hšubšho hacž džěčo hame džěščja ruzženje šacajuma, tak je Žešuf hodu-čerwiš f čłowšjetwom. Škóžju hujt, kiz naš nabeńdže, wón hoduščajuma. Žeho lubošć f nami čerpi wjazw, hacž ho wotpowjedacž da. Hacž do najšlubščeje dušče je wón wurudženy, hdyž wón čłowšte horjo widži a to wupušćenje, kiz je hrěš do čłowšjetwa pščinješt. Žeho wutroba křmawi w hoduščerpijenju a ho w lubošći hori wošbeje hěšd, hdyž ho šda, so je štwjerdžena, haj kamjentna. Žeho budžny wěščj, hdyž dženkšnišče seženje wo Kananejškej žónštej hěbi wotewerimy.

Mat. 15, 21.—28.

To je wošbeje drohotna parla f Božeho šłowa. Melanchthon je tuto seženje do najškrěšnišćich ličič. To je tež čerpijazw Škřyštuj, kiz tu pšchod nami šteji. Wón hacž rad hnydom pomhacž, ale hódžina Božej hnydy fa pohawan hěšdže tu bila nješt. Wutroba ho jemu

šamje, ale wón dyrbi šwoje wudjo šamnjacž tak dohjo, doniž tuta moblerka f pohaništesho kraja jako wrawe Štraštelte džěčo, wěryšwline a wěrymóžne, ho wotpołajata njeje. Kananejška žónška wšče pruhowanja wobšteji. Zeje špytana wěra dobudže.

Špytana wěra.

1. Wona praweho pomozništa šwoje.
2. Wona we wšćich wojomanjach rožeje.
3. Wona křónu dobgeča dostanje.

1. „A Žešuf džěče tam přez a wuštupi na Tirowšte a Sidonšte šrony.“ Ze wošojčž pšchod mordakškej zutu hidžerjow, kiz jeho f kraja wjeđe? Šotom bychu cži martarjow šepje wobštali, kiz wykřajo bjes štráželow do šmjerzče džěču. Wě, Žešuf džěčše wotšal, dolež časž jeho wumrječka tu po Božej woli hiščeje nješt. „A haj, Kananejška žónška, totraj f tyž šamnych mjelow pščinidže, wotlašče fa nim.“ Wona je pohanta a wot šlubjenjow židowštesho luda šalena. Ščto wyta pola Žešufa? „Křijeje, ty hnyo Dawitowy, šmil ho nade nny.“ Nusa ju čerpi. Wewurjetnitne horjo je do šeje domu šacžahnyto. „Woja džowka budže wot čerpi hujbenje čimilowana.“ Wjetešče ruzženje fa macžerim wutroba ho namalacž njeda, hacž hdyž je džěčo po cšle a po duški thore. Hacž je pomoz? Wona je w pułata pola čłowštelow, ale podarmo. Njčto njemě radžič. Žodyn purpur f Tyruša jeje ranu njepšiditryje. Wona je rano a wječor pšchod šwojimi pšchibšhami křezata, ale tu nješt žane wotmošćenje a wuškščenje. Wěšt je nusa najwjetšča. Zeje macžetna

wutroba ho w bololezi kama. Schtô pomha jejnemu thoremu dzješcu?

Haj, idala sdohom powjesjez kłnczi: Jezus je na mjejach. Jenoz malo wona wo nim wë. Zo pat je jej snate: Wón je smilny, mily, lubościny. Wón je bylny, mozny a je nekotre plepe wocjoz wiôzaje scizinił a smjercz-thorych wustrowit. Zo je słonczna pruha fa nju do srijedz nozj. Njunje s komorki soho bolostne idgchowanje thoreho dzješca kłnczi. Pšides prut Bozi idywitana a bita, tak thwata wona k Jezusej. O tchjeha macz, nët hy na dobrym pucju! Spytana wëra je praweho pomoznitka namatata.

Snajehz też ty jeho? Hdyż ho czi twoje cziłowite sepiery roslamaju, na totreż hy ho sruďeżal, hdyż dom twojego ho w rospadanach lezi, hdyż nadzije sanidu a staroće wo durje kłapaju, hdyż duschowalstwe s wytoza slichz a domapytanje czi sezele, hdyż w komorzj thorołozo ho postaji abo tón, kotrehoż hy lubo meł, w kachšcu s domu njebe, hdyje pytašč, hdyje namatatašč pobynjenje? Pota hwëta? Swët wšcho lubi a słubi, ale niczo nje-dzëri. Jeho mida je horta: Tschjezi sčebornictw, kiz je Judobšč dostal, haniba a bylny, rudenje a roskaće: to je hwëta mšda. Abó je pomoz pola cziłowjelow? „Czi ludzo hy taż hnadna scizina.“ Też hdyż dzyli, pomhacž nje-możja. Jich luboć je sčaba. Njebawno slyščacž thore, male dzëzo w smjertnym istyku swërnju macz prohyč: „Wšmi prerz moju ból a thorołcž; ty hy tola hewat wšcho rob fa mnje ciziniła.“ Sa macz bolostne słowo!

Môz našca dobycz njemôje,

My hmy s njej jara słabi!

ale spytana wëra k prawemu pomoznitki sčwata.

Hdyż schtô joch' pšnacž dzye:

Wón Jezus skrystus je.

Tu njeje žana cziemnoć, kiz wón njeby rospwëtlíč wjedzak. Tu njeje žana bylna, kiz wón njeby s wocžta sčirjecž mošč. Tu njeje žadon hřëščny došč, kiz wón njeby saptacžicž dzył. O k njemu thwataj! Jeho ho dzërz, so we wšchëch wojoowanjach wëra czi roscže.

2. „Jezus pat jej sčowëcjo njewotmolwi.“ Kiz hewat wšchëch sčroznych a wocbëženych k bebi wola, wón ju wo sdačju njestlyšč. Kiz hewat wšchëch sčrudnych ho prawca: Schtô placješ ty? wón dže dale. Snajehz też je swojeho žiwjenja hođžiny, w kotrychž ho k Bohu wolašče, ale njebeša becho samkijene? Zo hu cšjeke beđženja. Džëščaz lët došč je tamna pobožna Monita, prama Kananejska žónita, na kolonomaj wojowała wo swojeho sčubjeneho hyna Augustina, prehy hacž ho jej wotmolwienie dosta: Tebi ho stait, taž dzyšč. Tak wudžerz a wët! Tón knjež ho potaja, so jeho nutrnijšo žadamy. Wón mjelczi, so by ho našca luboć k njemu sšewila a wëra rošta. Prošč dale! Cžerž dale! Wët dale też potom, hdyż ho czi wotmolwienie dosta podobne tutemu: „Za njejšym postłanju, sčiba jeno k sčubjenym woowzam s Sčracl-steho domu.“ Twjerde słowo, ale wërne. Nët be hšchëče cšaz pšichotowanja sčwata. Šalle hdyż budže slichz na Wolgatba postłanje, šalle pod sčizjom budža ho wšchë rospřočene džezi Bože sčromadžowacž se wšchëch ludow a japskow a rëczow. Kananejska žónita pat ho njeba fa-tralčikow. Wona wojuje dale dobre wojowanje wëru. Ze wona hacž dotal ja Jezusom wolała, nët thwata do predča. Wona ho jemu do pucža stupi. Wona jón saptupi. Wón njemôže dale, sčiba pšesč njju. Do procha pšchëd nim dele padnywšči, sčëha wona swojej ruzy horje. Sšwojei

byšlowatej woczi k njemu posbëhnyschi, rzi s jeje wutroby tak slyšnje a želnitnje, so nam pšesč točje a mošhy dže to wolanje: „Knjeze, pomhaj mi!“ Zola hšchëče njeje dobëđžene. Wotmolwizy džełca Jezus: „Pšënje njeje, so ho džečom thëbë wotmie a czišnje ho wšam.“ Šteji wo-prawbje tak wšane? Ze možno, so je tuto słowo rëčaz tón, wo kotrymž Jezajaz wšëdca: „Nalemjenu sčjnu njebudže wón dolemiež a žehlyny sčuzoh njebudže wón wuhošnyčž?“ Kał hšuboto ho tu Jezusoma luboćž potaja. Tak cšježo wón naš ženje pruhowat njeje, a tał husto hmy nje-sčjezteljwe mortofati. D pohanka modłeta, ty naš džezi k Wtoza domu sahanibitšč! Sčlyščëče jeje pohjenje wot-molwienie: „Haj, knjeze, dha wšahz jedža sčyčakta wot tych sčrjodtow, kiz wot jich tñežich sčidow padaju.“ Wëry-możne wotmolwienie! Haj knjeze, twojim słowam ho podczišuju, ale tola tebie ho dzerju. Haj knjeze, niz wo thëbë, jenož wo sčrjodti prošču, kiz mi saporwëdžicž nje-budžëšč. Haj knjeze, prawje mašč, ja hym sčubjena mozza s twojeho staba, ale ty hy tola tón dobry pasčyč, kiz hy pšichišot pytačž, sčtož sčubijene je.

3. Spytana wëra trónu dobyčja doštanje. Jezus džełca k njej: „D žónita, twoja wëra je wulka.“ Zo je najwšychšëch thwalba, kiz može ho jej doštacž. Zeje wëra je wulka. Wona je s Bohom wojowała a dobyta. Jezus je pšchewinjenu pšesč słabu, ale we wërje bylnu žónku. Tažta wëra je mož, kiz hory pšchëstaja. Sčšchëčijanimowom by leže stalo, ewangelije by sčpšichišot dobywal, hdy byčny tu wëru mełi. Našca wëra je husto thora, sčaba, haj morwa. Našč cšaz je małowërnny a husto njewërzajy. Wöh sprožez nam bylnu wëru, kiz njestłaba, ale dobudže. Jezus rëčny k njej: „Tebi ho stait, taž dzyšč,“ a jako wona domoj pšichidže, hšaj, jeje džowta be wocžerstwila w tei šamej hođžinye.”

Tak budu jeje modlitny wuštyščane a jeje wëra trónowana. O wët, luby cšitarjo, też tebi siwa wo swërnym beđženju dobyče. Jenoz budž swërnju! Wudžerz! Wojuj! A hdyž njejšy hnadno jenož tpi trëčž, taž tuta modłeta, ale sto trëčž wotpofalany, Woža luboćž cze tola wošči, a sčlönžo Wojeje hnaby czi tola s njebešč hwëczi. Jenoz wët!

štrónny pšichidnu wo hitwi,
Wojuj jenož s prawej wëru.

Jezusja mašč wšči bebi,

kiz cze saptupije swëru.

Modł ho, cšëž, budž wocžny,

Twoj kón budže wjësčty. Hamjeñ.

D.

Ruzny-stukjenje.

Schtô ruzny-stukjenje pšči modlitnje wošnamjenja, je ras po-božny muž jara berje takle wuprajzi: sčynjenje rukow tón sčlyščicž cizni, taž by něchtô tšëbu šložit a ho na hnadu a njebnadu podobat.

„Zo mi wóbudeno pšichipadže“, powjedajše duchowny, „jako njelapomnite ruzny-stukjenje wobledžšowacž. Mje beču k mrejazej žonje sawolali, kotaz bu, runjež hšchëče džełc prehy wo swojim hošpodaštweje džełtama, našle pšesč bylnu, ho wocbëzaje sčorjenje pluzow wotmolana. Zato doňdžëšč, be wona rëč hšjom sčubila; wo wëdžowanja sčwojich sčwojibnyč ničo njewotmolwješč; ny nje-wjësčacžny, hacž naš hšchëče sčoje abo roštomeli. Zato paž k mišč k točej pšichitupič a pšacžaz ho je sčwojibnyimi modlicž, dha czišnješč

mrčjaza hwoje pošlednje wurajapalne pohibowanja; i widomnym prózowanjom a napinanjom pschijnjeje wona hwojej smjercz: wotpiatej ruzy hromadu — a jej sthny. Wžona potajfim rose- mješčje, sčto my chyzdymy. Wščje to pošlednje hibanje pitneju, nješpróbnju maczerenje rutow, cšičje, swijatocžne stončenje jejneho žiwjensteho džela, šrowimite hnujače wulninae bjes synta hubow. — Wo džekáč nještahinadž težini wona pošledni dolgi wudyč. Wžona tešječe tu ta potojnje se stynjenymaj rutomaj!

F.

Džeczaza wera.

Wž wječor, pučz mje domoj wjedžičje,
Duž žuja holčeta te mni pschistupi,
Kiz žrudna prošy mje se hšhłami:
„Ach smiče šo a dom mje domjedžče!“

Š tym ša řuku mje pschimy i doměru
A hwojej rucžy ja mnu wupščestje:
„Šam hřožna, duž mje domoj donješčje!“ —
Ša rad to džeczjo wšach šej na řuku.

Šo te mni žatko tula džakownje,
Mžer, potoj jemu i wočklow šwěšč žo.
Ša nješčej šobubžene džeczjato
Ša cšičje dom do ruki maczerje.

Ščto rjetny mi we hwojim potojju,
Ty džeczjo, žufemu šo blizaje
Ša wěrypotne, dowěrne —
Praj, řajtu wočklow dawawš ja dušču?

Pschimy ty teš Wžja cšičje ša řuku,
Ščoz k njemu šo we wěrie, nadžiji!
Wžon prawy pučz ty ženje nješmyli,
Š nim junu witačej wěčnu domiřu!

K. A. Fiedler.

S Božej pomozu.

Nžbdže bydłeščtaj muž a žona hžjom řeta dořho hromadžje — tola žyřkwinižy nješwěrowanaj. Čžecpjenja pschindžednu a džednu, cžestwočje a pschitajnosčje wostajščje. Ničto nježedžče jimoj něščto wumjetowáč. Ženo hduž žona te mni džičje, wostja muž doma, wrajizy: „Žona, ja dže tola wěrič nježednu; to wšah šu wšichito bajti, sčtož wy tam hšhčiče.“

Nž džičje wón jej i woli řobu, ale wón špalče abo šo hanjenizy smješčje. Hduž šo wona wobłeščje, šo wón wot- wobroczi. Tež doborpřodženje jeho njejoja. Wščy widčm tym bēščje wona wobštajna w modlitwje, w šubojšji, w řečepřitwočiji, w měrowšji. Ša šu ři řeta nješwěrowaneho manželstwa šaščje. Wžon nječa wěrowany byč, ša hšito hačž tež wona teho dla cšičje plače. Nžto wón cžęžo řobu? Řajti budže jeho řonž, řajti jeho wšuhud pšchd Wžim řidom?

Řhorščj twočuje, wotřawjenje šo bliži. Š horžym modle- njom bēžji šo pař žona dale wo hwojeje muža dušču pšchd trónom šimlneho Wžona. Wž bliži šo jejny narowny džei. Ša jejnym bližje teča — řjane špowařke, — dar lubošje jejneho muža, a jačo šo wona i radobščje k njemu wobroczi, džja wón přeni řočž wřina: „Žona, wěrijazy cšlowjel je tola šbožownički džiči nježwěrijazy. Nježdelu damoj šo šwěrowáč, a potom pōidžemoj — k Wžemu řidu.“

Łuby cšitaro, pschi tym wostawa: „Ščtož na Wžja šo řalozji, tōn na žabyu pšř njetwari!“

F.

Či kšičje.

Pomjedaneščjo po podawku se Šerbow.

(Potracowanje)

III.

Šerty dla bē šo na pivoje tajti hōř řač, jej pař to žanu šawričej a bojoščj nječiniščje, wona bē pranje wješčeta; pšchetž wulka cžejč bē šo jej řata! Dwaž bēščtaj šo wo nju torħalo a jeje bla šo pšcheforitaj — Wščičej řurj dře je řurby hamo- paschnil, ale tola wožebny burři řyn — a řralež řan, i řotrnž by řōžba řolza řmjerč raby řčta — ani: njerjewa, hduž i njež njemōžje! — Šač durbja jej wšichite drube řolčata jeje šbože ša- widoščej! Šaj, řajti pšimny wječor njebē hšičče widožata, radošniščy pař šo myščlic nježobžičje! Ša druži džei rano njemōžičje do- cžatač, šo by řo řwomow nadawalo, šo wōřta maczeri rospowje- dacž, řajtu cžejč je mēta. Šedym bē řobž řawjiena, pšchibēča k maczeri a poča: „Šey hžjom hšhčjala, maczi, ščto je šo wčžera na pivoje podato?“

„Njeřym; řčto džja?“

„Najpředju šwadžičtaj šo řralež řan a Wščičej řurj, dořetž čhřičhtaj wobaj šo mnu řejwáč; druby mēščajdu šo do njeju, a řa šo tam řčetro porčahowachu. Wščy tym cžekřnydu wšichite řolčata dele — ja jeno tam wostaj, ni žabyu ničjo nječiniščje. Ščto wē, řač by řwomow, nježubžičje-li řchtač pšchičaj a řiž řolčeta. Ščřoda! Šo by řo ničjo wřazy njeřlato, wšhna řana domoj. Najebáč teho! Njeřym ani w jenej řčtucžyž řebžejč řrečata. Šaj, wčžera je tež Wřetž Wandrij wo mnu řčol, řiž je mje hšto dořč hšupu, řowdu řawfu mjenowat.“

Wřes tym šo mēta macz njerowomu, ša řotej cžejčju řapazu džowku rosmwáčej, prajčje: „Nž. njeřym žani řččata, šo šmeščej narowženi dořč a šo budža šo wo tebe řorħač, byřrijč našče řubto male byto? Wudž jeno nječra, njemēščje šo do hōščaznyž řwabow, budž je wščjmi pšchřelna, njerowšhewaj šož žaneho. Wotom dže možemy řebi wšiwolič, řotrnž šo nam najřčje ľubi.“

Wo wšiwolenju wšah Šerče wřazy cžintč njebē, jej šo to najřčje řpobohaiče, šo čhjetaj ju dwaj wořebnaj hōčaj mēč a to jedyn řač raby řaž druži, šo jej řajte šbože ľubžo řawidža. Šajtu řřajčny řru řraje, na to njemyščičje; řořčomwřelna řebžičje jeno ša tym, wot cžehož cžejč pšchd dwřimi wočakow- waiščje. —

W pošče řakle počřinaščje, po nēčim hwoje njemudre řa- džerženje pōřnowáč. řurj pšchřjadžowaiščje čřato na řebčabu, ale řan njeba šo řenje widoščej. Šerče šo řekotny džei po nim řřajščje a bē wješčeta, hduž řurj njeřchindžje abo wo řpobad- teřje řčžo k nanej řo řiščejščje a ju na potoj wostaji. Šaj, druhdy wobčchowaiščje ju řyma, hduž widoščje, i řajtim řpobowanjom na řeje řestny řččan a mudrowazny řřowam pschjpořřuřcha.

Š wōpředža bē šo řerta i tym potojřta, šo řan po nēčim na pšchččččpjene wōřašhjenje řapomni a šo budže šo potom řunje řač k njež řnacž, řač řhy předy, ale hžjom bēču řutry nimo a wón šo řočž dotal potajal njebē.

řunu řřejči šo njenadžizy i nim a porotowaiščje jemu, šo šo widoščej njeba. „Čžemu durbjal k wam řřobžič? Šřnadž šo by šo řurj do mnye dōčž mořt a šo byč był potom řaž wřel, ša řiščtu do pšřowow pōřřam. A pšchd řurjom wōjedla řčžju řamčadž nježubžičje, je dže tola pola wař, řaž ľubžo pomjedaja, pječemju a wariem!“

„Ale řano, njewēč jeno řřym řhubam wšičitko.“

„Wēč abo njewēč, wšičto jene! Š maczje wjele na mnye řřawričej, hduž wón k wam pšchjōne! — Njemyščičje, šo ja wo tym njewēm, ľubžo řebi wšičitko wotpōřřuřchaju!“

Ša to čhřičje řan wotēič, řerta pař řčtny: „Wudž př- čjem, wočřaki hšičče řřwili.“

„Štož hčezel mi prajez, praj hčerje, nimam wjele hčwile.“
 „To wlečeje Zurij tat rosnokolje, so na tebe hčwarimy, hče najšterje, so ty k nam wjozy pšchjichol njeby. Samočerje, ja jeho wustac njemožo. Wot tebe njehjym ani jeneho njerjanow hłowa rjeka. Zeli hu hnadž našči nlešto pšhnišil, — ja njehjym ničzo tajfe hčhčahata — dha hu Zurjej jeno po hube rječeli.“

„Takle hčy ty mi hčudo šponila, ale ja tebi ničzo wjazy nje-werju. Doniz njewolodam, io ho tamneho njebalujesč — a njehonju, io jemu k rosemjenju dawosč, io wo nim ničzo wjedžez njehajš; prjedy njehčerowoz waleče durje. Tebi ho modlic njehčuju. Zurij pot, je-li hče a hčesti wo mni roščhčerječ njepšchstanje, našhoni, hčto ja hčym.“

„Mó, Wójo, to tebi hčubicz njemožo, mam pšched nim hčmertny strah! Wón nje šarajš, wptnje-li, io ho š dobroletny pšched nim hčowam. Šy njewelč, tak móže ho wón roslotobicz“, tat wot-motni jemu wona pščezjy.

Zan be ho š woprěda na nju wustčapšil, něko pač be jemu wobojeje žel, duž wospowěda jej dobročinjne, tat ma ho labžerčez, Šeslubi jej, so hče hčam Zurja š jich domu woczjichčezč, žababče wot njeje jeno, io by macžeri a naney prajka, so njedyrbitaj jemu tat hotbowacž.

„Mó, Zano, njeh wčhčito je, taj je. Nječjii tež ty ničzo napšcheczjo njemu. Ščym hčebi hčjom dawno na to myšlita, budu waja prohčez, io by jeho do wofatow wubral — pšhčito, budže nam wšchēm je hčhje. A hduž hčezel k nam pšhčicz, wotpoš hčej to tat, io ho pola naš njerjehčitani. Wšer ho pšched nim na ledžbu, io čji nětajtu hčhčimbu nječejini.“

„Njemelj žadyn strach, njeboju ho jeho, njeh jeno pšhčindže!“
 „Wužž proščeny, džt jemu š pučza, njewelč, tat nječčepany wón je!“

„Mó, moje dia! Iminu ho jeho, hčdžez budže ho hodžez. Wo-šče pač mi na šhiju, potom tež šhoni, io hčeho njeboju!“

„O tat ho Herta nad tym jėdanjom wjehelečel! Njerjehčalche ho wjozy boječ, io jej hruby Zurij na šhiji wostanje, móžešče ho šašo š Zanam hordžicz, kotrehož jej množe holčzata tat fa-widžacu. Ach, hdu byču budžo jeno šforo šhoniš, io je ho Zan š njej šašo wujednal! Šdy byču tola wjedželi, io ma ju tat rady, io hče ju pšched Zurjom šatimowacž! Takle bodželche nje-nahonjenu Hertu š nowa čžefelzelomnoječ; njebē hčebi w radže, taf by ho čžim šterje nowinta wo jejnym šobju po wšy woenješta. Pomaku nastawajče w njej myhčiczka, io by prawje rjenje byto, hdu byhčat jo Zurja a Zan trochu šfotoczjio.“

Š woprěda tat ho teho štrželche, wopounju, io hnadž mohlo njeibozje š teho nastacž; woidžičho pač šapomni na wšhčitju štrahčimnoječ a pšchepelche, io njeh wjes Zanam a Zurjom nětajta šelkija nastala a jej nowu wožnoječ njes ludžimi podata; pšchetoz na podedženje w pštinizach be ho hčjom dawno šabyto. Wšele ludži a wohebeče holčzatow hčejajšuju, io je ho Zan šejje wotrjekl, io dnyri š worakawym a šapomajšnym Zurjom šon šon šon byč; haj, něotre beču ho jeje na šdibabštwow pračbate, hačž je werno, io šmeje nježelčju hčub. Ničto džē wtricz načahyčče, io by jej Zan šaby runje tat dobyr byl, jalo hdu prjedy. „Ach, hdu byč ludžom jeno bōryh hčubny šatšacž mohla!“ talle šwobowajče Herta hčisto. Zola njemelčelche nōdžije, io ho jejne pšdēče dopjelni; pšchetoz wobaj, kotrejuž čžyža tat rada w šuli wjedžez, ho šdalo-wajštaj. Wnyčez Zurij čžajšo šhoniš, io je jeho pšchčejwinit pola Wšerkež, njepšhčindže jemu ženje na šhiju, haj, šakafče mohł rjez, io by ho š nim njelčehol; wjedželche džē derje, io jemu Herta njepšchēje a io je jeničžy na jejneho nana pokofanj, kotre-hož be hčjom čžije woblečelšil. Šak ložny mohlo ho šacž, io by ho na Zana roslotob a něšto šapoczal, š čžimž by Wšerfowu pšhčijajnoječ hčubil. Šeno teho dia hjerjelche ho na ledžbu, io ho

š Zanam nješedže. Ša to pač šhčepelche ho čžim naležničho Wšerkež, hduž š njemu pšhčindže abo ho nčpžde š nim šelca š šaralčje ho ja donoščerjom, hčž na Zana hčwarjachu. Wšchetoz Zurij be pšči wšhčitčej šwojež hrubowelč a šlōčži pšchšepany dolčž a njepšfowowajče nižže, hdužž by jemu šchčobow, hčwoju šomylč-močž, ja to pač wječelčelche ho potom mjelčo.

Alle tajki šhantju potoj mjes Zanam a Zurjom njemelčelche dohčotracž. Zan a Herta byhčat do Š. ja šmōtrow wuprosčē-naj. Wēlče to nježelu a w Š. beču runje herzy. Šduž wječor po šhčžijnach domoj džhčhčatj, prošelčje Herta, io byhčatj tola na wjwo pohlabatoj, dohčž hčjom dohčoj rejwala njeje. Zan derje š woprěda ničzo wo tym wjedžez njehajšče, io by š Zurjom ho njelčeholč; tola pač da ho šlōčžanje narēčezč.

Na šubju pšhčihčedhčij wjehelečje ho šam, io je do teho šwolil; pšchetoz jeho pšchčejwinita njebē tam wjedžez. Duž rejwajče hčymdom rejri a be po dohčim čžoju džēžj potny radowelč. Šak tež Herta, dolčž njemōzaju jeje towatšhči ho hčame pšchepokalacž, io je ho Zan š njaju woprabuđje šjednal. Zola tajta radolčej trajel-čelche jeno tat dohčjo, hačž Zan rejri rejwajče. Wo njej šhubi ho nadobo Herta a jeje rejwac njemōželčje dohčjo šhonicž, džje je wofiala.

Wo wšchelatorum pytanju a naprašchowanju powē jemu Wšerkež džowka, io je ju něchtō, hduž štaj hčromadže w hčžej šlatoj, ja ruku hrabnył, š hčžje šchahnył a ho hčymdom š njeju wot-halil. Šale powjelčez tošhori Zana, hčž njewēlowajče, io to ničto druži byl njeje hačž Zurij. Wōdn njelafčaji ani herzow ani pivno, ale taj džwiti wotēdže a dželčelče je hčam. A by-li jeho tebyu na-delčol, Wšh wē, šchto by ho šlato. Alle hačž runje w jenym šfoku dželčelche, njewohlada nitah, a hduž wo wšy pšhčindže, be pola Wšerkež wčhčito čžhjo. Wo tajtim myhčelche, io je Herta hčjom pšched nim do wšy a poda ho hčwēny domoj. Wot rejri a njehčwēneho hčwatanja mučžny, njemōželčje na džēhčijelče pōdē-žjenje pšchēdohčjo myhčelč a šwōj hčwē š tym powjelčelčez, ale wšhny bōryh. Teho dia be rano tež mēnšiči a njebē na nim ničzo wjedžez; haj, popōdnuju jēželčje wjekele hčwōdajo na rolu. (Pšhčhōdnie dale.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Šmōtry hčwojim mōtkam pošledni šelny šchmōrtk dawaja. Pšhčhčhčhčmočž šmōtrow pošarac je, ho niz jenož ja šwontowne wuhoto-wanje hčwojiz mōtkow pošarac, ale wohebeje tež ja jich duchowne šbože. Duž hu tež rjane natwarjaje knihi wožny dar na pošledni šelny šchmōrtk. Načje šuterške hčiwowne towatštwō dawna nam škladnoječ, tajfe knihi wobštaracž, wone pošlčžnje rjane woblekšče knihi wohebeje tež poručžamy, „šionke hčōhny“. Šnježa duchowni wam rad tele knihi wobštaraju.

— Š Brušelj Šužjy njepšapomnitj generalny šuperintendenta D. Erdmann, kotruž njelčelche w hčwojim wožnym šatōjštōwje čžopku wutrobu ja našče heršelč wōšabdy, io w Dražžžanacž wumrjet, hčdžez dželče ho po hčwojim penšionērowanju podal, ho by wječor hčwojeho žiwjenja pšchēbł. 36 lēt je wōn to wōžne šatōjštōw ša-tawal hačž do 80. lēta hčwojeho žiwjenja. Wo šubolčji, kotruž dželče hčebi dobył, hčwēdželčelche jeho šwjatocžne hčowanje.

Dalške dobrowōlne dary ša wōšeje armeniczje hčwoty.

Š Možacžanjelče wōšabdy pškes šelca šaraja Wšelčala:

E. Bartušč	1 hr. 40 up.
A. Bartušč	3 " 40 "
M. M.	" " 40 "

Šromadže: 5 hr. 20 up.

W mjenje wbohich hčwoty wutrobnj džal. **Gōlčž, redaktor.**

Sy-li spówał,
Pilnje dźéłal,
Strowja ós
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Przez spař mórny
Čerstwod da.

Njoch ty spówał,
Swérnje dźéłal
Wśédne dny;
Dźéń pak swjaty,
Duśi daty,
Wtopóń ty.

Z njebjes mana
Njoch ól khamana
Žiwnosć jo;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřiw ós!

F.

Šerbške njedželske łopjeno.

Wdawara šo łóžbu šobotu w Šsmo lerzej knižicšičšćeni w Wudysščinje a je tam ša ščmórtkěmu pšchedplatu 40 np. dostać.

Okuli.

Łut. 20, 9.—16.

Hjóm hulešičšo běšče šo iraelskim dźečjom wo Božim kraleštwje jako wo winizy Božej rěčžado. Tuto pšchirnanje wšchal iraelskemu ľudu jara blisko ľežesje, doľež běšče w šlubjenym kraju wjazy toľič dľódných šahrodow, hďžez šo wino plahowasche a ľóždy wjedžičšče, ščto winiza je. — Wobščěrnej winizy runa šo Bože kraleštwjo. Tuta winiza je hjóm jara stara. Wona je wľóžjena wot Boha šomeho tu na šemi hjóm w čabach stareho šľuba. Wřenja pšerščež šo ša njú rješče w šľubjenym kraju Kanaanje mjes iraelskimi dźečžimi. Hjóm w čabach Abrahama a Wľóšjaša šo šemja wutrobowo iraelskeho ľudu ł temu pšchibowasche a šo winowe pšenkí to njeje šadžachu. Běšče to najpřebj njenašľadna šahrodka, tuto kraleštwjo Bože, hďžez maja čłowjetjojo hišće njepřaznimje wobšľadowače a hójčej, šwěrnje polinacž a pilnje wľečž. Wjiele dźeťa šebi tale mala šahrodka, žado, hďžy čže w dobřym rješče šďžeržana byčž. Ale niž; jenož to, wona ma pšich tym hišćeje rojež, šo rošćeržičž to wšćež krajnowo, tal šo wona šľonćenje žyľu šemju wobšima. — Ščtó paľ šu čji winizarjo, kiz tuto dźeťo na šo wšachu? To běču iraelske dźečej, kotřychž Bóh najpřebj do šwojeje winizy najo, potom paľ šu to tež wšćitny dřušy ľudjo, kotřymž je šo šľnješowy šľóš dostal: „Dźečej tež wy na moju winizu!“ Wobšče paľ šim tež my šćešćejenjo Boži winizarjo, kottiz šim pšches šwojatu šćešćenizy ł Božemu kraleštwju powoľani. — Wšćiběraťa

je netko Boža winiza wot šćoženja šem hacz do dženšnišcheho duja nahšľadnje, pšćiběraťa je tež ľičžo winizarjo. Ale kasje je wľody njekša? Kaľ šu winizarjo dźeľati? To nam wobšwěťta dženšnišče pšchirnanje.

Tón šľnješ běšče wo winizy wšcho na najšľepje šřjadowal a na doľbi čžab wotěšćot, šo by šwojim winizarjoľam šľadnosć daľ, we wěrje do njeho šwoju dźatownosć a pošćušćnosć wopotšasć. Wón jich šamych wostaji, šo bychu po šwojich darach a možach winizu wobžěťali. Tal běšče tón šľnješ iraelskim dźečjom dźeťo w Božim kraleštwje pšchewotšajit. Wón čžyšče šľadacž, kaľ budža woni šľadnje šapozžatki Božeho kraleštwja, wot njeho šćoženje, dale wuwinoć, kaľ budža jeho wostajeny porjad čžešćež, kaľ budža wšće dobre rošćiny plahowacž a wšće dźiwje halošy šwotřešacž, n. pšć. žju, njepošćušćnosć, hďženje a njewšwěrnosć, hacz budža winowe pšenkí prawje ł Božim šľowom polinacž a jim pšches wěru prawy šćit napšćežo wšćoram špytowanjow dacž, hacz budža šemju ša nowe rošćiny pšches Bože kaľnje prawje šľešćež a pšchibowacž a tal winizy powjěšćičž. — Wulki nadawot męjachu potajim tučji winizarjo, ale tež dźatowne a šćojožaje dźeťo. Tón šľnješ běšče wšcho na najšľepje pšchibowal, woni jeno trjebachu jeho dźeťo w dobřych toľičach dale wjěšć.

A we šwojim čžabju pšća wón wotročka ł winizarjoľam, šo bychu šemju dali wot nužitta winizy. — Kaľ běču toľa čji winizarjo Božu winizu šľanjerodžiti! Woni ł njeje wobšľadžachu, jako by jim šćušćala. Wľody, kotřez běšče hišćeje pšćinšćeľa, šebi pšćišćowjachu a šľnješej ničjo njewostajachu. Šo běču jeno najeržy, kottiz běču šľnješej

famolwiezi, na to będu czijsze saporuili. A kajta sfoćsz knjejsche w jich wutrobach! Zato knjes swojeho wotrocztwa k nim pōšta, woni jemu niz jeno žaneho wuziſta njebadu, ale jeho hiščeje bjadu. Tak będu iraelske dźeći Bože kralestwo janjerobžili, so jim žane ptdy njeprškinješe a so woni knjeslowych wotrocztow hiščeje cziwilowadu. — Ale knjeslowa luboćje po cšaju, hduž moželche jašo ptdy wo- zcatowacz, drughego wotrocztwa pōšta, ale temu ho hiščeje horje dźełche. Hiščeje bole pak cziwilowadu tkežeho; cšim wozaj wotrocztow jim Boža sčesćyſtmoć szesleche, cšim bole šwjerdny jich wutroba. Cšim wjetšcha ho Boža hnaba wopotaja, cšim bole bu jich wutroba sašakta. Boži profetajo będu pšehesčęhani a morjeni. Kat tyſtlnje tola hieloš pod jedšibęnu stona: „Dolež je, dha wmi niš, knjeze, moju budšu!“ Zesajoš stozji hōrko, so je jeho dźelo w ludu podarmo. Zermiajš durbj hlyšchę, so won k šbozu wōtznęcho traja njeſtuluje, ale k sahubjenju. A kat žarotna będshe šwjercz prjedybęzerja ſkrytušoweho, žana hčęženita! Zemu ho wot njewōrjazeho šerodalača htwona wotcza.

Šuboto będshe ho iraelski lud nad swojim Božom pšehesčęšani a wuzom Božich sfozwowat. Ale Boža sčesćyſtmoć je šmilnoćsz hiščeje žaneho tōza njemjejschej. Hiščeje jedyn šredk jeho luboćsz munamata, pšes kotrozj moži jich pšehęwędzić wo swojaje dobrocziwmoćzi: „Ja cžu swojeho lubeho žyna pōšfacz; šnodž, hduž teho šameho wioža, budža ho šradowacz.“ A kat mitoczišny będshe tuton šyn! wišęm šhorum pomhašche, wišęm štylnych trochtowalche, wišęm bjadužajch powujselche. Kajta šmilnoćsz a luboćsz bjes runječa! kajta nješebicnoćsz! — Tola tež tuta luboćsz njemōželche jich wutrobu njehębzęć, tuto šewēto njemōželche cziwmoćsz j jich wutrobom sahnacz. Kat dha będshe to možno? Woni njechadu ho dacz wo Bozej luboćsz pšehęwędzić. Woni ho mjesh šobu frečadžu a džachu: „Ton je herba; wōjmy a šabjimy jeho, so by herbštwon našche bylo.“ So by herbštwon našche bylo — najšōdscha šebicnoćsz to potajšim będshe; woni cžydu to męsz, ščtož jim nještuchelche. Woni nočydu wozaj hlyžić, ale cžydu šami knježić.

Tak będu to šarfejzaje a pišmowuzęeni cziwiti. Woni w Bozej winizy žyle po swojaj šamšnej woli dźelachu, Bože kajnje po swojim šamšnym smyšlu wutkadowachu. Woni na knjesa šaporuili a cžydu w Bozej winizy šami knježić. Šerbštwon Božeje winizy cžydu woni na ho pščinjelč. — O kajta duchowna šlepocš! Wōš wščaf je šam šlubiš, so budžemy herbojo Božejo kralestwa, tola pak niz na tajte wašchne, to praneho herbu ſkrytušwa morimy, ale jašo šobuherbojo ſkrytušowu, niz tak, so knještwon w Bozej winizy Božu wutorčnjemy a winizu šebi j njeprawdu pščiškwōjimy, ale tak, to temu knjesej w prawdoćsz hlyžimy a Bože kralestwo junu j hnady doštanjemy. Ale to šebicnoćsz a pščinarodžena herboćsz cšlowjelow njeſnješe, so durbjelche pod Božom štećez a j hnady Bože kralestwo doštač. —

Ščto tēhadla budže knjes winizy tymšamym cziwicz? Žaneje wjetšcheje luboćsz jim wopotajacz njemōželche; so pak ho jeho štuft sahanibi pšes njeprawdu cšlowjelow, jeho šwjatoleć njemōželche cšetieć. Wōn pščindže a tyč šamych winizarjojw stōzuję a šwoju winizu drugim da. Š Božejo kralestwa wutorčeni budža potajšim tućzi šli winizarjo. Wōš je jim najwjetšchu luboćsz wopotajacz j tm, so je swojeho jeničkeho, lubowaného šyna k nim pōštal,

ale woni jemu njekšu wēriši, so to budža šhoštani. Nad Božim šynom ho potajšim rošbudži jich wošud. — Tēhadla je Wōš iraelskim dźećjom Bože kralestwo wšaf a je pohanam pšehępoda. Šlowne męšto židow pak je wōn dak wutupić pšes pohanow a židowški lud po wšęm šwēdsze rošpōščiti. Ščtož šlawimy wo wutupjenju Zerstafelama jnaje, tōn we, kat hōrko je Wōš njewōrj židow šhoštak.

Wot prędič šwjatow je wōn nęko nowu winizu šatoziš, našču ščesćęžjaniku žyrtę. Wōn je nam šwoju najwjetšču hnadu wopotajacz, nam swojeho šyna pōštal a nam šwjatoleć duča dak. Tēhadla cžemo ho Boža bojeć a do jeho hnady wērieć. Čhęmy jeho šwjatu wolu, jeho dobru porjad w naščej ščesćęžjanšej žyrtwi cšesćęć. Nad ſkrytuškom rošbudži ho tež našche šboje abo njeshboje. Šaj, hušto, hduž našči ščesćęžjanizy winizarjo w štrache štejachu, wot swojeho Boža wotpadnjęć, je wōn tež nam šwēdčom Božich pōštal, šiz naš wo Bozej hnady pšehęwędzičnu, kaž wošebje naščeho Luthera.

Kat štejšč ty nęko te ſkrytuškej? Tež twoj wošebity wošud ho nad Božim šynom rošbudži. Twa wutroba je mala winiza šama sa ho. Nwemy cšlowjel w njej je twōj wošebity winowy pjeit. Kat won rojeć? Kašje šu jeho hašoš? Kašje jeho ploby? Wēj šedžu na njōn, so nješwjadnje. — Tež tebi Wōš hušęšičho šwojich wotrocztow šesjele, so bydu šebi wuzit twojeho winoweho pjenka šadali. Tež swojeho šyna czi Wōš bōryš tu, bōryš tam napščećjo dźerji, wošebje šōjdu njeđelu czi jeho w prędowanjju daci. Kat jeho pščinjimalač? — O budž ponizju, šwēry winiač w Bozej winizy; budž pščihotowany na šōjdu pščitšad knjesa, pščetož junu wōn pščindže a budže tebe šudžić. A derje tebi, hduž šy do Božeje hnady wērit a knjesowu porjad we winy cšesćil, dha budželch šobuherba Božejo kralestwa.

Ja ho czi, knjeze, wōrjenu,
 Da, so ja k hanbie njeprščindu
 A tež niz wēcznje k šmędčam;
 Ja proiču cše, šdęrz šwēryje nje
 A wobaraj wšęm hręčam. Šamjei.

K.

Pōj dom!

Pōj dom, pōj dom! Ran cšaka cje;
 Wōn dawno žębi so tebi,
 Šso tyščnje šara wo tebe;
 Wōn dom, pōj dom! Tu wotantnje
 Czi luboćsz pšehębit wjenšči.

Pōj dom, pōj dom! Šwifčęž ščobžimny,
 Škiž ja tebe ma žuboda;
 Ščōž se šebje pšchab robotny!
 Pōj dom, pōj dom! Šanęš njemę ty
 Šte šōščty, šwērne wješeta.

Pōj dom, pōj dom! To šdacz je,
 Wot štrehōž šy šojaty;
 Šad štary j šesčju wobš cje.
 Pōj dom, pōj dom! Tam we žubje
 Šwō je ščipam pščiščtany.

Pōj dom, pōj dom! Šlej, hiščeje czi
 Džęš hnada durje wotantja;
 Šso njeđiti, šyno, w blašošęzi.
 Pōj dom, pōj dom! Še špęchom dži
 Šow k męšu, šiz czi wutkow da!

K. A. Fiedlef.

List ze starckishego domu.

Wście nęhdy bur na jentym kubie we Westfalcei, jednory a jprawy, tón bojeckę ho Woha a cześćcześnie frala, a bę teho dia zny muż. Gandrij, jeho syn, jemu scharwarię k ruzy dźećce. Tola też nowocześni ludźajęro namafachu įastup do tuteje hacz dotal męrneje wny, naukwyaczu fwoje kopjena a pishna, a te sa jędojęćsichu po nęćzim bućjim mlodeho Gandrija. Nęto bućyhtaj jemu podziadowanije a pobuźchaczeć pšde wjele. Wón bućyćsiche radcho łnies na kubie był. Duż stupi jedyn dźeń kaź ślubjany syn na pšchirumaniu pšched fwojeho nana, prajizy: „Sęym nęto stary doćę, daj mi mój dźeń ś kubta, ja chęz drugbźę ham įpytacę.“

„Woińtań tola radcho doma na kubie; ty durbichy porno mi a fo mnu hochpodaricę“, wotmolwi nan.

Haj, śchtó bućyćsiche ja pšchobstojenja a próstwy wuśchi mę! Gandrij njeda męra, doniż ho jemu wola njesta. Ź ta wón na pęczić dźęćce wot fwojeju ho tuchajęcy starckęju. Cęzi nowi pšchęcęćsio hwędnęje pomhaczu, jo wón na fwojim wobhędźęćsifwoje pšche cęćęto a pšche dotwo njęćę njemęjećche. Wórtcy na to tręćchi ho Gandrij į namotwojeremi, pšchija hollandiće ślubęy a pšchirubźę do Źubije. Męsto lubjenęje ftoćęje fwoobody żabodęe ho nęto frucyćsicha pobuźchaczeć, hacz bę ju wón hby fejnał, abo jemu hrojećche cęćęć arceń. Kłak mile hwęćęćsiche ho Gandrijęi tudy w hamotnych hobjinacch dobroćęiwę woblęćęo jeho nana, kał walaczu jeho bućly bęćenja na hwędomoniu, kał wótręje śtupaćęe jemu jeho njędkał pšched bućchu! Kłak njębę nęćo žane męsto na jemi, hbdźę męnjęćche saho wjekećęje myśle nabućę, hacz śazpity starckischi dom! Sęhtanije wo domje jeho tał męzynie saja, jo jo storo blięje wjozų įnjęćę njemóźęćche.

Gandrij pšhacęe domoj: „Wobodajtaj fwojemu rostatemu hęnie! D jo hńęć pola waju wotrocęć hęć; Pšćęćęstaj mi pjenęj, jo ho wukupuj; ja pšchirudu jafo druhi wróćę!“

Cęaż bu jemu dołhi, pšchęd hacz wotmolwięnje dńóbdźę. Wo polkńęnym, śtęstnym cęstaniu je tu śfńęćnję wuźębżęny list! Gandrij ja nim hrabny: „Sęu pjenęj natskafo? — Mę. — Mń, dha į węćłotęcy poroki. — Hńęwńęje wón list njęćęitany do kałćęca cęćhņę, dźę fwoj pućę, śfchori po nękotrym cęakcu a pšchirubźę do łagaretha.

W hóręć Źubijęje je śfchorjenje śtraćhna węć. Sęmjęćęć daloto njeje; Gandriję bę wona hamo jara blisfo. Duż pętaczu ja jeho papjerami. Pšchi tym namafachu wo kałćęćku list starckęju, po kotymaiz bę wón na fwojim śęhņęje tał huśo wolał, jeju wo wodaćęe pšchwyćchi.

„Njęćęćę ju tńóle list cęitao? — „Mę.“ — Cęęćęćę, w nim steji zyla luboćęć nana a maczęje: „Naju ruzų stejęti tębi wotwrięnej a zyla wutrobta, pšchirubźę! Pjenęjely k wukupjeniu, jo hęchcu węćęćęe dńóćęe a ho k nicjemu drubhem njęnadażęte, hu kapitńęje pšchępodaćę, kotęzj cęi jęnićęki pućę njęnuje. kiz tębe pšched mořo įmęnija domoj wuđędę do twojeho derje wobarnowanęcho herbńwa, — Cęęłę, łotremuż je żel, so ty tał njępokojny a njemęny į dźęta do rospřóćhęnja cęćęłacch, hamo na hwojatycc dnjadch hębi njępospšędawaćę, ho na jeho wutrobnę wobtręwacę a jeho įńowu dowńęje pšchypobuźchacę?“

Nęto bęćęe pšde poźbę. Młody cęłowiję wumręje daloto wot jęchńwje cęstajęju starckęju. Haj, a tymaj domacch cęhńęche ho nimate wutroba putacę pšched bolocęny a frudobu.

Njęćęćę njęćęitany a įapřóćęny pobohny list ja tębe, łuby cęitario, hotowy, kotęzj cęi jęnićęki pućę njęnuje. kiz tębe pšched mořo įmęnija domoj wuđędę do twojeho derje wobarnowanęcho herbńwa, — Cęęłę, łotremuż je żel, so ty tał njępokojny a njemęny į dźęta do rospřóćhęnja cęćęłacch, hamo na hwojatycc dnjadch hębi njępospšędawaćę, ho na jeho wutrobnę wobtręwacę a jeho įńowu dowńęje pšchypobuźchacę?“

Wśmi tola bńrtcy tńóle list į wńóznęho domu do rufow; njemęń, jo hįzom węćch, śchtó w nim steji. Wřofch wjele bóle Woha, jo by jęno halle raz prawje cęitacę a rofymicę mńł; ale njęwotřofkų cęitaję, to cęę rořacęęe je burowymi łubami njęćęimńęje a śfńęćnję njęćęka: Pšche poźbę!

Źi křhiže.

Powjedańcęto po wodańku se Sęerbow.

(Přofacžowanje)

Pšchypobnuju bę dźę Herta Źanej prajicę dala, jo by do wjęćęćęje k nim pšchįřchł. Śłowatozų tęhobla jębźęćęche, jo by cęim pšchęd hotowy był, a njędby hacz ho śfńózo fřowalęćę, bę hįzom doworał. Węřęny, śčto nalšoni, poda ho ja tał rućęe hacz bę fńonjom wuřchobńny a įimaj hęymń, k Węńęćęzom. Hbyž do dwora stupi, nadenbę Hęrtu hęymdom, łotrąz radostna jemu rufu podawojo dźęćęe: „Wuź wjekećę, nęćo pšchirubźę namaj storo je pšde. Kńęćęstwo durbę jafo 48 wojakow dacę a duż hęm wujja pšęhęta, jo by jeho też řobu wřał a wńó je mi to ślubit. Sęřęebu rano jich hįzom powjędę.“

„To tola wěrnó njeje, wřęchak hįřčęęe nićhńo nićęo powjędal njeje.“

„Sawęćęće! Wuj jęno tęhobla nićęo njępraji, jo njębęchcu wřęchńęcy pšchįřchłi a jeho pšęhęł; jo by jich njęwubrał. Ĺutřęje pńóbdźę te kńęćęstwu a wřęhńęćę hębi wřęchńęćch napřęganęch, łotřęz durbę wjozų hęćę. Ale Węje dia, tał rućęe hęćę to nřkomo.“

„Młk ś cęmu hęch powjędal, njemęj žanęho řřacha.“

Hbyž do įńowy pšchirubźę, nadenbę tam tola saho Źurja, kiz į Węćęfwoję powjędadę, nęćo pał ho wotmjęłny. Tał rućęe hacz Jan fwojeho pšchęcęćwńta wuřłaba, dopomni ho hęymdom na wčęerawńchų řęhńowu; ale įpominajo na to, śčtož bę Herta powjędźęta, pořmńęrowalęche ho jęno śfńónęje, kał by prajicę cęhł: „Ty by se mnu dořkał, prawije ja tębe, jo bućęchų woał! Tał dołęho hacz bę Węćęfowa wń įńowę. Ĺurij ani njępřny, hbyž pał bę wotećęta, rjękny: „Mń, kał je kńóćęstwu wotećęćto? Węćęće prawje wjećęle, jo ani mńčńęćęta dořabala njeje, kał Węćęzų wotrocęć powjędadę.“

„Ź toń mńł prajicę, to njęhęny pjenęć mę?“

„Nęmęł mje jęno, į pętanjom Hęrtu by łęstnje į papři wuľęćęć cęhł, jo njęby prajicę trębkał, jo řu pjenęjely wuřęche. To jęno tał mjes namaj praji, hacz tńęje druhy też na to tufaję; doľęć je Herta poźbįćichu sař tębe pętała a potom į nęćim drubřim domoj řęka.“

Pšchi takim řęchępanju a łalanju bę Jan dołęho doľęć męny; wřęchak myśľęćęe pšchi hębi: cęłaj, cęłaj, pachotł, twojeho ślubę cęinjenja buďęe storo řńóz, hbyž cęę wjozų dołtanu; hbyž pał tamny wo wčęerawńchų domhįćęju įapocęa, bę řo į Janowej potojńoćęju řtao a wńó praji:

„Hby w mje pšchi wřęćęm myśľęćę a řępęćę njęchak; ja dawno twoje njęćńęćęomne řęřki řnaju — ty řy wčęera į nowa řłoby na mnje wuřęchak a węćęćę řam drubřim naręćęzał, jo řu pjenęjely wřęchę byćę. Tębe dźę žęnje hańba byta njeje, cęę a řęřki rořńowacę.“

Tajke wobwinjenje bę ja tajęćęřęho Źurja tola njęnjękńęmo, hacz řęny fwoju hrubóćę we Węńęćę domje po mńńńoćęzi řřowalęche, njębę łńńřęćę nad řobu į kńęjom, ale pućęćęzi na Žana wřęćę řłoby. Čęž tńó njęwotřa jęmu nićęo doľęny; duż bę mjes įimaj řřawa hotowa. Mjes tym jo ho tał wuřęćęwacęhtaj, pšchirubźę Węńęł domoj. Tał rućęe hacz jeho Źurij pęny, bę raby habriję pšęchakł a njęwęćęćę hębi wjozų wumęjtonacę, pšęřęćęje jęno, cęęoř ho winjenę. Jan pał pšhacęę jęmu cęim řřobńęćichu do wocęow, myřło, njęch Węńęł řhoni, řakř řy padł, potom njęmęje cęę węćęćę wjozų raby. Ale į tym bę njemo řakř. S wopřęda njęćęđřowalęche Węńęł na jeho řęće, potom dźęćęje hńęwony: „Cęřń řńóz į twojei hary, hęwaf řu tamle durje. Walaćę-li į nim nęćęto wuźįnjęćę, to hębi wućęřń drubźęe a woińaj nař na potoj!“

Jan bę į tymi řřowami kał pobuřęchęny, pńomakřu halle řapšchįrowalęche, śčtož bę Węńęł prajil, a ruďęćęche a mjerřacęche řo

žalostnje, so je Wjensk napisečjo njemu kaj napisečjo nekajemu
bójež wustupil, mjes tym so je jemu Zurjomu Komušnjofsz po-
fatač chyt. — Postanujsthi rjetju: „Za du, ale wy hízom
šhonicze. kajti Zurij je, hdyž imječe jeho na šhiji!“

Na to wotmolwi Wjensk: Moje bla, njetrjebamy ani twojich
wopytow, ani twojeje powočenja.“

Hdyž bē tón wotefšof, njewerjefše hebi Zurij ničjo prajjež,
dofetž ho boješje, so je swoju pšhijainofsz pola Wjenta šhubit,
hdyž je pšhješjwnik tajfe wěži powožel; hežješe tam, kaj by
hebi habu woparit. Potom haffe, hdyž bē ho jeho Wjensk wo-
prafšof: „Kaj staj f Zanom do swady pšhješšof, hdyž jemu ty
wšhuhdyž f puca džefš“, wotmolwi Zurij:

„Wšhaf wěšje, so wón jara na mnje džerži; dženfš chyžy
f nim trochu wopostowacž, so byh jemu polafaf, fo jeho njefšje-
čel njefšjom. Ale ty trjedžij, kaj byh čjmjełam do hneđa
šwistaf: — Dženfš byh waš radu wo něšto wrošit, džerže-li
taf dobru byčž f pomhačž.“

„Čže ho dla niž, je-li možno!“

„To wšhaf njeje ničjo čžefše, jeno dobre šlowo trjebacže
fa mnje šapothjež. Za hym mjelčžazej wěžy šhonič, fo durbí tñjež-
stwu šašo tóšhtjo wojałow dačž; wěšje wuda tež mje rychtat.
Duž, mošli to fa mnje wučžinič, wóm, fo wam rychtat fo f wofš
ščžini.“

„To drje možu špytaz, nómdu tam hiščeje dženfša, so by
rychtat prjeby nilomu drugemu njefšlufit.“

Pšhješndže štrjeda a we š. bē wulka trudoba a žalofčjenje,
wóšjomjo durbjachu do wojałow a mjes nimi tež Zurij a Zan.
Wšhješitaj nowočšojjo beču štručki, pšhještož žadny njewoježefše
hačž hdy wozaj swojich lubych a domišnu wohlada abo hačž jemu
wójna w žubije row pšhšhotuje; jeno na Zurjomow woblščju po-
štrawafčje žadawu šmeh. Wón bž wěžješje, so do wojałow
njetrjeba, so je šwojeho pšhješčjwnika wotšyl a něšto šertu wěšje
dofanije. Duž rěčefše na pučju swojim towarščam: „Wšh
hóžy, njebudžefše šlupi a njerubžefše ho njetrjebawšči, kóžba šulka
njetrjedhi, a ja hebi myšlu, fo fa mnje hiščeje žana lata njeje;
hola, šapšewajmy hebi radšcho něšto!“

Hdyž beču w Budyščinje do wuššehowanškeje stwy pšhješči,
rosžohnowachu ho našči hólaj, dofetž wšhtó f nič njewoježefše
hžje pšhješndže; tež Zan poba Zurijej rukf a džefše: „Ničjo fa što!
Nječ je mjes namaj wšhšifto prjedawšče šabyte. Wóh wē, taf
dolgo budžemo hiščeje žiwaj a hačž ho hdy wozaj wohlabamaj!“

We š. njebžiwachu ho njemalo, hdyž šhoniču, so je ho Zurij
f wčhtarjom domaj wroščit; teho runja njewoježefšaj ho jeho
šarčefje, hdyž jeho šašo wohlabafšaj, pšhještož ani jinnaj njebē,
pjedy ničjo rješt. Š tajkim pohroženjom chyžefše džē jeju f temu
pšhješučefš, so byhštaj jemu šulbo šapřbačž dalaj. Duž džefše,
hdyž ho wozaj nad jeho pšhješšhadom džiwafščaj: „Šaj, tón
króčž hym wojałam wuššof, ale ščhó wē, hdy mje šašo štrabnu,
hdyž mi šapřbačž dačž njehataj. Dych, totřhščž ho něšto wubratf,
šforo we wóznje šabija; taf tež ho mje tešaf njemajnu.“

Man drje jemu na to ničjo njewotmolwi, ale mačž mērfješe:
„Šawšho, dajmo jemu šapřbačž, potom njetrjebamy ho wóžny
wozaj boječž.“

Za čžu hebi pšhješmššlšč, wšhaf džē hiščeje taf nušne
njeje! —

Hdyž bē ho Zurij rosžohnowačž wotefšof, prajefše nan:
„Jemu njeh wšhaf ničjo šchdžžato, bynjež jeho wozaju došafaf
a trochu wočšefali, to by tola šwoju šrubofčž šhubit; taf myšli,
fo durbija ho wšhšitaj pšhješ nim poforčž. Šdy by jeno ta šabita
wójna njehaja, njebych jemu šapřbačž dal: ale ščhó džefčjo radu
do štracha poba? Pšhješy hebi njewerju, jemu šapřbačž dačž, ščhó

wē, taf ho namaj pónđe, hdyž budže Zurij šam šwój tñjes!
Šchto dha ty myšlščž?“

„Kaf šnadž bjež wofšmnišč, pščžnje-li do šwojeho hofnčžta
muchačž; to wěšh, mladý hólž pol šemjana. Wóžemoj džē hej
wučžinič, to džemaj hiščeje něšore leta šamaj hofpofaricž; žemčž
ho bjes teho njetrjeba, wšhaf móžu ja wšcho derje šafatčž.“

„Wó, dha njeh taf wotanje!“

Wječor powē mačž Zurije, šchto wěštaj f nanom wučžiniču, a
wón wotmolwi: „W šchto to pomha, bynjež šapřšane mēš, hdyž
čžetaj tajfe wumēnjenje čžiničž, wofšnu mje tola do wojałow.
Šaj wšhaf, wamaj je wšcho jeme, hačž mje šafšela abo niž, nje-
byh-li ho šam poštaraf, džefš hízom tešaf nošyt.“

„Ale Zurjo, njerčž taf šlupje.“

„Wó, dha dajtaj mi bjeje wšchego wumēnjenja šapřšaca
a potom njetrjebam ho ničjeho wšhčž štrachowacž.“

„Čžu f nanom porčžefčž, proščž tež šam nana a njekajej ho
jemu taf šlupje. To dawno wěšh, fo hebi jeho f tym ne-
pšhšitlownšč.“

„Wšh, to drje wěšh, mačži, so mi date njeje, něšto proščž;
prajjež drje jemu čžu, njefšče-li paš, potom njeh moje bla po-
deridže mje, šchžž čže.“

Šsobotu pšhješ wobjefže šwafče mačž na Zurija wozaju krčž,
wón wotmolwefše jej f šlowu wajo. Špo wobjefže wofšta pšhješ
nanje wo šttwe, a hdyž wěštaj šamaj, džefše: „Mano, ty mošli
mi šulbo šapřbačž dačž, ale bjes wšchego wumēnjenja. Njetrjebali
ho potom wóžny boječž; njewemoj džē ženje, hdy šašo wofšafow
trjebaja. Wubžaj-li f nowa bráčž, pšhješndže najštrje tež na mnje
rjad. Duž by najštrje bylo, fo byh hízom šam hofpofarčž byt;
pšhještož hofpofarčja njemóžjo nišby na nišby wofačž.“

Hdyž hínaf njeje, šapřbačž drje ho čži bjes wumēnjenja móže,
ale hofpofaricž budu f najmjenščemu pjecz lét šam; šwój f ma-
čžerju hiščeje jara mladaj, so byhmož ho hízom na wumjež
hšndytaj. Trjedžafčž namaj jeno šubiefš, fo ho šulba taf dačžo
mozowacž njehafšh, dbňž čži je šamaj njedamaj; dha móžemu
na šapřit hečž, bynjež jutšje bylo!“

(Pšhješchobuje dale.)

Wšhelake f bliška a f daloka.

— Na nowy tydžef ho wšhšitlm tñjeslam dušownym ličžba
„Boššedni šelny šchšwóřik wot Pétra Wššóna“ f rošdawanju na
pacžefšfe džefčž roščefčje. Woni šu proščeni, tónč dušowny dar
najšje mlodženje poručžž.

— Naščš šubowam štal Wjedričž August fo dale a bóle
je šwojim lubom šnaty čžini. Wšššipš, w šlamjenizadž je pobyl
a w bližšim čžaju tež do Wššžžju pšhješndže. Naščš Šerchia budža
jeho wutrobnje witačž, kaj je ho wón tež pšhješčelnje wo štralo-
šwēntny šmššljenju načefšho luda wuprajit.

— Šerchš lutherške šhšowne towaršom ja wotpohlab,
nowy wudawof „Domjazeho woltarja“ čžihčžefčž dačž, dofetž je
žadanje po nim jara wulke. Šsobuššawu towaršimna najžjomjny
tñhu našlymu došfomu a šmjeja taf tñhi na 1905, hdyž šu tñhi
wo 30 létnej wóžnje fa létny pšhšinosčš na 1904.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola tñjesow
dušownych, ale tež we wšhšh pšhješ-
dawarňjach „Šerčb. Nowin“ na wšhach
a w Budyščinje doštačž. Na šchšwóřčž
lěta placži wón 40 np., jenotliwe čžiška
fo fa 4 np. pšhšedawaju.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spówał,
Pijnje dżéłat,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatók
Zradny je.

Za staw spróony
Napój mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spań mórny
Ćerstwość da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dżéłat
Wódné dny;
Dżeń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoći ty.

Z njebjes mana
Nječ éi khmanna
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokřeń óe!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa hó kóžbu hobotu w Šsmolerjez knižnicyšćejeńni w Budyšinje a je tam ja schowórětknu přichodplatu 40 np. dostać.

Lítare.

Zana 15, 16.—18.

To přichitajam, so hó mjes hodu lubnjeće. Hdyž waš hwět hidži, dha wěšće, so mje předy dnji waš hidži je. Hdy bydže wy wot hwěta byli, dha by hwět to hwoje lubowat; dolež pak wot hwěta nješće, ale ja bym waš wot hwěta wuwołil, teho dla hidži waš hwět.

Knjes Ješuš takle t hwojim pólčan rěči. Wón takle jich napomina a wuči trótko předa, hač jich hamych hěbi přichowstaji a do njeměneho, nješćeželskeho hwěta wupóćeje. Wo lubowanju a hidženju rěči. We lubowanju mjes hodu a nawišćejimo hidženju jich přichowonitow dže jich wotwjerdžić! To je hłowo tež ja dženhišči cjaš, kíž wuči, kak maja Ješušowi wužomnizy, hwierni kšćežijeno mjes hodu w towarštwje luboće hó wužšo a wužšo swjatelj a nawišćejimo tym, kíž nješu jich myšle a ducha, wěste stejnišćo wotchowac.

D so by jich wóčto jahně bylo, prawe widžć a jich wutroba rošhwělena, prawje rošhdžić! Lubowac maja hó mjes hodu, lubowac tež wšitkiš, wšitkiš ludži, lubowac wotwjerow tuteho hwěta, lubowac hwojich přichowonitow, tež hwiernitow i Ješušowej luboće, wšedch bledžacych, šapšewnych, twerbych i tej luboće, kíž džešće do hwiernje. „Šhrjtuš je po tym czoju sa naš bjesbóžnych wumrjeń“, praji hwojatu japošćot. Lubowac maja hwět, šworjenu w Božej křońšći, a ho na nim wješćić i njeimowatym wješelom. Ale wot hwěta byč nimaja. Šćtož te semje wuroće, ma jeje wašnje na hěbi,

trawa, kwětko, šćtom. A tež cłowjeł nožu i přichrodženja wašnje hwojeho roda na hěbi, wašnje hwěta. Wón je wot hwěta. Ješuš pak wo hwojich přichowacch praji, so moni nješu wot hwěta: Jich wóči nješće šapšewny wot czošnych lubow, tož byle te nalče najwješće škože, jich wutroba niž nawišćata wot cžělnych šćotow a žadobčow, jich noha niž šapšmatana w hycžach łalomšwa. Šwojaty japošćot w tutej myšli napomina (Ešf. 5, 3.—4): Škurwaštwio a wicha nječšćoćež abo łalomšwo njeđubi mjes wami mjenowane byč; tež niž njeđobne hřowa abo nabělné rěče abo žorty, kíž wam nješćišćeja, wjele wjazy djalowanje. Wot cłowjełow hó moni njeđotdžela, ale wot towarštwio hwětnje šmyšlenych. Towarštwio hwětnje šmyšlenych hó jim tež hame wot hěbie šamnje. „Dolež wy wot hwěta nješće, dha hidži waš tón hwět“, tak Šćožniš hwojim wužomnizam rjetaje. Wjeplaczi to hišće dženja? Njeje hwět, nalč hwět (nječ tež njeje šariješči abo pohanišči kaž něhdy) tola pak w šwojtownej wobžnošći abo w šwanjej hješbóžnošći žiwu? Wón wšy na tym, šćtož je wot šemie, wot cjaša, wot ludži, wot mody a wrašća malo sa tym, šćtož je wot Bóha. Je twója myšl a wutroba wotřohnjena wot takšeho hwěta? „Hdy bydže wot hwěta byli, dha by hwět to hwoje lubowat.“ Čzuj a hó bóle hwětni ludžo t tebi cžehnjeni abo bóle kšćežijanjizy šmyšleni ludžo?

Tón Knjes dže hwojich wužomnizow wutroby wšćoto polběhnyč. Wón dže jich wušćehnyč, so bychu hwěta njeľubosnoč a hidženje ja ničo meli. Wón jich

wotkud sam je swojim wotkudom pschiruna. Njeje to něšto posběhowaze a pohyluzaje, je swojim Knjelom čerpicz, i nim na jenu wysokejšu stajenu bycz? Wón wraji: Hdyž waš hwět hidži, dha wěžeje, so mje prjedy dźiž waš hidži! je. Woni čerpcja po jeho runječu. Wón dyrbjesche hörte słowa hwytoleč — woni tež; wón bu hanjenu, so čertow won hwi piches čertow wujšichescho — jim ho dobre wotpohladu a stutki sl wuzožuju. Wón bu schwikany, franjenu, morjenu; njewěžeje, tak su woni te same cziwle snješki, wot hwjateho Šchjebana hacz do martrarjow nowischič čžašow, wot židowischič pschecziwnirow a tež wot podjanischič pschecziwnirow? Dopymny ho na šschimwjenje ewangelischič sprawnich Knjelowych wotročkow pschi najnotošim hibanju dla wěry w Čzechach. Kžžba waprjetta stawinow kscheczijaniske zyrkwoje wo tym hwědeži: cziwlowanje w cžemnych jastwach, palaze šchjepowazy, wuczahowario i Tirolischič hór, zyrkeje w franzowischič wuschiznje, Wałdenzarjo a Hugenotojo, rowy wjele mišjonarow stónčnje — hysly njelčžomnych hwědow možnu tež rěča, kiz je storo psches žyly hwět hyschecz.

Šchtó je dostojny hyschecz? Hdyž waš hwět hidži, dha wěžeje, so mje prjedy, dźiž waš, hidži! je? Čzi, kiz jeho i wutrobu lubuju, so wuinaja:

Jesu, moja krašnosč,
mojej duiše jahnosč,
moje wješe; —
ach, kak wulgy jara
wutroba ho stara
a ma žabanje
po tebi, mój najlubšchi.

Čzi, tokiž su w tajstj lubošči, su hotowi wšcho druhe psichčez a parowacz, wšcho snjeleč a čerpicz jeho wysokeho mjena dla, stónčnje, hdyž dyrbjalo bycz, tež žiwjenje wotajče. To njeje ničjo šnadne; kelto dyrbi jich potornje wuinacz:

O wulka lubošč, lubošč psche wšchu měru!
Ty wumrješ, ja pat žywy kžžleče čeržu;
Wješeły hym jako hwětno džezži,
Čzi je sl w hwěči.

Kak dyrbjeli nawutnacž, hyschče wjele bóle hwoju mjehštosč šapreč a hamowacžnosč wotpohylučž, prawdoleč wopotajacz na wšchěch puczach hies hladanja na parčhonu, wješele Šbžžnita wuinawacz psiched ludžimi, hwěru ho bēdžič napšchecziwu hwětnemu, hrečhnemu wacžnju, šhroble ho šderžecž wot wšcheho, šchtžž f stajenju a t heli wjedže. Na čerpcjenjach potom njebu pobrachowalo, ale na trošchče a šbžžnosčji hyschče mjenje.

D cžemu hyschča wohady na njedželi Kātare tele šhutne šeznje? Kātare ma tola na hebi: Wješelečje ho! K temu, jo bydu ho nad tym wješelečž nawutke, tak pucz psches wobčezje nosčeje ja Šbžžnitom f pschekrašnjuju dje. Šlejmy, Šchjeban widži pod kamjenjemi njepšcheczelow njebešja wotewriene. Pawol a Silaž w jostwie w nozy tam w Filipije Boha šhwalitaj. Přeni kscheczijenjo duzy do zyrkuša, hžžž jich džiwoje hwěrjata dyrbia rostorchacz, hwojemu Knjelje šhwalobny šhērsluch janješeja. Pawol Gerhard w cžestim pruhowanju šajpěwa:

Ty dobre puce wšchudže a pomoz wudžišich,
Ty wšobnujelsch dźiž, jim hwětko šahwěčžich.

Tón Knjes šbudžuje wutroby hwojich. Wón wotwjeržuje jich nohy na cžestich puczach i tym, so na hwoje žnamjo pokazuje a f luboščiwemu štwarščenju mjes šobu

napomina: To pschifasam, so ho mjes šobu lubuječe. Džeržmy hwěru hromadže, kiz nješhny wot hwěta. Džeržmy ho t temu, kiz je naž wot hwěta wušwolik. To budže našch kžžd najbóle wšhynič, ta wěstosč: Wón je naž ja heje wušwolik. Šbžžni su czi wušwoleni. Šamjen.

M. w. M.

Ješus je jutrowny kral.*

Jana 6, 1—15.

Šlš: Hwětna nam šbžžna šbžžja —**

Šhromadžiž lud wulki bēšče
K Ješusej ho i čeridom.
Tež do wušizny i nim džičje
Jeho džiwo wudžiwšich;
Wšbnyč wón wšofač šajpěleče.
Š trošchom židnych wotšhwjelsche;
Krašne jeho džiwo su.
Wutrobu wšchěch jimoju! —

Štupit Knjes na horu bēšče
Še hwojini pšktami;
W duchu hwoječič juter džyšče.
Kiz su hyski, i hšdny
Wo duchowonym šhēbe štowa,
Ša kotrymž jich duišča wola. —
Hdyž lud wulki wušlada,
Šso šilipa wopratach:

Hže dha šhēba namafamy,
Šo czi bychu pojēdi? —
Jara maš jeno mamy,
— šilip jemu wotmołwi;
Tola Knjes wē to šam derje;
Wutroba džil jeho bjerje
Na wšchj nuly hujenuch;
Žel je jemu potrebnuch! —

Šwytowacz wón wěru džyšče
Wššššš hwojich i pralčeniom;
Womacz hotowy wón bēšče;
Njemōžne njei ničjo jom! —
Šchjacz ho kala ludžom
Wšofoto tam hšdny wušhžžom;
Nječa jim dacž šawutlicž.
Šnadnje čže jich nabychičž.

Šnadne dary i dšakom mišy
Najprjedy Knjes wšhwjēczi;
Šwoje dokonja wón džiwo
Štajnje w Wožej lubošči. —
Wohaczje lud nabychuje
Wón, so hyskičž Wožu čuje
Še šbžžnym tam wješelom;
Š kralom Ješus bēšče jom! —

Kruschi šhynke šebēračeje,
Wšhčam Ješus poruči
Štónčnje — Ludjo, wšhchajče,
Kak waš Ješus pomuči!

* Š ruskošha „štarozpřewinice šwj. šeznja žyšho lita“ wohšobno wšchego. —

** Št. „Š. B. Šering, duch. šhčr. kn.“ str. 80.

© dżakom dar job' kóždy muzycy,
Dofelz p'chczo dyrbi k'uzycy
K żohnowanju bożacze,
Dyż naś j' hnadu trónuje!

Wjekełcze ńo, wobhnadżeni,
Zelus je waś naśycił;
© nuhy icze wy wumozżeni,
— Skrańny je to jeho dżim! —
Sawdżenje, profeta Boży
Na śwět swoju nohu k'óży,
Wumozżnik a Sbożnik je
Wón; — Wóh jeho p'óczele!

Tola niż ja śwětom' krala,
— Rě, kral wěczny Zelus je!
Szejnal lud je jeno j' bała
Tamy job', dyż żodajče
Krala cżinić jeho ludu,
Dyżez wón woścak cżayiche t'hubu,
Dofelz kral je njebiełski,
Kotryż wodzi k' sbożności! —

Zutry cżje wón śwjećicz j' nami
W duchu, dyż naś wośk'owema
Wudżelejo h'łeb njes nama
Njebiełski śwój bjes łonza. —
Zutry dżerżny śwjećelent,
© Woja sbożnje wośbożeni;
© kralom Zelus woścanej,
© sbożnościć dar job' wěczny je! —

U.

Theodosia.

(+ w lécze 308.)

Njeźela Łátare je swojim jiwotym k'iczejżjanow
śbudźuje, ńo bychu wjełeli a strok'ni byli wońtrjedź cżerzjenjom,
kotreż śwět na nich wodzi. K'elto krańny śnamjenjom tajcho
śwóblitwego cżerzjenja ńo śnamjenju Sbożnikowym stawisny k'icze-
lejżjaniske żywčje njeprawowaju! Tak wońbeje je starych cżańow
pohaniłwa. Dajče ńebli powjedacz, ichto ńo j' tamnych cżańow
powjeba wo k'iczejżjaniskej k'iczejni, j' mjenom Theodosia, kotreż
mjeno runje dżeni njeźele Łátare tole lěto pschdi.

Theodosia bječe pobożna k'iczejna j' mētia T'yruska w Żeniziskej.
Wot maloczeje w k'iczejżjaniskej wērie woćženjena, bječe j' zylce
wutrobu swojemu k'iczejce a Sbożnikce poddana. We swojim
wóhponatym léczeje w mēicze Żelarij w śhwólotnym kraju p'icze-
bywače, dyżez teńdy ſurowy bobot l'rbanus k'iczejżjanow na-
najwótriczo p'iczejceńbače. Tuton bječe ńebli wotnyh'it, k'iczej-
janiske mjeno w śhwólotnym kraju zyle wutpicz. Wjele k'iczej-
janow bu dośahujenych a wot njeho na śmjerć cżiwowanach.
W nēńej k'iczejni Theodosijij r'ekowisłi duch bydłeleče. Żanej bojelej
ńo wotdżerżecz njeďače, ńo martwowanim bliżce, ńo by pał j' jich
wjegetny winaćcom kama swoju wēru poh'itika, pał w Wozej
hnańbe a mozy, k'iz ju napielnječe, martwarjam na jich cżejstni
puczu trošty p'icjinječe. Strażowarjo k'iczejny p'icheb bohota p'icji-
wjeńbeču. Tuton jenu r'ekowisłi ſhwólotec, kotryż p'icji p'icze-
ńyćhowanaju a cżiwowanaju wopofatowawače, ja wuńmēńchenje
swojeje ĩwidničke mozy wobhładowawače. Wón p'icjifata, ńo bychu
ńo cżwile p'iczejo powjetřicite.

Draćojo jej je želečnyimi pařoxami hjedra rořtorhacu a potom
j' cżerowisłim l'óřtom nabra wuřćacu. Estaba k'iczejna pał tule

najžakotnijich cżwile ſnjeje ani njeřoržiwiczi ani njeřidcchowawiczi.
Zejne wobliczo ńo wjele bóle polne jańnoćje a njebiełkeho mēra
b'iczejceječe, a wona k' ĩwidniķej r'ekun: „Twoje ſurowenjenje mje
k' wēcznemu ſwožu ſjedze. Wobu pał ńo j' zylce wutrobu dżakuju,
ńo je mje tajče hnadu dořtoju dżeržat.“ Zako l'rbanus w'iczejče,
ńo k'iczejna njeđiwajo ĩwotich žakotnych ranow njeuwuře, da ju
do morja cżińnyć.

Wjes cżelami prawych, kotreż junu morjo na dnju ĩudźenja
wot ńo da, budze teź jejne cżelo. Zejna wēřazja duřca je ńo
pał bižo prjedy do morja jeho ĩwidniķeje p'obn'itica, dyżez p'icheb
w'iczejni cżiwilemi wuřhowana w mērie wotpocżuje.

M. w M.

Sbożownaj ĩubljenaj.

W p'ichebřalnym durjac ńo ĩalkina. „To wón je! Sćho-
teź-to budze prajic?“ pomylili mloda bołćka, kotraž bē ſbożowna
njewjeřta a w tutej h'odźinje ſřorżemu, t'hubu ĩuřobđzinu, na druđim
boku p'ichebřala bydlazu, wothładowawače.

Wona wotewri j' p'ufotazej wutrobu. Zejny nawożeni tu
řteječe a je p'odźiwowanjom r'ekun: „Wó, luba ĩiřka, ty dže ĩiřceje
na bał hotowa njeřhy! Wós wotach řtej.“

„Wó, luby ĩurto, ja ĩnak njemóžach!“ dječeče wona,
„moja bałka p'ucha leži wuřćach hotowa. P'icheb pol h'odźinu
na to džeč, ńo bych ńo wobłetela, duř dosta moja stara, ĩpra
ĩuřobđzina ĩwoje napaby jožo. © wuřćim řtyřom wona ńo mni
wotacze, a ja k' njej bēžach a wuřćach jej do łoza. Wona leži
we w'icłiřćach, a ja ĩym ĩenićka w domje, kotraž móže jej po-
mozna być. Wodaj mi, lubujicoj! Wēř a wjekele njebych d'je
dženja na bału mēra; ale ja řobu du, kaź ty pořtajic; řhotowana
řym jara ruće.“

Duź nawożen j' ĩubłoto-řtunym, ſbożownym wóćřkom na swoju
ĩubljenu hładajzy nēńje r'ekun: „Moja luba ĩiřka, ja ńebli
j' zylce bałkeho wjećżora nićzo njećzinuju; jeno tebe m'ylach
j' nim wjeķelic. Zełi řy jow w'iczi řhorotožo ſbożowniccha, dyži
na řejwanicej lubi, d'ba řo ja ja to Wobu dżakuju, a ty řy mi
teho dla ĩiřceje wjele lubiřca. P'owjeķch bałki řchat bożemje do
řamora; ty řo mi w domjazej draćeje wjele řēpje řwobobach.
Wone pał małch te p'jenjeķ, kotreż bēch ja tón wjećżor pořtajic;
te d'yrěćch na k'óždy pad wjać, wone řu twoje.“

Na to wobitma radocżiwa njewjeřta swojeho ĩubljeneho,
dżakowawače ńo jemu te ĩulłami a řcęptny: „Wó, fak mje twoje
řtowa wobřobđuju! teź mē dżak řa ĩwój dar, kotryż wēřo k' řēp-
ćchemu t'hubuje, řkoreje ĩuřobđzinu nałožu!“

F.

Dżakowność.

Nowowobrocżeny pořan leķeleče na ĩmjerctnym łožu. Zako
m'icřonar jeho wopryta, wón dječe: „Za nētko b'orcy j' tuteho
řwētia poćahnu; h'odź potom do njeřja p'icżynu, wóřdu k' swojemu
k'iczejcej řřryřtubej a budu řo jemu řa jeho wuřćim lubojeć dżako-
wacz; na to řo řařo k' njebiełstni durjam w'ócun.“

„Wle řchto d'ba cżejch p'iczi durjac?“ ńo m'icřonar pra-
řlečeče, „w'icřak dže ĩwēćch p'iczi Sbożnikowym trónje wotac.“

„Tam cżu ja“, wotm'olwi njeřazny, „na tebe cżacacz; a h'odź
ty p'icżyn'dječ, p'owjedzu cze k' lubnemu k'iczejce Zeluskej a r'ekun
k' njemu: K'iczejce Zelu, h'lej, tole je tón muž, wot kotreżo najprjedy
twoje řiřdte řiřózne mjeno řiřćach; o żohnu, żohnu j' jeho!“ —

© ńo bychu teź my p'icřeb swoju ĩublec, ĩwoje modlitwy
a řwoje wopory tajzy poźohowanaci cżewjeřtojo był!

F.

Dobry Bóh.

W jenej wulgy kłubcy wurfej wosabady iniežby něhdy wurjadnje hymna nóz wšchón wuſlad na ſhleb ja ludži a wizu ja ſfót. Duž džeržecſke pobožny woſhabžny předať bližſchu njebželu kłuboko-fariſchizaje předawanje potnje njeſhabžaje wědy do Wožejje pomogy w nuſy, runjež mějeſche wón pišče tamne mjerjenjeſkam tak wjele čjeſtwiče, kaž kóždy druhi ſtaw jeho woſhabdy. Wod hiſtlami a płaſtanju ſwójich woſhabnyců ſo wón woblečje a ſfónčži modlitwu i tymi ſłowami: „Woſbýchče ſo wot ſwójich tolenow a naby-wajče troſchmejje myſl! Njeptakčže, Bóh je hiſčježe žiwu! Wón dobre pucje wučbuže a pomoz wužjela! Čſakajče jeno na Boha, my budžemy ho jemu hiščeje džakowac, jo wón nam pomoha ſe ſwójim wobličjom a je naſzy Bóh!“ W Woſy pobyhlnjena a E žiwje wěrye wubudžena džěſche woſaba ſ Wožeho domu.

A tón ſtawje na njecho ſtajnu modžiju widowanje dopjelni. Woſaba, kotraž ſo woſhebye i jědžerſtwom žiwjeſche, doſta w tamlje lěče tak wjele ſkadowječe i ſaſtuzboje, kaž hiščeje ženje prjedy, tak ſo možčachu ludžo ſhleb ja hebye a wizu ja ſfót ſapčakčje. Těho dla ſpomnjeny duchowny potom ſwioje žiwje dny piſchi ſkmalbye dopoſlatowu bójſteje pomogy je ſahorženjom wuwota: „D my mamy dobreho Boha!“

F.

Či k hřiže.

Wojewodańczo to po podawku je Eſerbow.
(Woſtaczowanje.)

IV.

Šchěč njebžel bē ſo po Žanownym wotwjeđenju k wojaſkam minylo, Žurij mějeſche luſto ſariſpane, bē i Wjekež Hertu po ſlubje a džebka hždom tječi krotč přichipowjedomy. Wola Wjekež bu runje ſhčijnčiki. Njezwjeſta je wſcha ſudna, dolež nišby na to myſliſta njebē, ſo budže hebi Žurja brač dyrčječ. S nim bē jeno wotkhabžalo, jo možba ſo pišče družini hołzami horžiče, hewaf paſ njemōžjeſche jecho wuſtač, haj bojejeſche jo jecho. A jeje towarſchki njemobžarowachu ju, byrniež jeje ſrudobu wužjale, ale myſlachu hebi: prawje ja tebye, ſo tebi dawaju, tobož nochžeſch, čjeho dla hž tak hłupje čijnita. A jena mēnjeſche: „To hžm hebi damno myſliſta, ſo ſo ji tak ſeržže. Šchōž Žurja na ſhiju do-ſtanie, tón jecho njewotwřičaše, byrniež čhyt.“

Druſa wotmolwi: „Wón je jeje nana čijeje ſaſlepik, tón je Hertu ſam k wudacuſu nučil a jej rjeł, ſo njeby jej nišby do-wolil, hebi Žana wlač.“

„Ale to njepariſchjam, tak moſt tón něſcho ſaſlepik.“

„Ah wón ſo tež tajčje wē, hžžež je nuſne a trēbne.“

Wjez tym bēdu ſo hołčata najēble a dolež ſo rjeje ſapo-čjadu, njemējachu wjazy ſhwite, ſo wo Šercšine naležnoſeje ſtarač.

Žan njebē hač dotal ničjo wo tym ſhoniť, ſchōž bē ſo wot jecho woſtaljeje hžm w domownyje pobato, haj njemjeđjeſche ani, ſo Žurij wojať njeje. Štajne wuwučowanja we wojeſteje ſhūžbye njewotaričdu jemu žanje ſhwite, jo moſt i Wudyhčinjje ſa E... čžanami hlabadž, a wobohe jecho ſtarčije ani njemjeđjeſchajta, hōže hžn je. Pōndžetu ſo ſpomnjenych ſhčijnčičach bu wojaſam powjeđjene, jo moja ſchōwōt i Wudyhčina čžabnčje. Duž hlabadže, hač njehy nišbo ſwateho trjehčije moſt, ſo by nanej prajčje daſ, ſo by jecho wutoru abo hřjedu wopřata. Wopōdnju trjehči woprawdže něſcho i E, a hōžy bē jemu ſwioju naležnoſč wupowjeđat a jecho proſby, jo by nanej wo wotčježenju i Wudyhčina prajit, woprawſcha ſo: „Šchō je we naſchje wotkōlnoſčj noweſo?“

„Njewēm čži ničjo noweſo, ſchōž by ſam njewjeđžal. Jeno

wo Wjekež twaſhu hebi ludžo wſchelate protyki čjiſčježa. Ža nje-wēm, ſchō dyrčjal do teho prajčje, to ty ſnadž lēpje wěſch.“

„Ale kaſti Wjekež twaſh?“

„W njewěſch dha, ſo hebi Wjekež Žurij Wjekež Hertu hjerje a jo budže juſtje hwož?“

Žan njemējeſche hřwiojmaj wuſchomaj a woprajcha ſo: Wjekež Žurij? — To tola možno njeje, tón džē je je mnu do wojaſow ſchōt!“

„Šawēje i Wjekež Žurjom; ja hžm hžm ſhčičal, hōžy ſo přichipowjeđchajta, a wuſchje teho džē je ſo dolež wo nim rečžato. Wježera pišči wobjeđže hiſčje powjeđchije hebi naſcha čjebež, fať ſtať tebe tehadom ſapčakčito, hōžy hž i Hertu k nam do E. Inoſtiť, jo ſtať ſo tebe ſchowaloj a potom, hōžy hž wotečhoť, moſt rjež hač do ranja rejuwaj.“

Na tole wuſchowanje njewjeđbowajche Žan dale, dolež mějeſche žehrawojež a hñew na Žurja, na Hertu a jejeſho nana. Wjez teho ſo by tamnenu boženje dať, woterčžato, a hōžy do ſwiojeho byhla džěſche, čžijnjeſche ſtara, kaž by hžes roſoma byť. Těho towarſchki wřym, tak ruče hač do jſwuy ſtupi, jecho njepotojnoſč a woprajcha ſo hōwuzelnje: „Šchō čži je, Žano, hž džē wſchōn ſtchoram.“

Měſto wotmolwy rečjeſche Žan džiwje po jſtwe křođžo: „Nē, tak ja je hōbu hřač njebam — wſchubžom hž mje jebali — mi wopřty jaſaſali — ſe čžemi njeje do wojaſow tſknyti, ale ja hebi wſcho lubiče njebam — čžakajče jenož!“

Takle žychowajche Žan žpte popōdnje a žpřt wječorž; wot ſwiojeho ſawotownoſch njewera imucženjenu lehny drje ho, wuſtnež paſ njemōžjeſche hač na ranje, pišchōž čžiwilowaze ſpomnjanja na wſchitſe minjene pōbeđženja i Žurjom a Hertu křođčjadu jemu njepřichelanjje po hłownje. Lēdy bē rano wotučžil, dopomni ho jažo na njebōžomny twaſh, a runjež njemējeſche pišči ſwiojm hñewje ani roſomnjeje nuſtſički, wobſtanſky tola, jo ſlubjenaj hō nišby na nišby werowōče njepřmčajti; ale fať čže jeju hōdžeržč, to džē ſam njewjeđjeſche. Wokoto džewjateje hōđžny haſle ſo ſhrama, naja hebi konja, pišchōž ſwiojeho wojeſteho wlač njemōžjeſche, a jehajche domoj.

(Přichičobnje ſkōnceenje.)

Wſchelake i bliſka a ſ daloka.

— Přichičobnu njebželu Łatara imje jo lēuſche 1. herbſte kemjenje w hiščijnje žyrkwi w Dražžanach. Špowjeđnu wučbu imje wōžēť herbſchki kemjenjow hřes farat wřečť Zaſub a předawanje hřes duchowny Woigt i Hōwžija.

— W tym tuđenju jo na lēuſche pacſkeſte džěčži ſnjeſam duchownym „Wpōdjeni ſelenty ſchōwōt wot Bětra Wlōnta“ wje-ſejele. W tyč knižčach moja čži mōđži dobre přichipowanje a ro-suwčenje ja wožnu kročel, kotraž čžinja. Duž čžyli tež ſtarſchi pacſkeſchki džěčži na to džeržč, jo byhdu hebi pacſkeſke džěčži tu wožnu knižtu wot ſwiojeho duchowopajitryje abo we wudawani ſerbskich Nowin kuple. Wlona pačži 10 nr.

— Daletwar železnizy i ſtalez do Worezje je wěſty. Šaſtke miniſterſtowo je přichitowowanſe džěta ja jaſtſu ſtronu hač k mjelam wupřikalo.

— Na Wudyſtim gymnaziju ſo wchitzy mōđženzojo hōwjeje ſkōncenje pruwowanje wotſtali.

— Architekt Quentian w Pirnje, kotraž bēčhe wumježje w žyrkwenarach, je nable wumřel. Wón je tež wřyſh ja přehewarjane žyrkwe w naſchich Eserbach wužjela a twar naſadowal. Ša jecho ržane plany, kotrež ſu ho wumwele, budže jemu přichičob džatowny. Čžije přichetwar Wudečjanſkeje a Klučſčanſkeje žyrkwe i jecho ruſti.

Sy-li spówał,
Pilinje dźślał,
Strowja ćo
Swójbny statok,
A twój swjatak
Zradny je.

Za staw sprćony
Napoj móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přoz spař mérny
Čerstwoś da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dźślaś
Wšědne dny;
Dšej pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpočń ty.

Z nječos mana
Nječ ćí khmana
Ziwnoś je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ćel!

F.

Szerbske njedzelske łopjena.

Wubawa ho łóžbu hobotu w Šsmolerzej knjižicisćišćejni w Budyšćinje a je tam fa štyrdćetnu pschěpłatu 40 np. dostać.

Judika.

Jana 8, 46.—59.

Džen a blizkič je nam čjichi pjat, tydžen a křutnišće hu šezjena a wobčeznošćow polnišće žeho čezpjenje, móžnički šo njepřičezel potajnje a čezšće je bėdženje, totrež šo bėdžić mějelče.

Ač, tak hušo je wón ho šo židami bėdžić dyrčjal! Woni do čjista žaneho šrolymjenja ja jeho wón Bóha Bótza jemu poručeny štak njemějadu. Šwětně šože hebi wot njeho wočakowachu; wo šože dušće njebė žane woprašćenje ani žedjenje. „Wny mamy Abrahama fa Bótza“ bė jich šłowo.

Ač, hdy budžišće wón nět šnajmjenšća mjes šwojimi wučomniłami kufł šrolymjenja ja njeho namałai! Ale tež tudy tón šamny njerošom! Tu štaj Jakub a Jan, a tu je jeju šłowo: „Knježe, dželč-li, dha čezmój rjetnyč, šo by wošerš f njeješ padnył a špalil jich, jako tež Eliáš čzinječe,“ a Željub pobroly jimoj — a měječe f mullim murudženjom — „njewěštaj, kajšeho dušća dželčji w ój štaj? Čłowki hyn njeje wšichšot, šo by čłowjekow dušće štafyt, ale šo by je šdžeržal!“ Tu je Pětr, a jato bėšće šti lėta f Knješom hromadže był a wón bėšće jim šwoje wšichšadžaze čezpjenje a wumrječe pschė wocji štajil, wa Pětr jeho k hebi a šawrěšta na njeho: „Wóh čje šwaruju, to ho čje njestanje!“ A tón Knješ ho k njemu wobročji a dželče: „Dži wote mnje přecj, Šatanago! ty hu mi k pohóřčenju; ty njemenišć, ščtož Wože, ale ščtož čłowječne je.“ Š Filipej wón runje wón praječe:

„Tak dolho hyn ja pola waš, a ty mje njesnajech,“ a Domoš njehašće wěrič, a wučomniłaj, kiz do Emmauša dželčtaj, šdžowalčtaj: „Wny ho pak nadžijachu, šo wón Izraela wumóže.“ — Njespójnajech f tudy šłowow jeho polpochi trajače bėdženje f tym njerošomom šwojich wučomničow — „a wchak ničjo wot teho njerošumjadu a ta rėč bėšće jim potajna a njewjedžachu, ščto prajene bė.“ —

Dale šnajech jeho wobštajne bėdženje f šarišćistimi a wišmanučenyimi, kiz jeho njepřičetowajo špřotowacu a wu-póšćelachu šakarjow, šo bychu jeho na jeho rėčji šafšapali. Šajše žimjenje! Šajši to čłowje! Tu ničto njebė, kiz by jeho šrolymił a šotremuz budžišće šo dowěrič mošt! Ščto jemu šbytkne wošta? Žudical to je šudž! Šudž mje, Wožo! a wjedž mi moje prawo wšchězimo temu nje-šwojatemu ludaj a wumóž mje wot tych šebotud a štych ludži! Šłalm 43, 1. Tak dyrčječe wón šwoje prawo šapotožić pola šwojeho njebjěšćeho Wótza.

A nět pohladaj na našće dženšnišće šezjenje! Lud šo f nim wobzelče; šašo bėdženje! Ač, hdy by wón džiwy čzinił, dha by lud f mullim htošom šawolal: Wón je wchitčo derje čzinił, hłuchich čzini wón šlychazych, a nēmich rėczazych.

Ač, hdy by wón lubošne předowanja dželčal a f wšchirunanjemi f ludaj rėčjal, dha by lud prajil: Wón wučelče jich móžnje a niž jako wišmanučeni.

Ale hdy by wón šam wóh wóh wóh šwojimi bójštwje, wo tym, šo je Wóži hyn, šo je Wóh jeho poštat, šo je kšlėb žimjenja, šo dže hřěšničow k potuče wabič,

dha by lud prajil: to je twerba reč, ščtò mòže ju hlyščez! a hraj, wot teho cžaba woteidže wjele jeho wuczomnitow nafady a wjazy s nim njehodžadžu. Wščezjo s nowa durbjeŝe wòn ŝhontez: Wbón pščinidze do teho swojeho, a cži swojzi jeho njepščinjadu; a to ŝwèrto ŝwèczjeŝe w cžemnoŝej, a cžemnoŝej njeje jo ŝapščinjala! a dženŝ k njemu prajachu: ty ŝy Samaritŝki a maŝi cžerta!

Haj, Neŝuŝ ŝwèdžji ham wo hebi. Žeho ŝłowa ŝu ŝame ŝwèdžzenja wo hebi ŝamym; to je jara ŝpòžitwna wèz! to je neŝtò nowe! W tym ŝo rodbželuja jeho ŝłowa wot wščitliŝki, kiž ŝu ŝo hdy rečaje, wot ŝamych ŝłowow profetow a japoŝtotoŝow; profetajo wèŝčezadžu na njeho, japoŝtotoŝo predowadžu wo nim. A ŝredžja mjeŝ nimi ŝteji wòn a ŝwèdžji wo hebi, a jeho ŝłowa ŝu: Ža ŝy m horjeŝtawanje a žiwjenje, ŝčtòž do m nje wèri, tòn budže žiwy, hačž runje wumrje.

Ža ŝy m pučž, wèrnoŝej, žiwjenje; ničtò njepščinidže k Wbòžej, ŝłiba pščeŝe mnje, a w ŝčenju dženŝ: budže-li ŝčtò mo je ŝłowa džeržez, tòn ŝmjerce njewohlada wècznje, a ŝaŝo: Wrebye dužji Abrahamu bu, ŝy m ja. Abraham, waŝaj Wbòž, wjeŝeleŝe ŝo, ŝo by wòn mój džen widžil. To njemòžadžu židži wopščinjez; te ŝłowa ŝdachu ŝo jim byčž hanjenje na jich Wbòžja Abrahamu; woni tamjenje ŝbehadžu, ŝo bychu je na njeho cžistaki. — Ty paŝ praŝčeŝi ŝo, hðže je ŝmjeriny cžlowjeŝ, kiž by tajte ŝłowa rečezez: moŝi ham wo hebi? hðže cžlowjeŝ, kiž prajiez ŝwèdžjeŝe: moje ŝłowa ŝu duh a ŝu žiwjenje, budže-li ŝčtò moje ŝłowa džeržez, tòn ŝmjerce njemopta wècznje. Šbòžni paŝ nèt k ŝu, ludy ŝkščeŝjano, kiž njemidža a wŝchal wèrja! A tola! my njeŝy m jeno na wèru poŝajani! Ty mòžeŝ wèrnoŝej žoje ŝłowow huŝto dočez wo wutrobje ŝacžuwacz. Njeŝy hlyščez hodžiny mèk, hðžez ŝy jeho wobŝbožazu, wofkewjazu, troŝčtowazu bliŝtož bobaczje wo hebi ŝacžuwaj, hðžez ŝy wobkručjež durbjal: haj, jeho ŝłowa ŝu duh a ŝu žiwjenje? ŝčtòž do nič wèri, njemumrje! Widžijŝ wŝchal ŝwoju ŝmjerčž pšched woczjomaj a tola wuŝkaŝ ŝ ŝowotom: Šmjerčž je wòžrjeta do dobyežja! hðže je, ŝmjerčž, tvoje zaħadło? hðžž ŝkščeŝjienjo wumru, wŝchal widžim, ŝo woczji ŝandžela, widžim ŝamu ŝmjerčž a ŝame ŝahinjenje: tvoje duchomne woŝo paŝ widži ŝkšryŝtuŝa ŝejo, žiwjenja ŝerichtu, ŝmjerčje pšchewinjerja, a ty rjeŝnjeŝ: ŝnježe, twoji morni wožinjja, a ja wèm, ŝo mój wumòžnit žiwy je; teħobla ŝhwalemy budž Wòh a Wbòž naŝčeho ŝnjeŝa Žejom ŝkšryŝta, kiž naŝ po ŝwojeŝ wulkeŝ ŝmilnoŝej s noweho poròdžil je na žimu nađžimo. ŝkščeŝjienjo widža w ŝaŝčju kolebku ŝwojeho noweho pšchekraŝnjehoho cžela, w rowje cžidju ŝparnu ŝomorŝu, w pohrebnicžezju dalotu rolu Wožju, kiž na tamnym wulkim ŝnjeŝowym dnju ŝwoje pčoby da, a teħobla je ŝkšryŝtuŝ wjazy dužji Abraham, a Abraham je ŝo ŝbòžny ŝejnitk pščeŝ njeho, pščetož wo wèrje do teho ŝlubjenja, do teho ŝymjenja, kiž durbjeŝe s jeho žiwota pščinjež a w ŝorymž durbja požohnowane byčž wŝchitke ludy ŝemje, je Abraham wumrjeŝ. Abraham wèrjeŝe temu ŝnjeŝej, a to wòn jemu k prawdoŝej pščinjapi. Wèrŝiŝ ty? Šamjeŝ.

J. w. K.

Dobry rezept.

Stary wòž Antonius mèjeŝe ŝkščeŝjianskeho bratra, kiž beŝe huŝto wot ŝudobny cžejŝki myŝlowa a ŝprowtanjow nadbeħawany. Raŝ tòn ŝam joŝo pščinidze a Antonije ŝwoju cžebu na wutrobje ŝtozjeŝe. Tòn wotwotlo: Ty durbŝiŝ ŝhoržy ŝkšbačž

wulmnyčž a druŝim troŝiŝt a pomoz pšchinòŝezž, potom ŝo s tobu poŝepšidi. Tòn ŝuŝtan to najprieby ja žort džeržjeŝe; tola na to ŝłowo poŝtuchajŝe a ŝpòŝna, ŝo beŝe jemu tamòn berje razžil. Wŝiŝi žujeŝ nuly ho jeho wutroba ŝaŝo ŝejpeli, a pščeŝ ŝkšbu bu druŝim wòn ŝam je heŝje won pščinidze. Wòn nawuŝny luomozje a ja druŝiŝ kiž ja heŝje ŝo modličž. Wrejedawŝka troŝiŝtina wèra jemu ŝaŝo do wutrobje ŝacžezje, a wòn bu ja wjele hlyščez je žohnowanjom.

W. w. W.

Bože wòdženje a ŝaŝtaranje.

(Štr. W. Gellert.)

Štòž: Ščtož cžini Wòh, wjeŝo dobre je.
Na Wòha, niž na ŝwoju mòž
Čhu ŝwoje wòže twaričž,
Ža ŝwojoh' Wbòžja džen a nòž
Čhu s žpeli duŝdn kwaličž.
Kiž džeržji ŝwèt taŝ wjele lič.
Tòn budže wo ŝòždym mèjeŝe
Šso ja mnje ŝaracz wèjeŝe.

Wbón widžeŝe wot wècznokje,
Ščto k wuŝtiku nam budže;
Nam woŝbudžji paŝ wjeŝele,
Paŝ horjo tu a drubðže.
Ščto dwèlujek, ho ŝrudžujekŝ?
Ač, wuŝji jeno ŝwèru,
Šwèt pšchewinjekŝ pščeŝ wèru.

Wòh wè, ŝčto duŝka wožabada,
To by tež mi ŝo dalo;
Haj, wo cžòž priedy proŝkaŝ ja,
By mi ŝo k ŝbòž ŝlako.
Wòh ŝtara jo ja ŝwojeho;
Duž nočaju, ŝčtož ŝej žadam,
Na jeho woŝu ŝladam.

Njeŝ cžajne ŝbože wobŝtajne
Tu huŝto cžezjeŝo noŝezž,
Hacž njelobženje woħidne,
Kiž nučji ŝtroble proŝyčž?
Wŝchal waŝnje tu ŝmjerčž wuŝu wŝču,
Tež ŝbože, cžezčž a ŝkšžy
We rowje nimalu wjazy.

Na tym, ŝčtož ŝòždom' ŝbòžne je
Wòh njeba žanom' tradačž;
Čječž, wjeŝ' le, dobre žiwjenje
Nam ŝbòžnoŝej njem' ja nabacz.
Ščtož Wòha ma ja Šbòžnika,
Tòn ŝhoni, taŝ wòn noŝy
Š nim ŝkšž, hdyž ŝwèru proŝy.

Ščto je wŝča rjanozčž žiwjenja?
Kaŝ ručje to wŝčo ŝhine!
Ščto dha je brènjom cžerpenja?
Kaŝ ručje ŝo tež minje!
Twač na Wòha, wòn wuponŝa.
Šso ŝradujeŝ, wy wèrni!
ŝnjeŝ pomŝa, ŝže-li ŝwèrni.

Š. Wroŝka,

we ŝwojim cžebu duŝowomy w Wobezječadž.

Ma puču k hujereji.*

Štós: Póćse, dušje, spominaje —**

Won na Wolgathu knjes czejnje
W duchu měru w Božim mjenje,
Hrejčnizy job' pšchwobdža! —

Króna czejnjowa job' puchji,
Hrejč mój wutrobu jom' tuchji,
Hkizjz hwoj nješe lčejpłiwje.

Spróznje džetej jeho nohy
Ho taf iwruńne czejstej dróhy;
Šófta kóžba krocjel je.

Wobličeje je bléde jeho,
Wolofcž jera hlaba i nješo,
— Swjastki jeho cšwiliuja.

Nutnje dži ja nim, dušja,
To woprabnje ho cži hluska,
So i nim czejnjecy wo hyslach.

Šcho ma na hebi pučz jeho,
Kiz dže njeje cšiml šeho,
— Wopominaj potutnje!

Njeapomaj, so mošč i nim hšobžicž,
Daj wot nješo rad ho wobžicž,
Nješ tež lčejpłiwje hwoj hšizž! —

Króna budže junu hwojata
Wšđerjam wščem sprawnym data;
— Šbóznje je, ščtóz pšewinje!

Šwójata budž mi twoja droža,
Štupaj i tobu moja noža,
Ša hovu cšehú, Šeju, mje!

Wudžeržecž daj mi pšchi tebi,
So mje junu hšóznje debi
Twoja króna krašnoscžje! —

* Š rufopiša „Hšizž i króna“.

** Št. „W. miš. harr.“, čj. 29.

Dožnik.

Nošhorjenu ho muž je stola połbže, cšihny list, kotryž běšče runje cžitaj, na šibdo a dšejče: „Wšžijč, žona, taf ma pšhincž! Najprjebu hmoj došrocžimaj a požčimaj tajfemu cšlowjeje, potom nješofstajnjemoj ničžo šaho a damoj jeho wězy cšafacž, a nětko ho wón napšhczžimaj a dawaj nanaj hšofycž, so naju hnydom wošforžji, jeli jemu cšafane wězy njewrocžimaj. Ššlowcžto „hnydom“ je hšhczče tołčeje pošmužnjene. Za cži i žyła wurizž njemóžu, taf wošidna mi ta žyła naležnojcz a tónle cšlowjel nětko je.“

„Wš“ i, šnapšhczžimaj žona, „wón je tola pšče hšudobneho a hšimłnojcz potriebneho napošlaba. Wšdano jeho na dróhy trzejčich; mi bš jeho nimo měry žel.“

„Wš!“ napšomni muž, „hšejčiti to taf wjacž, dža ho ta wěž šnawo hšhczče šnječž ba; twoje šrowo mje troču šmružje.“

„Wš!“ žona potracžejče, „hšyž móže mi cšlowjel pjenježneho dołha dia hšžom taf wošidny byčž, taf wošidna dšerbjata ja Wšohu halle hšyž hšwoješo wuškešo hšrejčnneho dołha dia! W

laf šym i Wšohom hšufio doščž wobšhadžala nježžiwajo na hšofny dołh, i šofrymž pola nješo napšhawa šeju! Šcho mělo ho so minu štacž, jeli jeho mje žel bylo njeby!“

F.

Kjany wuhlad.

Ma jenej wšhajnje w blisłofcži Žitawy šteječe młody muž, kotryž dšyšče do lužšičy horowo pučzowacž. Wšejny listynoščej pšhijitupiwšči k njemu dšejče: „Mój knjež, tule je najrjeničij wuhlad do žyke krajiny. Šdžyžkuli ja šem pšhšhšadžam, dšerbju pšhczgo halle hšwiltu powošpocžowacž a ho nab krašnej krajiny woššewicž. Škory dšpłt běšczje dža hebi Wšy do wocžow wšali? Wšy šteječejče dže žyła do rošpominanja ponórcjeni.“

Włody muž ho pošmewitny a wotmolwi: „Ša pšhczgo hšhczče ja šamnej dobrej žonu hšabach, šofraž tamle dešefacž dže; wona je w Žitawje pošyła a je hebi tom wššelate šnafšpowała ja jenu hšudu, šhoru wšdowu hšwojeje wšy. Tež wššelate woššewy je hebi šupita, ho mošta šhoru i nimo pšhšhšawnyč a hšwešelicž. Wšona i tej hšudej pšhšiwušta njeje, wonaj ani hšhšobzy nješitej; ale wona brojčejče: „Wš i jeje žel, so je taf wopušczjena; duž dšerbju ho nab njeje hšimlicž.“ Šónle ržany dołhad do žiwjenja, šofryž mi šamna žona ba, běšče i pšhczžinu, šo na tónle ržany wuhlad žyła pošabych.“

F.

Ša škonfirmacijju.

Dža wšmi nětk mojej ruzy
W pšchwobž mje
Ma puču k nješju duzy
W wobšhajnje.
Ša njemóžu šam hšobžicž
Wiz krocžalki;
Šbžčž ty mje budžejš wobžicž,
Šam hšobu du.

Nječ šryje twoja hšimłnošč
Wš wutrobu.
Špožčž jej pšchi wješ'lu cšičhošč
W we horju.
Nječ štožu štaby tebi
Ššo k hšohomaj,
W nješadam šcho hebi —
Wš wěru daj.

Šacž pšhede mnu ty móžny
Ššo potajičž,
Wššes cšémnošč mi kraj wóžny
Wššak wobšhadžič.
Duž wšmi nětk mojej ruzy
W pšchwobž mje
Ma puču k nješju duzy
W wobšhajnje.

M. w M.

Dobra pruha.

Štary muž, w šewjernej Americy byblazy, běšče hebi i ššawo dołhim lutowanjom ržane šamoženje, poš lužšyčy rčczach na 20,000 dollarow wušošhage, napšromadžit. Žafu wón šwoje ššončenje ho blizicž šacžuwacž, pšhšajče hšwojim pšhšiwušnym: „Šhna je pšhčej durjem; noščje mi něčtko wot waš mađu pošpjeru pšhšiwobwocžicž, poš mošt ho pšhčej hšobom a šmjeršnjemom šafitacž?“ Še žaneje štrony wón ani wotmolwojenja na hšwoju

prófstwu njebošta; jeničży bratrowa dżowka, křuba holecźa, kotrąż durbjeje hębi jako wucześta swoj křeb łańży, pōkta staremu wujej 50 dollatow, kotrąż bę hębi wukitowada. — Kraf wukte bę potom jeje pichękapanjenje, jako bōrny na to łhony, jo je wot swojejo wujja ja jeničżi herbownu jejo samozęna postajana!

Haj, budźichu to ęzi druny wjedźeli! Spomnijeny starz bęjeje woprawdęe mudry muž był: pichękajęćich-łi jako prōbstwa, dha halle prawje nošoniję, ęcho w ęłowjeku je! Kraf połańuje ho tehbny nęfotrążkuli zyle hinaćki, haćz ęy haćz dotal wo nim wērić. Zeno ęchōż rady dawa, je hōbny bracź a berje natōżi, ęchōż jemu na bohafimje, kublach a pjenjełach pichępaduje!

F.

Źi křizę.

Powjedańcę wo powamku je ę Serbow.
(Stōńčenje)

V.

Mjes tym jo Zan w Budźińcinje w hnęwoje takle kachadźeje, łnjejeje też sturkōłoj wo Wjeńcęje domje. Tak dotho haćz bę pęstřpowjedańje trato, bę ho ęerta nadźijała, jo s macęnejje pomozu nana hębi pchękōni a jeho wukrobu tak daloto łmjeheći, jo Zurjeje wotpomje; ale wchęfite jejne přofity a pćakanje bę podarmo bęlo; nan bę pchę tym wōstak: „Ty ęy dżinna a hupa bolza, hōbź ęy jejo přebje wufacęz mohta, ęjeho bla něto ni? Zańejeho nawozęnju njenamafalań kōbzy dżę na drōjy. Pōndže wchęfiko berje, ęchęćich-łi jenoż roľomna bęć.“

Ah, kof jo tym ęerta dżęnka fajęjeje a ruzďeje, jo je s pchęćińnym nawozęnjom přebje tak huřto wobkřadawada! Żel je jei kōbzyto pchęćejneho ęlowa, křiz bę jemu hdy pajała. Ale ęhto pomhajeje jej wchęfita želnoć, njewērjeje hębi ani łrudna ho pchęd nim połać. Duż do wchęfite, ęchōż moħlo ju setacęz, ho powamki da ho do njewēręńjeje drasty ęhowacęz a ęafajęte, nięjo dobre njewoćajętu, na nawozęnju. Hōbź bę tōn dōńęot a po ęarzyn wachęnju pōhńędal, podachu ho na pęć do Woźejejo doma. Żalo bęchu wote wby hįom łhętre daloto, łańżiřadachu na dobo kōńki dypot, a dotho njetrajejeje, dha wuhladacęz wojafa napchęćęjo hębi w potnym ętofu ęchajo. Storo bę jim bliřo, Zurji najpřebje jejo přōnajo łowela na njęjo: „D ty ęy jora jahe na hwoj pchękōł, my halle k wērowanju jędzęmu.“

Żędnaj pchę hwojim křawaku ho najpřebje na nič najķierje dohladał njęb; něto nawrōćęi łonja runje napchęćęo nim a ławola dżinje: „Ja ęhu wam łwař! — Wrōćęće ho!“

Tamni s postřbōńjom na ho pohladowadhu. Zurji hōrďę wotmolto: „„Dohy, tak ęhęjeje do njębē.““

Żdy pał bę to wurajk, bę hįom też rořhńęwany jęřny s łonja ęlećak a jeho pchękōł, a přebje haćz mōźęjeje brachta wobarać, s jęnym wotmachom njewęjejeje hłowu wotćak. Wraćka, wo swoje žiwjenje ho hojo, bę mjes tym swoj teřak wuczahnył a ęhęjkeje ho łameho wobarać, ale nowy rař a teź jejo prawa ruka wotćęje i teřakom. Nwođđiwjeny Zan ęleća jařo na łonja a ęhęjejeje, ęchōż mōźęjeje kōń doľoćęjć. — Zola hnydom wotucęi jejo řiwōdzenie a pōnawajęći swoj řurowy ękut a njęstōńcznu řiwobdu swojeju hįom łareju łaręćęju, łabuńi s tyn-řamny mjećom, s kotrnyż bę swojich njewęchęćęlow moril, teź swoje žiwjenje.

* * *

Dotho ęafacęz wo ę. nawozęnju a njewęřtu, a hōbź do łōna pchęći njęchacęhtaj, pōpřacęz nětoho po njęju. — ęřuboda pchę wchę řiwobdu łnjejejeje w žplej wby, hōbź bęchu jejo morweju namafali. A jako pōřđiřchō ęhōidny, jo je Zan tōn bęřebōżny mordak był, hęjebojeje nęfotręchōřkuli řiwōdomnje, křiz bę přebje

Żanej donońęchōwat abo jeho ęchęćuwak; druny jařo dżiwadhu ho, łak je wōn łota tajki njęřkut wōbeńćz moħ, hōbź je přebje tak doľoćęńny był. Ale mała řhęřicęja łapali a łabuńi wukte męřto a řiwobę rořkōbjenje, hōbź ho njepotkōćę, łapęćęi wukrobu!

Křiz nan powjećę dale paji, buchu wchęřiz tħjo na tyn řamńym męřęe łaręebani, hōbźę łowę wumręje, a teź Zan tam, hōbźę bę ho łaktak. Wo łaręřkim wachęnju bu łōbđemu křiz po-łotajny, křiz tam hęchęće dżęnka řieja pchęd tak mjenowanymy Wwohęz mořtani.

-16-

Wřchelake s bliřka a s daloka.

ę Drazďżan. ęandźenu njębęłtu Łatare bę ho wukta řerbika wo řada w křiznej žyrkwi w Drazďżanach řhromadźika, jo by ho wobđęłita na kęmřach w macęnejnej rēći. ę wohaby řtupi 66 muřćich a 116 žōńřich (hromadźe 182) je křinjełowemu wotkaręje. ępowjędnju wučřu wotně k. řaraz Ła łub s Njęřwacęjbla; přebrowanje k. duchowny Woigt s řodźija. — Tōn křines žohnuj dale swoj řerbik łub w žubje!

ę Přebrowano, pchęřhōwotawnja ła feminar wo Wojeřęcęch, ho 27. hępřeje wotewri.

ę Drazďżanach řiwjećęjeje naję řerbki hōbźbnik ęřarnat ęřamz 1. hępřeje swoj přeb a dwazęćilętnu ławojękři jubilej. ęřchęd 25 lętami je wōn swoje přebje wucęřęfite ławojękřiwo w Kafezacę napřtupil. Wōn ma wukte łańżiřby wo naję řerbki řw. ęcho da jemu teź naję řerbki łub wukrobu pchęćęje řęčęe k jeho jubileje s tym wukrobnym pchęćęom, jo ęhny jeho Wōh łuby křines hęchęće dothę lęta najęgemu řerbikemu łudej řōřęćęř.

ę twarom železnizy s ładworja do Warta je ho w łan-đęnym twđęnju łapowęto. Pchęi ławojękřinju w ładworju mōźęjch wibďęć, łak tam pilnje dźęłaju. Wjeřęje pał je hęchęće wjeřęle, jo je te miale wēře, jo ho nowotwar železnizy s Kafez do Wojeřęz pchęřōbne nalęćęo łapowęnje. Wubřte hōmřte łetmanjwo je ła łakřu mjęłnu łrajnu pchęřhōwotawńke dźęła hįom pchęřpowjędźika.

ę Na dwōřnřcęłowu w Wignizy je ho wukte njęboje mędo, pchęi kotrnyż je ho 30 ęłowjejo łraniko a tħjo ho moril. ęwotrowny ęah jo dwōřnřcęłowja pchęřjędźę, duż s łofa dńę łokomotiwje do ęaha řjędźęchętej. ęalōřne bęchę to wurpřęjenje. Na njęboje bęchu tworowemu ęahęj hęchęće 3 wohōbowe wohy s nębďęe 120 ruřto-pōřkřim dźęłacęřjermi pchęřowjęnjene, łotřij na lęne rataręte dźęlo ęuřęowadhu. ęalōřne wolanje a ławoćęjenje pchęř pomęri łincęćęje. Żena žona łęjejeje w rořpandantų łaręebana wot 3 hōbź, rano haćz pchęřowidny w 1 hōbź; přebje ho njębojejeje wuczahnyćę, doľęć jej ęhęjeje žęlejo na noħomaj łęjejeje. Wona ho do łhorownje dowjeje, hōbźę durbjadhju wōbej nořy přebę wōćę. Njębęłtu wjeřęř wona wumręje. Teź jeina dżowka je wumręjeta. Dale je hęchęće 6 lęne dźęćęo řwjeřęć namafalo. Winu ma wōdęć s łokomotiwu, kotrąż do tworowome ęaha řajędźę.

ę ęndiřelje wo pchęje, jo je tam řewęęęjenje wukte njębojeje nacęřinilo. Wano w 6 hōbź, řta ho 1. řtorf. Na njōn řęčęhōwawęje hęchęće 10 řtorfow. Wōřęjeje je řęchōda wukta w Łahorje, Włahuro a Węra. ęŁahorje řu wawęjenja hromadu padę a je najķierje wjele ęłowjełowu wo žiwjenje pchęřkōł. W Włahuro njęje twaręnja, kotręć njęby wōřkōřłobđene bęlo. Wława ławojęka žyrtej łęzi w rořpandantų. Teź drube męřta řu ęhęřite.

Żalřęje dobrowolne dary ła wōhę armenitę řhrotu.

ę Wariřęje wohaby pchęř łujęja łararja Mateka:

W. W. s Dubrawki 5 hr. — up.

W njęnje wōhōřch řhrotow wukrobnny dżak.

Wōłęć, redaktor.

Sy-li spěwał,
Pilinje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napój mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spaf měrny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje dźěłaš
Wódnje dny;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočty ty.

Z njobjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbiske njezelske łopjena.

Wudawa ho kóždu hobotu w Esmo lerzez knihičičejeini w Wudohčinje a je tam sa ščitwórtktnu pšehedplatu 40 np. dostać.

Palmarum.

Zana 12, 1.—8.

Ješuš čehnje do Jeruzalema, so by čepjiti a swoje žiwjenje dał k wumóženju swěta. Ma šefstam dnju do jutrow je hačć do Bethanije pšichišot. Tam wofla w domje ludych pšehcejelow. Hóčjzinu jemu pšichitotuja. Martha šluzi, Lazaruš pak je jedyn tyč hamych, kotřiz ho s nim k blidu hdyaju. „Marja pak wša punt žalby s dobreje krańeje narby, žalbowalše nošy Ješušowej a wutře se swojimi mofkami jeho nošy; kšěja pak bu napjeljena wot wonjenja tuteje žalby.“ Tak rěta w řeženju. Šcho pak mějše to na řebi, so Marja Ješušowej nošy žalbowalše? Žalbowanje je štuft a inamjo dźatowneje luboće, w kotřej Ješušowej šluzi a Ješušowej najlěpše, řičtož ma, wopruje.

Ješuš njebě hišće jašy w Bethaniji pobyl wot teho dnja řem, hđež bě Lazara wot mownych řbudyl, a tat njebě Marja ho hišće Ješušowej dźatowaež mofka. Kat wjele dobroty bě jim Ješuš wopotala! Kat řbójne będu te hobjiny byle, hđež bě Marja k Ješušowymaj nohomaj ředžala a na jeho rěč pokluchala! A tajte nowe žiwjenje bě jim řestlabažata, hđež do Ješuša wěrjachu a będu jeho pšichijeli! Žako najřwěrnjši pšehcejel, řiz bě s nimi platał, a jako řnješ trafnosće a žiwjenja bě ho Ješuš wopotala a řewit pšči Lazarušowim rowje. — A něto ho wostajec njemědo, so by Ješušowej luboćej njewopotala; s dźatownej wutrobny wopruje najlěpše, řičtož ma. Řejnu wutrobny wotkńeja njeřeste mozy: Luboćež a dźatownoćež. Snamjo praweho řehcejegantwa je žiwa luboćež k Ješušowej a dźatownoćež.

Esmy-li tež my, kotřiz ho jeho řmilnosće a řwěrnosće řradujemy, řiz je nad nami a nad našimi lubymi čjini, jeho rowřta ho dźeržimy we wřitkej řrubobje a řalofczi žiwjenja, kotřiz hami jeho řlowo inajemy se řhonjenja jako řlowo wěčneho žiwjenja a něto w řwjatym pšitnym čřašu na jeho wopor luboćeje řpominamy, s kotřymž je ho řam woprowal a ho řam sa nař dał do řmjereje, so by nař wumohł, warbowal a dobnž wot wřitřich řřechow, wot řmjereje a čertownjeje mozy — něto prawje w luboćeži ke řnjeje Ješušowej žiwi a woprujemy ho tež hami jemu s čřetom a duřchu?

„Ža nješu moju wutrobny, mój Božo, k woporej.“ Řěta tat pola nař? „Řečjejoza mladosć — wopruj te! mladosće myřle a mozy wře řenje! Ješušowej wutrobny podaj.“ Tón dřen wobnowjenja řřečeniřeho řluba njeř je wam řwjata, a wafše řlubjenje řwěrnosće, wafše wutrobny, wafša wofa, wafša luboćež njeř jemu řlufda!

Twój dom njeř je pobomny domej w Bethaniji, hđež řoždu řlaw Ješušowej s dźatownej wutrobny řluzi, hđež luboćež k Ješušowej we wřitřich wutrobach byli a wřitřiz ho jemu wopruja.

Řaj, žyly dom žyřtwe njeř wonjenje luboćeje, řiz Ješušowej řluzi, napjeluja. Stawišny žyřtwe podawaju řěřtořež, so luboćež k Ješušowej řidny njewřabnje, ale jemu řluzi w řtuřach řřečejegantje luboćeje. Žyřte řiřideje dřenřa, žiwa w luboćeži k Ješušowej, jeho nošy řalbuje, jeho řhudym řlawam řluzi, řhorých řlada, čřepřajzym řpomřa.

Esy też ty żywy w lubości tego, kiz je tebe lubował a ho ham ja tebe dał? Grobiu Zinzenborfa je pradsienje, kiz pschey hlychjesche: To cziniach ja ja tebie, sacht cziniach ty ja mnje? I žiwjenju w lubości I Żejušej wjedlo. A tebi dyrhjal czezi bycz wopor lubości, kiz by Żejušej winojty? Twoje hylsy, hylsy žrudoby Božeje a roslamaneje pokutneje wutroby, praveho roslacza, twoja wera, w kotrejž Żejušej bližijich a jeho woinowach, twoja woščuščynošć, I kotrejž hrěcham a hwěte ho wotrietujesha a Żejušej ho podawašich, hu wopory, kiz mašč jemu woprowacz? Esy ty t temu hotowy?

„Njech wutroba czi težeje a njech cze lubuje, Hdyž ju ta lubość štreje, dha wona czeleći cze.“

Njech je lubość I Żejušej twoja czeleć!

A twoja mšda? Żejušowa hnaoba, jeho hwalba, jeho spodobanje. Njech hwět hani a wuščměšuje lubość I Żejušej, njech też Žudochi rjeknje: „Češo dla njeje ta žalba pschėdaba ta tsi ita troščow a njejšu tšudowy date?“

— Maria ma na Żejušowej hnađe doič. A Żejuš džeše: „Wostaješ ju na pokoj! Češo dla rudžeče wy tu žonu? Pschėtow wona je doby stult na mni čziniša. Wona je čziniša, ičtož je mošta. Sawěrnje, ja praju wam: Hbžež ewangelijon budže přėdowane po wščem hwěče, tam budže tež to, ičtož je wona čziniša, prajene I jeje wopomnjenju.“ Woorawdže, I tutej hwalbu je Żejuš Mariju wyšoło czelećit a pschėkrahnił, ičto mješeše hwět hwěta dale na bebi?

Mžež tež trašnišča mšda bycz hacž hwalba Żejušowa? Čěpšči trocht hacž jeho trocht a jeho spodobanje? A wjetiče žohnowanje hacž jeho hnaoba?

Derje temu, kiz hwědćenje Żejušowe dostanje, kiz Marij placješe: „Wona je čziniša, ičtož je mošta.“

Moja czeleć a mšda,
Kwěta Saroniša,
Kičo nej, kiz ho mi hłubi,
Hacž to, ičtož ho tebi lubi,
Moja czeleć a mšda,
Kwěta Saroniša.

G. K.

Ma Palmarum pacčerskim dječom.

(Gustav Knał. † 1878.)

Htěh: Wotcž, tón htěh teje wola —
W Božim mjenje něto džeče,
Esje Božu hnodu hoču wimicze,
A jandžel njech waš štrožuje.
Hdyž waš škrysta ruka tnje,
Dha hłonzo, wischor I hožu tnje.
A noha štroščama, šrabna dže.
Něł bojmje, bojmje wam;
Waš pschewođ Wóš Knjes ham
Wodnjo, w nozu.
A spomicze naš
Tež kždy ras,
Hdyž Woha phtacz nuczi čša!

I. Bršta.

Palmarumške swony.

Palmarumške swony kličnja psches naletny powět; wone šahowuja martrowny tpežer a rěča wo wotemrjetčuju hrěcha a wo postanjenju I nowemu žiwjenju, nam wot Šbóžniša psches čzihi

bjatt a jutry šaštuzeneju. Esyly młodych hčesčesčijanow wobdawaju w hwydženškej pschje moltarje Wóšich domow. Džeři su wotroste a hu nawulle, ičtož dobre je a ičtož tón Knjes našč Wóš wo našč žoda, něto rěta, hlu wobnowič, ho šleho wotrež a wěru wuwnacž; něto rěta, hwěru džežecč a je slukom w žiwjenju dopoščajacz, ičtož je wutroba šaščijata a ert pšnał. O to je hwyatoczna hohšina, kotraž taf nětošter młodej wutrobje žohnowanje pschijnješe ja čšaš a wěščynošč. Štarajmy ho my šarjši jeno ša to, ho štrovy šaščijšč wostanje, jo ma dobre hynjo, rano do pschijomnych wutrobow wušte, čšaša, w čziščošči ho šaščojenišč, šelthadžeč a junu ptoby pschijnješč. Klačha hwyata pschijščuščynošč je, něžne šroščliki žiwjenja wěry w młodych duščach wobarnowacz — ale šaf ho wona tu a tam dopjelajuje? Ma wjele měščach knježi to nješčmane wošćnje, jo ho šoufirmacijški džeń, kotrž bu w Božim domje taf hwydžežitiž a hwyatocznje šapoczaty, na rejiwanškej łubi w hwočnych wječelėnjanje a w ibrnym hrejđowanju šlonča, a měto toho jo by džeń žohnowanja byl, kiz młode duške we wščem došrpm moltožerđža, je wón jim přeni šhodžeń I žiwjenju polneje loštowymščynošč, hřeščynošč a hanibo. O hwyatowanje njeđwana a hrijom šebe došč I młodym hčesčesčijanam pschijštupi; wostarajmy ho ša to, jo jim I najmješčaha jedyn džeń čzišeho, nješpoczėmnenjo dopomnječa šawoštanje, jedyn džeń, a šotrym hėču žule Wóše lube džečši. — Škrystuš praji, jo by nam kėpie byto, hdy by ho mnyšni kamjei na našču šchju powišnył a my ho w morzu šatepili, hacž jo jene wot tutyh młocščkih pohóřichjemu, to rěta, we wěrije myslimy a na puč hrěcha pošajujemy. O ša nješčuju našč ženje palmarumške swony pschėd Bohom wošforžite: My wotačmy je do Wóžeho domu a I Wóžemu šidni; čšile šaf hu tón došry wuščow šadubyl a nješčab wuščiwali do pschijomnych młodych wutrobow! Wěda jim!

F.

Šbóžnikowe šydom šlowa, I kščyža dele rěčane.*

(Lut. 23, 34; Jan. 19, 26. 27; Lut. 23, 43; Mat. 27, 43;

Jan. 19, 28; 19. 30; Lut. 23, 46.)

Htěh: Mi wutrobnje ho štejšaje —

Šlaj, jehnio Wóže hwyate
Tam wišy na hčyžu,
Ša došym wopor date
Ššo hėđži je šmjerčža,
Kiz Ššrednit čzlowištwa mišy
Je w Wóšej lubošči
A Wóš ham, wěčežnje žiwy,
Tam šlowu pokšiti! —

Našč wěčny wščyšči-měščniš
Našč I Bohom wujedno;
Hdyž čzėpi šalo hrejđnił,
Nam nješjo wotanta!
Džeń wujednanja našchob'
Nam wbošim šelthadža,
Hdyž šwótnje hrěči na ho
Našč Ššrednit našče wša.

A a našče měštno štaji
Ššo Wóži hwyaty tam,
Ššmjerčž jeho ščta daji,
Kiz žiwjenje je ham! —

* Š rufotšija „Xrinowoe šimki je šarozhewniščkiš hwy. ščėnčow pschėč
čita“.

So wěčne wumoženje
 By ja naš namakal,
 Je polne saptakjenje
 Ea čłowěstwo Sěrdnitk da!

Sim, Wótče, wodaj! — próšy
 Wón mile na štjžju;
 Na wutrobje wšafat wošy
 Naš wobohičj i luboščju;
 Ma ja naš samolubjenje,
 So kłubžiti ho šim,
 Hdyž hrěšćenje wofšewjenje
 Ešej hłepi žadachmy.

Se hwiču nještahabzaj
 Wón hwojich lubo ma,
 Tich i myšlu wobšobozaj
 We šmjerčji hjednoščja;
 Maczj wučejomnikej hwičny
 Wón hwoju poruczji
 A wučejomnika měřny
 Ea hyna maczeri.

Hdyž schachaj próšy hřudj:
 Mje kńeje, k hnadnje wimi,
 — Wšichje woda jemu študj,
 Zom' njebo wotowjo;
 Ze j pšichřahu jom' šlubit
 Ššwój raj ja bydlenje
 A šhtož je hnadnje lubit,
 Zom' bórny potaje! —

Mój Božo! Ač mój Božo!
 Šcho šy mje wopušćežiti!?
 — Wón, našće wěčne šbož,
 Ze řudnje žalofčiji,
 Hdyž čejmnoščj jeho řnyje,
 Kiz řeřčita hwička je,
 A šmjerčj do njeho řnje
 Šso, kiz je žimjenje! —

Mi čže šo pieč — wón praji,
 Hdyž na šmjerčj lačny je,
 A hdyž šmjerčj hama daji
 Zoh' jera nješmitłaje:
 Ze dokonjane! — wyřta
 Nětk ryčej i wěčnoščje;
 Wšafat pšchetamal se štyřta
 Šso Boži hwojaty je! —

Ja, Wótče, duřku hwoju
 Do rukow poruczju
 Čži, dokeřj wolu twoju
 Ššym wumjedł i luboščju; —
 Nětk dom ho wóčji k njemu
 Do hwojej' krařnoščje,
 Kiz běčhe Wótž dał jemu
 Se wšcheje wěčnoščje! —

D jehujo Bože hwojate,
 Budž čłečej a řywalba čži!
 Do šmjerčje ja naš date,
 Naš řebi wukupi. —

Nětk čłeč nam wotewřjena
 Do parabiřa je,
 A buřka wumožena
 Ea tobu k njebju dže! —

U.

Wětrnik.

Wšched nimale 30 lětami mi něchtó řědowozu podobawinu
 powjedabčje:

Ja wěm zyrtej, pšesj kotreřej wyřkote mjelšowane wofna
 moich wušlad dasoto won do řukow a do polow runje na jedny
 wětrnik, kiz překi zyrtoje stej. Šwito šym ja čřaš Wožeje řtužby
 na njón hładacž dyrbjat; pšchetož mje pščežo něřaji tajny řtačj
 čřejřečhe, šo bych widžal, hačj wětrnikat řašo hwojaty džeit w čřahu
 Wožeje řtužby njemlje. Druhdy wofšćidła řmetom řtejadu, ale
 hwičo, jara hwičo šo wone řnyh buřšobřužny čřaš pšched mojimaj
 wočjomaj wjerčejachu a mi nimale wduchu nutnoščj hjeričdu, dokeřj
 dyrbjach pščežo myřlicje, hačj dha mřny řmjerčječhe i wěřabada w zyrto
 řebječhe, do jeneje powětrnošnje džery, dla řybow do tobu wu-
 rubancje, padže a řo řatepi.

Wmřnk běčhe řčřny džeři poměł. Žene i ničj nježelřti džeit
 jato řo i druřini džeřćim na řmyřtačřaj wožečhe, mjes tym řo
 řo nanowj wětrnik lóřćitnje řmjerčječhe a wěřabada w zyrto
 řebječhe, do jeneje powětrnošnje džery, dla řybow do tobu wu-
 rubancje, padže a řo řatepi.

Nan pak mlěwafche nježelřte dny měrnje dale, běčhe-li jeno
 něřak prawy wětr. Duž wobjej jecho džowzy řcharlat dořtačřtej.
 Řěřak a aptřla wjele wudawkow čřinjěřćaj, a wón měnjěčhe, šo
 nježelřte džečo parowacž njemže; duž nařypowafche i nowa žito
 a da wětrniktej řpěčćenje hieč, runjeř džěřćij tułe nježetju w mřečju
 ležečćtej. A předy hačj běčhe řo džeit nařyřit, dha ležečćtej
 wobjej malej holčřzy řymnjej a morowej me řwobjej řomorje.

Wliřćju nježetju řřladowacž nimale se řtačjom pšesj zyr-
 wine wofno łobr k wětrniktej, na wyřćitnje řtejagemu. Wudže tón
 muž teč dženřa řašo mlěčej? — Zuj woprawdže! runje jato přeni
 řřerłučř janječchmy, pščajdu řo řčřroke wofšćidła hřbacj. Žy-
 licřti řyčej běčhe čřaho byto, a nježetju rano pořbeže řo pohódny
 wětr — tón dyrbjěčhe řo po jecho měnjenu řwěčj.

Ma to běč ja měřazy dořho njeřčćitowmy. Žako bliřćiti
 řřočj řašo tamnu zyrtej wopřtačj, wětrnik řteječhe, a ja běč tola
 řčřty wětr duřy řemjčij měł. Řeč dřenju nježetju řo ničjo pšched
 wofnom njeřibajčhe, a nutnoščj njebu řažena. Duž wopřtačřaj řo
 řa tym wětrnikarjom a nařboniř řřudnu podobawinu. Žeho pořlednje
 džěčjo, dwanaććelěny řřřitny řřłoz, kotryž řemj čjom řđunje wřćiti
 džěle pomřafche, bu pšched řyčejnemi jenu nježetju do mlěny
 horje pōřřan, šo řy tan na mařćitnje něřćho naprawit. Wřćiti
 tym bē řo wón wofšćunř a padnył. Wřćigne wofšćidła bēčju jecho
 řajale a rořmjatke. Wot teho čřařa řem mřny wřazy njemlje,
 ani nježetju, ani wřčědny džeit. Wón je řaž řamanu a pšćiwacžji
 řo řđudu nježetju i přemim řařwonejom do zyrtoje, hžěž řejady
 jeneho řtolpa řřowany, wofšćizo mějo řřuboko w rukomaj řa-
 řejebane, žyle řředowanje řebži. Wón čže řwobj mřny řady pšče-
 dacj. Wřh dai, řo jecho nařřědit wot njeho nawutnje nježetju
 řwobječječ, pšchetož:

Bože mřny mlěja pomadu,
 Tola mjelu wuřy derje;
 Wřh dře řeřejpnje dořho čřaka tu,
 Šřčńčnje wótry řej řej hjerje!

F.

Spodřiwne wodjenje.

Wřćheje njewočjiřčćčane powjedabčeto, řřřřane wot ř. Kulmana.

I.

Wřched dwě řečj lětami bydłachu w řimborřtej řiřćeče Šserbjo,
 řaž pola nař we řužřjomaj. Wřoni mějadu mřta a wřy, domy
 a zyrtoje, drařtu a řečj řaž my mamy; řiř řprawnoščj řo runařčhe

načkej a jich džěławoŭcěj njebė mjeńščy hač načy. Ale jich ŭboje njeruadže ho načyemu ŭbožu; pŭchetož hįsom pŭched nimate poldra ŭa lėtani ŭa woni ŭwoju naroduu herbsi rėčž ŭhubili a ho t nėmŭje, jim zuŭje rėčži, wobroczić dyrbjeŭi.

Zeđom blydeŭe tam muž, wučeř bđeći a ktałz wo wŭy Ǧlinje njebaloto Łobja, tón bė ŭprawni a cšęny muž, hač ruwie křuby na cšęnyh lublač, kaž to pola wučeřerjo na wŭačy tať bė a hićeje tež ty a tam je. Tón mjeńčje hėdmož hynow, bżowku pa žanu. Tych wón hėwru tosmużowadže w hićeći žan-ŭstwe, nauaci jich pihač a hićeć, a wočabny jich t cżowjekam, hiž ho Woŭa bojadu a hwojeho blićećeho lubowadžu. Ǧptom namotwojeće wón hwojich hynow, a wo lōždy rjemježo namuŭit, pŭchetož wón bđeŭe: „Wučeřeći hiłėb je ŭrudny kuŭt hiłėba! Njemjejeho — ma ŭtote dno!“ — A to wučeř Ǧzernik jeno ta njeřećeje, doleť bė tať hićyčať, ale wón to je ŭhonjenja ŭnajejeje, a derje wjeđejeje, ho bė pola njeho wučeř pola ktałza t hėidu hđad.

Nanowe wučeřy a napominanja namafadžu pola hynow dobre meřio. A doleť bė wón niž jeno jich tojom ŭbudžiť a wuhotowat, ale woŭbeje jich nauacić hwoje wutroby wŭchėm dobrym ŭačjućam wotanaće, dha njetrebaćeje ho wón ženje na nič hnećwadž, abo na jich njeopŭstahnoŭeć ŭtořzić. Ǧchėłzo jeho hynowo bėchu hėbi hies dołheho rosmuženja nanowe rjemjeho wuwoŭoliti, a ktajadu bawitru a pŭchėdoje a narkawadžu hurowu, bėtu a piŭŭany ptať, ŭo bė wjeřete hłabač. Ǧty wot nič bėchu hižo woŭharani, to rėka, woni bėchu ho woŭeniť a wjeđečju lōždy hwoje hoŭpobaćiwo ŭam ia ho, prjedy hač bė jich najmėdŭeći beať, hiž Korla rėkaŭe, wotroŭit, a tón dyrbjeje tež po woli nana ktałiwo wuŭnyć. Tola bė nan rosmužny, ŭo žaneho hwojich hynow t mozu njemjećeje, hėbi to abo tamne rjemjeho wuwoŭoliti, a to wuŭnyć, t cżemuž žanejo lōičta nima, pŭchetož wón bė je ŭhonjenja mudry a wjeđejejeje, ŭo ho to wubjenje wuŭnie a njelejeje pŭchima, t cżemuž žadny lōičt njeje, a ŭo potom cžať žimjenja t tajim ktaja. Ǧbaidže ho pať jemu, ŭo žane lėpŭje rjemjeho njeje, hač ktałiwo; doleť bė wón ktał a wjeřejeje hwoju dobru ŭaŭtužbu, wón hėbi teho dha miŭhlesjeje, hwojemu najmėdŭećemu tohame tež pŭhićiŭwaliti, a bđeŭe juna hoobotu wočeřoť t njemu: „Ǧchęhići, Korla, ty ŭy nėť wuŭki a jutry ŭ ŭproweđi pėdŭećeć, ty dyrbić hėbi ŭtore rjemjeho wuwoŭoliti, ŭo nėchto hėdne nauwinićeć, kaž twoji braťja. Ǧkaha by wko, hdy bęchmoj jutje t Ǧwėdućyŭ ŭŭtoj, hđeť ŭtoj twojej mėdŭećej beaťoj nauwinytoj?“

„Ač, nano, dyrby dha ja tež ktałiwo wuŭnyć?“

„Ǧchėdla dha niž? — Njeje ktałiwo cšęne rjemjeho, kaž žane druŭe, a nima ktałz tať derje hwoi hiłėb, kaž žadny druhi rjemjeħnit, hđeť je pilny a wuŭnojny? — Ǧe mi nuŭa? abo maju twoji braťja žanu?“

„Ǧaj, derje doleť, ale cšębđa dha ŭamych ktałow nėč? njeiŭu dha žane druŭe rjemjeħta, hiž bydu ho wam lubile?“ —

„Ty maľy prawje, moj hyno, a cšę njecham nućieć; wuŭn, hićyć cšęćeć, jeno nauwiti ŭo derje, a woŭitai pėdla hwoerny a ŭprawni cżowjeť. — Ale t cżemu by lōičt a luboic mēł, hđeť ktałiwo njechėć?“

„Ǧa hićeje prawje njewėm, ale to wėm, mi ho wo iŭtwe hđpacž njecha, kaž ktałz dyrbi, ja cšę raby do hwoeta, ŭo byd jón woŭladat.“

„Ty ŭy ŭtop! njeħmėbđa ktały pućowadžu?“

„Ǧaj, to drje, ale tola niž na lōždžach, tam ktałŭhi nje- trebaaja.“

„Ǧho! hłabačy tať daloto? to ty t ŭnihow rėčžić! — Korla, poŭŭuadži, kuto ho praji: woŭitai w kraju a ŭtoju ŭo ŭprawnie! a to je ŭawėćeje wėrne hłowo; tola my cżemny dale hłabač. Ǧchto

cšęćeć nėť wuŭnyć, ŭo by na lōžde hić moŭt a njetrebať wo iŭtwe hđpacž? —

„Ǧa hėbi miŭhlu cšęħiŭŭo.“

„Ǧo, hłej wŭchať hłej! — Ǧ cšęħiŭŭo ničjo njebudže, tu mam ja wėŭe wotpobladanje kam jaŭo, cšęho dla ho to njeŭŭanje Ǧhđeći-ŭi pať wancęktałiwo wuŭnyć, hđeť maľy lōičt drjejo wob- dźećiwoač, dha nimam ničjo napŭcęćiwo.“

„Ǧaj, luby nana, to cżu.“

„Niž tať ruče, mój hyno, to njetreba dženka być; ja cšęu cži hi njebdele cžať t rosmuħilenju dač, a potom mi praj.“ —

Korla miŭhlesjeje a namata, ŭo je wancęktať na lōždi tež trėbny, pŭchetož na lōždach maja tež wanje a hudy a dońzy; wón woŭta rėho dla pŭhi tym, ŭo cšę wancęktałiwo wuŭnyć. — Ǧan ho hmeťotajeje, hđeť jemu Korla to powjeďačje, a dyrbjejeje kam pŭhi hėbi pėnkač, ŭo je to wėrno, njechajće pať jemu nėť dale napŭcęćiwo być, doleť bė to jemu hićom prjedy domoliti, a t temu ho tež nođiŭjeje, ŭo Korla hwoje lōžde we wućzje ŭabudže a pŭoŭnoje, ŭo wancęktať žaneje prawjeje ŭaŭtužby na lōždach nima. (Ǧhićyħodnje dale.)

Ǧiŭhelake t bliŭka a t daloka.

— Kėnž meje pŭhiħudže naćy lubowany ktał Ǧwedrić Ǧugust do Ǧudyŭčijina, a buđža tež naćy Ǧerbjja jemu hołbowadž, kaž ŭu jeho pŭhi ŭtupjenje na trón powitai.

— Ǧjes gymnaŭiaŭtami, tottić ŭu ho wutoru w Ǧėtrowej ǧyruŭi w Ǧudyŭčijine konfirmirovali, bėŭe tež mōť njeboh ktał Ǧlberta. Ǧwėr je ŭyn ŭararja Ǧlubzy w Ǧulezadž, pŭhi totymž e ktał jako pŭhi hėdmožny hyno kmoŭiŭiwo pŭhićaj.

— Ǧ Ǧadrićje je ho nowotwar kronadu hwojeť a wón pŭhi tym na 400 lubzi franjenyč a morjemyč.

— Ǧa pŭŭit wuŭnyćoľ je ho pŭbiwoa pėkŭata, ŭo cšęta t tuarom ǧeŭinny t Ǧalež do Ǧwojerež w pŭhićyħodnym lėče ŭawoćeć.

II. Ħudanske praŭŭenja wo bibliŭkićy woŭobach.

Ǧtaja Ǧadyŭŭeř-Ǧwjeła.

1.

Kotry wuŭki ŭnješ je w ŭaŭtarŭu

ǧyhy ŭnary hwoeť mēł pod hođu?

A je wŭhićim ludžom pŭhićiŭať,

So by iħazowadž ho lōždy dal?

A tež kanaanŭy po kraju

A temu ŭapŭanju cšęjadu. —

Kotrej ŭnatej duŭŭi poboźne

ǧeħdy ho tež na puć pobaćteje,

A ho t kėnž toť pućža jimaj ŭa

ǧ njeħeť pŭŭe wŭŭo hėbžna woŭrada?

Wotmołny na praŭŭenja wo hořach.

12. Na hoře Ǧolgata. 13. Na Ǧoliŭowej Ǧoře. (ǧap. ŭtuki 1, 12.)

„Ǧombaj Ǧoħ“ njeje jenož pola Ħufsewo duħownyč, ale tež we wŭŭećy pŭŭe- dawaťnaja „Ǧerb. Nowin“ na wŭŭačy a w Ǧudyŭčijine doŭtač. Na ŭŭtwořeć lėta plaći wón 40 rp., jenotliwe cžiħta ho ŭa 4 rp. pŭŭedawaju.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spówał,
Pilinje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny ja.

Za staw spróeny
Napój móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spaš mérny
Čerastwoś da.

Njech ty apéwał,
Swérnje dźěłaš
Wódné dny;
Dšeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njech či křmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Serbske njedzelske łopjena.

Wubawa šo łóžu pobotu w Esmo lerjež knižicichcěstni w Budyschinsje a je tam ja schwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostać.

Jutry.

„Njebój šo, ja šym tón přeni a pošledni, a tón žiwy. Za bch mowja, a hlaj, ja šym žiwy wót wěcznošće hacž do wěcznošće.“
Šamjeń.

Mark. 16, 1—8.

To je škore jutrowne šćenje: wjehela powjesč ž wo Božej hnadže w Křyštusku Žesuku horještanjem. A š tutym jutrownym šćenjom šwišuje našče jutrowne žohnowanje; š nim jo wotpołoža čži, kotřiz žanu šbóžnosč a žaneho Šbóžnika njepřetaju; š nim jo pschowošnu, kotřiz wěrja do Žefom Křyštla, do horještawanja a žiwjenja.

Tón Knjes wobradž tež tebi wješeče, šbóžne jutry!

1. žohnowanu jutrownu pučž,
2. wobšbožazu jutrownu powjesčž,
3. šwjehelazu jutrownu trošchtž.

„Knježe, mój Božo, ja wěm, šo mój wumóžnik žiwy je, a šo hče mje potom še semje šbudžič. Tcho budu ja wibžič a žabyn žusy. Knježe, našč Božo, baj nam šwojeho Duha mž a šwěto, šo wěričž móžemy, a pschew wěru do Žefom Křyštla šbóžni budžemy. Šamjeń.

1. „Šato šo šabat minje bč, nakupiču Marja Madlena a Marja Žakubowa a Salome wonjaze wězy, šo bychu pschisčje a Žesuka žabowasče. A wone pschisčje ž rownu š přeni džeń po šabacze jara rano, jako šbóžno škha- džeše.“ To bč Knjesowych wučomizow a šwjatych žonsčich žohnowanu jutrownu pučž do škhabžazeho šbóžna.

W jich wutrobach bčše hiščeže žarowanje čžičeho pjatka; nad jich hłowani paš šwěto jutrowneho šbóžna.

Njeje hiščeže dženka wjele kšičežijanow jutrownu pučž, pučž do škhabžazeho šbóžna? Žutrowne šbóžno, taf praji lud, štače pschi škhabženju, štupi horje š wyštanjom, jako móžny še šwojeje komory. Ale na to šladáč, je to žohnowanu jutrownu pučž? Jenož tchdy, hdyž přenje pschi pschi šwitanju twoje wobličjo roššwětluja, šo, kaž Šerrnhutizj bratšja, špěwajč: „Žesuk mój trošcht žiwy je, ja tež žiwjenje š'du wibžič!“ Šewat šu wšchitfe dobre šacžuća dušče jenož k temu tu, jeme čžečo žabowasč, kaž tamne žonsčfe to š woprědla čžyžu.

Ščto je dale husto naškupjenu jutrownu pučž wjele kšičežijanow? Njewjedže wón na pošrjebnisččečo, k tym měštnam, hžžež šu tych položiti, kotřichž wascha dušcha lubowasče? Njeje to žohnowanu jutrownu pučž? Jenož tchdy, hdyž šo tam pschi rowach móžnje do wutroby žama jutrowna wěra: ja wěm, šo mój wumóžnik žiwy je! Šewat šu wšchitfe rže a wšchitfe šyšly na rowach, tež jutrownu džeń, jenož wonjaze wězy, kajžž te pobožne žomy bčhu šobu wlasfe, šo bychu čžečo žabowasfe.

Wšchitfe jutrowne puče: pučž po jutrownu wobu do jutrowneho šbóžna, do Božeho doma, na pošrjebnisččečo, do šenšteje šopřody, do nanoweho doma, do šromadšijnow šo modlozuch kšičežijanow duržja na jeme měšto wjesčž: na row Žefom Křyštla. A tamjeń, kžž po twojich myšlach tam hiščeže njemotwaleny teji: šarofčž wo wšchědne žiwjenje, wo mčr dušče, wo twoju pošutu, wo hnadu

f wysoka niejmje cze mylic, pschetož wón je wotwalemy
pšches wobbožoza jutrownu powjesež.

2. Ani wučojnizny, ani wučojnitofoju bechu hwiědojo
Zesufoweho horjestača; pschetož woni mējachu wěrić,
šo je Zesuf šchrystuš horjestał wot moryoch. Zo pał
je wěra: to wěste dowjědjenje teho, šchtož njewidžimy.
My wemy, so je Zesuf Domaskeje prajie: šbōžni su czi,
kiz njewidza a wšchal wěra. Duž stupja nět te žōnske
k romu Zesufowemu na jutrownu ranju, a hłaj, row je
prōdny! „A wone sanžedchu do rowa a widžachu
młodženza bežo, tōn bešče f dołheje bēlej draftu
wodžety, tōn džeske: nještōžrče ho! A džeske dale:
„wy pytaće Zesufa Nazarenskoho, teho kšchizo-
waneho, wōn je stanyl a njeje tudy!“ „Zesuf šchrystuš
je stanyl,“ to je ta wobbožoza jutrowna powjesež. Tež
na naš wobrocza ho tuta wobbožoza jutrowna powjesež.
Jutry su wjebeły hwiědžen. „Wōh je Zesufa šbudžit,
roswjatalski bolofče hmiereczi; pschetož mōžno njebešče,
so je wōn wot njeje mošt džeržany byc.“ S tym je wōn
hwojaty pōst pschēmēnit do wjebekeho czaša a Zesubej pombał
f pomženja do powyschjenja. Aše f tym je Wōh tež bolofče
nascheje hmiereczi roswjatals. Wōso durbimy wšchitzy hšchče
wumrjeć po czele — o pod kajim hōrtim czerpenjom
druhbō! ale hmiereczi je mōž wata, so naš nješme wjozaj
šhowaczi. „šchrystuš je přenićzi mjes tmy, kotkiz su
w u šnyti.“ Ruzaj stynaje, wozzi sanželieć, hłowu mērnye
na hłowak položieć, w u šnyćz a potom w czičkej tomorzy
cjalacz, haćz stanjenu Šbōžnit šoko pschidže a tež po naš
pschidže, to je wěrjazyč kšchesczijanow mřeće. A hwiědženje
wo tym f cziłostim abo f jandželowym rtom je wobbožoza
jutrowna powjesež.

3. „Džieca a powjeseče to jeho wučojnikam a
Pētrej, so wōn prjedy waš pōidže do Galilejskeje,
tam budžecze jeho widžeczi.“ Zo je tōn hwiědelazy
jutrowny trocht, kotryž nastawa f tamneje powjeseče.
Pšches jutrownu powjeseč bu trocht f žiwjenje a wumrječe
pšches žnu semu nješemu. W prubach jutrowneho šlōnza
hwiěćeje ho wēčne bōjstwo Jezom šchrysta šhwatniwje
haćz te kōngam tuteho hwieta, a hžez bu Wōži hyn wěrjenu
a pōinaty, tam bu tōn trocht šapšchitajty: wōn je prjedy
waš šchok, a wy macze sa nim hieć, tam budžecze jeho
widžieć.

W Galilejskej je stanjenu Zesuf šchrystuš hwojich
wučojnikow duške f šebi wobrocził; na puću do Damaskona
Pawołowu dušku f tamny pschidobyl; pšches předomanje
martrarjow Romila a Griciřtu pschewinyl a wšchudžom
wjebele, šbōžne jutry wuhotowal, pšches trocht wēczneho
žiwjenja.

A hdyž nět tam, hžez wěrjazy pōinatych: „ja wěrju
do Jezom šchrysta, Wōžeho šyna, kiz je kšchizomany,
wumrjeć, pohrjebany a na hlećim dnju stanyl wot moryoch.“
hdyž nět tam wšchudžom nowe žiwjenje počiniwaje w boha-
bojofczi a pōzėjimofczi, w kšchesczijaniskich domach a škulach,
tam widžachu šchrytuša žiwneho wjes šobu wolkhodžieć. —
A hdyž pola naš drje czeće hřechi šo hšchče dženzba po-
kajuja, dha widžimy tola tež nēlotru hwiernu Mariju
f Zesufowymaj nohomaj šudaczi; šhychimy nēlotreho
wěrjazeho Simeona, šekamy nēlotru pōbožnu Hanu, šimemy
do nēlotreje škule, do nēlotreho doma šupiczi, hžez Bohu
šlūza f wusnacjom: mōj Šbōžnit Zesuf je stanyl, a my
budžemy tež žiw. „Te žōnske tam w u idžedchu thētšje
a czećnychu wot rowa, pschetož štrachota a hrosja

bēšče na nje pschidžila.“ My pał, my šnajemy to wulke
potajnitwo Wōže, pschetož nam je šhwjēne; tehdola našce
jutrowne hwiěćenje njeje ženje bojofczi, ale hamy trocht.
Hamjen.

J.-b.

Intrownicčki ranje.*

Šbōž: Wotwaje, tōn šbōž waš wola —

Gallelija šawštajmy,
Čekjz f kwoalbu šchystej šapšewajmy,
Kiz durje rowa pschelama! —
Woprawdže tōn Kriješ je stanyl,
A hmierecz, našch pscheczečel, je panył;
Hřeč naš wšchal dale njelama;
Nasch doč je hašjenu,
Wšchōn šhif je šnicženy,
Gallelija!
Šso šradujmy
A wštajmy,
Džaj, čekjz a kwoalbu špewajmy!

Hdyž hyn w hmiereczi sa naš pobyl,
O Jesu, hyn nam prawo dobył
Na krašofcz swoju njebešnu!
Pšcheczečelo a džeczi Wōže
Pšches tebe hmy, — o kajse šbože,
Naš wumot hyn je swojej krowi! —
Duž tebe šhwatim,
Džaj, čekjz czi šhwam,
Gallelija!
Čez šbōžna nam
Nēt mēščeczijanam
Šso Wōžim jošni f njebešam!

Škōnzo nam hyn, kotrež hřeje,
A šchit, kiz w štrachofcz naš krowe;
Immanuel woprawdže hyn!
Džemy-li čez f wobu swoju,
My pomoz šacziwomy tvojju,
Hdyž pola naš hyn wšchite dny! —
Naš f dušom wobronjei,
Kiz wšchōdneje f štronje štej,
Gosianna!
Njech škōna nam,
Tu bōdžecziam,
Tam krašna štwa f njebešam!

Šako wumoženi tvojji
My nočemy byc dale hwojji,
Nē, žyle tebi šhischeczi! —
Žiwjenje čyšt do naš plobščej
Šam, Jesu, hwoje a naš wōdžieć,
Šo šbōžnje f tebi došpimy! —
Šso hwiētej wotczielamy
A hřečej nješchizmy;
Wōja je hōšta,
Kiz dawa hřeč;
Ze wēczny hwiētč,
Kiz nješhwērnym bōže thēščiczi wšcheczi! —

* S ruskojazyka: „Kšchiz a trōna“.

Wobnowićs' ho čyżeny to tebi,
 O Żeju, so naś twoja debi
 Někć wobnabędnych njewina!
 Za tobu tu hłěbšće čyżeny,
 Hacz je hweća my ł njebyu džemy,
 Sdźeż radosć bndže jandželsta;
 Sdźeż hčelufšy wyščyščy nam
 Kład s'obónym jandželam
 Podašy junu,
 So spěwamy
 A džělamy
 Na twoju cześć na wěcźny my! —

Kamjeń.

Wječor bė a hobotu do jutrow. Wstao hwočesješe ho lampka w hčudobnej stwiczcy, kotraž hacz botal jeno s'bože a s'pobojnosć wdzěsje, někto pał ho poła stwuchotěće bndž s'pachy. Žejnej wobyderzej, po Wbojzj woli ja žyć žiwjenje hromadu hčelufšaj, bėščajst' ho runje w rostworje džělilo, a někto muž nėbđže wonlacy wofoto hčudobesje a nočesje sašo domoj, žona pał hčesješe, tyščnje pšehd ho hładajzy, sa bñidom a da woczomaj s' hestwojčtym wutrajom na hčowach bñiblie wotpoczomac, kotruž bė po hwočzymu wafšymu pšehd lehnyc' hčezom wotewrida, so by hėbi wječor do jutrownicy hwočesješe lešjenje wuczitaka: „Sčyto wotwali nam kamjeń wot rowowych durtjom?“

Hacz ł temule prajšeny bė wona pšchjichča a njeměžesje někto pšehs nje dale; pšchotz' mušl na jejnu hromadu wobstejnosc' ho jej pšchi tym pšehzo ł nowa do dušje cšchčesješe. Tež na jejnej wutrobje lešesje kamjeń — a cšehjo s'puchajzy prajšesje ho kamu njepšehotajnje: „Sčyto jon wotwali?“

Rastor' roskory bėšče jeno malic'zosc' byla, ale pšehs wjele hčowom, nad njej pobazyč, bė ho wona we woczomaj wabzajeju pšehzo bėle powjeshčita. Wobėmaj s'pachy ho powdoljenje njeměžne, runjež drje wjedžšičajty, jo budžšče hmerne hčowo wšchitno wurmale.

Někto powėdomosc' winy kaž czešči kamjeń na žoninej wutrobje lešesje.

Kalajtra, jako ho kemšči s'wonjesje, waczesje ho žona do Wozeho domu. Haj, wona ho waczesje; pšchotz' s'pomnjeny kamjeń pšehzo hčichče na njej lešesje. Tež mužowu wutrobu bñe kamjeń kčesješe. Wbn bėšče pobje domoj pšchjichol, bė lėdna hčowca prajil, a njejednoc'zowosc' mjes manžšestimaj dale trowčesje.

Zako by jutrowne pošofstwo ł wottarja pšchjipowjedane, mōžesje ho žona lėdna hčulow s'beržec'. Dženša durbjesje pał wona lešjenje hacz do kónja hčyhčec' a nješmėžšičesje pšchi prajšeny wobseju Marjom a Salome stejo wotac'. „A jako tam pohładacy, pšhnyčy wone, jo bė kamjeń wotwaleni“, hčesjesje jej napšehčewo a wješele wona woczj polbėže.

Njeby mōžno byto, so ho tež mōj kamjeń wotwali, hjes teho jo to pšhny?

Sbože bėšče, so s'pomnjena žona tamne žorlo s'majesje a tež puč ł njemu, ł wotkal mōžesje jej jenic'zy pomoz' pšchjinc'. Wėču dže tež jutry — a wona hčesjesje do žyrku a hčyhčesje hčowu wo luboc'ji a wufjednanju, wo wnožonuju wot wšchitjesje winy a wo potornym wufnac'zu tešchamje!

Lónšamy džen wječor hwočesješe ho lampka sašo jahnje a pšehčesjele w stwiczcy s'jednanaju manžšestjeju a wobhwećesje jeju s'božomnej woflic'zi. Kaž hčon ho wobėmaj s'pachy, so bė czešči kamjeń ł jeju wutrobow wotwaleni a stara lubosc' sašo postlajama. Wozeh smilenje bė to s'ejnito — we wšchje cšchoc'zi. F.

4 Jutrowne ješka.

Wafšajne, ho jutry ł ješkami wobbarjesč, je jara stare a nčhadža ho pola pobanšich ludow kaž pola hčesjeczjanow; mjes pošlednjichimi bė wono hčizom w prėnim lėtthčazu po Rhr. sawjedžene. W Peršijškej pada džen noweho lėta nimale na tón hamy cšah kaž našy jutrowny hwočesje, dokež tam prothya cšah nalėtneje runoznožesje jako spoczak lėta postaja. S'izom popokbnje teple dnja podawaju ho hwečbarjo do hčulow bohotos w provinčach, so bchcy tón wofomil wofbėdžbowali, hčobž runoznožosc' s'astupi, a tał rucze hacz woni w tym nastupanju s'namo dabša, ho lubej ł kanonowymi salwami spoczak noweho lėta wofsewi. Potom s'apocznu ho wulke hčwjatocznožesje, pšchi cšimž ho ludžo, tał hysto hacz jeno někak mōžno, nowu draštu woblefaju, cšehoz' dla tónle cšah tež „hwočesje nowych draštow“ rėča. Mjes datami, ł kotrymž ho ludžo prėni džen hwočesjelaju, wobjeje ješka na prėnim mčstnje steja. Wone su ł drogotnyč mjedžow džėane, wofmolowane a wobjeje pšchjimny. Tež w Serailu, pałazu hčowneho mčsta, ho tón džen na 5—600 jejuow rošželi. Wone plačza pobanaju a ho na hčwimaj hčhłedšchomaj do powėtra polbėhnje: tał je hčyhštyš w pšehčetršnjenej pobodje je sanktjenesjo rowa wufstypil, a tał tež my junu ł rowow stajenje, hčobž ho wone kaž s'koriny rostlajaju a my na postiw najsčeho Sčobšitla ho jemu napšehčewo ł njebyu polbėhnjemo.

Pola hčesjeczjanow je jejo wobtras horjeshčaca. Kaž ł njehibiteho ješka žyly pšach' wafšadža, twerdu s'korinu pšchelamje a ho na hčwimaj hčhłedšchomaj do powėtra polbėhnje: tał je hčyhštyš w pšehčetršnjenej pobodje je sanktjenesjo rowa wufstypil, a tał tež my junu ł rowow stajenje, hčobž ho wone kaž s'koriny rostlajaju a my na postiw najsčeho Sčobšitla ho jemu napšehčewo ł njebyu polbėhnjemo.

W žanyu kraju njeje wafšnje wobbarjowanja ł ješkami tał rostčėrne kaž w Ruskej, hčes' kōždy domjazy, haj hmo kōždy wotak ješko nėlajšesjeshči podobšny dostawa — njbže pał ho tež pšchi tym lubošijšči jutrowny postrow nješčhčy dūžli tón, kotruž tam jedyn družemu pšchjowolje: „Dn knjes je stany!“ a ženje njepobrachnje wotmolna: „Wbn je woparowdže stany!“

F.

Spodšiwne hčenje.

Hčichčesje njewoczšiččane powjedanjčjo, hčwane wot R. Kulmana, w hčwimj cšahu wučerja w Delinin Wujedžje.

(Pšotraccowanje.)

II.

Jutry pšchjindžesju a ł nimi dōndže cšah, w kotrymž škora hčwój hčesjeshči hčul wobnowni a prėni křoz ł s'powjedzi a ł Wozemu bñidu džesje. Potom pšchjindže wón ł bėtnarjej abo ł wančzarjej do wučby; tam jo berje a pėnje s'abzery, wufnjesje pilnje a nawufny hwoje rjenjeshlo tał, jo mčšchajst' jeho mištr a tež nan nad nim wješele. Sdbž bė wuwufnył, pšchjindže dom a wofta tał wofho domach, hacz bė ł jeho pučowanju wšcho njime pšchjotowane. Potom pučesje ho do hčwėta, so by ho w nim rošhładł a ho we hčwimj rjenjeshči wufšopotnjak. Teho woczjnosć, morjo a kčesje wofhłabac', bė pał tał wufka, so wón duzy žaneho džėta njechładajce, ale pšehzo dale a dale džesje, so by do pšchimōšič mčstow pšchjichol. A tał dōndže wbn do Amsterdama, pšchimōšičho wufšeho mčsta w Holłandje.

Tudy bė někto ježo žadanje tał dalofo dopjelnjene, so wbn morjo a kčesje wdzěsje; ale wbn tež s'pōjna, so ho jemu wčesje lošto njeporadži, na jency abo druicy kčes' jato bėtnak džėto namatac'. Teho dla wofšamny wbn tudy wotac' a bėtnakšeho mištrja pšac', pola kotrohž by džėto a hčhłed doital a bėtnakšfe

dželo naravnih, kajtež na lóždach tjeboja, a pódla tež hollandsku rěč. To ho jemu radži, wón namata bétnaršfkeho mištrca, kiž ja lóžje džeštajče a bė bétnaršfke dželo ja lóžn ja ho wial, kotraž dyrbješe f lětu na morju jěč, móršfke ryby lojčē. Šaf wješeješe so Korla, hdyž wón tudy mjcs druhim bétnaršfkim truhalsche, rěšajče a pobijejče! Šaf wěšpnje popžluchajče na nich, hdyž wóni wo morju a wo špěšdžowanju lóžžow na morju so rošrěžowacy! Wón bu pjehes tajše rěč taj labowanju, jo njemóžšefce dočzafcaž, so by šterje wufšce narawnyl a potom jato bétnar na lóžži pšluzbu dostal a pšches wufše morjo so na lóžži do drugeho šwěta dowješt. Zola jemu so džěšče, kaž bė so wjele druhim prjedy njeho jěšče.

Sčžždemu hóšje so špodoba, hdyž čyrjodu jědných wojašow widži, kaž woni f mjecemw w rjanej dražej na konjad šebž so jěhna-waja; jemu so lubi jich piškan, a tak woni po tajkim piškanju na konjad so šnolchujaja; jemu so špodoba jich rědnolšč a pščiš-šojnolšč — wón hlada na wšjštito to je špodžowanju a žaba, so by šterje wufši narofst a wojał byl! — Al hlaj, wón je wufši narofst, ale mjcs tym je tež woještjwo f drugeje štronu šnacž narawnyl; wón je tež jecho wobčěžnolščje a šubjenitwa widžal; jemu so wojazy tak jara wjazy njelubja a wón nima žaneho špodoba-nya nad woještjwom wjazy; wón so rosmjhlil — a njedždo wo wojašow. Šaf so tež naščemu Korli džěšče. — Šacž dotal bė wón jenu to rjane a špodobne móršfki lóžžow a jich špěšdžowanja na morju widžal; ale to njemóžšefce binal byč, wón dyrbješe tež štrašdnolšč a šróšdnolšč tehošameho šelnacž, wón dyrbješe jich čšerjenja a jich bololščje pójnacž, wščaf bė šlifo došč pščiš-šojšifškim tym. Šaf šafžbe jedyň tydžel po druhim, haj jedyň měšaj po druhim so miny, a Korla njeprašefšefce so ja žanej lóžžow, ale bétnaršefšefce čšifšef šwoje šubj, hačž tunje bė wšjštito nawufnył, jchož dyrbješe wježščē, a móžšefce tež hžšom wjazy kročž na lóžžach jato bétnar do pšluzby pščišnje. Wón wopomni šlowo šwojeho nana: „wofšaf w kraju a žiw so šprawnje“ a wofšafnył po nim čšimšč, wščaf bė narawnyl, ščtož žadny bétnar pola njeho domadž njemóžšefce, šamo nız jecho mištrc, pola kotrehož bė wufnył.

Naš njedželu popochnju šhodžefšefce wón w towarštjwo f bétnarš-šfimi po brjošj pščiš morju, a došč bė tak rjenje a šbónčšto šwěčšefšefce, tež morjo bė hladle, poba so žpte towarštjwo, f pol sta hžšow a holžow wofšefšefce, do čšotmow, jo bychu jo na morju pšchewješli a pšdefelobali. Mjcs holzami bė jena, kotraž jo naščemu Korli bóle lubefšefce, dylži žana družja; wona mějefšefce wufšef-čšorne wofšj, brunje wóčžžy, čšerwjenej ličžžy a toščef lešnje rucžžy; wón wofša a wjerčšefšefce jo teho dla pšchego njedafalo njeje. Ma wječor, hdyž jo wróčšo dom wješefchu a pščiš brjošj šafšafdu, doša čšotm njedabžujžj špnył štwr, taf so jo wšjštjžy w nim šhwalčju, špomnjena holza pal, kiž pščiš šamej kromje šebžefšefce, šwóščē jo šnaf a padny do morja. Korla, kiž pšchego f wočžomaj ja njewjěčšefšefce, to widžo, štočži ja nej do morja, dohaže ja je špnlje ruku a wučžefce jo won.

Šhdyž so tónle šnaf prawje wopomni a roščudži, dha njebė na nim ničšo špóššimne a wufše, a so f wěrnolščju prajičž njem-róžē: hdy by Korla pódla njebyl, by ho wona šafepila; pšchetož tam bė wjazy hóšow a lóžžnych wotročšow, šofščž we wóžbe pštwajaja kaž rby, eži bychu ju tež wučšafnyšli, so ho njebj tepila. Korla njedofša teho dla ani džafat, ani šhwalby; tež njedžiwajefce ho ničtšo mjcs pščigotomymni jecho šhwalčšefce; tola pal mějefšefce wón w šebi to šwědčjenje, so je prawje čšinił a dobnj šnaf do-šonjal, a bė dla teho šfóžšotny we šwojej jechowbe. Ale wjele šfóžšojniščē bė wón nad tny, jo šliffeta, jecho wumožena šolščšfa, f nim lubofnje rěčšefšefce a jo šmėdčšefšefce wón f nej domoj hieč. Duzy po pučju, jako šamaj džěščafaj, wuprajij jemu wona šwoj

horžy, wutrobny džaf, a hdyž domoj pščišnjedžšefaj, čšinišefšefce tošame tež jary šnaf. Korla dyrbješe tam f wječerji wofšafčž. Šeje nan, šteje nanper jemu rěčafdu, bė šprawnja družja, a w šfufku ruzny, lubowajefce šwoju jeničštu džowku jara, a bė f wudowozom. Prjedy hačž Korla po wječerji domoj džěšefce, dyrbješe jemu na urtu šhwalčž, jo čže pščišdnomu njebšelu šafč f njemu pščišefč.

Korla pščišndže jara šbožomny domoj a džěšefce jara wješefšefce špacž; ale dotho njefšafšefce žadny špar do jecho wočžow pščišnje, a w nožy ho jemu džěšefšefce wo morju a čšotmje, wo šliffefce a jejnym nanom, wo njewjěčšefce a kwašju. A wobnojo, hdyž bė a štejefšefce, njemjehšefšefce na ničšo, hačž na šwoju rjanu wufšowlenu, a bė taf šamjššeny, jo pščiš šwojim džele wobručžewopafi na šud tyšafšefce, potom šafšo kaž dotho na nje bješefšefce, hačž jo wščitšefce rošpufšafču a jo jemu šud do šromabj špnył. Šaf šamjššeny bė wón nekotry čšaf. Našhwalnje wotučži je šwojeho šamjššenja, pójtróžti ho a pomjhlil: ščto jefšefce f teho byčž? Zola bu po čšahu mčšnišdji a pučja šam pščiš šebi radu ššafčž, pšchetož wón pššna, jo taf dlje wofšafčž njemóžē. Wón šmujž jo a džěšefce f šlarenu šuperej, so by jemu šwoju naležnolšč, šwoju wutrobnu žaofšč a radošč wuprajil. Duzy tam nabešdže šliffetu a džěšefce něšto f nej. Wutroba jemu pušafšefce, hdyž f nej džěšefce a wopomni, ščto čže čšimšč, a wón by jo wčšefce šafšo wróčšil, hdy by šam byl, taf pal tam něšt f nej došdže.

Šary šupera na njeho popžluchajče a bė jara wješefšefce, taf šprawného mčšbženja w Korli widžčž, kiž šwoju žpku wutrobno nanej wofšafča a jemu ničšo njepotajaja; teho dla doša Korla wot njeho šwoje haj, jeli fo šliffeta do teho šwofli, pšchetož pščišnjedžšefčju wón žanemu, jeli njelubemu muzej nochžžjše. šliffeta rad do nanoweho haj šwofli, pšchetož wona bė Korli wot teho dnja dobra, jako bė ju f wošy wučšafšefce.

Korla šhodžefšefce něšto šóždu njedželu f šwojej njewjěčšefce, a druhyň tež džěšafny džef, hdyž wóžšefšefce wotefčž. Wón pšajefšefce šwojemu nanej, šewi jemu šwoje šbože a profšefšefce jecho wo jecho domolščolšč f temu. Šóžše a morjo a wšjštito, nad čšimž mějefšefce prjedy wješefšolšč, bė šafyte. Wón wuprajij šwojemu nanej, jo čže we kraju wofšafč, a profšefšefce jecho, so by jemu radžil, hačž dyrbi ho w Amsterdamaj šafšydlič, abo hačž ma domoj f njemu pščišnje; pšchetož šlarenu šuperej je to wo jecho šene. Mjcs tym so jeno něšt na nanowe wotmowljeneje čšafafšefce, poba ho džšwona wěž, kotraž jašne njebj jecho čšiffefce lubočšefce jemu do čšowneje hele pšchewotročži. (Pščišdnjefce dale.)

Wšchelake f blifka a f daloka.

— Nahe je wumjefel knjes kantor Garbat we Wulfšich Šdžarach, šafždemu njedželu rano wot Wožefce rucžki šafajty. Štronj bėšefce ho hšičšefce wječor do toža lehnj a rano jecho nablje šmjerčž tym šwojim wša. Wón je dothē lēta je šohnowanjom w Šdžarow-šfej wofšadže šfufšafom. Wo tym šwėdčšefšefce tež šohate wob- dželenje wofšady pščiš pošwjebnje šwafotročšolščij šafždemu špědu w Šdžarowšlim Wožim domje. Žeho čšeto je ho na Tufhorju w Budyščinje šhwalčž. Njebočšičšij bėšefce špny nēšhujčšefce knjesa fantora Garbarja w Winalafle.

— Šerjedu po jutracž many šafšo šerbšfki džef — šhwalžo-wanki wotražadow Macžžy a popochnju šlownu šromadžšijnu Macžžy Ššerššefce. Lubi Ššerbja, pščišhwalčšefšefce bohafce tónle džef do Budyščina.

„Bomhaj Wóy“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pšchewafafnjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje doščafč.

Sy-ll spéwał,
Pitnje dźiałal,
Strowja čo
Swójbny statok,
A twój awjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mórny
Ceratwosć da.

Njech ty spéwaš,
Swérnje dźětaš
Wšedne dny,
Džeš pak awjata,
Dušl daty,
Wotpoča ty.

Z njebas mana
Njech či křmana
Žiwnosć je;
Žłwa woda,
Kie Bóh poda,
Wokřew čo!

F.

Szerebske njedzelske kopjena.

Wudawa šo kóžbu hobotu w Smo lerzej knižnicyšćeje w Wudyszcinje a je tam ja shtwórtkětu pšchedplatu 40 np. dostać.

Quasimodogeniti.

Wot jutrow hem wšchitħadajmy. Šwójbjeń je šašćol; jutrowne wjekele pak njebyrbi šańc. Womjeje wo horjestanjenjw a horjestawananjw šichimjw tež dženša.

1. Kor. 15, 55.—57.

Kož pšalm, kaž dobycejšli šhěrłudš klineži tole šłowa. We šwjatej šhrobłotej šwł japošćol Wawol dobyče wery nad šmjercaj šwjeći, nad tutym pošlednim nješćeželom, šotřebož žana móg šbicž njemóžešće a šotřebož je šhryšłuš wšchewinj. Werno wšćal je: Tu šičešće pšchego žiwjenje je šmjercaj wojuje. Šmjercaj hebi šičešće wjele worporow žada a hušto my jeje móg a žahadło šačuwamy; a tola je šmjercaj nješćežel, kiž je šbity. Šhryšłuš je dobył. Š japošćolom šmemy wšćaj: „Dže je, šmjercaj, twoje žahadło? Wožu budž djał, kiž nam dobyče darwa pšćes našćeho šnješa Ješom Šhryšta.“

Wumjercaj je wšty wukħóš ša naš wšćitħ. Wjele hewał w žiwjenju je ša naš njewšće, jene pak je wšće a šćes wšćeho dwěla, tuto jene, jo wumjercaj dyrbimj. Młodych kaž šarčch, šobatyčch kaž šłudych, šwožomnych kaž nješłowomnych, dobrych kaž šłych, wšćitħich šmjercaj wotwoła. Žyłe žiwjenje je pučž ž šmjercaj. Wumjercaj pak je čješte wojoWANJE. Šćitħož je čjašto wšći šmjercajch kóžach šćal, to wě. „Šćalotuw šřěželow,“ tak šłob šmjercaj njenuje, a wón je ju jako tajšu šćinal we šwojim a šwojich džěčži žiwjenju. Wumjercaj je čješte wojoWANJE. Wumjercaj njeye džěči hra. Š wjetšća šmjercaje móg najprjėdžy na

druħich wotšolo naš šćinawamy. Přjedy hač šmjercaj naš nadpadni, nam našćich lubych wotwoła. Přjedy hač šmjercaj naš žada, šbije nam rany wšći šmjercajch kóžach našćich. Tón ma šćupicž ž woru mandželšće, tamny ke šačćežu mačćerje a třeži ž hóržy šubonanešo džěčja. Tak šmy š wjetšća wšćitħy móg šmjercaje šćinali we šwojim žiwjenju. Wumjercaj je wšty wukħóš ša naš wšćitħich.

Šćitħ wě mój tónž? Wón huwž je blišo, Čjaš minje šo, šmjercaj wšćitħadža.

Tehodla wachujće; pšćetož wy njewšće, w šotrej hóbžinje wašć šćines wšćitħdže! Šwět šańdže je šwojimi žadočćemj; šćitħož pak Wožu wołu čžini, tón wošćanje wěčžnje.

„Šmjercaje žahadło pak je hřač.“ Šmjercaj ma wjele hóršćejow, netore ša šmjerčne čješo, druše ša nješmjerćnu dušku. Šmjercaj je džějenje a džějenje je hórke. Twoji lubi šnadno či čjaš žiwjenja nješu, tak lubi a drošy doli, kaž w tym wotomšćenju, hdyž dyrbisch jich wopušćečje. Twója wutroba ženje tal na nič wšćala njeje, kaž w tčch dnjach, hdyž či ruku šćiza ša pošlednje boženje ša tutón šwět. Čži, kiž šady šebje wošćajich, šo drje či ženje tal wopušćenju, wošćerćenju, twoješo šašćaranja wotřebni šwali nješu, kaž tehdy, hdyž šo wjazy ša nič šćaracž njemóžešć.

Šmjercaj ma wjele hóršćejow. Ša na wšće nješpane nocy špominam wšći šćoroložach, kiž dołho traja a w šćotřacyž šo raišće šćitanje šćyłšće wočćajuje. Ša špominam na wšće šolofšne dny, kiž šu hušto tal čješte, šo tón šprőžny wojoWAL wo wumóženje hóržo šćoby:

O knjeze, čijn kónz štočje
 A vsakeho čepjenja!
 Čijn kónz wučej' hujbenošče
 A vsakeho nejboja!

To wščo hu wóšli, kiz kmjerčj prjedy so sečjele.
 To wščo hu hórtošče, kiz hu je kmjerčju sjeदनोचजेने.
 Tola pak wščo to hiščičje zahadlo kmjerčje njeje; wjele
 bóle ma hwi. japosčotol Pawol pravje, hdyž naš wucej:
 Šamjerče zahadlo pak je hrěč. Ščtož wumrječe najbóle
 čježe a hórle čjini, je hrěč. Hrěč halke kmjerčji móg
 nad člowljetem dawa, psčetož kmjerčje je hrěčom mřda.
 Wumrječe njeby dyto ja člowljeta, hdyž hrěč byt njebe.
 Wumrječe njeje sa člowljeta naturfke. To je naturfke,
 so kwěta swjadnje, hdyž je wučkěta. To je naturfke, so
 sčtom swoje ličje šhuti, hdyž nasumste wihory psčes
 kraj howrja. To je naturfke, so ptarčatol mormve i haložji
 padnje abo w kucžitu semrje, hdyž je ho wupěwalo; ale
 to njeje naturfke a člowljetej wot spoczatta postajene, so
 tež wón wumrječ ma a swoju hčtomu potihičič k kmjer-
 ternu spanju. Šamjerčje je halke hórta mřda nalčich
 hrěčow a hrěč je kmjerčje najhórtče zahadlo. Wšči
 kóždym kmjerčernym ložu bo to potajnje, wošebje pak tam,
 hdyž škrjstuh we wěrije sapščijaty njeje. Šdyž hrěčidny
 člowljet i dobom je stajeny psčed wrota kmjerčje, hdyž
 ja šhude swětnie džěčo poslebnja hódžina bije, na totruž bo
 prjebje ženje dopomnilo, na totruž bo ženje hotowalo njeje,
 hdyž ma hič psčes posleđni čěmny dol a nima a njelnoje
 nětt žaneho wobserja na čěmny, kmjerčernym pučju, hdyž
 ma wopuščičič wihče swoje senfke šubla a dohastfwa a
 njeje šebi nahromadžito žane ščazy w njebeščah, kiz bychu
 jemu wostate tež w kmjerčji, kiz ani mole ani serlaw nje-
 ftoja, hdyž dyžbi bo džělic wote wščitščič hwojich šwětnych
 wješelow, žadoščezow a radoščezow a njeje ženje swoje
 wješele mēlo a wptašo w tym knješu, hdyž šady šebje
 wostaja wihče swoje senfke šarolčeje a prěgowanje a njeje
 ženje ho šaralo ja to jene, sčtož nušne je, potom wošebje
 šrubnje a šraščnje bo šewi wěrnošč tuteho šlowa:
 „Šamjerče zahadlo pak je hrěč.“ Hdyž nětt jayst wozaju
 rěčječj njemóže, rěčji šwědomnje wótru a wobštoržaju rěč.
 Wšče šamolowjenja špauja. Wšče šenfke wješela ho
 we hwojej kničomnoščji potajuja. Wšče hrěči ho nje-
 wodate a njepščitřkryte šjewjuja. Nětt šdobom člowljet
 počžina pónnadabč, so wottfknjenu kónz šenfkeho žiwjenja
 njeje jěč a pič, ale hwojemu Wozu škuzič. Wože
 kraleštwow wptač, hwoju dušču hwočiča a šebi ju šwječič
 doč psčes pomoz hwiatacho Wučej. Šamjerče hórte
 zahadlo je hrěč. „Hrěča móg pak je šaton.“ Ščtož
 hrěč tak móžny a šraščny čjini, je šaton Wozj, w kotrymž
 je Wozja wola nam šerwjena. Hrěča móg je tyžoz trěčj
 psčestupjenu, šapomnjenu šaton Wozji, kiz nětt rjeknje:
 „Člowljetej je postajene wumrječj; potom pak šudjenje.“

Žedyn pak je, kiz je kmjerčji zahadlo a hrěčej móg
 wšal sa wščěch, kiz hu we wěrije i nim sjeदनोचजेने: Žesuh
 škrjstuh, kiz je nalčich hrěčow dla wumrjet a naščeje
 prawdoščje dla šudženu, kiz je na ščijžu našč hrěčny
 došč w hórčim kmjerčernym šedženu šapáčičil a i rowa nam
 nowe žiwjenje piščinjěč!

škrjstuh je našče dobyče. „Wozu budž džat, kiz
 nam dobyče dawa psčes naščeho knješa Želom škrjsta.“
 Ščtož je i nim we wěrije sjeदनोचजेने, sčtož sa nim dže
 we šwěrnej lubošči, komuž je jecho šwiate šlowo wodžet
 psčes žiwjenje, sčtož bo psčes njeho wučičječj dawa

wot wščitščič hrěčow, tón njeje šhubjenu. Tón je derje
 šfhowany tež we wumrječu pod škrjsta ruku. Tón je
 wutupjenu a wušwobodžjenu, warbowany a dobyty wot
 wščitščič hrěčow. Ščtož žadyn člowljet, žadyn mrdny
 šwěta njeje dočolaj, naš wumóz, je škrjstuh dočolaj
 na ščijžu. Wozu budž džat, so šmy w tutyž šaidženyč
 wóštnych a jutromnyč dnjach i nowa ščijšeli šbóžny,
 šwójatu wěrnošč wo nalčim wumoženi. Wozu budž džat,
 so je Wozta lubošč a hnada nad nami šo šmilica, to
 šhubjenu nješmy. Wozu budž džat, so je mudročej teho,
 wo kotrymž špěwamy:

„Wón dobre puče wšchudže
 A potom wubželi.“

tež šredki a puče wunamatala ja našču šbóžnošč. Wozu
 budž džat, so tež w kmjerčnej nožy to šwěto nam šwěčji:
 „Šamjerčje je wóžřeta do dobyčja!“ Šdyž w kóždym
 lěče jich wjele wot naš dže, kotryčj horzo lubowachmy,
 hdyž štarčimaj ruka abo mala rucžta jeničěšeho džěčja
 šo t džělenju napščěžiwju štězi, hdyž šwěrna wutroba
 nam wžaju njebie, — o Wozu budž džat, so tež psči
 kmjerčnyč ložach džes trěščita nješmy a dže psči šarčičj
 wšitščj šwěmy: „Hdže je, kmjerčj, twoje zahadlo? Hdže
 je, hēla, twoje dobyče?“ Našči mormwi, hdyž hu w knješu
 wušnuš, šu žimi. Woni jenož špja a wotpoczujja. Šady
 nič hu wšče šenfke šebdy a horja, šyšk a šušly, hrěči
 a winy. Woni špja pod škrjsta ščlitom. Woni wot-
 poczujja wot hwojich štutow. Woni drěmajja wo prózach
 a wozowanajach tak i čjcha, lož džěčo špi na mačěrnym
 šlinje. Do jich šparneje komorči žadyn šolk a žana hara
 njeklinčji. Žič žadyn štok a wihčor njestroža. Woni
 špja a nješju mormwi. Njeptoj jich šelach, ale hórčach,
 Woni nješju šhubjenu, ale derje šhowani. Žow šebu
 jenož w šubje. Nětt pak šu domač. Duž njeptáč!
 Wó! a šetřej swoje šušly! Wóži čžab, jich wotwolačj, šē
 prawy čžab. Jenož wé! Ženož šhwal! Wozu budž džat,
 kiz nam dobyče dawa psčes naščeho knješa Želom škrjsta!

D. w E.

Zutromna wěra dobywa.

(1. Žana 5, 4—10.)

Šlōb: Žesuh moja naščja —
 šallěšja wšitajmy
 Š Woha šbóžnje wobnadženi,
 Šbóžnitě čješč špěwajmy
 Žeho drošo wutupjenu;
 Žesuh i rowa šatny je,
 Piščinjěče nam žiwjenje! —

Wěra našča šlenoja
 Našč i nim jako šlawy jecho;
 Džělomni šmy dobyčja;
 Wščes njeho my jutromneho;
 Měr wón dawa i prawdoščju
 Wščěm, kiz jecho šapščimow.

Duž je wěra dobyče,
 škotraž šwěr je psčewinjta;
 W Žesuhu je žiwjenje,
 Šbóžnošč i nim nam dawa špja;
 Wón našč čěšnje je kmjerče
 Ša šobu do šraščnoščje!

S wodu, i ftrwju k nam pschidźde wón,
 Wskhow nańc je jeho hnada;
 Nańc doły wchopnił je wchón,
 S hrěbńneho noś wumohl pada.
 Sawdant herbśtwa wěcneho
 S ducha mamy swjateho.

W njebeħach tŕjo swědktojo,
 Wbłz a Słotowo a Duch swjaty,
 Podawaju wěcny ģo;
 Pschitup pschēs niħ jim je daty
 K njebeħstemu wjeħetu
 W sbōżnym junu žiwjenju.

Duch a woda a frej ģu
 Kaf tu na jemi, kiħ praja,
 So se ģmjerće k žiwjenju
 Wjemy do sbōżneho raja,
 Doleź wěra sħeobćaja,
 S Zesħom a sawdant ma.

Sawdant Duch wśchaf Woži je
 Herbśtwa, dħećom Wožim daty,
 Wěrne jeho swědkenje,
 Kotryž wośtaje swědk ģswjaty;
 Wěru wón nam podawa,
 Kotraź i Knejsom dobywa!

Konfirmazijiska pschca.

We swojim cħaju sħoacħiżjanisku swōjbu, totaź bēħe pschi poměnyħ žadanajħ w spotoħajacyħ swōbnoħćach. Tola f dobom potřeħi ju wjele. ģorja a domajęcho sħiħaja, a to runje w tym cħaju, jako jeje dħowka pschē konfirmaziju stejeħe. Ta sħiħeħeħe ģwoje towaħćiħ wjele wo rjonyħ konfirmazijisħćach woblecħjenajħ rēćeħć a tħiħnje na to myħleħe, kajte jeje wupadnie. Tola jako ģo dħē pschēgo bēle blizħeħe, wjedħiħe macħena luboħć radu. Najprjedy wona Woħu, kiħ cħyħiħe jeju wěru pruhowacħ, ģwoju wutrobu w pokornej mobilnoje wuħyħa. Potom stupi pschēd draħtny ģhamor a pschēsladuje kōzyħ kruħ, rozpomi-nawoħći, ģacħ dħa ģo tudy niħo wjazy pschēdħećacħ njeħodħi. Tule je ģiħeħe wulka sħēroka ģuħnja, ale sħtoba, wona je jelena, a dħećo trjeba tola cħorny sħat. Temu pať je wotpomħacħ, pschetoħ macħeħta ju cħorny wobarb, wjeře blatu, noħzy a sħitu jebtu f ruzy a luboħć pschħotuje ģamowcħenje treħny sħat.

Wěšo wħny macħ, ģo ģo dħowka, totaź bēħe je rta swojich towaħćkow wjele wo droħotnyħ woblecħjenajħ a wħelalej pschē sħiħćaha, pschi pschēpobacħu sħata sacħewjeni a swubne woblicħo sħżni. Macħ pať trowcħtuyaj dħeħe: „Wōħ ģlada na wutrobu a niħ na sħat; prosħ jeħo wo nowu wutrobu, ģoħy sħat nowy ģyć njemoħe!“

Konfirmazijisħ dħē swonja swony. Kaf dħowku sħotowjemy sħat tať pschħotuje a tať berje draħći! Macħ toħi w sbōżnownej radoħći ģwoje dħećo a praji: „Wśmi ģwoju pschca:

Ģi trej a prawdoħć Sħrħstħa
 Wubź pschca, draħta cħeħćomna;
 W tej wobstacħ mōjeħ pschēd Woħom,
 Sħyħ junu pōndħeħ f njeħu dom!“

Konfirmazijny njeħe ģo jeina pschca sħlaritwa, ale je ģo je pschēgo lubħca sħżnika a dħrbi jej sħtup do wēcneho žiwjenja wotewrēć. D berje temu dħeću, kotremuž je ģo teź tajta ģwēna macħeħta doħtala, kiħ njeħabywa, jemu tule pschca na wutrobu sħacħ!

U.

Dwojake wumrjeće.

Pschēd nēħħe wōřmowacħe lētam namaħacu w Barħnje jeje ranje cħēto młodeje ģoħći, na kanapeju jejeje stwy lēzaje. Stwa dħerćeħe ģiħeħe wuprōħnjenu bleħću, i lotreħ bē wona wotrazy jēd pila. Pschēd njeģ na blidź lēzēħe papjerka se ģtowami: „Žiwjenje mi njeħerćeħe, sħtoħ je mi ģlubitō. Sħto mi cħe? Sa ģo jeho wdawana.“ — Doleħ wona swontowne sħoħe wħaħe a niħ wjazy dħyħi swontowne sħoħe, teħoba bē wona do hrēbńeje, njeħbōżnjeje ģmjerće sħta. Stomu bēħe dħa žiwjenje nēħto ģlubitō? Wona budħiħe ģħyħeħć dħrēħata, sħto Wōħ lubi, a jeina duħca bēħe berje wobarnowana.

Nimalo w tym ģamym cħaju dħeħe njebalofo tamneħo domu sħēħorka pschēs sħorowuju, totaź jeje njeno njeħe. Wona stejeħe pschēd toħom bēdeje, na ģudocħznu sħoreje tħeħajny. Sħuta pschēs napoħlad mlēdoħtneħo wopora ģmjerće, ģo wona woprasħa, ģacħ ģebi nēħto njeħeħe; jej dħrbi ģo wħiħito doħacħ, sħtoħ jej sħēħorka saradħić sħamoħe. „Sa niħo njeħreħam, ja mam wħo!“ sħora cħiħe wotmolni, sħwoje wōħi sħoħiħi na wobras Sbōżnika, sħapħeħca jejneħo toħa wħazaj. Sħiħeħe juntrōć jej wħħota tħjeni postħi, i o cħze jej kōħe pschēgo lubje wa do-pjelnicħ. „Sa mam wħo!“ wōta wotmolwjenje.

To bēħe sħoħowna duħca, teź na ģmjerćnym toħu boħata w mērie teħo, kotryž je ģmjerć pschewinw.

F.

Spodźiwne wobħenje.

Sħiħeħe njewocħiħeħane powjedbaħćo, sħħane wot K. Kulmana, w swojim cħaju wuħerja w Delnim Wuħēħe.

II.

(Wotrazcħowanje.)

Sħorka sħodħeħe ģo swojim wasħnju kōħu njeħteli f swojej njewjeħe a dħuħy teź dħēławy dħē, sħyħ mōħeħe wotēcħ. Zunu, bē to dħēławy dħēł na ģmēłacħ, bēħeħe teź f swojej sħubjenej a cħyħeħe ju swjeħeħiħ w jeje ģamotnoħći, doleħ wjedħeħeħe, ģo jeje nan domacħ njeħe. Wōħ tam pschidźde, do swojeħo pħacħca sħawalemy, a stupi do sħēħe, wōħini cħiħe stwu a ģo dħiħacħ, i o tam niħto njeħe, i o je wħeħuħe cħma a ģana sħwēja sħawēcħena njeħe. Wōħ dosta a stejeħe ģo sħodħuwajo, a cħyħeħe ģo wōcħēcħ a sħoħo sħamoħ ģiħ, jako njenadħujaj nēħajte sħuħotanje w pschibocħnej komorzy sħħyħca. A-ħa—! myħleħe ģebi, wona je tam, a dħeħe ģo wotħacħ mjelcħo k dħuraj; ale kaź by jeħo nēħto sħēħny, sħta wón sħrēdź stwy, jako muħħi sħōħ w komorje rēćeħ sħħyħca: „Wōja kraħna Ljeta, kať sħym cħi ja tola doħty!“

„Woprawdħe ģo?“

„Daj, ty ģy tola tať lubowna.“

„To je pēħnje wot teħe; ale nēħto cħe pħeħu, dħi, njeħudħ tu bēħe!“

„Wjeħ tu ģiħeħe sħwiħu sħym.“

„Wōħedla niħ dēħe! D sħy by to mōj nawoħći wjedħať! Dħi teħo dħa, sħano mōħto jemu do myħłow pschidź, ke mni ģiħć, doleħ wē, i o mōj nan domacħ njeħe.“

„Wōj nawoħjenja? — ģa! tōn sħēħ! — Sa sħym dawno ģadať, ģo f nim tħeħiħć, i o mōħt jemu jenu f o wuħći tħyħeħ!“

„Wśħo berje; ale dħi nēħto a pschidź ģustje sħoħ!“

„Wō, mōje bla. Dħa doħru nō, moja —“

Sħorka stejeħe a sħapħeħe wōħēł, tať sħy bē a njeħa žiwemu pōħēħnje sħowa dħrēćeħ, ale stupi k dħuraj a wotrazy je f mozu. W komorzy bē cħma, a wón niħo njewjedħeħe, pōħēħny pať swōj kulaty ģiħ a pħerćeħe f nim wōcħlo, i o sħħeħeħe bħinotadnu; ģo sħeħnym abo dħēħatym sħmoħnjenju sħyħeħeħe wón nēħoħo

F.

f k meni padneć, a doleż Lisseta wołać japoćca, pcheta bicz, wroćeji ęo f burjam a pośluchajće. — „Mój Wożło tola, wón je morowy!” żalofćejće Lisseta po malej kłwili, jako bć na semi po: hrabata. — „Co je twoja wina, ty niebudajna żóniŃta!” wot: molwi Korla, ŃapraŃny durje a lećejće Ńi doma, jako by ęo pałi! —

III.

Stary Czernit ęo jara Ńwjekełi, jako wot Korle Ń Amsterdama liŃt doŃta, w kotnymż wón pŃwajće, a to lóđe niepóndźe, ale Ńo w kraju woŃtanie, a Ńo budźe ęo ženicz a hebi rjanu dobatu hołzu braci. Stary Czernit Ń tym liŃtom wotŃto Ńwódejeje, jón ęukobam a dobrym pŃwecćelam połaŃowajće a cžitajće a Ń nimi a je Ńwojnimi ęynami radu Ńkadowajće, hać dyrbi Korla w Amsterdanie woŃtać, abo hać na radę ęo Ń nim pŃchitńć a pola nić pŃchewnac. Żako cħyńće neŃ na njón wotmolwić a Ńwoju radu a wolu Ńwienić, dħa njenabđujaj dħuŃi liŃt wot Korle pŃchitńć, tón bć jara Ńymatnje pŃŃany a mejejeje ęo tat:

Mój luby nano!

WŃchitńo je Ńwubene! Ża njetrzebam waŃejeje domolnoćeje f żenitwoje a teź žanu dħuŃu radu; pŃchetōj ja budu, Wbħ wć taŃ doħto, wot neŃta na moju hpdlicć, doleż ęo ženicz njemōžu a teź njecham. Moja niwjeŃta je niebudajna hołćihćeħo. Ża ęo hać wo jejnym njefanŃtoje pŃchewnećeħo a ęym ęnawo pŃŃi tym mordawitwo wobedol. CħłowiŃ hńew njeczini, Ńchōtōj je pŃchēd Bohom prawe! Ale Ńchōtō mōže hebi pomħać! — Luby nano! njetrzōćeje ęo pŃche jara, pŃchetōj ja hać njewēm, hać je tón cħłowiec morowy; ja jeno ŃħyŃchadħy prajicć: „Mój Wożło tola, wón je morowy!” a teħo bla dħuŃu a cħu cħeknyć. Na pręniu najpŃchpu lóď, kotraj přecć powēďe, pōbitu, njedħ jēďe, hħeć dħe. NjczpŃaricćje mi teħo bla, pŃchetōj ja žaneħo lista doćarćajć niebudu. — Ża porucćam waŃ a Ńwojich bratrow a pŃchecćelow Bohu. Mēćeje ęo wŃchitaj dħerje a Ńpominacćje we Ńwojich modlitwach na mnje. WaŃŃħ ăwērny, ale neŃto Ńrudny a cħławny ęyn

W Amsterdanie, 3. meje 1741.

Korla Czernit.

Wožo mój! Ńchōtō by hebi tole myŃliŃ, prajejće Ńtary Czernit, jako bć liŃt pŃchēžitai, a Ńeħabny Ńwoju cħawu, Ńħny ruzy a ęħlyŃ, ăwēte wulŃe ęħlyŃ kulachu ęo jemu Ń woczōwo po liŃomaj dele. — ŻeħuŃo! ŻeħuŃo! Ńchōtō tola budźe, żalofćejće wón a łanajće ruzy po jŃwne ăwōďo. Mój Korla! mój luby Korla! Ńchōtō ęy ty tola cħini! — Mordat ęy — cħēćacć dħerbiŃħy! — Wožo pomħaj! —

WŃchitaj, jeho ęynojo pŃchitńćeħu Ń njemu, Ńo byħu jeho troŃchōtwali, a doħobuŃat ta wjele, Ńo wón meřniŃħo rēcćejće a tat jara njekalofćejće. „ăħy byħ jeno to jeno Ńhōnicć moħt, hać je mój Korla mordat abo niź”, prajejće Ńtary Czernit.

„Co ęo tola Ńhōnicć hoďi!” bđejće jeho Ńchēty ęyn, Ńiź bć ăiħēćeje njeknjenu.

„RaŃ cħejŃħ to Ńhōnicć?”

„Ża cħu ęo hać do Amsterdama naŃtajicć, ęo tam wob: honjecć a napraŃchowacć; a ęnawo tam Korlu ăiħēćeje ăameħo namaŃam.”

Ża rēcć ęo wŃchitħim Ńpodobajće. Woni nadachu rucće pjenjeji bromadu, Ńo by tam wón ăiź moħt, a ăiħon pŃchēħodnje ranje bć wón jako ŃħłiŃ do Amsterdama na pŃczu. Tam pŃchē: Ńchēďajć, bđejće najpředy a bėnarŃŃtemu miŃħtrej, pola kotreħoź bć Korla bđēta. Pōla teħo paŃ wón nićō dale njehōni, hać Ńo je Korla jedny bđēn Ńħrozy wot njeho wulŃol. MiŃħtr bć Ńprawny a berje doleż Ńħyħlewy cħłowiec; pŃchetōj wón Ńħłemmu Korlowe Ńawojajene ămacji pŃchēpoda a jemu teź jeho Ńħyħnu

mħdu wulŃajć, doleż ęo je ăopuŃħŃiħeħeħeħy pŃħnow ŃħłŃteħo pŃchēħwēďeji, Ńo je wón Korlowy bratr. NeŃ bđejće wón f Ńtaremu ăuperej a bajejće jemu, taŃ je na Ńwojnim pŃczōwanju jako ŃħłiŃ teź do Amsterdama pŃchēħol, a Ńo je cħyŃ ăwojeħo bratra pola jeho bėnarŃŃteħo miŃħtra wopŃycć, a doleż jeho tam namaŃat njeje, dħa pŃchitńće Ń njemu, doleż wć, Ńo je jeho bratr Korla hebi jeho bđowlu Lissetu ja mandħelŃu wjacć cħyŃ.

ăaj, wotmolwi Ńtary ăwērny ăuper, to je wērno, a mi je tón žyħ podawŃ ăiħēćeje dħenħiħiăi dħēn dħiwoy. Twōj bratr je přecć, a nićħō njemē, hōže je woŃta. Że-li jako Ńħibaf wulŃol a moju bđowlu ăħōďom f ăanibje heďō woŃtaji, dħa njedħ jemu Wbħ woda, ja niź; je-li paŃ njenabđujaj do njekħōwo pŃchēħol a w nim lōň wjaŃ, dħa ęo ja naħ tōw wutrobnie ăubzu; pŃchetōj twōj bratr bć pŃchitōjny, pēħny a roħomyy cħłowiec — Wħa, myŃhēćeje hebi ŃħłiŃ, tón Ńtary nićō njemē! — W je Ńtareħo ăupera ăłowom ăubaniŃħy, nadħiăejće ęo, Ńo ęo njeye žane mordawitwo Ńłalo. To paŃ jemu ăiħēćeje doleż njebē, tón cħyńćeje wēŃtoleż neŃ, jemu bć teħo bla jara witanje, Ńo jemu Ńtary ăuper prajejće, Ńo dħybi tu mōž pola nićħ woŃtać. ăaj, jemu ęo wŃħo lēpje radħi a cħiħejćeje hać by hebi předy myŃliŃ; pŃchetōj Ńtary ăuper wotēnōđe wječōr, a hōďy bć wón f Lissetu ăam, połaŃa jej Korlowy popŃedni liŃt a bđejće f nej: Wbħ wđiăicće Ń teħo liŃta, moja ăħejnićka, Ńo ja wjazy wēm, hać hebi myŃhēćeje a rada wđiăicće. ăħeăeje mi ăwērno tħejō wupowjedacć, Ńchōtō a taŃ je ęo Ńtalo, dħa cħu mjelēcēć, a žyta wēź dħybi njekħata woŃtać, a ja du jutje ăwōj pŃcz; njechacćje-li paŃ, dħa połaŃam liŃt waŃchem nanej a dam tu wēź pŃchēd ăubniŃom pŃchewnacć. Rad tajtej Ń wēŃtoleău wuprajajecć rēcću ęo Lisseta Ńtrōăi a woli do jeho Ńadania. D Ńchōtō nekōtraăħiti hołzu njeczini, Ńo by Ńwoju ăanbu pŃchitħy! — Wona ęo wujna a bđejće, Ńo njeye ženje Korla taŃ prawje dobra byla, ale doleż je jeje nan Korlu rady wđiăal, dħa je wona do ženitwy Ń nim Ńmōłta, doleż njeye nićō pŃchēħōwo njemu meħa. ăħeje wupholeny liŃy paŃ je pŃchēħōwŃi pomogŃni byŃ, a teħo je wona jumu pŃŃi hebi na ămērtaħ we komorje meħa, Ń temu paŃ je njenabđujaj Korla pŃchēħol a jeju ăħōnie ŃpraŃtaŃ. Tōn: pŃchēħpŃi bć paŃ do ăłowa doŃtaŃ, a wot teħo poŃħuŃchęny ęo na Ńemju wakiŃ; wona je jeho potom domoj danjejeć data, hđēă je ęo ăaħo wulētoam, a je neŃ Ńaħo Ńtrowy, taź hdy předy.

Korlowy bratr ęo nad tħej powjēcću jara Ńwjekełi, a wo: hebie bć wona jemu luba nana bla. Wbħ ęo Lissete a jeje nanej podħatowa ja pŃchēćelne pŃchēăeje a wotēnōđe wot njegu. NeŃ ăiħēćeje nekōtre dħy w Amsterdanie woŃta, wobħonjowajće ęo na waŃē mōźne waŃħnje ja Ńwojnim bratrom, ale njehōni nićō wo nim. —

Stary Czernit pŃcheta neŃ żalofćejć, jako bć wērny, Ńo jeho Korla žadny mordat njeye; tola Ńwoju přebawŃħu wjeħetoleć wón wjazy njebōta, ale bć pŃchēd Ńrudny a pytaŃće ăamotny kŃczħ we Ńwojiej Ńħrozy, hđēă by na Korlu ăiħēć moħt a jeho wopħatowacć! —

(ăħiħēħodnje dale.)

WŃchēlake f bliŃka a f Daloka.

— Wēħēħe poćēħēte bđēăi w ăateăanŃtej wotħadje darħu w luboăej f Ńwojemu Wożemu domej droħotmu Ńpowjednu winowu ęnanu. Wona ęo jeleny ŃchōtwōŃt, hđyż woni přeni Ńrōă f Wożemu biħu pŃchēħuŃu, jeni Ńrōă do trębanja wa, hđyż bđejće ęo wot ănjeja dħuħowneħo ăwajacōnjeje poħwoăejħa. WjēŃ paćēħŃħimi bđēăimi, kotř bħcu konfemrowane, bēħēte tōn žadny pad, Ńo bēħu Ń porcy dwōniħom mjēŃ nimi.

— Wē Komħku pola Winaħata ęo nowa pōŃtowa agentura Ńaloăi.

Sy-li spówał,
Pilnje dźěłał,
Strowja ée
Swójby statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mórny
Čerastwoś da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dźělaš
Wóćno dny;
Děš pak swjaty,
Duš daty,
Wotpoć ty.

Z njeboj mana
Nječ éi khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřeć ée!
F.

Sěrbske njedzelske łopjeno.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šsmo lerzej knižicijšćejneti w Budyšćinje a je tam ja šchtwórćlětnu přehlednatu 40 nr. dostać.

Miserikordias Domini.

Kak krašnje je, bječ womža Křrystusowa
A na pastrow toh' dobroh' waf' rja hieć;
Wón stajnje: „Bój wšćak te mni!“ s mjenom wola,
So dyrbi jeno throble t' njemu přichić.
Šchtóž žyly šwěć dać njemóže,
To tajta womža wšćo pšči Žesu dostanje. Hamjeń.

Jan. 10, 12.—16.

„Ja chzu spřewadž wo Knjełowej hnadze wěćnjnje.“
To je dženja našeje hešćo. Šchtóž pak čže Božu hnadu
a šmilnošć šhonicž, dyrbi přiched wobras stwicz, kotryž
nam japoschćoł Jan w dženšnišćim ščenju podawa, dyrbi
dobremu pastyrjej do móćta hladadž.

Póćje, spřewajmy wo hnadze teho Knjesa,
našeho dobrego pastyrja,

1. wo jeho pastyrjeke šwěrnóšć, s kotrejž je naš
šebi dobyć,
2. wo jeho pastyrjeke lubošć, přšes kotryž je s nami
do wobšojožeho wotwóćtwa stwicz,
3. wo jeho pastyrjeke džełe, s kotrymž šebi nje-
přšćetawajž swoje šadło šhromadžnje.

1. Ja šym tón dobry pastyr, rjeknje tón Knjes,
niž jedyn mješ jich wjele, ale tón jeniczi, tón pastyr,
kotryž swojeho runjecza nima. Wšćitzy, kotřiž šu wrjedy
njeho přichišćil, wot Abrahama šem, kotryž wulke šadla
swoje mjenowawše, hać t' Amošej, kiž bě mješ pastyrjemi
s Žetow, šu na njeho čakali, šu wumrjeli a wjazy
njejšu. Wšćitzy, kotřiž šu po nim přichišćil, wot Pétra

šem, kotremuz je wón šam porucził: „paš moje womžy,
hać t' najnižšćemu dušchowpastyrjej našeho čžaša, maja
pastyrjeke šaktojnišćwo a prawo wot njebo. Čži pať, kotřiž
pastyrjeke kiž s jeho ruti njebjernu, najatych wón jich mjenuje.
Najaty — twjerde šlowo — jemu womžy nješćušćeja,
ani na wutrobje njeleža, wón šwoju midu pyta a niž
deržećeje šwojeho šadla. Najaty — kaž wótrý mječ
dyrbjećeje šo tuto šlowo tehdy přšes wutrobjo šariješćich
a přšmanowučěnych drěž a dženja hišćeje wono wšćitkich
tych pastyrjow hudiž, kotřiž šadbo na jeho šulach njeřaku
ani t' njemu njemjedu. Ale tež najšwěrnijšći dyrbi šo
do winy podadž přšed tym, kotryž šo wšćitkim najatym
napschěćiwo štaja je šwojom: ja šym tón dobry pastyr.

Šchtó móže jeho došć šhwalicž? Njebjest krašnošć
wón wopušćeji a šo pastyrku drahu čłowěšćeho čžeł
woblecze — kak ponizny je našch dobry pastyr!

Wón da šo hudičž, škrjudowadž a šanicž a nje-
šwarjećeje, hduž šwarjenu bě a šwój rót njewotewri, jato
jehno, kotřez wonemí přšed šwojom štharjom — tak
čžećeje wužle je našch dobry pastyr!

Ale tróna jeho pastyrjeke šwěrnóšće leži tola w jeho
šlowje: dobry pastyr wotajž šwoje žiwjenje ša womžy.
Tam w Getemane jeho male šadlešćto šteji; Žudobšč
přichinže a wotjeržy wotročžy s nim, kaž čžežda hídobnych
wjełtow. Ale tón pastyr jim napschěćiwo župi: „Šobo wy
wptacže? Šsym to ja, dža wotšćeje tyč na pokoj.“
Dža tón pastyr na swoju wutrobju mječje šwojich nje-
přšćećelow štoži. Ale to běšće halle šapowadž bđženja;
přšćetož žyle druhi nješćećel šady Žudabša šrejećeje, tón

wješt, wo kotrymž Pětr pisaje: „Wón křodži wotolo jako ruzjazy law.“ Wón smoju stlamu wotewri, i mozu to žiwjenje kamač, kotrěz i lešču jahubicej ho jemu woradžilo njeběše. A tón paŕtj dže kaž rpečet do smjercze. Wobhadaj jeho na křidžu wišajo, křidšaj jeho ho modlicz je kmitnej wutrobu, wobhadaj jeho mrečez i tym wustlanjom na ljubomaj: Dofonjane je — dža widyjšich dobreho paŕtjra, kotrěz smojz žiwjenje wostaji ja smojz wozny.

A i tajkej swěrnosću wón hišćeje dženša smojze stadlo a křozdu woznyu w nim wobdawa. Pjchidnu czeške cšabw, džeř ho jeho, wón čže eži ščit byč. A pabnje-my-li, jeho swěrnosć je wjetšaja hačz našaja nješwernosć. Pohanjajo ho smojich bohaw boja a jim i bojoleže wopruja; wěrzajz křesćeljenjejo snaja smojeho křujera jako smojeho dobreho paŕtjra a spěwaja: „Zam horčach we njebejstkim raju mój najswěrnijšij pichčešel je.

2. Křiže lubojne towarštwu mjeř nim a nami! „Ja jnaju smojz wozny, a wone mje jnaju.“ Haj, wón naš jnaje po mjenje a po wošobje, ale to tala njeje jenož swontne inačeje jeho wiščehowedomnoječe, i kotrěz wón wiščitko wopřichimuje, ně, jeho inačeje je snužšomne, a dže pščeř wutrobu a jěrčjenje. Wón wě, ščito w naš je, a ničto jemu to prajicž njetrjeba. Wón wiščitke našče myšle najdala srowym i křozde potajništwu je pščeř nim šjawnje. Wón pak tež našče najšlubiceže žadanje snaje, křapanje twojeje wutroby, šdychowanje twojeje dušče, křidž twojich wozjow. Wón Pětra snajechče, jako tón žalobnje plakajo won džešče; wón Šaula snajechče, jako tón w Damaskonje na kolonomaj ležechče; wón tež tebe jnaje a rjetnje eži: Ja wem, hčže ty bydlíš.

Ale tón, kotrěz smojz wozny jnaje, teho tež jeho wozny jnaja. Ach, w historiskej myšli je křtyřstšw žglemu swětež snaty; žane mjeno na jemi njeje tał hušto mjenowane kaž jeho, wo žaneho družeho czeřpenju a wumrječu njeje ho telko rěčalo a pišalo kaž wo jeho. Ale to inačeje, wo kotrymž tón křujez jow rěči, je tala wjele, wjele wjazy, hačz hoče wjedženje i pomjatkom a rojomom, to je wjele bóle tamne towarštwu wutroby i nim, hčžez rěča: lawobščz ja lawobščz, swěrnosć ja swěrnosć, žiwjenje ja žiwjenje, hčžez my jeho hčžez jnojem, njech wón křutnje i potuče wola abo ludojnje i wěrije wabi, hčžez my ho na jeho wodženje nještorkamy, teho wěščez, wón naš wjedže pščeř šlubinu i wyšotolščz, pščeř křidž te křonje.

Kraj, luda dušča, jnajejš ty smojeho dobreho paŕtjra tał? Džakujelš ty ho jemu, so je tebe w twojeje swjateje křečženju sa ruku pšchimnje, tebi pšči wobnowjerenju křečženišteho šlaba wozobnujo smoju ruku napoložiš, tebe wolkšewiš — ady kał hušto! — je smojim šlowom a cze nabychiš te smojim sakramentom, so je cše hačz kem we wjehešla a šrudobje je ščeřelnowošču nohyš, twoje džeło a twój wotpocžink, twoju žiwnoščz a twój křlěb žohnomaj? Snajech ty jeho w jeho swěrnosći, w kotrěz je wón pščežo tón hamy, wčžera a dženša a do wiščeje wěčžnowče — twój wobžet w žiwjenju wot rania hačz do wječžora, haj hačz nutš do nozy smjercze?

Židž wjele da ho šjebacz, so na hčžš dobreho paŕtjra njepokřuhajz a težo dla tež i mrezi njepšchidnu. Šbžini pak wišitizy eži, kotrymž je wučo wotewrjene, so teho hčžš křidšča, kotryž tyč smojich paže na selenej luzy a a jich wobji i cjeřštwaj wobje.

3. A ja mam hišćeje družje wozny, te njejšu i teje woczěenje. A te šame dyrbiu ja tež pšchi-

wjescz, a budže jene stadlo a jednu paŕtjru. Glajeje najšeho Šbžnika paŕtjrište džeło, i kotrymž wón šebi njepščeštawajz smojze stadlo šromadžuje. Drije je wón pščebe wiščem pokřam i šubjenym woznam i Šraclišteho doma, ale wón ma tala tež pohanow ja herbštwu. To hu te družje wozny, wo kotrymž wón jow rěči — eži pohanjajo, kotřiz wo nim ničejo njewjebža a w ešmnojščzi a ščžnu smjercze šebža. Ale tež jich dyrbi wón pšchimowščz. Kał ho to stanje? Wón budži w žyrtwi macžetnu luboščz i šubjenju a we wutrobach wěrzajzch bratrowštwu staročez wo šabudženju. Pščeř swjate mišionštwu wón smojze paŕtjrište džeło dale wjedže — a niž podarom. Wabieni wot jeho šlowa, cžerjeni wot jeho dušča, šapšchimjeni wot jeho rjanošče, džeřženi wot jeho swěrneju ruzow, tał woni i njemu pšchidnu. Tał budža woni jeho hčžš hišćeščz — eži bližiz a eži dalozj — jeho hrozajz kaž jeho wabjajz hčžš, — wotolo njeho šromadženi w jenyj stadle, pod jenyj paŕtjriškim křjom, pod jenyj iščitom.

Křiža křasnja nadžija: žyle cžlowještwa lud jeho wobšebženštwu, w towarštwu i nim jena wutroba a jena dušča.

Hačz my tutón wulki smjercženi mēra docjajamy? Na jemi drje niž, ale njeje wěčno, to je našče wutrobne žabanje, tón džen wobladač, hčžez wón, tón dobrj paŕtj, naš pščež budže na jelenych honach šbžojnje wěčžnowče a hčžez budžemy i nowymi jalytkami wostajščz: Kał křasnje je byčz twojz křtyřtšwomaj! Šamjeni.

M. w B.

Powolanje křesćeljana je šlědjenje sa křtyřstšwom!

(1. Pětr. 2, 21—25.)

Křidž halceluja radostne
Křez jutrowny cšaj wšubždom:

Wišak wmoženje dopolne
Ze doštalo ho ludžom,
Křž beču w hčžach šubjeni,
Pščeř křtyřta pak hu wšobodni! —

Dreč, smjercz a helu pščewinył
Ze Jesuř, Wobji šwjatj,
A i žiwjenju ho pščeřobnył,
M ka Šbžnika daty;
Š nim wera šjednočžuje naš,
Šo šbžny pšči nim mamy cšaj.

Ša powolanje je nam dał,
Do štopow štuajcz jeho,
Dbyž ho je ja naš woprowat,
Křž njeje cžini šteho;
Wón šbžez je šbžicu njeklači,
Šud mērnje Wobju poruči.

Ščtož czeške cželu wostanje,
Křž w hčžach leži jate,
Šo wmoženju šamže;
Šom žiwjenje je date
Pščeř Ščednika a Šbžnika,
Křž šlawy smojze pokřulnja.

S nim itanyli su t žiwjenju,
 Sdyž hřešam wotemreču,
 A došli su swobodu,
 Kiz něhdy ječi bėchu;
 Wón pastryt jich a biskop je,
 S nim cžet jich šbžna t njeju dže.

Pšches njeho prawdočej dostanu,
 Ssu i Woha sahojeni
 A šhodža w nowym žiwjenju,
 Kaž Woži wušwoleni;
 — To jutrowne je žiwjenje,
 Kiz junu krafnje wubėhne.

Duž, kšješčjano, nješombž šo,
 Sa Zesušom šhodž šwėru;
 Do raja junu šbžneho
 S nim docžehujesč pšches wėru;
 — Tam pastyrja a biskopa
 Na wėcznje wowža namaka! —

U.

Pod Božim šchitom.

Maš w nalėču jednu nan na mrošach swojich ležomnočejow
 wyšoli, hynly dub wušpowawaje. Šcho dšowčičkžo, 10 a 12 lėt
 starej, bėšchrej i nim šobu wušchje, šo wyšchrej padnjenju šchoma
 pšchislabowalej.

Hšjom bėšche šchom woberty a tał něšotry forcej pšcherubany,
 ale hšchje šo wón twjedže štaž šašche. Wdy pał bė nan
 swojej džėčej warnowal, šo šchom na jene dobo na druhi bot
 našli, hač bėšche jehu pad wuškubany. Nan, šobubželaczerjo a
 šarčcha džowta cželach šwatajzj na janpšechžnu stromu. Młbđičha
 džowta, hšchje pšhe njenashonita, bėži na tón bot, hšžej cžejši
 šchom i mžnym wrjelšotom t femi dny.

Kajtke štrženje, jašo šo nan ja swojinaj džėčejomaj wohladny,
 kotrejž wobej šady kėbie mēčž myšlesche, ale jeno jene widži! Wón
 njemōže ničo družhe wėričž, hač šo jehu młbđičha džowčičkža
 šaražena pod šchtomom leži. Tšchepotajzj a štrachowajzj pšchod
 napohladom, kotryž šo jemu poščički, džėšche wón po šbntu
 šchoma delc, a hje, tu jehu džėčjo pod nim ležechje.

Ze morwe abo žiwce? Wón ja nim pšchima, a kajši džim,
 wón wučabny pod cžejšim šbntom niž morwe, ale žiwce džėčjo,
 nimate žyle njemobšchobžene; — jeno wot mateje šalowy bė šo
 wono twjerdže džeržato a na dalebženju, t swojemu šbožu, sa-
 džewalo.

Šchom bė na jednu pšchchetejzaj repuch padnył; tón drje
 bėšche šo šhuboto do femje šarył, bė pał šadžewal, šo šo šbnt
 štabny t femi pšchilėny. Mies šbntom a femju bėšche maty rum
 wštol, a tudy bė džėčjo, wot šponumajenje waleje šalowy šadžeržane,
 t padu pšchischo, a cžejši dešepadazy dubowy šbnt njebė jemu
 žameje šchotny ščiml. Maty kuš dale wrōčjo abo dale do přėda
 a wono budžičje šo šamajto.

Nan štejšechje tu šastrženy a tola wulzy šwješeleny; wón
 džakowajche šo Wobu i wutrobny ja špodžiwne wumōženje šwiojeho
 džėščja a ja tu hnadu, kotraž bėšche jeha a jeha mandželstu pšchod
 cžejšej wšchnočej šwarnowala. Šwótki cžah na to ležachju na
 wotkariju wješnje žyrnje tji wulle wotlašte šwiočž jato bar ja
 Woži dom. Ničto njewjebđičje daricelca mjenowaz. Pšches
 pšchupad pał bu pošđičho šnate, jo bėchu šo wone wot tamnež
 nana jašo widomme šuamjo jehu džakownočje ja šhonjenu šnadu
 Wožu darile.

F.

Sa nalėtny cžah.

(Kšerčahš t 12. lėtstota.)

Najrješičji Zesu,
 Knježje wšchje femje,
 Woži šnu a Marijny!
 Sa tebe cžejču,
 Sa tebe šošču,
 Ty mojej dušche radosč šu.

Njane šu pola,
 Njana je hola
 We tym rjanyh nalėču;
 Zesuš je rješičji,
 Zesuš je rješičji,
 Kiz mi wšchak šchewi wutrobu.

Šrafnje hloj šlōččjo,
 Šrafnje tež mēšacžt
 A wšchė hwešdy jašnja šo;
 Zesuš je rješičji,
 Zesuš je rješičji
 Šačž wšchitzy w njebešchaj jandželjo.

Njebjo a femja,
 Šcho wacha pšcha?
 Najrješičji je Šbōžnik mōj;
 Wón je mi lubšči,
 Šaj wjele lubšči
 Tón najrješičji Zesuš mōj.

Surij Žitawli.

Spodžiwne wodženje.

Hšchječe njewočiččjčane pomjedančto, špšane wot š. Kulmana,
 w swojim cžahu wučeržja w Delnim Wjujėžje.

(Pšotrččowanje.)

IV.

Lėdom bė škorja won a něšotre hašy je špšchymaj nohomaj
 pšchchuwatal, dpa šrubži šo nad swojej nablej šrubočju. Na
 mēšo přjedawajche kšičje šapšchija želinowčž jehu wutrobu, a wón
 šo šašo wrōčji, jo by šhonił, hačž je šoho šabit abo niž. Žyle
 do swiojeho kwičja šamity a šobut do wočjom ščehnjemj, pšchindže
 wón škuperež domej a šalkōčji šo njebaloko do jeneho kuta, jo
 by šedžowal. A hloj, bōrly ja nim pšchindžechtaj dwaj mužštaj
 i nočhadlom. Wōnaj jo pšchod šhėžu šajšchitaj a džėšchaj do šhėže.
 Šo šhwiti pšchindžechtaj šašo a njėšechtaj morweho, položšchitaj
 jehu do nočhadla a džėšchitaj i nim přječ. Škorja tole widžšchitaj,
 šo šėdy žaloščenja šdžerž. Šhėža bė dawno šamšniena, taj mužej
 dawno i nočhadlom domoj, škorja pał šo hšchje w swiojim kučje
 štejo šam je šobu bėžejšje. — Ty dyrčihš na mjeho, na šbž
 dyrčihš, tu žana družba raba njeje! prajechje šam hiebi, jebra šo
 a bėžechje wostal, jašo šuchy jehu hšjom šojli a t šmjerčej wjeleč
 čhžpi. Wón bėžejšje a pšchōžja t morju a namaka šbōžje, hōtore
 t wotjėženju; na jenu pšchitaj jo wón jašo šbžimj wotročł, a
 šėdom mējšechje tał wjele šhwile, jo mōžechje šwiojemu nanej přkačž
 a šit do mēšta na pošt poščlacž, pšchetož hšjom na ranje wot-
 wjelechju šo šponnjene šbžje; džewjecz jich bė a wjelechju šo do
 ranjšchje šwōnibje; džehata bė wōjnica a tamne džewjecz pšch-
 wōdšechje.

Pšči wotjėženju šbžow bė škorja wšchōn pošluchemj
 Wōkango na šbžach, šrimanje kanonow, roškalowanje wšchšchđch,
 bėhanje tam a šem a njehowčžene žule džėlo jehu wšchcho šawjercžja.

a tuta mješena trajeće tak došlo, hač bdehu ho won na morju
 domja, a na nje lóže to wot wěšita hnat, prijec ležacu kaž
 ptački. — Ale ja něotre dny šfori škola na mórsku škorož, a
 dolež je se šronjenja wěste, jo wona najtruwobjeć najbóle nab-
 yaduje, dya dyrjejeće škola wjele muštac, pšchetoz wón be šama
 strowošč. Wjes nuyšlow ležejeće wón we swojey wižatej pščežej
 dajejeće ho; jemu ho žyć žoib wubroščejde, jako by ho jeba
 najběł, a šmny pót štejeđe na jeho čzole; dženawcy džen bu
 s nim lěpje, a móžejeť sašo džělac pócžej. A nět haće ho
 wón tež domyšlj, ičho be ho s nim wotprawbe žlako; pšchetoz
 hačž dotal be wón wšchitno w šamam hódže čiml. — Wón ho
 hnéwawše, jo je holza, kotnž tak wutrobnje lubowawše, jeho na
 tajfele waščenje šebala; wón ho rubžejeće, jo je nana a bratrow
 a wótzmy kraj wopuščejeće, haj jako mordat wot nich čelnyč
 dybjał; to bdehu myšje, kž ho w nim žiwjachu a jeho wutrobu
 wšchadžu. Nadžija pať je njebeřta trochšata wšchitich šuonžny
 a wšchitnyč; wona jim wšchitne rany wobala a po čsaju šawoja,
 tak tež škori. Nadžija, tate mózna trochšatka, pšchitlupi s ničym
 wobližom be škori a šcheptačje jemu s žumim hšomom: „Ty dwe
 tola člowjefa šabit njeřby, to dwe móžno njebe s jeničžim pukom,
 a budžečy tehodla saš, hdyž ho dom wšchitich, we wótzmy kraj
 w pošoy pšchewowacž móž pola nana a pšchecelowo; a jeho čřista
 wutroba i tajzemu hšošu pšchijati; tamna njeřwerna holza njebe
 tebe ž hódna, njebe hódna twojeje šwěrneje wutrobnje luboščje, a
 kať wjele hnéwanja a mjerjanja by haće nelt, dby by twoja man-
 dželsta byla a po swojim nastupjenym pučnu dala hšodžija; derje,
 haj dwojazy derje, jo šy ju wotryb; ale žyle šlowoženj pšes tajte
 šlowa njebe, pšchetoz njewěřotščy teho wšchego ležejeće na jeho
 wutrobie kaž čžejš kamjeň. —

Tele wječenje na lóžach be pšchi špocžattu jara šbožowne,
 pšchetoz woni mčajahu ši njebože wopušči najreješčje wjedro; ale
 nable, hdyž ho teho najmjenje nadžachu, nadpadže jich njebože.
 Njenadžujazy pšchilečičy wšchorny ptači a hpadachu ho na lóžje a
 najtrwobjeć lóžnikow, tak jo tež najwutrobičičycho hrofa šaja.
 A šlora tež ho šta, šchtož bdehu wšchorne ptači pšchijpódale. Šřizom
 we pšchidobnej nozy postawajeće morjo, wót šulneho wšchera po-
 šeběowanec; wono žaťotnje šdumjejeće a žolny pošebowowachu ho
 hačž i mročelam. Lóžnikazy šawaličny wšchitke wětrne plachty, jo
 ho njeby wšchor w nich šapowadowat; prawidlo lóžje ho wuštojnje
 wubroščane, jo njebychu na šlaky a wšefne šort w morju štorčžili.
 Tuta štrachlana nóz ho miny, ale jako džet bu, njebe ničjo wo
 jich towariščnyh lóžach widžeć, a hačž ranye šchitni puščejachu
 a šwowjiz towariščow pšes to wotlachu, dya njeoškadu wot žancho
 bofa wotmořowenje; tal bdehu a wotlachu woni žani, a to be fa
 ničim čřistajščichu. Woni njeřpuchječičy hať nadžiju, wšchaf
 ho jim žana šchoba šlata njebe, jěčč a pičž mčajahu, a jich lóžž
 be žyla. Wšchor hrowjejeće hšičeće žyliciči džej s jenanjeť šuro-
 wolečja a rostobit morjo w najšklačičich hšubínach. Lóžnikazy nadožichy
 wšchor próžu a kęššibitowščy, jo bychu jeno na hšubinje morja wostali
 a niđže břište te kraje njeřpuchičili a ho jich lóžž njerořkamada.
 Wšchod wšchorom wočžinyh wšchor, a čři njeshonjeni na lóžž
 mējajachu, jo je wšchitšon štrach niemo; čři šhowni we tej nalez-
 nowščj pať ho njeřpotožiču, ale džělachu a šradowowachu wšchitku, jo
 bychu nowemu widorej wšchu swoju móž napřechowaw štitki. A
 čřinjachdu na tym derje. Pšchetoz po šahhadženju šlónža šowjejeće
 wšchor s nowa, morjo pošebowawšeće ho a žolna bijejeća fa žolna,
 lóžž bu na nič nimala hačž i mročelam pošebowanana a potom
 sašo bele puščěženo a ležejeće pať na tej pať w duškej štronje;
 wšchor s lóžžu na morju hrajjeće, kaž s hšuyajm pšetkom.
 Wotlanje lóžniky, mobljenje, rostawanjenje, šhwanjenje — wšchitko
 na dabo šlincjejeće brořnje! Čěhož móžeće džělac, dyrwjejeće
 džělacž. Tak bu nóz sašo pšchětrata, a na ranje widžachu a wo-

ščahu na lóžži: kraj! kraj! a prijeb hačž ho prawje dohšladachu,
 wřejny wšchor lóžž wo šlaku, tak jo ho wotpuřny a woda s mozi
 do njeje bješejeće. — Něšto be wšchitno džělo dla šbēřenja lóžže
 špodarmo, wšcho hšabajeće a loješčje sa čšotmami, šelkala do ničy
 a wotwojeje ho; sa najšeho škori, fa jeneho pšchewuřza, kaž tež fa
 jeneho wotročca fa a warjerja abo šucharja na lóžžni be hšičeje
 mały čšotmit wšchde, do teho štorčždu čři wšchitni šchtyrja, šrab-
 nychu šebi žerž šobu, jo bychu njeřchto k wóžnerju čšotwina mēli,
 a wobročžidny hšičeje junu swojey wožži na jich lóžž, kotraž
 w tym wotkominženju wotpadny a bu wot morja pžřjeta.

Žako wo šwěty džej, pšcheta wšchor hrowieč a morja šchumieč,
 a wotoko pošdnja be najreješčje wjedro, ščlónčje šwěčejeće a morjo
 be hšadbe. Šdy by to dwanočeje šodžinow prijedy tal bylo, bychu
 ho woni nad tym šwjeřelili, nelt pať jim to žancho wšchela nje-
 nacžini. Woni będžachu hšóni a lačžni, wšchiti a mčžni we swojim
 wšchit čšotmitu, a k temu powjeřiči parjoze ščlónžo jich nuřu. Tři
 dny plawachu woni tal na morju wotoko, a jako šchtořty džej
 rano žano lóžž a žancho kraja njewšchladachu, špadny jich žyla
 nadžija. Wšchewuř žedžejeće na lónžu čšotmita, jačelječe šustřawje
 a wujadžit swoju duřchu, na čžož čři dnyh jeho čšelo do
 morja štorčžidny; wotročž pať čhwyjeće ho s morja napřez,
 šchileče a pšchěřili ho, šwřozči ho do njecho a žana ruřa ho fa
 nim k pomozu njewpšchětrje; wječor wumije tež šuchaf. Nelt
 be škora wšchde wotaf, won lěnyho jo w čšotmitu pšči tym nje-
 šobnim, ho Wšohu poručžiwšči, s tej wěřte nadžiju, jo živy šwěť-
 žeho dnja njebčžala, a wušny w Wšojim mjenje. Šwěť-
 ščičiči ho šybolachu wšchde njeho, mčžčafž šestřabaž, wšchitno wot-
 pčowčowajeće a bu šwjata čřičřina!

(Wšchidobnje dale)

Wšchelake s bliška a s daloka.

— Mačš wutrowny kral Wšchodř Augušt, kaž je něšto wěřte,
 pšdželcu 29, wutoru 30, a šřjednu 31. meje našchj Łužizny wopuřta.
 Rařit budže nadrobny program jeho wopuřta, hšičejeće wěřte njeje
 a ho w bližnjim čšahu wojzewi. Mačřij Šererbja hotuja ho w swojeje
 štralořwěrtowščj, šhownu lubowanec krajnemu wótčej najwutro-
 bniče powitanje pšchijnešč.

— W Dobruřščj je ho 3. džej jutrow šačžejšiči kamjeň
 k nowej šchuli položit. Šdyž bdehu ho wječni w čšahu wotporožaje
 přezowali, w Dobruřščj žyřkej natwarieč a buchu 1560 wotporožani,
 je ho něšto přezowanjam poradžilo, šo šabřička wjeř, kotraž lěto
 a bóle wotčje, šchulu dořtane. Šknes šarat Naba mejejeće pšchi
 šhwjatowčnyčej šwěčejšičku rěč. 1. šeptembra dyrbi šchula do-
 twarjena byč.

— Wot Raķez do Wozjerz ho nowa železniza wotřutyje. Duř
 je něšto nimala wěřte, jo ho s twarim pšchidobne lěto šapocņnje.

— Šrudna powjeřč wo dwořajim šamomordatřnowe pšchidžje
 s Kamjeřja. 53 lěty šchudatř šortman a jeho manđželsta šlaj
 šebi žinjenje wšojaj. Wšonaj s wotnu wšchawajčta. Žako ho
 rano klamy njewočžidnyh, poližija šhblenje s mozu wočžini. Na
 šchpundowanju namafachu nuřža mowčho a žona mowra
 na šanapuju będžejeće. Wšonaj będžat jo šajebčojčičej. Šrudnje
 je, jo džej a wřazy tajkich šrudnych wovješčezow pšchitřhabžja,
 hšdžej šebi čřlowjetočju to będženju je šlaročžemini hšinal pomhacž njemožja,
 hačž jo šhownemu žinjenju lónž ščřina.

— Šajimawa je štatistika wo šchulach w našchim wótzmy
 kraju. W něšnim šhčžortřwoje je nębžje 60.000 šchulow, kotřž
 nębžje 9 milionow šchulciorow wopuřta je a kotřžičž ho wot
 125.000 wučerjow a 23.000 wučerčkow wučži. Na lóžžechu
 wučžazeho pšchidžje po tajkim nębžje 61 šchulciorow.

Sy-li spéwał,
Pílnjo dšláł,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spař mérnj
Cerstwoš da.

Njech ty spéwał,
Swérnje dšláš
Wšédne dny;
Dšóń pak swjaty,
Dušń daty,
Wotpoďa ty.

Z njebies mana
Njech éi křmána
Žiwnoš je;
Žywa woda,
Klěž Bóh pada,
Wokřew ée!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa šo łóždu šobotu w Esmołerjež knižnicyšćerbnj w Wudysćinje a je tam ja šćiwórtelnu psychoplatur 40 np. dostać.

Jubilate.

Jan. 21, 18.—23.

Jubilate! Wyſtajeće! Wontach w Wojež ſćiwórtje rjenje łežéjše ſćitomy, ſelene hona a pola ſ rjanyj Wozim žitom, nam ſawdawł, šo dyrbumy tež w tutym łeče lašo wđžecž ſymu a łečo, šyru a žně — njepréduje nam to jubilate? Sady naš wotewrjenu row nałchego horjeſtanje-neho Šbóžnika a prjedy naš wotewrjene njebjó, do kotrehóž je tón Knjes lańčoł, tež nam méłto pichótowacž — nje-dyrbjeli my džałomnje wuſnacž: jubilate? Ale tał dha, hđyž dny pichindu, kotrež šo nam njełubja, hđyž dyrbumy po czeſćich, czerjnojtych pucađy łhđóćež, hđyž łchiz šo na naš ſtoži a wuła wšelata? Ach, tež w nožach tyđnošće a boloſnych ſhonjenjow nješmé tola we wutrobach wérjazych tamne jubilate žyłe wotmłelnyčje. Wchetož tón Knjes je jim potaſuſtowo pšcheradžil w tamnym hđđđchm ſłowje: Wo malej křwi! To ſejini jim jich wutrobu tał troſćitnu a jich róť tał wješly, šo woni, hđyž tež je křyſojtomaj wocojom, ſpéwajuj: njeđ wchitko dže po jeho hnađe a po wótzowſtej žmiltnošći. A tał chže tež naš wchititich spéwacž natuřecž nałče ſeženje. Dajmy šebi potaľacž

Křerluſch wérjazych łchiznošćerjow.

- Wón reła: 1. Knježe, kaž ty chžełch,
2. Knježe, hđyž ty chžełch,
3. Knježe, dokeľž ty chžełch.

1. Runje je šo tón Knjes tší křóćž Pětra praſaćaľ: „Lubujesž mje?“ a jemu na jeho iſćitrožnje wotmłowjenje: „Ty wěšć, ja éje lubuju,“ tší křóćž ja šobu porucziľ:

Waš moje wozwy a jehnjata! Ale niž jenož je šćiwérnym laſtaćom ſwojeho japoſćitoleſtego laſtojítina, ně, tež ſ éjerpienjow w Knjełowej křužbje dyrbi Pětr ſwoju luboščť k ſwojemu Šbóžniku potaľacž. Teho dla tón t njemu rjetnje: „Sawérnje, sawérnje, ja praju ézi, jaťo ty młéđſich béšče, wopařowacze ty šo ham a džečhe, hđžež chžyčhe; hđyž pať ty ſtary budžełch, budžełch ty ſwojeje tebe, ſćitřeč a druhi budže éje wopařowacž a powjedže tebe, hđžež nočžyčhe.“ Šćitřož šo temu ſamoſtatnemu, wotnóidnemu, ſćhroblemu Pětrej najmjenje ſpodobacž móžešće: ſwoju wolu žulej woli podedžnyčje, pučž naſćiwicž dyrbjecž, kotryž wón ženje, hđyž by po nim łchło, naſćiwil njeby — to dyrbi jeho dońit bučž. Krátko prjedy béšče wón prajiľ: „Ja chžu hieč ryby toječ.“ a jaťo wón we łđđžj béšče a tón Knjes wchj brjoly ſteješće a wot Jana pšnaty bu, dha béšče Pětr, šo by ručje k njemu wchjſćhoł, šo ſ koſćlu wopařal a do morja šo puſćyčil. Šćitřo wón něť jaťo rybať hiſćeje móžešće: hieč, hđžež chžyčhe, a wo wopařowacž, kaž chžyčhe, to dyrbjesžće jemu pichjodnje njemóžne bučž. Druſty budža jeho wopařowacž a jeho powjebu — a wón dyrbi šo wjeleč dacz, ézičhe a ſćeřćilwje kaž jeho Knjes, ł ſmjercezi na ſćhju. „To pať praľesžće wón na po-ľaľanje,“ ſeženil pichjitiľ, „ſ laľtej ſmjercezi wón Woha ſćwalicž budže.“ Kaž malo tež Pětr na to pšćhótowomaj béšče, a kaž malo runje jaťi dońit po jeho wuſćli béšče, — jaťo je jemu tón Knjes to jaťo ſwoju wolu ſjemj, dha wón mjeljezi: wón chže tež ſ tutym dońtom ſpotojom bučž.

Tež my mamy pšćes mjelje tyđnošće nuteš hieč do Wožeho kraľeſtwa a porědko namata šo łchjeſćijan, kotryž

by wo żanym kŕchizju njewjedźił. Někotry je pschjezo fa wybofimi wězami stał a runje jeho jene ponizenje po druhim trjedzi; drugi mieni, io by jemu jenož potom pomohane byfo, hdyž by žanych staroŕezow wjazy njemel a runje pola njeho bo wono džen ja džen wo durje ŕapaju; tjeći ma bo leto won, leto nats i ŕporozicy bėdźić; ŕchtworoty na ŕwojich dźećoch město wjeħela ŕamu ŕrudobu dočajta — wchitko puče, wo kotrychž reka: drubi budže tebie wopařowacž a tebie powjedže, hdyž nochjeřeř.

Šcho chzemy to tařtki czaħab činić? Šeo dopomnić tamneho ĕłowa: chzeřli řitō moį wuozjomnił byč, tōn wmi řwiō řkiž io řo; řo čřiře potorzjomacž pod nariħeho Šbōžnita wolu: řnježe, řaž ty chzeř. Tōn, kotryž je řam pod řkižjom řoħ, wē, kello řođby i nař řnječř mođe a je řođemu tōn řkiž přichōđeřli, kotryž je ja njeho najwužitniři. Ğaj, hdy by řo wchitkōn řkiž ĕromadu řnořby a řođby moři řebi tōn wuřwolicež, kotryž řwiō přichōđenje nořbyč, řođby by řtōnczije řařo řa řwojim přichōm.

2. řnježe, hdyž ty chzeř! „řato ty młōđři bēře, dźeře ty, hdyž chzeř; hdyž pak ty řtary budźeř, tebie drugi powjedže, hdyž nochjeřeř.“ W lētaħ mozy a czeřtwōřeř, hdyž cłowiteř ĕřieře něřtō řnježe, dyrbejēche řētrōm dońt přichōjomy byč; w řtaro bje ĕaħe dyrbejachu ře dny přichieř; we wřřořtāħ lētaħ ĕaħe dyrbejēche řo jemu jeho puč czeřnojtty wjeřteč.

Čzeřři dońt: tužny řmořez po řhōđnym ranju, młodořeř we wjeħelu, řtaroħa w czeřtřenju. Po cłowiteř myřli řu čři řbōžjomniř, kotřž mēřadu řa řwoje mōde lēta czeřti přichō nořbyč, řaž tamōn řořeř w řtarym řubje, řa to w řtaro bje i řubom a i czeřeřu pořohnowani — ale řoje myřle njehoř naře myřle a naře puče njebřu jeho puče; wřeřtož tař wjele wuřchēde njebřeřa řu, dźiřli řemja, tař řu tež jeho puče wuřchēde dźiřli naře puče a jeho myřle, dźiřli naře myřle“ a někotry dyrbi na řwoje řańdžene žiwjenje řħladuju wuřnacž, řo dyrbejēche wōn niž řaž řořeř, ale řaž řētr wjedźeny byč. Šdyž wōn młōđři bēře, dħa wopařowacž řo řam, dħa řo jemu wřchitko porađzi, dħa wōn wo řanej wjeř woli ničo njewjedźiře; ale nēř — na řtary džen —, dħa je wōn wotwōřny, dħa dyrbi pod czeřřimi, njepřichōjomny wōřteřnořeřmi žimy byč, dħa řtari jemu ruřy řwajaneř a řchēzjeřta je jemu řiřto dořeř řawřjena. Někotry řtary nan, něřtara řtara mačž, kotryž pola řwojich dźeři byħłitož, wēřtaj wo tym řēčzeč.

Čzeřři dońt! Wēřā řo ty pař wot ruři řwojeho Šbōžnita wōđženy, dħa řo tež tařtemu wōđženju podcziřnjēřā a řtēřnjēřā: „řnježe, hdyž ty chzeř.“ Řiž je cze w młōdyħ lētaħ wōđžiř, tebie tež nēř ĕřieře řa ruřu dzeřti. Wēmy my tola, řo my řenje ani w młōdyħ ani w řtaryħ lētaħ na řwoju mōž potařani njebřmu, ale: „Wōn dawa mučřnym mōž a přichōřorja wōřħabjenym řħřnořeř. Řořři na teħo řnjeřta czařaju, dořtanu nouu mōž, řo i řħřidami řorje řlečja jařo ĕoħleř, řo bēřa a njewřtamu, řo řħođza a njewōřtābnu.“ — A ř temu to wchitko tola řōž nařeħo žiwjenja njeje — nē, „čzeřtřenja tuteħo czaħa ĕōdne njebřu přichōđenje řħřnořeře, kotryž nab nami řo řwēřeč dźiřbi.“ Dzeřřiřtiř ty řo teħo we wēřje, dħa potom tež rořymišā: „wumřeče je moje doħyče“ a prořbyř:

Čjiř ty te njebřeħa mi řħōďe,
Šo by tōn řwēř te mi řōřti byř,

A doħeř žiwjenje je řtōře,
Šo byř tu wēřnořeř w wuřchāř mēř.
Mōį Wožo, dař přeře řħřyřta řreį,
Šo w řmjeřči řo mnu derje řteį.

3. řnježe, doħeř ty chzeř. — Po tym, řo je tōn řnjeř ř řētreį prařiř, ř řařteį řmjeřeř wōn Woħa řħwalicež budže, wōn ř njemu řtēřne: „řōį ja mnui!“ řētr pař řo wobroćzi a wuřłaba teħo wuozjomniřa řa nim řħođzo, řtoreħoř řeřiř řubowacēħe — dħa řtēřne wōn ř řeřubje: řnježe, řcho pař tōn dyrbi? řeřiř dźeřeř ř njemu: ře-ři řo ja dħu, řo wōn wōřtānje, řačž ja přichōdu, řcho to tebie naruřa? řōį ty ja mnui!

řētr a řan bēřřtaj tebie wōřbeje břiřto řtaloį. řođny dħim, řo chze řētr rad tež řanowmy přichōđomy dońt řħoneč. řeřubowje wotwolmjenje wchēlate wuřłabođenje dopuřchēřa, ale tař mjel mođeřche tebie řētr tola i njeho wuřłacž, řo budže řan dēře žimy dźiřli wōn; hdyž řmjeř wōn řwiō bēř dawno dořtanu, dħa budže řan ĕřieřeře w potłym djele řtačž; tež niž přeře njepřečzeřřku mōž ani do czaħa wōn řwiō řōž namařa, ale we wuřłořeř řtaro bje chze řeħo tōn řnjeř i czeřeř řmjeřeřu wotwolacž. Ale njeh tōn řnjeř žiwjenje řwojich tař řarjaduje abo řinac — to niřħo ničo njenaruřa. Wōn je tōn řnjeř: wōn mođe tym řwojim řařacž wōřacž abo řieč — jeho wēř to je; wōni njetřeħajā wjazy wjedźeč, řačž řo wōn to tař chze.

Řaž řētr prařcha řo te dźenħa řħiečje tōn abo tamōn, na řwojich řħuřođow a towařřow řħladuju: Šcho pař tōn dyrbi? Ma wōn řiřom řwiō řkiž abo dořtānje řōn řaħe? Wudže wōn po druhim pučju wjedźeny řačž ja a řařti jeho puč budže? Čzeřħoħa tōn njewōđžejemy wōřtāma, mjel tym řo řo ja řiřom je řwojim řrēmjenjom nořku? czeřħoħa přichō tamnym řħelich nimo dže, mjel tym řo dyrbju ja řōn pieč? czeřħoħa řmē tōn řħiečje wōřacž, mjel tym řo dyrbju ja tutōn řwēř wopuřchēčieř? Ma wchitke řaře řařčenje ma tōn řnjeř jenož jene wotwolmjenje: Šcho to tebie naruřa?

Duž řo wchitřiř njewužitnyř prařčenjow wōřtājmy a řo we wēře teħe troidřta wozjomju, řo je Woža wōla řtājne dobra a řnadna. A řmy my řebi řaħe teħo wēřeři, řař njedyrbjeřli tež w naječzeřřiřāħ czaħaħ wuřnacž: řnježe, doħeř ty chzeř!

Wjedźeřā nař po czeřeř čzeřje,
Dař troidřtiř nam we řimje wēře!
Wotewō řunu řam,
Řjeħja wrota nam! řamjeř.

M. w B.

Řřchēřeřřijana řaďzeřenje na řwēře.

(1. řētr. 2, 11—20.)

řtōř: Řēř doħew nōž ja dawam —.

Řřineč ĕaħelēřa wchudřom	řtēř, řmjeřeř, czeř. řub a řeřa
Řēř to czaħu įtrownyř;	Mař ĕale njetařčā,
řam řeřħabřala řubřom	řdyž mamu doħroćeřa,
ře řadořeř řbōžjomnyř;	Řiž řbōžnořeř pořřicza
Řnjeř nař je i rowa řtanyř	řam řwojim wuřmožnym
A řim řwēř řo;	ře řmjeřeč ř žiwjenju
Duž njepřečzeř je řam,	A i doħom wuřwolmēřny
Šeo řorjo řħubito! —	Řēř ř Wořom' towařřtwu.

Każ podrozni a zusy
Se gwęta tycwajacy;
So wuczejniemy i nudy,
Sso lóchtow szalujacy,
Ktż ducętu wobczęznia
A jej su pschęcziwne;
Niedz kubła wobtobozuj
Każ w zisbie niejebie.

Każ, sódzerczy to pętrne
Niedz swótno sódzerczym,
So ducęta spęchajnje cętnje
Wschém skutkam nablatnym;
Wschjo hęcćhne wofchewjenje
Nam woitań wofhidne,
Wschjo nacdy sódzerczenje
Każ wschubżom sčwalobie!

Wschjo cšwióste sčwalowanie
Niedz swótno cęćhymy;
Ze Woje spodobanje,
So poddani jom! fmy;
Wschat kral a sčwójnizy
Ssu Wożi sčwójnizy,
Wny, Wożi podrozniży,
Zim tad fmy pochluchni.

Każ huby satylajmy
Każ i dobrym niemudrym
A natwarzaje bajmy
Wschém inamjo pschęcziwnym;
Smy i Woha wobhnadzani,
Dżę Wożi pschęcćhje,
Se gwęta wumozeni
A njebia herbojo.

Čłehć kóžbeniu dha bajmy
A bratorow lubujmy,
Wob Woha wječćhmoš' stajmy
Sso Wożi wotroczyzy;
Kral Wożi kóžobany
Nam woitań kóždy cęaš,
Wot Woha powołamy
Ma sčhtowacz wón naš.

Slej, męćhęcćhenjo fmy Wożi
Ta hży w zusybie;
Sdży sčhřjž po na naš sčwój,
Nam herbítowo woitanje
Tam sčhotowane kofnje
We sčwójnej węcźnoleđi;
Sdżęz sčwójni bory cęašne
Sso junu w radoczi! —

Duż sčwędnowina dla sčwęcmy
Wschu sčhwinu na sčwój;
Kšhřjž sčęcćrłnawe sčwój nješmy,
Dóžj pschjńdęz dobyće;
Ze pola Woha hnada,
Sdży pschęcćerłny šte;
Wón nile na naš hnada,
Każ sčwójnje wofchuz!

Niedz kšćnizj hakteluj
Dha pschęzo wjebete,
Niedz pialny janošćhuj
Sso wšchędnje radostne;
Dom i zusyoby my dżęmy
Do raja Wójebjo,
Sdżęz sčhwalciz węcźnizy dżęmy
Tam kšćnizj sčwójchjo! —
U.

Spodziwny sčwój.

Snaty jendźelstwi předať Haslam tónle spodžiwny podawť powjeda: Wuzje, kiz běšće do dnja žnyw a cšiceš gwětnje smęhlent, šo dźijęšće, šo běšće wón w pschękupstje kšęžj wšćtcho měta. Duž šo spodžywa, šo w muru wrota wošlada, kotrež hewat ženje pntny njebešće — tak šo blize pschjstwy posłodać. A woprabmže wóć to tež wrota, kiz šo na tłočęjenje na natusčowny wob wóćznjajchu. Wón sčstwy i męćhęcć hęćhřjžajzy spodžiwny napohłat. Wuzjojo a žony we wulstje sčizęje tam a hęm sčwobzjadu sčwini a sčubieni a sčadchu šo najwječšuju cšwitu na ducęti sčzawacz. Woni bęču we wjele wječćhęcć duchownej nuhy, hęcš šo będžjadu mošli ręcęcć. Najwjazny wó nacy paš wón a tajkšč spójna, kiz bęču haktle pschęd křotřim semřeli. Woni na nješo hšwaboto řwędzenti sčwabowadchu, tak byli wuwrędzenti, šo je wón tež hęm pschjńdęčel, ale žanęcho křwona njeprjadaju. Naby tym jęšo žalosny njeměr sčpřkšija; sčhřtęje šo k ducękam wobrocęzi, šo by šašo na řwędobodne mětnjo pschjńdęčel, by paš wóć hřiwęnęcho, cšwójwe hšwabožęho wrotńita sčwęcżany, kiz j hšwabotkam hšwabom ksz j rowa džęšće: „Ty won nješmęšč“. Wón inapřhęcćhwi: „A hřm jow nuty pschjńdęčel a bych nęć šašo won cšhřj“. „O ty nješmęšč“, bęšće wótre wotwotwajenje; „hšwaboj, te durje šo jenož na jędny šoť woczjnjęja; i nimi nuty pschjńdęč mozęšč, ale niz wjazny i nimi won“. A woprabmže bę tęmu tak; buž jęmo wšchř tšwobotčę řwadny, jato wón pschęd tutny potajnynti durjem řteřęšće a je hębi blizę wobšwabowadšće. Sčwęcćnję po došym, došym pšchřęnjaju da šo

wrotńit pohnczy a jęmo jato žyle wšchębitu hnadu sčwęcćzi, šo řwędł na tdožę wón bęž. Naby tutny pschjńwotwajeni bęšće wón pschę řwobowany, šo wotucęzi.

Žato mi wón tónle řhón powjedašće, jęšo sčtynje pšchęch a napominacy, na řwóję řwóję myřłim. „Wdy mōćęšće“, prajacy, „hřhęcćę přjedy tydžęja wumřęćę“. Na to řo wón řwędęłęšće a potom pschjństaji: „Sdžy šo dycřbal wobrocęzi, nadžijam šo přajć moz, šo řm k tęmu i lubowęzi wabęmy, niz j bojořęz cšřjery řw.“ „Ale tak“, ja inapřhęcćhwič, „šdžy řęzę Wožu lubowęz došho řwędwani a ja řwabnu męli, a wón cšže waz nęć wšchęz bojořęz cšřtęzi, šo byhęcćę řo k njęmu wotrocęzi?“ „Ale wšcho bę podaromo; wón woita hšwiti. Sa tydžęń na to bę węcźęšny džęń. Ksz hewat tón muž šo tamnje řkšęz džęšće a řebi murzy wobšwabowadšće, kotreřęz dla bęšće tajkšle dżjwym řhón męł. Žato wón žane wrota nje-wobšwabo, řawota dobřęje myřłe: „Wschjo, wšcho je hřhęcćę w potřjebęz; nęćto budu hřhęcćę bęrie powobębobacz a bęšćhu wina wupięć“. Sčęz je nęć pschj njęni bęšćhi wošlato, prajęć njemōžu. Ale řobotu wječęř potžbe domoj řęhęjo, by i řwija dele cšhřnjęny a woita morowy na pęćju řęzo. To bęšće kšwiz tydžęja.

M. w M.

Spodziwny wodjenje.

Hřhęcćę njewocęzičęčane powjedaćčę, řwřpane wot K. Kulmana, w řwójim cšaju wucęřja w Węłnim Wuřęšęz.

(Přotracačwanje.)

V.

Każ došho bę šwrtla w cšwotřim řęzał a řwaj, hřže řo w njim wšpřł a řęsto bę řo wšchřto wšwoto njęšo a i řim w tu řhwulu podako, to bę jęmu njeřnate. Žato řašo wotucęzi, njebę wón wjazny we řwójim wušřim cšwotřim na morju, ale wón řęzšędę pob řęčęhu na njęřimam mořęch, a wšwoto njęšo řęčajchu a řłęčajchu cšworni nash ludžo a řakšhęcćjadu, jato wón řwójęj wocęzi wotawri.

Węreno njęje, hřdž řebi wo wšchřřhřč žuššč pohanjšč ludach, njędř řu cšworni abo bruneje řarby, myřłimy, šo řu woni tešo dla njęřakřnjazy a njęřękři, dořęz wo Wořy a řęřom řhřřiti njęčo njęwřędža. Čšwójęk je a wšwotawa, njędř je a byđli, hřdžę cšę, njędř je bęřęje abo cšworneje řarby, njędř je rowšwęcžęny abo niz, pschj wšćřhř nalezřnoleđacz pschęzo čšwójęk, to je: řęłnawe a cšwęcćne řšwotwjenje. To nam wšchędnje řšwotwjenje praji. We pęćwotwajęch k tajřim dšwřim ludam namakamy wopřřane, šo woni najřbřęčę a najřbřęc hrube wójny wjedu a řwójęž njęřhęcćęřow najřakřotřnščo cšwřwija, ale nad hšwřnjymni řo řmilla, wopuščęšęny domojčo a jim dořwotu cšjnjja. Tak tež tudy, řwrtla bę na mōřřęje řwřje, na kotreřęz žyřę čšworni ludžo byđladu, jřš wšchř bęču řwędřęwane, jřš hšubje cšřwotwjenje a męjadu řęch bęřę jato řwęd. Wschř cšęhu a řwobzjadu žyřę nash, jenož wšwoto bęřwrow męjadu řchit řwřth abo wšwabent. Žęřędo dořęč bęču drušje ludy wšwđeli a bęřęho cšwójęka drje jęne, pschętož na žyřę řwřje řwrtla njęžo njęwřđęřędę a njęnamata, řakřtož budžřchu pschęz wřkwowanje abo wumęnjęnje wot drušęho lada dořwawali, hęcř runje męjadu wěřow dořęč, kotreřę šo k wřkwowanju řwobzjadu; pschętož na řęč řwřje bęču w řęřlu řłoto a drušje řamušřiti namakacz, haj na mōřřřim řwřjsh řęčjadu řame drobe řare. Čęřile řwřjo męjadu tež řakřnję a řwřřřwawo, ale njęmęjadu řwřęcho ludž; woni pořłuchjadu řwřłowę a řęčjadu pob řwřřřim wodžęnjom.

Žule wóć tutny řwřđęřřwow bu nash řwrtla pschjńaty a řašo řo žjwajęta řawozany, a jato bę jidř řęč řwřřęnję namuřłi, řwřni wóć nacy tak wjele: šo řu jęne ranje wulki cšwot pschj mōřřřim řwřjsh řęřęč wšwđeli a potom tam hšwabč řhřli. W tym cšwotję řęři dwaj morwaj čšwotwaja řęłoj. řęzu řu woni i njęšo wšwłi, pob řęčęhu dořjęřłi a tam řęřłi a wšwřęwawali, hęcř řwřano nję-

bychajst fajso dychajaj. Wola jencyho fu widzeti, so je jich przoga pobarna, fu jecho teho dla wustylkaf a do murja czjnypli; tón druhi pať je wokoło wutrobj hjaćcyje czopoty byl, i tym fu hebi teho dla wulku przoga dawali, jecho hrěti a schadowawali, hacz je dychacj a hlabacz poczaj, a jato bë fo to stoło, pšychjencych woni jędz a picje. Ale derje bë, so Korla hlaboćcyje dla jęćcy njemobjęcyje; hdy by ho wola najbdz, fu jiwocemu wustrawowj je schobjżi a hebi k fmjerczi pomajak; ale tat woni jemu hadowu jurichu picz dawacu, kotraž jecho wostjcwani a poşlyni. — Zato Korla fajso k jebi pšchjindze a fwojje myşle dofa, tštny fwojje ruzy a pobjęty jej k njebjęcam i dęawatowanjow k Wodu fu fwojje dšimne wumozenje. Hdjz pšchjotonu, kotrychž bë ho pšęczo wjetřca cęřęda najřła, to widzacju, poczacju woni borbotać, potom řpewacž a napobjędu wokoło njeho řejwacž. Woni Korla řcřjmiću a dęawatowacu ho Wodu po fwojym wafchmju.

Tš njebjęće řońbzęcy, pryby hacz Korla wostřeracu, a tón ztyt cšob wothlabowacu jecho cši cęromi ludžo, řajřarowu jecho i jędžu a i piczom a cęřinjacu i nim taž macž i mařm dęčęřęcy; kobjdy nowu dęćę pšchjindžęchu wudy ludžo i baliřchj řtronow kapy, to bęchu bęćcho zymonifa wothlabali, a bë jich řo druhdy tať wjele najřła, so bë dwaęęcy krocjęlow řęćřewo hęta kotowokoło i nimi wobłęnjena; řadny pať jemu ničo řtubu njęćjinjęcyje, teź ho jemu njewumija, ale na jich woblicęach bë želniwocęny widžęć a wozřarowanje. Š Korlu ho pšęczo pomatu polęřřćowanję, tať so fajsy řam řtawacž a řhobęćę pocza, a hdyž to młęřęćę, widjęcyje ja neřtre dnj, so cži ludjicęka řo k neřajtemu jwe-dženju pšchjotowacu. Woni bęchu cšotm, w kotrymž bë ho Korla pšchjwjęć, na kraj wuzčahajři, jón wot wjchřęřewo njerjeba wu-čjřęřili i wumyli a teho řucharja drařtu w nim rořkđali. Ředny dęćę rano bęchu řo nęřt we wurķe mnowořęći i jecho hęće řyrom-ahjili a bęchu po fwojym wafchmju rjenje wupřčęřeni: na hłownje me wlohacz męřacju rjane řjejo, w ruřakmaj dęřęczacu řewo řatořki a rjane řwęřti, wjerto řhjęje męřacju cęřny řanjęcy pacęři a drobčij parlow řwite, rumje tať teź wokoło rukow a nořow, wobjęje bęchu žonke řowacze i parlemi wudebjene. Korlu řameho wupřčjdu teź tať a bęchu jemu řelenu řałořtu do ruk. Potom řtupřčjętej dwę rjenje wupřčjęnej hoły ke Korli, řęřęda k jenej řtronje, mařž polozęcju cšotm na řochory, pořbđnyřęcu a njęřčęři jón, a tať cęřnjichu potom wchjřęty řpewajo a řtawajo dale.

Najřęchemu Korlu pať njebę jara derje pšchj tutym cšohu, ale řřtrow řtřyno wokoło wutrobj; pšęczož wón bë me wopřčjnyřęcy řejřacz cšjtal, řo dšimni ludžo fwojwyř njepřčęřęcelow abo zyludy abo tųch, kotrychž řu me wobjęje ropadyřli, řwite dořę najřřędy wu-řtomnja, potom jich i wężamni wupřčjcha a napobjędu řaręřa a řjęřę; jecho myşle jemu prajacu, řo moře ho jemu teź tať řtac, a bë teho dla niz w mařm řtawcę, jato widjęcyje, řo woni hacz dotal i nim na rume wafchnje cęřinjacu; tola pať řo wón řpotojř, hdjz pomjřli, tať pšęcęřelnje bęchu řo woni hacz dotal napřčęřęčjwo njemu řadžęřęli, i řajřę řelniwocęju jecho wothlabali a i řajřim dęřłbracžom bęchu k njemu řhobřili, a tať dęčęćę wón řtawčimwoje i nimi dale.

Dwę řodjinyje bęchu pobjęchj řęřli a pšchjindžęchu nęř k rjanej řelenej kwap. Kotowokoło řwli bë řęř a pšchj kromje řęřa na kwap řtejęćę wjele tajřch hęřow, jato ta jena bęćę, w kotrežž bë wón hacz dotal pšęčęřwof, a řajřchjž bë jich duřy jow wjele widžal. Šřęřęđ tutyř hęřow bë jena wjele wjetřca a rjenřca hacz wchřęće družę kotowokoło, i teť domjęćęchu woni jecho, a me nej murtřacz řęđęćę mřoba rjana řořa na domjęćę řatwy, rjenje wupřčjchena a i dořłimi cęřami drobčij parlow rjenje wudbjena. řkobjdy, řiž k nej pšchjindžę, pařny pšęd nej na řoteni. Korla i teho řojna, řo je to jich řtalowa, a cęřinjęćę teź tať, a pařny pšęd nej na řoteni. Wona řęčęćę i řymaj řořakmaj,

kotrežž bęćętej Korlu pšchjwjęćę, a teť wafchjętej Korlu, domjęćę-řęćętej jecho do družęje hęty a pořawofajętej jemu, řo dęřbi řu fwojju drařtu řwly. Woni řo rućę rowmyřli a cęřinjęćę, řaž męjęćę řakane, řwupřwleķa řo a wobni hebi řřat wokoło řwota, řaž wchřęty družy męřacju; potom jemu teť teť hoły řjera do wlohşow na řłownje najřtalętej a wobwřřčjętej jecho řhjęny a ruzy i parlemi a domjęćęćętej jecho řęřo řtalowej.

Wł řo řta, řo me tym powjebadęřtu njemobę njęřęćę njęřčjřjinojwo namařęć, a wjele mořęć cęřitarjow wę, řo tať je a niz řinat. řdy bęch řo nęř řinat powjebal, hacz řo ta węř ma, dha bęchu wjele řęř řpřnali; ja pať njęřam řęř ale węřowjęć přęřacz. řsu wochle řraje, řiž maja řwojje wafchmja a řwřjřę, řo kotrychž my pola nař ničo njewęmę, a řhdyž wo nič řęřčjřimę abo cšjtamę, dha řo nam řřabdz dšimne, řwřęćęne, řaj řnanon řame řęř bęć. Wly pola nař tu węř řinat řwřbję. Wly řmy drugi lub, řmy rowmęceni, mamę řinaćę, řotnićę řojřnacę a mamę řęřobla teź řinaćę řořřub wo tutych węřacz.

Řaž Korla pořbđnjico řłoni, řhdyž bë jich řęč nawurňł, dha řhjęćę řtalowa přęřę řłotn řłut jecho do fwojjeho luda pšhjęćę; wón dęřbjęćę jich bęć a teho dla teź řajř řhobęćę řaž woni a dęřbjęćę řo teź tať řadžęřęć; wón dęřčęřęćę jim řple a me wchřęny rumy bęć. řhdyž Korla řařo ře řtalowej do hęty pšchjindžę, řhjęćę wón řařo pšęd nej na řoteni pařnbęć, ale wona jemu do přędy pšchjindžę, wja jecho řa řtwa, řjemi jemu přęřę cęřinjęnia a wopotřma fwojju mřořęć a dobročřjwocęć, wjebđęćę jecho nute, řhdyž na přamny rumje, řiž bë na řemju wupřčęřřjenu, wchřęřta jędz a picje řtejęćę, pořawofajęćę a urřowofajęćę jecho, řo by řo k nej řhjęłi a i nej jęđł. Ř hdyž wonal murtřacz jęđęćęřętať, jęđęćę teť tón ztył lub wotřacz na řelenej kwap. řo jęđj řtawčjřę, řpewacu a řejwacu, ta řtalowa i wón jow a napobjędu dęřbjęćę řo teź Korla do řejj dać. Potom řotęřđęčju řo wchřęřę a Korla bu domjęćęřędo do hęty, řiž njedalořo řtalow-řteję řtejęćę a bu jemu k řublenju přęčęřętať. — Wot teho dnja dęřbjęćę Korla přęřę wokoło řtaloweje bęć: wón řhobđęćę i nej na řořtrow a řojęćę i nej řędy, w fwojym cšotmje řjęřdo. Řeřo cšotm bë wo wjele řkobję wjęřęćę, hacz wón męřacju, pšęczož jich cšotmli dale ničo njebęchu hacz wupřbđnjene řłonk tųřčty řęřtomow. Teź dęřbjęćę wón wchřj nej bęć, řhdyž wona po řwje wokoło cšahajęćę, řo by řu dęřčęřęćę a ludj jęđłala. řwřjo wurřabđžowajęćęřę řo wonal w tym wurřim řaju, a Korla widjęćę tu tať dšimne řęřtomow a tať rjane řwęřti, řajřę řhjęćę njedy widžal njebę; jemu řo na teť řwje, pola řęřęle dobročřjmyř ludjęřłow a wobjęje pšchj řtalowej, tať řpobobajęćę, řo hebi ničo wjajy njęřabajęćę, hacz řo by řęřę a řęřę jich řęč nawurňł a řo mořł i nimi řęřęčęřęc.

(Wchřęčobnje dale.)

II. řudanske pradžęnia wo bibliřřchj wofobach.

řtaja řadyřęb-řwjala.

2.

Kotry řorbý řtal a řurony
řtęčnžnje bęćę řuđęnję řřotřany?
řtawu řnjajęchu řom řiwemę;
řrojne cęřenje w nim řo řęřnję,
řęřle dęčęćę wot njęř řmjerđjenje,
řo tam njebę řane wurtacę.
řtal tón njęřęčjōmřlj rēľajęćę?

Wotmořny na pradžęnia wo bibliřřchj wofobach.

1. řęřřor řugufřř. řuf. 2, 1.

Sy-li spówał,
Pilnje dšálat,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosť ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mérny
Čerstwoš da.

Nječ ty spéwał,
Swérnje dšálat
Wšéde dny;
Džej pak swjaty,
Dušá daty,
Wotpočá ty.

Z nječes mana
Nječ ái khmana
Žiwnoš je;
Žywa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Serbske njeđzelske kópjena.

Wubawa šo kóždu hobotu w Šsmolerzje knižicizščešćeni w Budyšćinje a je tam ja ščtwórtlétnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Čantate.

Žana 16, 5.—15.

Kaj je Žesuf hwojim wučobnikam w tymle šćenju do přejedy prajił, tak je šo tež stáło. Za tam du; trošćitá k mam pšćinúže, wón praji. Židž knjes a mišćtr je tam šćol; wón, kotřž židž hač dotal se rtom a ruku wobješe, je židž wopušćejil; ale nětt bu hwojaty Duch š židž wobjerjom, tón Duch, kotřž jeho pšćetrašni, hdyž jim pšćipowjedáše, šćtož wot jeho wša; kotřž jim do wišeje wérnošće wuč potáša a Žesufowu stult dale wěrnišće w nich a nade wišćem hwoćtom.

A tak, luby čítarjo, je to bišćeje pšćezó. Šwajaty Duch ma hwoje džéło mjes ćlowsjetami a čjini tole džéło tak, šo šo Žesufowe šćowo wobtwjerđža: wot mojšeho budže jo wšacj.

Kajže džéto lo je? w čjim stult hwojateho Duča mjes ćlowsjetami wobšćawa? — Našće šćenje nam praji, šo je to dwójate džéto a šo šo jeho stult po tym šćawo, kajžž my šćami šćmy. Trošćit a wérnošć ma wón ja pobožnič, šćotanje ja šćž; tónšćamy Duch po tajšćim wšćelato stultuje, pať na derjećinžaje, pať na bolosćenje wášćnje, ša tym hačž to kóždu wot naš šćinžja. Wo tym naš Žesuf w džemšćinžćim šćenju rošćuwćuje. Wujžjimo jeho wučěbu, hdyž hěbi pšćehšćateč dawamy

šćutk hwojateho Duča w ćlowskej wutrobje, pšći čjimž mamy pólnoč, šo a tak hwojaty Duch woboje čjini: šćtrafuje a trošćtuje.

1. Šćutk hwojateho Duča w ćlowskej wutrobje je šćtrafowanje; pšćetóž tak Žesuf wučobnikam pšćipowjedá: „Šćyž tónšćamy pšćinúže, budže wón hwoć šćtrafowáč hřěča, prawdošćeje a huda dla; hřěča dla, šo wóni do muje njewěrja; prawdošćeje dla, šo ja du k hwojemu Wóćej, a wy mje dale njewidžićje; huda dla, šo je šćeršća hwoć hudyžje.“ — Prawe wuloženje hćle šćowom lošće njeje. Šćto maju wone w jenotliwym na hěbi?

Šwajaty Duch budže hwoć šćtrafowáč, t. r. šćwaricj, pšćepolačáč, wohašćibj hřěča dla; wón budže ludžom hřěč pšćeh wóći šćateč, a tořu hřěč? šo wóni do muje njewěrja. A hlećeje, to je hwojaty Duch hnydom čjinił, jako bu hwojatkowicžku na wučobnikow wulaty; tehž je wón pšćes Pěťowu rót njewěrjožjom přewoňal a jim wóćrije porotowal: Wy šćje Žesufša Nazarenskeho, muža wot Boha, moril; a potom je jim tónle Duch pšćes tehošćameho Wětra do hwoćdomnja wolač: Knjesa žiwjenje šće je wy moril! Tak je šo Žesufowe šćowo dopjelniło: „wón budže hwoć šćtrafowáč hřěča dla, šo wóni do mje njewěrja;“ njewěra je Žesufša na hćižž pšćibila. njewěra je tón čješt hřěč wobelšća, šo je knjesa žiwjenja morila.

Dale: Šwajaty Duch budže hwoć šćtrafowáč, t. r. pšćepolačáč a wohašćibj, „prawdošćeje dla, šo ja du k hwojemu Wóćej, a wy mje dale njewidžićje.“ Tež to je hwojaty Duch čjinił pšćes rót japošćtolow a šćenitow: pšćetóž wón je jim móž a šćroblošć dawal, šo pšćeh hřěč njewěrjožnych hćižjowaneho jako šćrešćanjeného „pšćetrašnjeneho Šćobnika hwoćej pšćipowjedáču.“ „Wy,

leže jeho morili; teho je Bůh sбудzil, teho smy my wschytzy swětoke. Duž mjedz tehotla zyla Izraelka thēja lawčice, so je Bůh tehožameho Jesuša, kotrehož wy seže schřizowati, la knjeła a schryta polstaji — wola Bům we swojim swjatoctwomym přewowanju. Tak je swět prawdoše dla schřizowanj přišes sbudjenje Jesom schřizy, kotryž bu přišes to we swojej prawdošci wprawdženy přišed wschytim swětom; a i možnymy duchowymy słowami japoschytow bo tele schřizy wuonjachu.

K třećemu: Swjaty Duch budže swět schřizowacž suda dla, so je šeršata swěta sbudjeny, t. r. swět k swojemu postroženju a wobahňenju došnuje, so je jeho šeršata, kotryž běše přišes Jesušowu Bůmžerz na špacze dobył, wjele bóle dobyče šhubit a i tróna storožem, dokež je ho schizjowany a horičtanjeny Jesuš jako jeho přišewinjer wopokajal a ho nětko wofolo tutoho Jesuša lud špromadšuje, kotryž je wón wutorňowal wot wjachsnošće czjemoše, a dokež ho Jesušowi japoschytlo mjes lub tečela „t wotetworenju jeho wocezi, so by ho wobrocził wot czjemoše k swětu a wot mozg Satana k Bohu.“

Bo tajim wo hrěchu njewěru, wo Jesušowej prawdošci, wo sude, kotryž jeho šeršatu potřežni, dyrbi ho swět přišewofacž přišes swjateho Duča a i tym wobahňič, to přišepowjeda Jesuš w našim šerženju, a to je ho stalo hnydom wot teho dnja sem, jato bu swjaty Duch k Jesušowym wučobnitam poštanu a na nich wulaty. Zo je stut schřizowanja swjateho Duča w człowjeku, a to je wón hač na dženšnički džen.

Šlej, luby czitarjo, tež t tebi swjaty Duch wschědnje schřizowacy přišchadža; — schřizowajz twouju njewěru, malo-wěru abo pšahiwěru, twouju njeprawdu, kotryž cziniš, tak hysto hač praweho Boha sabywalš, twoje šatomdžowanje dobreho, hdyž w thodženju ja schřizowom wostwujješ, twoje helčenje je swětom a pokorjenje přišed jeho šeršatom. Hoj, swjaty Duch duchom, kotrež čže roškewěčič, žaneho mtra njewostaja, tak toľto hač je hiščeje swětošći w nich; wón přišecziwo wschemu wojuje, šchotž naškej šbóžnošci na pučzu štej, a wuonja w naš swjot stut je schřizowanjom, doniž ho jemu žyle njepodobam. Duž bojmy ho hrěcha; smy-li pa šhrěšili, dha njepřecziwmy ho swjatemu Duchej, ale dajmy jemu jeho dšeto schřizowanja we swojich wutrobach wuonjecz.

2. Druhi stut swjateho Duča w człowštej wutrobje je troštwowanje. „Dobre wam je, so ja tam du. Přichotž hby byd ja tam njeshod, dha by troštat k wam njepřichod. Šdyž pať tam du, čžu jeho k wam pošlacž,“ wraji schřizujz a pošnamjenja tuteho troštwarja jašnje i dalšimy słowami: „Šdyž pať tamny Duch wěrnosče přišidže, tón wam pučž do wschje wěrnosče pošlaže.“ Zo reka, wy dyrbiče, hdyž waš ja wopuščimy, tajšeho troštwarja došacž, kotryž wam doštanje a možnje pomoz šfici, přichotž wón waš na pučž wěrnosče dowjedže.

Tajše pomozj ho wschaf knješowu wučobnitaj jara potrebnji był, přichotž wón mejjadu čžežle dšeto přišed šotu a dyrbaču wulke bēdjenje wobšlacž, jako nětk wuidžechu, ewangelij njepřepowjedačž wschemu štworjenju. Š možnym duchom wěrnosče, kotryž je šhat a wótž žje a k temu mardať wot špaczta, woni njeshytne do ho šrašču, dokež jaž póšli wěrnosče i njeshčj přišed swětom wustupowachu. Ale njestraščujše ho! wón swojich troštwarje; wam dyrbi ho šchit a pomoz došlacž, možniča dužli tamny wobronjeny je. Duž wěrnosče wot Boha

budže waš wobžet, kotryž waš we waschjej człowštej šhubnje i mojego bōjškeho bohatstwa wobdari; přichotž wot mojego budže wón bracž a wam wudželec. Zo hu japoschytlo Jesušowi tež šhonicž šmeli; wschaf wem, tak bošacje je swjaty Duch swjot troštwarčji hamt nad nimi wuonjal a je šlabych człowšelow rjekow šhrobosče a wudžeršewosče šejinił přišes mōž a wobjenje bōjške wěrnosče.

A njeshmemy ho my, lubi czitarjo, tež tehle troštwowanja swjateho Duča nadžecž a jo na šebi šhonicž? Haj, to my šmēmny; wschytzy šrudni budža troštwowani, wschytzy šwōžni a wobčezeni wotšchowneni a wschytim, kotriž prawje wojuja, pomoz k bošej štupi. Zo pať njeshmemy šapomničž, so je jeno tym, kotriž wěrnosčji pošluchaju, pomoz Duča wěrnosče šlubjena. Jesušowym wučobnitam plačji to šlubjenje, duž tež nam, smy-li jeho wučobnitaj; thodžimy-li na pučzu japoschytlow, dha budže Duch, kiz jich wobžechje, tež i našim wobžerjom. Š derje nam! přichotž ničjo w tymle žiwjenju tak jara njetřebamj kaž troštwarja i wyboha, ničjo nam tak nušne njeye kaž šhonicž, so mamy Boha, kiz pomba. Na semi dže je hač wjele horja, tudy dyrbinmy tak někotru čžšnotu přišeničž a mamy špwtowanja wot wonka a wot nuška šnječji. Želi pať smy šhobu wěrnosče pošludni, dha přišidže tež Duch wěrnosče k nam a přišinjše nam wopravdžitu pomoz, so njepodležimy. A bywa-li nam šnadž ras tež šlytko, dha naš tola štrachosčji nejijama, haj, my pošbēwujemy ho tež pod mōžčnym njehjom, njewšdawamy ho wutrobosče, ale smy ščeršplimi w horju a šbōžni w nadžiji. Duž, lubi czitarjo, dajče ho schřizowacž a k dobremu czahnyčž wot swjateho Duča, dha budže wón waš tež troštwowacž we swojim čžu! Šamjei.

Domjazy kšhij.

Wěčež do kōšeho šchječžijanjeho domu ras horjo abo šhijž šajwupje. Ale ranje w domjazyh šhijžu dyrba mandželny we wěre a lubošci twjerbje šromadu džeržecž, ho šnapščeznje pošbēwacž a troštwowacž. Tak njeshmēč čjinič, kaž šhobowa žona čjiniče, kotraž k swojemu čžešto a doľto šporemu mužej rjekny: „Džeržič ty hiščeje twjerbje šwouju šwěrnosč? Pošojnuj Boha a wam!“

Nat ma ho wot muža a žony šhijž, jimaž wot Boha napoloženje, njelč, to pošlajje nam na rjane woschje pobožna pruša šralowa Louisa. Kotraž we dnjach čžešeho njeshoža šwoujemu nanej pišošče: „Naby budžecze, mōj luby nam, šhijčecž, so ho njeshože, kotrež je naju potrebnije, do noju mandželšeho a domjažo žonjenja šachšchžacž njel. ale je třkam čžim bóle wobtwjerdžilo a namaj hiščeje lubšče šczimilo. Mōj mandželšči je mōšošwitiči a lubošwitiči dužli hdy. Wščera wón rjekny, tak i niša přiecž a jednorje je šwouimaj šwěrnymaj wščowomj na mnje šlabajaj: „Ty, luba Louisa, šy ho mi w njeshožu hiščeje doščida a lubšča šczimila. Wščo je šhonenja wēm. šchto na Tebi nam. Njehš wotachš wšhor šowri, hdyž jeno w naju mandželštwje dobre wjedro wobšchowamj.“

Tak bē prawje. Njeshože luba, kotrež dže běše čralowšeho doma šamje njeshože, šwouja šrala a čralowu jeno hiščeje twjerbjeho šromadu. Tež Dr. Luther, kotrehož je dže Bůh ho jara wjele domjažo šhijža wobžil, mōšošče wo swojej mandželštej praječ: „Ša mam pobožnu. šwěrnū žonu, na kotraž šwēt ho mužowa wutroba špuiščecž.“

Khwalemy budź Bóh ja dar swojeho słowa!

(Zaf. 1, 16—21.)

Hłóh: Hóh bóg ja i tawjmi jastłami —.

Klincz kallekija radosćziwe
Nam i dżakawneje wutrobny,
So dal je swoje słowo mile
Bóh Wódcze, człowiutu pščećelny;
Wšchat pšches njo džeći Wože hny,
Duž wutrobnje ho trawujmy! —

Dar dobry wjchón a dokonjant
Nam i wyhofoćeje fliczi ho
Wot Wótzja śwéta, zohnowany
Sa wódžerja nam Wožeho;
Pšches słowo wernofceje je nam
Čžeć namafacž dal i njebešam.

Pšches njo hny pšched stym jatłowani,
So w hrěchach njeblubžny ho,
Na herbstwo šbózne powołani,
Do raja junu trahneho
Tam dozpimy do towaštwa
S nim, kiz ho ja Wótzja nam da.

Duž njećizitoješ wjchu wotkľadujmy
A wurjeđzmy ho wot šłóćeje;
Pšches słowo Wože wurjowjećizujmy
Ššo, sestawajmy i bludnofceje,
Zo i myhlu čžećej jasčimimimy,
Hduž dostali dar trahny hny!

Wšchat šbóznofež i nim ho poščicujje,
Hduž do duške ho jatčžećepi,
Naš do śwéta i čjmy potajuje
A i njebešam naš wobnowi.
Duž khwalmy Woža rabožitnje,
So w słowje dawa žiwjenje! —

U.

S winoweje stwy.

W někaťej winowej stwy šebžećej jedny wjchódnny hóćež blisťo pšchedawanišeho bliba a štyščećej, tak ho tam ščebowaze rostřećžowanje wjeđišiče:

„To wino dyrbí ja moju žonu być, kotraž hižom na dwa j męhazaj špora leži. Kak wjele plaći dža blesča wot Wajšeho najtuššeho?“

„Gwónu a 50 nowych.“

„Se to pak tež dobre?“

„To móže Wajšča žona hižom pieć.“

„Da wšchat dyrbiju šóžny pjenješt bromadu braccž, pjenjeju hu nimale wšče, a haptyřat čže plaćeny być; ale ja čyžł swojeje wobhej žonje rady najšpřećej dać. Šenano mošt hiščećej něšto wšchšicho hieć. Šchtoha bliščećej plaćži?“

„Gwónu a 75 nowych.“

„Se to wjele špřećej? Moja žona wšchat dyrbí dobre wino pieć.“

„Wščo, rostžel je štobžicž.“

„Wy macje drje jo potom hiščećej dróžje?“

Duž powněmtny ho pšchedawat, šotremuž tole witowanje pozčimafce wóćećejne być, a džećej: „Šaj, haj, tak wyhofo horje, jo drje Wj blesču japlacžicž njemohli, byščećej tež najhšlubščo do

šwojeje móšćiczi pšchimynli. Kak wjele dža čžećej po prawym męćež?“

„Aj, i woprěda jemu blesču; ja njemóžu wjazy kpicž; ale dajće mi tola blesču ja dwě hrwinje; ja čyžł swojeje žonje rady něšto prawje dobreho pšchimjeć.“

Duž tamny wjchódnny hóćež i frutny troćčelemi pšchistupi a e kuppzej rjetny: „Šubj pščećelo, macje Wj šharu je swojeje firmu pšchi hebi?“

A řaz šože pščećežde šthudho nuža ta myšt: Šónle šnješ čže najšpřećej pola mje džećež dać; wón widži, jo hny šchew; to budže wóšebna wjeđžba. S řitutom šchepotajšy wučžabny swoju šharu, pokłoni ho a džećej: „Šaj, mój šnješ, jeli móžu šhucžicž.“

Štary šnješ pomyhli wšchi hebi: najšpřećy čyžł ja tebi rady pokľužicž. Šwón položi ruku na šchewzowe ramjo a wóšće rjetny: „Wđj pščećelo! Wj macje drje swoju šhoru žonu tak prawje i wutrobny lubo?“

Na to čyžyše šchew wutrobne haj prajicž, ale hnyli bęchu hižom předy tu, a te rěčachy dže tež japnje doćej. Šwón žaneho šłowčžka wurje njemóžejše.

Rubofčimy šnješ pokračejše: „Něto džećej domoj: wino hnydom ja Wani pšchidže. Sa ščebu bleschow a ja plaćžimy dajće ho jeno mi poštaracž. Sa dawam Wajšej žonje šbórtowne wotkhorjenje pščeć. Do šupa! Ššo niz halle džakawacž! Ššym general byt. Do přěda i swojeje žonje!“

F.

Spodšimne wóđjenje.

Hšičećej njewoćžičžejane powjeđančžo, špizane wot š. Kulmana, w swojim čžahu wučžerja w Delnim Wujšidže.

(Přotračžowanje.)

VI.

Wšew japoćžatku bę prajene, jo wšchitje šóžje, kiz tešdom i Amšterdam šđjednu a na šotřchž jenež bę našč škorla, ho do našščećej Zndišteje wješechu. A řaz bę dale prajene, dža po přenjećej nozy njewjedra žana wot hny šóžžow wjazy wđžecž njebč, hacž jeno ta jena, na šotřčž bęču škorla a jeho towarščhojo. Šóžje bęču tamne šóžje woštale a hacž bęču tež woštamane, to woni njewjedžachy. Wšo ludžoch, kiz bęču i teje woštamane šóžje do čšotmow šestakali a ho wotwještli, škorla ženje ničž wjazy njebšyščećej a tež njeshoni, čži hu najšpřećej wšchitžy na mořcu šawutšili abo ho šatepili, a bę ho jim po tajšim najšpřećej tak štal, řaz tym šjom towarščach, šotřčž bęču i škorlu na mačym čšotmifu byli. Še tamne wošom šóžžow, a tež ta woštarka, kiz bę štanym ja šchit, pšchidžedžu do Zndišteje.

Hduž ščejža ludžo wot naš, to řeka i Eurošpřeće do Zndišteje na šóžji řeć, dža dyrbjo na wulle atlantiskje mořjo a potom po nim pšchego ř potokju nimo Afriki, jo jim Afrika i šewžny woštawa. Šduž hu hacž na šónž Afriki doželi, wobđu wo šobledni rož tuteho řtaja, pšchidni do indiškeho mořja a jędu pšchi napšchecžej štronje Afriki řašo horje, hacž do Zndišteje pšchidnu. Šo je dalšti puć, ři šawšynt milow mača eji ludžo řeć.“

Wšew mořjacž je wjele šupow, mačyž a wulšich, řaz tež w indiškim mořju, a tam bę, šđžecž bęćej ho jim jich šóž woštamala škorla bu na špobžimne wučžanje pšchi žiwjenju šđeržžany.

Šupa, na šotřčž škorla bę, njebč jara wulka, pščetož ja dwa j drujej móžčećej ho žyla šupa pšchacž wot jeneje štronj mořja hacž i drubej, ale plódba a řjana bę řaz paradis, a njebč tam žana hnyta ani mjerženje, ale wobštajne nalećžo a pšchga natury ja žyle što njepšchesta a řjanofč njelohimy. Wšes ščotomami, kiz

* W něčžim čžahu wužawa ho šotřčž puć, pšches Ššerježošenište a Čšerwene mořjo wjeđžaj.

na tej kupy roszęceku, bęchu kłębówce sętomy a palmy, kotrychż bę wulla mnohota, najwużnitřisje.

Kłębówce sętomy rostu f lięzom a f halojami każ najsje gadowce sętomy. Na nię rostu plody, wjeńskie hać dwę muskei pjańszi hromadže. Tute plody jędba ho je sętomata hęre a hu jara dobre, też budža warjene a pjeżenc, a hdyż hu pjeżenc, kłębowa jako pšeheniczny kłęb. Czorni ludžo je takle pjezu: najprjedy pala drjemo, so maja żehliwne wuho a popjei, naktadu kłębówce plody, do palneho lięca jatwalene, na horzy wupaleny blať, řęspajiu horzy popjei sašo horje a hweńcha też žehliwne wuho, a na wjcho položa potom nięschto řucheho lięca a drobneho drjewa; a hdyż je potom wjcho wuhęęnyto, dha je jich kłęb pjeżeny. Takle pjeżeny dostawa wjcho brunu skorci każ najsč, a ho potom traje każ najsč a kłębzi każ najsč pšeheniczny kłęb.

Wot palmowych sętomow rostu tam tjoje. Najprjedy gadoma abo winowa palma. Wona narosje na pol sta łohęzi dołha a nima wot pjeńka hać do wjeńchija žanych halořow, na wjeńschju pal je wullf řępřerjaty čjeż dołheho a řęhřeřeho lięca, kř žo do wšchęž bokow řmahuje, a je ta wot woprawdže trařny a maje-řteřli sętom. Na wjeńschju pod lięzom roszęce řab, kotrųž dotle řeta, te hu wjeńskie hać najsče řlowi, rostu pať na křcach, każ najsče wino, na jenyum sętomje huřto dwoszeći lięzow a na jenej křzi wot sta hać do dwęju řlow plodow, kotrež hu nimo męry dobre, řępře je hać žadny druhi řad. Tele palmy narosiu f jadra a njepřučeřeja f korjenja młowe sętomiti, każ nęhđže pola nař řlowiczna, też njemōža hu palmy řęčęřepić, doleř žanych halořow a řchmutajow njęčęřja. Najlęnje rostu palmy pšči wōbnųch řekach abo pšči wōbnųch řokach. We najwjeńschjej horoszeći, hdyž je wšchřřon druhi řad na sętomatach řetawř a hdyž druřim sętomam lięce wotpaduje, řelenja ho palmy najřetieřho a řrawja teřdom wječ plody. Hdyž hu datle řate, je to řa tamne hōłczata wulle wjekele, pšchetōz wone nęř na palmy čokpaja a wotręřuju řate křče, deleřach pať dęřeja mačęrie wulle pšachty, na kotrež hōłczata wotręřane křče wřęčęřaja. Datle ho hęre jędba.

Worjeřina palma je we wjchēm žple na winowu palmu podobna, jeno řo na nej wulle worjeři rořtu, wulle każ dęčęřna hřowa. Šchřowřina worjeřa je dwosja; ta řwonřowna je tořta a ničjata, a hdyž je řuchta, mōža ho pol łohęca dołhe ničje wot njeje wotręřahowadž. Š tutyč pletu ho borenja a řchřty, też hōdža ho wone ttač, każ najsče pšchędjeno. Šnuzřowna řchřowřina je wjerčda řaž roh, a w tutej řchřowřinje je jadro, wulle każ huřaje jejo, a jadro je kotowotoło f bękei řłōdřej juřduj wōbdate; juřduha řłōdži każ najlępřeje młoto, jadro pať wjele řęnje hać wōłřte worjeři. Tuta gadowa juřduha bę, kotrųž czorni ludžo skorci pičž dawachu, hdyž wōn řhory a řřaby řęčęře, a kotrųž jeho tať wōřřewi a popřili.

Mučna abo muřowa palma, we řrořęřenju tamnųnaj řuna, je tať tořta, řo ju wullf muř f wōbēmaj řukomaj ředom wopřchunuje. Špoby řory, kotrųž je nęhđže dwaj porřtať tořta, je žnyh řchřom wot řorjenjow hać do wjeńchija řame mjehle řro, każ nęhđže pola nař w bořowym drjewje. A tuto řro jara derje řłōdži. Hdyž je tamni ludžo f wōdu wupłozaja, ničje f njeho řwajęřaboju a je potom wuřřiwřo, dha je to řjana bęla muřa, a mōže ho přchęřjež każ najsča řitna. Tuta muřa też f nam pšchřřadža a w řlamach řa tuni pjenjeř dořtač, je bęla, teř brun-řojta a řornjakořta; ludžo pola nař polimtu wot njeje warja.

Wjchřte palmy hu řa horze traje jara wuřitne, pšchetōž woi nič hu tamni ludžo řwija; f jich lięzom, kř je řoro łohęč řchřerale a řti łohęče dołhe, řřyna woni řwowe hęty, tež pletu wot njeho řchřty a wjerčęja bōrnija. Na łupje, hdyž řkora bę, bęchu wřđřite hęty f palmowym lięzom řryte. Tak je ho Wōb řwiesja wjchřřich ludži řaral; nam je dať řita a řen a řad, tamnym

pať kłębówce sętomy a palmy; wchudže je miłosř teřowameho Wōřta. A derje řym čłowjekam, kotřř ž bžalom řwōj wřchędž kłęb f řebi řjeru! —

(Přichřobnje dałe.)

Wřchelake f blřka a f daloka.

— Přichřobny řchřowřřk přęčęři najsč lubowany řtal Wjebřřř Wugři přeni křčž řwōj narodny bęři a nęřotne dny po řym, 29. meje přichřędže wōn do najsčje řuřija. Šchřowadne řhodowanje najsčeho řerřřeho luda budže 30. meje přchęd řerřřřm domom w Budyřřinje. Přřči nim mōža ho řerřř wuřoj, řony a młowe řolzy wōbđžęlic. Wuřoj moja přchřřz w czornej dralče a wřhřřim řłobtu, řony w řmařnej dralče a řolzy jako družři. Wōřębeje też wot řonjageho řodu ho bękele wōbđžęenje wōcřatuje a řhřři ho pola řinjeja řachaniřřeho wřđdarja Šchřewęřřta w Budyřřinje bōřny řamowřęž. Ša řony a řolzy budže řhofej w řerřřřim domie a potom řa wřchřřich řhřowadny wōbied.

— Njemęry w Ruřřte njęchōdja pšchęřtač. W Přerřowřobže je ho 1200 dęčęřęřerjow řojalo, doleř řřęřž přchřowowachu.

— Žalostnje mōr wōřębeje řęřba w řnbřřej řařřadža. Wot 1. januara hać do 15. řapřeteje je 576,366 na mōr wumřřelo. Wřčřby řa přerřawřęče řęta řu 1903: 651,273; 1904: 1022,299, ale tele řęřby řawřta řęřdom na žple řęto.

II. Ğudanske prařřenja wo bibliřřich wōřobach.

Štaja Nadyřerř-Wřlja.

3.

Kotry řtal je mandřřellřu Rořhřewany řařřorčřit
A řej niřtu řyřotu
Na jej' męřto wuřřwōřit,
Kř ž bę řjana, ale řhuda,
A też njebę f jeho luda;
Je, hdyž bęřęe řralowa,
Šwōj řpalah řwry řęřęřata;
Řanida ju bęlo njeje,
Wřčž je řchřachty řařpřiteje;
Řarřowata njeje řo
Štaroh' wujja řhudeho. —
Wřčř, řotre mjeřo wōna ma,
A řal tom' řralej řęřaja?

4.

Kotry řtal je muřow řřad
Do wřřřřřřřř męřtačřa,
Řrutu přchřřřřřř řim bať:
„Šřowřuřęče tamni dęčęřatřa,
Kř řu řřřřęče male nęř.
A niř řarčęře dwęju řęř?

Wōtomłowu na prařřenja wo bibliřřich wōřobach.

2. Antiochų Epifaneř. — 2. Řalf. 9.

„Pomhaj Wōb“ njeje jenož pola řwiesjow duchownųch, ale też we wřchřch pšchędawarňjach „Šerw. Rowin“ na wřach a w Budyřřinje dořtač. Na řchřwōřčř řęta pščři wōn 40 np., jenotliwě čřřřřla řo řa 4 np. pšchędawaju.

Sy-li spěwat,
Pilnje dšelaš,
Strowja će
Swójbyj statok,
A twój swjatosk
Zradny jo.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Luboš ma;
Bóh pak swérny
Prěz spaš mérny
Če ratwoš da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje dšelaš
Wšedne dny;
Dšedn pak swjaty,
Duš daty,
Wotpošá ty.

Z njeboš mana
Njech čí kámana
Žiwnoš jo;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokroš čel!

F.

Šerbske nježelske kopjena.

Wubawa ho kóždu hobotu w Šsmo lersez čubiczišćečeti w Budyšinje a je tam ja schtwórčlětnu pscheplatu 40 np. dostacj.

Jeho Kralowstej Majestosci

Bjedrichej Augustej

wšahi wopyčeje šerbskeho kraja.

Dženš, Kralowsta Majestosc, s wutrobu wita
Tež šerbski lud Tebie k nam do Łužizy;
Wón „hlawa!“ Čji wysla, ho tradoju schfita,
Kiž rukuje šcepta Twój milosćinow;
Duž s wěnzami, pletwami, šhorhownjemi
Wón w šwěrcje a luboicji hoštuje Čji.

Wšče wutroby Šerbow Čji radojnje hraja,
Čhyt s milosćju pschijecj jich hošdowanie;
Žich wóčka a pschěca njech Tebi dženš praja,
Kač wo Šerbach wutroby lubuja Čje,
Šdžez Čeršny a mlódnj keje wóčezimstwa šptom
A šwěra ho haji sa kralowki dom.

Ča milosć, so nastupi našče tež hona,
Džak hlakoko šachuty, Majestosc, wšmi;
W tym pschěcu: Čje pschewobž Bóh! bija wšče hrona,
A s wutrobow proštwy du k wyhošosci:
Bóh krala njech šchfjuje, pošojnje
A šbože da ja jeho kralowanie!

K. A. Fiedler.

Rogate.

Jana 16, 23. — 30.

Rogate rěta ta nježela, kotruž dženša šwjećimj.
Rogate rěta po naščej rězi: modlčeje šo! K modlenju
napomina nož hižom tón žyly čas mjes jutrami a Božim

štwěčom, k modlenju napomina tón Rnješ po naščim
ščzenju tež šwojich wučobnitow s móžnymi šlowani a
powoła ho pschi tym na lubosć šwojeho njebjěšeho Wótza,
na šwoje šamšine šřednište šakwojštwa a na prawo a
pschisplaknošć Božich džeczi na semi. Wón jim praji,

so budže jich wjekele hatte dopjelnyne, hdyž so pravje modlicy móža. Mózemy dha pať so my hižom pravje modlicy, haj, móžemy dha so s zyla hiščeje modlicy? Čezho dla tola jich wjele, kiž wšchat swontownym kščešcijanam kšučkeja, ho s zyla wječaj njemobli? Woni nje-móža bo wjažy modlicy; pšchetoz hdy bydu to modli, bydu to tež čjini. Abo ménimy, wo so hižom pravje modlimy, hdyž ho drje modlimy, ale próžemy jeno wo seniste wječy, wo dobre pšóne wjedro ja našče pola a jahony, abo modlimy ho jeno wo čjélne mozy a próžamy jeno hdyž ležimy na thorožozu, wo strowosće, ale wo drubej modlitwje nižjo njewěmy — ne, tajžy ho hiščeje pravje jato kščešcijenjo a Bože džěci njemodlimy. Abo ménimy, so ho hižom pravje jato Bože džěci modlimy, hdyž wšchat so kóžy džej porjadnje modlimy rano a wječor, k lědu a wo tle blida, porjadnje tež njedjelu wo njedžeje w Bóžim domje so modlimy w šchromadžijnje wěriwječy, spěwamy pať krowje modlitwy jeno s hubomaj bjeje wščeje nutro-nosče wutroby, dha tež njeižmy hiščeje ho pravje a jato Bože džěci modlili, ale jeno kaž pohanjio, kiž hebi myšla, wo wuštyšcheni budža, hdyž wjele kšowom čjinja. A ty, kiž ho je sprawne myšla modlišč, kaž Bóžy to pščitaje, a tež plačo so modlišč ho w našch wutroby, ale modlišč ho bjes kšlneje wjekeleje wěry do wšchomóžneho Bóha, s kotrumž so jednamy wěšč pščeš Jezom kšrysta, krowejeho Šbóžnika, a modlišč ho jenož s bojošezu jato k šrowemu kšnjeje a Bóhu, kiž daloto je, dha njeižy ho hiščeje w j mjenje Žeušowym, njeižy ho hiščeje jato kščešcijan, njeižy ho hiščeje jato džězo noweho kšluba, ale jeno jato hyn noweho kšluba a jato wotročć jatonia ho modli. Šcho pať k prawemu modljenju kšučka, to praji nam tón kšneš ham, tón wulki modlić po naščim šezjenju. Wón naš wučzi ho modlicy jato kščešcijenjo a džěci Bože a potašnje naš na teho, te kotrumž ho modlicy, a na teho, pščeš kotrehož ho modlicy, a na teho, w kotrumž ho modlicy durbimy, a šajte je to prawe modljenje Bóžich džěci.

¶ prawemu modljenju Bóžich džěci kšučka,

1. so Bóha mamy, te kotrumž ho modlicy móžemy,
2. so Šbóžnika mamy, w kotrehož mjenje ho modlicy šměmy, a
3. so Duča modlitwy mamy, kiž naš ho modlicy wučzi!

1. Wajprjedy durbimy Bóha mječ, te kotrumž ho modlicy móžemy; pšchetoz ho modlicy rěka: s Bóhom rěčecy, Bóha próbocy, Bóhu ho dšakowacy, kaž hižom pšalmista w tutej myšli rjetnje: njedž ho tebi jpodoba rěč mojeho rta a rozbrěčenje mojeje wutroby pšchod tobu, kšneje, moja štafa a mój wumóžino. Tajšeho Bóha pať nimaja a njelajaja wščitzy, kotřž so kščešcijenjo mjenuja. Nje njedchamy hatte na tydž špomnicy, kiž praja: Bóh njeje; pšchetoz hake wot hebe ho šroymy, io ho tajžy tež k Bóhu modlicy njemóža. Woni šu šlepi a hšučki na dobo, hšóřici hač pohanjio, wo kotreščž tola hižom japoščotol Pawol rjetny: io Bóž je, to je jim šjewenje, nješbóžomni čšlowjetojo, kiž šu kóždemu rošownemu štworzenju pščinarozěne čjuzce ja Bóha šhubili.

Držy šašo šu, kiž drje Bóha maja, niž pať tajšeho, te kotrumž ho modlicy móža! Woni hebi hami jašni njeižy, šcho do Bóha je. Woni hebi myšla, so Bóž daloto wo tutenje šemje bybli w druhim šwěčeje a ho wo čšlowjekach a jich čjiniženju njestara; woni drje hiščeje ja

wěrho maja, so je něhdy Bóž tutón šwět štworiz, ale něřt dže tutón šwět dale a wščitto, šchtož ho na nim štawa, štawa ho po njepščejomnych naturličich jatoniach a Bóž njemóže wjažy do šwěta nuts došahnyć je šwojeje riku. Že dha pať to Bóž, te kotrumž ho modlicy móžěch? Tutón Bóž nima wočzi k widženju, ani wučzi k štyščenju, ani rót k rěčenju, ani ruzy k pombanju; šcho pomha něř modlenie k tajšemu Bóhu? Šso modlicy a próbocy rěka: ho k Bóhu wołacy, so by něščto dal abo njedak a nješbožo a šte wotwobrociz. To pať Bóž džěci šwěta njelamóže. Ale njedyrbal dha tón, kiž je wočzo ščjini, ham widžicy, a tón, kiž je wučo štworiz, ham štyščeć, a tón, kiž je čšlowjetam rěčy dal, ham rěčecy móž? Wón, kiž po šwjatym pišmje tať hšito k modljenju napomina, tón njedyrbal modlitwy wuštyščeć móž? Šyle wěčeje, wón čjini po woli tydž, kotřž ho jeho boja, a štyšci jich wołanje a pomha jim. Tuteho Bóha wotajtim, praweho Bóha, durbimy mječ a šnacž, io bydamy ho tež pravje k njemu modlicy modli. Wón je tón Bóh, wo kotrumž nam šwiate pišmo přěduje, tón Wótž naščeho trjeja Jezom kšrysta a našč Wótž. Wšchat tón kšneš ham po naščim šezjenju rjetnje: ja čjož wy teho Wótža próbocy budžecje, a potom dale: Wón ham, tón Wótž, lubuje waš, dolež wy mje šubowali a wěřili čěje, so ja wot Bóha wuščot šum. A tež šuščer praji po narězi šwjateho Wótčezenjača: Bóž čže naš s tym wabićy, io my wěřicž durbimy, io so wón našč pravny Wótž a my šim jeho prawe džěci, io bydamy škroble a še wšchaj našijny jeho próšati, jato lube džěci krowejeho lubeho nana. Čžemy-li potajtim pravje a jato džěci Bože, jato kščešcijenjo ho modlicy, dha je najprjedy nulne, so Bóha mamy, te kotrumž ho modlicy móžemy, a

2. so Šbóžnika mamy, w kotrehož mjenje ho modlicy šměmy.

Pščeš toha dha šmy Bóže džěci? Wy šče wščitzy Bože džěci pščeš wěru w kšrytušku Želuju, praji japoščotol Pawol po kščeje na Galatistich. W kšrytušku je naš Bóž šubowal a lubuje naš do wěčnosćice; kšrysta dla wón nam hřešči wodawa, pščeš kšrytuška šmy s Bóhom šjednami, w kšrytušowym mjenje šměmy s modljenjom škapacy wo burje njebieškeho wótneho doma. Šchtož w tutym mjenje ho modlicy móže, tón došawa, šchtož próšy. W Žeušowym mjenje pať njemóže ničto próbocy, šhita io je pšchod pščeš wěru pravny ščjiniženju pšchod Bóhom. Tajžy šwimny pšchod Bóžy trón wšchat hřeščinizy, ale hřeščinizy, kiž šu w modljenju kšrytušowu prawdoščy a šule prawdoščy a drohu šašuzbu kšrytušowu we wěčeje njebieštemu Wótčej přibóžžerca. Šchtož ho tak modli, tón njestaji ham pšchod Bóhom je šwojim modljenjom, ale w nim a pščeš njeho rěci kšrytuš ham. Tajte modljenje je prawe modljenje a modljenje Bóžich džěci, kotrumž je tež wuštyščenje šhubjene. Ššmy dha my tež pšchodjo ho modliť w Žeušowym mjenje, ho modliť niš jeno po jeho pščitajni, ale tež s doměrženjom na jeho drohu šašuzbu, w jeho myšli a w jeho duču? My durbimy tola tež

3. Duča modlitwy mječ, kiž naš wučzi, ho pravje modlicy. Tón kšneš praji: to šym ja k wam w pšchitowach rěčal. Čšaj pať pšchitžbe, so ja w pšchitowach wjažy s wami rěčecy njebudu, ale ja budu wam ššwanje pšchitowjedacy wo mojeho Wótža. Šby tutón čšaj pšchitžbe? Šato šwjatki šwjaty Duch, Duch šnadny a modlitwy,

wuczobnikam daty bu, tehdy woni nawuŋnychu ſo prawje modlicy. Schtôz tuteho Duchu modlitwy nima, njemôže ſo hiſchôže prawje modlicy. Duž dyrbimy Woſa najprjôdny proſbyč w Duchu modlitwy, pſchetož Woži Duch ſwêdciſi naſchemu duchej, ſo Wože džečzi ſmy, a ſchtôz je džečezazeho ducha doſtač, tón wola: *Abba, luby Wôdče!* Wôžemy ſo prawje modlicy jačo džečzi Wože? Borjno pomogumaj ſredtomaj Wožeje hnady, Wožeho ſłowa a ſakramentow, je modlitwa jedyn tych najmôdriſchid ſredtom, kiž nam t werniemu ſcheceljeſijanſtuw dopomaha. Se ſlujnej ruzi doſahuje modlenie moſt rjez do njebjeſ nutš, horje k trônej Wožeje hnady a pſchujenje wot tam wiſchelake dobroty w czeſlnych a duchownych wêzach dele na tule ſkudu ſemju. Duž modlmy ſo jeno prawje jačo džečzi Wože, jačo ſcheceljeſijenjo, dha budžemy bracy a naſche wjeſele budže dopjeljnene. Gamjeit.

Bože ſłowo — ſwêtko na naſchid pucazd!

(Zak. 1, 22—27.)

Glôb ſje „Ewâ. wjeſ.“ 3. Kit., c. 6): Knježe, ty by naſcha jahnôſč —
 Galluluja ſanoſchujmy *Wobarmo ſy wobſladowak*
 W ſbôžnym cza ſu jutrownym, *W jahnym jecho ſwêtko te,*
 Nadôſčini polbôžujmy *Wobarmo je Wôh cje wolač,*
 Knjeſa j ſłobom wyſtažmy; *Lubujjeſch ludakſtowo.*
 Wndobôl je wón ſo j rowa, *Prôžuj ko byčz cjinječ ſłowa,*
 — Nabjija j nim ſhobdža nowa! *Dha ſy buſcha j Woſa ſtrona!*

Zutrowne je ſradowanje, *Žiwjenje ſo pſchetaſnjuje*
 Kotrež nêtko wotučy, *Wobnowjene piſches ſłowo;*
 Dopjelničo poſobanje *W hnadže Wožej wotpocžuje;*
 Je po cžlowſtwa w cžaknowečzi; *Schtôz je ſapſchječz dat ſo;*
 Žinewo my Knjeſa mamy, *— Ebôžny budje cjinječ ſłowa,*
 Ežerčz a ſhwatbu jemu damy! *Ebôžnik žiny jecho ſłowa!*

Ebôžnik j nami wobſhaduje, *Knicozna je ſlužba Woža,*
 Pola naſ je wſchitke dny; *Mjeſtluobčeli-ſi jalyſta;*
 W ſłowje Wožim roſtrêčuje *Wnêweho paſ žôrto ſboža*
 S nami wón ſo pſchecžetmy; *Lubôſč, j Woſa roždžena,*
 Sswižza nam je ſłowo jecho, *Kotraž ſlužječ Bohu žada,*
 Sswêtko doſtawamy j njeho. *Dyž j na žalôſč bédnych hlada.*

Wutrobu nam roſhwêtkuje, *Estužba cžſta, njelmojana*
 Ežemnoſč wſchitlu ſačžeri; *Pſchêd Bohom je lubôſnoweč,*
 Žinowenje wſcho wuſhwječuje, *Duſcha pſchêd ſtym ſakhowana*
 Ssmu-ſi j nim ſo ſwjaſali, *Wôſtanie, na wjeſtetočz,*
 So po wuſchje jecho džemy, *Seli ſlužba Woža bêdže,*
 Ežinjerjo byčz ſłowa cžemy. *Kotraž cjinječ lubôſč cžyſchje.*

Boſtlučar niſz jeno ſłowa *Sswêtko nam je ſłowo Wože*
 Dyeč. — nê, cjinječ žada ſo; *Ra pučzu piſches žinowenje;*
 Yeno poſtlučac je hoča *Dawa bučſi mër a ſbože,*
 Prôža, hante jebanſtowo; *Nabôſčz naſcha wôſtanie!* —
 Mjeſchôſch-ſi byčz cjinječ ſłowa, *Wudžmy cžinjerjo dha ſłowa,*
 Snada pſchêd tobn ſo ſhowa! *Kiž naſ k Wože j ſtužbi cewoča.*

Bože ſpêčje.
Mat. 28. 20.

Schtôž cže wêrny ſcheceljeſijan byčz, tón dyrbj najprjôdny wêritwu wutrobu nêčz, ſo by ſapſchječz moſt te wulle a džiwnu

wêzy, kiž nam w ſcheceljeſijanſtwe napſchecžewo ſtupaju. Wuſta wêra je tola nuſna, hdyž cžemy w duchu ſlêdžieč ſa tym Knjeſom a Ebôžnikom, kiž nêtko borjeſtpe do njebjeſ a ſo jačo wročzi do njebjeſteho wôžnywô droma, ale džiwno ſu tež te ſłowa, kotrež je tón Knjeſ tehdy wuprajil. Kaſtu môž a kaſtu doſtojnoſeč wón ſam hêbi pſchjupowa, hdyž rjeſnje: mi je bata wôſtita môž w njebjeſach a na ſeni, a kaſte potajniſtvo je to ſlubjenje, kotrež wón ſwojim wuczobnikam pſchjupowjeda ſ tymi ſłowami: *Slaj, ja hym pola waſ wſchitke dny hačz do ſlônczenja ſwêta.* Za hym, tole ſlubjenje ſapôčina ſo w tym wotomſkjenju, w totrnyž jo tón Knjeſ wuprajil, ale wono ſwopſchima tež wſchitkiſki wuczobnitow we wiſchêd cžabach. Tón Knjeſ cže rjez, ſo cže ſwojim wuczob- nitom ſwoju môž a njebjeſo ducha ſobudželječ, kotraž dyrbj jim ſtajnje k dobyču dopomhač pſchj wſchêd, ſchtôž jich potrejič. Duž roſpominajmy hêbi bliže tole ſłowo *Slubjowe:*

Slaj, ja hym pola waſ wſchitke dny hačz do ſlônczenja ſwêta jačo ſlubjenje, kotrež wlačzi

1. žyrlwi Khrjſtuſhowej a
2. kôždemu wuczobnikej Khrjſtuſbowemu ſamemu.

Slaj, ja hym pola waſ wſchitke dny hačz do ſlônczenja ſwêta. Tole ſłowo dopjelni ſo hnydom na jecho wuczobniſtach. Hačz doſtał bêchu woni ſłabi a njewêdži wo wêrje byſt, nêtko pa ſu woni hplni we wêrje, njebjojni, polni wjeſeleje nadjize; pſchetož tón Knjeſ je pola nič a wón woſta pola nič. Kaž rjany tež tón cžab bê, hdyž bêchu nêhdy j tym Knjeſom bromadže byli ſa jecho ſeiſtje podbrôžniſtowo, kaž rjany bê tutón cžab jim cžerje te džiwy, kotrež widžachu, piſches tu lubôſč, kotraž wot ſwojeho miſchtra ſhoniču jich wutroba ſhaktajdže tehdy hičdže byes wêrjenjom a byes dwelot- wanjom, nêtko pa ſu wobſtracženi we wêrje, pſchetož je ſwjatownym Duchom pſchjindže Duch mozy na nič, kotrehož njebêchu prjedy ženje ſejnali, a ſaſorženi prêduja wo tym Knjeſu a cžerjja ſečžerpliwje, pſchetož *Želbu* je pola nič. A tónko pohladajmy na prênju ſcheceljeſijanſtu woſadu w jejnej prênjej lubôſči k temu Knjeſej, abo pohladajmy na prênič krowanôčzi ſwêdow, kaſ woni naj- cžežje cžiwje a hamu ſimjerč žitroſchjni pſchecžetjia, ſchto dha nam tajke džiwy roſjaſnjaja? *Želbu* je pola nič.

(Pſchichobnje ſlônczenje.)

Spodžiwne wodjenje.

Hičdže njewoçžihcžane pomjedaničto, ſpiſane wot ſt. Kurlmana, w ſwojim cžahu wučerjia w Delnim Wužêdže.

(Pôkrazowanje.)

VII.

Dyž bê prjedy prajene, kaſ kralowa Korlu rada widjeſche a wotoko hêbie mječſche a niſbže wjažy byes njeho niſchôžječje, dha môže hêbi tež kôžny cžitar myſlicſi, ſo je Korla to rady cžinil a pſchj njei byt; pſchetož kralowa, kotraž po jich rêčzi *Santa* reſaſche, bê najrjeſnočja njelje wſchêmi polžami na tamnej kupe. Wuſta ſhubzi žetiniſtočz, žetiniſtočz paſ dobročžimoweč, dobročžimoweč paſ dſakownoſeč, dſakownoſeč paſ pſchecžetnoſeč. *Pola* Korle a *Santi* taſ bê. *Ōaj* pola njaju ko pſchewobraczi pſchecžetnoſeč do horjeje lubôſče, a lubôſčzi, taſ je kôždemu *Inate*, ničto cžežto njelje, taſ tež njebê jimaj ničto cžežte. *Korla* nawuſtju wot *Santi* ſa pol lëta jich rêčz, taſ ſo môžeſche ſo ſ kôžnym ſrêčječz a, ſchtož bê hičdže wjažy, *Santa* nawuſtju *Korlowu* rêčz, niž žple, ale tola taſ, ſo wona *Korli* roſhymječje, hdyž jej *Korla* nêſchto prajelječje, ſchtož ničto druhi wježječz njebimêdžječje.

Schtôžko ko nam wulle ſbože byčz ſba, taſ doſho hačz jo nimamy, je huſto dočz ſa naſ najwjetječje njebſože, hdyž jo doſta- njemy. *Zaſ* tež tudy, *Korla* bê ſo njewurjeſničje wjeſelil a jich

ręcz wznął, to by go sterje i nimi fręcząc mógł, woßebeje se swojej Sanku, tak so mógł zej se słowami swoju pszczelnicolec a lubosć wuprajć. Nętk wón to móżeje a cżimjeje we dwuojej ręczi, a wona jemu roymjeje, jebo lubosć pśchja, haj jejo sacho horzo lubowajeje, a tola njebēchtaj wonaj sbożowonaj, ale cżim bōte hebi roymjechtaj a so fręczęc mōżejechtaj, cżim njebożowoniceje bēchtaj, haj wonaj bēchtaj tak njebożowonaj, to ja to wuprajć nje mōžu! — A cżehodla to? — To nicchtō mojtaj cżitarow nje wō a też woßebeje nje mōže; gnanō hebi tōn abo tamny myśli, to je na tajtej kupje kōżby žyw, kōž ho jemu spodobā, a duplelnja žadōweć swojejo cżila, hdyž a pola tosož cżyje. Ale niczo! — Dacć tamje cżile ludżiczka naly thodżachy, dha wjchak bēchu woni pōżecziti, haj pōżecziti hacz hultō cży ho, kiz maja nahotu swojejo cżila f drastu wodżetu. W tym bēchu jidh fatonje jara frate, a niczo njebu hōrje thofstane hacz njepōżeczitiwoće. So hebi njeby nicchtō myślił, jako by cżył Korla njepōżeczime žiwjenje wjeleć, dha dhytju prajć, cżehodla buchtaj wonaj tak njebożowonaj, so ho wuprajć nje mōže, jako ho fręczęc mōżejechtaj: to žyłe njebože woblepijeje we tym, so bē Sanka f kralowu. Nicchtō pak hebi njepomnył, to je wona tajta kralowa była, jako je mi mamy; nē, jeje woßebonoć w nicżim drugim nje woblepijeje, hacz w tym, so bu wona wot žyłego luda ja kralowu wuhwolena a wjchōn lud ju lubowajeje; wona nje mējeje cży žanych nejatych pśkubōnikow, ale kōżbu pōdban jej f lubosćju pōkuzajeje, hdyž jejo potrijeba; wona nje mējeje cży žanych wojakow, pśchetōž woni wo wōjnie niczo nje wjejechtaj; dżelacć niczo nje rjebeajeje, pśchetōž jidh a picze bu jej wot pōdbanow nadabowane. Jeje žyłe dżeto bē, so wona w traju wotōto cżahajeje, to by sudżita a jednata, hdyž bē nēbže pśchetora a swaba, a dupletnje pśchē jednanju starichy luda pōkuzacō a po jidh radže cżinić. To bē jeje žyłe kujejenje a kralowanje.

Wjchō wjchōitkim tym, so woni pśchetō kralowu jeje kralowanje takle pōkuziti, dha woblepijechu jako ja nju wōtre fatonje; pśchetōž jeje kralowō njebożachy po nej jeje dżeci, też jenje žabyn mużik. Sdyž bē kralowa wumrjeła, dha sħromadzi go wjchōn lud a cży starichy a wōtōrojo luda a wumholiti jawo hožu ja kralowu, kotrož dyrjejeje być: 1. najrjeńšcha njeje wśchōni hożami, 2. nje dyrjejeje być staricha hacz sħywnacō abo sħchēnacō lēt, 3. dyrjejeje być sħyrotā a nje sħmējeje mēcz nana ani macō, a 4. nje sħmējeje so jenje wōżenicō, ale cżōh žiwjenja kujejna wostacō. — Cżyjeje pak fo wona tola wōżenicō, dha jej nje bē wobzarane, ale wona bu f kralowu wustorczena; kōżbu ju potom fapri a hanjejeje, a tak też jeje muža, haj też jeju dżeci; nicchtō nje mōžeje cżi nim a woni też f nikomu nje sħmējechtaj; w najwōjejeje naly ho nicchtō ja nić nje pōstara. Haj, a hdyž bu kralowje dowjejejene, so je wona jako kralowa nje pōżeczime žiwjenje wjeleć, dha bē jej sħmējeje wōtā, a nicchtō nje mōžejeje ju wot njeje wumōž, wona bu žywa spaleca; pśchetōž to bē žyłego luda najwōjejeje haniba, nje pōżeczim kralowu mēcz! —

Nętk mōżemy hebi jara derje myślic, tak njebożowonaj Korla a Sanka bēchtaj, dōweļ so wonaj tak f jejli wutrobu lubowajchaj, a tola nje sħmējejechtaj swojej być a też f temu žanu nadżiju nje mējejechtaj. — „Sdy bych go ja tola radicho faterik abo tola bihōwe nętk wumrjeł! mi mōžno njeje, dleje tajtu cżiwili sħmējeć“, prajejeje Korla.

„Haj, mōj lub Korla, hdy bych tojowa być mōhla, rady cżyła pśchetacć kralowa być. Sdy by naju ty do druhego traja dowjejeć mōh. Ale tudy wostacć, wosthadżena, sħpjenā a wot žyłego luda hanjena być, to je hōrje hacz sħmējeć.“

Zak bē a tak to dołgo wostā; wonaj žatōwećchtaj sħromadže a sħwējechtaj hebi swoju nalu, pśkajchaj a pśkajchaj jedyn druheho trojchōnacć f trojchōtu, kiz nōdżydeje ni bōže dohadacć. Ale to pśchēzo tak wostacć nje mōžejeje, to kōżby wē. Wonaj bēchtaj sħabaj

cżlowjejoj, kaž wjchōtju drujh na jemi. Dołgo so wonaj woblepijejechtaj a wōbarajchaj f rojomom swojim žadōwećam. Ale sawjebnik njeje jenož mōżny, wōn je też lēgny a fawjeje, fawjeja a luda tehdom, hdyž go cħlowje tebo najmenje nadżija, a sħwēzi jeho do najshōwōweje sħubiny hele. Sħwēto je jenicki wostanik dohadacć, a pad je so stal, cħlowjeł steji w njebožu a nje mōže so wozaju wōweć.

Tak nēkotrychtuliz žortuje a stacze, a nēfotra fakrafijena sħwēra a so wjerczi, a pśchē: tym sħwējechtaj na so se dōwećowacć, dohry jandžel trowcjuje wot njeju, wonaj so pōdħunjejtaj a padnjejtaj.

Tak też tudy, Ale sħwēra bē jeju wotuczenje f sħwēcneho sħpanja! Mas dyrjejeje tola dżec pśchōitć, na kotrymž ho jeju sħlufi wotkrychu. Wonaj derje hebi to a tamne f swojemu famotowjenju prajejechtaj, to njejtaj pśchē woblepijenju tajteho fatonja sħwēchtaj, ale to imaj niczo nje pomohajeje, to jeju nje mōžejeje wot haniby a sħpjenja a sħmējeje wumōž.

„Korla, sħto hōmō cżinoti!“ prajejeje Sanka.

Korlu tyma pśchēbjeje, hdyž pomnył, sħto na njeju cżata, hdyž budže lubu jeju pśchēstujenje sħwane. A tola myślejeje hebi, so jeju sħlufi nēzo ja hōdu nje pōżeczitiwoće, a pśchēje hōm ho a Sanku i tym trojchōtwacć, tak so to nahopolehu wōbaj wjerczihtaj; pśchetōž cħlowjeł rady wēri, sħtož rady cżyje, so by wērono byto, a tujta tak swoje sħwēdomnje, hebi pōbła sħpēnajo: Nēzo wo to! niczo njeje! niczo nje budže! Ale cżim trachōitjeje je potom wotuczenje! —

Wo nēkotrych nje bēchtaj, jako bē Korla f ludom na rhyje tojenju był a wjerczor domoj pśchōitdže, prajejeje so, hdyje je Sanka, a bu jemu prajene: wona je wō hajtu a cżyje jeho tam dohadacć. Korla tam bējejeje, ale sħto wōdżecje! Sanka hebejeje pob sħchōtom f pśchōitaj wōcōmaj a famajeje ruzy, so bēchtaj wjchōitke kraweje; wona Korlu sħoro nje fajnajeje, tak jara bē sħwēkota, wjchōitacć a bojojez ju pśchēwata a jeje myśle sħwēczila. Žato Korla tole wōdżecje, pśchōitupi f nej a dżecje f mitum hōsłom: „Sanka — moja Sanka!“ — A jako wona jeho bōhō sħwējejeje, pōstōczi ho sħrōžimjezi a sawota f dōwamym hōsłom: „Korla, pomohaj mi, wumōž mje! ja sħm hewal sħubjene! — Korla! mōžejeć palić wōdżecć swoju Sanku! Pomohaj! pomohaj!“

Korlu ju lēdy psofoji, sħlubi jej pomhacć a ju wumōž, prajejejeje pak, so dyrbi jeno sħwērom być a niž dale žatōweć, dōweļ so hewal hama pśchēradzi. „Nętk pōj, cħwēdomoj dōwo hieć“, dżecjeje wōn f nej, „dżecć so, budže wjeheła, to ludžo niczo sħe nje pntu, hewal je wōcho sħubjene!“

(Wjchōitōdnje dale.)

Wschelake f bliska a f daloka.

— Hōdowanje Sserbow pśchēd kralom Wjchōitōm Augustom pśchēd herbfkim domom w Dubyčhynie budže pśchōitōm wutoru dopołdnju w 11 h. Sserwja je wjchōit sħron go hōtija, sħwojejo lubowanoho krala powitacć. Żara hnujaje je, so je kral porucził, wot drohotnych wuprychōenow mēsta wotshabacć a radicho tele pjenjeje sħubny baricć.

— W Drožbžanach je sħmējeł tajny sħulski radżicel Grillich. Wōn ho 21. meje 1840 w Kōwym Gersdorffje narōdził. Wōn je 11 lēt f wostajejenju sħulskim inspektorem w Lubiju był a tehdom też najchym herbfkim sħulskom blisfo sħtupil. Wōn je so jako Sserbow pśchēczitnje jmyšlenny wopōstajal. W lēcze 1897 fapri je radżicel do ministertwa a mējejeje nahladowanakim nad wuczećskimi feminarzami.

— Wot 28. do 30. meje imēje go wulka wustajejka sħtō w wōjerezech. Sa ratarow budže wōhlabane jara fapimane.

Sy-li spéwal,
Pilaje džálat,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój ewjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Pfez spaf mérný
Čerstwosć da.

Njech ty spéwaš,
Swérnje džélat,
Wšédne dny;
Džen pak swjatý,
Duši datý,
Wotpođń ty.

Z njebies mana
Njech d' křmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiež Bóh poda,
Wokřew' éel

F.

Serbiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo łóžu hobotu w Esmerlerzej knižicijšcežetni w Budyšinje a je tam ja ščmórtkětnu pšchedplatu 40 np. dostać.

Bože spěče. Mat. 28. 20.

Čhtóž čže wěrný křesćejšijan byč, tón dyci najprjódžy wěriwu wutrobu mječ, šo by šapšćijec mógl te wulke a džiwne wěžy, kiz nam w křesćejšijanstwje napšćecziwo štujuju. Wulka wěra je tola nusna, hdyž čzemy w duchu šledžić sa tym Knjesom a Šbžnikom, kiz něto horjeljpe do njebies a šo jako wróčzi do njebieskeho wóznego doma, ale džiwne šu tež te šłowa, kotřej je tón Knjes teby wuprajil. Kajtu móz a šajtu došojnosć wón ham hebi pšćizpiva, hdyž rjeknje: mi je data wšćitka móz w njebiesach a na šeni, a šajte potajnstwo je to šlubjenje, kotřej wón šwojim wučobnikam pšćipowjeda i tymi šłowami: Šłaj, ja šym pola waš wšćitke dny hač do šfónczenja šwěta. Ša šym, tole šlubjenje šapšćizna šo w tym wofominitenju, w kotřymž jo tón Knjes wuprajil, ale wono šwopšćina tež wšćitkych wučobnikow we wšćěch čžachach. Tón Knjes čže rješ, šo čže šwojim wučobnikam šwojim móz a šwojeho ducha šofóndžěšć, kotřej dyci jim štajnje k dobyčžu dopomhač pšći wšćim, šćhtóž jich potřejči. Duž čzopominajmy hebi bliže tole šłowo Žesušow:

Šłaj, ja šym pola waš wšćitke dny hač do šfónczenja šwěta jako šlubjenje, kotřej placzi

1. žyrkwi Křrytušowej a
2. łóždemu wučobnikaj Křrytušowemu šamemu.

Šłaj, ja šym pola waš wšćitke dny hač do šfónczenja šwěta. Tole šłowo dopjelni šo šnydom na jeho wučobnikach. Hač dotal dyci woni šłabi a njewěščzi wo wěrije byli, něto pak šu woni šćhni we wěrije, njebojajni, potni wješekeje nažije; pšćetóž tón Knjes je pola nich a wón wosta pola nich. Štaž rjany tež

tón čžah bē, hdyž bēču něhby i tym Knjesjom šromadžje byli ša jeho šeniše podróžnistwo, šaž rjany bē tutón čžah jim pšćes te džiwu, kotřej wšćadaju, pšćes tu luboč, kotřej woi šwojeho mišćitra šhonicu jich wutroba šhadłajše teby hdyče bjes wěričanjom a bjes dwělowanjom, něto pak šu wobtrčeni we wěrije, pšćetóž je šwjatfownym Duchom pšćiróžje Duch mózy na nich, kotřehož njebēču přjedy ženje šejnali, a šahorjeni wobduja wo tym Knjesu a čzějpa šćzěpliwje, pšćetóž Žesuš je pola nich. A něto pohladajmy na přnju křesćejšijanitu wofšadu w šejnej přenjej lubočej k temu Knjesej, abo pohladajmy na přenič křmanych šwěšfow, ša woni najčzěšće čžwile a šam u šmjerčž šfročšćni pšćezčěpja, šćhtó dha nam šajte džiwu wosajšajmy? Žesuš je pola nich.

Ale tež hdyče dženkš je wón pola šwojeje žyrkwe a w šwojej žyrkwi. Něčizšćha křesćejšijanfa žyrkej njehodži šo wšćak pšćicunáč i šamnej šapšćitščej. Njewěra šo i žyrkej mozu dženkš do žyrkwe nůš dobywa a naddějuje se wšćěmi brónjemi šwjatiznu teho Knjesa. Duch šłida šebnosći šo je šadofčzu čžěta, šo šo šawjedženy lud hebi dobył jako towarščja k wojuowanju pšćecziwo křesćejšijanstwu a mjes šamym wěražajmy namala šo došč njejednoty. Šće dha je něšto pšćnyčž wo blišfostej teho Knjesa? Šaž pak wofšobu dorofčžehoho mēričž njebyróbny na njewinofčzi džěščja, kiz hdyče něčo šhonicu njeje, šaž njefměmy křesćejšijanitu žyrkej něčizšćehoho čžaha mēričž na šapšćitščej wofšadžje, tež wona njeje hdyče bjes porofa a noštorfa byta. Žesuš šam njeje nam žyrkej wofšak jako šromadžšnu šamych šwjatizny a došofanjach, ale jako rolu, hdyž wšćelaf njerjad roščje, a tola je wón šłubit, šo čže tež pola tuterje njedofotjanje žyrkwe a w tutej momašanej žyrkwi byč. Tež w najšćudniščach čžachach, kiz šu w křesćejšijanfej žyrkwi byte, wofšobčzujje šnajmjerščja čzřěbščizka šwěrných a

wierzywa, so tón knjes hščeje mjes šwojimi pšchewyma, a tón knjes šam to šwojeje zyrkwi dopołaje, so jej w cšahu reformazije pomoznikow šwabuje. Tež hščeje dženša moža jeho hnadnu blisfočej pyrnyč. Někhdže dženjatnacej stow lět je šo něk hšom minylo, so je tón knjes semju wopuščeł, ale ičto dha može liečej wščitlič tyč, w kotrychž wutrobach wón žywy je, kotrymž je wón najwjetše lubto? Abó praicheže šo, hšže dha šu tuczi kščełšijenjo a cšeho bla pnyjemu tak mało, jo tozaj šu? Šlaj, wěrní kščełšijenjo šu živi w potajnym. Kotiž bychu šo pať se šwojim kščełšijanistowu kšwalit a rjekit, my šumy čti jeničžy prawí kščełšijenjo, tym dři njebychom to wěrit. pšchetoj prawí kščełšijenjo šu živi w cšičinje a poněžnošci. Wychmy šo tyč šamych pračelci: seže dha wy prawí wučobnizy, dha bychu nam wotmolwili: nam hščeje wjele k wěrnemu kščełšijanistowu pobračuje, my pať honimy ša tym, šo bychmy jo šapšchijeli. Tazaj poněžni kščełšijenjo nam pať dopofatujaj, so je tón knjes škrystuš pščežo hščeje pola šwojeje zyrkwe a w nej, a jo tež helše wrota ju njebyrbja pšchemož. Šlaj, ja šum pola waš wščitte dny hač do šfónčenja šwěta, tote šlubjenje njeptaczi jeno zyrkwi, ale tež

2. kšždemu wučobnizej šamemu.

Wón je pola wščitlič, kšž do njeho wěria a jeho lubuja, hšž tež njemoža wščitaj kšžby cšaj i jenatej mjeru a žohnowanje jeho blisfočej šponic. Šaž je wěra kščełšijenja je wšchelatej mjeru šobudželena, tak tež moža blisfočej teho knjeja a jejne žohnowanje je wšchelatej mjeru šačuwac. W tyč cšajach najšeho šnuzaforneho žiwjenja, hšžž wěra dobnyma a luboščj šo hori a nabžija wješela je, teby wščaj je dušca šewi wěšta, tón knjes je mi blisfo. Ale tež teby, hšžž šu jeho wjetzaj jara bojalni a bjes wěra a bjes trošča, hšžž šo štoro wiazy mobilcz njemoža a wulke špytowarja jich nabobhujaj, tež teby, hšžž kščełšijenjo šewi mšhla, šo šu wopuščenje wot Woša, tež teby je žabanje po mēre, žabanje po pomozj, žabanje w tym knjeju a jeho blisfočej jim wubofračenje, šo čše wón nad nimi šwoje šlubjenje dopjelnicž: jeli šo mje pytač budžčeje i žylej wutrobu, čžy šo namatač hač wot waš.

Čšto dha noš i žyla wot teho knjeja dželi? Niz nusa, niz špytowarja, ale jenož hrčč, a niz tón hrčč, pod kotrymž šduchujemy, ale tón hrčč, kotryž šlublamy a haajmy. Šaž rucze pať pod hrččdom šduchujemy a jón čujemy jako hanību, i kotrežej čžylit radži wumoženi byč, hšžž šo nam tež tón knjes pšiči-blizuje a ba nam šwoju hnadu šponic; hšžž pať je šo hrčč možny ščimil, tam je hnada hščeje možnišca.

Šlaj, ja šum pola waš wščitte dny hač do šfónčenja šwěta. To je šlowo a šlubjenje najwjetšeje luboščej, kotraž njeje na cšaj ani na rum wšajana. Luboščj je nam tež nušna a luboščj tež wščitajy potrebamaj, a ničo naš tak njeružiti, hačž hšžž šu nošdu luboščj njetužitnje wužiwali a naš pšči wščeje našej luboščj šewali. Ale tež tam, hšžžž nam šwětna luboščj žiwjenje porješčkowalše, šaže abo poščžito byrbim šo i nej rožšobnowacaj, a buženja špěču šažo špominamy na šwojiz ludyč, kšž nekdy nam pšičišluchachju a něko nam wšajci šu. To wšobne mēto, kotrež je naštao pšches jich wofalczehjenjenje, čžujemy pščežo hščeje i hšrejje bolocžy we šwojej wutrobje, a kšžde lēto nam šažo teho abo tamneho wošmje; ičto pať wostanje pola naš hačž do tónza? Šlaj, tón knjes naš šenje njeowopuščeł, tež niz w šmjernej nuš, tež niz na puczi wšches čžimij šmjeritny dol, tež niz pšched tronom Wožim; ale wščenoščj, wón naš njeowopuščejuje po šwojim šlubjenju: Šlaj, ja šumj pola waš wščitte dny hačž do šfónčenja šwěta.

Šamječ.

Čraudi.

Jana 15, 26—16, 4.

W naštim dženshšičim šwajtam knjes Žesuf šwojim wučobnikam dwoje pšchopowaja. Š prenja: jo woni šwajtaho Duchu doštanu, w kotrehož mozy moža štrofchitje jako šwědojo wěnoščje pšchewo wustupowac. Š druža: jo šajeta pšči wustopenju tebele šwojeho šwědočenja wulke štradi a pščełšehanja wuštowanacž. Wón jim to do pščfa praži, šo bychu šo teho dopomnil a šo nještóžili ani njeowobščowalí, hšžž tónke cšaj pšičubže, ale šyrble a nještachocžimje buca japeščtošle wopowanje dopjelniowali.

A kaž wón jim to w naštim ščenju wěščej, tať je šo stato. Džen šwajtaw šu šwajaty Duch na wučobnikow wulaty, a wot teho cšaha šem šlufujaj woni jako šwěrní šwědojo a pščipowewajaju i hočlowščije ewangelií w šobžy, kotrež je Wšh pšches škrystuškaj šwojej pšchopowac. Wot teho cšaha pať byrbja tež napšchecimwoščj, pšchecšehanje, kščimdu čšepicž wot cžlowjekow, kotriž nješobnowachu w tymle šwojim cšahu, ičtož šo i jich mētej hščełšej, haj, kotriž bēchu we šwojej šabljenjenoščj tak dalšo pšičišili, jo nušlachju, Wošju na tym šlužbu čžimicž, hšžž Wožič šlužobnikow mworja.

Šobžnja wěromož a nješobžna šabljenjenoščj — tutej dwě šitejete nětko šewi napšchecimjo w tym bēdženju, kotrež počatki škrystuškoweho kraleswa na šemi pošnamjenja. Šobžnja wěromož i Duchu wěnoščje a troščať wot horka, a nješobžna šabljenjenoščj i ducha žje a ščičje, kotryž je wot delta, — bēdženje mjes tymaj dwemaj pofračenje pšchjeje wščež cšajy, pať bole tajnje, pať šawenje a ja kšždeho widowanje wudyrjowazaj.

Čštož je mjes nami dobreho na špomožnej wučžje, na pošnacž wěnoščje, kotraž i pobožnoščj wošči, na kščełšijanščj wušchajach, to mamy šo džafowacž tym šwěrnym šwědočkam, kotryž je Wšh je šwojim Duchom wuštowal a kotriž šu šo i wutrobitoščju a wubžeržitwoščju dobre bēdženje bēžiti; ičtož pať šo mjes nami šeho a štažajeho pofašje, to wušlabša i buca šabljenjenoščje pola tyč, kotriž ani Wšžta pošnacž nočžebžja, ani teho, kotrehož je pškat, Žefom škrysti, nješajaju a tať pšchecimjo šwojemu šamžnemu šobju wojuja. Šerbitwo, do kotrehož kšžby cšaj šastupuje, je potajkim dwojate: herbštno pobožnoščje a herbštno nješobžneho nješchecželštna pšchecimjo Wěhu. Ša tym hačž šum žimi abo tečaj hami šmo, wobždelamy šo na šenjam abo družim herbštnje, pomhamy jene abo družje pomnožčej šewi abo šwojim šobčžlowjekam a potomnim č i šobnowanju abo i štaženju. Ššmemy šo šalle wobmšlowacž, kore wot wobuju šewi wušlowimjo? na totru štronu šlupimy? Nē, ale našče pščeče a našč wotpohlad budž, šo bychmy šo jako šwěrní šwědojo wopofatowali.

Šať šo to štanje, šponimy i naščeho ščjenja. Žesuf i šwojim wučobnikam džechje: „Wš budžčeje tež šwědočicž; pšchetož wy šče wot špoclatka pola mje byli.“ Wo tajtim ta wučžba, kotryž pola njeho wužichju; jo ščijuchaju, ičtož wón wučejše, widschaju, ičtož čžinjehje; polne inajomštno i nim a jeho ewangelijom; to bē, ičtož jich šmanych čžinjehje, jo možach jeho šwědojo byč. Čšwēž je tešobla wot šwojeje džecžatitwa šem škrysti a jeho ewangelij inacž wušapl, tón je tež šmanu, wo škrystuškju šwědočicž, jeho pošnacžje je šlowom a je šlufom.

Nē, lubi čžitorje, na šladowocžj i temu žanemu wot naš pobrachowalo njeje. Wš buchmy wščitajy to kščełšijanščej wučžje rožšowčowaní, wščitajy na škrystušk a pšches njeho i nješčelenu Wšžejje potafowaní. Ša wšchčž žylej wotewrjena šewi, a wšchčm je šwajate wššmo pšchitupne. Kšždemu wot naš je potajkim šladowocžj data, je šwěrnym šwědočom byč. Tola wělo je nušne, jo šmy, kaž Žesufowu wučobnizy, wot špoclatka pola Žesufa byli a wostali. Šeno tajlič wučobnikow, kotriž šu pola njeho wubžerželi,

Chybiše wón sa swojich japoschtotow a hwiédłow mécz. Chzemy-li so po tajim jato hwiérni hwiédłojo Jezusowi wopofasowac, dha njedh so hwiérnje k njemu dšezym.

Tola wuńtjenje hamo hiščeje njeczini, tehotba Jezus swojim wuczobnikam swjateho Ducha lubi a rěči wo trojštariju, kotrehož jim wót Wótza pòžele, wo Duchu wérnošće, kiž wót Wótza wuńtobdža, so budže tón w nich a pšches nič wo nim hwiédžić. To je potajim dar a džélawošć swjateho Ducha, je-li člowjek se hwiérnym hwiédłom Jezusowym. A dolež hěbi swjateho Ducha hami dáć njemóžemy, ale wón ma so nam jato dar štac, dha dychimy wo njeho prošhčy a swoju wutrobu tak pšychotowac, so móže wona jeho templ być. Potom hémny tež do čjaba hwiérnych wuczobnikow šastupić, kotremž Jezusowe słowo plaćji: „A wy budžecze tež hwiédžić.“

Alc, luby čitario, šmuzišočs wohebeje potom k temu hšučha, hdyž je swojim hwiédženjom ham štejiš. Dolež Jezus swojim wuczobnikam čezěte pšchecžěhanja, na nich čzataje, pšchpowjeda, wón pšchštoji: „To pak wam wót špocžatta nječjom prajit; pšchetož ja běh pola waš.“ Tak došlo hač bē Jezus pola nich, mējachy woni na nim móznu šepjeru; wón wšče pšchecžěhanja ham nješeje. Wót nēta dychjadu je pak tež woni šnjejšč wuńtneč a bjes njeho hamo do bitwy. K temu jim wón škrobtóšč čžini. To žadny škumšcht njeje, mjes Wožimi pšchecželemi i Wožim pšchecželom być; ale tež wošrěbž Wožij nješchecželow hwiérni wuńtnowac, k temu hšučdža wutrobitošć. Šswojim wuczobnikam Šbóžnit do přebta proji: „Woni budža waš je swojich šhromadžšimow wuńtrowac. Čžoh pak pšchšindže, so šchtož waš mori, budže hēbi myšlěč, so wón Woju na tym hšuču čžini.“ To džē ku tež Knješowi japoschtšto šhoniłi, a wuczobnikam je so šchtož kaž žich mišchre. Tola woni šu hwiérni wobšlowali hač do šhóncenja, wopomnišči, so maju tež po pučzu horja a pšchecžěhanjom sa swojim Knješom hšič. Tak bē to pola nich, a teho móže lóždy hwiérny hwiédł Jezusowy wšty być, so pola hwiéta pšchecžimjenje a nješchecžěštimow nabeđnje, a to čžim wještěje, čžim hwiérnišči je.

Duž špoczē nam Wšh swojeho swjateho Ducha hnadu a móž, so bchymy jato jeho wotročžy wo swojim powołanju živi byli a šhufnowali, hwiérni w mačym a hwiérni we wulkm, wošluchšni jeho wérnošć, šmuziči, wobštajni a šchepštwi; dha junu tež i dobrej nadžiju swoje šenšle wojnownišchje wopušchšimy w tej wšestojci, so jo našč luby Šbóžnit k nam pšojnaje, kaž šmy tudy jeho pšhnowali, a so wón po swojej wulkej miłošći nad nami tamne hšubjenje dopjelni: „Budž hwiérny hač do šmjerčezje, dha čžu tebi tródn žiwjenja dač!“

F.

Kak hotuje so kšchecžijan na swjatki?

(1. Pětr. 4, 8—11.)

Pšoh: Š hšabiny ja wotam čje —.

Wažne dolež je prashenje, Kaž so k swjatkam hotuje kšchecžijan, kiž we wšerje Š Knješom swojim pšches hwiét dže?!

Zapochot nam Knješom Wopriš daro lubošny, Kaž so k swjatkam wupšchšči kšchecžijan živy w lubošći.

Štróbyh, fruty k modlitwam Žabanje ma k nješeham, Dolež słowa we nješju Čžehnje šlaw šmóž so hōbu.

Lubošć hšyna šjednočzi Tudy jeho i bratrami; Čžedži mile pšchšimywa Šcho šmilnošč bratrowšta.

Špōpobowac pšchecželnje Ša njeho je wošete, Š darom hšučič bližšchemu Šwódnitowu ma wutrobu.

Še hšowim je pšches jene Šwóžim hšowo rěčane Šo prawdošči wót njeho Š polpšchšimju bližšchego.

Njedh je hšučba, kajtaž čže, Woža jemu hšučba je, Škotrž k čželči došojna Wožej, dolež lubošć ma.

Šyča jeho swjatowna Wutroba je powoźna, Do njije so wulkm Šklobošć i Woba nješesta.

Šsmjchēšni šbóžny šmjeczi so, Šswětko Ducha swjateho Škōšchšimuje wutrobu, Š hnadže hwiérni radoštinu. — Špšćelc, Šeju, trošhtarja, Šo naš w šušbie wošchewoja; Šwupšchš našče modljenje, Šwūž na našče wošete! U.

Špodžimne wodjenje.

Šiškēje njewočžšchčane powjebadžitko, šhšane wot š. Knlnmana, w swojim čžahu wučerzja w Delnim Wujšēžje. (Škotrčawanje.)

VIII.

Dub šteji tweržbe we wiočorach. Škorla šo runašče dubej, na kotraž hšline wiočor štoracni. Šanta jeho je swojej ššóžbu jimalaše, a štrach we nim hrožēšče jeho powalčē, ale wón wošta štejo kaž dub. Šdy budžšče wón pšchd něštorim nježelemi sa móže džeržal, šchtož jemu Šanta nětko i wšestojczu a i plačjom powjebadžē, wón by rošoma šhoy; a nětk po něštorich nješchēlal, jato bē teho wšty, wošta nješmuty. Šswoju Šanku hišchēje lubowalše, kaž hdy přjedy, a šchepjētalše, hdyž na šapaleny šchčepowz pomyšli, škotrēž wona napšchčewo džēšče, a njewjedžēše, na šajle wašchmje durbj i ješ pomhacj abo šchto durbj i jeje wuwožimju čžinič. Wšōn wošta trošchšny dla swojeje Šanki, so by wona swoju nadžiju na njeho šhajta, šo na njeho šepjērala we swojej žatolčji.

Škorla myšlēše, so jimal žadny štrach we tutym wošomniženju nješrowj, hdyž jeno tweržbe štejtaj a šo njewšchēražēšči; wón naponiwošče teho dla Šanku, so by trošhtina woštala a jeju pad nješjewita pšches šrudobu a plač, přjedy hač je wón wuwmšhiti, kaž mošt ju wót šhajenja wuwož. Wšona jemu hšubi, so čže šmērom hšyč, šo na njeho šhuchčēšče i šo šadžerčēč, kaž hdy přjedy. A wón wotešēže wječžor wot njije do hwiérje hēty, kaž bē to lóždy wječžor přjedy čžini.

Domoj pšchšjēžošči, šo wón i čžezšimi myšlemi šemny a njewōžēše wušnyč, pšchetož wón hēbi žyčēšču nōž hšowu šamašče, kaš by swoju Šanku wuwožl. Wšōn myšlēše pak taš, pak hšinat, šachšimy pak wšchitno šoh; pšchetož wón durbjēšče hēbi prajič, so do teho wšchego Šanka njewšoli, hdy by wón něhžje lud wo hnadu prošhčy abo jemu wašchmje swojeho kraja šhewič čžajl. A wón bē šam tež pšchēšhwiédžemny, so woni we hšowim kraju pšhči swojich štrach wašchmjač woštanu a šo njebudža prašchēč ša žulym a jim njewšštim wašchimjom. Tež hēbi wón myšlēšče, so moštaj wonaj wošacj, Šanta durbjēšala wot škalešima wušhupič a potom tak došlo w šazpjenju žiwa byč, domiž njehy lōžž pšchšjēla a jeju hōbu wšata. Alc to bē jara njewšēte, pšchetož Škorla bē hšjom šhō šēta na šupje a njebē hišchēč ničjo wo lōžžach wiđžal, tež Šanta njewjedžēšče ničjo wo žonhč. A hdy by tež nadžija hšya, so lōžž pšchšjēdže, dha bē teho njewššty, hač pšchšjēdže, přjedy dūžli Šanta do njebel pšchšindže. Hdyž wón to wšchitno pšchēmyšli a žadny pučž i wuwožimju njenamata, bē jemu jaca šhšimno, tak šo šo je šhšimnoščju pōčēšče a šawšny štōčž na swojeho nana a na hšojich bratrow pomyšli, a šo niēk přēni štōčž kajēšče, so njije po radže nana šhšimno wuńtrn. — Na ranje wón wušhny. A šhaj, jemu šo džijēšče wo nana a wo bratrac, kaš woni i wušhšchšimjēnjam rušomaj na móškim brjoš štejachu a jemu šhōwach, wón šam pak še Šanku wješēšče šo na čžolnje. Škorla wotučž i wješēšchē, ale šēšchē je swojej hšēče a niž w nano-

wymaj rukomaj, kaj bę ho jemu wudźako. Tola stany trošćitny, pšćetoz hõn bę jeho popšlyni. Wõn dale ja nim myšleſche a namaka, so jemu žana druha pomoz njewoſtlanje hačz jeho čłom.

Wjeſečty pšćinõdz wõn wano i Saazy a džeſeč t njej po ſwojeje rěči: buďz trošćitna, moja Santa, a wjeſeč ho, ty buďz eſeč ſtoro wumõdzõ! — Szwoj wullt čłom budu pšćihotowacz, a na tym cze powieju t ſwojemu nanaj. Wõj Wõb, te fotremuž ho modlu, a fotrehož ty tež ſnajefeh, tõn mi ſbože da a naju na wuczõ pšćewõdži. Sčłõž Wõhu wšõhn ho dowõet, tõn na žabyri pšć njemari! —

Sanka poſtany a padže ſkoru wofoto ſchje je płafoſche byſty wjeſela po dohjej wõſtawõzi a ſrudobje; fej ho idalſche wõžne, w tym małym čłomiku pšćes te njepšćemõrejnene morjo pšćeječz, fotrez woſna njemajeſche. —

D nadžija, ty hřõbka trošćitarka, ty kraſny daro Wožeje ludõſeje, do čłowikſch wutrobõw wulajteje, kat woſchewiſch ty čłowjeka, hõdž cze won jaſpõchõmije! Ty čłiniſch, so čłowječ ſwoju ſwarõčz, ſwoju ſrudžõu a ſwoje buhenitmo ſabudje, ſwoje jere byſty i wupłatanaju wocõw ſetřeje a ho wuſkõmõwõje, hõdž tebeje wu-hłada; ty ſy jemu janbeč njebjeſi, na fotrehož ho wõn ſpõuſchõga. Šdy by ty, o nadžija, njebjeſa, ſchto by čłowjek w tym cšõnym dom bjes tebeje byl? —

A tuta nadžija popšlyni ſkoru a Santu, tak ſo wõnaj hižom dženka ſwoje džeło ſapõčõſtaje. ſkoru wobhładowaſche ſwoj čłom: wõn bę žyn, ale trochu woſpõſchõny, a ſwõla bę wõ-pabata. ſkoru wa žiwiju, kotnuž w baju na ſjdomach namaka, ſalepi woſchje džeřti a wõcažny i njej čłom ſnutſtach a ſwõtacz; potom natwari tšõdu na čłomnje wõ palmoweho liſca, so byſchaj me ſkõbõdu bykaj; wõn ſežini a poſtaji žerdže na čłomnje a pšći-wjaſa ja nje ruby, hiž Santa mjejeſche, jato wõtrne płachy, so by wõtr do nich dut a čłom dale hnač; tež wudžeta dwõ wõdžõm topaty, i kotrymajž byſchaj wõnaj čłom namjedowakoj. A to wšćitõ dokonja ſkoru ja dwõ njebželi a njemjejeſche žabyri druhi grat t temu, hačz ſwoj nõž, ſamječntu heſeru, ſajtuž ludžo tam na ſupje mjejaču, a wõtru ſõncejõtu rbyjažu kõčz, kotraž bjeſche jeho njebõs. Wõn njebž leni, ale ho pšćewõwaſche a džełafche, io bę kõžby džeřt wječõr mucžniſch, hačz w Amſterdamje wot hwojeho bõtnarjenja, a mjejeſche junu wjaży puſcherjow a moſlow na jenej ruzy, hačz nõhõžõw na wobõmõ. Wõn džełafche a ſhwataſche i džełõm teħobla, dolečz kõžby wõny džeřt imaj i njefõbõm hrožeſche; hõy by lud ſhonik, ſchtož dyrbejeſche jemu potajne wõſtačz, dha byſchaj ſhõbenaj bykaj.

Tež Sanka njebž žynj cžeř pšćõbna byka. ſkoru bę jej hižõm te lãta priedy wſchele hõdžiti wudžõtal, mate a wulle, te wõna nõeto wſchõte po radže ſkorle napielni i drowini parlemi a ſlotyni ſõrjenkaczõm; najwjeſche i nich wõſtaji pšćõbne, so byſchaj wõdu ſõbu wõſtoj. Tež nahromadži taſ wjele ſõkõrowõch wõrchozwõw a datlow hačz wõjejeſche, hromadjejeſche hřõbõwe pšćõy a wõjeječe jich tež nõchõtu, a narz wſchelake forjenje t jebži; a to wſchõto bu w ſkorlõweje hõče po pšćihõtwõwane potajne džeřane.

Šdõž bę taſ wſchõto i jezu wõtwõjejenju pšćihõtwõwane, ſhromadži Sanka bjes dalſchõwe kõmđenja wšõhn õu a ſweji jemu i ſkõtini ſkwõmõni; so wõna dženka ſwoje kralowanje ſtoži a dale wjaży i kralõwu njebudže; wõna ho woženi, hebi ſkoru ja mandžeł-ſteho wõmnie a i ſim tutõn tãtj wõpõuſchõzi a ho do druheho dowjele. — Wſchõčõžõwu temu nričõ nõžo njemjejeſche a tež mječ njemadžejeſche, pšćetõž to njebž pšćečõžõwu jich ſakonjej. A hõrny ſupõdu ſarichji luda hromadu a wõſtabdžõnu kralõwu; wõni ju wõſachu a wõjebečõwu ju i wõjeječõžõwu jeje hõty a wõſtajuču wõn wõſtach ſtejo; potom roſtorbõwu a roſmjetaču heku. A hõlyž naplečečõwu mješ tym dwaj wõnõaj, ſtajiču jedny Saazy a druhi

ſkoru na hłõwu. Jedny ſarichji wõja jeju nẽk ja ruzy, wobwõjertny jeju ſi křõž do koka, wõja imaj wõnõaj i hõty, wõja wõnõaj hromadu a čřõny jeju do morja. Taſ buſchaj ſkoru a Sanka ſwõromõnaja a nẽk mandžełſtaji. Ale tež w tymſamym wõtomile-njenju ſapõčõ ho jeju hařba a pšćečõžõhanje: wõnaj buſchaj wõt luda wuſkõmõchõnaja a buču imaj wſchelake hõrne wõmõa a pšći-mjena dawane; druhy mjetaču do njewu i pšćõm a rejuwachu wõfõto njebu, a pšćeblõnõjachu ho hõrõnje a čžerjachu wſchelatu hõru a ſchõbanõwõu hačz do wõdnõje nozy. Wõnaj ſwjebečõstaj to wſchõto ičžerõnje a wõſtačõstaj ſwõrom, so imaj njebõdu hõječe hõrje čłini. Wõbže w nozy roſbõža ho lud, dolečz bę ho na-harowak, a čžõpſche jutnje ſwoje ſmõchõ i wõna ſapõčõčz. To Sanka wjebejeſche, so wõni priedy njepšćeſtanu, doniž jeju žyle njelõubaja. Wõna teħõ dla ſkoru napomõnaſche, so by nẽk ſhwatõ a ho priedz mječõ. ſkoru a Sanka wõjebečõstaj nẽk žylicõwu nõž wſchõtu ſwoju potriebru a wſchõ nãhromadjenõ wõžõ na čłõm, napielniſchaj hõdji i wõdu a ſwohõchaj taſ wjele na čłõm, hačz mjejeřtaji w nim rumu. Nawõhõdu wobleče ho ſkoru ſõho ſwoju draſtu, kotraž bę hačz doſal težõta, a bę teħõ dla hõječe žyta; Sanka wobleče ho draſtu nẽhõduchõgo ſucharja, a bečõstaj pšći ſwõtõnaje te wõchõm hõwõnaj a džeřchaj nẽk na čłõm. A lãdom bečõstaj do njeho ſtupikaj, dha ho čzi ludžo bižõm ſhõdžõmõachu a pšćibjebečõwu t brjoje. ſkoru paſ wõſtorčõzi ſwoj čłõm wõt drioħa na morjo a wjelejeſche ho wõt ničõ; ludžo paſ ſtejo na brjoſu ja nimaj wõtaču wõchõ hõrne, ſchtož wjebežõču hebi jeno wumõhõčõ.

Ale, wõj wobõaj čłowječõstaj, kat ho wõnaj na waju čłõmiku wõrdõže, hiž je jako wõrječõwõa ſchõrõpõna na rězi! S čłowikſch ſchõ ručõw taſ wumõžõnaji, ale ſchõba čłõa na waju, ſchõ imjeſetaj pšćejeřõwõcz, priedy hačz t mõru pšćinõdžetaj! — Žedžtaj božemje; Wõb pšćewõdžõ wõju a daj wõmaj ſbože! —

(Wſchõčõdnõje dale.)

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Wſchõd kraſnije wudebõjenym Szewřkim Domõm w Wud-ſchinje džeř 30. meje dowõdnõja w 11 hõdžinõch ſhromadne Szewřõwõwo ſwojemu lubowanõm kralej Jwõrčõkej Auguřtej hõtdowõwaſche. Wo tym ho bę ſtal pšćeh Szewřkim Domõm jaſtak a wõs wõpõuſchõžõmõhi a i mõsnej hłõwu poſtwõjanõy pod baldachõm ſtupik, powita jeħõ w tuſkõwõny pšćehõbyħa Waczõžy Szewřſkeje, i. ſaraj Rõčõžan i Wõdžõzi, i rjõnami hłõwami, na čõž dwõ hõlczõy, jako herbeřte druhy dżalõczõmõ, kralej i pšćihõbõmõmaj hronõczõmõaj buſet a album pšćehõpõačõtej. Kral bę widõmnie wjelečõny a wuprajõwaſche ho jara ſhwõlõbnõje wo herſkim ludu; wõhebeje ſpõdobõlõche ho jemu herſka narodna draħta. Wo dleřchõm mĩločõžõ-wõm pšćehõwõwanju mješ ſwojõmi ſwõetõnym Szewřbami ho wõn podkõfõlowõwaſchõ i nimi roſkožõnõwa a wõſjedže. Szewřõw hõrčõwa hłõwa jeħõ pšćewõdžejeſche.

— Koburgka prynčõzna, kotraž je i awřřtrikſim arzywõjõwõdu ženjena a kotraž je dla buħõkõwõričõje w hõjeřni w Wõczõje wõ Drazdžõan a je wõt tam pšćeh nõchõtu cžeħõm cželõa, je ho i wõna wõt ſetõrjow w Parizu pšćehõpõtata a ja ſtrõwu ſpõřnõna. Duž njebudže ho wõjaży do hõjeřnje pšćinõječõz ſmõčz a wõna ſõho ſwoju ſamõmõž doſtõanje.

— Wõmõta Rõčõrta, kotraž me Wiesbõbõdenju pšćehõwõwa, je ho po ſhõbõže wobſkõmõta a pšći tym na čłõle ſranõna. Wõna paſ wo wõpõrojenju ſetõrjow ſtrõfõdna njeye.

Sy-ll spówał,
Pilinje džótal,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprówny
Napój mócny
Lubość ma; =
Bóh pak swárny
Přez spaf mócny
Čerstwość da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džótal
Wódnó dnny;
Dšeň pak swjaty,
Duśl daty,
Wotpoń ty.

Z njebojs maana
Nječ ól khamana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óel!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžu šobotu w Šsmolerjez knižnicyščetni w Wudyschinje a je tam ša šchwórtlěšnu přichedlatu 40 np. dostać.

Swjatki.

Žap. řl. 2, 1.—13.

Na čy tekst nam powjeda, kajće běchu přenje swjatků. Čšto prajachu ludžo, hduž swjatkowne dšimw wobladachu? Čši jeni šo dšiwachu a šo prajachachu: Čšto ř tebo budže? Čši druhy mječachu šwoje šmėchi: Woni šu šo we štódtim winje wopili. Čšto pak my prajimy, hduž šašo swjatkownu powjesež řišychimy? Wty nimamy šmėchi, ale šo młoblimy; my šo jenož nježiwamy, ale wjeřeli a džatowni wotamp; Šswjatků, tak krašnje a wobšbožazel a w naš je žiwte wto žadanje, šo bychmy tež tajte swjatků šwjećili.

Prėnje swjatků.

1. Šswjatků, tak krašnje a wobšbožazel!
2. Duž, knježe, daj řwjatků tež řwjećijež mi!

1. Kat krašnje běše řwjatků w Jeruzalemje! Čši wučjobniž ředžachu hromadže a čžatachu na řwjateho Duča. Duž řta šo řčumjenje ř njebež jako móžneho wětra. Kat džiwnje! To čžuješ, to njeje wěřil, tajtiž hewal duwa, to je woduch ře řwjateho rta Wójeho, řiž šo do čžłowjeka dunje. Kož je řčumjenje řišychež, tak je tež něšto widžeč: jeyřki, jako bduch wnohenjowe byte nad tym; wučjobniž ředžachu to šturkowanie! Wóheň, a tola šo njepali. Ničto njewo ř wotkal, a tola tu je. Řiški tutych džiwnych řnamjenjach šu šłobny wučjobnitow řišychež. Řajta to řeč, totróž je řišychež? To je řeč a tola žana; ničto prajčež njemóže, to je moja řeč. Wona njeje žana řeč a tola jena. Řežby čžuje, šo je to řeč wječnolće, tak řeči njebejši Wóčež je šiwjomi džerčimy. A něšto

čži ludžo, řiž tam řeča a řišycha. Řajte přčemėjenje je šo ř wučjobnitami řtal! Řajřjedy bojalni, něšto tak řmužije. Řajte přčemėjenje pola Židow, hduž šu Řětrowe předomanje řišycheli! Přjedy polni řidjenja, něšto polni ředjenja; přjedy njeřišycheljo, něšto šo wrařenje, řšto durbimy čžiniež? Přjedy přčejčebario, něšto šo čžiščez a řišychemaz. Čaj řwjatků, tak krašnje a wobšbožazel!

Hdužtuž řebi pomęřlimy, řwjatkowne žiwjenje šo řewi. Řajte řwjatků w domje řornelijuřowym, jako na wřitřich Wóži Duch dele přšidnje, šo ř jayřami řečžachu! Řajte řwjatků w čžabu reformazije, jako řwjaty žiwjenki wobuch na morwe řlawy řadu, jako wnohenjowe řčřičřijež řetachu a wřchudžom nowe našenje žiwjenje wotučzi!

Šswjatků, tak krašnje a wobšbožazel tež dženja řišychel! Hduž řłuchi řišychi, němy řeči, řłepemu řož řduřšiny wot wočow padnje a žyř čłowjeř t nowemu žiwjenju wotučzi; hduž řšes dom duwa duch wěry, lubolće, męra; hduž bywa puležina řařroba Wóža, řřeřne hrořnoće šo přčewtorja do řišychejřianřte myřle a řiwjenja, njeje to krašnje, njeje to řjane? Čaj řawěće: Šswjatků, tak krašnje a wobšbožazel!

2. Knježe, daj řwjatků tež řwjećijež mi. Wot teho řnješa řu přšidře. Wot teho řnješa řameho móža přšidře. Dobra řawěča durbu šo do džiwjeho řšřtoma řařčezepieč. Durbu čłowjeř widžeč, durbu njeje wóčež dostać. To móže řn řnješ řam čžinieč. Duž, o řnježe, daj řwjatků tež řwjećijež mi! To dočej njeje, šo wučjobniž, řižki šwoje řwjatků řwječež, dočej njeje, šo je Řětř řwjećijež, řež řaulus durbu je řwjećiječ. Dočej njeje, řo

tamny prěni czaŝ je ſwjećeſche, tež reformazijſki czaŝ dyrbi ſwjatki ſwjećiz. S twojimi ſwjatkami doſcŝ njeje, ja dyrbju tež te ſwoje męcz. Duŝ je ta próſtwa nuſna: Akŝ Knjeŝe, dai ſwjatki tež ſwjećizę mi!

Šmęm ho teho tež nadŝeč? Keſko ludow bęſche teŝdom w Jeruſalemje (ſkŝt. 9.—11). Žadyn njeje wuſamſkjeny. Kędŝby ma te ſwjatki nuſne, wuczeny taŝ derje kaŝ njewuczeny, kŝeſečŝijan taŝ derje kaŝ pohan. Kędŝdemu dyrbi ho doſtač, žadyn njedyrbi próſdny woſtač. Ženoŝ čŝi, koſtŝ njedchadŝa, próſbni woſtanu; jenoŝ čŝi, koſtŝ njeproſcha, njedŝotanu. My paŝ ſwjećizny ſwjatki ſ teŝ nutrneŝ próſtwa:

Šwjatki, kaŝ kraŝnje a wobŝoŝoŝaŝe!

Duŝ, Knjeŝe, dai ſwjatki tež ſwjećizę mi!

Szwatkowniczka.

Troŝchtar ſwjatny węrzazym je ſ njebŝa daty.

(Ščŝ. Jan. 14, 23—31.)

Škŝ: Wjeŝel ho, o moja duŝa —.

Škŝ, o pęj ſ nam, Ducho ſwjatny,

Wuŝhadŝazy ſ węcŝnoŝe;

Nam ſa ſawdawŝ herbŝtwa daty

Š Woŝeje ſy luboŝe!

Pŝekraŝanej nam Šbęŝnŝita,

Pŝehowdŝej naŝ do njebŝa,

Šo ſmy ſbęŝne bęŝeŝi Woŝe,

Kotrymŝ węcŝne kęŝeje ſbęŝe! —

Šwęcŝeŝenje je twoje jaŝne,

Š kotrymŝ duŝeje woŝhwęcŝeŝe;

Daty boŝate a kraŝnje

Wobhnadŝenym wadŝeŝeŝ.

Žaŝnoŝę twoja njebŝeŝa

Do duŝow ho wuŝtwa,

Kiŝ ho ŝeŝuŝej ſu date,

Šeho poknje ſapŝŝajate.

Pŝeŝo plobŝiŝ do naŝ ſ nowa

Węru, luboŝę, nadŝiju;

Šbęŝne ŝeŝuŝowe ŝtowa

Napięlnjeŝ je ŝlędŝoŝu.

Šo ſu manna njebŝeŝe

Nam a moŝne ŝylŝenje

Na čęti pŝeŝeŝ kiŝŝi a dędŝ,

Kaŝkeŝ ſ Knjeŝom dęŝeny ŝlędŝy.

Dęŝečę jeho ŝtowa wuęcŝiŝ

Wę węŝe naŝ wobŝtanej,

Š ŝeŝeŝpliwowęŝi čęŝeŝe wuęcŝiŝ

Na dędŝy naŝ čęŝenŝojteŝ;

Wróŝ nam Woŝu poŝiŝeŝeŝ

A naŝ ſ moŝu pokŝylŝenjeŝ

Šo ſmy poŝni Woŝoŝ' męra,

Šdŝŝ je dobywaza węra.

Troŝchtar naŝŝy ſy dobročęŝny,

Dopomnjeŝ naŝ na ŝtowa,

Š kotrymŝ ŝeŝuŝ miŝoŝęŝny

Nam je ŝameŝo daŝ ho;

Wuęcŝiŝ naŝ, ſo wopŝtanje

Šwęcŝeny nam hač do ŝmjeŝečę,

Šo naŝ jeho ŝnada kraŝje,

Šdŝŝ ŝwęcŝ ſy nam jamu ryje.

Duŝ ho ŝenje nejŝtrachujny

W jaŝej jereŝ čęŝnoŝi,

Štowa ſ njemu poŝbęŝujny,

Wuŝhadŝujny ſ węcŝnoŝe;

Radoŝę jemu njebŝeŝa

Wobhnadŝenym ŝeŝhadŝa;

Wbęŝa a Šęru naŝ wuŝpęŝęŝtaj

Pŝeŝeŝ tebe, — naŝ pŝekraŝnŝtaj.

Pŝŝiŝdŝŝ dŝa ſ nam, o Ducho ſwjatny,

Š wocŝewęŝenjom ſwjatowannym,

Wot Wbęŝa a Šęryna daty

Ša dar nam ſy potreŝnym!

Węŝe tebe ho kędŝizim,

Węroŝę Woŝu njewęny;

Twoje nam ho ŝwęcŝo jaŝni,

Kaj ho w nim nam węcŝny kraŝni! —

U.

Žene ſwjatkowne ranje.

Šlębčęny bŝŝečę a powęŝe rękowŝnŝa ŝuŝchataŝ ſ ſwjatkownemu ſwjećŝenjeŝ; kędŝby męŝto a kędŝby dom wŝŝiŝi ho je ŝelęŝny hatoŝami, kotreŝ poŝtrowy ſ čęŝerŝtowo teŝa pŝŝiŝoŝuŝa.

Žene ranje druŝi dęŝeŝ ſwjatow bęŝe wuŝadŝnje rjane wjedro, a radoŝęŝenje ŝeŝmjaŝu ho męŝečęŝenje je ſwjećizę murjow, ŝo bŝchu pŝŝitowu wuŝiŝwali; wjeŝŝiŝna ſ niŝ njemęŝeŝe ŝakombęŝenje ŝyŝtwe ſa njeprawo, doŝeŝ bę teho męŝenjeŝa, ŝo je pręni dęŝeŝ ſwjatow poboŝna doŝę bŝta. Duŝ ŝyŝtwe jara pręŝbne woŝtaŝu a ŝwony dawadŝu ŝwoje jaŝne, pŝečęŝeŝne ŝnŝki podarmo ŝŝŝečę.

Žyŝe jenolŝtwe ŝeŝŝaŝu nutrni kemŝerjo we ŝwojich wŝŝoŝich ŝyŝtwinŝich ŝtolaŝ a ŝo węcŝŝnje wuŝhadŝowadŝu, jaŝo po ŝanjeŝtneŝe kędŝbje męŝeŝeŝe bŝŝeŝne kročęlow laŝtŝoŝchadŝu. Šhrowŝe a ŝo na ŝtary pŝeŝeŝečęŝniŝ ŝepjerazny bŝŝeŝe ŝo młowa wŝŝa holoŝka ŝpdeŝ, hęŝeŝ ŝŝečęŝe niŝtŝo niŝeŝeŝeŝe.

Wę to ŝtuda ŝwalcaŝa, kotraŝ bęŝeŝe ŝyŝt wđęŝeŝe piŝnje dęŝelata. Wona bę wutrobŝne wjeŝeŝa, ŝo męŝeŝeŝe wotpočęŝniŝ ſa čęŝto a duŝŝn w poŝojnym Woŝim domje namakačę. Šalo ŝo duŝŝu poŝbęŝowaze ŝnŝki byŝtawo ſwjatowęŝne pŝeŝe ŝyŝtwe ŝoŝmjaŝu, ŝyŝtŝny wona ruŝŝ ſ modŝtwe, ŝo čęŝt jej Wđŝ ŝwoje ŝoŝnowanje ŝęŝečęčę.

Duchowŝny prędowadŝe wo ŝtowačę: „Pŝytajęŝe najŝrjedy Woŝe kraŝeŝtwa a jeho prawdoŝę, dŝa buđŝe want to wŝŝiŝto pŝŝidate.“ Škaŝ troŝčtne ŝtowa ŝlęčęŝeŝe prędowanje do wuŝŝa ŝhudeje ŝwalcaŝe. Węŝo pomęŝŝiŝi wona na ŝwoju ŝwęcŝŝu, ſa kotruŝ bę hiŝo dwaj męŝoŝaz najeŝŝiŝi pjenjeŝ winojta. Š wotŝal dyrboŝeŝe tate wuŝta ŝumma pŝŝiŝečę? Wola ŝebi wona pŝečębewŝa, ŝo nočŝe w ŝyŝtwi na ŝwęcŝne ŝarowęŝe wŝŝeŝeŝe, ale woprawdoŝe najŝrjedy Woŝe kraŝeŝtwa a jeho prawdoŝę pŝtacaŝ.

Šalo bęŝeŝe ŝo pod ŝoŝnowanjom prędŝarja ŝŝečęŝe prawje nutrneŝe modŝta, wopuŝŝęŝi ŝyŝtwe a naŝtupi domojpučę. Še ŝo dęŝtwanjom pŝtŝny, ŝo ju hiŝom pola ŝyŝtwinŝich dęŝow ŝtary wocŝebny ŝnjeŝ nadŝapŝnje wobŝečęŝowadŝeŝe, potom ſa njeŝ dęŝeŝe a teŝ ŝŝi ŝhobŝy ſ jeŝeŝe ŝwęcŝizny, pod ŝędŝu leŝoŝeŝe, horje poŝŝupowadŝe.

Wona wotewri ŝwęcŝiznyne dęŝe, ſ tym dęŝtŝny wotpoŝhadom, ŝo by ŝyŝtŝneŝe čęŝenny pŝečęŝal poŝwęcŝta. Pŝeŝe to bu pohlad do ŝuŝtŝowoneŝo ŝwęcŝiŝi męŝny; to paŝ męŝeŝe wuŝŝy luboŝny a poŝojny wopohlad. Węŝno bęŝe ŝęčęŝerowo wotewrene a poŝiŝeŝeŝe wuŝlad do ŝęŝtomazęŝŝy wjeŝeŝow, w kotrychŝ pŝtaciŝ wjeŝeŝe čęŝtotaŝu; bęŝewŝa hatoŝka tworjeŝeŝe ŝelenu kęnu nad maleŝ Woŝej martu, kotraŝ na bŝŝeŝe, ſ bęŝny ručom pŝŝiŝtŝtŝny, ŝeŝeŝeŝe.

Skhuboda wjejo se wješčy kucziłow hladafche, bė tam jeno jeničski ftoł, a mały fтары kanapej farunafche kozo; ale čzištočy ftiwiczki tola pšchomnyo lačičečy čzinječhe.

Wšohejny fтары knjes ičahny hebi kłouk a bližečhe ho Wožej matrije.

„Dowolnoe mi, luba knjezna, jo fhmėn Wam tudy fhwjz fhwjafnowny dar połožič; ja tu mału summu runje tu tym wofomiku dostach, jako čhyžy te mšči hieč, a hebi hnydom pšchewofach, ju jenez potriebnej moblečy darič. Zyrkej bečhe tał prėbna, fhnano Wafz tehobla hnydom pytnych, pšči čimž ho mi feba, jo kče fhuba.“

Ma teke pšchewelowne fhowa wotmolwi młoda fchwalcza jeno f płačom, potom woteniwi tšchepjetoju pjenježny list, — w nim ičahny wajaore pječhriwonomfke papjery, totrėž jeyny najeniški doth dofpoknje kruzajny. Wona čhyžyje ruzy fhwjeho dobročelja wofofčiječ, ale wón temu woharačhe a džečhe: „Za dže jeno čzinjach, ičtož je moja fšchepčijanifla pšchifkluščowč; ale w prawym čaflu dawočy mōz, to wobrabža Wb.“

Rowny kamjeń.

W Pomorŕkej, hbjėž jołny Kančichego Morja kraj mačejuze, leži ghytwinfka wjeř, na totrėžej poŕjebničičejny pob jelenej hōrku hōlčez wotpoczujje, kiz bečhe jeničke džečō, hordolčy a nadžija ftafčijeju był. Mnył bohateju ftafčijeju njebečhe dotho ja wėcznyym pytata. Duž pōbla Wbš f thoročuju biŕteritiz fmiectreho jandžela do tamuje wōy. Tež pola doma bohateho bura f jeničkim džečōjom wón nimo njebdžečhe.

W tabwėlowanju bečješčotaj ho ftafčijej wo žiwjenje hōlčezjo, kubłowfcho herbu; ale wón wumrje, jako bė prjedy na džečōzje pobōzne wačnije ftafčijeju trofčjowal a na njeho pofałał. Džečōzome poplednje fhowa ftafčimaj f pomajka njeŕhničječu, wone w wutrobje forjenjow nabyču; fłončznje ho f Bohu wobro- tšchjotaj, a něto fwojmijotaj, ičtož bečhe jimaj Wbš pšchē džečōjowu fmiecty prajičy čyžł, a tał napibolčotaj na rowny kamjeń: „Wafčeho žiwjenja dla je mje Wbš prjedy waš fhem pōžłał“ (I. knihi Mōjafhowe 45, 5).

Spodžiwne wodženje.

Diščyje njewočiščezane pomjedančto, ŕiřane wot ŕ. Kulmana, we fhwjotim čaflu wučerzja w Delnim Wujeřbde.

(Ełončjenje.)

IX.

Šhwj je nra najwjeřcha, dha je womoz najkrižiča.

A bu wječor a bu rano ičėpnaty džeń, jako Korla a Santa w fhwjotim čłotmju pluwofčotaj, a ho jimaj hiččezje žabny kraj njepefafa.

„Mōj Korla“, prajefche Santa f njemu, „tał dyrwimoj tola kōnz wjač; ja njewidžu žabny kraj, a kōnz wulkeho morja tu hiččezje njeje.“

„Wudž trofčjtna, moja Santa, naju Wbš budže namaj pom- hac; wón je lubočy a njeje na naju jabyl. Wščat widžič, taž rjane wjedro fhmōj mētoj a hiččezje mamoj, to wobrabži namaj Wbš.“

„Gaj, mōj Korla; ale ičtoha budže, tŕi dny hžjom žaneje wody nimamoj, a tał dotho budže tracz, dha budža poplednje worjechi dojėžene; ičto potom?“

A bu wječor a bu rano dwajzty džeń, a Korla a Santa fečješčotaj fudnaj w fhwjotim čłotmje a hladafčotaj na ičerofke morja, kiz hiččezje žaneho kōnza njemēčefche; a popledni worječ bė wčzera rano hježeny. —

A bu wječor a bu rano jedny a dwajzty džeń, a Santa ležečhe wulka w čłotmje a njemōčefche wjazy ftafčyč; Korla pał hiččezje fteječhe, fdužnywotiči f Bohu we fhwjcej wutrobje a hladajo f njebečham horje, hbjėž ta wēzna lubočy byłi, a fšchjdi wolaenje rapakow, a fpromina na wacztu w proŕche ŕemje. A Korli feba ho, jako by dalofo na morju čzorny bječł na morju widžal. A wón fejo hladafche a hladafche, jo f wēčłom njemijny; a hlaj, tōn čzorny bječł bu wješčy. Korla njewobročži žane wōdžo wot bječłta a widžefche, jo ho hiba; wón widžefche pšchego jařničho, fak f teho bječłta tŕi jerdže ftejaču, a wón hladafche a pōfna, jo je to kōž, kiz na morju jėžje. „Santa, luba Santa! ty fy wumozjena“, wolačhe wón f wjeřelcho, a pobny f njeje bele na foleni a fočefche ju prajizy: „Wjeřel ho, luba Santa, naju wumozjenje je bliřto.“ A wón fтары jašo a hladafche ja kōždu, a ta bė tał bliřto, so wón ju žyle pōfna.

Kōž, kotraž Korla a Santu pšhija a jeju wumō, bė angliřta a wjeječhe ho f Wndiřefje. Zato bečhtaj ho Korla a Santa f jėžu a f pščjom po dothim trabanju wofchwewitaj, pomjedančhe Korla kōžnikam, ičto bė ho f nim hacž dotał pobało. Wščjzty poŕkuzachju hwėru na njeho, a něfotružnikiz hbufofo fdužny. Škopitan abo wŕiřdŕi rořafowat kōžje wja jeju do fhwjowej fity a fadzeržjo ho jara pšchecelnje napšchecziwo nimaj. A temu ho Korla dowri a fjewi jemu, fajfe ŕamozjenje wón jošu wjeje a hbjė je ma. „Wože dla“, prajefche kapitan, „te dyrbi lėpje ŕfhowane byč, hacž jo tał na fwymje kōžje leži“. A wón da je do fhwjowej fity fhwjčyč, pšchepoda Korli fačččič, do totrėžoj wón fhwjce ŕamozjenje ŕfhowa a fawny. A Korla prajefche f njemu: „Wy ičje ho tał pšchecelnje a dobročziwje napšchecziwo mi a mojej Sanzy wopotafaj, jo wam nočuju njeŕafčezne woflajič; wniřice naju jošu dom, a woftańče dale naju dobročzel a pšcheczel.“

„To čhu tež hjeř ŕafčozjenja činič“, prajefche kapitan „pšchetož čłowjeł njedyrbi dobre činič a fhwjowemu bliřčchemu pomhač, jo by pšči tym myta hladał, hewat je jeho dobrý ŕtut kuczonny.“

„Za njemėnju“, wotmolwi Korla, „jo hnyč wam wafču lubočy, mi wopotafaju, ŕafčezičy čyžł abo mořł, pšchetož f temu njeby moje ŕamozjenje dořahalo, ale ja čhu ho wam džałowny wopotafajč.“

„Wty čzymje ho Bohu džałowacz“, rečefche kapitan, „jo je wón moju kōž tał wjeđł, jo fym wafčy čłotmik najel. Wty fmy na žulym njeřnatym morju, hbjėž drje je lėdu hdy žana abo tola jara mało europiřkič kōžow pšhijotcho. A ja jow tež pšhijotčł njebych, hdy by wiohor pšchē dwėmaj dnjomaj moju kōž nje- lahnał. Za pał ho nadžijam, jo budžemy jutŕe abo ja jutŕiřchim jašo na prawym pšcu; a jeli nam Wbš pšchjprawne wjedro pōjefele, dha mōžemy ja ičhryti dny abo ja pječł w ŕap-mēčze byč.“

* * *

Stary Čzernik w Hlinje njedalofo kōzja bė ho jara feřarič a fhwjz hřłb je fudnočjny jėđł wot teho čafla hem, jako bė Korlowu popledni list dořtał. Wbōn bė pšchego hem ja ho a w- ptałowafche fhwjeho fyna, kotrehož bė, tał wón myřtečhe, ja tutōn hwėł fhubit, a žabačhe jařič do tamueho hwėta, hbjėž ho nadžijefche, jejo ŕašo namafacz. Ale kał džiwafche a wjeřelili ho wón, jako njenabžujzy list f Amŕterdam wot Korle dořta, tōn mečefche ho tał:

Mōj luby nano!

Za ho nadžijam, jo ičje hiččezje žiwy a frowy a fo je ho wam derje ičho. Za fym wjele wuřtał a pšcheczeřil fa te lėta, hacž fcho. Za fym wuřbe był. Nėřł pał fym hlaj pšchjčotaj a nječham wjazy wot wuř byč, pšchetož domach je tola najlėpje. Moju rejšu a wjčfche moje pobeđžjenja čhu wam pomjedacz,

hdyž k mam pščiádu, štož ho bórvy stanje. Ale jene čhu wam předy prajče: ja šym ho woženil a mam čmornu žonu f pohanfšeho luda. Wona je dobra a šwerna duška a mi tawim přecž kóž lubiča, hačž moja něhubiča Wišeta. A nadžijam ho tehdla, lo šmejčeje ju wy a moji bratřa tež lubo, hdyž ju wšchytž jěnačeje; jeje čšelo je čšone, ale jeje wutroba je rjana čřista, to je jeje pycha; bohata tež je na čřahnych kúščach, bohata tež kralowa — wona je kralowa byla pola šwojeho luda; ščěžena biščeže njeje, a šwěrowany šym i nej na podanfše wafšnje. Wona čže ho ščěžičž dačž a čže předy wot wař, mój luby nano, w ščěžičžianškej wučběje rosnučžena bdyž; ja šym jej powjebod, jo šče wy ščěžičžianškej wučběje; potom čžemoj ho tež dačž po ščěžičžianškim wafšnju šwěrowačž. A ja čžu, jo by ho to wšchytto předy šlalo, předy hačž wona do nježel pščiáduje.

Nětk čžu wam f křótkim wo mojej přjedawškej Wječe něščto powjedače. Hdyž ho f Londona do Amsterdama wjeleč, dha mi wutroba malo njeputače. Mój Wožo, pomyšlič hěbi, nětk šo šašo do teho měřta wjeleč, bdyž šy přčeb šřjomi lětami na nablej bratřowěčej čłowjeta šabit; fal mōže ho čši hřič, hdyž čže ludžo wšojaja! A hlačeje, hdyž na kraj wšstupič, pščiáduje mi proščetka f dwěmaj malicžřimaj bžěčšomaj napřčěšřivo a proščetke. Ša jej mjes wočži pohladach, a wona bě mi taž inata, a we tym wona šawotla: Wš, mój Wožo! Škora! — To bě moja něhubiča rjana Wišeta. Wona powjedačeje mi i wjele šřřlami, fal je ju tón pščewšupř, kotřehož šym ja wutrom wječor wola njeje w šomeryž pščewščičžil, šjeab, jej dwě bžěčři na šřjiju pořřamč, ju nětk w hubčšawšje wofařil a wafšod; jeje nan, tón stary šwěrnny Šuper, je bórvy wumrjet, jako je přeni křóž do nježel pščišča.

Wš bě fal loško wofšto wutroby, hdyž wona powjedačeje a ja šřřichach, jo nejšřim žaneho čłowjeta šabit. Ša dačž jej dwajčšej štočž a dačž jej je raby, dořelž bě moje šwědomnije čřije.

A nětk, luby nano, měčeje šo berje! Pračeje mojim bratřam wjele dobreho; tež moja žona dawa wšřřičřich lubošnje pořřowicž.

W Amsterdame, 31. augusta 1745.

Wafšch šwěrnny šym
Korla Čžernit.

Wšči tajščej powjěčšach wožimi stary Čžernit šašo a proščetke wjažy hačž junkturč: Ša mam dořel, hdyž wěm, jo je mój šym Korla biščeže živy! Wšón šhodžěčeje nětk šašo f tym liřtom wofšto, powšawščeje jón šwojim šřnam a pščiščobnym bžwofam, šřřobdam a pščěželam prajžy: Wjelečeže šo jo muu; ja mam šwojeho šyma Korla šašo! —

Ša ščřtři nježele po dořtačju tuteho liřta pščišřěže Korla je šwojej žonu kaž jemjan, a wšchytž ludžo wo wšy bžčachu šromadu, jo bychu Korlu powitali a wošěbje jeho žonu wofšabali. Wonaj wofšáčřtaj tam hačž do pščiščobnych žutrow, a stary Čžernit roswučžowšče šwoju pščiščobnu bžwofu w ščěžičžianškej wučběje; ta bu potom ščěžčena a dořta mjeno Šauka. Škrolowi bratřa je šwojimi žonami běču pšči ščěžičžieny šmóřřja, a šmolot po šwřtatej ščěžčieny ba ho Korla f njei po ščěžičžianškim wafšnju šwěrowačž, a na jěju křawu běčeje žyla wěč.

Šo jutra paš wjelečeje ho Korla je šwojej mandžšřteje a je šwojim wafšnym šřnom a je šwojim nanom do Amsterdama, bdyžž šlamy wotewri a wifowščeje a bě f najšořřičřim pščewšřom w Amsterdame. Ššwojim bratřam da wón šřšwemu dwě ščež štočž, a jeho nan, stary Čžernit, dořonia pola njejo šwoje čřašnje žiwjenje w dobrym měrie a we wšřřočřich lětach. —

Wšchelake f bliřka a f daloka.

3. bžej šwřtator budže bibliřki šwřbžej w Bulezach, Šerbořte kemšenjeje kapočnéje ho popořbnju w 2 hožž, a budže na nim knjes šaral ryčelž Šaluf f Wjeřwadžibla předowáčž; němře kemšenjeje budže popořbnju w 4 hožž, a budže šwřbžčřni předač knjes šaral Watalč f Wšřřina. Wšči kemšenjeju budža ho biblije na ščulřte bžěčři rosdawačž. Wošěbje radočřšine a wošěblaze je, jo na tutym šwřbžčěniu tež nouy wudamč wufřeje herbřšje biblije wufšadža. Tutón wudamč pščišnjeje nam lubym Šerbam křařny dar šobu. Wona biblija ma jako pščišbam — krařne bibliřke wofšaly w herbřškim wudamku, kotřez šu wot dweju pščěželow Šerbow najšemu herbřštemu ludej darjene. Šimaj budžž tež tudy ša tule wufku wořornuju lubořej, w kotřezž šu tón wořor pščišnjeřli, lubořej f drořemu Wožemu šřtomu w naščim herbřškim ludu pščišporječž, hnučy, herbřši bžak! Lubych Šerbow f wofšliny Bulež wutrobnje namořřijam, jo bychu bibliřki šwřbžčej w Bulezach dobačeje wofšyali. Da bliřtočeje želeřřny je tam tež f dalščich štron loško pščišičž, a 3. bžej šwřtator je tež šladny, na kotřezž najšči herbřšny ratarjo po dobrym herbřškim wafšnju biščeže nježčłaju.

— Šřředu po šwřtáčach 1/10 hožž. šmeje ho herbřša šřlowna konferenja herbřřich duchownych we „winowej řiči“ w Lubščijnje a ho wšchytž knjeja duchowni tež tudy wutrobuje wot pščebřřibřima pščepřošřuju.

— Na měřto knjeja tajneho radžiččela Grüllřicha, kotřezž je pščeb křótkim šemřel, je šo ja dořladowarja řařřich šeminarow knjes řařřik radžiččel dr. Müller, kotřezž běčeje hačž dořal je šeminarřřim direktorom w Wjedřicowym měřče w Dražžřanach, pošřail. Wšón je šo f dořom ša tajneho řařřikšeho radžiččela pomjenowal.

— Šařidžnu wuturu měřčeje šo w Warkłnje wěrowanje křónprynža a Meķkenburgřeje přymřěřny Čařřilje. Wšž žobny mandžřšřmo f řobzu najšeho wóžneho kraja. Šřžor je pšči tej řšadnowčej tež šwojeho řěřřortowomeho řařřikera wošěbje wufšamjenil ja jeho řařřubny wo nařž wóžny kraj. Wšón je jeho řěřřchu pomjenowal.

— Wjes Norwegřkej a Šwěbřškej je rořtora wudryta. Norwegřj nječadža wjažy Šwěbřšřeho krala ja šwojeho krala pščišřinačž. Ššejm je knječřřku mōž do rukow dořalnego ministerřtwa položit.

II. řudanske prařřenje wo bibliřřich wofšobach.

Štaja Nabyřč-Wřjala.

5.

W řimjertnej bitwoje na horach
Kral bě w čžřnych řřrachotach.
Njeřřčěžeřjo dobywšaju,
Nimale joh' jatoř' wjaču.
Wšón tej haňbje čřčřajo
Š mjěčřom šwojim pščěktó šo. —
Kral tón kral bžč řěřače,
Řřž tal wa řej žiwjenje?

Wštomowč na prařřenje wo bibliřřich wofšobach.

3. Tón kral bě Wřšweroš a wona bě Eřtera.

4. Šerobačž. — Mat. 2, 16.

„Bombaj Wšy“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšřčch pščebdawařřnych „Šerw. Nowin“ na wřšach a w Wudščijnje dořačž. Na řčřtworčž lěta pšačři wón 40 np., jenotliwe čřřřša šo ja 4 np. pščedawaju.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilinje džěłal,
Strowja će
Swójbyj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróčony
Napoj mčeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čersiwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrno džěłal
Wšědne dny;
Džěł pak swjatý,
Duši datý,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ěi khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klěž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Serbiske njeđzelske łopjena.

Wubawa ła łóđu hobotu w Ssmo lerzej knižicisłóžecni w Budyšćinje a je tam fa schtwórtlětnu pšchedpātu 40 np. dostać.

Swjata Trojiza.

Sswjaty, swjaty, swjaty je Bóh tón Knjez
Zebaoth, wšćitće traje ja jeho cšćeće polne.
Samjeń.

Jana 3, 1.—15.

Nikodemus, wyłchładi mjes Židami a farisejski, pšćinđže
t Jesušeji w nozy. Wy šmemy t swojemu Bohu a
Sbžinítej pšćiněz kóždy cšaj, wón naž ženje njewotpasuje, a
hby by w nozy bylo! Šbžj je cžemje wokoło naž a
cžmowe naž, potom cžini wón, so šwita, a pomha nam,
so ła t polnemu šwětu pšćečisłóžecim, tak tež t polnemu
pšćnaczu teho potajneho štwata:

Wy dyrbiće ła so nowa narodźić.

1. Zo je nujne štwato; mono ma ła šćac!
2. Zo je potajne štwato; tak móže ła to šćac?
3. Zo je johnowanapolne štwato; kasty šbžny dobył
t teho wułhadža?

1. Šbžj našč Šbžinít Jesuša Křystuša so šjawnje
potajnje, tam je šajnje wulka ličba pšćečelowa a nje-
pšćečelowa wokoło njeho. Čži jeni cžedža wot njeho pomoz
šlonic, wułšćiceni, šahojeni byč; cži drusy łataju na jeho
štwata a štuti, so bychu s nič jamoža namatali, jemu
napšćečimwo štupic. Lubowani, tak šćečje dženska
Křystušowu nješćečelšo špytuja je šameho Božeho
štwata dopoatáč: Křystuš njeje Boži šw; wón njeje
horještanj; wón njeje t njebyj špěl. Šbžla nič štwadža
te cžiče dułče, kotřez ła jeho pračjeja: Wšćitřje, hđže by
na hšpšodže? Šcho nam cžiníc, to byč šbžny byč?

Takže praščenje je tež Nikodemuša t Jesušeji wjedio;
to midžimj t křtunošće wotmolwjenja Jełom Křyštta.
Nikodemus je jeho postrowi: „Wšćitřje, wy wěny, so ty
by so wučerja wot Boha pšćichol; wšćetoz ničto njemóže
te džimj cžiníc, kotřez ty cžiníč, křiba so by Bóh s nim
by.“ A Jesuš wotmolwi jemu: „Šawěenje, ja praju cži,
jeli so ła šćto s noweho njemarodži, njemóže wón Bože
křestlětno wułhadáč.“

„Wy dyrbiće ła so nowa narodźić.“ pšćiwola
Jesuš Nikodemušeji a nam. Zo dyrbi ła šćac, hĩnak wy
nješćinđžecje do Božeho křestlětna.

Nó, lubowani, tak budže tuto nujne štwato wot
čłowjetow pšćiwšate? Šaž wot Nikodemuša s polnemu
njerošomom njewobročjenje wutrobj! Najprjedy počahuje
wón štwato, kotřez wěšo je Jesuš wo duchowimj narodže
triebak, na cželny narod, křj so tola njemóže wšpjetowacz!
Potom to nowo praščenje: tak móže ła to šćac? Na to wot-
molwjenje Jesušowe, so ła nješćitřjeji mišćrej w Izraelu,
ła tak pračec, kotřez tola ma wjedžić, so cžje tón Knjez
wuleč wot swojeho Duča na wšćo cžěto, so ła wulke
pšćeměnenje a wobnowjenje, nowy narod w duchu s nim štanie.

Šaj, to wopomnicže, hđžj tež wam, moji luđi, ła to
štwato prjodžerji: wy dyrbiće ła so nowa narodźić, dha
wjedže: so je to nujne štwato, kotřez wam praži, to je
wot naž žadan: tak ma ła wo pšćeměnič našč šćitšowny
čłowjet, so je tež wšćo, šćtož wón žada a cžěczi, šćtož
jeho šbžowneho cžini, měr pšćinjeje a jeho wułšćowuje,
něčto hĩnajšće hač prjedy bšće. Žako by ty žyle
hĩnajšči nowy čłowjet byč.

2. Našy Sböznik rosjaſnija, kaſ ſo mohło a kaſ ma ſo to ſtać, hbyj praji: Jeſi ſo ſo ſchtó narodžy ſ wo dy a ſ ducha! Wo ſcheczenizy tudy Jeſuſ ſ Mikodemuſom njerěczi: niz wo Zanowej ſcheczenizy, kotraž je pſchetrjehena, niz wo ſwojej, kotraž njeje hiſjaće wuſtaſjena; ale wo wo dže, jaſo wo mozy, kotraž wuczijeſnje wot wſcheje nje- cziſtoſće, a wo duchu, jaſo wo mozy, kiž žiwjenje nutſ- duchka temu, ſdžotž morwie bė.

Ča naſy ſchecſcijianow je woda ſcheczenizy ſapoczajk noweho naroda, mjenuzzy ſböžna woda žiwjenja a k wuſjel noweho naroda u ſwjatym Duchu. Wſchec wodu a ducha ſcheczenizy ſo ſ nowa narodžidny; do ſcheczenizy bėchmy cziłowike džeći, po ſcheczenizy bėchmy Wo že džeći!

Wšo je to nješto jara potojne a džiwne. Čšto ſo tu ſtama, to je kaž wěſik „kotryj duje, a jeho ſchumjenje ty ſlyſchidžy; ale ty njewědžy, ſ wotkal wón pſchitbadža a hže muidže.“ Tak je kőždu, kiž je ſo ſ Duchu narodžik.

Kaſ bė tola znył ſwět, tež wuſke bohate pohaniſte ludy, Romizy a Gričizizy, a kaž rěkadu, dale ničež, dužli polo polne morowyſy koſcjoz, dotiž wěr do nič njejaduny a wone ſo ſ nowa narodžidny k nowemu ſchecſcijianſtemu žiwjenju!

A dženſa? Čšto ſo ſtawa u naletnym czaſu ſ morweje ſemju? Moža ua nju pada; ſčóncžko na nju ſwěczi; naletne zunje wichory pſchec nju duja, — a wona wožiwi! Čšto je ſo ſtało ſ ſchecſcijianſtini wutrobami pſchec džiwu noweho narodžjenja a wobroczenja pſchec ſwjateho Duchu? Wěr, poniznoſć, ſčętrpliwosć, ſwěrnoſć ſu wotuczije, wjebele, radoſć a žiwjenje je ſacjadnylo: ſtary cziłowjeł njeje wjazy pőſnacž, nowy čže ſ ſböžnoſći wěcžnje ſböžny być.

3. Č noweho naroda wuſhadža naſy najſböžniſdži dobytk: wěra! Teħobla pokaja Sböžnik ſ trótkimi ſłowami Mikodemuſa na to: ſchtóž wěrić mamy: kaž czi, kiž buču u puſziznje wot hadow ranjeni, buču wuſtrowjeni pſchec pohladanje na powyſchenu ſopronu had, taſ mamy wěrić, ſo nam wohobim ſhubym wot jėda hrěcha ranjenym cziłowjeſam može jenicizy pomhać, hduž to na ſchizj po- wyſchene cziłowſte cziło Jeſom ſchryſta wobhladamy jaſo wumóženje wot ſmjercje, dokelž je u nim wěcžne Bože žiwjenje.

Čaj, wobſhōžazny dobytk noweho naroda je: wěrić do powyſcheneho Božejo ſyna a wumóžnika; „pſchetož wſchitzy, kiž do njeho wěrja, njedyrbja ſhubjeni być, ale wěcžne žiwjenje mēž.“ — Čakajmy ſo Wōtzej a Čsynej a ſwj. Duchej ja ſwoje wumóženje hać do ſwojeho, pſchec huadu trojenicžkeho Boha ſböžneho ſčónczenja. Ąamjen.

—b.

Na ſwjedzeſt ſwj. Trojizy.

Naſhe wobnowjenje abo nowy narod je ſtutt trojenicžkeho Boha!

(Jan. 3, 1—15.)

Čiſb: Rudž ģymaſta Wobu ſamemu —.

D Wožo ſwjata Trojiza,
Ty žėto wſchego ſboža,
Naſ wobſhōžuje dobrota
A miłosć twoja Boža;
Ty, Wōtče, ſwitoricel naſy ſy,
Naſy Sböžnik, Čsyno Boži, ty,
Naſy trojčtat, Ducho ſwjaty! —

D kaſte ſböžne potajniſtvo
Je twoje byće Wože;
Ty u tjoč parſchonač ſjawi ſo,
Čo boſta nam ho ſbože;
Ty wodyč daſ nam, Wōtče, ſy,
Naſ wujednal, o Jeſu, ty
A ſwjaty Duch naſ ſwjeći!

Twoj ſtutt, o ſwjata Trojiza,
Čsmy twoji wobhōždženi;
Naſ k ſböžnoſci ty powoła.
Čsmy twuj wuſwolent;
Nam u ſwětle twojim jaſni ſo
Kšobd naſy do raja ſböžneho
Nětt kaſo džećom Božim!

Čštož Mikodemuſ žabochę,
Hduž pſchidže, Jeſu, k tebi,
Tež ſ pſchirodžjenja ſlepym je
Nam potajniſtvo; my hėbi
Če ſmjercje pomhać njewěmy,
Čso u hrěchach woboh ſbudžimy;
Čžej je nam ſacžemjena.

Čštož njenarodžy ſ noweho
Čso, nima džeſa ſ tobn;
Do žiwjenja dha ſwojeho
Wſmi, Sböžniko, naſ hodu! —
Čštož tož cziła ho narodži,
Je cziło, kotrež k ſböžnoſći
Je njehmane a ſtabe.

Duž ſ wody ho a ſ ducha dha
Ma narobžicž nětt ſ noma,
Čštož do Božejo kraſtina
Čhze ſ hrěchmeho pſchidžicž doha;
To potajniſtvo dže džiwne je;
Kaž ſtadžne wěta ſchumjenje;
— Tak ſtawuje Duch Boži!

Nječ Mikodemuſ džiwa ho,
Njeſe prandže ſwědčzi krucę,
Čso htuſofe ſu potajniſtvo
Ča roſom Wože puće;
Čsam pſchidžol je wón do ſwěta
A ſožo ſjupit do njebja,
Čso nam ſa ſböžnoſć dobył.

Wón powyſchenu na ſchizj bu,
Kiž bėčhe Boži ſwjatu,
Čso ja naſ bėdžy je ſmjerczu
Ča Sböžnika nam daty,
— To potajniſtvo je jaſwětnje,
Kiž dobylo nam žiwjenje
Je ſ nowa porodžěnym.

Wſchec ſwjatu ſcheczenizy doſtaſi
Čsmy žiwjenje my Wože;
Trojenicę Wbſ ſtomaričji
Čso ſ nami — naſhe ſbože;
Čtutt Trojizy je ſwjatecje
Tak naſhe nowe žiwjenje,
Wbſ žėto naſchob' ſboža!

M. U.

Tam horje!

Dže dha ſwěti hladajo?
Tam horje! Tam horlač
Nadſcho kčęćę kę žabaju,
Tam horlač, tam horlač.

Č wotkal ſwomy ſwomjeja?
Wot horlač, wot horlač!
K Wozej ģymalje ſhubžuja
Wot horlač, wot horlač.

Ģladaj, džećo, kőždy czaſ
Tam horje! Tam horlač
Je, kiž u ſwěće ſbęćzi naſ,
Tam horlač, tam horlač.

Wſchad. 3. Žitawſki.

Šſtepa holeczka.

Nėhdy bėčhe u jenej fraſzewſtej wſhy ſlepa holeczka žiwa,
Čtrejz ſčęenje ſwjateho Marka ſ powyſchěnym wſhřmom ja naj-
dwohotniſdži poklad pſacęelche; ale wona bė ſhuba a durbječhe hėbi
ſ cęękim džełom ſwojeju ratow wſchđenu ſčėb joſtuzicę. Duž ho
ſta, jo wona po něđim čuće u ſčóncžach ſwojich porſtow ſywočž
pocziſnaſche a ho k ſwojeje njewuprajnej bolosći pſchęhswědčzi, ſo
jejne porſtu k čitjanju wjazy ſhmane njebdu. W jenej taſtej
ſrudnej hōžiznje, po tym jo bėčhe pſchęzo jaſo pobarmo čitacž
pohpytowała, wona ſčóncžnje ſwoju lubu mihu wa a iłčęelche ju
pod ſyſtami k ſwojimaž ſubomaj ſ tymi ſłowami: „Wōženje,

bożemje, kłódkę słowo mojego njebiejskeho Wótza! Zyroba mojej buchy! ja dychu cze woopuścizje!”

W tymle wokomiku wona k swojemu wulkemu pschekłapnjenju pónsa, so jejnje budoje nežničo cziwetej dużyj jejne porstaj, a so móže i nimaj pñimki rofejnowac. Wona wokomik ja tym myśli; potom to sažo popytuje, a wschitke dwele ho pominuje. Wona cziwa jahnje je swojimaž hubowaj słowa: „Szczenje swjateho Marfa”. Jejna wutroba ho i dżakownošču pschekława; wona ho na swojiej tołeni klatny a dżakowalsze ho swojemu njebiejskemu Wótsej, so je jej cziwaje Wożeje słowa sažo imožinuje. — Skaf wjele midżazych tale splepa bolečka je swojiej horliwosću ja Woże słowo łabanija!

Sztaż byjesz, to žnjesz.

Starisze powjedańczo je Sserbow.

I.

W Sserbach leży wjeś Wjerbiczi, hdžež pódla něfotnych buraw a kłeznitow žami kłeznarjo bydla a žonych kražnych dnjom nje-wužiwaju. Zola spoložnosć jim jich žiwjenje polóža: jich bėrny jim tał derje hłobže, kaž bobaczeje pjeczjenje, a jim ho po spřožni-wom dzele na kłomnišču wjele kėpje wotpoczuje, dużyj njemėr-nemu přobńikej w močłowym tožu. Nim žu njefanjonne te po-trzeby, kotrež w hobotach wšach a w horbych meščach knježa a ludžom žiwjenje njespodołne cziwnja. Sidh přenja mysl rano je wutrobne sdychnjenje k Wohu, a jich pohlebnja mysl wječor je nutna mobilnwa k temu, kiz jim kłėb wobradža a jich pschek strachota a njesbožom jatrowuje. Woni i dżatom swoj wšchėdny kłėb k febi hjer.

Pschek wjele kłami bėše je Wjerbicščach kłeznar i mjenom Michol, kotremuž jeho sprawnosće dla Michal Wrawda rėčachu. Tón mužik meščeske dweju synow, Zana a Zuri, dwójnikow, kotrejuž bėše swėru do šule šal a teł doma k wšchemu dobremu napominal a dzeržał, so bychtaj nawukto, Wohu a dobrym cziwjełam spodobne žiwjenje wjeleč. Wótś tón kłezar pał dawaiše jimaj spřechne a wjekele tyče na czele a na dchu, tał so jeju lubžo ja stariszej dzeržachu, hač woprardže bėchtaj.

„Mojej synaj!”, Michal jene popođnje k nimaj rėčnu, „jutry smy swjećisli a tón dzeł je nimo, hdžež staj šchulu wukhodžito a swoj kšcheceniš kłsu ponowito. Za syn ho dotal swėru ja waju starał a waju i Wozej pomozu sejmwi, runjež meščasmy drubdy jeno mae kufi Wožeje wotrabdy. Ale nětko je ho czaž wšchibziž, hdžež dychitaj kamaž hładoc, tał bychtaj pschek swėł pschecziť. W našej wšy je malo kažlžon, a teho dla njebudžemy móž hromadže wotlać. Spytajtaj swoje sbože mjes zupimi ludžimi: Czechtaj ja Drazdžany! Tež tam budžetaj w Wozej ruzy! Niděto njemė, hdže jeho sbože pyta. Mi je, kaž by rjeł, so budžetaj ho mi w rownje hiščeske dżakowac, so hym waju do zupych ludži pőpłał. Spytajtaj w Wožim mjenje!”

Mač, i mjenom Marja, bėše pschopšchocła, šcho nan k synomaj rėčeješe, a swėtele hlyly ho wej i woćow rotnachu. „Mojej synaj!”, dzeše, „mojej synaj! wđy wote mnje pőndžetaj? To mi pschek wutrobu dřeje kaž mječ! Mojej synaj! mojej synaj, tał młobaj! Šchtó budže mjes zupimi ludžimi i wamaž derje mijeje, šcho ho ja waju starač? D kłudoba, kiz ja naž mijeje ho roćež!... Nowy nawal hyslow podožy jeje hłėb, tał so njemėješe dale rėčež: jeju kšchuzłanje pał kónza brač nočnyłaje.

Zako mač takte w hlyłach pławaiše, taj hłójaj a nan tež njehnuczi njewotlachu, ale wšchitkim bu sruđno wokoto wutroby, so dychja jeju drubhe woopuścizje a so njewođža, hdy abo kał ho sažo wotlachu. Zola nan ho najpřeni smuži a dzeše: „Mačeri

dajtaj ho wupłatać, mojej synaj; to je najspřeha pomoz pschecziwo želbyć; wđy pał budžtaj smėnaja a trowleho dowėrenja, so Wótś, kiz ptaczi pod njebežkami sežiwja, na waju tež w dalokiszi njefajomni, a so budžetaj wšchudže pschek jeho woćowaj a pod jeho fakłanjom kłozječ.”

Zan Surjej kłony, a woterńežschitaj wobaj won do kėłow, kiz njedalofo kłezni kłezaju. Duzy Zan rėčnu: Zurlto, kał je naju mačeska tola sruđna! Skaf mi jeje žel cziwi! Derje, so je ji nanit wotjewit, šcho dychitaj — abo ně — šcho dzymoj. Nje-poređto kłoz ho rostėčowatoj, so dzymoj w žubje kłez ptacž jako kšuzobnikaj; ale kėdzy czaž mi wutroba spadowaiše, hdyž myšłach, kał budže mačeska sruđna, hsoniwšy, na czo dzymoj. Nětko wė, šcho ho stanje, a po setřewyž hlyłach namaž swoje žohnowanje na puč wėčeje njefajowė!... Pőndžemoj — pőndžemoj, Wratřito! bėry! — bėry! Žel drje mi je, nanfa a mačesku wo-puščesječ; ale hłėb ho mni mi powjede: Dži! dži!”

Takle rėčo bėše Zan se swojim bratom na hole mětno w kėłach pschijchek, a jažne kłozčo ho nad nimaj na Wožim mđbrnym njebu blykėčeske. Ach, kał wulki hly, Wožo, a klatny!” dzeše Zan štytnawozi ruzy. „Pohłabaj na naju je swojeje wšhokese swjatnižy a wukłsčy naju sdychowanje me swojiej nje-šhėnznej swėrtorje! Wudž namaž wótz a pschewođet na wšchėn pschichod!”

Do tutych słowow swony kušobnjeje zyrnjeje fakłinczachu.

„Ty by cziwizna dycha, Zant!”, prajeshe Zuri. „Za myšli, kaž ty, a přošku Woha wo pomož, kaž ty; ale tajke hnuće wutroby mi njeye date, ani tajke kłowaj! Wažy wučeť wšchak ho drubdy na tajkimi rėčemi dobžiwac njemėžeshe. — Ale wrotčimaj ho, pohłabac, šcho mačeska cziwi, naju wobha mačeska!”

Mač bėše ho popłofitoja, runjež hiščeske želnawe na swojeju hynow hłabaiše.

Wšchitko to poba ho hobotu, a tónkambury wječor hiščeshe Zan a Zuri swojiej brėmiejščy wajašchitaj, hotujo ho na puč ja Drazdžany.

Nježelcu dowođnja pał wšchitaj, stariszej a synaj, te młki dzeču, so dychu tam, kaž ho sbašche, na dlėšiej czaž pogłebni křoz hromadže Wohu poškuziti. Duchomny předowaiše wo tej myšli: „Wótś swojich dźiwije wožgi”, a wšchitaj buđny pschek jeho słowa jara natwarjenje. Ra dompucu pał Zan dzeše: Wudž tu božemje, ty luba zyrke, hdžež kłoz byťo kšchecanjaj a hdžež kłoz kšcheceniš kłsu ponowito! Wrotčimajto! ho po czažu domoj, dha naju sažo do swojiej rukow wmi.” Zuri pschitaj: „Samje!”

Pőndžetu rano sahe bėchtaj našej pacholaj na puč hotowaj. Mač bžjom zylu nōž njebė wjele spala, dofeł pschezo sruđna a starosječawa na jeju wotkšob myšłeshe. Nětko rano pał sažo w njemurwelnjenych hlyłach pławaiše, jako Zan prajeshe: „Wđ, dha budžtaj dha tu božemje, lubaj stariszej! Wutrobny dzał sa wšchitku dobrotu. Njeřarajtaj ho; Wótś naju powježe!”

Mač wobeuje k febi sežeje, a mětko słowow jeje hlyly rėčachu.

Nan kłony kłėry truch pschewođzi a napohlebu rėčnu: „Dha džitaj božemje, lubaj synaj; Wótś waju pschewođze dale hač ja. Pomyšłejtaj na naju stariszej, kiz wamaž swoje potne žohno-wanje na puč dawamoj. Njebudžtaj sruđna, ale swučetaj ho k tej myšli, so njemėžemy stajnje hromadže byč. — Wšchitaj wotwolencho wjeřela, jeli so ho wamaž tał rėčehy, pschetož tež wjeřela nam Wótś sežeje; ale wužiwajtaj wšchitko i rofomom a i měru. Hdyž imėjetaj wutrobu potu, dha febi wupowjebajtaj swoju radosć a swoju žalosć, a hromadnje budžtaj febi swėrnaj towariszej, kaž dotal. — Njesabudžtaj, so staj Sserbaj! Kėčtaj berbiki, sakhowajtaj berbiske wajšnja, a jako Sserbaj ho stajnje na to dopomnjejtaj, so Sserbio dobre

poćzinki a prawdu lubuja! Wróćciej ho junu jako dobra i Serbaj! Kóniejnje pał wójchito, ścwoj dyrbitaj ćmiej a ćzehoj mataj ho wostajecj, ćzju mamaj wuprajecj i tym biblijskim hróńcjom: Śwoje żywe dny mej Boga pićde wozomaj a we wutrobje, a hładaj ho, io do žaneho hrěda njełwołičaj a njećzińič pićdećiwu Woźej fałni! — Duż śhodytaj dba boźemje, lubaj hynaj! Bóg dać, ho hćmny ho strowi a wjełeli jań wostłabati!”

„Daj to Bóg, ludy naufo!” Żurij rjeńm. „Maczeńzy hićdeće wjele dobreho!”

„Oaj, maczeńzy hićdeće wjele dobreho!” dzełče Żan te hysłowatymaj wozomaj.

Ho tych słowach hěbi ruki ławobachy, a nan ho wróćci.

(Wjěchodnje dale.)

Wjědelake i bliška a i daloka.

Ś Wutez. Tjećzi dzeń hwojatkow nam sašo prěni žyrtwiniski hwojdzęń teple lita mjes Śerbamaj pćhynje. Bibliiski hwojdzęń ho hwojdzęłe. A Bóg miłosćiwje pćoźci, ho bė wjoħo tať hwojatkowne. Wón rjany dzeń pćoźci, ho bėchu ho woħobni bobacze i nutrończi wotoło bibłije a Woźeho słowa hřomadzili w lubosnym Woźim domje, kotrehoj woltať bėłče krańje wuběłewu — teź boćžo, hñeja duchowni a druhi, bėchu ho i nami hñećzili, bibliiski hwojdzęń hwojdzęć. Semojatkowu duć kłacjęłe pićde hřortaj spěwaj, wot hñeja kantora křeħa wubjeńne nawuczenaj a wot spěwaczoj ichryńkłońje i poľbėńnenju woħady rjenje pićdeń njeńenaj: „Nam stala twoje słowo je”, a „Śo srodaj a wyltaj, zħa senaj”. Ś Woźeho Ducha ho žóńkeħe hwojdzęń hwojdzęńseju pćedawoj, kotraž, wobaj wo dońonjenju pćedawujo wudawka hěbħeje bibłije we wjeħćim piħnje jaħńżonaj, i hłubokoħo hñonjenja ćzepřojo, krańnoćz bibłije wobħńwěłeħtaj a jeje waźnoćje wobħeje, hić i najwjeħćeħe kěħńwěłeħe pćedawoħe, i wutrobje wjedzeħtaj. Na hěbħim hñes farať Żakub i Wjeħnacjzħla pćedawoħe a tajte prawe poħobńowane hłowo ja naħy ćħaj a hěbħi narob do woħady da, wobaj a nućjo. Na terti: 5. Wjěłęħa 32, 47 ho katožo jej pćhynota: „Lubi, lubi Śerbio, wobħamćke dale Woze hłowo w maczeńej rećzi do hwojdzj wutrobom; 1. wono njeje pćedne hłowo ja waħ byto, 2. wono budje waħje žimjenje.” Na nėmsim hñes farať Woltar i Wjěłinka teħo runja žiwje i wutrobom rećjo a hłowo i pćħładnimo fe stawńowu a žimjenja bobacze woźiwujo, pćedawoħe. Śo na psalm 56, 11 katožo tole do hřeħj pćedowanja staji: „Na hwojatej wħoħoćzi hřełusħ wo Woźim hñowje: 1. Bibłija a jejna i njeħřitunanj u wulka krańnoćz, 2. bibliiski hwojdzęń a jeħo hřtute praħćenja ja hñeđownje, 3. woħada bibliħeħo hwojdzęńa a jejne hwojate hñubjenje”. Na wobėmaj hñeħćenjomaj ho wjeħćaj hñeħa biblijoj i pćhřobnym wutrobomym pićdećom na sħuħte dzećzi darmo woteda, na hěbħim pićdeħ ruku i woħadneħo fararja Kubižu, na nėmsim pićdeħ ruku i wjěħćeħo žyrtwinħeħo radjćħela Weicera i Wudjěħina, kotraž pćeni křóć tu woħadu wopta a poħrowi. Woltatnu Wožu hñuħu pćħi pćedni i archidiałonus Ćuda i Lubija a farať Miħela i Malećħe a na hñuzi i farať Kubiža wobħaracħu. Woħada kładowa pćħi žyrtwinħy duracħa na 250 hřinowu jako rjany dħatowny wopor a bibłije towaħńwo. Bóg daj jako krajozy pćeđ teple hwojdzęńa nowu wutrobnu luboćj mjes młodymi a starymi w škuli a domje ja Woze hwojate piħmo pićdeħ Ducha hwojatkow!

— Śarjebje po hwojatkach mejeħe hěbħa duchownħa konferenzja hwoju nałėnu hřomadzħnu. Nimalo wjěħćiz hěbħy duchowni bėdu ho na nju seħħli i woźnym wuradzęńjam duchownych naleźnoćkow noħćħid lubnych hěbħħi woħadow. Woħe lubowanu

pićdeħħyda, hñes farať rycjeť Żakub, wotewri naħju hřomadzħnu i nutrneħ mobilnu. Wwojewi ho, io budje hwojdzęń hwoħomneħo miħonńowa — daħi Bóg — w septembrije w Kalesħy. Madħija je nėto, ho ho doħolćonje wocćħafana kontorbanza spėwacħy, wot hñeja fararja Křęħarja-ħorħyħeħe, w doħolćonem njeħřonńowym dħełe krańje seħajena, nėto bėħy ćħićeħi. Wjěħte krajne stawy ħu i ćħićeħej 200 hřinowu pićħiwołħi. K dalćħemu wuradzęńju wo wudacħu ho woħeħiti wubjeť pomjenuje, kotraž a na wobħtać i hñeja pićdeħħy, i hñeħow fararjom Křęħarja, Matela-Warħteħo a Ćileħa. Ś radoćħu a i dħatow spomni hñes pićdeħħyda na krańje poradzęny bibliiski hwojdzęń, kotraž je ho 3. dzeń hwojatkow w Wuteħach wotmėł a pćedawoħa ho hñeħej fararjeħ Kubižu a jeħo woħadħe ja rjenje pićħiħotowanu a wħoħotowanu hwojdzęń. Konferencza ho jenohħeħnje ja to wuprajaj, ho by wuzħite byto, hby by hěbi wona jurħħte prawo doħyła. Ś wulke wutrobneħe radoćħe pćħłacħeħe hřomadzħńa na roħprawu hñeħa pićdeħħywo wo noweħ hěbħej bibłiji we wjeħćim ćħićeħu, kotraž je nėto doħćizęħana a ho na bibliiskim hwojdzęńju w Wuteħach pćeni křóć roħawoħa. Ćħićeħej je 2 křeħe trat a je ho wjěħo najrěłeħo poradzħto. Pćħchładanie korektury ħu i wulke pćeħu wobħaracħoj i hñeħow pićdeħħywo hñes farať Woltar i Wjěłħintu a hñes Ćwına w Wudjěħinje. Śwoju wulku luboćj i hěbħemnu lubej staj hićdeće woħeħe hñes pićdeħħyda a jeħo wħoħoćeħeħen bratr, hñes wdoħiť radjćħej Żakub i tym wopolaħoj, ho staj je hwojdzj hředow woħeħje 192 wobroħow i bibłiji w hěbħim wubawku ćħićeħeħej daloj, kotrz křóħy łupawoħe bibłije darmo doħtanje. Konferencza wuprajaj dobroćħenowaj horzy dħaj uoħeħe hěbħeħo luba. Śerħta bibłija w nowym wudawku placji 3 hr. 50 up. a wėrowanħa 4 hr. W Śmjećeħezacy ho kėħa hićdeće žone hěbħe hñeħenje dzeħalo njeje; nabħńomnje pał budje ho tam nėto bėħy jaħo dzećeħ. Ćħeħe duchowny Włada pćedwjeħe w njenje Ćuħta-Wdolħeħo towaħńwo, io ćħyħe hěbħe woħady wo postajenu wħeħe ćħeħa, nėħeħe ja 4 abo 5 lėt, dary ja Ćuħta-Wdolħeħe towaħńwo kłabowacħ. Ćħeħe farať Ćłećħ hñewi, io je luterħe kħiħowne towaħńwo i nowoćħiħeħom „Domnizeħo woltarja”, wo kotřym naħy luby hěbħi lud horzo žaba, jaħpocħata. Teź na nowowudacħe „hñeħyħy pćeħow i Woźeho słowa” mőħemny ho wjeħełeħi. Konferencza stóńeħi hñes nėħotpićdeħħyda farať Włóħat-ħřodħiħeħeħanj i dħatow mobilnu. Wutrobny dħat pćajny hwojemu lubowanemu pićdeħħyħe, kotraž je jaħo naħe wuradzęwanje w inatej žimwoćzi je hwojce ćħpocħe, ja hwoje naħeħe hěbħeħo luba ho horajęcy wutrobno wobħj.

Ś Kalesħ. Drugi dzeń hwojatkow hwojdzęłeħe tudy pensionėrowany jeħńniħi satojnik Ćaħij je hwojce mandeħħeħej hwoj stoty toħaj. Ćħeħe farať Ćłećħ jeju w domje woħobńowa a ħimaj i wutrobnymi pićdeħćemi ćħeħnu bibłiji, wot konħortħta spćeħčenu, pćeħeħoħa.

II. Ćudanske praħćenja wo bibliħiħi woħobach.

Staja Kadyħeħ-Wjela.

6.

„Kajħpor, Wajħat, Waħat” praja Muħam, pićħeħeħenajem i ranħćħoħ kraja. W teħęnu nej” pał, io ħu byħi tħjo, A teź niħ, io byħi křalojo.

Kotre ħtowa steja w Mateju

Wšo muħođ, hić i ranja pićħiħi ħu?

Wotmoħow na praħćenja wo bibliħiħi woħobach.

5. Ćoul. — 1. Ćam. 31.

Sy-li spówał,
Pijńje ósólal,
Śrowja ós
Swójny statok,
A twój swjatom
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spař móry
Ćerśwosć da.

Nječ ty spówał,
Swérnje džółaš
Wšódné dny;
Džóň pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpoń ty.

Z nječee mana
Nječ ói kmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ćet
F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa ńo kóđu ńobotu w Šsmo łerzej knižnicyčejstwi w Budyńčinje a je tam ńa šćwórtćerku pšćedpłatu 40 nr. dońtać.

1. njeđzela po swjatej Trojizy.

Łut. 16, 19.—31.

W tutym pšćirunanju staja nam tón Knjes dweju mužow pšćed woczi; wšćelate je jeju žiwjenje tu na femi, wšćelate we wěcznośći. Tón jedny je po šćazju šćožowny; jón je bohaty a šćóđži w purpuristej a wot drohego włata draćeje a ma ńo wšćednje derje w krańnyh wjeńelach. Tón druhi je po šćazju nješćožowny; wón je ųhory a ųhudy, jeho ćeło je pońne drjowow a wón dyrbi ńo nańćećić s drjebjenćkami, ńotřez s blida teho bohateho padaju. Ale ųmjerć wšćitko pšćeměni. Tón ųhudy wumrije a jandźeljo njeńu jeho duńchu do njeńeń. Přjedy je wón lećezj dyrćjal na twerdyh łamjenjach, nět wotpoćiznje w Abrahamowym ųlinje; přjedy je prońćj dyrćjal wo drjebjenćki bohateho, nět je pšćeprosćemu na łwań jehnjeća; přjedy je ńo bėđžitez dyrćjal s nuńa a s ųubjenstwom, nět ma wšćitko, po ćimž jeho duńcha ńeći požada; žana bolofć, žana ųrudoba jeho wjazj nje wobćeźuje, wón je šćóžny. Tón bohaty teź wumrije. Wěćeje bu wón s žywej ćećeću pohrjebany, krańne wěńzy a palnowe halosy wu jeho łofćeć pšćihće, wjele lndži je jeho ł pońlednemu wotpoćiznje; pšćewođžalo; ale jeho duńcha pšćihće do hele a ćećpi tam žańońne ćiwile. Přjedy je wón nońćeńeńe jėđe, najdrońćeńeho wina doćeć a naboćeń mēl, nětko jaćli po łapzy wodny a njeměje ju dońtać, pšćetoz njes njeńeńkami a njes helu žaneho wotńhada njeje.

Łať wuczi tón Knjes noń w tutym pšćirunanju, ńo ńe ńmjerću wšćitko njeńońeći, ale ńo je wěćne žiwjenje;

a tuto žiwjenje je dwojake: pak w njeńeńach pak w heli, pak w šćóžnośći pak w šćatamanstwje. Ale ćeńhodla je bohaty muž do hele a ųhudy Łazaruń do njeńeń pšćihćoť? Teńhodla dońteł

ćzłowjeł we wěćnośći žneje, šćtož je tu na femi ńyl.

1. Bohaty muž je na ųwoje ćeło ńyl, wón žneje wot ćeća ųtanjenje;

2. Łazaruń je na duńcha ńyl, wón žneje wot duńcha wěćne žiwjenje.

1. Ćeńhodla je bohaty muž do hele pšćihćoť? Niz teńhodla, dońteł ńeńe bohaty. Ćesny derje praji, ńo bohaty s ćećza do njeńeńeńeho kraństwa pšćihće; ale to jenož teńhodla, dońteł wón lońko ųwoju wutrobu na ųeńište łubła powińcha a nad tym to jeno, šćtož je nuńne, ųabudze. A šćtož ćećeń je, to njeje njemóžne. Nē, bohatswo ųame njeje hřeń, kóđu bohaty njeje wěćne ųubjenu. Abraham, w łaireńoń ųlinje je Łazaruń trońhtowany, je dže teź jara bohaty ńyl. — Bohaty muž njebu teź ųatamany, dońteł je ųwoje bohatswo na hřeńame wańajne ńeći dońy; wo tym žane ųłowćeńo njećiatamy; teź niz teńhodla, dońteł je purpuristej a wot drohego platu draćeje ųhodźit a w krańnyh wjeńelach žiwy ńyl; teź w purpuristej draćeje mōńeń pōńońny, teź w krańnyh wjeńelach bohatojany ńyl. — Albo ńnawo je wón hřeńońny ńyl, je leńrował a wšćo ųwjate łazpawał; ale teź wo tym tón Knjes njejo njepřaji. — Albo ńnawo je wón twerdu, njeńmilnu wutrobu mēl pšćećizmo blizćchemu. Ale njeńewěćeń to wo ńobuzelajej wutrobje, ńo je Łazaruńje

drjebieńczi dawał, fo njeje jeho se swojeho doma wuhnał? Tak najtorez bohaty stareho a noweho czaša by drje jemu przikł: Człiń, wo przez psichinbježch, ja ho twojich brjodow grawjam! Nę, tón bohaty muż njebježche zyle hubjeny człowek!

Alle czechobla je wón do hele psichischof? Wón njeje swoje bohactwo prawje nalozel. Sztoż je bohaty, tón ma wohebitne psichinbježche dopjelnjecz. Ktak wiele jobnowanja móže wón se swojimi tuklami wusturłowacz, tak wjele lubowječe bycz! Alle što je bohaty muż se swojimi bohactwom czini? „Wón kłodjeje w purpurkei a wot droheho plata dražeje a mejele bo wšchednje w krašnym wješelu.“ Zo je wšactwo, štož móže ho wo nim prajecz. Jenož šam na hebe je wón myšlit, jenož na to, tak móže swoje bohactwo wužiwać. Lazaruše je wón wšact jakmožini dawał, ale tak wjele wjažy dobrotow budžiše jemu wopofalacz mošt! Šo božije, njeješte węzy njeje ani czaša ani myšle meł. Woja njeje pytał, wo štožnječ njeje ho starak. Jeho wutroba wiskalche na krašnej dražeje, jeho brjad bježche jeho Wóh. Zo pónawamy tež i próstwowo, kotrej je wón w heli štychował. Wo čo prošy tu? Lazaruš dyrbi k njemu psichinč, jeho bratša nje dyrba do hele psichinč; ale wón šam njedha do njebeš. Wo šestich wężach ma wón žadanje. A hdy by jenož kapta wotno bylo, ach, to by tola něšto bylo wot lubeje senje, něšto k spofojenju jeho žedofčowo! Wložemu ho džiwać, so je tutón bohaty muż do hele psichischof? Wón je na czelo był a dyrbi wot czela stajenje žnierč.

2. A czechobla je Lazaruš do Abrahamoweho klina psichischof? Niz zehobla, dotelž bježche študby. Zo by štašny bud był, luby kšefčejžano, hdy by hebi myšlit: dotelž šym tu na semi študy, drbyju w njebešach bohaty bycz. Lazaruš tež njebe šbóžny, dotelž bježche thory a hubjeny. Zo bježche kšichž, kotrej je Wóh jemu napozžit; ale hubjenstwo na semi njeruknje nam so wječne wješele. Nę, Lazaruš je do njebeš psichischof, dotelž bježche wón wērjazy, bohobojalny muż. Lazaruš rěta: Wóh je moja pomoz. Na Wojo, niz na człowjekow je wón swoje dowěrjenje šajal. Woja je wo pomoz prošyl a njeje i tym psichest, tež jako ho štače, so Wóh na njeho nje-pošluchowče. Š Wojo je wón swoju nadžiju meł, tež jako njemóžeje tu na semi ho ničeho wjažy nadžijecz. Wóh bježche jeho pomoz, jeho šact a tryw w nulj a hubjenstwie. Š Ašojom je wón wušnal: „Šbdž ja jeno tebe mam, dha ničjo njerodžu wo njebeša ani wo šemju. Šacž mi runje czelo a duška šawutitej, dha wšact šy ty, Wojo, toždy czój mož wutrobu trošt a moį džel.“ Šaj, Lazaruš je na duška był a je wot duška wječne žiwjenje žnaj.

Luby kšefčejžano, kotremu tuteju mušow runašch ho ty? Ty móžeš Lazaruše podobny bycz tež bjes brjodow a študoby; ale ty móžeš ho tež bohatemu muzej runacz, tež hdyž njelbóžich w purpurkei a wot droheho plata dražeje a nimalšč wo wšchednje derje w krašnym wješelu. Šbdžby na to, wo Lazarušu ho njeprische, so je bratrow meł; bohaty muž mejejeje 5 bratrow. Šenano šy jedny wot nič, šnano šejjišč tež w štrache, so do hele psichinbježch. A ty nimalšč jeno Wadžaša a profetow, ty mašč Želuba a japoščitowow. O pošluchaj na nič! Wytaj jeno Želuba, ničjo družje njepomha. Šamjeń.

M. w B.

Dwojake žiwjenje w šwetle wječnosće.

(Šan. 16, 19—31.)

Štož: Wšigityn tudžo woštal czašnu —

Wobras dwojaki ho štaji
Wobrozny nam psched wočzi.
Škutu wječnosć wšactim praji.
Kšič šmy tudy na wiele.
Wobtal jenu počehnjemy;
Š czaša do wječnosće bšemy!
Žiwjenje je dwojake!
Šaječ bježche, wučebnje! —

Wohaty a študy bježtaj
Wobrozňtaj jenajtaj;
Wšech žiwjenje czašne džěžtaj,
š wječnosći ho bližejtaj;
Najuzječe pak rošbelenje
Ze, a psichinbže rošubjenje
W žiwjenju a wječnosći!
— To šo škutnje wučebni!

Wohaty ma woščewjenje
Čelne swoje na šwecze,
Wjeje woščowo psichewštenja
Š czaša do wječnosće dže;
Š draju najrješčeje ho debi,
Šbdž a pieče tryč da hebi,
Wo Wošy ho njeprašča,
Wón šwój brjad ja Woša ma!

Wóžny Lazaruš je študy,
Tradač wopuščejeny ma;
Wšech durjemi težo tudž
Wohateho požada
Nahyščeš ho i drjebieńczi,
Šbdž je i žede i hromadami;
Wšiči woščem horju špofojny
Ze pak študy pobožny!

Šbdž je wumrjeł, i dušku jeho
Zandželjo du do njebeša;
Wotewlata bėdnosć i njeho
Škėta je a študoba;
Dostalo je wumozjenje
Šemu ho a woščewjenje;
W towarštwje je žandželšim,
W šadowanju njebeškim.

Wohaty a študy bježtaj
Wo šmierzci bu pohrebany
Wohaty a w heli je;
Na wječnje je šotamam,
Šbdž je ljubow kšipjenje;
W ptonjenju wón čerpi czwiću,
Kšič bė loščuju nědny štwila,
— Kšajš powot žalofny!
Študy nęk je bohaty!

Wadžala woj widži krašny,
Lazara tam w šbóžnosći;
Woščewo njeje žabny czašny
Wak ja šteho w šaloczi;
Wohatmo wń i njeju šlaba,
Wohatmo hej woščewo žada;
Šwabina je študoba,
Wšech nju pomoz njemóžna!

Wohatmo ša bratrow prošy
W horzej čwili tradaž,
Šbdž jich na wutrobje nožy
Wohatmo nęk želnivy;
W študže šlepy šawotanje,
Wuščewjenje njebotanje;
Šahubžny na wječnje
W heltej čwili woštanje.

Wóža prawda wošwjena
Nam je w czašu špodobnym,
Šbóžnosć wječna poščezna
W štwome Wóžim psichčejšim.
Šbudžicz i njerodžy ho dajny,
Na štóž Wóži pošluchajny;
Škajč tudž žiwjenje,
Tajši tam došt wječny je!

Wóži spojč, o šnjeje, najnej
Wobrozňny nam na šwecze,
Š kniezomnosće wumwešč czašnej!
Wutrobu nam w žubije,
Zo šej i njeju požadany,
Dušku k tebi poščepam. —
W pošnwanzjom je šwėta
Wóžny nam šbóžnosć njebeška!

M. U.

Puczwazny pschekup.

Wóš bohateho pschekupca bježcho ho w jonej wšy šwroczi a trjebošče najnje wuzporježbenja. Puczwazny pschekupč měštneho šararja wo nožne lěšwo a bu hošpobštwje pschijaty.

Wó štwje, jemu pschipofalanej, na bitdže biblija ležeje. Wobščewny wošpob ho hewal jeho czaša zyle mozowajče; něšle pak wón i woštwu w tam ležajej šwiatej knijy blošwowajče a trjechi šlónčnje na pschirwanje wo bohatty mužu, kotrewož polo bė derje pschijnešo (Kuf. 12, 16—21). Štwoma na kőžu: „Ty bšatnje, w tej nozy budže twoja duška wot tebe jašo ž abana; a czeje budže, štož ty šy pschihotowal?“ ščimichu i bobom štubok šacžičč na njeho. „Ty bė džena woprawdže

w żywjenim strasche; jeli budzišče wo živjenje pščišchol — šcho by ho i tobu stato? Šcho by hač dotal sa wěcznošč na- hromadžit?"

Tajše prašenja jeho pšchejo možnišcho nadbēthowachu. „Dženša nohy može ho moja dušča wote mnje žadac!“ Tule myšl njezdějšče wotbyče, a pčini trdeč po dohčim čsaju ho wón jašo modliče, a hlubi Wožu, wo čže wot něta ja tym pptač, šchož je horjelac. Wón duchownocho profějšče, so by jemu tu bibliju pšchowotajit, a wot teho čsaja hem jeho tale kniha na wšchěš jeho pučzomanjač pšchowobžiwajče. Čžim bóle ho wón na nej wobhonjowajče, čžim nutnišcho nawuřny wo modlic, čžim dobročžiwnišcho hwoje lubla natěč, čžim něčnišcho šchodowanja inješč, čžim strožnišcho hwoje domězjenje na Seřuša slaječ a w tymle domězjenju ho njebjja naděč.

F.

W Karobje.

Štos: D hwěče, i teje čsajnu —

Wóh Wóžj je wot młodoščje
Mje i ruku šchěčedniwoščje
Tu nohřl špodožiwije.
Na dohčim pučzowanju
Wón k šbožu, žohnowanju
Ze wóžit moje živjenje.

„Čže šchěžiwja čžu nohřeč;
A b'đešč mje hwěru prohřeč,
Čžu šběhač, wmozow čže.“
To je mój Wóh mi hlubit,
Kíž džeřl, šchož je lubit,
We nim ho dušča šradnje.

Mi huřto jeho puče
Eso tajne šdachu; — rucže,
Kraž nój ho rešjašni,
Ze Wóh mje w čžěnnym dali
Pšchěš trěšnu wo wóžnej woli
Daj šchajnu hwěřbu hwěčječ mi.

Mój luby Kriješ je hwěry
A w hwojich hlubach wěry,
Duž hlub tež džeři mi,
Ešnym runje wošchabjeny,
Za budu wošchabjenny
Pšchěš Wóžj něr we wutrobi.

Šdžj ničto njepomahače,
Dža mój Kriješ pošajaje
Čžět dobru i nuř mi;
A njeiwěđič hěj rabu,
Haj, pšchěž je Wóh mi i hnadu
Eso šjewil w hwojej kraňnoščj.

Šchěje křóta štyřna šwila,
— A nimo je wšča čwila;
Wjaž' niman daloto.
Kač wulka budu radobšč,
— D to je moja žadobšč —
Pšchěš Wóžim trónom šjewičž ho.

Čžu šradnje, čžišče čkacš,
Na Wožu šwilit latač,
Hocž Wóh mje wotwola;
Za potom domoj čsajnu,
Dž štyřta rukow paru,
Kíž mje tu i Wóžom uwjedna.

Pšchel. S. Wrořta.

Putnik Doži.

Šedyn hlawnje smaty duchownoj, kotryž w Kriješowej winizy i wopšebitym žohnowanjom škutkomašče, w jenej hwojej kniřy tole powjeda: Měhny pščišchěč na hwojich pučzowanjač po hwojej daloto rospřiwěčenej wopšabže pšchěš jemu wěřj a bžěč nimo bura, we wrotach hwojecho dwora štejaješo, kotryž mje pšchěčelniwje postrowi, runjež ho ženje widžatoj njebēčžmjoj. Wěšče to šchěžiwz je hlěbroběčmi wložami, kíž je hwojima jajaňmaja woczomaj na mnje hladašče a, runjež bē hluboka šyma, ho woprašaje: „Nje- mēničje, so figowz wubiwra a so je natečšo pšchěš durjemj?“

Za pošajacy dla tehole džiwnocho woprašěnja, ale rucže roš- řudženy pohladac jemu hluboko do woczow a radostnje rjeňnyč: „Wěščje! duž wopšchěčje hwoje hlowy, teho dla, so ho wačče wu- moženje pšchibližje.“

Se štrojnyšwym pošmēntom wón potracějšče: „Nježiwajče, i wotkal Wj seč?“

„D“, wotmolwič, „ja ho lubži njeprašajam, i wotkal řu, ale hđže čhěbša. Hđžcha Wj čhěče?“

Š pšchětrajniym pohladom we woblěčju wón wuwola: „Do njebješkeho Žeruzalema!“

Duž podobaj jemu ruku a šfōncžich: „Nó, dža řmój na runym pučžu, jeno so sečje Wj je hwojimi šchěžiwymi wložami wo dobru trach do přeby. Ale po malej šhwili čhžemoj ho po- štrawož w řionščj wrotach.“

Za dřebyč dale řhwatač, ale řhuboti řacžiščěž putnika Wóšeho je mi jawotat, a moju duřču pšchēřdže pšchēřbadže wo potajnej řhromadžišnje řwjatyč.

F.

Šchož řwjješ, to žnějš.

Štarišče powjebāčičto je Šserbow.

II.

Najšchěj pachotaj mjelčizy hwoju dřežu čžebniřhtaj, kíž jeju na Wudychin wjēđišče, hđžč měřčhtaj hšchěje něičto woblitacž. Zato pať ho i mēša wotšalečhtaj, prařešče Žan: „Wuđž tu boženje, najč herbřti Wudychino! Hřžom wjele Šserbow hř hěč widžal, fořiš čžžuju řmój řhěb mješ řulmi puťeč!“

Dužy po dřežu ho huřto wobladowačhtaj na Wudychin a nimo njeho na štroum wóžneje wěhy, hđžč jeju macěřta najššēřšo hřlyř konješče. Tak dořho hačž možno, pohlabowačhtaj na hudyřte horb, fořčž bēču ho jimař malymaj řhžom řpodobale. Zato pať ho Wřřkopigam pšchibližowačhtaj, džešče Žan: „Mi je tať bžiwno, mój Žuřto, wo dřežu won se herbřteho kraja! D ty dřeža řemja řerbowřta, ja mořt čži wotłoto řchje padnyčž kaž lubej macěři! Řjana Ružiza, řprawna, pšchěčelna, ty mačž mój narod, moju rēč!“

Na to šhwilit mjelčizy dale džeřhtaj. Na dobo pať Žurij rjeňny: „Wrašřto! Mój řebi w zuřbe Šserbowřto budžemoj, so byčymoj ho junu jako dobrař Šserbah do wóžneje štrony wřčēčžč mořto; a w naju blisřčēži budže kraj wřšudže herbřti rēčžč!“

„Prawje mačž, luby wrašřto!“ wotmolwi Žan. „Mój Šserbowřto we wutroboje a we řłowach wřšudže řobu ponjeřemoj; ale tola je mi tať džiwno, so dřežu řmój štatof wopuřčēčž!“

Něto Žan řanjče:

Hđže štatof mój?!
Wšoda řchučž po dolinach,
Čžřy řčumja po řtalinach,
Kwětki kęžja tu a tam,
Lubšnošč, hđžč pohladam:
A to je ta řjana řemja,
Šemja herbřta štatof mój! :

Hđže štatof mój?!
Wěšč-li w kraju bohumiřym,
Druřče čžerřwo w čžele čžřym,
Wšpřle jařne, bžławošč,
Wšobnoščž a wjeřelošč:
To je Šserbow hđbny narod,
Mješ Šserbami štatof mój! ::

Špěw bēšče ho jimař lubit; duž Žurij bōřny řanjče:

Wěšč ty tón kraj, hđžč hlěborni ho Špreja
A mjeňšče rēčři řchwōrčža po bořu?
Žōn horby lěš a hory wobrubeja
Wot pokonja jařnow, ř ranju, ř wječžoru.
Wěšč ty mi kraj, wot hōřfow pšchěčěhjemy
A w řřłōřtu pšōbnyč řchōmow řhōžomaj
Šchřit dwoju řkalow, na řřōm wupřčēřjemy,
Žōn řrajje a je mēra wjeřšty.
Wřy řnajemy tōn rjeňnič kraj,
Wřy wěmy řōn, o řaj, o řaj!
To je ta řjana Ružiza,
Ta řrusřta a ta řakřowřta!

Wędz ty tón kraj, hódzeż dżatnu bródu wora
Lud sprózniony a płodzi sahrudo?
Sódzeż kładu swoj truchły njejeś f kózdoy" dnwota
A wśchudjóm nadobędzejch dom hośpodny?
Wędz ty mi kraj, hódzeż narod dobrzy, sprawnny
Eso cześnje tuła, ślutny, łpofojny,
Ho dułchynośćach a pobożności jawnny,
We fchidnodać cziđi, w horzu fczęspilny?
Wty inajemy tón lud a kraj,
Ziđ hona, łuki, haj, o haj!
Gódzeż dobrzych ludzi namjędzić,
Do Eserbow kraja dyrbiŃch hieć!

Wędz ty tón lud, hódzeż fitrowe róże kczjeja
Na śicłach froweńdych, cześnych holicjom,
Kiz domerńje ho f mitych wóćsłow hnieja,
We twierdym dżele polne radośćoj?
Wędz ty mi lud, hódzeż truci hólzy Ńhodża,
Gźeśeż nanow, nabobni faż jemjenio?
Ziđ cześja wśchudze, witaju a rođja,
Eśu w frowanej bitnje truchłni niużoj.
Wty inajemy cześe holicjom,
Wty wěmy kraj tyđ pacholow;
Ślaj, wéćznije nałcha Łużiza
Se tajte dżećzi tujođa!

Dha kczje, dha kczje, ty Eserbow rzejŃci kraj,
Kczje w Ńrowiu, Ńboży, moży njejanjadlej,
Pod worjokom nad tobu lejhranajo
A pod tej trónu młódnaj, rucanej!
A herbiŃci duch a Ńwaba herbiŃch" mjena
Njech fivéćzi ho faż hłóno njebiejse,
A lubość f narodnoći sahrudo!
Njech płomjenia pśchęż wjetŃche dobudze!
Wóh wjerŃchny żohnu Eserbow kraj
A mity jemu Ńwóże daj;
Kczjeń, Ńrowje luda herbiŃkeho
Njech do wéćnośće krañni ho!

Pacholow wutroba hu wot Ńpěwa sahorjena a roznjejelena,
a Ńhroble froweńdziej po dróhy f Drazdżanam. WiŃto jedny WiŃto-
piz ho jimał wós trzejci. Rnjezi pobończ ho pródbny wóćeśeđe,
a jako jeju widźeđe, pomyŃli hebi: „Tymaj ho hubjeniođo beži
hać mojmaj brunaczłomaj; ja cħu jeju hodu wiać, tał daloto
hać po dróhy pojėdu.“ Zan a Żurij pať ho njeadałctaj pŃchjeż
Ńudźeđctaj ho do woja a dałctaj pobończej hać tał jara hać
cħyriđe.

„To tał wólbr njeje!“ Zan f Żuriej rzejny. „Nimale ho
Ńba, faż bychmoj ho jako hiejał do Drazdżan wjełtoj! — Gźepla
tola, fał taj brunaj Ńlakataj, fał lejhrawataj! To ho czi wutroba
hnieje! — Ze hnadż to namaj Ńmajo teħo, ho wóchtio derje a
Ńpěđhnje pódnje? Nė, je abo njeje. — Wimimoj jo Ńa to!“

Tole a tajte rėčo, wuhladałctaj pśchę hodu Ńchtowanje
mėŃto Nadeberga, a bórny potom pobończ wóćeŃi profjeđio nap-
pinałche. „Wóh ho lubojnje dżatujemoj“, dźeđctaj nałdej pacholaj
a ŃtoćiŃctaj f woja. Pobończ pať ho wjekeleđe, ho bėđche moł
jimał poħtużić.

„Pobjeđn, pobjeđn, bratŃito!“ Zan wołaje; „Sboże na naju
cħa! Ģlabaj, tajtke truch je naju na knjeżim woju dowjeŃto, ho
bychmoj jo njeŃfomóđioj!“

Njeħo mroćajŃi pśchitrywachu, a teħo dla ho jimał prawje
eŃnje ŃwapaŃe f hórłow dele a na hórki horje. Pśđi tym pať

hebi to a wono powjeđałctaj, Ńħio nėħje maczeŃka doma cħini,
fał cħetaj Ńaħuźone pjenjeŃu hromadźić, a tał dale; ale napoŃleđtu
ho jimał tola duzy wołubđi.

„Tón puć ho tola jałoŃnje dńi“, dźeđe Żurij; „hódż myŃlu,
jo tam nimale hmoj, ale nićo wo to“, wotmołni Zan, kotryż

pśđi swojim jiwŃchim wałchmju najpřeni Ńaħo Ńhroblotu doby;
„pśchetoż cħim bėle ho dńi, cħim djeje ho wjeŃelimoj, Kobjo a
Drazdżany wóhłodać. Nje; mamaj mlode, a horzota naju nje-
njepari; duż Ńhroble a njemorfotajo do přėda! — A pśchėde
wŃchłim njełabudźmoj — tam Ńady Ńboze na naju cħa. — Tón
Ńnjezi wós — tón wós mi f hłomy njeħa! Wi ho Ńba, jo wola
wulkeho femjana Ńkuzbu doŃtanjemoj, hódzeż budźemoj mós kózdoy
dżęł hwełim brunaczłom hładbe Ńħije plağazć a hódzeż Ńmiejemoj
w piħanej drałeje Ńhobźeć. Wót Ńta łop Ńħwjerćzi — to by
było wjekele!“

„Ģlabaj, hłabaj!“ Zan f nowa Ńawota, „tam je Kobjo! Cħto
ħu nałche domjaje rėđzi potno njema?“

„Ģaj woprawdźe“, dźeđe Żurij, „to je kuźicħta, we kotrejż
nėkřta Ńaħraħujena ĳepta tćzi! O ta rjana hwełta runina — fał
Ńħėrota, woħjeje fał doħta!“

Ho tyħle Ńłowach Ńłóćto, kiż dyrbiŃeđe ho nimale Ńhwoćę
a kiż bėđche pśchęo Ńaħchitnje woŃtał, mroćełe pśchėlama a Ńaj-
traħniŃchej cħiejmjeninu wŃche hona potpępi.

„Drazdżany! Drazdżany!“ Zan Ńawota. „D to rjane wulke
mėŃto! Kał je w róžach Ńupane f zyłej krajinu!... O jo byħu
też namaj tał róże kczje!“

Młówa cħetwojenina jimał pėnu kħwiłu tón krañny napoħlad
pśchęeđe. Potom pať po cħmiezcy f Drazdżanam a do niđ nuŃ
Ńwapałctaj, dżmajo ho nad wjele wyħotimi ĳħēmzi, kajteż bėđctaj
lėdy hđje widźito.

(Pśchęebnje dale.)

WŃchėlake f bliŃka a f daloka.

— BudyŃte poboźne Wustaw-AbolŃŃe tomatkwo cħze Ńwoj
lėny ĳwjeđeñ njeđełu 3. Ńeptembra popođnaju w MaleŃchęach
wóđzeżeć.

— Se ĳlubjenoħ kraja dońdze powjeśe, jo ĳu we wotol-
noći Żerualena na łube Ńyrlce ĳywotownje njedawno Ńajmawny
rownoy wjeł f piŃmami f Ńkrytułowoħ cħęa namałai. Wón
bėđe f wulłim kamjenjom Ńawrejny, 2 fomorje ŃwŃchete wotewerje-
nej a w kóźdej bėđhu 3 kamjełtne kołcħe f cħłobŃkimi łoćkemi.
ŻebrejŃte a gricħiję piŃmiti bėđhu horje napřiane. Wone ĳu
f teħo cħęa, hódż ho w ĳlubjenym kraju armenijŃy a gricħijŃy
powjeđałche, to je tón cħęa 300 lėt do hać 600 lėt po Ńkrytułow-
wym narodze. W tym cħęaju je Żełb wustupil a waźne prajcħenje
je, hać ĳu te piŃma je ĳidowitħe abo ĳchęeĳĳanłeħo cħęa.
So ĳu to ĳidowitħe rowy, ho f teħo wuħajni, jo tam ĳchęeĳĳanłicħy
inamjenow njewidźiħ a jo ĳu te mjena přeto ĳidowitħe. Naj-
Ńterje ĳu piŃma f teħo cħęa, hódzeż bėđche gricħijŃa rėć w ĳlubje-
nym kraju ĳiħom moźniŃcha. Now ĳchęeđe ĳwójbje Węłani,
koraż je ho najŃterje f Węłan do Żerualena pśchębłitka. To
bėđe ĳwójbny rownoy wjeł, do kotreħoż ho najŃterje ĳwójbni
doħi cħęa Ńhwochu. ŻebrejŃi rutopř poħajnje te piŃmiti, kajteż
je naħ Ełbóńnik piħał, a row je pobomny temu rowej ŻoŃfa
f Armatije, w kotrymż je nałđ Ełbóńnik łeħał. Wot porłach wjeđe
do Ńłaty wurubany Ńħóđ do Ńłaty wurubaneħo pśchėbwarta, hódzeż
ħu pśđi muri kamjełtne łanłi. Cħyħta ĳywotownje je Ńajmawny
row fotografowacz dała a teź wéće wobrahy bórny f nam dońdu.

Sy-li spéwał,
Pilinje dźłtał,
Strowja éo
Swójbny statok,
A twój swajtok
Zradny ja.

Z a staw spróczy
Napój mógny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spań mórny
Čerstwoé da.

Njech ty spéwał,
Swérno dźtał
Wśédne dny;
Dšéń pak swjaty,
Duśi daty,
Wotpočń ty.

Z njebes mana
Njeh éi khamna
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiež Bóh pada,
Wokřew ée!

F.

Szerebiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo łóžu šobotu w Šsmolerjež knižicisjščétni w Wudysjinje a je tam ja šchwórtlétnu pšehedplatu 40 np. dostać.

2. njedzela po swjatej Trojizy. Lut. 14, 16.—24.

S wulkej wječerju našy Šbdźnik Bože kralestwo pškirana. Bóh tón knjež ham béšče ju pšichotował. Wjele próžy béšče na nju wazil a netko šo wješelske, šo bé hotowa a šo berje radžila. Ach, niz šwojedla béšče ju wuhotował, ale š lubošcu k čłowjetam, šo by jich swješkeliš. Hjóń mješče šwoju bojšku radošć nad tym, kaš budža šo hošćo na tej wječeri wolišewicz. A čim wjazy hošćom možešče tuto wolišewjenje postičić, čim šfozowišči šo čujelšče. Njeje tajka nješebična lubošć k čłowjetom wutrobu huwjoza?

Kajše dary pak čłowjetojo na tutej hošćinje Božeho kralestwa dostawaju? To, ščtož je jim wužine, to, po čimž jich duška žada, ščtož móje ju špotožić. Wščitzy šu hřešćnizy a trebjaju wodawanje hřešćow, nowu čistju wutrobu, mjerne šwédómnje, džejčastwo Bože, měr š Bohom. To tu wščitto dostawaju, ale hšičeje wjazy; o tajše wolišewjenje! woni wužiwaju na tutej hošćinje šleš žimwenja a šlešči šwoja. Kaš to jich šlabu wutrobu pokhinja! Kaš to jim mozgy k nowemu žimwenju, hai k jich wéžnemu žimwenju wobradža! Tuta wječer žim mój dawa, napščežšiwu hřešćej š wušpédom wošowacž. Šsylna lubošć, wjerda wera a wéšta nadžija šo do jich wutroby pšobži, měr a radošć wé šwajtam Duchu do jich wutroby łacžehnjetej. Boniznošć a potornišćož to nowe žimwenje pšičitej. — Woprawdže bohatiche a nadobnišče dary čji žabny čłowjel na šwéče njemóže postičić.

Wopomni šo na najšrašćnišu hošćinu, kotruž šy we šwojim žimwenju wužiwaj, njeh je šo tam š radošću wyltał, njeh je tam žiwa šabatwa a wješkeliš špéw był, kaš nješpotožny šy ty šwadž tola domoj ščof, hšiom na domoj-puczu šu čji wšče te wješkela wutlincjate a ty šy ščudy był, kaš prjedy. Radošć Božeho kralestwa pak čže ženje nješpotožneho nječini, ženje njewutlinczi, ale čži pščežo wščitbowa, čže pščežo šfozowišćichu čžini a čže pščeš žyte žimwenje pšewodža. Těhobla našy Šbdźnik wječer Božeho kralestwa tež wulku wječer njenuje.

Wjele hošćji béšče Bóh tón knjež na nju próžyt. Wón wušobša šwojeho wotročča w šobžinje wječerje, šo by proščenym prajit: „Bóječe, pšchetož wščitto je hotowe.“ Ale kajše wotmolowjenja jemu doču! Ščto mješaju wščo ša wužnišče! Prěni dželšče k njemu: „Ža šym šebi polo šupit a mam wuicé, to byč jo wobladał; ja čže prošču, šamolw mje.“ Kataršćwo, jeho šenike powołanje, béšče jemu potašim wuškšče, dužli jeho nješješte powołanje. Šebi šwoju rolu šladacž, je wéščeje pšiči-šiwušćnošć kóždeho ratarja. Bóh šam je pščitajaf: „W počje šwojeho woblčija durbšiči šwoj šlešči jeliš, hačž šo do šemie šawrčéšiči, š kotrež šy wšaty.“ Wščéšne dželo je wot Boga šamežo postajene a šwérnošć w čželnyu powołanju je nam wot njeho kručje pšičšofana. Ale našče čželne šastojšćistwo ma tola jenož našče wuššle na Boga štožowacž, naš pščeš wjele špytowanjami wobarnowacž a našchemu nješješćem powołanju šluzić. Tuto je to jene, ščtož je wušne, šotremuž našy wščo družje woprowacž. — Ale šelto šudži dženuša to šame šamolwjenje pšichnjež,

hdyž so jich prafchěch, czechobla so t Božemu kraleſtwu tomžda. Njejeſtu to huſto runje czi dželawi a napřechćizno fwojim pſchibſchidnoſćam ģmęrni?" Woli ſtarofćow woni praja: "Ja nimam žaneje ģwile, to bych moħł w Božim ſlowje cžitac abo femiſki kħobdžić." Abó: "To ho njejmębe ſ mojim powołanjom, to bych moħł wſchudjom ſ polnej wěrnofćow wuſtupić abo wofchod ſ węſtym i ģubjęnym i ſchęſćęzjanami ſbęhnyęć." O kajta blaſnoſć! So by ģhęba mę ſ fwoje ſachodne cęto, fwojeje njeſachodneje duħi doħł trabać? Abó ho by fwoje feiſte ſbože ſaložić, fwoje węcne ſbože ſanjerobdžić? Njejeſće cžitaci, iħto naħł Sbóžnik w přebowanju na horje praji? "Přatajće pať najpřędy Bože kraleſtwa a jeho prawdoſće, dħa budže wam to wſchitko pſchidate."

A druhi dęſhe: "Ja bym hebi přęć pſchahow wotow ģupić a bym na wučju, to dęh je ſpytat; ja cę proſchu, ſamoħto mje." Węcje dęrbi toħdy ſwoj ſtót wothladowac a ho ſa niħn ſtarac, to njejtęba ģħodu trabać. Ale wyħće teħo, ſħtýž cęi na nemi ſajmatwe je, maħł hebi tola ſbože fwojeje duħe wazjeć.

A třeći dęſhe: "Ja bym ho wozenik, a teħobla pſchidac njemóžu." Je to nępravda, ho wozenić? Ne, Wóh je ģam ģwiate mandęſtwa wuſtažić w paradiju. Wuž a žona dęrbitaj hebi męs ģobu žimjenje polóžić: "Dobře njeje, so je cęlowjeć ģam, ja ģhu jemu wozimuju ſezimic, toħdy by pſch nim byla." Womħac dęrbitaj hebi potajim mandęſtaw, to byħtaji fwoje powołanje t njejeħtemu kraleſtwu dopjelniw, niž pať ho roſpřochitaci. Wulle žohnowanje wħat ſa wobęu wuħħadja ſ dobřeho ſchęſćęzjanſteho mandęſtwa, w toħrym ſtaj mandęſtaw ģjednocęznej w ſtřukowanju ſa Bože kraleſtwa. Pſchętož Wozu wolu dęrbimy hebi wyħće wazjeć, ģacž ģadobęje naħęje wutroby, lubofć t Wobu wyħće, ģacž mandęſtu lubofć. Njeħmy fwoju mandęſtu abo fwojeho mandęſteho ģaħle ſ Wozęje ruħi doħaci? — A tola teħto luďji mandęſtwa wotdęrzuję wot Wozęho kraleſtwa! Keħto mužow abo žonow ho wot dnja fwojeho wozenjenja Wozęho ģłowa ſwaluja! W ſtarofćach wo ģoſpodaſtwa wtaju ſamowjenje ſa ģmnoſć fwojeje duħe. Druhy pať wini ſa wozuħńenje pſchęcino Wozęmu ģłowu mandęſteje abo mandęſtemu dawaju a to bychu męř ſ nim ſdęřzeli, wozaj tak huſto t Božemu ģłowu njeħobdža. O kajta blaſnoſć! Dęřzitiħ ty męř w domje ſa nęħto wyħće dęžli męř ſ Wozęm? Njeħaj ho ſtemu pſchęminęć, ale pſchęmin ģe ſ doħrym. Přęžuj ho, ſo fwojeho mandęſteho abo fwoju mandęſtu ſ wutrobnoje přofńtu, ſ dobroćimofću, ſ wofchęwazajom a natwarozym ſchęſćęzjanſtim žimjenjom doħubdžić ſa Bože ģłowo. Sħtýž pať ģiħęje w mandęſtwe njeje, tón njeħ ģo njemęřzajeħo ģłada. Sħto cęi tajti ģwajť pomħa, pſchęť toħdy ſhubitiħ teħo, ģiž je cęe ģacž do ģmęřzaje lubowal a može cęe t węcńemu ſbožu dowjęć? —

A tón ģam wotročť pſchidńe ſaħo a powęħdi to fwojemu ģnjeje. Duž roſňęwa ho tón ģoſpodať. Wł to dęim? S kajte njeħębećiznej dobroćimofću a ſęčęřliwoſću bęħe ģim jich ģamħe węcńe ſbože pſchęřić, ale woni je wotpolaħachu. Nętotremužili drje ho ģwędomnje ģiħaħę, hdyž ģnjeſowe pſchępřochęnje doħa; wón dęje wędęſęe, ſ kajte nępravdu fwoje ģwędomnje wobęčęti, jeli ſo je njeħčija, ale ģwęne žimjenje jeho bóle ſajmatħę ģacž žimjenje w Božim kraleſtwu, abo ſtarofć wo cęħne žimjenje pobuħy w nim ſtarofć wo węcńofć. Nętotřęřiti druhi ģnaďž ģnyħęe polóžićho rad ho na ģnjeſowej

wjęčeri wobdžęlic, něħto runje ho jemu prawy cęaħ t temu njeħda, něħto by wón ģiħęje rad ſe ģwętom wyħęety byť. Ale ſħtýž pſchępřochęnje t Wozęje wjęčeri ģnydom njeħčija, iħto wo, ģacž tón polóžićho bdy pſchitħmata abo pſchępřochęnje doħanje. ģak huſto je tón ģnjeje tež teħe t fwojeje wjęčeri pſchępřobęť a ſaħo cęe naħł! O njęombž ho t Božemu kraleſtwu! Nęćęž pať naħł Wóh niħto njeħa, jeho dobroť pſchęjęć. Sħtýž wo nje njerodži, je ģam wina na fwojim ſhubjenju.

Tón ģoſpodať dęſhe t fwojemu wotročętej: "Wuńęć ģnydom na męħęzanſte ģoħy a na toħpřoćęřa a pſchuwędž ģew nuť ſħudy a będnę a ģřomohy a ģlepęch." Přęnje powołanje t Božemu kraleſtwu bęħe ho iħraħřem uľbu doħato, a to wobęje wyħčim męħčimam a pſchamawęjem. Dolež pať ho tući wyħčiji ľudu tomžachu, buchu pſchępřochęni cęi ģħudji rýbaj pſch jęřow ģeneřareť a wħitýž, ģiž będu ģħudji a będni a ģřomi a ģlepi. Wonta na męħęzanſtiħ ģoħach a na toħpřoćęřach namata ho wjele žonow a ģřęħnitow. ģnjeje cęi duħownje ģħudji, cęi ģpřazni a wobęčęni, cęi njemęčeni abo ģiž ho ģwętej ģlepi ſħachu, je ģytami t Wozęje wjęčeri pſchidńęch. Žim wħat plaći ģnjeſowe ſłowo: "Sbóžni ģu cęi, ģiž duħownje ģħudji ģu; pſchętož ģiž je njeħęje kraleſtwa." — ģiħęje bęħe rum ſa wjazj ģoħci, a tón ģnjeje dęſhe t wotročętej: "Wuńęć na dręhi a t pľotam; a naſuj jich, ſo bychu nuť ſaħčiti, tať ho mođ dom napelni." Dolež židowſt ľub ſ wjeħęeħo dęla Wozę ģłowo ſazpřawęe, pſħta tón ģnjeje fwojeho wotročęta t poħanam, ģiž ſwonta ģhubjeneħo kraja byħachu, a woni pſchidńęch.

ģlaj, tať tón ģnjeje pſchęgo ſ nowa fwoju nje-domuħľędžemu lubofć cęłowjećam wopofařuje. ģdyž ty wo jeho ģnadu njerobdžić, dħa ju druhim poſtęřa. "Ja pať praju wam, ſo žadý tuħ ģamų ģmųow, toťiž přoħęni ģu, mojeje wjęčęře njemopta." Teħobla ģymataj ģnydom t Wozęje wjęčeri, ſo njeby wozje męħto ſħubiť. Žana ſbóžniħa ģoćęřina ho cęi žęře wozje njepořčiti. O iħtož ho tu cęuje ģřow abo ģħudy abo ģlepy, tón njeħ ģħwata t Wozęje wjęčeri, tam ho wofchęmi, tam ho wobohaczi, tam ſęřaje njeħęľtu kraňofć. Sħtýž ģiħęje ma žadnje po ſbožu, tón njeħ ſaľtupi do Wozęho kraleſtwa, tam namata węcńu ſbóžnoſć. —

Daj mi poňnacž fwoju radu,
Ach, mođ Jezu naľubići!
Daj, ho cęuju twou ģnadu,
Cęimju, iħtož ho ľubi cęi,
So cęe jeno hebi žadam,
Na ģwět wozaj njepoħladam. ģamjen.

K. w. B.

Praweje luboſće waſħnje.

(1. Zan. 3, 13—18.)

ģlęř: Sdęřz ģnjeje, fwoje ģłowo —

Ny njepodobny ģħo ho cęaħ,
Ndyž ģħęsbóžny ģwět ģiħi naħ,
Pať ģřoble njeģimajmy ho;
Cęět do raja dęe Wozęeħo!

Wy węcny, ſo je ſe ģmęřęe,
Mam doħato ho žimjenje;
Naž bratřa lubofć ģjednocęa,
Duž wawſařci ģmy ſ polćęřa.

Ščitôž bratra hidi, morbat je,
Džet jeho nejce žiwjenje!
Na tym smy luboſej pſnati,
So Šbôžnik nam ho poſwjećzi.

Wón žiwjenje je ſa naſh dal,
Šso ſa naſh mile woprowat,
Duž ſa bratom my žiwjenje
Tež durbimy dačh ſwôltniwe.

Šdžyž nêchtô ſwêta kubla ma;
Paſ nima ničžo ſa bratra
A ſamnje pſchêd nimo wutrobu,
— Štaf ſteji je jeho luboſežu?!

Ach, ſê ſ nej ſteji woprowdže;
Šklobit hies luboſeže morny je,
Wêh jeho njeje ſhoženony,
Wón nima džela na Bohy!

Duž njelubujmy je ſtomom
Wdy nihdy ani ſ jahom,
— Mê, ſe ſtkuom a woprowdže
Njech luboſej bratra lubuje! —

M. U.

Šludi.

Wêſche to ras 12. njebžetu po ſwjatej Trojicy, jaſo ſtary nan ſamutkſt we ſwojej ſtwicžyž hêdžeſche a ſebi ſeženje wo hſtuchonêmy (Mat. 7, 31—37) wuſtita. „Štaf berje mêjaču ho tehdy tola ludžo, wón rjeſny, „toſiž môjaču ſwojich ſhorych t ſeſuſej pſchinjeſej!“ Niwomônje ho jeho wočzi ſe hylłami pjełnitej, pſchetôž wón je hižom lëta dotho hſtuchi a ničžo wjažy njehyſhji. Teho dla njemôžeſche tež je žonu a džêčimi Božu hſtužu wjažy wopytowacž, doleſt wo pſedowanju ničžo njelrohmi. To bê jemu jara bolofne, pſchetôž wón mêjeſche Jeſuſa a jeho ſlowo ſ wutrobny lubo. Duž tu nêto hêdži a hêcle hſhly plače. „Ach, ludy ſnježe, wón ſyduſny, „był-li ty mjes nami, dha bych hiſhêčže džehſa t tebi ſehot, jo by mje hſtydžahose ſčinił.“ Wêdy bêſche tole ſlowo jemu ſe rta, dha ho nad ſwojej rêčzu ſtrôži a padže na ſwojej toleni, ho ſ hnutej wutrobu moliwſhi: „Woda j mi, ludy ſnježe, jo ta blaſnje ſ tobu rêčžach, jaſo by ty wjažy mjes nami njepſchêbnyat. Za wem, ſo ty hwoje ſlubjenje džêčih: „Šlaji, ja hym pola waž wiſhitiſte dny hačž do ſlônčzenja ſwêta.“ Za twerđže wêrju, ſo twoje wucho njeje ſluče a twoja ruka njeje ſtrôſhčena, a jo ty pomôčž môžeſch tum, toſiž we wêrje t tebi pſchitohdêuju a čje pmočha. Šaj, ſnježe, jeli ty čželch, môžeſch tež mi moje hſtyhjenje ſažo dačž. Šamjeit!“ Čžihče troſhčtowany tu wón hêdži, domojwôrt ſwojich wêčſatowawſhji. Šsnyej ho ſ wêtrnym čebnjemjom hêžne durje ſ ruki wutoržednu, taſo ſ môžnym praſtom do ſanta pabnyču. Nau ho wužyž ſaſtrôže a ſanota: Džêčji, njepſaſtajeſe tola ſ durjemj taſ hylłnie! Teho ſwôžni ho ſpôdžiwachu, ſo bê wón to hſtyhčat! a wón ſam haſle nêto pnyto, ſo bêſche tón ſnjež jeho molitwu wuſhthčat. Jeſuſh ſhrytiſtuſ je wêčera a džehſa, a tónſamy, kiž wón je, budže tež do wêčnoſeče! (Šebr. 13, 8.)

F.

Boži troſhčt.

Zaſo bêch lëdy lëto dotho w Londonje ſtkuowat, taſ powje-
daſche jebny duchowny, wudyri w lëče 1854 w ſuſpôſtwje mojeſo

dželanijêčže aſtiſtka ſholera, a moja ſhromadžiina čžeſto pod tym
čžeſtpejeche. Sena ſwôžba ja druhej po mnje ſeſelijeche, ja mêjač
wot jeneho ſmjertneho loža t druhemu htođžic, a nimale lôždy
džet durbjach pſchi pohrjebach byčž. W mladoitnej ſahorjenočzi
ja ſhorych wopytowacž, a wôžboby wêčhêch ſamow a najwſchelafo-
riſhich žyrkwijow dawacu nje wolacž. Wo nêkotrjm čžaſu buč
paſ ja niž jeno čželnje ſpſrny, ale tež w duču wopyjaty. Moji
pſchêčželjo jedny po druhim wotemrêwacu. a mi bê, kaž njemôſo
ſo mnu tež dotho wjažy taſ dale hičž. Za čžiwaj, jo bu brêmjo,
na mni wotpôčuwajwe, pſche čžeſte.

Taſ džêch jedny džet zyle ſtruchy wot jeneho pohrjeba domoj,
jaſo we wulkadnym wotnje jenyh ſewſhich ſlamow wulku papjuru
pnytych. Wona njemêjeſche napohlab wiſtomawêžije namêčhka, a
taſ mje wêſipnočej bliže čžeſjeche. W rjanym wuraſnym rukopihu
wôžbach na tum liſtije napizane: **Štam 91, 9. 10.** Za wêžbach,
ſchto tam ſteji: „Tón ſnjež je twoja nadžija, tón Naj-
wyſhthi je twoje wukhowanje. Niečo ſte tebe ſetkačž
njebudže, a žana čžwila njebudže ho t twojej hêčže
wſchibližêčž.“ Šečžihêčž tyche ſlowow bêſche môžny a njepo-
hredny. Wêra ho tyhſhamuž imowata. Za čžiwaj ho wêrny,
wočžekſtwajemy, kaž ſ njemjertwočžju wopapany. Njepſchêſtawojžy
wopytowacž ſhorych a mreajazyč! čžihêčž, mêrapolnej wutrobu a
njebojach ho ničžo ſchto. Š wulkim džatom ſpôdnawam wôdjenje
bôſhſchto pſchêdwidženja, forrež tamneho wôſhobnika pohnu, tutej
ſchtyčezny we ſwojim wulkadnym wotnje wupołôžicž.

F.

Šchtož hſjeſch, to žnjeſch.

Štarsche powjedačitko je Šserobom.

III.

Zaſo bêſchaj na druhe ranje ſtanyloj, Jan t Šurjej džêſche:
„Duž dha tu džatowano Bohu ſmôj w tym wulkim wukhwalenym
mêčeje naju žadanjia, ſmôj we ty krajinje, htož je hižom wjele
Šserobom ſmôj hſhê pnyto, — ſmôj w ſtrujne, htož je wêchbu-
ſhich čžabačž tež Šserbio bydlaču, ho pldného kraja wjeſelo,
htož paſ nêto naju mačžerina rêčž ſa žulu pačž.“

„Ale taſ dha nêto ſwoju wêž ſapôcznjemjo?“ wopraſcha ho
Šurij.

„To je loſho prajicž, wotmołwi Jan. „Najprjedy ho tudy
w mêčeje wôshonimjo, hačž njehy nêhđže ſhſčibizča ſa naju byla;
wſchak wemôj, htož mamoj ho w toſtičh naležnoſčach praſhêčž.
Njeteječhili ho namaj jow, dha potom po wſchach pôdžemaj; tam
budža nêto naleto tola wêčeje čželadnikow trjebačž.“

„Wôh dal, rjetyj Šurij. „Jo by ho namaj ſtoro nêchtô
trjehčito!“

Naſhej pacholaj w mêčeje tam a ſem htođžêchaj žyly džet;
ale ſhſčibizču njemôžêchaj žanu namatačž.

Jeneho wot njeju čžyčhu druhdy ja poſlužnika iſhowacž;
wonaj paſ jedny wot druheho nočžyſchaj, a žôdnj njemêjeſche
myſhe, ho prjedy woprowdže pſhijſtaječž, hačž by druhi wêdžil, jo
môže w jeho bliſkočzi wotacž. Doleſt paſ ho jimaj w mêčeje
po tajtim nječžinjehche, dha na druhi džet na wſhy won džêthaj.
Š wjeſejej wutrobu ho na pučž pobahčaj, doleſt bêſchaj hižom
domač teje myſhe bytoj, pola burow ſa Drajžbanami ſpnytačž.

„W mêčeje ničžo njebu, môj bratſito!“ Jan duž prajêſche;
„ale ničžo wo to! Mój ſmôj na wſhy wôdenaj a buč drje tež na
wjeſh ſhſchamoj. Šchto wê, hačž by ho namaj we wyſhich
hêžach na dolcho lubit. To rëta, hdy bych tam ſchifowanaju
brunacžkow meł a jimaj wôſhba do doleſča dawacž moſt, dha wſchak
by ho čžinilo. Tež na jêdneju čžornacžkow mje njehy njerſato,
hdy bych moſt ho ſe ſwojim ſnjeſom druhdy pſchêkôſbačž.“

„Gaj wchaj haj!“ dźełdže Zuriy hmejtajo; ale hdźež njeje, tam njebjerješčy, a štož nimajch, to njeješčy! © najmjeńšcha w Kafceach ta činja!“

„Ně“, wšchitaj Zan, „budže s namaj kaž budže: někał tola budže; a dźemoj bjež spotojom!“

Zuč nachejny pachofny najprjedy na stronu Pławonščich žlobinow wjeđełdže. Zato bėščtaj na wuščinu Drazdžananc k wješčorju dofcroćitoj a ho wohałdnjkoj, widźeščtaj žyłe město piched houbu tejo.

„Kaf ho to město roščahuje“, rjetny Zan, „dołhe, ščěrote, wulle, wulfotne! Kaf čješčebotnoje ho tam te ščěre žyčwoje wuščěhaja! Kaf lubojna je ta krajina s winizami — na lėwizu a na prawizu! Kaf horbže tam šady te hory wušpupaja, nješčadnočne hweđki starodawnych čašow! Kaf je wšchito wot hłōnza pojašnjene, wočšej wješčel, wutrobje radoščy! © krašny — woprabdože krašny napohlad!“

„Gaj“, dźełdže Zuriy, „krajna, pichetkrajna je Woža stwōrba, a wulle w njej sū štuff: člonofščy rukow! © mohł ja tudy wšchědnje pojaščaj a hwoju wutrobu tał lubojnje woščewieč kaž bženja!“

Zato bėščtaj ho nahłabadoj, wobrocziščtaj ho a štupajščtaj dale k Pławonščim žlobinam. A hlaj, bōrhy ho hłubina piched nimaj wotewerješčy, wohałdnjena wot horow a šalow, pichčěhujnena wot hłōbrojteje rječki a wušpichena s młōbnoljenymi ščtomami.

„Ničo tajte“, prajełdže Zan, „hijčěže nješčimoj widžaloj! Wubjerne je, wubjerne! Wjojmoj pak něko dele do wizim.“

Šdžž pak bėščtaj dele doščkōj, je spōdžimanjom na te sfakate hory wohałdawajščaj, na fotryščj prjedy itejščejtaj.

„To wočji čzini!“ rjetny Zuriy, „Na prawizu — na lėwizu — wšchudže wyščoi brojoh a kamjeń! Spōdžimna stwōrba, kał wšchelata ho nam pojałujje! Kaf moły je čłowječ porno wachšej wyščotej krašnojščy, wy hory! a tola kał wulli, dofełž mōže wjōnac, faczuc a roščbudžić twōju rjanofšč a woščebnošč a wšchitōd!“

„Gaj“, doda Zan, „čłowječ je hnjēs nade wšchitim; a hdyž s wotewriencij wutrobu a njepomocnym woščkom pohłubaje, pije radoščy je wšchitko, njeh je wulle abo male, — s nješčelščich hweđow, s wyščoščich ščtomatych horow a natych štawow, s ferčža, s liščječka, s trawiczi! — Kaf ho wješčel, ho hym titu štronu wohałdab! . . . Ščfōda, ščfōda, ho Šeščtja wjažy tudy njebydla, kaž nēdy! Kaf je ho jim tu spōdobadž byhčalo!“

Nachej pachofaj dale došady fročejščtaj w žlobinach. Wšchudže ho jimaj wušpichenje lubjełdže. Napohlebu pak ho s nižimow na lėwizu won podajščaj, jo byščtaj ho po wšach wo hłubihu wohałnojaj.

Na jency hōrny mōžeščtaj něfotre wšy pichewieđeč. Wšy ho jimaj jara duščne šdach, dofełž bėču nimale wšchudže murjowane bēle hječki a zyhlowane hječki. Žimaj bėščy, kaž hlyščtaj mēsta piched houbu widžaloj, a nješčadajščtaj hēbi dale ničo, hacž nēbže pola bohateho bura wostadž mž.

„Tam by ho namaj lubito, njewērno, žanko“, woprašča ho Zuriy a doda: „Šdy by ho namaj tam něchto triješčo!“

„To je“, Zan wotmolwi, „tež moja myščlicka. Mē ho šda, jo budže ho namaj w tajtej wšy lēpje spōdobadž, hacž njēs čšēhnyy murjemj mēštow.“

Zan a Zuriy žaneje prōžy njelutowajščaj, s dwōra do dwōra hōbdo a je wšy do wšy. Wšchudže ho sa hłubami napraščowajščaj, ale nihbže ho čzinič wočhujče. Wšchudže rēfajče — pak: „Šdy byščtaj něfotre dnj prjedy pichijščtaj; — pak: „Wōj štaj hijčěže hłabaj ja našč; — pak: Wōbeju trebač njemōžem.“ Tež tał ho njēczińješčy, jo budžijščtaj wobaj w tej hamej wšy wostaloj, jedyń pola teho bura, drachy pola drašewo.

Tač pytajo bėščtaj něfotre dnj pichēbēhōj a wjele rjanjch

wšow wohałdaloj. Nēbže bėču nowe a lubojne, pola ho wšchudže pčōdne šdach, kuli ho jelenjachu, a krajina ho wo wšchidach a nižinach pichemēńješčy. Njehōdenje pak ho jimaj poča wostubzeč.

Pał mjerjaty Zuriy jedyń wješčor k Zanej rjetny: „To mohł pichčezo nēmšči pčewadž! . . . Šchto mēńšch, brajšje? Njewērno, namaj ho prawje špēčajnje čzini?! Šdže-ha-tež-to to šbožto hēbzi, fotrež ty namaj wēščěješčy?! © myščlełdže, jo ho w hnjēzim wošu ja nim wjeļemoj; mi pak ho šda, jo je namaj popoščfaro-walo a potom na hnjēzim wošu wujēto. Šchto wē, hēže tōn fučkil je, hēbže něko hēbzi, a jchō wē, na toho čjata?!“

Wudž dobreje myščle, bratjiško!“ dźełdže Zan. „Šchto-ha je šhujbene? Wōj hnjōj ho w kraju roščłabadoj, a ramatač pichčezo hijčěže mōžemoj, jchōž hēbi žadamoj. Šapčewajmoj hēbi něchto, jo wobujy jaibdu!“

Pa tych hłowach šaneče:

Chajł je hnjēs hōčzil wjeđečji, . . .

Gaj domdyberaj,

Gaj domdyberaj,

Kał w žulim kraju je a t. b.

Zuriy popomhōwajča a po dofcōńčenju teje pēžnički prajełdže: „Chžemoj-li pčewadž a ho pohmjēšč, bha hēbi tu janjchmoj:

Sady nachej“ pjezy šuntwory hraja,

Šuntwory hraja,

Čžewjēne, šeleue hnjēčki maja a t. d.“

Zato bėščtaj došpēwaloj, Zuriy prajełdže: „Žanko, mi je lēpje wofoto wutrobaj! Wohałdab ho do šaranjaj! Wudže kaž budže!“

(Wšchidobnje dale.)

Wšchelake s bliška a s daloka.

— Kniēs superintendenta Kuring, fotryž je 25 lēł sastojaštwu wotřežneho šdūšfot inspektora we Wjożereščy jastalaw, je ho na swoje žabanje 1. julija s teho sastojaštwu wot wšchidnoščy pušččēł. Šastarantje teho wotřečka je ho wot 1. julija hnjēcej duchownemu Wēnditje w Čžownym Šholmzu pichēpōdalo. Kniēcej superintendentej Kuringej je ho w pichpōdnacu jcho šaščuščy rjad pōščēł, fotryž je ho jemu pichēš hnjēla generalneho superintendenta pichēpōdalo.

— Šdžž w Wšifej wōjna mjes Ruskej a Japankej šahadža, ho teč čorne hrozaje mrōčalki na njebu nachēje Ewropy bromabu čjalno. Dia Maroffo je štrach, jo wōjna mjes Nēmškej a Žranzōwškej wudyr. Nēmšta je ho ja to wuprajita, jo kongreš šastupierjow ludow mjes Žranzōwškej a Maroffofštim julianom roščbudži. Žranzōwka pak by zad hama tu wēž roščbudžita, bjes teho jo ho druge ludy woprašča. Nabhjtmj wšy, jo čžorna mrōčalka jašo nimo poščēnje.

II. Hūdankje praščanja wo bibliškich wošobach.

Staja Nadyšerb-Wjēla.

7.

Wšch, kotrom' kralej piched wočžomaj

Šsu jeho dźečji jarečali?

Žon' potom wočzi wušķepiwōji

Žoh' s rječšamaj ješamkali?

A šulečiwōjši do wufčaja

Žoh' šaputali do jastwa?

Wotmolowy na praščanja wo bibliškich wošobach.

6. Mat. 2.: „Duž pichidžechu čzi mudri wot ranja.“

Bomhaj Bóh!

Sy-li spówał,
Pinje džéłal,
Strowja ćó
Swójbnaj stotak,
A twój swatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć mja;
Bóh pak swérny
Přez spań mérnj
Ćerstwasć da.

Njoch ty spówał,
Swérnje džéłas
Wśódne dny;
Džéń pak swjátj,
Duń datj,
Wotpoń ty.

Z njebos mana
Njoch ćí kbmána
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pada,
Wokřow ćel

F.

Szerebške njedželiske łopjena.

Wubawa šo kóždu šobotu w Šsmo lerzej knižicznječeserul w Budyščinje a je tam ša šchwórtkétmu přehéplatu 40 np. dostacž.

3. njedžela po šwjatej Trojiznj.

Lut. 15, 1.—10.

Wšehete a radosć i našeho šćenja křinicz. Wozja šo wšeheli, kotraž bė šhubjena a něto wukřowana w rukomaj pastyrja wotpoćuje; pahtj šo wšeheli, kotraž je šwoj šhubjenu wozju šabo namatał; i nim jeho přehćezeljo a šubšobža šo wšehela. Žóniła šo wšeheli, šo je šbóžna křofč šabo namatała, a wšehće šwoje přehćezelnizy podarmo nje-napomina, šo i njej wšehelicz. Zandželjo Božji w njehćebach a džězi Bože na šemi šo wšehela, šo je šbóžna hnada Boža štajnje dželawa a hotowa, hřěšnikow šbóžnych ćzinicz, šabudženyč pytać, šhubjenyč wumóž, wumóženyč wukřowacž, wukřowanacž dale wšehć a wubotonjeć.

Wšehelakore wšah je wašnje, kaš šo ćłow ješ šabudžni a šhubi. Za wozja šo šabudžni pšehes šwoju wozju, pšehes njedželimozć abo wopacnje žadanje po šwobodže, kotraž šo pastyrjomemu naležšowanju njehćahće podćiznyć. Tón křofč šo šhubi pšehes družich wozju, dolež jeho ledžbu njemědžow. Zaš je tež w ćłowškim žiwjenju. Žednj pšehes šwoju wozju, druži wošebje pšehes družich wozju do hřeha a štaženja šapadnje. Někotražkuli šteješće w džěczaznyč lětach pod dobrym, šchěćizjanskim wukřowanjom, bu wot šarsćej a wšćemu dobremu džěczanj, w šuli we wšćem dobrym rošmucžowanju, wot poboznyč modlitwow šarsćejju nošćenj, š modlitwoje, š Wozemu šlowu a š Wozemu domu nawjedowanju. Ale wo něžim druži duch do wutroby młoboh šchěćizjanska šacžahny, štajne napominanje a wabjenje

š dobremu bu jemu wohibne, a štaćenje šo tež šwontnje wot wubóženja šarsćejju wotdželi, šo by šwoje šamšnje wuzje šahot, šwoje žiwjenje w šwobodže wužiwat. A taš šapadny do hřeha, haniby, njewěry; kaš šhuboto, to Wóh w njehćebach a, a někotražkuli šrudna nanowa a maćetna wutroba šo tež wě. Ale tež pšehes družich wozju može ćłowška duch a šabudžni a šhubicz. Kaš šo to štanje? Hóžj je džězo šchěćenje a šuli šchěćizjanske rošmucžowanje dostawa, ale w domje žadnj dobry janžel njehćjezi, ale šti duchoj, roštora, šwada, šakšwanje, worpštw, njepšrawnosć, šwětné šmęhlenje, wšćemčowanje Božeho šłowa, žukřwoje, wěry: tam je dom ta žóniła, kotraž tón křofč šhubi. Abó hóžj nawopat w domje wěra a šchěćizjanske wašenje šo šaji, ale w šuli knjezi duch dwelowanja a njewěry, kotraž štanje a potajnje šchěćizjanku wěru a šchěćizjankte žiwjenje podmlěwa, a taš tón abo tamny šwoju wěru, šwojeho šbóžnika šhubi: tu je ščula ta žóniła, kotraž je tón křofč šhubi. Abó hóžj w dželakni, w šabrizy šohča, šjesbóžna myšl knjezi, a młobženz, kiz do njeje šajupi, šo pšehes nju šajedojzi a do hřeha, haniby a šłóće šapadnje: tam je dželaknja ta žóniła, kotraž tón křofč šhubi. Kešto duchow njeje šo na tajše wašenje hjo šhubi, a tež žóniše ami do myšlow njepšchubnje, je pytać!

Wšehelakore šu paš tež šchóženi šabudženja a šhubjenja. Šhubjena wozja hřehće ćzije, šo je šhubjena, može hřehće šwojej moći pošbēhnyć a ša pastyrjom wotacž. Šhubjenu křofč w šwojim tuće teži njewědžo, šo je šhubjenu, šes žadanja po pomogy a

wumožanju. To je htuščih s'fhođenit' s'hubjenja duših vsi s'hubjenej tymi. Njemožičih tutón dvojakih s'fhođenit' njes tymi, kiž su s'hubjeni? Tat netótrumu njeje derje w jeho šalenofeji wot Woža, w jeho loštomyslnofeji a njewerje, runjež tat čini, jato by s' Bohom a s' wječnošču dawno hotowy byl. Žeho dušica je tola fa wječnoič s'fhorjena a je dže wo p'icž po tym žiwym Wožy. Wěrjazych a pobožnych s'fjanuje wušmječujujo a hanjo myšli tola vsi s'hebi: Ach, to bych tola něšto wot vsi mēra a potofa mek! Kat netótry njewerjazy, w hřečah s'fhubjenej čłowjek ma tajke žababło w swojoi s'fwođomnju, wudawa, so je wješkety a s'fožorny, ale jeho wutroba ničo wo tym njewe, hebi a družim b'ambori, so hroly p'schēđ Bohom, wječnošču, s'mjereču, h'ubom žaneje nima, a tola potajneje bojofce njemōže wotb'čez, dže tat raby p'schēđwēđčenu s'ap'rēwar Woža wječničeho byč, a njemōže jo tola dofanječ. Ale to mōže s'fōčnjeje hiščeje dokonieč, so ho wjazy s'fhubjenej wozay njebruna, ale s'fhubjenemu t'rošje. Na tutym htuščim s'fhođeniu hřečah čji s'hubjeni, a jim to njeje nješpodobne; woni hanja a lestruja, a su vsi tym zple mēni. V'ich s'fwođomnje jich njekušā, žabanje po nješpēčah jim čeztozy nječini; lēto wot lēta ho proch semje, njerjad hřečah p'schēzo h'uščičih na jich dušicu lēha, doniž njeje wotem'rjēta, mōrwa. Ze fa nich hiščeje pomoz?

Wožu budž d'žat, haj! W'schēlate je w'achnje, tat so čłowjek s'fahudji a s'hubi, w'schēlate s'f'fhođeniti s'fahubjenja a s'hubjenja, ale jena a tažama h'nada w'schit'ki s'ab'ubženyč a s'hubjenyč pyta. H'aj, s' k'ajte p'ružy ta žónfka t'žēzu ja jenym t'rošom p'sch'ap'uje. Č'achtož je s'hubika, je w'achē jenož t'roch, niž toly abo tolet; ale wona ma jenož d'žēčah t'rošjom, s'hubjeny t'rošj je d'žēčaty d'žē jeje samojenja, a tēhoba jeho njemōže parowac. T'ēž tón pastyr' ma hiščeje d'žewieč a d'žewiečd'žēčah wozow na pastwoje, ale runje tu jenu s'hubjenu wón se s'fwojei z'pyle s'f'arobliwofču, se s'fwojei z'pyle l'ubofču w'ohjima. Tu mōžēđ wo wutroby s'fwojeho dobrego pastyrja a S'eb'žniča pohladnyč, tu mōžēđ p'ónnac, tat l'uba a droha je jenu k'žaba jenotfina čłowfka dušica, t'ēž twója dušica. N'ječ je wona s'hubjena k'žat tón t'roch, mōrwa w h'rečah, tupa fa w'schit'e nješpēte l'ubia, — tón s'wēny s'k'nes w nješpēčah mōže t'ēž mōrwy t'ofčam nowe žiwjenje p'ofčēzič a w nich p'rađenje s'hubičje: s'čto mamy činičy? s'čto budže s' naš? kajzy h'ubjeni čłowjekoj tola h'm! A je tat tón s'hubjeni na s'fejzičoh s'hubjenje wozay p'sch'ahčy, so s'fwoje s'hubjenfwo s'čazuma, duž Woža wumožaja h'nada dale na nim d'žēta, doniž jeho njemōže jato pokutneho, s' h'nady p'schēš wēru wušp'rawiteneho h'rečnifka na s'fwoje ramjo w'sač a p'schēš z'ple dalšje žiwjenje noh'čyč a s'fōčnjeje domoj do wēčnjeje domifny donješč; wona njeje s'f'ofojena, doniž jeje st'ut njeje doktorjany. Žešpž njerēta jenož to V, ale t'ēž to D, je s'p'ocatt a t'ōzy. S'hwalewa buž jeho s'mit'nofč. H'amjeñ.

M. w Hr.

Dobry pastyr.

Našch luby S'eb'žnik je we w'schēlakah w'obrašah a p'sch'umanjach wo s'fwojim wyš'ofo s'wjatym powolanju rēčal, dla t'ofroch'ž boyp'el-njenja bēchē wón do s'wēta p'sch'ahčy. Tola jebny najjemifich a najl'ubofifich je tón w'obraš, s' kotrymž wón w l'ēčanju s'wj. Jana 10, 12 s'fwoje powoľanje s' tymi s'f'owami pojnamjena: „Za h'm tón dobry pastyr. Tón dobry pastyr wostaji s'fwoje žiwjenje fa wozay.“ Wón mjenjuje ho luby dobrego pastyrja, kotryž s'fwoje žiwjenje fa wozay wostaji. W'ēčō-

powoľajzy na Wože s'fhubjenje p'schēš tót p'rofečy Čechičla: „Za d'žy jim jeneho jenicčkeho pastyrja s'hubičē, kiž budže je p'atč“, w'obh'wēdčaja Žešpž, jo je wón tón pastyr, kotryž dže to s'fhubjene soho p'utōč a to s'ab'ubjene soho p'sch'iničej a to s'f'ranjeje w'obaleč a to s'f'abē pohyl'nječ a na njo l'ēđš'owac, kož ho s'f'ušča.

Wón njeje tajki pastyr, k'ajščyž to wjele družih je, ale wón je tón pastyr, doleži nim njeho žobny družij njeje a doleži h' w'sch'izy družij, kotrychž h'ewal t'ēž pastyrjom mjenjuje, p'ocuz'nofč s'f'wojemu s'f'ah'uf'uf'umu wot njeho doľati. Dobry pastyr wón rēč a nap'isčēja s'f'm pastyrjam a najotym, t'ofič s'f'abje h'amych p'ok'u, na wozay p'at nješ'f'uwaju. Dobry pastyr wostaji s'fwoje žiwjenje fa wozay. Žešpž je s'fwoje žiwjenje wostaji, jo by wozay s'f' wječējeje s'f'lamy ž'owoh. W'ēču a hižom wozay jeho, doleži bē W'ōž je jemu d'at, d'ha s'f'ušč'achy wone jemu něšto dwōžy p'schēš w'owor l'ubofce, kotryž bēchē fa nje p'sch'iničē; p'schētož wón je droho w'ufupi je s'fwojei h'amnje s'f'ruju.

Dobry pastyr je s'fwoje žiwjenje wostaji, ale wón je tožamo soho dobyl. Zato h'orjeřanjeny a t' Wožej p'rawizy p'owyl'chēny s'f'owomabje wón s'fwoje wozay je w'sch'ēč mēštom, do kotrychž bēču rošp'roš'chēne; jeho l'ubofč h'inač nočje, wón byči je p'sch'iwječ, a wone jeho b'ōš s'f'ichyca a dawaju so wot njeho p'atč a p'schēwēčēč s'f' žiwym ž'owoh w'ob. U tat s'f'ōžnje je, s'f'ch'uf'uf'owma wozay byč a pod s'ch'it'om najšwēřničkeho pastyrja steječ! Č'achtož je to n'ahonit, nočje ženje wozay wón do p'uč'izny a nož, b'ōžēž wón w'oh'awoženy a w'owuřčēčny, s'f'ch'uf'uf'owca a s'f'ch'owom we wutrobye w'ofoto b'ub'žēchē, doniž jeho dobry pastyr namaka, na s'fwojei ruzy w'ofa a domoj nješpēčē t'f'wojemu s'f'adlu. Žeho p'rut a s'f' jeho něšto t'roš'uf'uf'uje, a h'ōž t'ēž W'eliasse t'ēž s'ch'uf'uf'ija, wón nješp'odnje, p'schētož ruzā dobroho pastyrja jeho d'žerči a nješe, a we w'sch'ēž n'ab'ob'ch'owanjāch a w'ich'orāč jemu m'of'č'izne s'f'owa Wožeho s'f'hubjenja do wutroby s'f'inač: „N'jebož ho, ja h'm s'f' tobu; n'ješt'rož ho, ja h'm t'wój W'ōž; ja p'ohyl'uju tebe, ja t'ēž tebi pomham, ja s'f'beržu tebe s' p'rawizy s'fwojeje p'rawdofčēje: N'ičto čje s'f' mojeje ruzi n'jewot'ch'nje!“

Dobry pastyr s'f'f'uf'uje a w'obarnuje s'fwoje wozay; ale wón je t'ēž p'atē na s'elenej ruzy, jo byču jēde a ho n'ab'čyčite. We s'f'wojim s'f'owje a s'f'akmenēje dawa wón jim mōzy a r'abofče p'sch'ahčobneho žiwjenja s'f'ob'žič; wón w'of'ch'uf'uf'ija jich dušicu a w'obči je po p'rawym p'učju; wón p'sch'ah'uje p'schēš nimi b'ido p'schēč'uf'uf'io jich nješp'chēč'elam a n'af'iva jim p'olne; dobrota a s'mil'nofč p'ōb'žētečy ja nimi jich žiwē dny, a wone wostanu w s'f'w'ef'of'owno domje wēčnjeje. W'schētož wón w'ojmie je na p'ob'čdu s' č'elč'ju h'orje a s'č'ini je fa h'erb'ow s'fwojeje wēčnjeje k'raš'nofče.

Rašf' t'roš'f' ja jeho s'f'adlu runje w n'ēč'if'ichim č'žahu! Č'zert s'f'obzi w'ofoto jato ruzaj law a p'uta, t'ofōž by p'ōžrē. W'jēf n'ab'p'adnje s'f'w'uf'uf'owne s'f'adlo, jo by je rošp'roš'č'if. W'ubne w'uch'ōy ho roš'č'ēřerje, jo byču ho po m'ōžnofčij t'ēž w'uf'of'of'eni s'awjēb'f. N'jemalo pastyrjom mamy boh'čyčel t' najotym l'ičičy, t'ofič w' p'abže s'f'rača č'elknu a wozay, jim d'owēřene, w'owuřč'ēja. W'nohy w'otp'adnja, w'of'f'ab'adnja n'af'ady a wozay s' Žešp'om nješp'ob'ja. Tola njebož ho, tu m'of'čēte s'f'adlo; p'schētož w'of'chē W'ōžja s'f'ob'obanje je, wam to k'raš'f'f'ow d'at. Tat doho h'atč dobroy pastyr' k'rauje, s'mēny s'f'roš'č'uf'uf'ije s' Lutheroom p'ewac: „Šy s'f'ary nješp'chēč'el by naž rad p'ōžrēčē č'ajp; wón nješ'f'ob'žij p'at nam, W'ōž s'f'ubzi jeho h'am, jōh' s'f'owēčto p'ob'ič mōže.“ A byču ho č'abij hiščeje s'f'ob'č'if'ite, tat so by s'f'w'uf'uf'owom wozaym wo l'ubto a žiwjenje s'f'ak. wone s'mēžba tola w'of'čāč: „N'am byči njebož w'of'čāč!“ N'č'ch'ōž'uf'uf'f' padnje, s'čtož je nam l'ube a w'uf'f'e ž'oh'nowanje fa našch lud, ale s'f'w'uf'uf'owma z'pyle nješ'f'af'ēje. wona ma s'f'hubjenje, jo ju t'ēž h'elste w'of'ota nješp'ob'ija p'schēčō. Č'achtož dže t'ēhoda s'f'beržany w'of'čāč w' t'p'ulē s'f'm č'žahu, tón p'ok'uf'aj na b'ōš dobroho pastyrja a t'roč' ja nim.

Jeſuſ pyta hrześnikow.

Ślōk: Jeſuſ moja nadźija —.

Jeſuſ pyta hrześnikow!
Dyże maſz rzeſkiſi troyſt, o duſzchu?
Soy-li padła do hrześow,
Miejſy byta, taż ſo hucyſcha —
Dba budż to twój ſbōżny ſchow:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Gnady wiſzał ſmy njechōdni,
Śbōży hrześi w duſzji cziuje;
Tola budźmy roſtaczji,
To nam ſmitnoſeż i njechja hnuje;
Huada rēczi je ſłowow:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Je ſo wozwa ſhubita
Na patniwiczgo hrześa, noży —
Szwerna luboſeż paſtyſka
Mjelutuje proży, moży,
Wutorcnujeż ju je ſtrachow:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Wbōże, duſzje ſrudbene,
Tu ſo huada ja woſz ſwēczi;
Sbōżnik taſo ſejmiec czije
S hrześnych lubi Woże dżeczji;
Simaj troyſt ſo wutrobow:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Haj, ja pōidu k tebi ſam,
Mi ſo hrześow dla tu ſyſchecze;
Wſchad tobu wiſcje wuſpypam
Prowoch: wodaj mi je, ſkrytycze!
Olej, i tym troyſtom ſym ja ſchow:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Taſ mam poſoj w ſwōdomnju,
Catoſi njemohł mje nēt kſtoſacz;
Tōn, kiż wiinu woda wiſchu,
Je a czije mōj Sbōżnik woſtacz;
Schtō je, kiż mje tamacz moht?
Jeſuſ pyta hrześnikow!

Jeſuſ pyta hrześnikow,
Ja ſym też nēt namalany;
Wōn je mi raj njechjeſow
Wotantnył pjdjeſe ſwoje ranj;
Troyſtynie du ſchēs ſmjeretz a row:
Jeſuſ pyta hrześnikow!

K. A. Fiedler.

Schtōż byjeſch, to žnējeſch.

Starſche powjedanczko je Sserbow.

IV.

Na druhi džen rano, hdyž bēchytaj ſtanytoj a modlitowu wuſpewatoj, Jan k Surziej rēcze: „Młi je taſ loſho a wjehele woſoto wutrobj; ſaſōdžene dny bēſche mi druſdy hētrow czeſko, runjeż ſo przowacz, twoje ſrudne myſle ſahnawacz.“

„Tęż mi“, dżelche Surij, „je loſho a wjehele; najſterje teho dla, dokeż ſym dženſ w noży nanaſ a maczeſku widzał, woſbeju f prawje pſcheczelnym a beriamēniznym woblizcom.“

„So“, prajeſche Jan; „pōdżiwna wēż! mi je ſo to ſamo ſedjato. Ja hiſchecze widžu, kaſ ſo maczeſka f wutrobny m ſpobanjanom na naju pōkōmōwomaſche. Dženja ſtaj potajim ſtarſchej woſoto naju; dženja woſcho derje pōdōdže. To mi jeju pſcheczelnive woblizco pſchypowieda.“

„Twoje myſle, Zanto“, ſnapſcheczaj Surij, „lētaju taż wjewjerczi! Waj wiſczat haj! Ja twojim wēſchcjenjam wjazj nje-wērcju, runjeż bych jich dopjelnjenje wutrobujie rad widzał.“

„Wōj Zurto!“ pſchytajaj Jan, „njeupſchecznoj nadźiju, njech ſym dženja prawje abo wopaki wēſchczil. Schtōż Bōhu wiſchōn ſo dowēri, teho wōn niſdy njeupſcheczil!“

Wō taſkim roſtrēcżowanju ſo naſchcje pachotaj na pucz pō-dolſchtaj, naberidżelchtaj Wōbjo a dolſchtaj ſo na cżolmje pſchewjecz. S tamneje ſtrony ſo jimaj krajina wuſzy ſpōdobajſche, dokeż ſo tam lēſ a pola a winiſy jalenjachu a hōrſi a brjōżki a dolinki wōczkej wſchelatoſeż poſſiczaju.

W teje krajinye njebaloto Drazdżdan teży wjeſz Wipiny. Wōd hatoſatymi lipami ſo tam leżne bēle a zphlowane kſężki potajujaj. Wōdla niſch paſ ſo też wjeſche twarjenja poſbēhuja, we kotrychż woſhebeje w lēcze, pobaczaj Drazdżdanecznjo a t. d. bydla; pſchetōż w lēcze ſo wſchittim ludžom na wſchach w Wōżej ſtōrbje lēyje lubi: w ſymje paſ je, każ mēſchczenjo mēnja, w mēſtach duſchniſcho.

Do teje wōy Jan a Surij pſchidſcheczchtaj dopōtbnja po džeſa-cziſch. Mjebjo bēſche jaſne, a hōuōzy hētrow horjelche. Techo dla ſo pachotaj i wulkim ſpōdobanjanom do hōlōdka na ławtu pod hatoſatu lipu pſydbelchtaj. Tam bēſche jimaj taſ derje! Simaj ſo nimale ſwoſche, ſo doma we Wjerebiczcach pod lipu bebžitaj, — jimaj bēſche, każ bychytaj zylu wjeſz a krajiny bſžo dawno ſnatoj. Taſ pſcheczelniwje wſchitto na njeju hładōſchu.

S napſcheczaj teje lipy, pod kotreż wōpoczōmōwchtaj, ſtejelche kſęża, naſeleſt barbjenja, dwaj ſchowaj wuſhōla. Je woſnach prē-njeſo poſthoda wuſtupowaleje wutrowt. Je ſelſnym i lēżejami wōbhrodženy. Delta woſoto kſęże ſo jaſnoba je ſōltymi puczſkami wuſpſcheczeraſche, we kotreż ſo hōlōdniza ſeleneſche, a po kotreż ſo wſchelate ſwētli pſhanjachu.

Wōbhēdżet teje kſęże bēſche Polak, i mjenom Mjecziſklow Wipinki, namjedžiti a roſomny muž, kotryż budźbu a ſpew jara lubowalſche a woſhebe rad wēſmieczi hſchycſche a ſpewalſche. Do jeho domu Wolaqy a Czeſcha pſchitkōdžachu, kotreż w Drazdżdanach abo w bliſkoſci bydlachu.

Knieſ Wipinki mējelche dżewjeczlētnu dżowcziczku, Wauſtku i mjenom, kotraż bēſche žiwcho waſchujaj a kotraż jara rad ſpewalſche.

Ta hōlczta w hōlōdnizu hebđelche a ja ſwoju kłantu draſtu ſchjijelche, jaſo ſo Jan a Surij ſnapſcheczaj pod lipu na ławtu pōdolſchtaj. Wō kſwili ſapoczaj: „Moja kłanciczka, hładaj, ſutniczta bu hotowa! Wōi, ja czije cze ſwōbleſacz! O budźelch ty rjana! Wōwōy kłobuczł ja tebe też mam, a wēnczł ſym prjedy wutwita, i kotrymż cze wuſpſchaju! Kaſ rjana budźelch! Dbyż ſmējemy jaſo hōlczł, mōjelch ſobu rejuacz: Maly ſtraſnowōſtki mōže i tobu rejuacz: tōn je wulki doſeż ja tebe; wiſczat je ſchtyri lēta ſtary! Mle mojejho kochanowſtewo njeſōſtanjelch: tōn je mōj: tōn je dżewjecz lēt, każ ja!!“

Wō teje ſamowēczi ſatunkota ſebi nēſchto, każ pōſtku reju, a hdyž bēſche doſunkotala, ſajpēwa ſebi pōſtku wēſmieczi žiwcho wopſchjeczaj.

„Soy to dżēczo ſpewacz hſchycſat, Zurto?“ rēcny Jan, jaſo bēſche doſunkōncja. „Kajſi zumi hōlō mējelche! a mi bēſche nimale taſ, każ bych herbſtu reju a wēſmieczi hſchycſat; najrawſo budźich ſobu ſpewow!“

„To ja też praju!“ dżelche Surij. „Mle ſchowda, ſo tu ſpewawtu njewidžachnoj a njewidžimoj, kotraż je je wo liſczōjtej hōlōdnizu ſchowala.“

„Szaj wchaj haj!“ hnapichczjimi Zan. „Ale szto by namaj to pomhajo?... Woghlabaj ho!... Szajpewajmnoj hebi radicho też jenu!“

Wedy bęche doręczaj, jako janješe:

Wjercaż mje pola herza, ::
Wbi najlubšchi luby!
:: Nęmŕiti raby rejwam, ::
Szserbŕki hišchęze radsho.

Wobaj bęchtaj wjebejeje myšle, a duż hišchęze něotre druge reje szajpewajchtaj a ho pšichpódla wjercezschtaj, kaž hólz a holza na rejach.

Sdyž bęche Szajzta wręni hólš sakšychata, czjiny hwoju hlantu, stoczj k zelenej szęnje, pošlada wczjipna pšesę lišęe a nje-wotwobrocęj potom žaneho wóčęka wot zuseju pachowow.

Tymaj roswješelenymaj pak fo nochęžyše žortowacz pšesęstacz, a teho dla hebi hišchęze tu pęhničętu szajpewajchtaj:

Wšchjjet je j Wšchma młoby pan, ::
Chęžł j pólškim kralom kóštu hracz.

Wšchi tym j nohami pšchjtepowałchtaj a j rukami sejhrawajchtaj, jo bę lubo hladač. Szolęza pak pšchęzo hišchęze hwięru na njeju dęžłowajęhe, a žane hibenjenje a žadny ignf ho jeje njeiminy.

„Młobosę — tornosę!“ Zurij napohledu rjefny. „Trochu woratawaj hmbj pobytaj, tola ničę wo to: Młobosę — tornosę! Ale něčo pój, bratjito; jow hebečęz hwięle nimamoj!“

Po tych słowach ho sebrachęžł, wo hęchtaj ho wo słęžby naprašchowacz šęstaj. Ale runęęz j dwora do dwora hšobęschtaj po žblej wšy, dha ho jimat tola ničę njetrejčęi, dolečł chęžyčhtaj wšchudžom bromadže wostacz.

Čak bęche popołdnje nastalo, a jimat wutroba hpadowajęche. Młobobo pak Zan janowa: „Čon wós, tón hnęęzj wós! Hładaj, tam do wšy jębš! Za jón derje traju a pohoręza a bramlom tež!“

Zato stejo hladačhtaj, Zan pšchjıtaj: Čęęi-tež-to je? Sdyž-tež-to šajtanje? D hdy bęchmnoj młoshaj tam wostacz, hdyžę teju Brunifow maja! Sdyžę staj tak hšwęczaj tonęj, tam nuja njeje!“

Wedy bę doręczaj, dha wós pšchęz tamnej šahrowu šajta, hdyžę bęche holczta ipęwala. Nnjes, řiz ho w nim wjeleješe, bę Wjerčęžłkam Šipinŕki.

„Nanko, luby nanko!“ jemu Szajzta napšchęzo wotajęche, „šęšłoda, jo nješy dopołdnja domach byt! Za hym zuseju hólzow widžata! Njewem, hač bęchtaj Polataj abo Čęchaj. Čam pob lipu bęchęchtaj a ipęwajchtaj. Za j hšłódnjy pšesę lišęe na njeju kulach a midžach, kač ho rejwajo wjercezschtaj a kač ipęwajo j nohami pšchjtepowałchtaj a j rukami sejhrawajchtaj. D to je ho mi lubito! A něotre słowa j jeju pęhničęzow hym tež šroljmita, kaž „młoby pan“; a teho dla męnju, jo staj pak pólšit pak čęęiti špęwatoj. Ale čęcho dla tež-to nještaj k nam pšchjštaj, kaž druhy Polozy abo Čęchaj? Najjterje hebi wšobaj hólczęzaj to njewę-rjefhtaj, dolečł bęchtaj hšudaj, kaž ho mi šdajęhe... Čęšłoda, šęšłoda, jo nješchjnbęschtaj, a jo tu ty, luby nanko, njebeče! D mi je ho tola tak lubito!“

Sdyž bęche Szajzta doręczala, dha počza te hšobny špęwacz, řiz bęche řiýchata, a ho wjerčęza a hibacz, řiz bę widžata. Nan pak je j špóžimanjom pšchjhladowajęche a njemóšęche ho druhdny šđerčęž, ho na jeje žimólč pohmęwotnyę.

(Wšchjčobnje dale.)

Ruński khęrlusch.

Wšchęd burčęmi kóže ranje
Zelus kapa, pošastanje,
Sdyžę wón řiýchti řduchowanje:
Wšchjnbę, o Zesju, budž najčł hólč.

Wontacz jeho njewostajęče,
Šolpodu jom“ raby bajęče
S nutroščęju jenož pračęe:
Častuš, Zesju, pola nař.

Wšchędnje čęžł Ty pšchi nař wostacz,
Njepřchęčęlow šahnacž, hšofstacz;
Wčęznu hnadu baj nam dostacz,
Wšostaj dohny poštyr nam!

Pař nař na selenej ludy,
Šwwoju krapňoščę šjew nam duży,
Džerž nař w Šwwojej řchęędnej ruzy
A hšobž j nami won a nutš.

Šamęet, tak budž tu a druždę!
Zelus j nami hšobžęč budę,
My pak wšladamny wšchudę,
Šo wón njewopřichęęi nař.

Wšchł. Š. Wrořka.

Wšchelake j bliska a j daloka.

— Sdyž je nowa železnica j Katež k pruškim mjesam wot-tyhana, budę ho w blížichim tpeženjach nowa železnica j Wšojerez k řakškim mjesam wotstacz. Wřuřta wřichęzaj wo w tym tpeženju řjawy wřutas wřabata, ho řo j tnyle wřichęzajom řapoczęje. Řaž řiýchčimny, ho w nalęčęu j šwarom hžjom řapoczęje.

— We Wšhohkej wumręje pšchęd řakškim wumjęitacz Zan Šubiza, kotřęž chęžęhe w blížichim čęaju 21. augusta je hwojeje mandžel-škej hšwój šloty twař hšwječęęč. Wšchjtko bęche hžjo na řwiatocęne hšwječęęje řstohu křawa pšchjřotowane a wšębeje by tón dęęi wšęęębity řadny hšwječęęč byt, dolečł by na tym řamym dnju jeho pšchjčobny řyn, pola fotrežę je řwuy, je hwojeje mandželškej hšwój řiębrowny hwař hšwječęę. Wože pučęe njeřku nalęęe pučęe a Wože myšle njeřju nalęęe myšle.

— Wšchjčęi konŕistorialny radčęęel a superintendenta pšchi řřajžnej žyřtaw w Dwařžžanacz, D. Wibelus, kotřęž je jako hšowny wšobęř Wřitaw-Wšolŕššęcho towarštwu nam derje řnaty, bęche powołanęe ja generalneho superintendentu do Wřobřštanjwa dostal. Wón pak je ho na proštwu Dwařžžanjšęje měřčęžanjšęje raby, jeho wšobady, měřčęžanjšęje duchownštwu, řrajneho konŕistorštwu a ministřštwu rořhšudžit, šo w hšwojim řasjořštwęje řawoštanje.

— Štrach wórnj mjes Nęmřęe j Čřanzowšęje je wotwobrocęem. Čęim řradnišęje řu powjęčęę, fotrež j Wřulšęje pšchjřabęęju. Wšchudžom řbęžakške pšomjo j luda řawa. Wulŕi řbęžę je ho řbęhnył na hólžj „Potemŕin“ w Čřornym Wóřju. W Dweřy je ho pječza na 6000 ludož morito.

Porředženja: W 26. čjřble čjıtaj a j. řpęwje pob napřjřmjom Wř.č. (měřto Zan.) a w 1. rymčęzlu 7. řchjčęęł raj (měřto waj).

„Pombhaj Wóh“ njeje jenož pola njęšow duchownych, ale tež we wšchęch pšchę-dawanjach „Šerb. Nowin“ na wřach a w Wudjčjnjnje dostacz.

Sy-li spówał,
Pilnje dźéłal,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoń móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spań mórny
Čerstwosć da.

Njeh ty spówał,
Swérnje dźéłal
Wšéдне dny;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njehos mana
Njehob éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa wodza,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éol!
F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmo lerzej knižicisłóšcejni w Budyščinje a je tam ša šchwórkétnu pschepłatu 40 np. dostacć.

4. njedžela po šwjatej Trójicy.

Łuf. 6, 36.—42.

Wo Bozej šmilnošći ty štyšćimy, wošebje pať budžemy ł šmilnošći napominani. Šoj, my mamy šmilneho Bóha w njebješkach. Šizom Mójšaš praji: „Tón knjež, twój Bóh, je šmilny Bóh; wón cje njemopušćej, ani cje njestofy;“ a Dawit špěwa: „Šmilny a hračny je tón knjež, šćejpřilny a wot wulkeje dobroty,“ a šašo: „Knježe, twója dobrota došaha tak daloto, hač njebješka šu, a twója prawda hač do mróćelow. Knježe, ty pomhaš ludžom a štu.“ A prawemu Božemu džěcju, šwěrnemu šćelěcizjanej njetrjebać hadle došlo wo Bozej šmilnošći přédwacć. Škóžda našetna kwěta, łóždy přób našimu jemu wo tym powjeda, łóždy džěń, hđžej šo přěšes pokutu a wěru do Žesom Křyštja wodacća šwójich hřešow šwjěšeli, jemu wo tym reči, a w knižach šwojeho žiwjenja, njeh je tam napřebane šwějelozelo abo šrudžozelo, něšto wo nim abo wo jeho lubych, něšto družje njecžita džěli: „Knježe, twója dobrota je wulka a twój šmilnošć njemóžu wu-powjedać.“ Łajtemu pak tež cježe njeye, ty přičitajniju dopjelnič, kotruž Bóh džěńša wupraja: „Tehodla budžej šmilni, jato tež mačš Wóčžej šmilny je.“ Hđžej šćelěcizjan tak wjele njehobžkuneje šmilnošće Božej wjizwa, je jemu lóšćat a šwjata přičišćušnošć, tež napřěcziwo Bóhu a šobucłowješam šmilny byčć. Je temu pola tebie tat? Čžeri tebie jatom Bóža šmilnošć ł temu? Ach, šo by ty łóždy praji: „Ša čžu tež šmilny byčć, kaž

moj Wóčžej šmilny je.“ Ło budž motmolwojenje na Bože napominanje: „Budžej šmilni.“ Dža reča

1. njehubđ,
2. njestatamaj,
3. wodamaj,
4. dawaj!

1. Njehubđ! „Njehubđže,“ tak praji tón knjež.

A wón je jato Bóži šyn ša šwój nadarot měš, šo w tym naštanjanju šmilny wopofałowacć. Wón drje je hubđi, hđžej je pola družich hřeš a njeprawdu wošladat. Šomyšl na šamoprawych Žarifejšćich, tak husto je tyč šćofat! Šomyšl na wucžobnišow, tak je jim do šwědomnja rečćat, hđžej šu šo njeprawje šodžeržomali! Ale šo by hewal š nekim njelubošnje wo družim rečćal a šo na njeho přčišćobžal, wo tym něčo njecžitajš. Tat hubđ ty přčezjo, hđžej hebi twój hamt to žada. Žato Bože džěžo hubđ wišćitno, šćtož wišćiči, a našćepšće hebi wulwol; šubđ wišćičišk, š kotrymž hromadu přčišćibžejš, šo tamnyju šłowje: „Njewěčće łóždemu duchu, ale špytajće tyč duchow, hač šu wot Bóha,“ a š dobrými měš towałštwow. Žato duchowny abo wužćet šćofat šle; jato nan a wužćet a hđžej mačš porucžnošć, ša družich šo šobu šaracć, njepolož prut na boš, wjele bóle šwjate pišmo praji: „Šćtož šwojeho šyna lubuje, tón jeho š čžamom šćiwita.“ A wopak by bylo, hđžej njehměta wšćiłowcć wjažy šubđič, ně, Bóh jej přčikala, šo dyrbi prawy šub džěžćej hješ wóhlabanja na wošobu. Šoj, tat by derje bylo, hđy by łóždy rečćal, hđžej dyrbiat rečćej, ale pať tež njeto mjecćal, hđžej dyrbi mjecćej. Ło šo njepřčistej ša Bože džěžo,

drugého njeľubojnje budźeć, a hdyž s druhim rěči, horju na Bušoda Swaricz, pŕešezjo jeno mjelcŕ pŕešed durjemi drugého a pola njeho wibudźić tu tŕešćetu we wofu, a hrjadu we swojom wofu njepytneć, so by ty pŕešez to čim lěpŕi a czeŕeće hódniŕi bŕi. Ach, tak dŕybi tón knjez pŕešezjo s nowa tŕch swojich napominacŕ: „Budźeć ŕmilni!“ Hdyž brachi pola drugih woŕladace, njech ľuboeŕ we wutrobje bydli, potom ŕo tajke njeprawe a njeľubojne budźenje ŕhubi, pŕešezŕ ľuboeŕ tŕje hromadu hrěchow a wabi, bližŕieho dla jeho hrěchow a ŕmptkow ŕamolwueć a niž ŕie, ale dobre wo nim rěčeć.

2. Njeŕatamaŕ! „Njeŕatamače,“ praji dale naŕch Ebožnik. A kať je ŕaŕo ŕam, ŕo njeje hrěšnikow ŕatamaŕ, ŕwoju ŕmilnu wutrobu ŕjewi? Njejeju jeho poŕŕudŕali, wjele bóle ŕu jeho ľestrowali; wón pať je dale pŕedowať, wumozenje doťonjať a jeneho ŕudawŕa ŕebi ľeta doľno na ŕmilne wutrobje noŕŕi. A ty huťo tať ŕhwatajŕŕ ŕatamaŕch, hdyž wibudźiŕ drugého hrěšćieć, abo hdyž wo tym ŕŕiŕiŕiŕi; njepŕuŕuejŕch haľe, ŕhťo je cŕi to prajiť a hać je tĕmu woprawdŕe tať. Nĕ, jato Woŕe dŕećzo dŕybich teŕ ty, kať twój Wóh, ŕmilny byeť napŕećezŕno hrěšćitamať, ŕo jich njeľazŕiwacŕi a njeľaŕorećeć, ale ŕećetpŕiwje noŕŕiŕch, ŕa niĕ pŕoŕŕiŕch, jich pŕytať a hać do poŕľednjeje hódŕiny ŕo nadŕiŕeć, ŕo ŕo hiŕećje wobracŕa, a teŕ potom hiŕećje wŕŕiĕto Woŕemu ĕudaj pŕećewoŕtaŕiŕch, doľeŕ njewieć, ŕhťo je ŕo poŕľednju hódŕinu hiŕećje mjĕs nimi a mjĕs Wóhom mĕto. ŕow dať ŕej pŕajieć ŕŕowo wĕrŕećeĕo muŕa, ŕiŕ rĕknu: „Wad trojŕim budu ŕo we wĕćnoŕeći dŕiwacŕ: 1. hdyž taŕiŕch njewuľadam, kotŕychŕ tam woľladacŕ ŕebi myŕlaĕ; 2. hdyž drugich w njebeŕbach wuľadam, wo kotŕych ŕebi to njebyĕ myŕliĕ; najbóle pať budu ŕo 3. nad tym dŕiwacŕ, ŕo ŕym ŕam do njebeŕ pŕŕiŕŕowol.“

3. Wodawaj! „Wodajeć,“ praji dale Jeŕuŕ. A něto ĕadaj na njeho, kať je ŕwojom pŕećezŕwitiĕam wodawať, ja niĕ pŕoŕŕiť a wumŕeť! Tať cŕiĕtĕm teŕ mjĕ; budŕmy cŕiĕeje myŕle a ľubofni napŕećezŕno tĕm, ŕiŕ nam njeprawdu cŕinja a naŕ ranja, a hotowi, wodacŕ a ŕabyeć jich ŕŕoeť; njebudŕmy na tym, ŕe ŕe ŕtym ŕawlaćeć a ŕwarjenje je ŕwarjenje, ale pŕećewinĕm ŕie s doŕtŕym, a njech ŕelubje naŕŕu wutrobu wobŕnjeŕa, doľeŕ je tola wobŕarowacŕ, ŕo moŕe cŕe twój bližŕiĕi tať ŕranieć. ĕhťo je najbóle wobŕarowacŕ: ŕiŕ njeprawdu cŕini abo ŕiŕ ju cŕeti? Tajke pŕećewinĕjenje budŕe teŕje w mandŕelŕtwje, w pŕećezŕelŕtwje, we wobŕhadŕe s druhimi ŕ wodacŕu wabieć.

4. Dawaj! „Dawojeće,“ hiŕećje Jeŕuŕ pŕiŕiŕtaja. Wón je po ŕwojeŕ ŕmilnoŕeći nam ŕwoje ŕŕowo, ŕwoju ĕnadu, wĕćne ĕerŕitwo w njebeŕbach dať; ty dať jemu ŕwoju wutrobu, ŕwoj dom, ŕwoje dŕeći, ŕwoje daru, ŕo ŕhubyĕ podpŕeraŕať a Woŕe ŕraľeŕtĕwo twariŕch. Njebudŕ tať ľeni, doŕtŕu cŕinieć a ŕobudŕećieć. Njech pŕiŕi tym ľuboeŕ tŕwoju wutrobu, tŕwoje ŕŕowo, tŕwoju ruĕu wodŕi; a hdyž teŕ ŕu ŕa twój dar njeĕŕatowni, dawaj tola dale; a cŕin to niŕ cŕlowjekow dla, teŕ mjĕ ŕwojeje cŕećeće dla, ale tať, ŕo moŕeŕ teŕ pŕajieć: „ľuboeŕĕ ĕhrŕiŕuŕa mjĕ cŕĕri.“ ĕotom wopotaľaŕch, ŕo ŕu ŕmilny pŕiŕi dawaniu.

A něto hiŕećje ŕŕyŕch, tať dŕe cŕi twój Wóh to wŕŕiĕto ŕarunacŕ. „Dobra, natŕoĕĕena, natŕoĕĕena a ŕhopata mĕra budŕe wam do waŕŕeĕo ĕlina data; pŕećetŕ ruŕje ŕ teŕ mĕru, ŕ kotŕej wŕ mĕrieće, budŕe wam ŕaŕo mĕrjene.“ Tať mamy Wóha, ŕiŕ ma ŕwoj ľoŕŕt nad tym, tŕch, ŕiŕ ŕu ŕo wot njeho pŕešez wĕru a ľuboeŕ ĕ ŕmilnoŕeći

dali wuĕhotowacŕ, teŕ ŕ ĕnadu a ŕmilnoŕeću hiŕećje ĕrónowacŕ. Teŕ jow plaći: ŕraŕiŕĕ wuŕŕwo, taťe ĕnĕ. Duŕ wuŕŕwaj tu to cŕaŕu ŕmilnoŕeć, dŕa budŕeĕch teŕ ŕmilnoŕeć ĕnjecŕ we wĕćnoŕeći. ĕamjen. S. w. M.

ĕŕiŕećezŕianŕka ŕmilnoŕeć.

ĕlĕŕ: ĕiŕi w mnu, knjeŕe, wo ĕnadje —

Wyeć ŕmilny, kať naŕch Wóećje je.

O to je pŕyĕa rĕna!

Hdyž duŕŕa tu ŕo woeľeće,

Dŕa — doŕŕŕy doťonjana —

Pať Woŕe dŕećzo ŕtutuje

ŕo Ebožnikowym pŕiŕiŕabŕe.

Hdyž w ŕećećezŕianŕŕej wutrobje

Eso ľuboeŕĕ ĕ Wóbu hori,

Tam knjeŕowu Duĕ do njĕje

Leŕ ľuboeŕĕ ĕ bliŕŕim ŕwari.

ĕiŕ wŕŕiĕtu ĕidu wuŕŕeĕa

A druhich ŕoeŕe pŕiŕiŕortja.

ĕaj, ŕećećezŕan bratra njĕbudŕi

A njĕtama, hdyž padŕe;

Wón rĕknuje: Staň a ruĕu wŕmi.

Eso porucŕ Woŕej ĕnadŕe!

Mŕ wŕŕiĕtŕy jenať ŕwabŕ ĕmŕ,

Duŕ padŕnjĕnja ŕo ŕladajmy.

ŕe bliŕŕiĕi ŕudŕiĕ, ŕŕiĕiwudŕiĕ naŕ,

Dŕa wodaŕimŕy to jemu;

A tŕyĕi jeho cŕeŕiĕi cŕaŕ,

ĕroŕiĕt, pomoz njĕĕamŕ ĕ njemu;

Njĕch w ĕorŕu ŕ nim ŕmŕ ŕudŕŕeni.

A ma-ľi ŕoeŕe, ŕradowni.

Hdyž ŕhuby plaće we wuŕŕy,

Njĕch darŕ ĕiŕyĕ teŕje;

Wŕŕeĕem potŕĕbĕnym njĕch wutrobu

Eso w dŕawoŕnoŕeći brĕja;

ĕhťoŕ ŕhubym ĕiŕyĕ ŕiĕiĕeť je,

ĕnje jumu róŕe njĕbeŕje.

ĕeĕ broŕŕimŕch, ŕhubyĕch, ĕubjenyĕ

Njĕch s ŕawoŕŕim woeŕŕećewuŕieć

A pŕiŕi jich ŕeŕwacŕ ĕolowimŕch

Wŕŕu ŕyŕŕnoŕećĕ ĕodu cŕiĕećje;

ĕim taŕi woli ŕmilĕnja

Wól ranow wuľŕy poloŕa.

O Woŕo, poľny ŕmilĕnja,

ĕiŕ naŕŕe cŕeće mjĕŕŕiŕiŕch

A ŕ tym, ŕo adŕ ŕaŕ woeŕŕadŕa,

ĕam cŕaŕny pŕećebyĕť rĕiŕećiŕch:

Wje pŕećetwoť ŕebi ĕ inamjenju

A pŕyĕi mjĕ ŕ doŕŕeŕe ŕmilnoŕeću!

Hdyž porno Tebi ŕmilny ŕym,

ĕam prawo Woŕiĕh dŕećiĕi

A mi po cŕaŕu ŕaĕobŕimŕ

Eso wĕćŕne ŕwĕto ŕwĕeći;

ĕhťoŕ pať kať Wóećje ŕmilny njĕj.

ĕón njĕrana ŕo Ebožniĕe.

Nadobny skutk šmitloščje.

W jenyum domje bjeđe woheń wubycik. Wot domjazaje nadoby bu f njebo šmuosčomane, šchož bė možno, a wchitazy woWyblerjo bječu dom, po šdaczj šhubjenu, woWyščyččij. Še wohečeh štronow hjeom pčomjenja wubiwadu a wot wołna f wołneje šadaczja, je šwojjej tőrnej špěčhočoščju nješprőznje ščumjate wőbne pčomjenja pšehčehčowajazy. Ma jenu dobo šaštyšča go wošhy- pšehčehčozajy ščij.

„Moje džęčo, moje džęčo! ja šym na nje šabyta! Šorka w druhim poškobže, w tolešy leži! Moje džęčo, moje džęčo!“

Duž wustupi šylny muž rucze f rjadu wošnjoenje wošory, mačzerine wo-pomozj-wołanje je šo jemu do wutroby fačšlyščęato, — f jenyum wotmačom wőn rėbl na dom škozi a šupa, najebacz wošnjoewože šadu, po nim šorje pšehčgo wyščycho a wyščycho! „Wőn je šhubjenu!“ myšla čji belečah, ale ničto šebi nješwaža, šwojny myšl wošpawojeć — bies bęcha tešehowadu jeho šta pohlad- Duz šteji na poškėbnim špobojščku, — šteji kaž wot wošnja wołbath, šupa f wołnom hlybje nuts do šadu a šura, a kaž wchitazy belečah praia, do šwojjeje wješteje šimjerče.

„Wožo w njebečah, pomaj jenu!“ wola šo w štyšnej mačzerinej duščji. Myšli wona w tymle wołowiku na šwojatu štanwju, kotraž je na ščufflej šawzy wustupla, a na janžęla, kotraž je Daniela a težo došadobajajnych pšehčęelow w želšlwej pjezy wošpewož wošjenja šberžat?

Ščyščj, šajtl šrimazy wyšf njeabajy powėt napelnja! Ščhetož tam šorka šjewi šo nadobny wošnjoowy wošornik f wmožojenom džęčęom na ruzy; wőn šupa po rėblu dele, škwata f mačzeri, f radolęču ščepęataje, a pšehčowpa čji ešjeđe drėmaje džęčo.

Šbožowna mačę padže na tołeni; wmožerija wošpupuja je šožopšehčęemi a f radolęčywym wyštanjom; tőn pak pošajuje jenu na šatornjene džęto, kotraž na njeho pola palagešo domu hieščęe čęata, a čęije, kaž njeby šo ničzo podato, šupi wőn šašo do rjadu šwojich towaščow wročzo.

Wože šlubjenje pak bęđe go nad tym nadobnym wošornikom dopielno, kotraž pišane šteji pola profety Šešajęha 43, 2: „Šdžę ty pšehš woheń pőndžęch, njebudžęch šo špawic f pčoinjo nje- budže tebe šapalic.“ P.

Šchož šynješt, to žnješča.

Štarsche powjedawčęko je Ššerbom.

V.

Jan a Šurij bęščaj napala wiđaloj, džęe wős šasta, a wčęipnošč a nęajše jimaj njeružožonne čęucze jeju tam čęehnjęche Šomaku a mjelčęzy na ty štronu tčozęęchaj, hacz f šawzy dőu- džęęchaj a go špęęęchaj.

Řęko pak Šaňka na wutwarf wustupi, šwojny šlanu w ruzy, a rjękny f nje: „Šsy bha ty, šilžička, teju pachotow wiđala? Ach nę, wože šwerjato; ja džę čje nješšym pošbėhmyta! Šchfoda, ščfoda, jo šym na to šabyta! Tebi budžęšče go wješe tež šubito!“

Šo tčę škowacz jeje pošlad na napšehčęnu šipn padže a pęym tam teju pachotow. Duž bęšęche do šjowy a wolašche: „Planto, šuby nanto! Ščęčęęaj ty šašo šteji! tam pod šipn na šawzy! Dai wščaj teju šawolacz! Njech tebi to pošajetaj, ščtož šym ja wiđala, ja bęch jo rada tež hieščęe juntročj wošlabata a šęhčęata!“

Řnjes Šipnišč šupi na wutwarf, pošlada na Jana a Šurja a wupőšla potom pošlušnitka, jimaj f nim šawacz.

Pachotaj šo šrawčowajčtaj, do tal wošebneho doma hieč, njerewježo, ščto tam wopravom dębitaj. Napoščędu pak Jan škroblolęče nadoby a f Šurjej džęčęe: „Šbį wščaj pőj! Ničto

naju tam nješę! Ja ščto wē, hacz šbože naju f temu njerwoła, šoktebož wős je namaj pčėni purč tal polőžti. Špęytajmoj!“

Jan a Šurij bęščaj do rjaneje šjowy domjeđjenaj. Ščęšny bęču pišane, ščpundowanje bė brune, wošjowane a štabfe, pšęi wołnaw dothe šawčęhji dele wiđaju, a po šjwje štečaju hiečęate bšida, šzinowje šęšzy a čęewjenu mjehš kanapej. Šajtu štwu hiečęe njebęščaj wiđaloj, a teho bla šo tam ščewo jara trajčęęchaj. Wšcy pak knjes Šipnišč šafupi, pšehčęelujuje na njeju pohlada a rjękny: „Wšitajaj! . . . Ja šym waju šawolacz dal, dolež šo mi šadše, šo štaj žuštaj. Wšį štaj, kaž myšl, je Ššerbom a šladataj tudy ja škluzjo; ja šym nješadmo druhich waju šurjęča w Drajžjanacz wiđal. Moja džewojećka je mi powježala, šo štaj ty hjeom dopođnja bęto a šnapšehčęa pod šipn bęščajoj.“

Maščęj pachotaj šewi njerewječejtaj wočji pošbėhmyč, a jako knjes Šipnišč te pošebnje šlowa praješče, dha šo šočęewjeniščaj, pomyšljivščj na šwoje šafobęęę. Knjes Šipnišč pak w rčęji potročęowmošče: „Njebojtaj a nješčęewjenajetaj džę šo; wščaj ničzo še čęinido nještaj! Wšį štaj tam ščewočaj a rejawoła a mojej hočęęaj je šo to špobobato. Techo bla mje pšohčęęe, f moja go hieščęe juntročj wošlabacz. Duž wščaj hieščęe juntročj pošajtaj, ščto možetaj! . . . Womaj šnadž šo go to wočže, dolež myšlitaj, šo džę šawo kellerjeje go šwęčeje nješčahataj. Ale ja waju težo to nježęęaju; ja jenož bęch rady wiđal, bęh byščtaj mojej hočęęzy to wješele řęšnitoj.“

Jan a Šurij go hieščęe trajčęęchaj a nęto škrawju jebny na druhoh pošladowawčęaj. Dolež pak mjelčęęchaj, wja knjes Šipnišč ščlęčny wina, nala, poda řőžęemu ščlęčęču a pšęhštaj: „Mataj! napjštaj šebi škroblolęče a potom nęčęto šajpėmajtaj!“

Štrachowčęimj pachotaj pšchamščaj, pšęęo hieščęe f poš- janžęčelnywm woščom šjeo, a womatščtaj. Šako pak njerewječejtaj, džęšče knjes Šipnišč: „Moraštaj! doraštaj! Ščto woptanje pntaha šo?“

Šdžį bęščtaj doščębaloj, šo Jan šmuži a rjękny: „Řnježe, ja njerewj, čęho bla řęče tal dobočęęzym napšehčęewo namaj. Wšmice ja to naju najlušojniščj a najpošormičęi džal! Wdžęemo- šiwam w nęčajim džęle pošlužęč, to šo f wutrobo šad štanje. Ale naju špėwanje a rejawanje go wam njemošhte špobobacz; mőj šmőj dopođnja we wješelej myšlčęęzy pošortowaloj, kaž je domačj pola naš wadžnje, dolež dęrbimoj šebi wošlubu a wobuly šahnawacz, kaž možemoj. Ma šajše burške žorty pak by wošobneho knjeja, šajtj wy řęše, mjeršalo.“

„Njeratčajtaj go wo to!“ džęšče knjes Šipnišč. „Ja šym wamaj pražik, šo čęje moja džewojećka tal hieščęe juntročj nęčęto šęhčęęč a wiđęęč, a ja šam tam tež to šabarje. Duž dha šo njewotwalujtaj dlęje a špęytajtaj!“

Pachotomaj dreje wutroba hieščęe pušotajče; wola šmužiččtaj šo a šanjčęęchaj ty řęšničęnu: „Ščla je tam šilžička trawčęzy žnječ, a t. d.

Wšcy druhje ščtuzęzy pak šo, jimaj po šoku, čęewjenu šawčęęšf wotewerjaj, šo w durjaz poblanište šjowy wšęachu, a hočęka wčęęimje hlabajo šafupi. Jan a Šurij šo poštrőžiččtaj, a šeba šo jimaj, šo ša šawčęęčomaj wazy šubji pšęhčęęčęajuje. Šola štrachowčęimj džęšče pšęewinjena, a duž škroble dale špėwajčtaj. Šo pak džęčęe, kaž jeno bęč dęrbješče.

Šdžį bęščtaj doščęčęitaj, hočęčta f rucžtomaj ščelšęe, šo po žylym wołčičju šmęajčoj, a wolašche: „Řęko pak, młoby pan! špėwacz!“ Řnjes Šipnišč jeju tež f temu wabęčęe. Pachotaj pak nješlabočajtaj wazy wulšeho šanjanja, šanjčęęchaj ty řęšničęnu: „Wšđęęel je f Řiščina młoby pan! a došpėwajčtaj ju f teš šamej žiwolęču, kaž dopođnja.

Šotom ju wor njeju žadane, šo dęrbitaj tež nęfotre řęčęęe

reje hpevácaž a ho pšči tym wjerčež, kaž prjedy pod lipu. Tež to ho ita a ho knjeje Lipinjemu wulgyšchnje spodobalče.

Nětko Žan a Surij menjšejstaj, so staj tam dolgo dolež byloti a chajštaj wotečej, pšči čimž Žan prajejače: „Wšmicje hiščejše juntrčej naju najlubojniščij!“

Knjes Lipinski pak jemu do rěče padže a džeče: „Mě, ně!“ nješewatajtaj tak jara! Nješizny hiščejše hotowi. Pošwitataj ho tudy, ja čžu bebi te pšćničiji napričac, kiž staj spěwaloj. Sich btyš mam we šlowje, ale šlowa bebi naprišam.

Pacholaj ho pudyčejstaj. Knjes Lipinski pak je šwónčkom, kiž na blidže ležeče, jatinkow. Poštunaj jatupi. Knjes Lipinski jemu do wucha poščepta a potaka j šlowu na blidačšto šady pacholow. Poštunaj ho wotitomi.

Na to bebi knjes Lipinski te pšćničiji šlowo wot šlowa powjedacž dajše a naprišowalče. Žan a Surij bebi pšči tym powmješejstaj: „Mój mójemoj tež pišacž a našč wučerž nomaj druždy prajeje, jo prawje dušchnje pišamoj; ale tón knjes tola mjele lepje pjero wjedže, hačč mój. Zo dže, kaž by smudžil!“

Napošlebu bejše wščo dokonjane. Duž knjes Lipinski rjetny: „Šmy ho šwěru poprošowali, a dolež je dječelaczej šwojeho myta hódny, dža powšacžny.“

Poštunaj be bišdo pšchotowal, a knjes Lipinski jimaž nětko ja nje kašaje. Pacholaj pak žane make wočji nješćinjščejstaj na šlebornje talerje, ščelě, nože, a widlički. Žimaj ho šdaje, kaž by ho jimaž džať! Tola so njepaščejstaj, to bórny šloničejstaj, jato bečy kšlěš a šumnu pierčež woptaščejstaj. A to jimaž čjim lepje ščodžejše, dolež dženka hiščejše wobšewodowal nješćejstaj. Ale tež na wino njebe šapomnjene. Knjes Lipinski jimaž a bebi nala a džeče: „Šabrinčijne je ščelěščkami na to, so wój ho wamaž derje ičo!“ A ščelěščki w pšchitročenju jabinčintuša.

„Wój ho najšterje džiwtaj“, rjetny na to knjes Lipinski, „to wamaž jako zujomnikomaj tajku hoščinu dawam, kaž wšlitaj; ale nješćinjwajtaj ho. Za wamaž teho dla wjekle čimju, dolež staj wój mje a moju džeowčičičtu potjeješičilaj je šwojim špěwom a rewjanjom. Ža to lubuju, dolež šym Polaj; w mojim wóžnyam traj luždo na podobne wošćnje špěwaja a rewjaju. Tak tež je w Čzechach. Wój pak staj mi potalolaj, jo w Šeserbach šinat njeje. Haj, my wšćitaj, Polazj, Šeserba, Čzeška a hiščejše nělotre družbe lubj, mamy podobne wošćnja, dolež šimj j jeneho forcejaja wuršiti a w itaržy čjašhad blisťo piči bebi byti. Wdy šmy j pšćerčelšiwta, kaž našča rěč wopolašaje; pšćetaj, na pšćitab. šćitaj móže herbiš, tón Polatelj a Čzeškej lošto rožnji, a t. d. Wdy šhromadnje ho Šetowjenjo mjenjemy; wój staj Šetowjanaj, kaž ja, a ja šym Šetowjan, kaž wój; a mjes Šetowjanami hi wšćitaj pšćerčelšiwta. Teho dla staj mi wój dwójzy lubaj!“

Knjes Lipinski hiščejše to a wono rěčejše a dodaj napošlebu: „Šabrinčijny nětko na šbože a rjany ščěw Šeserbowitwa!“

Ščelěščki jatinkowčachu a buchu wuršidnjene. Knjes Lipinski jimaž jašo šlow, runjež ho wobaraščejstaj a wjozjy pieč nočyžyščejstaj. Žako pak tón wotjelny, Žan postany a rjetny: „Wdy šče pšče wšču měru dobročičny napšćerčewo nomaj, luby knjeje! Dowoleže teho dla, so bučimaj wam j wošćej lubej šwójbu a walčemu pšštemu lubej wutrobne štwowje wunješćej. Škama!“

Wo šwitiš ho knjes Lipinski j pacholowaj wot blida powšěbny. Na to jimaž prajeje, so jemu k šwojemu wobšarowanju do šlužby wošćej njemže, dolež j wšče měšna wot šwěrnžy šluzobnitow wobšarjane; ale jo wšćejstaj pola njeho nošowacž a ho na družij džen spodobanaju na pučž podacž. Žan pak jemu šnapšćerčiw: „Luby knjeje! Ššmój pšćerčewdženaj wo wošćej dobroče; ale dowoleže nomaj, jo wotendženaj a dženka hiščejše dale špwtamoj, — dženka, hđžež ho nomaj šbože tak lubošnje šmeje. Džakowne šowpomnježe na waš pak budže naju wšćubdže pšewodžecž.“

„Šdžj dža nočyžtaj wostacž“, prajeje, na to knjes Lipinski, njemožjo waju džečejč. So pak duzy nješćejstaj nudy měloj, wšćitaj bebi tón pjenjes šobu, kotrež wamaž tudy šawaleny powdawom. Nješćejstaj bebi podobno dolgo rěčejč! . . . Za wamaž wutrobne džebe pšćaju na pučž, a wulgy wješćeliež mje bužje, jeli to hdy šlonju, jo šo wamaž derje wjedže. Wšćitajetaj-li w mojej blisťilkoj abo pšidžetaj-li hdy tudy nimo abo budže-li wamaž hdy nuša, dža šhoble te mni pšćidžetaj: mój dom je wamaž Šeserbowaj ščodž čaš wotewrieny.“

Šaržita, kiž bejše ja šwacžinu nělotre rajy wó štwje pobyta, nětko jašo šatupi j tymi šlowomi: „Wšćaj pacholaj! čjeho dla bižom džeťaj? Ale ja durbju wamaž tež něšto dacž! Luby wanj je jenemu dať, a ja šwój pjenječž družemu dam, so ma ščodž něšto. Nječ staj wamaž taj troščak wužinaj!“ Tak rěčjo pak pšćepodaj Suriej něšto, šćotž be do rěčojteje papjery šawalita.

Nětko ho pacholaj dleje njelomjšejstaj a wotšalščejstaj ho j tymi šlowomi: „Šožnuj Wój tón knjes waš a wošć dom, luby knjeje, ja te doburtu, kotrež šmój wot waš došlotaj, a šarunaj wam wšćitaj dwójzy a trójzy! Wšćicže naju najpotowičiči džať, a tež wlašča džeowčička wšmi naju najlubojniščij džať! Wój dať, so buščejše ho šćinje derje měti!“ Wotom ho hiščejše juntrčejš potkoniwšči woterdžejstaj.

(Pšćichodnje dale.)

Wšćelake j bliska a š doloka.

— Wój ho šwoje radže druždy džiwne puče šhobji. Tak je wón ja šćitaj čaš wot něšto njedjel tš naršaršče žony w malej wjezji Komštu wotmolat. Najprjedy wumrje tam pšćed něšto nješćenje wudowa Paulkowa a šaibženu nješćetu, ja jedyn džen, šćotž derje tam lubož njepomnja, 82 lět šćara wudowa Šchabita a 76 lět šćara wudowa Klimantowa.

— Duchomni šatšje Lužizy mječaju šwoju šćiwšču šlownu konferenzu šaibženu šrjedju pod wošćenom knjeja wšćelčeho žyrčimšćeho šćaržčelca Weiera.

— Rabaktor „Wudyščij Nowin“, knjes Monja, je w Wudyščinje wumrjel a bu šaibženu nješćetu štwonaja. Ššwajćotžny pohrež hweščerčiče wo čšćejč, kotruž bejše bebi šemrjetaj w žimwjenju wobyl.

— Konferenca, kotraž ma wo měre mjes Ruškej a Japanškej jednacž, w blížćim čašju w Amerizy hronadu šćupi. Nětko je woprawdže nadžija, jo wujednawja k mčreje powjedju. Najšterje budže bebi Japanšča žadacž, jo Ruška Japanšću pošćowca ja wójnu šabani a wotplačujce. Wšo budže bebi tež rukowanje ja to žadacž, jo ma nadnjestiwto w Japanšćim morju. Ale Ruška budže derje čimječ, hđžež do žadanow šwoli, so by šwobno trepšćelčeka šćoz bylo. Š temu nučja tež wobšćejnoščje w Ruškej, hđžež ho šćěšćelšiwto wo wšćech šćozach hiba a ščodž džen wopoty žada.

Dališće dobrowolne darj so wšće armenišće šyroti.

Š. j. R. Džakowny dar ja rjane žně . . . 10 hr. — np.

W mjenje wobohič šyrotow wutrobny džať.

Šćelč, rabaktor.

„Bombaj Wój“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšćech pšćedawarščach „Šeserb. Nowin“ na wšćach a w Wudyščinje dostacž. Na šćtwošč lěta plačji wón 40 np., jenotliwe čžišća šo ja 4 np. pšćedawaju.

Sy-li spéwał,
Pílnje dážtal,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój awjatok
Zradny je.

Za staw sprógnj
Napój mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mórnj
Čerstwodé da.

Nječ ty spéwał,
Swérnje dážtal
Widné daj;
Džéń pak swjatj,
Dušj datj,
Wotpočń ty.

Z njebes mana
Nječ éi khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřéw éel

F.

Šterbske njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu hobotu w Smolerčej knjižničnej zeni w Wudysčinje a je tam ja sčtwóřitelnu pšchedplatu 40 np. dostać.

5. njedžela po šwjatej Trojiznj.

Lut. 5, 1.—11.

„Boža hnada njeje podarmo nade mnu byla,“ praji Pawoł wo šwojim žiwjenju. Wón pak bė pščišchol pšches teho Knjesa t k pšfnaczu šboža, a jeho žiwjenje bė křodjenje na pučzu šboža a šlužba Boža.

Sčto tež w tutym ščenju křisćichimj? So tón Knjes Pětra t hebi čehnje, na pučz šboža wjedže. Težo čašne pomołanje a džeto je šnamjo njebeškeho pomołanja, te kotremuz tón Knjes jeho powoła; jeho žiwjenje durbj pšches teho Knjesa šwiczerene byč t šlužbe Jezusowej a t šlužbe šbubjenyč.

Tež naške žiwjenje je šlutt Božeje hnady. Tež w našim žiwjenju šo Boža hnada wopotašuje. Tež puče w našim žiwjenju šu hnadne puče a wodjenja. Boža hnada pak móže nad nami podarmo byč. „Šladajće šo, šo byščiže Božu hnadu podarmo njebraki.“ — Podarmo abo t žohnowanju — to je prašenje, kiž š tuteho ščenja křinezi — sčto je tvoje žiwjenje; je tebi tvoje žiwjenje pučz t wčeznemu žiwjenju?

Hdy dha móže pučz čašneho žiwjenja byč pučz t šbožu?

1. Hdyž pošluchajš na Bože šlowo,
2. hdyž čje Žeho žohnowanje t potornofčji wjedže,
3. hdyž Žemu šlužiš w šwěrenej lubofčji.

1. Podarmo bė byla wšaka próza Pětra a jeho towaršchow pšči rzyhoženju, taž Pětr škorži: Wly šmy šo

žyliczku nóz prózowali a nješmy ničjo naložili. Špróznj wot džéla šu šo t brjohaj wróčili a plokaj šyčje. Sčto by jim ša šo wšaf, hdy bydu šej myšiliš a šami pšči hebi rjefti: Žyle podarmo! Njebeču po naščpšchim šhonenju a w naščmanijšim čažu džélati? A tola podarmo.

Sčto pak šo něto šta? „Tón Knjes štupi do jeneje wot teju łóžow, kotraž bėšče Šchimanowa; a proščeje jeho, šo by ju troču wot brjoha hnuł. A wón hežjo wučelaje lud š teje łóžje.“ Tat bu nětko łóž mštno, š kotrehož Jezus dušje š křšebom žiwjenja naščelaje. A Pětr a jeho towaršchojo pščihošluchachu. Pětr by prajič mohl: „Trjebam runje dženska šwoju łóž nušnje, hdyž šym žył nóz podarmo džélat — šamolw mje!“ Ale wón bė pošluchajš. To pak bė tón pučz, wjetšče dostać, hóc to, ščtož bėšče jemu tón Knjes dał. Pšchetož nětko šo džéł šboža šapočja, hdyž pošluchajše na Jezusowe šlowo. A hdyž potom na Jezusowe šlowo: Wšes šo na šhubinu! wotmołwi: „Wly šmy šo žyliczku nóz prózowali, a nješmy ničjo naložili, ale na Tvoje šlowo čžu šyč pščetřěč.“ dha šo potaže, šo je prawje pošluchajš, a činiš w pošluchanošči a w dowěrjenju, ščtož tón Knjes pščišaje, šo by Žeho žohnowanje dostal.

To je hiščeje tón pučz šboža, kotraž tón Knjes wjedže, hdyž čže naš t hebi čašhnyč. Wón dawa nam naške puče křodžič a t temu pščinč, šo š Pětrom rjetjenj: „Podarmo šmy šo prózowali.“ Šk wjele ičj je, kiž durbja talle prajič: Ša wščo džélo a wšču prózu žiwjenja šu jenož šhubnu, nješaf a šarofč měł. A ničjo jim woštaló njeje, žana nadžija šo dopjelnika njeje.

Ze też wutroba cziha k Bohu, kiz pomha? Ze też so pućz naszeho žimjenja budze pućz k wěcznemu žimjenju, pućz k sbožu a k sbožnosći.

Wjeđz nošy a tež ruzy
Na prawy sbožny pućz,
Dha počezhenjemu duzy
Do Twojich njebež nuz! Samjeń.

G. K.

a swojej mudrości. —

2. Žohnowanje pať, kotrejž tón knjes dawa, dyrbi dale wjelež na pućzu sboža a žimjenja k prawej potorności a dšakornosći. Hdyž byće wupšchětrěchu na Žesufowu słowo, dha bu jim žohnowanje w tajfej měrje date, so Pětr swojich towařichow kima, kotřiž běchu w druhej lóžki, so bychu pschizili a pomhali cžahnyć. Kat wulke žohnowanje! Njeje hódno, so bychu něk pschi tutym džeke wostali? Ně, to žohnowanje jich wjeđe k Bohu we wyšotoczi a na tolena, k prawej potorności. „Knjeje, dži wote mjeje won, pschetož ja bym hrěšchny cžlowjek.“ Tat reła pola Pětra. Za nješwym hódny tajteho žohnowanja, njelaćizki mje wot swojeho woblicza! Kat hřuboto ho ponizuje! Njeje i tym ho najlepje dšakowal, hdyž ho ham ponizuje a daricžela pomychuje? S cžim móže ho Wóh wjazy šhwatěž haćz i tajtej potorności? A nihtož, kiz je wot Wóha žohnowanje na cžela a na dušchi, wobdarjenje i šubkami, cžahnyti a wěcznyti, kiz je lubosć a šmitnosć Wóžu šhoni, nješmē nješmuty wostacž, ale Wóža dobrotu dyrbi hej k potuće wabić. Njech šwět hej šhwali swoju mudroć a wšchito žohnowanje a lóžbu wupěch hebi pschizpivo, šhwelcžijenjo dyrbja so potućež i prawej potorności a potutu a so dšakowacž temu, kiz je pomhať psche wšcho, šchtož myšla a prošča. Wóže žohnowanje dyrbi k pošnaczu hrěcha a k pošnaczu hnadu dowjeleć. To je pućz sboža, na kotryž tón knjes wjeđe.

3. Napošledku pať cžehnje tón knjes do swojeho towařitwa a do swojeje služby, so ja nim šhoditny a dušče ja Wóže kralesřwo dobywamy.

Pětr bu wot teho knjesa pošlyny: Njeboj ho! Wšchitku starosć jemu bjerje jeho nješotnošće dla, hdyž jemu šlubi swoju hnadu a pomoc, i kotrejž cžže jeho wuhotowacž. A jeho i nowa do swojeje služby bjerje: „Wot něk budžeš ty luđži jojiz.“ Se hyczu Wóžeho słowa dyrbi luđži lóžić ja Wóže kralesřwo. A Pětr a kiz i nim běchu, šu pošlyni. Woni wjeđiču lóžki k brjohej a wopuščěčichu wšchito a džeču ja nim. Stare powoňanje wopuščča a šupja žyle do Žesufoweje služby.

Wot lóžbeho tón knjes njčžada, so by swoje šestke powoňanje wopuščěčil, hdyž je tež do Žeho služby powoňany a Žesufowu hnadu dostal. Ale wot lóžbeho tola žada, so by w šestim powoňanju a džeke Žesufkej služki a w šestim njebežke nješhutił. Tež w swojim cžahnym powoňanju móžeč ho staracž niz jenož ja swoju dušchu, ale tež ja dušchu druheho. Žane powoňanje njeje wusamntjene, so bychu w nim Bohu nješlužili. Žadny njeje w Wóžim kralesřwie, kiz by i cžichim, hohabojasnym šhodženjom a žimjenjom dušchi pomhacž njemožt k wěcznemu sbožu. Kaž móže jebnu druheho šawjeleć k štemu a jemu i cžertom być, tak móžeč tež druhemu być i jandželom, hdyž jeho na pućz žimjenja wjeđečel.

Dha tež njech naš tón knjes k hebi cžehnje, hdyž naš cžehnje se swojim šlowom k wěrje, se swojim žohnowanjom k potuće, se swojej hnadu k Žeho službie,

Na morju žimjenja.

(Luf. 5, 1—11.)

Stěp: Činť so mnu, knjeje, do hnadje —.

Stup, Žesu, te mni do lóžje,
Budž wona twoja šlěta;
Ja laćny šym, o wšchěch mje,
Šwycž přšdna je do něta;
Duž njech ju twój ert pošwjeći,
So žohnowanje kčžeje mi.

Daj, so tež hnamam swoju lóž,
Kaž žadač ty, wot brjoša;
Wl nječubž šwětna hara hódž,
Njech pytom jeno Wóha;
Šchtož nočypť tu ho šwěta wšacž,
Kat mošt tón njebo namacž?

Šwycž šwědomnja mi wušloaj
Wot šwěta hrěšchnych brudow,
A šwjaty Duch mi mozy daj,
So hľadam ho wšchěch škidow;
D tajta sbožnosć ja dušchu,
Wlam Wóži mēr we šwědomnju!

Ze i cžahami bjes wupěcha
Wšcha přča wobnož, nož,
Dha šřošćtna wostan wutroba,
Ššo domě šřynsta mozy;
Na jeho słowo wšchětrěž być,
To budze i žohnowanju twčž.

A poniznje pať do proča
Pšchěd Wózej wulkej hnadu,
So na twój hrěch wón nješitna,
Čži dawa pomoc, rabu;
Kaž šwonitje, tat tež šmutsčownje
Wón tebe wulzy žohnuje.

Tych, kiz ja Wóže kralesřwo
Now dušče dobywaju,
Tež pošobny, o Šbóžnitě,
Šo dobry wupěč moju;
Njech wšech jich hycže šajtojnitě
Ššo pjelnja Wóže šřabnitje.

A ššancnje wjeđž tež moju lóž,
D Žesu, k rječichim brjošam,
Šbjež wítam Šalem přeni šřěč,
Tam božnje cžahnym šmoham;
Tam potom wšchito wopuščěču
A počdu, Žesu, ja tobu!

K. A. Fiedlef.

Khodzenje sa Jesusom.

Lut. 5, 11.

(M. L. i Zinzendorf.)

Štob: Družice pšehceto, Woje jehniatto —

Jesu, pokaz nam
Drohu k njebešam;
Kaž ty wobjižich, tak my džemy,
Tebe hweru sežuhjemy;
Wjedž naž ja ruku
Wdžej do domu.

Chje kšičij nastawac,
Daj nam twerđeje stac;
Tež dny cžeje pšehcoržimy,
Horja dla njeh nješcoržimy;
Wšchaf pšehc tychnoćeje
Nrašć puć k tebi dže.

Šdyž nam bolofež tu
Sima wutrobu
Albo družich doit naž rudji,
Dha njeh Duch twój sečepnoćež sbudji,
Duški pokaz
Šbóžne stónčenje.

Nrašć hčód rjaduj ty,
Doniž živi hmy;
Chješć naž w czerjach, wóštach wobjižić,
Chyž tež j czerjow róže plobižić;
Zunu pa! nam daj
Wšćžny sbóžny raj!

K. A. Fiedler.

Spěšnyj čas.

Róždy džej. hdyž do swojeje přatnje khodju, powjedaješe jedyn pšehcetu, dyrbju pšehc dołhi móst, kotryž je nad mnoho-licžnym šestanom šchinatoho kolijichčja natwarjeny. Wšchě hodžimy želejnične cžahi pod mostom won a nutš jěšča. Dyh a dyh šo trjechi, šo špěchny čas won puchože, du-li ranje nimo. Za potom štejo wostawam a ja bělej parnej mroćsetu hlabam, doniž ho j cžahom ja malo wotomifow j woczow nješhubi. Wóndano šteješe jena Injeni j malej holčyku na woječe porno mi, jato ranje špěchny čas nimo šchumješe. „Xón pa! špěchnje jědže“, ta mala nimale štrachocžimje rješny. Šotom, jato bě wón j woczow, wona swojeje wulkej mōdrej wōčžy k mačkeri posbēže a šo ju woprašča: „Šēdže wón do njebeš, mamičiča?“

Njeruna ho našče žiwjenju, tak nimo měty rucje přejč šhwataže, tajfemu špěšchnemu cžabej? Njedyrbjeli husto pojaštwawč wo wšchědnym hoštu žiwjenju, wo njemětnym honjenju ja cžahny mi kulbami, kotrež je wšchěch cžowjefow a mnohih jeničžy ja- pšchijato, šo byčny pa praščeli: Šēdže špěchny čas naščeho žiwjenja, kotroho wotyhjenju kōž može šo w kōžny wofomif dazpic, do njebeš? Albo njejēdže wōn hwan dele měšto horje? D štarajmy šo wo to, šo wōn do njebeš pšchijēdže, hdyž našča pšhēdnja hodžina bije!

F.

Šchtož hujesch, to žnējesch.

Štaraje powjedawčke žo Šserbow.

VI.

Šdyž běchtaj Jan a Zuriž wušchloj, šo hnjēs Šipinsti hwoju džowozčičku woprašča: „Šchto-ža huj jinnaj dala, Šaňžta?“

„Šdyh Nanto!“ holčka wotmołwi, „šubčehč na nujē šu? Mī tak žel cžinjēše, šo dyrbitaj taj wobohaj hōlčezaj hjes nanta a mačžekš po hweče cžahacž, a duž huj jinnaj tōn pjenjes dala, kotryž wot tebe doštach, jato njeawatno twoja daň pšchijēdže. Šaj huj na nujē, luby nanto?“

„Nješhym, nješhym!“ dželche hujēs Šipinsti. „Ty huj prawje cžinila, moja Šaňžta, šo huj chyła jeju hujjehelč. Wōštat pšehčo tak lubolčžimje wutroby.“

Naščej pachotaj běchtaj wješ Šipiny wopušchžikoj. Wino bē jeju troščtu lahovito, ale njebē jinnaj myšle pšehewato; pšchetoz hujēs Šipinsti dželche wrawel lofke wubral, dolež wjedžičhe, šo cžešleho wina njebudžičhtaj njehčoj. Wšchēde wōju pa! wotewrjichhtaj tej papjerjanej šawalžy. D štarja dželche tudy jeju rabošč! W šōdzej papjerzy cžewhujy šoty tčelche.

„Šurto, mōj Šurto!“ Jan wotlašče, „šafje je naju šože! Tello pjenjes hujčže ženje nješhym w rutach mētoj! Šdy bychtaj to wobohaj štarščej wjedžikoj, o šaf bychtaj šo wješčikoj! Tōn dobrocžimy hujēs! ta dobrocžimna holčka! Naju šerške pēšnicžki huj šo namaj jato prawje derje šapraščite! Derje, šo šo nješhym Šserbowitna hanibowatoj!“

„Šaj wopravdže, Nanto!“ inapšchecžiwu Zuriž. „Wōj pa! tež budžemoj pšehčo šerškeje myšle; wšchato hmoj šo Šserbaj narobžikoj. D tello pjenjes! Nēšto šo štarčž njertrebamoj! Wrašiko, mi je myšlicžka pšchijšča, kotraž hnadž by šo cži lubila: mōj hnadž moštoj šo nēšto šufj dale wo hweče rošhladač. Ty drje wuradžičhe, šaf byčhmoj šapraščatoj.“

Ma to Jan prašelče: „To je šlowo kaž woredč! To je, Šurto, hujšom dawno moja myšl byta! Šafu bēčhmoj hujčže domach, dha dželche mōj wotpohab, najpřebu Drazžžanuj wōshladač, tam nēdže pošužič a pođžičho dale hiež hač do Šipsta bele. Do Drazžžan a do Šipsta — ja tym pšehčo štečaj. Dolež pa! šo namaj tudy ničjo trjechič njeha, dha mōžemoj tu myšlicžtu bōrny wuwjēk. Ale hdyž mamoj nēšto pjenjesh w rutach, pštaj- moj j nič bōrny wužič cžahnyč. Šaf to šapocžimemoj, cži jutje wulož; džehga pa! šo do Drazžžan wrōčzmoj.“

„Šchto w Drazžžanach čžemoj“, dželche Zuriž, „to poprawom njewidju; ale twoja raba budže wēščje dobra. Tēhobla tam džimoj.“

Šola Šipinstich šo hujčhe wjele wo tymaj pachotomaj rēčelče; wšchitkim běchtaj šo jeju dobrej a prawžimje wubližij špōdobatoj, a jeju špewanje dželche jim wjejele cžinilo. Wōžebje Šaňžta njewidju šo hujčhe wjele wo hwohu štantu na šof cžibla, k ščēnje štočizna, pšehc liče šutata a jeju šejbrawoč widžata. Tež rošhladowašče na drobniščke, šafju mješčhtaj draštu, šaftej rubižichy wototo šchije, šaftej wočej, šafje huj, šafji nōš, šafje wōšby, a šaf wjele běchtaj wješčej hač wona.

Tež jej pēšnicžki buch tōn hamy wōczor špewane, a hnjēs Šipinsti šo nimale šhory hujjēšche, šaf jeho živa Šaňžta pšidi tym dođžewowošče. Šaf pa! tež dželche na družu a na tječž džej a hujčže wjele — wjele dnjow. Šaňžta wšchitkim hočžom powje- dajče a pojašowajče, šchtož bē hujšchata, widžata a natuwka. Šara hujšo tež na wutwarč a do kšōdnizy khōdželče a pod šipu inapšchēča pošladowošče. Šōžby ras pa! šo j tymi šlowami wrōčž: „Ničjo widiž njije! Tam nještaj! Šaj hujštaj pachotaj! Wšchaf je jinnaj luby nant tola šafaj šajy pšchijč.“

Džej po dnju, mēžaj po mēžaju šo pomini, a Jan a Zuriž šo ženje njepokošchotaj. To Šaňžtu jara njertrejšče. Šene pep- poldnje teho dla rješny: „Luby nanto! Mī šo šda, šo šaf hēbi taj pachotaj ja taj pjenjētaj nēšto dobre šupitaj, hnadž ičhčlěžku wina, a šo hēbi nēšto njewērtaj, šajy k nam pošladadž.“

Nan pa! jej wotmołwi: „Nē, Šaňžta, nē! Ša huj hujšchaf šo Šserčijo pjenjesh njerosmjetaju, ale šo hweru šhwoja, šchtož

môža salutować. Najsterje staj te pjenjehy domoj pòškatoj, stajščimaj f polpěščahu abo f porjebčenju hospodastwa. A sčtož hebi hwardej na to wofačnje w hospodastwje porjebšajtoj, to je junu džęčom hampm f wužutu.“

Šaizła nanowim słowam wjerjehče a Dobre pa pacholom kymaleče. Man pak hwydat njebječe; ale San a Zurij bještaj hwoje pjenjehy hinat natožajtoj.

VII.

Žędnacje abo dwanacje lět bječe sčtož a pacholaj njebještaj wjazaj do Lipin pščiščajtoj! Snjez Lipinski bje hwoju Šaizłu wubad na bohateho młodeho Wolata, kiz Stanišławaw Lechošławski rěšajče. Snjez Lechošławski bječe f Wólsteje pščiščol, lěto w Dwažđnanach pohyđil a ho potom, dolež ho jemu tam prawje njeubjehče, se hwojeje žontu do Lipska pobal. W šymje pščeubwajče w mještje msta, w lęče pak wofačah na wšy w lętnim byhbenju w Nowosěbliju.

Město Lipsk je f wještca rjenje twarjene, ludžo hu pščečel-niwu jedyn pščečimno družemu a njewotkážajna ho jedyn mot družeho; ale kóžy pščištajomy člowjeł ho f pščištajomym towarščaj, njeh je hewał f wofačah čže. To ho njehje Lechošławskemu spodobajče, pščetoz wón f tym semjanam nješkufčehče, kofiz jeno semjana wyhřo wozaj a družich łazpinaju.

Wječe pak našeto po juracy, a Lipsčjansta majja bje ho hįom fapocáža. Jara wjele znych bječe do Lipska pščiščabđalo: tajkich, kiz čyachy pščeabawacz, a tajkich, kiz čyachy łupowacz. Ludžo f dalofich krajow bječu tam widjeć, tež Turkojo a w jara wšchela-lich rěčah ho tam rěčehče. Wjelhy bječu wščitke f jara wšchela-lich wozajm, drožđčimni a tuniđšimni, napjeljenje, a buhy we wjehčeh kufcašaj jena pšči družeh stęchaju. We wjelbach a budach ho wšchito pišanjehče; tak wjele wšchelateho bječe tam widjeć. Woboto mjelbow a mjes budamni a hręđeh po hahach ho wšchito wot ludži njewjerjehče. To bje njewjurčeljena čšichęženja; pščetoz jedyn čyachje do teho łonza, družni do družeho, — jedyn hebi tu wobhlabowacz abo łupowacz a družni šašo tam. — Tak je na kóždej mašy, hđyž je dobra; a sčtož to přeni ras widži, tán ho nahlabacz a dobđiwacz njemóže.

Snjez Lipinski bje ho tež do Lipska pščišwjeł, dolež čyachje Šaizłu a jeje maubđelšeho wopytacz. Jene popotnje, jalo runje čšichęženja tak wulka njebječe, wščižy tįjo po mašy hwođachy. Tak f jenemu wjelbej pščiđinjeđu, hđęž ho we wulkim wofnje wšchela wozajana, bawemjona a židžana kłanina a wšchelate rubiščka pišanjachy. Woni tam polaštachy, dolež ho jim wšchito prawje lęhje sřęabowane jdačje. Wo hwojizy njeni Lechošławski na ničto pofajja a rjefny: „Zole rubiščko hy ho mi spodobalo!“ Snjez Lipinski pak hmydom pščištajtoj: „Wójmy nuts, pohlabajmy hebi na nje; ja hwojeje Šaizžy hiščęče ničo Lipičjanste kupit njehřym.“

„Ně, ně, luby nanko!“ njeni Lechošławski šnapščęšiwu. „Sčtož hebi hama wubjeram, to tež hama plačju. Za mam pjenjehči; mój mužjł ho hwoeru ja moju mšchicnjaju staca.“

Wo tych słowach do wjelba stupiču. Tudu ho mřodaj pšče-łupaj pšchod nimi polkoniščtaj, kotrejz woblíčiz bještęty ho la-čętwjenjetoj. „To je! To je!“ hebi jedyn družemu ščętwjenjčtaj. Najši łupowarjo hebi te rubiščko wobhlabowacz, špódnach jo fa rjane a dobre a hřichčim, jo družehje dwač čętwjenaj kłotaj winoje byč. To-ho jim njehabaje drahje. We wofomlitanju bje Lechošławski dwač čętwjenaj kłotaj f mšchicnjčł wozajhła a pobawajče jej jenemu teju pščełupowoz. Wón pak prajehče: „Čęłehčena kujeni, to je hįom šaptačeh.“

„Kak to wó?“ šnapščęšiwu młoda žona. „Ze hnadž mój nan hįom šaptačiz, bjes teho jo hřym pyta?“

„Ja?“ šawola jeyny nan. „Za žaneho troščka njehřym ša-łáčiz a njewem, šhto ma to wócho rěčacz.“

„Šaj“, bječe ho drubi pščełupz, „mój bratr ma prawo, to je hįom šaptačeh. Wšmice hebi tak wjele hacž čyęče, a mój budsemoj hiščęče wajehje dožmijtoj.“

Węchu-l ho čįi tįjo přehy hįjo bđiwali, dha něto hiščęče wjele bóle njewjehđichy. Sčto družka hebi myšlic. Wo hwojizy pak jedyn teju pščełupowoz se hřyłowahymaj wozajomaj te njehje Lipinsemu džęčeh: „Njelnajęče wjazaj Jana a Zurja, kotraž staj wam přemicři špewatoj a kotrejz seje tak bohaje wobdaril?“

„Sčto budžehje hebi tole myšlic!“ šawola njeni Lechošławski. „Wój bještaj teđu žyle hwojizę, jalo w Lipinach pod lipu jehřaw-wajchaj. — Wozaj staj prawje pščirowiđoj a ho pšchęmęđoj“, wbrovčzi ho ta młoda kujeni na hwojeho nana. „Seju drařta je pęna a spodobna, jeju wajđnje je lořke a pščiřtoje, a na jeju woflicžomaj je pđbła prawdy šbože a spolojnočę widjeć.“

„Wđ seje“, rjefny Jan, „jara dobročiwu w hwojizju, čęłehčena kujeni. Ale sčtož tak dořto po hwoče čęch, laž mój, tán byđti ho mjes ludžimi troču pšchęmęčiz.“

„Wđ byje ho, čęłehčena kujeni“, šapabže Zurij, „hiščęče na to dopomnicje, io bje wafch njeh nan mojemu bratrej čętwjenaj řoty dał, a jo wy mi tež jedyn šřicřihęče f tymi słowami: „Rjech staj wamaj taj křohčaj wužtnaj.“ Wafche pšchęče je ho do-pjelnio a je bobate pčoby njęřo. Šmój te pjenjehy tak natožajtoj, laž ho mojemu bratrej jdačje, a hřmój hebi wulke bohastwo dohřotoj. Praihęčehje ho, kotrehož pščełupaj čyęče, kóžy wam to wobhwođęzi.“

„Přehy pak“, pščištajtoj Jan, „hacž te pjenjehy dostachmoy, da namaj wafch njeh nan pohwážacz, a tak hiščęče njene njebęđmoy hwočajtoj... Šmęm-lis přohęž, dha ho mi njepotowjehęje a pójčeh wščižy f namaj do naju byđta: pohwáčymy džehha hro-madžę pola na taju. Wšči tej šładnojčzi mójemy hebi wjazaj a lęhje powjebacz, buđzi tuby.“

Do teho žadanjja hu rad šwolene.

(Wšchichobnje dale.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Žytwinskje pšchęstehęčęštwu w Dlakęchaj je we hwojim pohębenju šaidženu njehđelu pošlajto, hwojđęzn šwonkowneho miřionstwa na hwojđęzn Wščakla, 29. septembra, hwojčęčę.

— Š Žerbta ho piřahče, io je tam šłuzba žytwinjca wot 200 lět hęm w jenez hwojibje, we hwojibje lřbrig. Na měřno pšchęd křótkim femrijetehy žytwinjca lřbriga ho ja tu šłuzbu pšchęd křótkim jehy maubđelšca wuřwof, io byja ta šłuzba we hwojibje wofata. To drje je přeni křoč, jo ho tajta žytwinskta šłuzba do žonjazeje rufi da.

— Hđyž mamy lęřka tak čęłehči njemjedrow, je tež wazne, io ho na štrachy špominu, kotrež hřořa a tak mamy ho wobarnowacz. Najlęřehje se, pšči hřimanju hręđž řtwy pšchęwacz. Šy-lis wofačah, křoč njęmrom dale. Hđyž šłęłje bęřihč abo stejo woflanjehč, hřy we wjehčimny štrahč. Šłabaj ho, jo njehy na hřořacz abo pšči wobže pšchęwacz. Šnata węž, jo wulki štrach, hđyž čže ho řchto pod řchtomom wuřwofacz. Ša wšchelate družimj řchtomoj je štrach wšchelati. Wulřořę štracha, po řičbah řęštajemy, ma ho węđže tak: Wuzđina 1, jęđbina 9, lipa 12, dub 34. Hęčę-runje je wšchitko w řandžęch lęčah hwojizę nutšbyrit, ho tola wot wobđelstwa Němřehje jenož węđže 200 ludži tręđti, wot kotrehož ho něščto pšchęs 50 mori.

Sy-li spówał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přoz spaf měrnj
Čerťwosć da.

Nječ ty spówaš,
Swěrnje dźěłaš
Wšědne dny;
Dźeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočů ty.

Z njebjes mana
Nječ ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřow će!
F.

Štebłske njedželske łopjena.

Wubawa šo kóždy hobotu w Šsmo lerjez knihičisjichesni w Budyščinje a je tam ša šchwóřitěnu pšchedplatu 40 up. dostać.

6. njedžela po swjatej Trojicy. Mat. 5, 20—26.

Na jazótku tuteho šezjenja je Špenat w lětce 1669 „wo knižomnej a njedotónjanej prawdošći farisejskich“ i tajte mozu a s tajtim žohnowanjom předowal, šo tawimynt, kiž tole předowanje štyšachu abo čzitaču, we šwojim šwědomuju trjedeni, še šwojeho duchowneho španja wotručiču a šo staročzjwje prašdřeč počočachu: Kat tež je to š mojej prawdošći? Wudu móž š njej do njebešteho kraletwa pšičiněš?

Luby šcheczjano, šy šo tež hižom takle prašach? Knjes Želuš potaže čzi šowle tu prawdošć, bjes fotrejš ničtů do njebeš njepšichidže. Wón čzi praji, šašta to prawdošć je, šat ju doštanješch, a na čzjim je widječ, šo šy ju doštal.

Šajta prawdošć to je? „Njebudže-li wašča prawdošć lěpšha abo poknišha, džišli pšimawuczjenski a farisejski, dha wy njebudžecje do njebešteho kraletwa pšičiněš.“ Žyle šjawnje praji šowle tón knjes, šo farisejšy a pšimawuczeni še šwojej prawdošću do njebeš njepšichidžu, hišičke mjele mjenje potajšim čzi, kiž njemóža šo ani teje prawdošće šwalitě, šotruž farisejšy a pšimawuczeni mējachu. Šchtů dha to bešče do lubiž? Woni dječzachu mjele do Wožeho šlowa, woni mējachu šwoje postajene mogleške hobjiny, woni njefkondžiču žanu Wožu štužbu, woni hrošnje njewarjaču, woni njedžělaču šabatny džeń, woni njemordowachu, woni njekradnachu, woni šo wšcheho šladachu, wo čzimž šatón praji: Žy njedyrbiš. Šdže

wostanje pšched tutym ludžim wulka čzjřdba nječzjichich šcheczjjanow, kiž Woje šlowa a modlitwa, Woži dom a njedjelu šanicžu a wšchitě Woje šajnje šat žatónnje na łohle šjeru? Ale došć njeje, šo šmy tamnym farisejštim jenož ruwi na prawdošći, ne, lěpšha a poknišha, praji tón knjes, dyrbi našča prawdošć byč, čzjeme-li do njebešteho kraletwa pšičiněš. Šajtu prawdošć dha wón potajšim žada? Žo widžimj i tyšle šlowow: „Wš šeze štyšcheli, šo štorym prajene je: Žy njedyrbiš mordowac; šchtůž pak morduje, tón je šudženja hódny. Ža paš praju wam: Šchtůž šo na šwojeho bratra hńewa bjes winy, tón je šudženja hódny; šchtůž paš t k šwojemu bratřej rjeknje: Šacha, tón je raby hódny; šchtůž pak rjeknje: Žy bšahnje, tón je bšlšteho wohenja hódny.“ Na pšichlědže pjateje šajnje potaže nam šowle tón knjes, šo došć njeje, šatón jenož šat někal po pšimiku došjelnic. Šatón je duchowny, a šchtůž čze pšchě šatón prawy byč pšchě Wobom, tón dyrbi jón došjelnic po šewo prawom duchownym rošomje, niž š ruku jenož, ale š wutrobu, š najczjřičiškého nuczenja, š dječzajeje bošice a ludošće k Wobu, š čzřiteje ludošće k bližichemu, a to niž jenož tu abo tamnu šajnu, ale wšchitě šajnje bjes wuwacža, pšchězo a kóždy čzaj. Žo je ta prawdošć, šotruž šchřitřuš mēni, šdžy praji: „Njebudže-li wašča prawdošć lěpšha abo poknišha džišli pšimawuczjenski a farisejski, dha njebudžecje do njebešteho kraletwa pšičiněš.“

Ale ach, šchtů móže šo tajteho došpotneho dječzenja Wožeho šatónja šwalicěš? Šchtů ma tu došonjanu prawdošć, šotruž plačš pšchě Wožim wólibčom? Ššam wot šebje

ju ničtò nima, kam se swojej mozu ju bebi ničtò njemòže dobyć. Kat dha ju do stanješ? Zato ho nêhdy wuczòbnicy teho knjeja prafachau: „Schòta mòže fòbòzy być?“ wotmołwi wòn jim: „Pola còlowjelow je to njemòžne, ale pola Bòha su wšchitè wêzy mòžne.“ Tu prawdošć, bjes kotrejež ničtò do njebež njepšchindže a kotruž my hami nimamy. — Wòh ju nam se kameje hnady dawa. Pšchetòž Wòh bešče w Khrystuſku a fjedna fivèt kam se gobu. Wòn pòšta fwojeho jenićkeho narodženeho Ssyna do našeho czeła, so by wòn sa naš a na naše měto zlyt jatoſi dojewnił, našku schtrafu nješt a tał nam dozonjamy prawdošć warbowal. A tule prawdošć wòn nam nêtt podawa w pomòžnyh wêžad fwojeje hnady, we fwojatej kšchëjenizy, we frowje předomanja, we fwojatym wotkafanju, a schòž tule jeho prawdošć we wêrje fapšchinnje, teho wotwježe Wòh wòt wšchitich hřechow a fudži jeho sa praweho, jato by wòn jatoſi tał poknje a zple dojewnił, kaž Khrystuſ kam, jeho jenićki narodženy Ssyn.

Prawy ščinjeny ja budu
Bje wšchej mojej saškuzby;
Wòh je hnady tajtom' ludu,
Kšiz ju wulzy hřeščinizy,
Kšiz pal tola fwoje hřeči
Snaja a jim nješu fmedži,
Ale pšches tej wêry mòž
Njeltu fivètu dobru mòž.

S krotka, schòž do Khrystuſka wèri, tòn ju ma, tu prawdošć, bjes kotrejež ničtò do njebež njepšchindže.

Ale so fy ju dostał, dyci potom tež na pšodach widžecž być. Schòž jenož rjenje rëczecž wè wo wêrje a prawychščinjenju, ale pšoby njepšchinjewe w džałownej luboščej, tòn ho kam fjebe a junu njewobšteji. Wažny pšchitad k temu podawa nam Khrystuſ w našim ščinjenu, hdyž tu na kònyj praji: „Težo dha, hdyž ty fwoj dar na wòtkat wopruiješ a tam ho dopomniš, so twòj bratr nêščto pšchecž tebi ma, dha wòtkaj tam fwoj dar pšchew wòtkarjom a dži a fjednaj ho prjedy se fwojim bratrom a potom pšchindž a wopruij fwoj dar. Wudž na měčže dobru fwojemu pšchecžiwitkej, dokaž hiščeje i nim na pučju fy, so by cze nêhdy pšchecžiwitk njepodał fudnitkej, a fudnit cze njepodał bërzej, kšiz by cze do jastwa cšifnył.“ Zow nam Khrystuſ potaje, kał je tòn smyšlenu, kšiz je i hnady prawy ščinjeny. Wòn njeje jenož fivètny wò fšizbjie fwojeho Bòha, wòn ma tež wutrobnu luboščej k bratram. Wòn aže niž jenož i Bòhom, ale tež se fwojim bližichim wujednòny być, a djerž wšchitku fwoju fšizbu sa podarmo, hdy by měi jeho bližiči i prawom na njeho fkoržicž a fšydwowacž. Haj, kamo tež tehdy dže wòn ja fwojim bližichim a pyta ho i nim wujednacž, hdyž njeje wòn bližičemu, ale hdyž je bližiči jemu kšiwindu cšinił. A nêtko — maš ty tule prawdošć, bjes kotrejež ničtò do njebež njepšchindže?

Zato ty dječjo bešče, fy hnadž tamnu mału schtucztu fnał a fšewal:

„Ja malujšče fym dječatko
A mało famožu;
Wdyž rade fòbòžnecž dostało,
Kat dha to fapocžnu?“

Say-li ju fapòł, dha bešče ty jako dječjo mudrišči, dyci nêtko. Wutni ju fajo. Wutni fajo to prafčenje cšinić: Kat pšchindu do njebežkeho kralefwa? Twòja prawdošć cze do njeho njepšchinjewe. Pytaj bebi druhu prawdošć,

kšpšcu, polnišcu. Ty wêšč, czej. Khrystuſowu dozonjamy prawdošć. Ty wrejedy žaneho mèra njelmejšeč, doniž njemòžješ i wèrošcuju fšewacž:

Ta krej a prawdošć Khrystuſka
Je moja drašta pšchitòjna;
S tej pšchew Bòhom ja wòtkacž džu,
Hdyž do njebja nutš potcahnu. Hamjeñ.

Kr. w P.

Sjednanliwocž.

(Mat 5, 23. 24.)

Schòž fwonow jačne fšincjenje,
Dom Bòji tebe hlada,
Hdyž kšewi mana njebješte,
Eže wita lubošč hnada;
Tam, kšchëšijano, nobu fšaj
A dušku i Bòhom wujednaj.

Wšni wopor dža, modlitwy,
S nim štuš pšchew wòtkaj Bòji;
Pšchindž hřešnit tyšchny, potutny,
To Bòžu hnadu množi;
Pšofy: wòdaj, Wòtaje fšmilnoščje,
S krowu Khrystuſowej wuczicž mje!

Šo pruhuj pal, hač njelubošč
A fiba tebe jima;
Hač bratrej twòja saškallòšč
Šsnažž fšlyh i wòczow žima.
Kat mošt ty Bòžu bližicž ho,
Cšyžl djeržecž hndw na bližičeho?

Duž štejo wòtkaj wopor fwoj,
Dži bratrej rufaj pšowocž;
Pracij: njech ho, bratfje, fjednamòj,
Ešej čžemoj kšiwindu wòdacž,
Šo wječjenje a bidžeršewo
Kaž mšla pšchew fšòzom minje ho.

Šsmòj hiščeje žiwaj na fivècže,
Ššmjerčž dželi nahe ludži;
Schòž pal tu i fihu wòtkòžje,
Wòh teho wècže fudži;
Wòn fšmilnošč je, tym wòdama,
Kšiz lubošč maju sa bratra.

Hdyž fy ho i bratrom wujednal
A hašnył wšchitku fšwabu,
Nječ pšchindžješ, so by wopròwal
A pytal Bòžu hnadu;
Wudž wèšny, ty wòt wòtkarja
Dom pòndžješ i troščtom wòdacž!

K. A. Fiedlef.

Wječorny špew.

W tym wòtomitu bešče tunje wšchitò cšicho, jato nêhdy jebnu ščiny wječor fšabdy dnora njebocžicžkeho nana fšejach a do pola fšladowach, kotrež ho hìžom do fšmèrow wòžewowšce. Ale jako težòlòwje poščuchach, saškuchach žuni, lubòim blòš i pošadneje fšrony pola. To měječje nêščto nimo měty powašne je a mnje. Za poščuchach i zylej dušku a pònacž tež blòš špewa.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spéwal,
Pilnje džálal,
Strowja ós
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubow ma;
Bóh pak swérny
Pfez spať máry
Čerstwość da.

Njech ty spówał,
Swérnje džálal
Wódné dny;
Dšéł pak swjaty,
Dušł daty,
Wotpočá ty.

Z njeboje mana
Njech ál khwana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ós!

F.

Šerbske njedželske kopjena.

Wudawa šo tóždu hobotu w Šsmolerjez knihcijšćečnini w Budyšćanje a je tał sa šchwórtlětnu pšehedplatu 40 np. dostać.

7. njedžela po swjatej Trojicy.

Matf. 8, 1—9.

Křwalbu saspěwajmy Knjesej naščeje zyrťwoje a Šbójnkej naščeje dušče, so je t nam pohladat a nam we šwjójim kraleŕtwje měr a trowčat a šbójnošć dať. Křwalbu saspěwajmy jemu, kiz je hłóžžo žiwjenja, so je šo tež šmilít nad tami, kiz jeho hiščeje nješajna a hłobža we čěmnošći. Pšehajmy, so by tež jim štoro njebjeste šiwětko Wožeho hłowa šelhadžalo pšehes teho Knjesa, kiz je tež knjes nad pohanami.

My hebi wobhladamy mišionistku hošćinu naščeho Knjesa. Tam je

1. hłódný lud,
2. šmilny hošćodať a
3. poškuzenje wučobnikow.

1. Hłódný lud. Wjele luda je pola teho Knjesa Žesusa. Woni beđu hízom na šti dny pola njebo šawofali a njemějadu ničto t žedzi. Daloki pučž mějadu domoj a bužičku na pučžu šawufšli, kiz beđu šalofa pšichšchl. — Ščdó to tón hłódný lud? To šimy my študži hřěšćani čłowješoj. My bučhny wšchizy šawufšli, njeby šyn žiwěho Woša t nam pšichšchol; byčhny wšchizy šawufšli, njeby žimy hłěš s njebež t nam pšichšchol a naš je šwjójimi hłótami a daromi napjelni a t wěčnžemu žiwjenju naš naškycěl a napowal. Šbójni šu čši, kiz hłódní a lačni šu po prawobčěji, pšchetož woni budža naškyceni. Zuto hłubjenje dopjelnja šo tež dženska hiščeje nad tami, kiz t Žesusa pšichšchu. — Kaž šo tehoj naškórze by

šechto tym, kiz beđu s dalofa pšichšchl, tať je tež dženska i wobójimi pohanami. Woni šu daloko wot teho Knjesa a njemějadu ničto wo jeho hłubjenje. Těhóla čěšćpa woni nusu na čěle a na dušchi. Ty drje wašć tež tajtu nusu, ale wašćal móžešć žěć a pičž, kaž hušto čžešć. Tón Knjes Žesús je tebi blido pšichšchotowal. Wože hłowo wašć wo šwjójim domje, durje Knjesoweje zyrťwoje šu tebi wštworjene. Kaž hušto čžešć, móžešć žěć a pičž, so by šo naškycěl. — Wjele hórje šteji mješ pohanami. Žich hušjenštwó a nusa je wulka. Njecham tebej wofašć na hłubženštwó a mordadžtwó, njepožeziměšć a turmajštwó, wóžinu a padučštwó, rubjenštwó a krejšchelwanje, džěćji a šaršichšmordadžtwó. Najšóle wóžarowáč je: woni maju nusu a njepytnu to, woni hłóda mru a njemějadu to. Š kol došho šu hízom hłódní! Njebrhčjato tebi žel byčž tajše nusu a tajšeho hušjenštwó mješ pohanami? Čžemzy njekšimni blje wofašć? Wy njemóžeće ani šmėrom pšichšchotowáč, bđž hłódný šłot w hřóžji ruje, ale škwatajo donjeheće jemu zyrobu. Čžeće a móžeće šmėrom pšichšhladač, bđž tešto milionow wašćich bratrow, kiz hu runje tať, kaž wy, po Wožej podobnošći štworjeni, hłóda mru? Njechacze šo nad nimi šmilít? Njechacze jim pombač? A tola wjele tybaž šchěšćjanow je, kiz wutrobu nimaja ša wulle hušjenštwó a čěšćtu žalofč mješ pohanami! A hđy bučhny wšchizy na pohanow nusu šabyl, jedyn je, kotremž žich nusa a hušjenštwó t wutrobje dže, a to je našć Šbójnik Žesús Křyšćuš.

2. Šmilny hošćodať. Wučobnizy w našchim ščěnjy hebi na to njemyšlachy, šo beče lud hłódný; Žesús pať,

tiž na wščitno bebi myšli, zawola swojich wuczobnikow
 k bebi a bješe t nim: „Wi je zel teho luda, pšchetož woni
 ku hižom na tsi dnj pola mje sawošali a nimaju ničjo
 k jedži.“ To je troščita-podne słowo je rta šmilneho
 Šbóznika. Wi je zel teho luda. Tak bješe syn
 Boži, jako wón swoju njebiešku krašnosć wupuščaji a na
 našu ščudu semju pščinbje, so by hreščiniku wumohl
 not wščitlich hrečow, wot šmirzeje a wot čertownišeje
 mogy. Wi je zel teho luda, tak bješe šwerny Šbóznik,
 jako wón tón woboji bježow lud wušłada. Wi je zel teho
 luda, to wabi jeho k temu, so wón swojich wuczobnikow
 wupušča do wščitlich krajow, so bychu Knjesowy ewangelij
 pšchijowjedali na wščitlich mištinach. Zuta Boža wulka
 šmilnosć poručja tež nam, tež tebi štut šwjateho mišion-
 stwa. — Zesuš šchryštufš pat njeje jenož tón šmilny
 hospodač, ale we tež radu a pomoz we wišej nušy. Jeho
 wuczobnicy njewjedjachu, kak by šo jim pomhało a tehdla
 šo woprašadowachu: „Dže my kšłeba wošnjemy tudy
 w puščinje, so byčmy jich naščycili?“ Zesuš waf bješe
 t nim: „podajće mi jenož rbyy a kšlěb.“ — Tak čini
 tón Knjes tež dženka hiščaje w štutu šwjateho mišionstwa.
 Šchtož my pohanom pšchinješemy, to je: Knjesowe słowo,
 Knjesowy ewangelij. Wot njeho jeničžy tošame mamy a
 njemožemy jim ničjo druge pšchinješć, kšiba šchtož my
 w nim a pščeš njeho mamy: Wože słowo a ewangelij. To
 je jara malo, šchtož my jim pšchinješemy a tola, kak
 wjele tyžozow šu pščeš tošame šo hižom naščycili
 k wječnemu žiwjenju! Jenož Wože słowo a ewangelij može
 duchownej nušy pola naš a mjes pohanami wotpomhač.
 — Ale tón Knjes Zesuš ma tola to najšpěšje pšči tym
 čjinicž. To nauwitišemy tež i našeho ščjenja. Wón
 pščitaja ludu, so by šo na semju sešybal a čjakał na
 zyrbu, kotruž wón jemu dačj čže. Wón šam čjini, so
 woboji pohanjo poniznje a šmėrom k jeho nohomaj beždo
 na jeho słowo poštuchaju. Wón šam pał tež to prawe
 žohnomanje dawa k daram a wjele tyžozow naščyci. Tak
 je tež bženka hiščaje. Wšy předarjo wemy, so wišo našče
 bžešo, přėdowanje a wučenje ničjo njepomha, jeli šo tón
 Knjes swoje žohnomanje k temu njedawa. A mišionarajo
 tam wotlač mjes pohanami to wšchėdnje našontja. Zesuš
 wotewrja jim jene durje po družim. Wón šam požohnuje
 jich słowa a přėdowanja. Zesuš wušwoli bebi šwj. Pawola
 pšchėd meštom Damaskonom a wupušča jeho ja wušwoleny
 grat k pohanam. Zesuš šchryštufš wušwoli pał bebi tež
 tyč družich japosčtolow a pščitajsa jim, so bychu Knjesowy
 ewangelij přėdowali wšchitkemu štworjenju. Zesuš šchryštufš
 powola bebi tež mišionarow, so bychu swoj wozny kraj,
 swoje pšchėščelštwu wopuščyciwošji k pohanam šo pobali
 a jim ewangelij přėdowali. Ra jeho pšchitajnu pšchi-
 powjedaju mišionarajo mjes pohanami, my w našich
 wošabach šwjatyj ewangelij. W prawej poniznej a twerdej
 wėreje šluzny dale swojemu wječnemu krajei a wušotujmy
 jeho šwjaty štut na wutrobach tyč, kiž šu nam poručeni.

3. Pošluzenje wuczobnikow. Wuczobnicy woprašo-
 wachu šo teho Knjeja: „Dže my kšłeba wošnjemy tudy
 w puščinje, so byčmy jich naščycili?“ Woni bebi žaneje
 raby njewjedjachu, ale bžeču tola k přėnjemu mišchtrej,
 kiž radjič a pomhač woščješe. Wón čže proščeny byč.
 Tež pšči štutu šwjateho mišionstwa je tak jara wažna
 našča proštwu, modlitwa a dobroproščjenje. Jena murowta,
 105 lėt štara, ležešče na šwojim šchorožju hižom 20 lėt
 došho. W tymšamym mešče bydłešče pał tež jedyn bohaty

pšchėtufš, kiž rad a wjele a mišionstwu woprowašče
 Wón ju wopyta a bješe t njej: wy šče tak ščuda a ščora
 a šče pšchėzy hiščaje žywa. Wona bješe: to wy nje-
 rošymicje. Wóh mje trieba. Dwoje dyrbi šo ja Wože
 kralestwo štač, šo modlič a šmilnu ruku wotewrič. To
 přėnje mam ja, to druge wy čjinicž. — Tež my dyrbitny
 ja Wože kralestwo a mišionstwu mjes pohanami šo modlič
 a šobudželič wot teho, šchtož je nam tón Knjes dał. To
 pał bužbe jara wšchela, šchtož možemy šobudželič. Jedyn
 može Wože słowo a Knjesowy ewangelij jim šam pšchinješć;
 to pał wšchitzy njemžoja, ale darj šubošče možemy my
 wšchitzy pšchinješć, jedyn wjele, drugi mjenje, ale prošč
 jenož, so by tón Knjes twoje darj žohnowal.

Tak čyžl tón Knjes tež swoj šwjaty ewangelij
 w našich wutrobach žohnowac a šchoricž w naš šwjatu
 bratromstu šubošć, so tež my kždy na šwojim mjesu
 šobudželamy na štutu šwjateho mišionstwa, so by ju juna
 jene štado a jedyn paštyc był. Šamjeń.

B. w. K.

Khleb žiwjenja.

(Zana 6, 48.)

O Zetu, kšlěbje žiwjenja,
 Ja hčobny šym a tradam;
 Wš, wukota mje woščježa,
 Šo šłaby k semi padam;
 Duž i požornicoj prošču čje:
 Wšj Zetu, wój a naščyc mje,
 Ja hewal kšnja wošmu.

Nječ twoja ruka paštješta
 Wje t mlčobnym honam wobji;
 Tam bušča wošččewjenje ma,
 Šbyž manna i nješje šłobž.
 Tež i čertwoej wožbe dowjež mje
 Šo swojeji wulkej dobroče,
 Wi napoj lačnu bušču!

O Zetu, kšlěbje nješješt,
 Kiž ty mi bido štnješt,
 Wš, nječ po swojeji milošči
 Tež moju bušču šmješč;
 Nječ twoja hnada woščježa
 Ju kvašnu draštu prawobošče
 Ša twoje hčine bido.

Dreje w swojeji bušči šačzwam,
 Šo nješšym hčobny hnady,
 Šbyž i bološču bej pšchėštajam
 Wšchč swoje hreščine pady;
 Za pat we šwojim šlaženju
 Šso šelom šchryšta troščuju,
 Wón nade mu šo šmil.

Daj, šchryščaje, kšlěbje žiwjenja,
 Dužj moje naščjenje,
 Šo pšchitbu junu do nječja
 Pščeš twoje wmoženje;
 Tam potom wječnje pšči tebi
 Šesym žim w šbžnej krašnosći
 Pščeš Božu wulku hnadu!

K. A. Fiedler.

Snamjo Sbožnika.

Estamny rěšbat Danmeder, kotryž w lěće 1841 semrje, dně lěće dołho na jennym snamjenju Sbožnita dźelataše. Zato mějše jo dohotowjene, ho wón mału bolčiču woprašaja: Sčtō to je? Bolčica na snamjo hladataše a potom rěkny: „To je nělajki wulki muž!“

Rěšbat spōina, so je snamjo smylit; wón s nowa na swoje dźelo dźeše, a na tym snamjenju hišćeje schězi lět dołho dźelataše. Potom da wón tožano dźežo saso sawolacž, so by hebi to snamjo wobhladało. A jako wono pšebn na sni stejše, wozjachu ho hylsy po dźežcjomaj lihomaj a wono dźeše: „To je tōn, kotryž je prajit: „Dajće dźežatkam te mni pšiciteč a njevobarače je jim; pšicetōž tajkich je njebejše kralestwa.“

Danmeder ho nad tym jara swjeheli; pšicetōž wón dźeše snamjo wudypat, w kotrymž jo Shtylny spōina.

F.

Sa dženja.

Swěrnny rjemješnik dźeše pšiči wutowjenju swojeho pomotanja s rěba padnył a hebi pšiči tym nobu stamał. Za myšl, so budže hnanu dołho na lěhowo spytany a sa lōžde dźelo nješmamy, čyrowawoše jeho jako pšicno swjōbnego nana bōle dylki wšicita bolocž. Zato bē stary lēlat, kotryž teho muža lēta dołho snaješe, hlenit pšicypital a prēni wnowjas sčimti, ho wón struchle woprašaja: „Prajće mi, knjes doktora, kał dołho smēju hnanu lēčejč?“

Lēlat pšicēslanje na njeho pohlada a snapšecžicwi: „Sa dženja jeno jebnu dźeł, luby pšicēslō!“

Wokomif snjeboženy mišcht mjelčejše. Potom jemu ruku poda, prajajz: „Wdy macje prawje, wono je čžekō dočēž sa dženja a by blajnje hōto, hebi wutrobu je starošču wo pšicichob hišće bōle počēžič. Za čhu sa dženja smērom lēčejč a wšcho balšiče lubemu Wōhu pšicewostajicž.“

Jeno sa dženja! Sdy bychu tola prawje wjele wobohich štorych a sčyžnowšerjow hebi to prajicž dali, jeno sa dženja swōj sčyž sčēslitwoje na ho wšacž a čžiče wudžerčejč w tej mozy, kotraž je jim sa dženja data, mēšto ho dočahnje hlabicž a stuchtych čžinicž s tym pralčjenjom: „Snjeje, kał dołho?“ S wjetšica wšicizny hebi swoje horjo jeno s tym wulzy počēžuja, jo pšicichobne drēmjo je swojej starošču s pšicitomnenu čžinja a hebi tał sčyž, wot Wōhu napotoženy, hami podwojeju.

F.

Sawēscženje pola najlěpshego hospodarčaja.

(Mart. 8, 1—9.)

Sčtōž (305): Sčtōž Wōhu Wjēščimnu ho —
Abō: (W mš. h, č, 126): Tam hōrač w njejšim raju —

Lub hromadibit ho wulki dźeše
Na prēdowanje t Zešušej;
Pał tysčicj slōdna nusa čžpiche
Nāy, kotiz pomhacž njemža hej.
Zel luda tam je Sbožnikej,
Rajšwērniščemu pšicēslēj.

Na tsi dny bizon sawostali
Ssu pola Snjeja potrebni;
Sso na dompuč wšacž njēšu dali;
Wšiči Zešuju ho sbožowni! —
Duž pšicēsl ho jich najlěpšiči
Sim sjevi w nowe ljubocž.

Wōn nimo hłowa nēt jēž dawa
Tēž čžeta, hdyž je wšobtoł;
Zoh' njebejše je lubocž hnała
K nam do hwieta, hdyž poda ho
Sa sħubjenych naž do hmyrčejč,
— Sčej, hčōbnych nētto wumōže!

Ze hdydom potratom, sīz maja,
A t temu trochu rchicčōw,
Dočēž wēšče wšicitim, kotiz snaja,
So Snjes je s fralom njebejow,
Sīz pšicisporčejč wē hōbače
Wšcho, sčtōž wōn mile hōzmaje.

Ze schēdra jeho zula Wōja;
Wšcho stworjenje wōn sejtō;
Wšacħ stibžēn wēčzneho je sboža
Nam w swojej Wōzej ljubocžij;
Tam w pulčšijnje ho potaže,
So wšchomōž wšcho famōže! —

Na sčtyri tysoz našcyženym
Ze hdydom torbow s truščtami
Sso nahčērato; wofšchwjenym
Sso Zešuj mity pšicetragni! —
Hač najlěpje ho sawēščij,
Sčtōž Zešuja hej wuhwōti! —

Wōn hospodar je dobročimny,
Sīz swojich lubych sastera;
Sim njeba tradač milocžimny
Snjes, kotryž njebio w ruzy ma.
Duž halletuja spōwajmy,
Zom' djał a hwalab wustajmy! —

M. U.

Sčtōž hujesč, to žnējesč.

Staricže powjebacžico je Sserbow.

IX.

Něktre dny sahdžechu, a knjes Dubšij a Jurij pšima rjadowašcħaj a pjenjeh wuplaczowacħaj; Jan pał mjes tym s pšicisupšim we mjelcje hwoje nalečnowšje wobstarowacħe. Sene pšicipodnje knjes Lechošlawski t njemu pšicindhje, pšicēprošy teju bratrow na wječor na sħalku teja a woprašaja ho, hač je tōn zuly je hwojimaj dšowšomaj sħy strowy a čeritow.

„Daj, dšawšowano Wōhu“, dźeše Jan, „tał je! Naju wješe a sħože je wulke; to t knjes Dubšij, naju dobročej, wotrehōž hmož wot hmyrčejč wumōhōj.“

Něktō knjes Lechošlawski na wēři do jeju bybła dźeše a pšicēprošy tež knjeja Dubšitew s jeho dšowšomaj.

Wječor pšicindhje a wšicizny ho t Lechošlawšim pobachu. Snjeni Lechošlawka ho wješečese, jako tej dūškej, pšicistojnej holčžaj sħitupšicet, sīz w dšewjatnatom lēčje taž wōžēžaj lēčejcħetj. Lubnita a Zarohława bēšcħetj dwōjizny, a wobēmaj jenak wjele dobročiwocžej a njewiny s wocžow hladacħe. Snjeni Lechošlawka a tej holčžy ho bōry pšicēžicħu a powjebachu žiwje a žortuju, kaž bychu ho bizon dołbi čsōj snale. Snjes Lechošlawski pał a Jan a Jurij tež njemjelčacħu, a wōščērowanje bēšcħe powšicħowne a lohke. Čim dlēje bēchu hromadje, čim wazy dūšneho počžinanja a pšicistojneho wōšħnja snjeni Lechošlawka na Lubniti a Zarohławje wibžejcħe; čim bōle ho pōsnawacħu, čim wjetšcħe

bywałoce teju holcztow spodobanje nad żywoścju a pohibnoścju knjenje Lechoſtawſkiej.

Hdżj będnj to a wono ręczieli a powjebali, počja za mloda żona Zanej a Żurjej porotowacj, jo ani kniejej Lipińskemu ani kniejej Dubiełnu niebędnęćtaj żanje powjiejce dałoj wo swojim ŋbožu. Zan pak wotmolwi: „Njech hębi naju dobroczęłoj niemęgła, jo hmoj mohłoj na nię ŋapomnię. Nę, jęch ŋnamoj będnę a budżę ŋtanjje na naju dżaknymaj wutrobomaj. Będnęmoj pak hębi pięce- bęwoloj, naju dobroczęłow junu wocziwubnje pięcebędęćce, kał ho nęmaj tħodżi. Ale pięchihōdna ŋladnośc niemaj ženje pięchicę chojżęćce; a teho dla będnęmoj wobjamkujtoj, ho lępa jo maŋŋy je ŋamępkom na puę podacę a hębi dowolić. Knjela Lipińskajo pola Dważbnaj a knjela Dubiełno w Prahj wopytać a ho najuwutrobnięć podżatowacę ja wŋchitaj nęhbudęću dobrotu. Tola ŋboże je wŋcho ģinał a lępje wjedoł!”

Knjeni Lechoſtawka będnę j tym famoljownym ŋpokojom, wotročij ręcż na niędawny wŋkęni a ŋwalecęe najędję pacholow ja tu wutrobiloćej a ŋtrobiloćej, kotruż będnęćaj pięći wmożęnjenu knjela Dubiełno wopofalatoj.

„Haj, pięći tatej ŋladnoścji“, knjes Dubŋki, dęćęce, „njęłńōncznj ŋwalbu a njęłńōncznj dżak najędję dobroaj pacholaj ŋaŋkujataj, kęż żywjęje ja mnje ŋwajęćhtaj a mi potom moju pięćękapłnu cęłęć ģaħomajędęćaj. Za pak też ćęgu jako pięćękapłuz wŋchitfo ja nięju cżinicę a jimaj pięce moje mjeno a ŋamożęnje ģięćęce wjęćęći wuwęć pięchihōtowacę, ruņęż mataj ģamaj ģiżom tak wullf, jo jimaj rad pożęćja. Ale pięce wŋchitfo to jimaj tola to ŋarınacę ujemōžu, jo ŋtaj mi żywjęnje ŋdżęćalōj se ŋwamym ŋtrachom ģam- ģneho żywjęnja.“

„Mi ģo ŋda“, ŋapodżę knjes Lipińŋi, „jo by ģo to też ģarınacę ģodżito, jeli jo by ģo wam ŋpodobalo.“

„D ręcżęćę!“, knjes Dubŋki ŋawoła; „prajęće, ŋchto męnicę! Moja wutroba ģwoju dżakawnoćę wŋojniewicę ģada!“

Knjes Lipińŋi ģo na ģwoju dżoroku poģmęwōny, połaŋa j po- ģladom na Lubmitu a Żarokłowu a prajęćę: „Njewęćeno, ģanżęta?“

Knjeni Lechoſtawka jemu ģnyhōm ŋroħymj, poŋtany se ŋtola, ŋtakaģę po jiwjęje a woloaģę: „Haj, haj! Duħnna męħęćęćta! ģraħna męħęćęćta! Ta mojemu naniej cęłęć cżinij!“

Doleż knjes Dubŋki a cęi druħy tōn poģlad pynnyli njębdęchu, dħa ģo wŋchitaj dżiwadchu, ŋchto bę do knjenje Lechoſtawŋeje ŋajędo. Knjes Lipińŋi pak jęch bōħy j ujewęćōncęje wumo, jako rjęny: „Ja wđižu, knjes Dubŋki, jo ģo ta wōżę mojej dżowzy ŋpodobna, a teho dla wam j cżim wjęćęcej ŋtrobiloćju radę. Za praję: wu- dajęće ģwojej dżowzy na Żana a Żurja; to budżętej dobrej žęńtwję a ŋbożęnjenu mandżęłtwję!“

Tej holcżęy ģo ģacęrtwjęnięćtej a buħętej ģięćęce rjęnięćej, dżęli prjedy, Zan pak ģapadżę: „Ĥchto wy prajęćę, knjes Lipińŋi! Nębdżęł mjęs nami je pięćemullk! Knjes Dubŋki knjoj dżowzy pięchihōdnioħo a lępje wuba!“

„Kajŋi rosdżęł mjęs nami je?“ ģnapęćęćęni wŋjes Dubŋki. „Wđi ŋtaj pięćękapłuzaj, każ ja, ŋtaj Ĥstowjanaj, każ ja. Waju ŋamożęnje mōże ģo po cżaję mojemu runacę abo jo też pięce- trjęćęć. Za ģym robdęny Ĥstowak a wjękelu ģo w tej wjęħi, jo ģo mojej ŋpęwajęćę Ĥstowacęy je ŋpęwajęćęj Ĥserčomaj jębnocętej. Wđi ŋtaj doŋpōknoj Ĥstowjanaj: wōj ģkowjanŋe ręcżę ŋnajętaj, wōj mataj dobroj wutroba a njęħablatu ŋprawnoćę, wōj ŋtaj dżęćłowaj a ģpřōznōwaj. Wjęħitęj-li mojej dżowzy, każ ja, jako ŋtej waju.“

Tej holcżęy ģo j nowa ģacęrtwjęnięćtej a poŋandżęłicętej woczi. Zan pak ģo poģmęwōnjajo dęćęce: „Wđy naju jara dobro- cżiwę ģudżęćę, knjes Dubŋki. Ale ģladajęće ģo, jo waħ ja ģłowo ujewōjmjenoj.“

„Haj“, pięchitaj Żurij we wjękelęm żorcze, ģjeręcę ģo na leđbju; pięćetoż wōj ģo we tym naŋtapanju ģięćęce roħłaboloj njęćęħmoj. Dyrbju-li prawdu prajęćę, dħa wuħawam, jo moja wutroba nęchto cżuje, ŋchtoż prjedy njęħnojacę: a teho dla ģym, jako wōdęę papjery do rjadna ŋtęćaj, buħta pięce ģiħmo tam po- ģladowal, ģdżęć waŋęcej lubej dżowzy ģębđęćęćej.“

Tej holcżęy daħętej rad ģwoje „ģaj“ tynmaj, kęż będnęćaj jimaj nana je ģimjercę wmoħōtoj. Ĥimaj będnę te dny w bŋłōfōczi teju pacholow tak derje a wjękelę było; ģwęc ģo jimaj žyle ģinajęćę a rjęnięći dħaģę, ģdżj byħętej j imaj ģromadżę; a teho dla cżim radbōa a j najōbōwnięħim ģacęwamajom „haj“ prajęćętej.

Ĥslub będnę ģcżinjęny, a bu poŋtajęny, jo budżę ģwaħ j Nowo- ģedlęzy pola Lechoſtawŋicę dżęrtaj po doħōcżęnjenu maŋŋy. Potom ģo ģoģęć domoj pobachuj.

Wŋchitaj będnę radoŋnyħ męħŋi a wŋęćęje ģo Zan a Żurij dowjęćęćej njęmōjęćęćej, jo pola wŋojna wopofalana ŋtrobiloćej kaję ģraħne pħoby njęćęćę.

Nęktore dny ģo mnyħcu a maŋŋa będnę doħōcżęna. Knjes Dubŋki będnę ruņęħ ģapjercōw dla do Prahj piħał a doŋta je bōħy.

Tyđżęć po maŋŋy ģo węćorwanje a ģwaħ dżęćęćęce. Żanowaj a Żurjowaj ŋaręćej, kotruż ģiżom dawno wōżny w nuħy niętradaħęćaj, będnęćaj jo w ģerħęj dżaręćę też wōżnej naleznoścji do Wulka pięchujęćtoj. Ĥęju wjęćęćōcę będnę njęmu- rjęniętwję wullfa, a mać j njęłńōncę ģyħŋy ruņęćęce, doleż lubeju ģęħtow a w taħim ŋbožu nabeđęć.

Na ģwōchu będnę wŋchitfo polne żywjęnja, wjękelę a ģłowjan- ŋleho ģpęna. Knjeni Lechoſtawŋeje wuħtojna ruħa będnę wŋchitfo dać na najōpodobniħo ģradowala. Ĥchđż pak Żana j Lubmitu a Żurja j Żarokłowu dżęħa w żuriej radoćej wjęćęćę, tōn je wđęję ŋtrobiloćju wjęćęćęćęce: To budżętej najōbōwnięćej mandżęłtwję na ģwęcę!

(Wŋchidobnje ģkōcżęnje.)

Wŋŋelake j bliħka a j daloka.

— We Żaju męćęćę ģo ģanđbęnu njębęlu wopomnięćęni ģwojędęć Ĥandrija Ĥęjlerja. Ĥ bliħka a j daloka będnę pięćęćōj pięchitęli. Ĥ budjŋcżijna wŋħabadymaj knjela redaktor a Ĥmolecja a knjela wjęćęćōdo wŋczerja Ĥjędlerja. Wŋęćęje wjęćęćęce będnę, jo ģo Żalowaŋa wŋħada na wopomnięćęni ģwojędęćju ģwojeho nędbudęćōdo buħłowopajęćjra boħaję wŋobđęli. Wjęći ruņęje męćę- ģęce knjes Żarokłowaj ģhujęaju wopomnięćęni ręcżę a na row polożi młodoŋęć rjany węńę. Też wjęćęrtny ģonęrt będnę derje wopłany.

— Wŋchidobnu njębęlu ģmęje ģo ģłowna ŋħabōżowanka ģerħ- ģęce ŋtrowawajęce młodoćęce w Pańcżęcach a je pięćęć, jo by ģerħŋli lud j wŋolōny ŋħabōżowanu boħaję wopytal.

— W Pōłnanju je tyħŋ wudyril. Na 400 ludzi je ŋŋhorjeto a jęch wjęle wumrjeto.

— Ĥđżōż ģriby jęć, dyrbi jara wŋħładniny być, jo žanyħ jędojnyħ, kotruż ģu doħrtym ģuħto jara podobne, njęćę. Ĥacęrtuję ģo tole napomnięnje pięćęgo ŋoħo ludžom na wutrobu ģadżę njęħu tola wŋħładniny dońę. W Pōłandŋstęj je ģwōbja ŋħōrta a j Přotoćmęńŋleho wŋtręćęja wogłata, jo je tam wot 8 ģwojōnyħ 3 ģiżom wumrjeto, doleż będnę jędojte ģriby jęćli, cęi druħy ģu ģięćęce we wullkim ŋtracęe, jo wumru. W Ĥtoćę pola Dważbnaj ŋtej dwe dżęćęć wumrjetej. W Żannenbergu też ģwōbja ŋħōrta, ale ģo dżakowano Wobu ģimjercęji wuħłowa. Też w Pławnje je ģwōbja cężto ŋħōrta, duż budżny jara leđbłim!

Sy-li spéwaŝ,
Pinjo dŝtál,
Strowja óo
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw opróeny
Napoj móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přoz spať mórny
Čerstwó da.

Njeh ty spéwaš,
Swérnje dŝtálš
Wáśné dny;
Dŝeň pak swjatý,
Dubí datý,
Wotpoďá ty.

Z njeboš mana
Njeh é kħmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřew é!

Šerbske njeđzelske ƙopjeno.

Wdawata ƙo ƙóđu ƙobotu w Semo lerzej knihčiččejčejni w Wudysčinjje a je tam fa sčtwórtlétu pŝchepłatř 40 up. dořčáć.

8. njeđzela po swjatej Trojizny.

Mat. 7, 15—23.

Wo tym, sčtož móže našdej sbóžnojčej sadzewáč, tu ƙlŝyčimy. Čhejčak pak i žyfa sbóžny byč? Kat nětotry ƙebi we ƙwojim swyħljenju na to njemyħli. Žow ƙu do duja žywi, i ruti do huby, brajtaju ƙož mudy a ƙuntwory w ƙóđu, ƙož doħo ƙo ƙođi, wo Božu ģnady a sbóžny pŝchod ƙo njestaraža. Tam swéro dŝalaja a ƙo we ƙwojim powoňanju přóđuja, ƙu teđ ģusto ŝađorjeni fa wŝo derjebieje w kraju a sčtož gmejnik a ŝaħulke wězy naštwó, myħla teđ na ƙwoje stare lěta a ƙu ŝlutnwi, io byħny potom i jedži meli. Wŝchitto jara rjenje. We najwóžnyħe pobrachuje, to byħny ƙo teđ wo sbóžnojčej ƙwojeje duħe starali. Ĥač je wo ģmjerčej ģiħčej něħto a ƙo i nimi potom buďe, wo to ƙo njestaraža. Derje pak, to moja teđ wŝchelazy pŝchi wŝchém jenistim přzewoňanju to žedjenje — a my dře ģmy teđ mješ nimi — aħ, io byħny sbóžni byli! Noħč Bóh w njebieħčak wŝčak teđ čže, io by wŝchitkim čžlowjełam pombane bylo, a io byħny i pómnačny prawdy pŝchŝiħli. Teħodla je ƙwojeho jeniččeho ģyna do ƙwěta pŝħal, a tón je wŝchitko čžiniš, io moħli tutón rjany tónž dožpč. Wón je sbóžnojčej fa wŝchitkiħ čžlowjełow dobył je ƙwojim njelawinowatym, ģórkim čjetpenjom a wumrječom, pŝchetož i tym bu wón ŝjednanje fa našče ģreħi, niž pak ģamo fa našče, ale fa ģreħi žpħe ƙwěta. Wón je je ƙwojim ģnebyħpřčom nam burje do njebieħ wotantnył, totrž beħu ģreħi ŝantnyje, totrž pak něto wotnio a w nozy fa naž wotewrjene ŝteja.

Wón je nam teđ wŝchitto wobradžił, sčtož móže nam i sbóžnojčej dopomħač: ƙwojate Ducha, ƙwojaty ģiħčenižu, ŝħulu, Boži dom, Woje ģlowo; a sčtož wŝchitko prawje wužiwa, njebudže ŝħubjeny. Teđ je nam mjenował nje- pŝchčelow naščeje sbóžnojčej, teđ w dženŝniħim čženju, a sčtož to wopomni, je mudry. Duž dħa, mój luby pŝchčeljo,

Čhejčak i teđ do njebieħ pŝchŝiħč, dħa wopomni ƙobu tuto dwojake:

1. ģladaj ƙo falŝħnyħ profetow, io njebyħu čže ŝawjedli, a
2. mež teđžy ģam na ƙo, io njeby ƙo ģam ŝjebał.

1. „Ĥladajče ƙo falŝħnyħ profetow“, tak Žeħuš praji. Ĥodo wón i falŝħnyħi profetami mēni? Žyħ, ģiž njewěrja wjozy ani do Bóħa, ani do Šbóžnika, ani do Božeho swjateho ģlowa, abo ģbyž wěrja, tola praweje wěry wjozy nimaju, totrž ƙo ŝatoža na čŝište Woje ģlowo a wučeħu naščeje žpřtwje, a ģiž ģusto teđ ģreħčne, nje- prawe žiwjenje wjeħu. Žyħ Žeħuš tořoħozny wjełłam ruħa, dolež čħeđža prawje wěrjazyħ ŝwotowčáč wot Bóħa a Šbóžnika a Božeho ģlowa a ŝħečŝejžaniħe žimjenja a ģim rostowčáč mēr wutroby, ŝalož wěry, ŝbože doma a ƙwojby a tořotř wo wumrječju, a ģbyž teđ tu a tam we mowčejj dračej pŝchŝħeđžju, ƙwoje ŝte wotmyħljenje pod luboŝnyħi ģlowami a pėtnym waħňjom potaja, tola ničo druhe nođeđža, ģač druhŝħ wo ģiħ sbóžnojčej pŝchŝijetč. Naħka sbóžnojčej wŝčak w tym wob- ŝteji, io ģmy i Žeħušom w poħuče a wěrje ŝwajłani, io

jeho mamy w pójnaczu swojich brzechow sa swojeho w-
możnika a jaręcznika pola Woża, a sa swojeho krala a
kniela, kotremuż płuzimij se samego dżafa sa tajku wo-
bradzeniu hnadu w prawdości a cziłtości, w śmilitości a
scjetnliwosci, so bo tej raby modlimy a Wożi dom wo-
putujemy, nana a maczet czełszimy, swoje dżeci moczehnijemy
w bojości teho Knjela, swoj wotzny kraj a krala a
wyszchność lubo mamy. Wot teho pat dżedża naś falschni
profetjo wotwiesjeć. A tych kamych je pśchezo nadobesć
wycho. Jezus njeby tak wotnował, njebychu-li bżiom tehdy
bo namatali. Wón jich wototo bo mejesdye w sariejstich
a pismawucychnych, kiz hjele wchjeje lubośce k Wożu saloni
jenoż po pismita dopjelnicaju a hamoprawni wśchu w Jezusu
sticzeniu hnadu a wot njecho zadanu pokutu łazprowachu.
A w nastich czaśu? Ach, ty jich namatalch mies tymi,
kiz Woże słowo prěduja a wuczja, jich žiwjenje, jich wuczba
je spracze Wożeho hyna, a mies twojimi pścheczelemi,
dżeczimi, staridimaj, haj hamo to mandelstwie je tu a tam
jedyń druhemu i falschnym profetom. A njebyrbju jaw
też potalacz na bjesobżne knigi a nowiny, kiz hu jed i ja
wierzaje buśce, kiz hu drje też napisane i rjanymi słowami,
so bo wścho tak rjenje cżita, a tola hu falschni profetjo.
„Ma jich pśobach dyrbitcze jich pójnacž.“ praji Jezus. A ja
menju, śchtōz ma woczi k widjenju, tōn bżiom i nastroženjom
dołez pśobow midzi wot wuczbow falschnych profetow.
Woże domy bo dżei a bóle wuprōdnijaja, mēsto teho pat
bo na Knjeowym dnju mēstna kwētnje wjekełosce pjelnja
a i kolom lētaju k sabawjenju wot jeneje wśy k družej;
dżeci bo pśchecziwjeju nanej a maczjeri a naczinjeju
jimai se swojimi hrubymi słowami a njebżecznyim žiwjenjom
sradobu a žalocę. W mandelstwie knjezi niemēr, w domach
hidjenje a swarjenje. Tu słwota muż radścho do
syromadzińnow, hōdż bo njełpōtojnosc pławuje, mēsto teho
so by tam byt, hōdż bo bohabojalnosć prěduje, a tak
swoj dom scżimil sa Wożi dom, hōdż bo modli a w biblji
bo cżita. Tu njeje žana slutimnosć wjazaj, žana hwērnosć
a pōskluchnosć pścheczimo kralej, žana lubość k wotznemu
krajaj. Ze pat to dżim? Mōże też śchtōz kicze sberacž wot
cżetnjow, abo figi wot wōstrow? Dobry a sbożowny lud
wot rozpadonkow nabożiny? Dža hladaj bo falschnych
profetow, so njebychu też tebe ławjedli; hladaj bo jich
bōle, kiz tajlich, kiz dżedża tebie wo nēchtu w czaśnym
sjebacž, woni dżedża tebie wo twoju sbożnosć pśchinjeć.
Dhōž i tebi pśchistupja, njech pśchēd tobu steja hwērni
hwēdkojo teho Knjela, kiz hu wērni dżerželi a tebie k Jezus
dowjedli a k wśchemu dobremu napominali, njech je wobraś
pōbōżnje maczerje, fromeho nana potom twōj śchlit a
kryw, haj njech i cżetnjemi krōnowana hłowa twojeho
Sbōżnita potom cze wabi, prajicž: „Jezusa ja njeupśchecžu.“
Hladajce bo falschnych profetow, kotrychž tōnz je wczes-
satamanstwo, a kiz i nimi dżerža, budža to kamšne herbowacž.

2. Měj pat też kēdžu ham na bo, so njeby bo ham
sjebał. „Woni njebudža wśchitzy, kiz mēnja, so hu na
wśtim puczi, njebudža wśchitzy, kiz le mni: „Knjeje,
Knjeje“ rjetnu, do njebjesleho kralestwa pśchinć — kiz le
mni „Knjeje“ praja, ale pśchi tym dābja we swojej
wutrobie swojej wośbōje a swojim lōchtam i Knjejom
być a cżinja, śchtōž bo jim spōdoba; nē, jenož czi pśchindu
do njebjesleho kralestwa, kiz wopravdže bo kami sprēwaju,
swoju kamšnu wolu wopruja a „wolu cżinja mojeho
Wōtza w njebjebach.“ Haj, mōże bo itacž, so hamo na
dobre stutki mōžejch potalacz a prajicž: „Njebżimy my

w twojim mjenje wśchiczi? Njebżimy my w twojim
mjenje cżertow won homli? Njebżimy my w twojim mjenje
wjele stutkow scżimil? i drugimi słowami: „njebżimy dža
wopravdže swoje śchecziństwo wopoklali pśchew wuzitne,
saborjaze stutkowanje, jako prědarjo a wczerjo, jako
dobroczežo, jako wojowarjo pśchecziwo wśchemu njeprawemu?“
a so hu to tola wśchitjo cżimil niž k Wożej czełci — „Tich
wjele budže le mni rjez na tamnym dnju: „Knjeje, Knjeje,
njebżimy my? njebżimy my, njebżimy my? tehdy budu ja
jim pōnacž.“ wy drje scze bo ja mojih wuczobnitow
dżerželi, žyła wośbaba je drje waś sa tajlich mēla — ja
waś niđy njebżimy sēnal, dżicze prjecž wolt mnje, wy
stōstniży pśhi wśchitlich wōdych dobrych a wulllich stutach.
Duž dža mej kēdžu ham na bo, so njeby bo ham sjebał,
śchtōž bo bohužel tak husto stawa. Niemēn, so je k sbożnosć
dołez, do Wożeho doma spōbżicž, Woże słowo sħcheczeć a
jo wjebżicž; nē, cżinjerjo teho sameho dyrbitmo być,
i noma dyrbitmo bo narodżicž, duchowni cżlowjetjo być
we słowach a w stutkach a to wśchitjo, so bychu Woža
kwaliti a Jezusa czełcili a pśchecrañyli. Tak budżemy
i sbożni. Hamjen.

S. w M.

Prawe kśchecziństwo.

(Mat. 7, 21.)

D wopomni, buśca, so njei dołez,
Tu jeno kścheczan rēczacž;
Nē, wchēdnij dyrbitch w dobrym wocž.
Pśchēd kēdžu brzechom czełcacz;
Haj, se sturkom a žiwjenjom
Mlacz hwērnie kśchecž k Křyptom
A dobre plody nożycž.

Dołez njeje sōdž bo k Sbōżnitez
„Mōj Knjeje, Knjeje!“ wotalch
A pōbla pśchitich djabolei,
Sewet, hrōchi w duśchi křowacž;
Nē, Wōtza wola dopjelnicę,
Sęej Woże pucje wśchwolęć,
To wjebže k njecha raj.

Ty prajich: „Ja dżē kścheczeny hyn
i pśchēd to dżeržat hyn
Wōtž kta mje, cżert se wśchēm křym
Wri śchōdžicž njeamōže. —
Haj, jeli so ty dżeržat hyn
Ssalub kścheczińti, i Wōgom scżinjemy,
Ze njebjo tebi wēite.

Spomni pat, tak husto kamal hyn,
Śchtōž ty hyn sħbit Wōgu!
Ty, kiz hu cżertej wotricem,
Sęy spōbżit brzechow droju;
Twōj stary hadam wumrjel njei
Pśchēd pokutu a Křypta tref,
Dōže wola nowy cżlowjel?

„Ja kemsjei kłodžu, modlu ho
 A kłekske hej pšewam,
 Mam lubo Boga, blizkšeho,
 Tež doma swětu džalam.“ —
 Glej, to wšeho dobre stufki su,
 Račy pšči tym čystu wutrobu,
 Kaž kwojaty Bóh to žada.

„Ja Bože hłowo wažu hej,
 To pitnje čitam, kšyžu
 A i tutej pychu njeboškej
 „Szej kwoju dušku wšyžu.“ —
 Wšeho derje, jeli čylnječ hy
 Tych wuczbow, kotraž nawukny,
 Dha pšabžečy junu t Bóhu.

„Eso kwojich hřčowo spowjedam,
 Tež kłodžu t Božom hłidu;
 Za i wutroby rad wobawam
 A wot ho džeržu hłidu.“ —
 Praj, hačz to njeje ludanje,
 Hdyž puče kłodžich přjedawšče
 A wošta čłowjel stary?

So i prawym kščečyjanom bym,
 To spožez mi Bóža huada;
 Njech t sornam, tudy wušytnym,
 Ml roža i njebež pada;
 Šam kščečyjan tak we stufku
 Wščeš Křystuhowu sapsžu,
 Dha kralesno mam Bóže!

Dobry pšchipad.

Hłjom tak nětotřyskly je i prošečowanjom abo se štorženjom
 wo dom a dwór pšchipad, a hřaboka wěnošez leži w tym starym
 hłowje, so je byče wurucnanje lěpšče, hdyž tuczny prošeč. To
 běšče knano tež tamny bur wopomnił, kotraž jedny rjany džeri
 t jenemu rěčnikel do měšta pšchipadže, so by bebi někajše jawad-
 neje naležnošče dla po radu pšchipad. Wo tym so bš kwoju
 wěž i wulke woskřěnošču wupowjedal, ho wón woprašča:
 „Šcho mēniče, knjes rěčniko, mam knadž wuhlad, so štoržbu
 wobudu?“

„To ho wě“, rěčnik wotmolwi, „pšchepodaješ m jeno
 tu wěž, dha ho Wam na to štoržy pad poradž.“

„Ze pak to tež woprawdže wěšte?“ ho roshladny bur
 hiščež raš woprašča.

„Wdy mōžeže ho na to špuchčečez, prawo je zyle jašnje na
 Wajštim bohu.“

„Mó dha“, bur rosmyšlwiwe rjelny, „čhu štoržbu radžo
 wostajez a ho hiščež dženkša se kwojom kšubodom wurucnaz.
 Pšchetoz ja nješym Wam kwoju, ale kwojeho pšchecywinila wě,
 powjedal. Měježe najjenšči džal, knjes rěčniko!“

Š tym špšchija kwoi Klobuš, džěšče domoj a to runu čaru
 t kwojenu kšubodej. A huada, kotraž budžiče najškerje wobemaj
 štronamaj wjele pjenježnyh wubawtow a hłowuamarnja pšchipoto-
 wata, běšče pšči špšchecynej dobrej woli i malo hłowami wot-
 strowjena.

Šchtōž čže štoržez, njech bebi to najpředy derje rosmyšli;
 pšchetoz štoržba runa ho lawinje, se knadnje pšchicžny nastawazej,

kotraž mōže štoržezne šbože zyleho čłowšeho žiwjenja pad hōbu
 šabřebacz.

F.

Žiwjenje we wěrje.

(Spitta.)

Šcho šnojesh w swětnje čžerje Zom t nohomaj kaž džězi
 Dže rjeišče, šbōžnišče, Wdy pščež krajemy,
 Hačz kwoječez w prawej wěrje Hdyž plakacz mamy w swědže,
 Tu knjelej žiwjenje? Dha t njemu čžekamy.

Wdy w blisotšči smy jeho
 A tak pščež žwi smy;
 Duž hladamy ho šleho,
 Šmy wječ lej wutroby

Šsu špōzne našče čžela,
 Naš t mērej pšchinješy,
 A kwoje džězi křywa
 We kłōdnej komozy.

Hdyž huby wotmjelnjeja,
 Wšchal špewa wutroba,
 A pščežo myšle džej,
 Hdyž kwoj trōn Wōčez ma.

Duž mamy dobre španje
 We čžičej domijnje,
 Hačz knjes na krašne ranje
 Naš woša: Wozučeže!

Naš jeho huada kšewi,
 Duž čžišči, wječli smy,
 Wōn nam ho pščež šjeni,
 Hdyž jeho žadamy.

Šcho dale tam nam žje,
 To šhubacz njemžemy,
 Kaž čži, kotraž ho džje,
 Tak wšitko šhonimy.

J. Brōšta.

Šchož kwojesh, to žněšesh.

Staršče powjedancžto se Šserbow.

X.

Wōdra lēta posbžičjo křebšči šudenta do Šserbow pšcheczelej
 list tehole wopšchječža pōšta:

„Luby pšchecželo! Wot teho čžaka, hdyž buch do lipčezan-
 škich šudentow šapžany, je ho hžjom pōdra lēta pomynjo. Pšči
 šapōčatku kwojeho tudybžca ho pšchd šudentami nimalo bojacz
 a najšle kam ja ho kłodžacz; ja bēch pšchecžel tych wajš-
 njow, kotraž bēch doma a w Wudychijnje widžal a nawuht, a
 wšchego mi zuleho ho špalowacz. Ale to jenož nětotre mēšazy
 kraješče. Hžjom šlōž přenjeho pōlēta někajši buch žiwjenja do
 nnje šaje a ja ho i družimi šudentami wotwšchječz pōčadž a špōnach,
 so je tajte wotawštom derječijnjaze a wužitje. Hdyž pak i nimi
 wšchēdne wotwšchadž, dha pomatku a šdžela mi njewēdomnje to
 a druge wot kwojich staruž wajšnjow wotpōłšowacz, — a šlaj!
 po doščeznym pōlčezje bēch zyle šinajšči čłowjel. Něto
 pōčadž brodaty kłodžič, kupič hej kšiči šchōraty royr a dothe
 šiwēttē šchōrnie i wotrohami, šchjercadž po hažacz a hladab do
 šchōroteho šwēta, kaž šchudenta. Ml ho družby tak wutroba
 šmēčjež, hdyž pomyšlšč, tak jara bēch ho pšchēmēnt. Wšči
 wšchitfm tym pak na wuknjenje njepōmničy: ja i jeneho džela
 šwēru w kwojom powołanju dželacz, i družego džela pak šwēt
 pōšnowacz, dokež bēch pšchewēdēčny, so je tež to pšchjatišchōwcz
 šudentščy lēt. A ja tym ho tež dženkša hiščež džeržu; pšchetoz
 šudenta dyrbi wuknyčz a rošomnje pōšnowacz w kōždym na-
 štupanju: jenož tak mōže hōdny do wukšjonameweho žiwjenja ša-
 škupicz a wužitowacz. Šcho čži wuczenošče wōmha, jeli šo šwēt
 njekajelč a i ludžimi wotwšchadžez njewēčž?

Štubencži w špštu wjele plačca, kōždy a kōžba jich rad
 widži, wšchubže hu witan. Njchtōž jim žje wš wobodu njekawidži,
 njepšchitčōšča a ša što njebjerje, runez jich młodostno-wjēkela
 myšlčica družby trochu balofo wjēže.

K. A. Fiedler.

Nimalo leto hym buchnje inajomstivo sežinil. Tehdy bdešče mój pščeletk Wiczas bilčeje wo Lipstu. Zedny džen bdečmoj wo Zutrijach pobolyt, hodžinu wot Lipsta, a jato ho do mešta wrdečijamoj, džečmoj hiščje kruč wo wufkubžomantach abo alejach, kotrež wotofo nutstawnne mešta wjedno. Namaj bdešče pravje derje a wješele wotofo wutroby, žerowadmoj wiščelafu a sfončnjeje ho do špewanja dačmoj. — wščitno kerbifki, to ho rožbini. Mi ho šdache, kaž byhštaj dwaj knječaj kštro kedžofitnje za namoj leštjo; a hčaj! jato bdečmoj tón špew „Sto lét, kaž mi dženš je!“ dospewaloj, taj knječaj k namoj stupiščtaj a praješčtaj kerbifki: „Dobry wječtor, kerbifstaj pachotaj!“ Potom ho do rečowu. dačmoj, a tak ho wojšlawi, so bdeštaj rođenaj Eserbaj, pščeľupzaj wo Lipstu, s mjenom Jan a Zutij Branda, bratraj. Teju pščeľečelnitwóž bdešče wulka a pščeľepřohštaj naju na pšichobnu nješčetu k wobedu. Tak lipščanzaj pščeľupzaj se inajomnymi študentami hušto čzinja.

Mój hebi dwózaj ľafáč njebadčmoj, ale jato nješčeta pšichidže, mój tež pšichidžčmoj. Naju powitanje bdešče wutroben, a knjes Jan Branda pola naju wofša, ho roščeržewo. Wo štwitl bučmoj do druceje štwy wješčenaj, hščjež ho mdoymaj žonomaj pškonichmoj, na kotrejuž ľiščkach róže keščejaju. Wo bdeštej mandželstej teju pščeľupzow. Šnydom po namaj paľ mdoju tajes s mdober knjenju ľastupi, kotrež hu knjes Lechošlawfki mjenowan, a wo kotrymž naměščje Polaka špónáčmoj. Njewem, čjeho bla, — ale mi bdešče, kaž byh ho s tyni ľudžimi hšo dawno šnač; najškerje na tym leščje, so bdečmoj wščitaj Eštorowje, pščeľečje je štarowadnych čšahow.

Wobohje a popodnje tak pščeľečja, so ľedny pšynčymoj; namaj a — mi ho šba — nam wščitim bdešče ho na najšerje hromadžje špobodaf. Zato paľ čyžymoj Prandžiz dom wopuščičič, naju knjes Lechošlawfki na pšichobnu nješčetu k hebi pščeľepřohaj, a knječaj Brandaj namaj praješčtaj, so mdožemoj k nimaj pšichthadžeč tak hušto hač čymoj.

Pola Lechošlawfich ho ľašo wščitaj naděwžččm, a tudy ho nam hodžiny runje tak rjenje a špěčnjeje pominyču, kaž tyžjenja.

Wot towe čšaja hušto do wobedu hwožbow hwoždach a tam tež šlowjanškej študentow, Češča a Polata, pšónach. Wty štwy tojke male Ešlowjanštow wo Lipstu, hščjež ho ľainje kerbichy, pššizy, čžejaj rečji a špewa, a jena wšhoba s ľubofču drucej pšichiwajue. Tak dohfo hač wo nich wem, buh študentim towašřitawam šhětro nješwěrný; mi ho we tynaj hwožšomaj wjele ľepje ľubi, dužili hšje druhšče, a hym tu s ľohťe rěču čščfi a pšłsti namutny. Ty hebi myščič njemžešč, kaľ bušćini, wšodobni a wšidžomni wščitaj hu! Knječaj Brandaj štaj šama šprawnošč a dobročiniwošč, knjeni Prandžinej šama pšichitiwošč a ľubofnošč, knjes Lechošlawfki je muž pšěneho počinanja a jara derjeměnjajaj, knjeni Lechošlawfka ma šynka, kotrebož by je hameje ľubofče najrowišcho šjěbla; s tym hroje a doščěťaje kaž dšwija, so ho čzi wutroba hmeje! Kaľu paľ šmeje to pacholatfo rečja, to njewem! pšchetož štarščej s nim pšłsti rečitaj, knjeni Prandžinej čščfi, a knječaj Brandaj a ja kerbifki. Tš rečje špizaj namuněti!

Tež na wětu mojeju inajomštowu čžu špomicž. Lechošlawfštaj štaj katšolštaj, a Prandžiz hu ewangelišeho wuřnacža, kaž ja. Prandžineju nan je rođenaj Eštolaf s Peščta, hš je s ewangelištim wuřnacžom do Prahi pšichidžof, hščjež jato bohaty pščeľupz byhli. Zateje dwojeje wěty bla paľ hiščjeje ženje žadny rošřtorf mjes nami njenasta. To je kaž wo Ešerbach, hščjež tež katšolšy a ewangelišy wo najwjetšejšy pšesšenofčji pščeľebymaj, dofelž hu wščitaj kerbichy bratřja. Jan Branda a ja — mój hmož hwošobniščich myšřlow a nahľadow,

dužšti čzi drušy, tak so tež my ewangelišy jenaf njewěrimy; ale tež to naščemo pščeľečštwu njeschodž. A tak ma byčž; pšchetož wěru nifomu pšěřitafáč njemžofčij, ale ľedny dyrbi po pščeľewdečanju hwojeje wutroby hieč. Njech je ľedny pšesšimow drubemu pšesšizowaj, a njech ľedny hwojejo bliščjeho po jeho žimjenju a čžimjenju woži! Tak budže pščeľečštwu mjes dobrými ľudžimi, njech hu wuřnacža ľašřež čšedža. Zón paľ je na wopakiľ pučzu, hš čže wšidťte myšře šjednocičž a teho bla hwojich bratrow pšesšičěha; pšchetož tak dohfo hač budža čžlowjeľojo na roľomje a wo ľačuwanju wiščelazy, tak dohfo tež jenaf myščičž a wěričž njelamozaj.

Wščeľeje nještjo mam čzi piščáč, nad čžimž budžefč ho wješčelič. Šnjes Lechošlawfki je tudy njedawno šlowjanšku knibainju ľafočil. Knibainjow drje je tu wozaj hač doščž; ale žana tajša nješčěba, hščjež moľ wšidťte abo toľa najwjetšijoh býľ šlowjanšich kniži namafáč. Lechošlawfki je temu njedostatkej wotpomohaf, a dofelž lipščjanšte knižkupštwo do žpěho šwěta došaha, dha mdoja něto bučymne pšobj s jeneho šlowjanšeho kraja tohfo do druheho hwoščič, a našč Lipst, hščjež hu něhdy Ešerbjo byhšili, budže ľaštaraf šlowjanšichy potřebow. Za ho wulzy wješčetu, so je mešto, kotrež našdji herbozaj pšjedomnižaj natwaridju, tajtu wožnošč a šlawnošč dohfo, a so je něto tež naščim šlowjanškim naležnoščam špownežje a wužitne. Lechošlawfki to hwojejo dohfofa bla njecžini — wón ma wulke šamoženje; ale šlowjanška wutroba jeho k temu wabi.

To rad wěričž, so ho mi wo Lipstu špoboda; pšchetož ľednemu študentu ho tu ľubi; ale mi ho wozaj hač špoboda wo towašřitwje Prandžiz a Lechošlawfich hym žimž hač wo nješčebach. Štojalšti šlowjanščeje křwě moja dšimnu mdož! Luzy pščeľečefo! budž ty tež tak šbožowny, kaž twó!

Jan Ešerbosław Šrabowfki."

Wšchelake s blifka a s daloka.

— Tónle tyščeti bdešče tyščeti nješčozowo we Łužizy. W nozj wuturoj štaj dwaj špěčňaj čšahaj wo blifčičji Ešlepeho hromadu jšejol. Hromadustorf bč žaľofimy. Njeľbože je železniki ľašřojnit wo Hródbu šaminowaf. Wšon je čšahaj s Hródbta wotřeč daľ, hačž runje wješčešče, so je drubi špěčňaj čšah je Šhorčejow do Hródbka na pučzu. Železnica ma tam jenož jenu koliju a čšahaj hebi runje pšři ľawinjenju železnizy napředčewo žeděľeštaj, tak fo wjednataj ľafle na 150 tročej ho dohľadowštaj. Woričnyje a čžěřřawjenymž je 20. Čžehobla paľ ho tež tam dwoje kolije njenatarja, hščjež špěčňe čšaji jěľbža. Zón šomy džen, wuturu wječtor, je žaľofime wotňowje njeľbože ho wo Włofššěčje štaľo. W twarjenju, hščjež hu wulke fabřikše kšachťe, je woběň wudyrít a wulke ščtwřičšobnišče twarjenje je ho žale špalito. Wšči tym hu 3 čžlowjeľojo wo pšmenjenaj řanz nymafli. Špalkoj štaj ho dščřawjenjej Wjedřichy Aňdřaf a jeho 19łětny šyn Ernš s Šitta pola Mafč. Dščřakčej Šchotta s Dobrowščej, je ho by ho wuřnowaf, s wyšobeto wofna deľ řočžil a hebi šawy kamawšich wo šojetini wo Wu-dyščinje wumřeľ. Wšon šawofštaj žonu a 7 dščžji. W Wščěčgach je wuřnicčef Šajna po šřahčje hwojeho doma tak nješčowojnje deľ podnyľ, fo je ho ľarajš. Wšone hu čščře domoščěpřanija ja potřičenymž, jo dyršimy ředčowacž: „Čžoho dyrčju ho rowščowacž? Za ho špufščezam, knježe, na tebe.“

— W Bortšmoučž wo Amerizy hu jebnanja dla měta mjes Ruškej a Špananťej řašřerzu řředju ľapočžale.

Sy-li epówał,
Pílnje dšálat,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spródnj
Napój mócy
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérny
Čerstwó da.

Njech ty epówaš,
Swérnje dšálaš
Wšédne dny;
Dšeň pak swjaty,
Duší daty,
Wtopóš ty.

Z njeboš mana
Njech ští khmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokrów óel!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa šo łóđu ģobotu w Šsmolerjež knižnicyščezni w Budyšćinje a je tam ja šćtwórlétnu pšćedplatu 40 np. dostać.

9. njeđzela po swjatej Trojizy. Ent. 16, 1—9.

Tež s jedoiteje knětki samóže wjózla mēd zyzac; tež wot knižcomneho čłowjela mōzemy druhdy wutnyć. Duž tež srosliminy, šo mōže Běluž tež tuto pšćirunanje wo njeprawym šastojniku nam powjebac; a jeho nam ja wopřimo přjđđkštajec. Pšćed jeho nješwérnošću dže naš warnowac, a to je nužne, — nimale wšćednje w nowinach wo tajšćich šćhćimy, kiz šu žule kubko pšćezćinili — šćtož pak na nim šćwali, to je jeho mudrošć, i totrež je bebi w prawym čšašu hišćeje pšćezćelow čžini á ja pšćidoh šo šćara. Tak wotmōtwjenje došćonjeny na to prašćenje:

Šćto dže Šhryšćuš nam s pšćirunanjom wo njeprawym šastojniku praćiz?

1. warnowac dže naš pšćed nješwérnošću, kiz šamōtwjenje dacz njemōže,

2. napominac dže naš t prawej mudrošćej, kiz hnydom šwoje wobšćejnošće pōšnaje a w prawym čšašu trjeba, šćtož hišćeje ma.

1. Warnowac dže naš Šhryšćuš najpřjedy s pšćirunanjom wo njeprawym šastojniku pšćed nješwérnošću, kiz šamōtwjenje dacz njemōže. Šastojnik wo pšćed šwojim tñejom wobšćerzjeny, jato by wōn jemu jeho kubka pšćezćinil. Š tym šo nam woboje wopřija: jeho šćaw a jeho šabzěrjenje w nim. Šastojnik bēdže. Duž kubka jeho njebēču. Ale wōn bēdže šo tak šabzěrjal, kaž njeby šastojnik, ale wobšćeržet tñch šćamych býł a njebēdže na to šćadal, šo by kubko jeho knješa tež temu žōhnowanje a nužitt

pšćinješćo t. r. jo pšćezćinil a t temu tež najeńťow šwojeho knješa wo jich pñenješć pšćinješć, bēdže, hōžje jeno 50 budžišće šćmēł brac, 100 tunow wot nič wšćal a tute pñenješć ja bebie pšćezćinil. Kaš njeprawe a s došćom tak hćupe bēdže tajše jeho nješwérne šabzěrjenje! Wšćak durbješće bebi praćiz, šo budže jeho knješ tola raš wot njeho šamōtwjenje žabac.

Wny šny wšćitizy šastojnizy wulkeho knješa, našćeho Bōha. Wšćitko, šćtož šny a mamy, je jeho kubko. Šsami ničžo nimamy. Wšćimje wōn nam šwoje kubka, šny žyše našy a tñudži. Wšćitko, šćtož mamy, je nam dał tež t temu, šo byćhny jo ja bebie trjebali, ale taš, šo jeho kubka nam žōhnowanje, trajaje, wēćenje žōhnowanje pšćinješć. Njetřjebomy je taš, je pšćezćinimy. Trjebacž durbimy je tež taš, šo byćhny bratram šćuzili a Bōže kralešćwo s nimi pomhali twaric na jemi. Ale taš hušto dha čłowjefojo na to myšćla! Tu šu tajzy, kiz šwoje čćelne a duchowne mozy šwērnu njetřjebaju, dokež šu pšće šeni, šo napinac; a taš je pšćezćinija. Wšćele tajšćich je, kiz te wot Bōha nam špoććzene duchowne kubka: Bōže šćowo a šćamentaj njetřjeba, je ja bebie pšćezćinil, kaž šwoi čšab, šwoje žiwjenje pšćezćinija. A druhy šu, kiz wšćitko, šćtož šu wot Bōha došćal, jenož ja bebie pšćezćerjebaju w šćužbie šwojich čćelnych łōšćow a žabōćerow, t žiwjenju w bēdčach, w knižcomnych wješćelach a t lutym knižcomnym wēžam, taš šo wot kubkow Bōžich šćerje nježōhnowanje a šćaženje haćž žōhnowanje maju. Ale Bōža wina to njeje, ale šći; w Bōžimaj wōćžomaj šwoje, Bōže kubka pšćezćinija. — A dokež t tašćemu žiwjenju hušto te kubka njeđobahny, totrež

hami maju a hebi saßtuza, dha kaß saßtojnít w pšáhrunanju, druhič w jád tuba pšáhnješu pšes njespravnošč, jebanftwo, ličdomniſtwo, pšes to, so jád wo jád derie saßtuženu mřdu pšáhnješu, njesaptačja, ſátož druhim winočeji řu abo pšče wjele la to žabaju, ſátož druhim podawaju a pšábedawaju. So druhý potom hwo to trabažu, wo to řo njeſtaraju, a na teho knjeſa haſke prawje njemyřla. Hačý wo jeho woſi žimi řu, hačý je ho tuba pšes nič řo pšáhpřorja: jeho čješč, ličba tuč buřdow, řiř i jeho fraleſtwa řo pšáhwjeđu, wo to řo njeſtaraju, njeřwěrní ſátojnizý řu. — Dořho beřde tamny ſátojnít tajte žiwjenje wjeřli, řwěnczje žada jeho knjeř ſamolwenje wot njeho. Dořho řu čłowjeřtojo huřto žimi a řa Bohom řo njepračajeju, a na njemyřla, so teř ja nič řádnata ſamolwenja pšáhnje. A hař, njenaďuřny huřto dočę pšáhnje teř ja nič tón čjař, w tořumž Wóř teř jim pšáhwolačý buďže: čžin račnowanje wot řwojeho ſátojnítwa, ty njemóřeř dale řa ſátojnítwa byč. řuřto dočę wřař buďzemy na tuto ſamolwenje dopominani, ale huřto pobarmo. řduž pak nařý Wóř nam tajte řtowo pšáhwolačý buďzemy, buďzemy no njo dyr bječý pořtučaječ. A řny nařýeho Woha tuba w řeřčnej njeřwěrnóšč pšáčežinili, potom řo nam pónbže kař tamnemu: my njeuďzemy žaneho ſamolwenja móž dačý. Njeřwěrnóšč i knjeřowym tubom pšáhnje čłowjeřta wo řóžbe tubo. Dojmny řo pšes řádněje njeřwěrnóšču martnowačý, a pšes daleče řáđerjenje tamneho ſátojnita

2. napominaječ i prawej mudročji, kotraž řwoje wobſtejnóšč pónaje a w prawom čjařu trjeba, ſátož hiřčeje ma. Žařo tamnemu řo pšes žabanje jeho knjeřa wočji beřčkej wotewritej, řo mudrije řáđerjenje, njepračaječe hebi: to tař ſě njeuďže, ale ſawanje jeho wřina: twója wřina je pšče wřulta, ty njemóřeř ju ani potažę ani ſaptačęř, řwoje ſátojnítwo dyrbič řtožę. řiwom w tutam nařtupanju beřče wjele mudričři hačý wřelozaju njes nami, řiř řo tař kař řami njebaju a męna: řduž teř tajti njeřý byř ani tař njeřý žimy byř, kař twój Wóř wot tebe hebi žada, wón tola tebe hnabny buďže, njeuďže tebe na wěcznje ſačęřnyč. E čžim čžny dha ty řwoju njeřwěrnóšč a wřinu ſaptačęř? — Mudrije beřče to, jo tamny hebi njelamjelžeječe, tař i nim řeřiře, mudrie teř to, jo, ſátož hiřčeje meječe, nanajeřje trjebače. Hiřčeje je ře ſátojnítom, hiřčeje ma řwojeho knjeřa tuba w řwojeje ruzi, řduž teř jenoz na řrořti čjař. řón wuřtowa nęř naujařeje, so by řa řwoj pšáhwod řo ſtarak. řáto dyrbyj čžinič, řo hnydom prařda — a wřelřim čłowjeřam ani do wřyřlow njepřáhnje, řo prařečý, řáto byču wo ni dyrbeřli čžinič, dořęř jim tola řiwom tař huřto řo prařto je, řo jich ſátojnítwo teř rař wot nič řo wřimje, řnano bōřny. Wón teř hnydom wě, ſátož čžinič njemóře a ſátož čžinič čže, so by wřuhow řa pšáhwod męř. Wón, řiř hačý dořal mařo pščeřelow beřče męř, dořęř tař wjele beřče potkōčji, čže hebi hiřčeje pščeřelow čžinič, kař dořho hiřčeje řwojeřo knjeřa tuba meječe, řo byču woni potom, řduž je řwoje ſátojnítwo řubiti, jemu doli, ſátož trjeba. řeřobla wřuřčęř jenemu dořnikęj 50 turow wōřja, druhemu 20 břeřmenjow pšáheřý a to niž jenoz řa je meno řeto, ale dawaiče hnydom jář liřty pšáhpřęžęč, řiř ja doři čjař pšáčahu. Dořnyž pak hebi wřýřáču, wón tola tajti hrojny čłowjeř wjele, ma tola dořbu wřutrobu, to jemu řabęř njeuďzemy. Wón beřde jich hebi dořny a i tym řa řwoj pšáhwod řo ſtarak. Wón wřaču jeho

řorje do řwojdy heřow. — řařtu mudročę dyrbimy my wot njeho wřuřęčý. Wřý wřáhtyž węmy, so čjař nařýeho ſátojnítwa i řwěnej dje, ale řáto wuřtowa řwoj čjař tař horliwje kař tamny, so by řa řwoju duřdu řwom meřto męř wo wěcznyč řeřač? řáto trjeba, řátož je wot řwojeřo knjeřa i temu dořtař a hiřčeje nęř kař, jeho řtowo, jeho ſakramentaj, wopofařma jeho řimlinošč teř řwěrnje, so jeho Wóř a knjeř jařo řuby pščeřel a wōř jeho junu heře wōřęč móže do wěcznyč heřow. řhwataj a wumož řwoju duřdu. — řrjebajmy pař teř jeřiřte tuba řo jeho wořli, potom njemęje jenoz tón řwoje wjeřebe nad nami, řiř po prawym jenoz řam nař býř wōřęč móže do wěcznyč heřow, ale teř čži buďja nař junu ř wjeřeloičju hōřta pōwitačý, tořumž řny ř tořtami tubami dořwoty na čjele abo na duřdi wopofařali. řo řy mi čžinič, mi řny řobu dopomhař do řbōřneje wěcznoščje, tař buďja nam pšáhwolačý. řyřajmy tajtu mudročj! Ale njepabudjmy ženje: najřpřija mudročj je a wōřtanie řwěrnóšč pščeřęřmo čłowjeřam a Bohu a wěrna řořabojawnošč. řamjeř.

W.

řrno jene řbōřne.

We wjeřnej wōřabđe meřta řtertořna — tař powjeđa dwōřli řrędář Emil řrommel w řniřý „řřriřtořpe“ — pšeseb řręřim řtara mačęřta, řiř bē 86 lęř řtara, w mřečju řeřeče. řwona knjeřa řararja i hebi ſawolačý a řabōřče pšeseb řwojim minjenjom řwoje wōřtawanje. We řwōřtaw pšęme řa řateřčimje derje wobhōnjena, řnaječe wona pučý pšes čęmny řmjerjny dot a čęhničje kař nęřby řomorň i řwřeřeje, i wjeřelotęřu řo řwojeje dōřny“. řařo řo ju knjeř řarar ja jenym žiwjenjom prařčejše a tař je i řařke řbōřnej nadjři pšářka, jemu wona řiwōřwaje wōřabđeče:

„řa řym hiřčeje i njebočęřtemu duřowemmu řanej řbrahōmej řtraubej na pačęře řhōřtija a wot njeho řonfirmitowana. řny beřčny řunje pšęřčęřęč pačęřišč dęčęř. řuř wón na řōnu řwojeje řečje pračejše: „řa, řuby řnječe, jich je řunje wjeřčęřęč — to je wjele, ale řęřin je wjeř pšęřčęřęč řbōřne! řeli pař je to pšče wjele wot tebe žabane, dha řęřin tola potęřu řbōřnyč! — pšęřabwōřęřęř! řle to je řnano teř pšče wjele: ač, jeno dwanačje. ač, řęřto prařu — doř jeno jene řbōřne byč! řamjeř.“ řo ja njeřým řobęř mōřla, řnjes duřowny, to je mi pšes wřutrobu řęřo, a jařo pola wōřarja řęčęř, řym řobu řubitja: ja čžny, řeřęř-li Wóř, to jene byč. řo je so nnu pšęřo pšes žiwjenje řęřo, a něřto čžny řo nadęčý, řo teř tař buďže hačý do řōza, a jo buďu řwojemu řtarem duřowemny w njeřečęřęř prařęř móž: „řnjes duřowny, jene je tola řbōřne.“

řtary řtrauř je řtoro řęřčęřęčęč lęř mōřny, ale wón je wumřel a hiřčeje žimy, a jeho řbrahōmowa mōřitwa njeje nje-wuřęřčęřana wōřta.

F.

řubuje řwojdy njepřęčęřow.

ř juřnej řřriřý beřčtaj dwaj muřej w řwōřđe a njepřęčęřel-twje je řobu žimaj. řuř jedny i njeju male řoľęřtoř w řęřu tręčji; beřče to dęčęřo jeho njepřęčęřta, řořęř bē řo pšče baloto wot wōřtęnje řęřy řařli. řšiwje wječęnje muřow wřutrobu napřelni; wón řapřija wřobę dęčęřo a jemu dwaj pōřęřtajar pra-weje řuř wōřęřim. E čęřtowořj řōřęřu wón řoľęřtoř, pšeseb řoľęřu řařořęřę, domoj pōřta, wōřajzy: řęřto řym řo wjeřčli, něřto řym řo wjeřčli!“

Veća ho minychu. E maleje holečki bęšče Injezna nauata. Duż bliżęche ho jedyn dęci łhudy, widomnije strabany, ięchęrowohaty starz burjam jejecho nana a proščęche ju wo jedź a pięče. Wona jecho ęnydom jafo tamneho ģurowca spóina, kotrųż bęšče jej dwaj portaj wotręnył, bężęche ruće do hęty, pęcinjebe jemu w bohatej męce ęłęba a młoa a pońbyny ho f bofej ęwojeho hońca, kotrųż da hebi wulųy derje ęłobńęć. Nafo bęšče wón ģwoj wobjęd sńęnzil, wona rubjeńęchę, f kotrųż ģwoju pramiųy bać dotal pęchitryu dęćęchę, spadnyć da a strachęnu ruku pońęńnywęchį wuwola: „Niko ęym ho ja wjeńcila!“

Tón muż be prosty a ęieszęćny pęchęd ęłobńęwanjom. Wón tole wańęnje njewopęchija, doleżń njewjeńęńęche, so bęšče ho ta holeńca mjes tym ęaęom ęieńęęńjanitwu pęchįwobrońcila a ęrořym ęłowow ģwajateho pękma f najęłubńęchį duńęu sawęchija: „Ze-li twój ęwjeńęęęł hębón, nońęęń jecho: ężę-łi ho jemo pięć, napowaj jecho; hdyż to ęńimich, budńęch ęęńłime wuńle na jecho ęłowu nahromadńęć.“

Swęta w matym.

(Łuk. 16, 10.)

To je ta prawa lubońę, ęwęta,
 Nįż ęłęchta twęrdęe dęńęi ho
 Nį ęłóžu radońę f teho ęńęta,
 Eo f nim ma Woże krańctwo,
 ędęę Wobu ęłuńi potęrcje
 We drańęe ęłęchta prawobęńę.

N luta ęłuńba ęwędominiva
 Ta ęwęta też we matym je,
 ędęż pęchęo ęłęntje na to dńęwa,
 Eo Woże wón njędręmie,
 Nįż widńi łóžu malitwu
 N įnoje węńitwu njęwęru.

Duż ęwęńęł też ho w matym, duńęa,
 Najimjeńęchį ęńęchów ęładaj ho;
 ęńi pońłuchęć ho ęńęru ęłęńęa
 Też w malicńęłęchę, ęńęęęńano!
 ędęż w matym ęwęru nawuńny,
 Dęa we wulłim też ęwęńny ęń.

ędęż ho ty ģrubnych ęńęchów pańęch,
 Eo nębyh ęńitwu ęńim hej,
 N mjeńęńęe brańi njewotńęńęńęch,
 To ģieńęęęe ęana ęwęta njeį;
 Też lubońę Woża njeje to,
 Nįż jeno Wobu ęwęńęi ho.

ęńłóż węńón ho Wobu pońwęńęńęje
 N ęłobńi jeno f ęęńęńom,
 Tón wot hebie wńęo ęwotńęłuręje,
 ęńłóż ęńłó ma nęńat ja ęńęchom;
 Wón we węńęm ęłada ęłęchta ęńęć,
 ęńęe ęwoju duńęu f njeńbu wjeńęć.

D duńęa, pytaj tule ęwęru,
 Nįż ho też w matym wofńęwa,
 N f pońłuchęńęęę, žiwę węru
 Eo Wobu doį do ęńęńęnia,
 Dńiż junu tebi rjeńęe ho:
 Wńi domoj, ęwęńny wotręńęto!

K. A. Fiedler.

Dobrowanie křehiža abo Boža pomoz w ussy.

Njane powjebadńęfo f minjeneho ęęńłotka.

ęńjeni ęrabowńta, bohata semjanńta wudowa, pęchębywajęche po ęńwjeńcį ęwojecho manńęńłęstho na ęwojim ģrodęe we wjeńęnej ęńęńimje. Wńęńiųy ęńęńłóža ęńęęęńęu a lubowachu ju dla jejeńęe rofomńłńęęe, njęńęęęęe pobozńłńęęe a dobrońęńłńęęe napęńęęęo ęłhuby. Junu dęńęęęęe wona wozńęńęch naleńęńłńęęo dla do ęłownecho męńta ģieć a tam někotre tyńęńęe pęchębywajęć. Dęńęi pęchęd ęwojim domojpęńęom ęńęńęęe ho wona pęchęd wjeńęńłom wototo męńta pęchęńłobńęwajęć. Wńęche runje njeńęęu dla do ęńęńłłom dęńęęęńęwanju ęańo přeni rjany nańłni dęńęi. Wńęńęńęńęo ęńęńłłom wjeńęeli pęchęd wrota, so byńęu rjany wjeńęńł wónka wuńłili. ęńjeni ęrabowńta bęšče też ģńjom na puńęu f wrotam, hdyż jej do męńłow pęńińęęe, so mońta hebi ģieńęęęe junu ęłownu žyńęęi mońł-hładac a ho tam pomobńęć. Wona ęańęu f wulłim burjemi a wotńęładowańęche je ęńobńęwanjom ęńęńęi twar, wyńęke ęłotųy, pęńęńę wotńat. Wńęńłta tale krańńłę a ęńęńłota Wońęeho doma pohuwajęche jeje n utrobu f pobozńłńęęe. N wona ho pęchęd wotńarjom pokłatny a ho ęńęńęe f ęńwomju ęńworeńęerje a Wńęńęe modleńęe. ęńęńęńęńęi hebi žyńęęi domobńęładowańęche a prajeńęe pęńęi hebi: „D kał ęu nańęi přebodomnyų w ęńęńęch ęńęńęch ęwojecho Woba ęańęę męli a ęńęęńłili, hdyż ęu tał krańę a pęńęńęe twarjęnia f jecho ęńęńęje twaril! Kał wjele ęńłowjeńęe je ęńwje pęńęjęęi, ęńłó ęńęń a ęńwje moųy woprowato, přejęby ęańę bu tńłke twar dońęńany, a kał wjele tyńęńęo ęńłowjeńęe ho ęń ģńjom w tutym temple f Wo-ńim ęńęńęam ęńwomadńęwato!“

N dale wotńęładowańęche wona stare rowne pomuńłi f napęńęami w dńęńnyym, někto ęłoro njęńatny pęńęje, kotręć njena ęańęńęńęch mużow pońłęńęńęim ęńęńom wopowńęęęja. Nńęńęe njębęńęche tam žaneho ęńłowjeńęe widęńęć, ęńęńęńęa njeńęęńęęe we Wońim domje, jeno f nańłala bęšče ęńęńęęęńę hok łada, pęchęd męńto puńęńłowazeho. ęńę bęšęe, jafo by žyle ęana na ęńęńę wńęńęęe była a ho mjes rowami ęńwotńę bratrow a ęńworo pęchęńłobńęwato, kotńęń ęńęńęu męńny ępał we ęńwotńę ęńęje. ęńim bole ģńwuwaju jeju wutrobu rowne napęńę; wotńębe jeđny wotńę jeį bóle w męńłach, duńęi druhe: „ęńłóńi ęu ęńi morwi, kotńęń w tym ęńęjeńu wumru. ęńaj Duch praji, so woni wotręńęu wot ęńwotńęe dńęta, jęń ęńłłi tał bu ja nimi (ęńęw. Zana 14, 13). Lute ęńłowa rospominaja, wuńłaba wona holeńęatfo, ęńłornu drańtu wotłęęęene a ęńadź ę ęłer stare. Wńęchęd wotńarjom ęńęńęo męńęńęe holeńęta ruńęńę ęńęńęńęeį a ęładajęche tał nutrnje na wotńat, so ęańęńęńęe njeńęje ęrabowńęe njęęęny. ęńłęńa ho modleńęe a ęńłły ęńęńęu jej po ęńęńęńęńęmaj ęńęńłomaj, njeńęńęo pał wotńęńęńęe pobatu ęńłobnu, nutrnu pobozńłńęęę. ęńęńęje ęrabowńęe bęšęe holeńęć ęń, tola njeńęńęe ju w modłitwje ęńłorńęńęę. ęńłęe hdyż holeńęta ęńany, pęńęńęu wona f njeį, f lubyym ęńłom prajiųy: „ęń drje ęń jara ęńłubna, luba holeńęta? ęńęto ęńi je? ęńęeho dla prańęńęę?“

E nowa pońęńęu ho ęńłęńęy ęńłły po ęńęńłomaj rońęć, hdyż powjebadęć pońęa: „Dńęńęa pęchęd ęńłom je mój luby nan wumreńę, a dńęńęa tyńęńęja ęu mi mańęńęku pohreńęali.“

„Wo ęńo dęa ęń Woba lubeho ęńęjeńa tał nutrnje prońęęta?“ woprańęęa ho njeńęi.

„Eo ęńęńł ho wón nade mnu ęńłitęć. Ja njemóžu f niřomu ģieć, ęańę f njemu. ęńęńy drje ģieńęęęe pola lubńę, we kotręńę ęńęńę na podrozńęńęe byđłachny. Ale wotńęć tam njemóžu, jurtńęe dęńębu wotęńęć; tał je mi wotńęńęęę dńęńęa ęańo prajił. W męńęęe mam drje někotręch pęńęuńęńęch a byńę ho wjeńęelita, hdyż by ho tón abo tamny nade mnu ęńłitł a mje f hebi wotł. Nańęń ęńęes ęńłat, kotrųż je moju mańę w jeje ęńłorńęęi ęńłto wopýtowal a nam njewuprańęje wjele dobroty ęńimil, je ģim to też ęńęńęe dońę wotręńęęal, so je jęń wınawatęńę, so ho ja munje ęńłaję. Ale wóni njemóža mjes ęńobu domjebńęac, ęńłło ma mje wotńęńęńęę.“

„Ja jim to też ja sto nimam, dofelż maja hami dżęćci a hewał niečo njemobohęja, haćż schtōż hebi i dżętom hwojeju rułow jałżżęja.“

„Wbohe dżęćco“, rjełny knjeni. „to njeje dżwta, so sy trudna.“

„Daj, hpm też jara trudna hem pchichęta, ale Wōh je ni pbotom wchitru jrubodu woterwał. Za hebi jaweje staroſeje wjazaj njećinjnu, dużył teje, so bych pńeogo prawje po jeho woli żywa była a ho jemu spodobata.“

Estawa njewinowatego dżęćca a sprawny pohlad jeju wuplataneju wōczkow lubjeſche ho knjeni Grabowſkej a wona pohladowajſche pchęćelne na hołcżku, prajżo: „Za menju, so je Wōh twoju pſtōmu wuſtychtał. Tebi buđze pomhane. Wōj so mu.“

Wōlczka pohladowajſche je spodbivanjom na zuſtu knjeni a woſta w njewoſtoſci ſtejo; iſkonęnje rjełny: „Daj, hōje dba? ja njećmęm; durbju domo.“

Knjeni Grabowſka jej wotmolwi: „Za ſnaju waſcheho knjeja fararja berje, kotryż je twojej njebohej maczeri telto dobroty cjiniti. Ō njemu pōndżemaj a i nim chju ho rosręćczęć, kał moħto ho tebi pombać.“

To prajwōſchi wa wona hołcżku ja rułw a dżęćco dżęćche rad hoju.

* * *

Œ wjeħetłm spodbivanjom ſtany knjes farał toł hwojeho bñba, hōyż knjeni i dżęćcojom pola njego jałżuju. Knjeni Grabowſka jemu powjedohde, so je tuto dżęćco hałke něto ſejnata. Wotom dowjedohę wona hołcżku je jſtaw, dofelż chyjche i knjejom fararjom něchęto hama poręćczęć, a wona ręćeſche i njemu: „Wſchołobotojny knjeje! ja bych tule hołcżku i hebi wata a jeho maczer byta. Moje dżęćci hju mi jaħe wumirje. Moja wutroba nje poħnuma, so bych hwoju maczericu luboſćj temule dżęćczu pchiwobroćżila. Zola prjedy chju wjedohęć, haćż mi wy to radjche, ſćj ſtarčejuju a dżęćco berje jnojeće. Za chju rada hwoje krotke žiwjenje na jemi pſche ſon abo druhi dżęćcy ſtaw wuħnamjenić. Mēniće wy, so by dobrota nad tutym dżęćcojom ferje natożena byta?“

Wobōžny knjes poħbēhny hwojej woćzi i njejuju a prajeſche je ſtyħnjennymaj rułwomaj: „Wōže wjedohęnje buđż ſwalene! Wjeħęſci ſtaw miłohęje njemōħeće cjinic a pobożniſche, pēħniſche a wotomniſche dżęćco bōrhj njenamakaće. Zeje ſtarčej bychtaj ſprawnaj cħłzmojetaj, pobożnaj a ſchęćejajmsja! Œwoje jenićke dżęćco, Marju, ſtoj na najħeje wōczahmjyloj. D ja ženje njewojnom, i kaſtej ſtaroſćju mrejazaj macz na tele hwoje wuħaj lubowane dżęćkatfo pohladowajſche, kiż płaſtaj pſchi jeje kożu ſtejeſche. Ale i dowērenym: pohladom poħbēhny wona woćzi i njejuju a prajeſche: „Ty, Wōtęje w njebeħach, buđżeħ tež jeje nan! Ty daħh mojemu dżęćczu druhi macz. To ja wēm a w mērze wumru.“ Tele hłowna mrejazaje maczerje ho něto dopuńljnjeja a wēħe je Wōh waħ, wuħaj cħęćeħna knjeni, wuħwołi, so macze temule dżęćczu druha maczer być. Teħo dla je waħ do hłowneho mēta pchewjedł a wam nułwodał, so hychęće pchēd wōcēndženjom hychęće junu njeho templ wopytala. To je jeho ſtaw. Œ dżętom buđż jeho njeno ſwalene!“

Knjes farał jawota něto hyrotku do jſtaw a prajeſche: „Dje, Marja, tale dobra a cħęćeħna knjeni chje twoja macz być. To je ja tebe wułte ſbože. Chęćeħ ty i njei bić a jeje dobra dżwota być?“

Rada prajeſche Marja „haj“ a poćza i radoſću płaćaz, tał so hłowęka prajcz njemōħeſche. Œ pohladunjenjom ho knjeni dżętowajſche a koſchęſche jeje rułw.

Knjes farał jej hychęće ręćeſche: „Dje, moje dżęćco, kał ho Wōh ja tebe ſara. Hōyż twoja njeboha macz na Ŀmiertnjom kożu ležęche, bēħe wōn tule twoju druha macz hōyż hem pchijwjedł a wōn njedohę jej prjedy wotenić, haćż bēħe wona tebe na-

matala a ja dżwotu pchijala. Œpōħnaj w tym jeho wōzrowiſte jałżaranje. Lubuj jeho i zyke wutrobo, dowēħej ho jemu a dżęćz jeho kałnje. Zeje knjeni, kotryż je tebi Wōh ja macz dał, buđż dobre pohluħne dżęćco, każ hju i hwojej njebohej maczeri byta. Cha imęje wona wjeħe nad tobu a tebi ho berje pōndżę. Wōħęje na to njełapomā: we hwojim daħſchm žiwjenju njeubdżęch zyłe bjes cħęćejnja a tyħnmoħeje; ale teħdy ho modł i runje tał dżęćzajęj dowēru i Wōhu, każ hju to dżęħka w zyrtwi cjinila, a wōn buđze kożdy cħōy twōj hwoerny pomoħnik, każ je tebi něto pomħał.“

Wa to bućhu hychęće Marjini pchiwuſni jawołani a nje-męjadhu niečo pchęćżmo temu, so knjeni Grabowſka hyrotu i hebi bjerje, ale wjeħelachu ho nad tym a bēchu jara ſpoħoini. Wjeħęcha hychęće bo jich wjeħetohęć, hōyż hchłchaju, so chje wona hołcżku wſač, kałż je, a jeje maczēne jawoſhajſchwo moħ też je draſtu jim wōłkajęć. Marja wutroħy hebi nětoke maczēne modleſke kniħi i wopominjeću.

Wajajtra rano wa knjeni Grabowſka Marju hoju do hwojeho woſa a jedźeſche i nje na hwoj brōd.

(Pchichodnje dale.)

Wſchelake i bliħka a ſ daloka.

— Cħęħla Wychtał a jeho najmōdħci hyn i Žitka, kotryż bęħtaj pſchi wohnojwym njebohu w Wōłohęćeje wo žiwjenje pchichłoj, buħtaj pjał 11. awguſta na Waleczanſkim pohgrebnichęju chowanaj. Wōbđżeljenje bēħe i dżivanjom na ſrubobny pōwawł, kotryż bēħe Wychtarjcz hwohu potřeħił, jara wułte. Direktori, wohnojowa wobowa i Wōłohęty, Waleczanſke wojeħe towaħtmo ho pſchi pohgrebe wōbđżędu. Pſchi rowje mēħeje ł. farał Wōłęć nēmjku ręć a potom w zyrtwi herliſke cħęne pđrowanje. Wōħa wōdowa Wychtarjowa je ħtubofo tręchena pchęħ naħtu Ŀmjeręć mandħelſhefo a hyna a je wona hōyom pchēd lętam i taħe cħęħe domadpřyanje pchęćęćpřicęć durbjota, hōyż je ho jej macz pſchi wohnojwym njebohu w Wliżej Wħy ſpalita. Węćęi, kiż je ho pſchi wohnojwym njebohu Ŀmjerťnje ſranik a je w chorowni w Wudychinje wumreł, bo hobotu na kaħoħkim pohgrebnichęju w Wudychinje chowanaj.

— Œ dżivanjom na njebōže, kotreż je ho na železniju w bliħtojzi Ŀrōdta ſtalo, je miłowanika komora ja pruſku Ŀoznju Łuźuju w Choręłzu ho na miniſterſtwa i tej pſtōmu wobroćżila, so chęħa wchłomōćż zyłw železniju toł Ēoręłzja do Warłina i dwęmaj ſtojajom wutwaricę.

— Żednarja dla mēra w Portsmoućeje ho dale wjedu. Wajęż hju něto wuħlada, jednanaj i cħęħta ł mēreju wjedu. Wōħowſta njecha Ŀupu Sachalin Japanſkim pchępōwacę ani žaneho wjenęħehno ſarwananja Sapanſkim ja wojnu pchęćęć. Wjes teju wumēnjennom pał Japanſka do mēra njewołi. Duż je loħto mōħno, so krej-pchęħećeje dale pōndżę.

Dalkſke dobrowōłne darj wa wbohe armenſke hyroty.

Jnjojny dżany wopor R. R. w B. 15 hr. — np.
R. R. i S. 3 — —

Ēromabęje: 18 hr. — np.

W mjenje wboħich hyrotołw wutroħny dżał.

Wōłęć, redaktor.

Naleźnje proſymy wo dobroćiwu podpjeru z natwarjacymy khēluſem, zbudowacymy naſtawčakami a křescijanſkimi powje-dańčakami.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spówał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mórny
Corstwowosć da.

Nječ ty spówaš,
Swérnje dźelaš,
Wódné dny;
Džej pak swjaty,
Dušć daty,
Wotpoóć ty.

Z njehos mana
Nječ č křmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Křiž Bóh pada,
Wokřew će!

Šerbske njedželike łopjena.

Wudawa jo kóđu gobotu w Šemolerjez knižničičejstni w Wudšćinje a je tam ja šchwórtktnu pschjedlatu 40 np. dostać.

10. njedžela po swjatej Trojizy. Łuf. 19, 41—48.

„Wudža-li cji mjelčez, dha budža kamjenje wječščez.“
Tak wotmolowi tón knjez nětortym Farisejskim w šćutczaj
prjedy nalčeho tekstja, jako beču woni hñewni, to Žesuhowi
wuczobnizy swojemu knjeŕej hołdowachu: „Křwaleny budž,
kiž pschidže, kral, we mjenje teho knjeja! Wěr budž na
njejbu a cšez, we wyhołoci!“ Woni ko nejšbu pschew
rosnñewanje tamnyh ł mjelčenzju nawabič, doli, ale ku
wot teje kameje wolihoweje hory ho won podali do zpleho
šwěta a šu swojemu knjeŕej wjele a krajazych „hošana“
šubdžili w zychm šwěće ł mjelčenzju nawabič, doli, ale ku
hacž Izrael bejše jemu hby janošćowal. Tola pak dyrčba
dženka kamjenje nam šubdžaje přewowanje djeržez; kamjenje,
na kotřez šu ko „najnadobnišće a najhorzylče byly na
jemi romie, a tola šo nejšbu smježičez a ł potucze na-
wabič, dale. Tute kamjenje šu Žerusalem, a dźowla
Zionsta, kotraž w najšćubšćim mjeře ł Žesuhowymaj
nohomaj šo wupřisćitrowosje, ale nad kotřez šo bórly
dopjelaj: „A budža tebe jemi řmnač a jadyň kamienj na
kamjenju njewořajez, tehođa, šo ty nejšbu pošnalo tón
čsaj, w kotřemž ty šy domapřytane.“ Wona dyrbi džek
ł nam rěčez, šo by njeprawy, šnitny měr ł domow a
š wutrobom wuňnala a my šo ša prawym měcom
w Křyřtušku Žesuhu hošli. Žehodla:

Padnjene Wože město Žerusalem, šćto wono
naš dženska wopomnič w uczi?

1. Rěždej duški je jenož šachodny čsaj hñady daty;

2. tomuž šo šda, šo steji, tón šo hłada, šo njepadnje;
3. tola Bóh dže, šo by šo tež bješbóžny wobročič
a žiwy byt.

I. 41. a 42. Žesuh w bylsach! Dščće dženska šo
ničto njemóže ł temu swjatejmu městu bližez, šo njeby šo
hñuty šacžut. Křolestwo pschitrody a hñady šej šo hromadu
dalaj, tam spodžimny bječł šwěta štworiz. „Wofolo
Žerulema šu hory; a tón knjez je wofolo swojeho luda
wot nět hacz do wěčnosće.“ (Ři, 12, 2). Rěžeje pod
palmami a šćóđtožymy wošijowymy šćtomami potaje šo
to město pschewo byšćez kaž njewješta Žehowy a kaž wóčžo
Wože. Křste dopomnješni na stare čsajy: Habrabam,
Davit, Šalomo, Žeremiaš a druhy, to šu mjena, na
kotřez šo ženje njejabudže. Žesuh Křyřtušk, dženska šej
wón šam pschew tutym měštom, kotřez je wón tak horzo
lubowal: „Křak hñuto šym ja dšpl twoje džezč šromadžez,
jako pata šhromadžuje swoje kurjaska pod šćidla, a wy
šće njehali!“ (Mat. 23, 37). Wón šnaje šwoj a jeho
tónž a njemóže hñat, hacž ptačez. Tak ptača ratak, hbyž
dyrbi widžez, kať řurowe njewjedro ł řrupami jeho žně
šnjezi. Tak dyrčbajoj nan a macjet ptačez, hby bydžtaj
wonaž widžez hñotaj, šo šu dny jeju drobhe, horzolubow-
waneho, hišćez řtowego džěčsja hñom licžene. Tak
šajozity čšlowjet, kotřez dyrbi jutje jako proščet se
swojeho domu do žubšy hieč: Wšimny tute byly ł wutrobje!
Wone ptača wšćitkin. Wone praia kždej duški: Twój
čsaj hñady šo minje. Ty bohaty, dopom šo na Řomř. 2, 4:
„Wo šazřich ty bohatsřwo Žeho dobročimozje, šćepřimozje
a dohćozakanja? Njewěš, šo Woža dobročimozšez čje

I potuče vjedbe?" Ty, na kotrehož bu czejše pruhomanja pšchitšje, na mešto so storižih na czejšotu, wuzij ju ta, taž wawot cje wuczi: „Wu hwalimy ko tež tuch tšchnoščow“ atd. (Rimst. 5, 3—5). A ty, kotrhož bu i rjanym i darami duha wudobjeny, nalož je t šromadnemu lšpichemu. Ty šhubeny hyno, njetaj ho swojeho zelenja, a ty potutny, njewróčj ho jašo wot swojeho wobroczenja. Hwadnemu cšabrej bjes wuziwanzja nimo bjež dačj, to rěka, f šaplepenju Xraela ho sawijetj dačj. Ščyto bójite, ščyto wječne je, to drje hiščdže swajetj a wječr drje ho hiščdže duš a duš na tošamo dopomniti a jo drje hiščdže čžjelš, ale móž wole f temu a wutrajnošje je štoro šhubjena. Napošledtu pať ho tež wěda a wola šhubitej. Wobacžť bu lóžžy šejini bo f hordemu, knjejštemu a štwjerdnjememu! Šubjeny šawpěšje. Njerodny njemě wjazy, ščytož so na čžinič. Hrečow ščuzobnik šapadnje do prjedawičeho njekšmaneho žiwjenja. „Pšchetóž je-li jo my je šampapščne wolu šrečimny, hdyž čmy pójnacze prawdy dostali, dha njije žadny wopor dale ša hrečči šoytnu“ (Hebr. 10, 26).

II. Dženšo mamy pšched wočjomaj šrudny podawot wutpjenja mešta Jerusalema. Wo ščlowje ho dopjelni, ščytož tón knjes na tulo mešto wěščdžešaje a ščytož profeta Jeseiaš 26, 10 je šrudnej wutrobu storiž: „Ale hdyž runje hjesbóžnym hnađa budže pšchijowjedna, dha wšchaf tola njewutnu prawobofčj; ale čžinja jeno njeprawdnu w prawym traju a njekšladaju na teho knješa krašnošč.“ Ščlób pob woblehjenjom šbudži tajke grawoščje wobedženja, tajkež bu nam w 2. tn. frat. 6, 25—29 wopšifane. Špobžiwje, tamny Jezuš, kiž wšchědnje hwoje „dėba“ na Jerusaleme wolašče, tuch wjele, kiž beču wotščo mešta kšchizjowani, dolež beču hiodiej cžetnyč čžypli, njerunaju ho womi wšchitžy w hwojej šmwjerczi Ščpnu Wožemu, kotrehož bešče lubofčj i njebješ dele hnađa, a je ho tež pšched tym meštom kšchizjowacž dať? Ze 600 000, kotřiž beču ho po šmwjerczi pšchěš murju šmwjetali, njedopomnja naš womi na tón haničny pohrjeb, f kotřimž čžyčču židži teho knješa wobšabnčj? Romžay ščizjadu měr, ale židži jón wot-potafadny; Xitus čžyčče templ šđeržecj, ale tónšamy bu špaleny. Njepotafuje nam to wšchitko, jo bė čžaj hnadneho wušmolenja luda Božeho wotbėžal, a tutón lub Woži wjazy Woži lud byčž njedyrbješče, ale bu šacžijnjeny? Hiščdže dženša bu židži drje lub, ale žadny lud. Žeho njekšmanofčj, njecžijnofčj a njekšwera we wobthadže njeje to wšcho dopjeljenje tamneho šarebo pokroženja Wožeho w 5. tn. Mójš. 28, 64 a 65: „Pšchetóž tón knjes budže cje roščehnacž bje wšchitke ludy wot jeneho kónza semje hačť k druhemu; a budžešť tam druhim bošom ščizjčč, kotřuchž ty nješwajetj a tež niž twoji wotžojjo, drjewu a tamjenjam. A njebudžetš mješ tpmi poganami wotpočjowacž móž, a štopa twojeje nohi njebudže mečž žaneho wotpočžinta; pšchetóž tón knjes budže tebi tam dačj bošajnu wutrobu, wotšabnjenje wočži a šawutlemu dušču.“ Xrael bu šacžijnjeny, hačž runjež junu tón najwobehnišči bje wšchěmi ludami, dopotafuje: Wóh ho njeba ša ščiměč mečž.

„Romžay ho šda, so šteji, tón ho ščladaj, ho njepadnje.“ Konstantinopol, junu najwšchěče mešto ščefčžijnštwina, něť ščlowne mešto Eartow. Mešto křošna žrjetj Mja Šofija, něť molašėja. Tež dženša hiščdže dolečj a nadofčj podobnyč pšchitšadow. Pšchego wšchaf ho to jašnje njepotafuje. Ale wono tola temu tať je. Hymen a Aleksander ščaj šatanej podataj, hačž runjež junu wulžy wobhnaždenaj. Demaš dobudže ščwť jašo lubo, hačžrunjež bešče junu

rjenje šapacžaf (1. Tim. 1, 20; 2. Tim. 4, 10). Wo nětotny, kiž je we wulfej wječje ščaf, horzu lubofčj meč a wjebešy w nadžiji byť, móže ho rjez: „Kať šy ty f njebješ wadnyša, ty jašna šerničať! Kať šy ty na šemju wadnyť, kiž pohawan wotšabješče! Tešobla ščladaj šo ty, hdyž štejiš, so njebj wadnyť.

III. Tola pať Wóh wodže, so by hreščnik wumrjeť, ale so by ho wobročil a ho potuščj. Tež na to potaže naš našč dženšnišči tešť. Šacžrunjež wón plače na to šaplepenje mešto, hačžrunjež ho wón roščłobi na tón wotšwječjenu templ, dha wón tola šašbže do templa a tam wuczi a pyta, hdy by móžno byto, hiščdže nětotre dušče šđeržecj a wumozj. Tať tež hiščdže dženša. Wucžť f potuščje a f wobrocženju žanemu šabacženy a wotřšjenu njeje, tať došo hačž hiščdže dženša traje; a žadny njebudže wot hwojeho Šebóžinta šapšity, kotřyž ho šam do šadwelowanzja njepoda. Hdyž ščyly njebodšabaja, tam pšchima našč Šebóžint ja prut. Hdyžť kiž „čžičhi“ ničjo njewucžini, tam wosnje wón kiž „čžiwlowazj“; hdyžč ščowto Wože jaťo ščodnje šymjo ho njemóže do wutroby šatorjenčj, tam šejini ho wono hamor abo woheji abo na woběmaj šotamaj wotřy mjěč. Wly pať čžymy, jo by tón knjes tať nam njepšchitšof; čženy bebi šamny pruty plečj a jemu šamemu hwoje wutroby šmwjercjčč, taž w šwřčlowimny šmyšljenju, tať tež w šwontownej pščejstojnoščzi. Wutorčaji, ščytož čje wotšwječjewe, ščytož čje f modlenju a f proštwje njekšmaneho čžini. Wšini jecho nuts, kiž tam lud wuczi, jo by tež pola naš rěkaťo: „Wšchitšón lub wšchěšče na nim a poščuchajče jecho.“ Šamjeň.

K-a w B.

Póšnaj čžaj hwojeho domapřanzja.

(Cul. 19, 41—48.)

Ščlób (41): Tať Woži Ščpnu šam pšchitšaje —

Š Jerusalemu blišče
Ššo tral, kiž Xraelščť je,
Ma mešto poščabanofčji
Pať šrudny na njo plafajče,
Wožj žalofčj w duču widěšče
Tu jašnje wuščabanofčji.

Tať Šebóžint storiž želniwje,
Wožj žalofčj hórta pšchitšimje,
Šdyž do pšchědoba šabča.
Ač, pobarmo je šyřkami
Knjes mičofčjny horžymu
Ho šočju wobohščj žaba!

Ač, hdy by ty wšchaf wjedžšo
A w čžaku hwojim póšnato,
Ščyto čži jo hody f mječj!
— Pať potajene něto je
Čži žyle, ščytož na tebe dže;
Ač, f šmwjerczi dječł ty jerečj!

A do templa wón šapšity,
Šdyž w ščimje šwřčatny wob-
šwedžči,
Ščytož hrořnoščj jemu bešče;
Wšón wšřč ščwetine wumjeta,
Kiž šwajate mešto wotšidža;
Dom čžimje mečž wón čžyčče!

Čžaj něšto hižo blšřki je,
Šo štyřnoščj pšchidže na tebe
A wwoje dječči fruta;
Wšž njepšchěčšššš woblehnje
Čže na wšchěč štronach žatofšnje
A f hrečjemaj cje šwta;

Wšž dom je dom wšchaf modlitny,
Ščón hrořnje wotšwječjčje wy
Do jamy mordafšje!
— Tať wón tam šawenje rěčšče
A wšchědnje dale wučěšče
Lud, kotřyž ščłitny njeje;

Ty budžešť wšchubšom tšchene
A f šemi poňaje žranane,
Do čžinta wupšćenje!
Čžaj hwoj wšchaf njefšy póšnato,
Ššo ščode čži je ščitčjo,
Pať něť bđešč wupšćenje!

Tón na nim wšchitšón wšchěšče,
Ššo f mozu f njemu čžičščšče
A poščuchajče jecho;
Pať mečšimžy a wobšeni
Wšes lubom jom' bu pšchěčžimni
A morič čžedža jecho.

Śle, jaśakcojcz je żalostna,
 Nid wutroba ta! ſtwierdżniena,
 So wumozjeria nije je
 Sa ponóbrjenych do śkótcze;
 Nid bżel je weczne potłecze,
 — Kónz to je cżrjdy ſteje!

Jerusalem je ſahinyl,
 Ze ſwój dónt śkótcze dopjelnit,
 — To cżini prawdośc Boża!
 Duż! cżajom wſchitzy wopomámy
 A bżatnje ſwój cżaj pónajmy,
 Sdży bżet je hiścze ſboża! —

M. U.

Jeſusowe hyſly.

(Czt. 19, 41.)

Śwó: Cżini, Śwjeje, jo muu ta, taś cżej —

So Sbdżnik na Jeruzalem
 Ze horze hyſly płaſal,
 Nje hnuj a moju twierdośc ſlein,
 Bóh dołho dośc je cżafal;
 Njeś ſtryſta hyſly cżerja nje
 Dżen b hiścze ł prawej potłecze,
 So na ſwój brzech też płaſam.

Pſched Bohom ſteju w njechnadze,
 Nje jeha huńw cżje kſtołacz;
 Też ja mnje Jeſusy płaſal je,
 Sdże wjeśczi troczi moł dośtać?
 Mój brzech we hyſlach Sbdżnika
 Mł Boża huada wotmyma,
 D njej to ſbdżna radośc?

Nid, w tymle cżajnym pſchewbty
 Mam huńto hyſly ronicz,
 Szo bédżicz ł horjom, njechodu
 Ł wſcheltu tyćcnośc ſhonicz;
 Mł troczi pał cżecze do duſche,
 So też mój Sbdżnik płaſal je
 Ł bédże w kſchizju, nuſy.

Wón widzi moje hyſly wiśc,
 Nid w nozy horja płaſam;
 Sdżoż cżiśczi nje, mój Jeſusy wé,
 Duż pomoż ł njebia cżafam;
 Tón, kiż też nédby płaſaje
 Ł inaje hyſlow dołotcze,
 Szo w prawym cżaju ĩmili.

Sdżoż tudy hyſly wuſhywa,
 Tón junu ródze žnje
 Tam, hbdże ſo wjazny njeptała
 Ł Bóh nam hyſly teje;
 Duż, duſcha, cżafaj ł cżejnoścju,
 Ty pónbżedzi ł horja ł wjechelu
 Njeśes Sbdżnikowe hyſly.

Měj horzy bżat, o Sbdżniko,
 Sa twoje hyſlowanie,
 Njeśes kotreż junu kſajni ſo
 Mł ł nozy rzejcze ranje;
 Tam potom ſbdżny ſajpńam,
 Cżi do wécnoścje ſhwalbu dam
 Sa twoje horze hyſly!

K. A. Fiedler.

Mój modlitwy.

Njebożcziki wyſchđi konſtitowalny radzićel D. Kanta
 w Mnichowje powjeba we ſwojim žiwjenjopiſu też jednu cżaj
 w mozy modlitwy a to ł czaſa ſwojeho dżeczatiwa, jaſo bė nédże
 7 lėt star. Wón tam takje wiſcje:

„Maſch mały bratſil Rudolf bédże wurjadnje rjane dżeczó,
 tudżerjata hjojczta ł bſchđczatymaj wócżtomaj a ſchibale lubońym
 pohladom. Macz jehó po ſwécju zyle wojebiczje lubowajche, a mł
 wſchitzy na nim wiſacym. Duż nadpadze naſcého lubuſchta
 ĩmjerina thorośc a jehó wot noſ wia. Poſlebnj wjeźor bućmy
 my jażo dżyli hewat do tożá pólani. Za ĩſchđach, kał wón
 ł kſchepotazym hłohom žiwjenje ſwojeho dżeczta proſchđcše.
 Cżehodla pjełnitej ko mojej woćzi je ĩſylami pſchi ſpomunjenju
 na tónle dawno ſauźemny wołomil? Mreżaje dżeczó bédże mój
 bratr, modleć bė mój nan. Mł je, jaſo budżiſcše nje tebyd
 bolocż žiwjenja do wutroby tejećhla. Zola ſacuch też tajſi cżaj
 luboścje ł ſwojemu naney taż ženje prjedy, a ł dobom też ł njebje-
 ſtemu Wbdzej, kotrehoż wón proſchđcše.“

Modlitwa ſarſchđju w potajnym je roſa, modleńſte pónacze
 ſarſchđju pſched dżeczini pał ĩkónczny hiścje, ł wotrymaj lubośc
 a wera dżeci ſpódżimnje roćcetej. Sdżecze ł ſ bonom modlitwa,
 tam je prawa cżehnidba.

F.

Bohnowanie kſchizja abo Boża pomoż w nuſy.

Njane powjebaczo ł minjencho kſtitotta.

(Poſtracowanie.)

Poſdże w nozy pſchjėdže ĩnjeni Ħraboſta ł Marju na ſwój
 bród. Marja wjeźerjeje ł nje; potom bu do ſomorſi dowjeźena
 a ĩnjeni Ħraboſta jej rzejny: „To je wot nėtta twoja ſomorſa;
 dobru nóz, ĩpi ſtrowa! Njeabudż ĩwėžu hażnyć!“ Marja bédże
 nad pſchđcżelnoścju ĩnjenje jara wjeſelena a dżalowajche ſo Bohu
 nuteniſcho ja jehó dobroćiwie ſaſtaranje. Poſojnje potom wuſny.

Sdży naſajtra rano wotciżi, namafa nowu winu ł wjeſe-
 loćci a ł bżakej napſchđcžo Bohu. W mēcze bédże jich wobyble-
 nje we wuſtej cżėmnej halzy byto, a jeje ſomorſa njewohlada ja
 zyle lėto Boże ĩkónczto. Tudy na hrodze ĩwēczeje rańcše
 ĩkónczto pſches jejne wołna a wubudzi ju je ſpanja. Marja
 hnydom ſtany, ſtupi ł wołnej a ſlaboścde na rjanu kſajniu pſchđ
 ĩwojimaj woćjomaj. W ſahrodze roćcđju kuchinſte ſelinu, kējejadu
 rđżiczi a ſabowe ſchymy bėchu polne bėlych a cżėwjenych kēczic-
 tow. Na druhy ſtrowu pał ſelenajcše ſo pola, tam a ĩem bédże
 kſłėdny lėk widzeć, tam a ĩem ſtejadu luboſne wjeſi. Słóncznje
 njejowacchu dalote horz ł wobſornej módrinu. Marja kēcžo
 ſwojeho miłocżiwego Boża ĩwoleſcše.

ĩnjeni Ħraboſta bédże Marji lubowazna, ſtarocżiwna maczeć,
 a Marja ju lubowajche a cżinjelche rada, ſchđż móźelche ĩebi ł jeje
 woćow woſhlabacz; wona njećafacše na kaſanje. Wbiſcše teho bédże
 pobożna a ponizna a ſpodbđcše rada do ſchule, hbdże niż jeno
 pſches kſchđczjajansku wućbu Bohu bėle a lėpje ſpſhrawajche a
 ſwoju wutroba ja wđchito dobre bżet a bėle ſahorjeje, ale też
 w drubich ſchullſkich pſchėdmjetach, w cżitanju, piſhanju a lićzdo-
 wanju rjenje potroćzowajche. Wo ſchuli pomohajche we kuchini
 a ſahrodze, ſo by bđelaj pſchwmuſka. Sdży bėchu tute bżela do-
 ſonjane, dżelche wona łe ĩnjeni a ſchrylowajche a pſchėbđcše tam
 a poźkuchajche na jejne wolonne a pomożne pawjebanija. Poſd-
 žiſcho wuſnjejeje tam jejne też ſchđż a drube ſchwadziſcše bđela.

Marjina draſta bédże pſchđwajna a dobra, każ jej pſchđk-
 ſchđcše. Njećebawuſcchu pchdu njemóźelche ĩnjeni Ħraboſta widzeć,

ale prajechje čajto: „Šcho pomha hołam, hdyž ho wošpewje na psychnje dračaja? sa buraw hi wone knjejsje a sa wošpewnych wołstam wone tola hubjens; stórcznje ničtož wo nje njerobži.“
 Marja roščejše pod wošpewbnowanjom rołomnje knjenje a we swojjej hrěnjej dračejše wo wone wotras njewinowateje, poniznje knježny. Seje ličny čžewnjewelčejtej ho pornjo rōži w jahrodže. To drje jej nětotažkuli sawidžejše, kotraž bēčje psches reje a druže nepročnizi wošpewnyk.

Wazyj lēt bēčje Marja pola knjenje Šrawowškej šożownije žywa była, hdyž tuta čžejšo sčyori. Marja wotkłada a lastara za swěćenje, kaž swoju pramu mač. Wona nōt njeje wšchitož idolowajše, šchtož mohło ju swěćić abo jej naprěki bčej. Tębo dla njewjelčej knjeni nitošo roščto wotkolo ho, bžyli Marju. Za hrdajše žyle nožy pschi jeje ložu a podawašče jej, šchtož hebi wona žabačše. Hačž tunje bēčje knjeni doše čžajny šchora, stararše ho Marja pšchego jenak swěćenje a rōdnje na nju. Knjeni Šrawowška widžejše tute jeje džęczajz lubość a žohnowajše tōn džen, na kotrymž bēčje Marju i hebi wšata.

Tunu w špynje nožy bi i šchorje hōrje a wona žabačše hebi čžaj. Marja jōn šhwatōžaj pschitowana a pschinjeje jōn do loža. Knjeni ho napi a rjeftny potom: „Kuda Marja, ty wjele na mni čžinišć. Moje džęčo nje nječy lępy wotkłada. To saplaćž tebi Wōh! Me tež ja nječam do njepłaćajne wostajćej: hym we wotkafanju tež na tebe špominu. Lubość drje ho njebōžži saplaćaj, ale ty špomišć, jo nječym njebōžajz. Za hym tebi nęčto wšete wustajaju, jo tebi šhuboda nječy žanych šożownjow pschi twojim lastaranju čžiniła. Po mojej šmjerćži šwonišć wšchito.“

Marja wšafajše a proščejše, jo tola njehata wo wumrjęču rēčejč; ale knjeni prajejše: „njepłafaj, lube džęčo! šmjerć njeje ta štrajčnja, kaž ho ša. Wona naš i jajima wumōžji, w kotrymž pschewjowamy a wotewraja nam wrota do krašnišchego šweta. Za ho wješelun, jo skoro teho wošladam, do kotrehož hym wērita, byrnje jeje njewidžata. — Ty paš, luba Marja, wotkaf pobōžna, lubuj Wōha i žplej wutrobu, njecžiji ženje ničo šte, ale prōžuj ho pschęžy sa dočym: potom budže tež tebi šmjerć nęhdu lošta a ščōbta. — To njeje ničo štrajčnje, wot wšchitajš čžewnjewow wumōžony wpeč a i špwičemu žimjenju pschęč.“

Knjeni Šrawowška njelčejše šwitiła a džerčejše šchizj w rufomaj, kotraž bēčje drjewjany, ale jara rjenje wudželanu. Se šwitiłani pobōžnje hnuicočje toščejše wone tutōn šchizj a prajejše: „Nētō hityčje widžuj swojeho Wumōžnika w tutym inamjenju, ale bōčny wošladam jecho wot woblića i woblićiz. Hačž do teho čžajša dopomnija mje tuto drjewjanu, njebōžpōłne inamjo na jecho wšata lubość, i štotrežj wōn tež ja mnje na šchizju krawojšejše, woblićdn, swoju hłowu poškili a wumrje. Na meni bēčje wōn mōj najlępišć pschęčel, to wem i nahonjenja. Najščōbše ho- bžinski mōjeho žiwjenja šu te, štotrež hym w rošpominanju jecho pschitkaba a jecho lubośćje hačž do šmjerceje, we mošbitwje a wutrobnym roščerčowanju i nam pschęčiniła. Sa naš čžlowjowet njeje ničbže druidže šbože, bžyli we wērie do njebo a w dopeljnenju jecho šlowow. Šchizj ho w čžewnjewju jemu dočewjanju, njewōstaji naš wōn ženje bjes ščōbšeho potroščitowanja; a tak namačam tež ja w jecho ščewadž nētō swoj pschledni wotšchit. Wōn prajejše swojom wšchōbnikam: We mojejho Wōtja domje je wjele wobydlenjow; hdy by temu tak njebyło, dha byšć i wam rjeftny: Za du tam, wam mēšto pschitowōwōž (Zan 14, 2). — Za hebi myšli, jo je tam tež ja mnje mēłno pschitowowane. Wōj Knjes bje a mje wōta; ja i wješelofčuju du.“ Wona poča bōle šlawość, Marja sawoča lubi a pōšła po knjeja duchownoho, kotraž bē šyori hžom prjedy se štramentom Wōžeho wotkafanja doma šastarał. Knjes šaraj widželi knjeni „požohnowanje“ a špewalče na to žyrtwiniše

mošbitwy sa mrežajžyč. Šchęčje junu wotewri knjeni Šrawowška swojjej wōči a jeje poščebnje šlowa bēču: „Knježe, do twojego rufow poručam swoju dušku!“ Wōry na to pobōžna, božabojajna žōnšta čžije wušny. Marja plafajše taš horze šušly, taž teby, hdyž pschi čžete swojewe mačerje šlečejše.
 (Pšchichōdnje dale.)

Wšchylake i bliska a i daloka.

— 10. nježelu po šwiatej Trowizy, jako na wopomnjenškim dnju šromadžurje ho w našich Bōžich domach kollektu a mišionštwu mjes židami. Mišionšci ipiš nam šwiatej škut mišionštwu mjes židami na wutrobu položi, jo byčny swoju rufu wotewriš ja wbohi šakljewny lud, jo by ho wbročšit i pravemu Mešjašej. Wōn ta psche:

„Tež w tutym lęče našć ipiš 10. nježelu po šwiatej Trowizy wōn dje do wožadōn, jo by tōn džen je šwōjim jara šhynim napominamym dopominjom na šanęčenje krašnišchego iweščto luda jich i dobom na to dopomnik, jo čže ho Wōh jašo nad swojim ludom šmitič. Tōn wulki lękar tu je, žiz mōje pombač a čže pombač: Šeluš Šhynišuj; wōn ma tu šatku za štu šchōbu Šraela: ewangelijon. Čžeho dla džowla Zionšta njeje šahojena? To njeje jenōž mīna wutrobow štwjerdženošč židowštho luda, kotryž lękorja wotpolaše a hebi myšli, jo žalby njepotrjeba; teho je pschēde wšchēm wina, jo maja šchęčžijeno taš malo mišionšthego šmyšljenja ja židow. Šak malo šu wōni w tym nastupanju wot Šewša nawulki! Škajle bēčje jeje šmyšljenje? Wōn mējejše šobucžętpjenje se štaženjom luda — „jemu bēčje žel teho luda“; wōn mējejše nadžiji sa šwōj lud — „žiz šu wulle“; wōn mējejše mošbitnu sa nič — „proščejše teho knjeja tych žnjow.“ (Mat. 9, 36—38.) Šby bychu wšchizy jecho wučomnizy šojte šmyšljenje pschęčōm židam mēli, by Šraelcj bōryj pomhane było psches jecho lękarja!

10. nježela po šw. Trowizy ma pošutne myšli w naš šbudžić. Naprjedy w tej myšli, taž šaraw lo wupraji: „Wōni šu roščtamani psches jich njewēru, ty šteičišć pak psches tu wēru. Nje- budž wšchto šmyšljen, ale bōj ho. Mjeje Wōh tych pschitrodženyh šatōjow pschewjowčejč, jo wōn šnadno tebe tež njepščepuščęži!“
 Potom pak tež w pošnaczu teje wōni, žiz hmy my a našci wōtōjow psches šożpitanje židow na ho ščōžili. Čajte myšle čžyle wutrobu wotewričej za našu proštwu: Šomhajčje mišionštwu mjes Šraelcom, kotrež psches wopokafowanje luboščje šhryšljewoje čže našdu wīnu na židach šojte dobru žęčinič a psches předomwanje ewangelija šchōbu Šraela wušpōčej!“

— W Šhryzi, hōžej našci wožay žižom psches leto wojuja, šteji w tu šwitił jara šhynje. Šplah Wōhęhe, — taš rēta tōn ščęžaršiji aštrawški lud — ho wšchudžōm ščęba a nēmšje šahy- dlenja wupuščuju.

— Poščebnje powjesečje dawoje nowe wušlaby, jo i mērej mjes Knjeje a Šapaništji dōbšje. Šchizj čžydu ho jebanaja roščić, je přičidnta Roščewelst šu to škutlōwal, jo bychu ho njewuščejše šajw wuruwal.

— Knick ščōzōr je šwojemu lubej nowe štatne šarjadowanje na narodninač swojeho šyna poščęžiti. Čak budže rufu lud nētō tež hęmu wušpōčič, žiz ma pschi wuradjenju krajnyh šatōjow šōbu rēčejč. Š tym Knick tež konštituziju doštanje.

Zališče dobrowōlne darj sa wōbše armeniške šyrot.

Wšches knjeja šarajza Knizju w Buzekach:

Šch. w Š.

5 hr. — up.

W njenje wšohlich šyrotow wutrobnō bžaf.

Ščlčž, rebaktor.

Porjedjenje: W ščel. 34. čž. čžajz 2. šlowo 3. šchuchčji: šwōčuj.

Sy-li spówał,
Pilno dštal,
Strowja ó
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napój móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Préz apaf méry
Cerstwoś da.

Njeh ty spówał,
Swérny dštal
Wšedno dny;
Dšni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoá ty.

Z njebos mana
Njeh ó khmana
Žiwnoś jo;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pódá,
Wokřew ó!

F.

Šerbske nježelške łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjz knjižicijšcešetni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlétmu pšchedplatu 40 np. doštačš.

11. nježela po swjatej Trójicy. Lut. 18, 9—14.

Dženš tydženja šmy šo dopomnili na wutupjenje Jerusalena a šmy widželi, šo štaj hordosć a wutrobom twjerdosć Židow do hubjenstwa a njeboža pščinještoj: pšchetóž woni njehacu tešo knjeła pšchijecš jako šlubjeneho Mešiaša. Tón knjes pat, to derje pšnawšči, wupraji tamne wšchćenje, kotřz mejadny dženš tydženja ša tekš. Wón pat bš tež pójnal, š wotal bš tuta jich hordosć pšchijšča, mjenujaj wot tyč, kiž myšlachu, šo je jich žiwjenje došpošne, tak š mošl Bóh šwoje špodobanje nad nim mečš: to beču cši farišejžy a wšmanowčeni. Tón knjes pat wšchudjom, hđžž meješke š temu škladnočš, pšchecžimo jich myšli wojowosće, kož to tež widžimy w našim dženšnišchim šlowje, kotřz rečži:

Wo farišejškim a wo žloniku.

Wo farišejškim rečži Šbóžnik, potajkim wo jenym tyč mužom, kiž myšlachu, šo šmeja junu wšče šbóžnočš. Wón nam jeho potaša, tak wón horje bš do templa, šo by šo tam modlił. Ale takja bšče to tola modlitwa! Wón nješchidžš, šo by š wutrobu šo modlił, wón wšchal njeje šebi wšedny, šo dyrbał jako hřečiny cšlowjel ponižnje šupicš pšchod wobličeš šwjateho Boga. Mš, wón pšchidžš, šo by widženy był wot cšlowjelow; a w modlitwie njeprošy Boga wo wodaceš šwojich hřečow, nš, wón wšchal myšli, šo je šam wščeš šwoju móž šo hřečow šladat, a tak w šwojich šlowach šam šebje škwali, šbóž praji: Ža šo cši džakuju, Bóžo, šo nješšym jako druyš ludžo, rubježnyž,

njeprawi, mandželštwokamarjo, ani jako tónle žlonik; ja počezš šo dwóžy ša tydženi a dawam džekafš twot wšchego, ščtož mam (11—12). Móže šo hordosć šwjatnišcho potašacš? To njebšče modlitwa, takšuz ačeš tón knjes mečš, a tešobla wón tež praji: Ščtož šo šam powyšćuju, tón budžeš poniženy (14). A tola, njenamata šo tajše farišejše wšchćuješ tež hiščeže dženska mjesš nami? Tón knjes je drje š tutym pšchicanjom nam prawje potašacš džylš, tak nješmš byčš pola nošš a šo dyrbimy šo hordosće šladacš; ale tak hušo drje šo hiščeže dženska praji: Ža šo cši džakuju, Bóžo, šo nješšym jako druyš ludžo! Šak hušo šo štawa, šo cšlowjel myšli, šo tež wón njetřeba Boga wo wodaceš hřečow prošyčš! Šak lošto šo štawa, šo cšlowjel bšes šchecžijanštežeš lubosćeš š wšššym šozpimanjom šlada na šobucžowješa, kaž tam njemajš na žlonika! Tajš cšlowjel špota drje šo šamolnočš š šwojim cšimjenjom a žiwjenjom; ale wón šlada jenož na nešotre počžinki, kiž ma, šabudžeš pat pščiš tym, tež ledžšowacž na šwoje hřečy a pšchšupjenja, bšes kotřžyž žadny cšlowjel njeje. Tuta hordosć pat potom tež dobre šlody njepščinješeš, pšchetóž wona cšlowjela šawjedžeš, šo njeby bližšowacž ničešo dobřeho dowřitš, šo by jeho bšes šmilnočšeš šudžitš, šo by na njeho še šazpicžom šladat. A pšchš tutu hordosć bywa tež štejišćešo tajšeho cšlowjela pšchšo cšješčeš a hubješćeš; pšchetóž cšim dšžeš hordosć w cšlowjelu wštanješ, cšim wjetřičiš budžeš tež hřečš pšchecžimo Boga; a cšim dšžeš cšlowjel wot Boga dželeny wštanješ, cšim bóle namata šo šašo nowy hřečš do wutroby cšlowjela; a cšim dšžeš je cšlowjel we šwoješ hordosći wštalš, cšim cšješćo budžeš

jemu też, ho saho na prawy pucy wrócić. Derje pat f najmenšca ja teho, kiž ho hiščezje w prawym czašu wróćo namata f swojemu Wozu; tón pak, kiž wostawa w hordolci a w hrěchu, tón dyrbi ham na hebi šhonicz wěrnocny šlowa: Šchtóž ho ham powyšujuje, tón budže poniženy.

Tón Knjes pak nam tež tudy pokazuje, kak dyrbimy ho f Wozu mobiliz, a tehdla wón w pšchirunanju wo zlonitu rěči. Wly wěmy, wo zlonizy pola šlowo jara czelezeni njeběchu. A runje jeneho f nich staji tón Knjes fariješkemu napšchecziwo, bo by jim a nam potašak, so pšchod Wozom žane pobladanje na parščonu njeje, ale so ma Wóh swoje spodobanje nad hrěščnikom, kiž pokutu czini. Šaj, wón bě hrěščnik a wjedžišče to też, tehdla wosta; našdala stejo a njechajče tež swojej wozi f njebjegam posfěhnuć. Wón w swojej ponižoczi myšči, so je jeho hrěch wjetšaji, hačž so mošt Wóh jemu wodać. Wón nješpita ho famolwječ, ně, wocho, šchtóž wón praji, je: Wóho, budž mi hrěščnikaj hnadny (13). Šchtó leži wšo w tutym šlowje! Wěra do Woha, pšhračow, je so wón hrěščnik, nutrna proštna wo wodaće hrěchow, niz pak dofaž je wón šej to pšchod swoje žiwjenje šastužič, ně, Wóh čyžt to czinicž fe hameje wótzowkeje hnadny! Tuta rjana ponižocny ho jemu pak tež hnydom mutuje; praji tola tón Knjes wo nim: Tón džěšče ja praweho do swojeho doma pšchod tamnym (14). Tu wiđimy, kak mamy ho też my w swojim žiwjenju šadzeržić, hdyž njechamy jenož šchěleczjenjo rěčaz, ale tež być. Niz hordži kaž fariješki, pšchetož my wšchak šmy wšchitzy hrěščnizy, ale ponižni dyrbimy być; w každym czašu dyrbimy ho dopomnicž, so našcha móž njemóže dobyć, ale so tam horjelach w njebjegach tež našč Wóh bydli, šotrehož hnadja je wulka a je ta šama wostala, kajkaž běšče w prjedawšich czašach. Ponižni dyrbimy być a dyrbimy ho dopomnicž na swoje hrěchi; a mobiliz dyrbimy ho f swojemu Wozu, so by wón tež nam našče winy wodać, to njebyčny wusamkuzeni byli f jeho wěczneje dominy, ale so byčny tež my měli swojich dušchow šbóznocž. Niz hordži, ale ponižni, pšchetož šchtóž ho ham powyšujuje, tón budže poniženy; a šchtóž ho ham ponižuje, tón budže powyšchenu.

Ja žiny šym a wumrjecž čžu
Bo twojej šwjatej woli,
We šbožu a tež nješbožu
Mój duch čži f wšchemu šwoli.
Šdyž pošledni czaš nastawa
A šmjerezž ho fe mni pšchibizja,
Mój duch je jara šnadny,
Šdyž dale rěčezž njemóžu,
Dža f njebyu pomhaj šdychajenju:
Ač Wóho, budž mi hnadny! Šamjeni.

W. we Ł.

Dwaj njejenajkak kemšerčerje.

(Lut. 18, 9—14.)

Štób (608): O žew, šwěto žiwjenja —

Čtaj njejenajkak kemšerčerje Muz, fariješki našladny,
Na šchězežay wošaj kemšerčerje, Šam je šobu je špotožny;
Niz do templa tam pšchibžělčajtaj; Šso stejo šchěri hordolnje
A pšchod Wozom ho modleščajtaj; A naduwa ho wošidnje:

Ja ho čži, Wóho, džajuju,
Šo njecunam ho žanemu
Wot wšchělich hrubych hrěščnikow
A tež niz temu f zlonitow!

Ša tydženi dwóžay posčuju ho
A dawam ho žanemu wot wšchego
Ja famoženja swojeho
Do templa tudy twojeho! —

Pat zlonit stejo našdala
Do njebjeg wozi nješběcha;
Wón na wutrobu hładowo
Še w swojich hrěščach šelnał ho.

Budž hnadny, Wóho, hrěščnikaj
Mi! — prošy f proštwu pokorneje;
Wšchod šwjatej Wózej prawdoščy
Wón šhudy steji f hanitow. —

Ša praweho dom wróćić ho
Wšchod tamnym zlonit wyškajo;
Wón wodaće je namafak
A hameho ho Wozu da! —

Tak Šbóžni nam našč pokosa,
Šchtó myšł je jemu špodobna;
Wón hiščž famoštwalerion;
Ma lubo šhudyč hrěščnikow.

Ač, wutřym šprawnu ponižocny;
Š njei šhowne pšchibžiče špofolnojčž
Do dušče, do dušče je wštolno,
Šo prawdoščy f hnadny dostawa!

A žiwjenje je šbožowne,
Šdyž hrošne šhynie hordjenje;
Šlej, njewuščni šmy hrěščnizy,
Niz wšchědnje f hnadny žiny šmy?

M. U.

Ssamoprawy a šhudy hrěščnik.

Indianat a bėdy bėščajay pšchod prawowanje, wot wobeju hlyščane, f pšnacaz swojich hrěchow pšchijščaj. Wóry bėščej tón Indianat hnadu Wozu wěrijay šastužičaj a raboćč a mēr ho jeho duški dosta; tón bėdy pak njemóžeje došgo tute hnadu šastužičej. Wulki štył a štaročeje jeho čijščičaju a jeho hnaldo do šabwělowanja poněrjadu. Kaš fe swojim bratym pšchězelom ho šektajo jeho ho prašchěče: „Šchtó to je, so dyrbi ja tał došgo pod teje czeju swojeje wutroby šhobžič, mjes tpm jo šy ty tał bėdyč troičt namafak?“ — „D bratije — wotmołwi Indianat — to čžu čži prajčej. Wozay šeršcha pšchijščebšaj čže čži nowu šwětnu barič, ale ty šama šwětnu šwětnu wobšladaju pšchijščaj: „Ja njecunam, moja šwětna je wšchak hišččej prawje dobra; ja wěruju, so wona hišččej došgo džerži“. — Potom wón tu nowu šwětnu mi pošficka; ja šwój šary šabat wobšladawčej praji: „Tón ničo wjazy hėdny njeje“, a jón hnydom přez čijščnywšči ja tu nowu šwětnu pšchijšijam. — Tak, bratije, ty nojprjedy špnyučej, hačž njemohla šama twoja prawdoščy čži hišččej šwětnu šhěčič a ju njecarby pšchěčič. Ša šhudy Indianat pak žoneje njeměčach, duž ho też naměčeje šradowach, hdyž ho mi šhynšičuowa prawdoščy pošficka.“
Zej. 61, 10.

U.

Hrěščnik.

Duchowny Naušchenčak Šberšeldiš nas šhoreho wopytowachče, šotryž pšchětač njemóžeje, ho f najšwětljichim wučajam jašo najwjetšeho mjeje wšchěmi hrěščnikam wopšhłowacž. „Tak džej je wopravdže wěrnó, šchtóž šym wo Woš šhěčaj?“ prajchče šwětny dušchowpštyt. Wšči tyčte šlowach ho šhory pošbėnywšči džechje: „Šchtó šče wo mni šhěčičej, šmjes duchowny? Mi njemóže ničtů f prawdu ničo še wumjetowacž.“ A něto ho šone předy tak ponižny hrěščnik do wušbėhowanja swojeho šaribženeho žiwjenja a hěrič šwarow na swojich njepšchězelow a pšchibžebnikow rošhori, šotřič džej bėču jemu je štm pšchibžebjenjom šchawdu čimli. — „Niz wot njepšchězelow a pšchibžebnikow, wotmołwi Naušchenčak, „ale wot Woš hameho šym ja to šhěčajak, so šče Wly přezja tajki šy člowječ, ja pak něto berje wiđu, so Wly šam to njewěričej!“

U.

Ali hręšcničkej budź hnadny!

(Lut. 18, 13.)

Ja, żywaty Božo na niebju,
 Raź zlonil sieju s dala;
 Eso tebi bliżić njewoerju,
 Mje moje hręchi pala;
 Na wutrobu, na hręchow žro,
 Ja kacaparotnje dyru ho:
 Wi hręšcničkej budź hnadny!

Esym polny brudom, masany,
 Mje trumble hręcha kryja;
 Też horyt hym a wuřadny,
 Wi styje w duřdy tyja;
 Esee woči řěchynč njestawju,
 Ja k Wožu jeno řěchynu:
 Wi hręšcničkej budź hnadny!

Drije hōdny njeřym hręchow dła,
 So mje tu jenja nořy;
 Za wem pař, jo Woř hnadu ma
 Sa hręšcnička, kiz prořy
 We wěrje, prawej potuře,
 Eso džeřo řěryta prawdoře:
 Wi hręšcničkej budź hnadny!

Haj, wučiřić mje pšes řěryta krej,
 D Wožo milořćynju!
 Za dowěrjam ho Ešōžničkej,
 So pšes njeho hym žywy,
 Duž w żywjenju a wumrjećeu
 Za we nim k tebi řěchynu:
 Wi hręšcničkej budź hnadny!

K. A. Fiedler.

Wudźeljeće řěčnecne pruhji.

Zemu njeźelu po předowanju k dwōřesmu předarkej Stōđe-
 rej w Barlinie prořty burři muž s wołowořće meřta sastupiwšy
 4 tolerje (12 hrinnow) na bido položi, prajizy; „Knjes dwōřiti
 předarjo, Wy řeje s pšchedřudu Barliniteho meřčesauřteho miřion-
 stwa a řnajeće jato tōn wěřće dořć řmjerćřudnych řiwōřow
 w Barlinie! Za Wař prořchu, jo byřćeće wot tyřle 4 toleř pšči-
 chodne njeźele dali po jenej řěčnecnej pruři do hręchow
 řiwōřy padacž. Zo pščeju s wutrobnej džařownořću ja řohno-
 wanje, dřenjmiřchu njeźelu s Walscheho předowanja dostate!“ —
 Stōđer džeře! „...Ně haj, to čhu jara raby wořtaracž, ale řař
 wulka dyři bje řěbny ras tale řěčnecna pruřa byč, luby mužo?“ —
 Tōn bur mēnjajeće: Njech kōžda tale řěčnecna pruřa nēbže 50
 pjenjeřtow wučińi, pšchetōž hjo tōne řnadny pjenjes je wěřće
 dořahajy, so tu a tam jato wutrobu řiwjeřelaga a wořčewjaga
 řěčnecna pruřa řtuhje. Knjes dwōřiti předař to wořtaracžej
 pščiřubi pētnemu mužej, po jeho wuřtawanju činić. — Hbž bjeře
 ho potom 24 njeźel pominja, bjeře tež woprabwže Barliniti
 dwōřiti předař 24 polhrinnow jato řěčnecne pruři řiwōželowal;
 ale niž jeno to, wōn řam bjeře tež runje řař wjele řěčnecnych
 pruřow abo jich řiwōřće wjele wjazy dořtawal. Wōn bjeře řař
 wjele „Saplaće Wōh!“ s hnuřte wutroby řimel jato džař řobu
 domoj wjač. Wōn bjeře řař wjele bjeřćewnych wołicow
 widař, po kotrydž s jenyń dořom pšči jeho wopyče a tym darje,
 kotryž řičćić řiwōžiće, ho řěčnecna pruřa rořčerjowalje, so
 wōn k temu rořpudnjenju dořpi: Wā, kajte wjeřele ho mi teľe
 řěčnecne pruři dobrořćewneho bura poličćale! To řebi jato řajnru

řařadu ja żywjenje řtajič: kōžbu njeźelu dyři dale ře řameje
 twojeje mořnje řařa řěčnecna pruřa do řhudeho doma abo tyřč-
 neje wutroby padnyč. Wotmyřlene! wutonjane! A Stōđer njeje
 pšči tym wořubnyč, ale řěčnecny, kiz ho jecho prořcha, s hnuřtej
 wutrobu řijeje: „D ja hym wjele wjazy řěčnecnych pruřow do-
 řtawal, dži řiwubawal!“ — Wzi a čžiń tehorunja! Wěřnje pař
 řebi pomjatkju: Wōno njewyři bjeřćewny ras potřimiczi bječ,
 kotryž jato řěčnecnu pruřu wudźelječ! Wutrobne, dobrořćewne
 řlowo mōže tež dořć wulke džińny řtawowacž. Wšchetōž
 kōžby je ja lubořće a džeřbranje pščiřtupny. Walsche řony, wy
 lubi mužojo, řu řnane hjo njeźele doľho ho ře řarowčeu a
 džeřom hořpodařtwa dēdowanjeř ho tyčćewny wobarale pobe wščejej
 mōžnej čžeju pšči malicž pščiřćach řiwōjeho domjazeřo powoľanja,
 a wam njeje do myřlow pščiřćo, s džeřbjeřnawym řlowom řěčnec-
 nej pruři do jich wuřte padnyč bacž, nēbže prajiwšy: Staruřćta,
 řčto dha řař řěchynčejč? Wōj, polož řiwōju wutrobu a wuřypaj
 řiwōje řarowčće tež ras řařo pšchede mu; hym čži to wšćař
 pšched wērowanřtu wotřarjom pščiřubio, jo čhu wšcho, wjeřele a
 horjo, s tobu džeřić! — D kajte džińny řamōže řaře dobre řlowečto
 lubořće a džeřbranja řtawowacž, řař řamōže řabwyč a řpōřnyč
 pořublicž a — řeřbēacž! — Ale tež waldji mužojo, lube řony,
 řu řař derje řař wy pščiřjomni řa řlowo praweje lubořće a maja
 hujto, hbyž wodnjo tu a tamnu čžeřtōu a pšchedymnořć w po-
 woľanju řhowniřći na wjeřčor domoj pščiřubio, njeřčto řař mjerřaje
 a hōrte pšči řebi. Wā! teby s miľe řěčnecnej pruři lubořće
 pščiřćewšćy dajće waldim mužam s lubořćewym pomjantjom
 řačće, jo k waldje řtawje domiřnu maja, a so je wam hač nai-
 lubiřcha wēř, s prawej, řiwēnej řarobliwōřću a dořtawu wšče te
 mořčćewjenja řiwuřćawowacž, kiz džiřchju řo wob džeř a na čole
 waldich muž řhromabječ. — Wā, řiwjeřćew to wšćitzy, kotřiz
 čžeřće řewōřni bječ: Wudźeljeće řěčnecne pruři.

U.

Žohnowanje křřiža abo Woža pomož w nufy.

Rjane powjedacžto s minjeho řěřtowa.

(Wotraczowanje.)

Knjeni Ğradowřta bjeře w žylej wotlořořći řnata a lubo-
 wana a wořbeře řhudič čžeřćewowacu we njeje řiwōju řtaju dobro-
 řćektu. A řeje pohřbjeři řečhu ho wulke čřiwōy řtaju řhromadžite
 a mnohe řyřy řapacju na jeje row. Tež wjele wořebnyč pšči-
 wuhnyč bjeře pščiřćo.

Hbž bjeře pohřbjeřna řiwatōžnořć dořonjana, řu na hrowže
 řnjeneje wotřawanje wotewřene. Marja mējčje řam 2 tyřaj toľeř
 wuřtawaj: dař mējčje řo dnja wuřtawacž, hbyž řo wotřawanje
 wotewři; žyle pjenjeři dyřjeře dořacž, hbyž řo wuda. Wšče
 teho bjeře jej dořwolene, jo řimē řebi je řawořtawnyč wēřow
 jebny řuřč k wopomjēčju wubracž, kotryřtali by řo jej po dořwym
 rořmřilenju řpōdoľ.

Mēřotři wujōjo a tež čety hrowje řhabacju, so ma Marja
 dnaj tyřajaj toľeř dořacž. Mēřōřće řemjanři dořajcu řo, so naj-
 dořžići a najwořebničji řuřč s Ğradowřćynneho řawořtawajřtwa
 řhubyja. S řajenej pščeřćewnořću počacju Marji radčić, řčto by
 řebi wubrala: „Člej, tebe drařtu s dořweje řiřy s piřanym řēčieč-
 kam! Wōbřhabaj řebi ju jeno prawe. Mōžićić řo řaře, so řim
 pōdoľne wjazy njenamatař. A řař řuřta a tořta je řtwa řida.
 Ra drařta řama řeřti. Zo bjeře řwařna drařta njeřōbeje čety.
 Mjeřćichu niřby njedořtawajč. To by řa řebje řwařna drařta byřa.“

Žebny s pščiřtawnyč pščiřubio, řarj wyřć bjele wščeřo
 řajenja, prajēje pař: „Zale drařta řo řa Marju njeřōždi. Nje-
 bajće jej toľa řaře wēřy. Wšče teho nima ničto do teho wēčćeč.
 Nječ řebi wōna řama wubēra.“

Wošebne knjeŕki hladacy ſa jeho rěčz hrojnje na njeſo a radzacu Marij ſaſy paſ to, paſ tamne. Marija bęſche woſt jich radzenjow a woſhenjow ſaſ jawerzcana a njeuobędeſche, ſcho by hebi wubrala. Pſytnyſchito; to, rzejny ſaſtojnſk, kotrzę bęſche woſkaſanje wotewrit a woſojwit: „Marija je ſkuda bęſygrota. Moja winowatołcę je, ſo ſo po njej horje bęru. Tu ſy wſchelaſe woſebne węzy, ſe ſtoſa a drobich famuſchſow. Njenuj Grawdofka chęyſche, to ja węc a to woſkaſanje ſjawnje dołcę wupraja, Marij nęchto ſamofatnyſch, ſchoż je wjele winoje a ſchoż može jej je w nuſy pomoz byčę. Teſo bla dom Marij cęab, ſo može hebi roſkločę, ſcho chože hebi wubracę. Njech wona jutje ſaſo pſchidęže a nam praſi, ſcho chože, a potom jej ſo a piſchepobam.“

Nęto ſapoczędu ſo ho nowe radzenja. Grawdofka ſuchafca radzeſche Marij, ſo by hebi ſtoy pſjeręchęſy ſ dejmantowym famuſchſow abo wajaſow dobręch woſebnych parow wubrala. Stary ſahrodnik męnjęſche, ſo by ſo ja Mariju najlępie mały wobraſt njeboheje knjenje hodſit, kotrzę bęſche do ſtoſa a dejmancęſkow ſaſadżęno. Szęluſobnyſch pſchitawnych paſ woſkuczacędu, ſo jich knjeza nęduj njepręchidędę, ſo by hebi Marija nęchto tajſe wubrala, ſchoż tajſe proſę hęzy noſbęcę njęchmędę.

Najaftra ſlejacędu herbio laſz ſwadze pſchitowani a woſebje woſebne knjeſki njemędędu wotrie dołcę na Mariju hladacę. N Marija jim praſjeſche: „D moje hnadne knjenje, ni njeje wo to cęmęčę, ſo bych nęlaſiſy drobu węc ſ wopomnjenęcy doſtata. Też najſnamoſiſta węc by ja mnje najuwjeſędu waſnoſcę męka, dołcę je wot mojeje dobreje, lubeje knjenje. Wona je mi taſ dołcę pnjeſę woſkafata, ſchoż ſo jeje ſaſkuziſta njeſęym. Dołcę jaſch ſknjezi hebi ſwadobudnje wuſwotołcę, proſędu wo drzewjany ſkęſj, kotrzę hnadna knjeni pſchę ſwiojim męrcędu w rukawj dęrzejſche a kotrzę je je ſwiojimi poſlebdnimi bęſſami a ſe ſwiojim ſnjęctynęu potom macęzata. Te budze mi najlubſche wopomnjenęta a dopomnja nje na jeje poſlebdnje napominanja, kotrzę je ni jeje męrcęzy rōt wu- praſi. Sdęż ſo po tyche napominanjaſz ſadżęny, moſęu ſto a drobe famuſchſi loſy wſtaſaję. Woſobnoowanie njeboheje knjenje budze potom na mi wotpoczędu ſa.“

Te proſtwa ſo wſchitim jara ſwadobafche a ſhwalacy jeje pobożne ruſwolenje ſ wjele ſłowami, hačęrunje ſo we wutrobie temu knjeſęcy. Ruchafca paſ praſjeſche duſy pſchę wonicęſu Marij: „Ty ſy bęwpa hoſa, ſo hebi njeſęym nęchto lępſhe wubrala. Njeſęym dha ſo dohladała, ſo ſym piſchęzy na tebe ſwata. Stary ſkęſj budżiſche hebi na pſchidawę wołcę moſha; uęchō hęc njeby to ledębu męla a ſa tym ſo praſchę. Te njeſęym mudra.“

Stary ſahrodnik paſ praſjeſche: „Węc tebe ſwazny, lube dęčę, ty hebi dobra pobożna a dękawatna duſha. Drzewjany ſkęſj pſchęnjęte hebi wazy ſobnowanja, duſki ſto a woſſicęſi tebi w cęahu nuſy a drje hęſęche we twojej ſmjertnej hodſinje wjazy troſchęta, duſki parole a drobe famuſchſi. Dopomni ſo teſdom na moje ſłow.“

Marija ſhwajęſche drzewjany ſkęſj w ſchęnje a wōn bęſche jej najuwjeſęſch a najlubſchſi kracę jeje ſamożenja. Węchę teho wjeſelęſche ju jara, ſo je ſo ſ luboſcę ſ potojęj ſ njenohladnej węsu ſpotoſiſta. Tamne nahramne knjeſki ſwadęſędu ſo piſchę dęčlenju woſebnych węzow a męjacędu ſ zębeſo herbſtwa wjazy njęrianja, duſki hęwelenęa.

(Wſchędnje dale.)

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Wſchędnju njedżęlu, 3. ſeptaembra, ſimę ſo Guſtaw-Moſiſſſi ſwjedęſſę w Małęſęęęch. Pępobęnju w 2 hodę, budze herſſſe ſwjedęſſęſke kemſchenje ſ pędębowanjem knjeſa fararja Matęa-Bart- ſheſo a nęmſſe w 4 hodę, ſ pędębowanjem knjeſa fararja Szęar- ſchmidę ſ Duchępoma. Pę nęmſſim kemſchenju budze ſhromadžina

ſ pſchędnjoſchſami w Szęndżę hoſęſęznu. Szędobom ſo na tym dnju Woſi dom, kotrzę je ſo ſnuſtadę rjenje wudeſi a molowat, tu njedżęlu do wuſżanija woſnje. Duſz lubi Szęrbja ſ woſol- noſęje, hoſęjęčę, ſo na rjany ſwjedęſſę a wopozęſęje luboſcę ſ najſeje ewangęliſtej zęruſi, ſa kotrzę najſe Guſtaw-Moſiſſſe towarſtwo w roſpęchęnjenu ſtufnje.

— Szęndżęnu ſrędu bęſche ſačęmęze ſkōncęta, kotrzę bęſche w polodniſchęch kracęch doſpote, ſo ſo cęmęčęſche, pola naſ jenoż podęſłame wędęčę. Szęchōż węchaf te wofamſkripcęu wo- ſkęſowat njeje, ſ zęla nicęzo wohladat njeje. Wſchęchōż njębio bęſche pomęrcęſe a ſkōncęto na ſame njęſchęny ſ nię wuſtupi. Szękōncęto ſo na dwę ſtępcęnje ſačęmi. Pę 3 hodęzinach bęſche ſačęmęze nimo.

— W Małęchawęje pola Luſtija ſwjedęſche duchownje a cęſęlne ſtrowy woſchleł Gottfried Apelt ſwioj 100lętny narodny dęę. Wōn ſo w męſtaczku „ſtary Apelt“ njęmęje a je ſajimawę, nęchto ſe žiwjenja teſo ſtarzę hęſyſchęčę. 29. auguſta 1805 ſo wōn narodſi. Wōn ſwioju wuębu w taſ mjęnowanej privatej ſchuli doſta. Teſo wuęčęſ. ſ mjęnom Krauſe, bęſche ſtary burſſi wotrocęł, kotrzę węc žadny ſeminar wopętał njędęſche. Tōn dopowędęna cęſtač a wębōż wuęčęſche, pępobęnju paſ by na polo dęłaczę ſkōdſi. W cęahu žnjow njęmęjeſche ſhwile wuęčęſ, teſdom to jeſo žona woſbitara. Wona bęſche jara tręta, tač Apelt potwędę, a prę a teſj pola njęje hronęſchęſta. 6 lęł potom Apelt zęruſiwniſku ſchulu wopęta, kotrzę dęnĳa hęſęchęje na tym hamym męčęſe ſieji. Dęſęacę lęł ſtareho Apęta Woſa ručęta ſaja a je wōn na tym dołko cęſęriſchę męł, woſchędu paſ bu zęle wuſtrowjenjo. Wo ſchulſkim cęahu nauwkuj wōn ſtačę, ſchoż bęſche ſpęrozniwa, ale ſnadna ſa- ſtębu. Dołcę bęſche jeſo Woſa ručęta ſajata, njępręchidęje do wojoſow. W lęčę 1826 jęmu nan tu lęęę, w kotrzę dęnĳa hęſęchęje bydli, natwari. 1826 ſo wōn wożeni. Wōn męjeſche dwę dęčęſi, jęneho ſyna a jęnu dęwotu. Ta dęwota je danęno wumęclę, ſyn paſ je hęſęchęje žjwy a hęjzom 43 lęł w teſj hamej ſabrizę dęęta. 1879 ſwjedęſche Apelt ſe ſwojeje mandęſſęſtej ſtoy hwaſ. W ſwiojim zęnytm žiwjenju je wōn jenoż dwōjny po jeleſnyj wjeł a to do bliſſhego Dittersbęcha. 31. męje t. l., hōdęł kral męſtaczko wopęta, bu wōn kralej pſchędſajęny. Kral ſo dęſęſchę cęab je ſtarom roſzęcęwawęchę a jęmu ruſu tōcęſche. Pſchępommęczę ſo hęſęchęje dęry. ſo je Apelt do wſchęſkim jaſſſim kralemi žjwy był. W lęčę 1806 bu doſalny kurnječęſ Wjedrich Auguſt III. pręni ſaſſſi kral. Wōnto je kral Wjedrich Auguſt 7. jaſſſi kral. Wōn woſrabęž lubemęu ſaręje rjany njęczęw žiwjenja a męny dampęč.

— W Kottenhędęje je ſo nowa ſchula, kotrzę je drje naj- njęſchęſa w Szęllę, pęhęwęjęſta. Do njeje 12 dęčęſi ſkōdę. Wona je woſebje ſa hajnſchęſch jaſtojnſkow a lęſnych dęłaczęręow, koſſiſz tu węhęzy teſzany wjeſę ſ wjeſſęba woſbydla.

— Wjeſelęa potwęjęſch ſlęcęſj ſwędę. W Pęrtsmoučęje je ſo męſ mjeſ Japanſkej a Ruſſeſe ſčęnik. Woſu budę dęal, ſo je trępſchęlečęa ſonę.

Dalſhe doſtrowōne bary ſa wbohe armenſſe kęwoty.

Pęchęſe knjeſa fararja ręczęra Zabuſa:

ſ. 6. j. 2. — 3 hr. — np

W mjęnje wobohiſch ſhrowot wutrobny dęal.

Gołcę, rebaktor.

„Bombaj Wōh“ njeje jenoż pola knjeſow duchownyč, ale teſz we wchęch pſchę- dawaſnyč, „Serb. Rowin“ na wſchac a w Wudęchęnje doſtačę. Na ſchtwōręc lęta plačę wōn 40 np., jęnotliwe cęſęſta ſo ſa 4 np. pſchędawaju.

Sy-li spéwal,
Pilnje dštal,
Sirovja ée
Swčjbnj statok,
A twéj swjatak
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spéwal,
Swérnje dštalš
Wádné dny;
Dšal pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočn ty.

Z njeboš mana
Njeh dl kbnama
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokraw éel

Serbiske njedzelske lapjena.

Widawca ho kóžbu hobotu w Šsmo lerzej knjižičičkšćejni w Budyščinje a je tam sa šchwórtlétu pšchedplatu 40 up. dostacš.

12. njedzela po swjatej Trojizj. Mart. 7, 31—37.

Nasche sečenje wuklinca do kameho šwalenja a dšatowanja. Wéšo ščtož je tajke něščto našomš, nje-
durbjal tón hwoj ról te šwalenju a dšatowanju wotewričš?
Wu pak wémy, so we wšchéj dšiwac nascheho Šchwónika
hščeje hšubšči wotmyšl sa nasche duchowne žiwjenje leži.
Se wšchéj hwojčj dšiwom čže wón nam hšewičš: Ja hšim
tón Šchwóni, wošj lélat! Jako tajši wón tež tuby pšched
nami šteji, jako tón lélat teho hšuchonémeho. Jako twój
lélat wón tež pšched tobu šteji, luby hšelčšjano, kiž móže
tebi šam pomhačš wot šchorošče twojeje dušče, ščtož je
tebi šnano potajna. Tež š tebi čže wón hšwoje wumožžaje
šlowo prajičš: Šefata, wotewi šo! Duž prošimj jeho:

Njekš hšwoje šefata tež š nam!

1. Njekš je nad našimaj wuškomaj!

2. Njekš je nad našim ršom!

1. Ščtyščenje je krašny dar Boži. Šdžž šmy
hšuchš, nještšššimj žaneho šynta, ani špemanje ptacžatta,
ani žuneho šdšawanja našémeho wéššta, kiž šo nam taf
špoboba, ani naštróžžeho šloša hšimanja. Šak hšubene
je hšuchonémšo narodžene dščežo! Wano nještššičš ani
lubošneho šynta macžérneho rta, ani rěče hšwojčj bratrow
a šotrow. Najšrubnišče je, šo jemu tež Bože šlowo
potajne wostarije, šdžž šo wošebje njewočešnje, šo pščeš
šnamjenja myšle prošimj. Teho dla wošožarijemj wošpého
čšlowjeta w našim sečenju š wutrobu, dokelž bščeje hšuchi,
a wškelimj šo, šo jemu Šešus wušcho wotewri. Njeje

nétto trjeba, šo by tón šnes Šešus tež š nam pšhšichol?
Njeje tež nasche wušcho šhore? Šdžž tež čšélnje berje
štyššimj, my tola čšepimj na duchownu hšuchoščš. Šak
hšušto je naš tón šnes wotat wot nascheje mladosčeje a šli
tomarščojšo šu naš hšuchš čšiniš. Wot teho čšafša, šo
šaj přénej čšlowjetaš na špwtowarja poškuchajol, štež
tež naschej wuščič poškuchenej sa hšóbš Boži. Nima to ničšo
na hšebi? Šak drie šwet hšebi myšli. Čšélnje hšuchi byčš,
je hšim wulka šruboba. Ale wjele hšubšičšičš je tón, kiž je
hšuchi sa hšóbš Boži. Pščežoš na njeho čšata štaženje.
Šešus je tón lélat, kiž móže pomhačš. Šdžž hšebi žadamy
po jeho pomožš, wštom nam wón duchowne wušcho wotewri
a šo je hšwojim poršiom wščého dšétnje, ščtož je šhore.
Šod jeho wošženjom my pošnajemy, ščto je nam jeho
drohš ewangelij, a my šakštyššimj rěčš jeho hšnadš, ščtož
nam klinčičš šaj lubošny hšóbš. Tešdom je Šešus hšwoje
„Šefata“ prošimj.

2. Tón muž w sečenju pak njebščeje jenož hšuchi, ale
tež němy. Wón bščeje němy wot naroda a njebščeje ani
rěčščš naušnišl. Duž bščeje dšwojžš wošžarowacš, wón
móžešče jeničžš pšches šnamjenja šiwicš, ščtož šačšuwošče.
Ščtrož ról taf wušpajš, wšješele a šruboba, to dšrbščeje
pšči hšebi škowacš a njemóžešče to hšwojemu bliššchemu
šobudžélicš. Duž šo wón taf jara wškelššičš, šo Šešus
jeho wot dšwojčelého hšubšenšwa wušpoj. Wóšu dšžatowano,
šo němi nješkimj. Ale my šmy wjele hšubšičšičš, šdžž šmy
duščowne němi. Wón je taf jara hšubšeny, dokelž hšwoje
wšješele wušpajčš, šwoju nšfu wušštoržičš njemóže hšwojemu
Wóšu, šwoju ščaroščš na njeho čššhnyčš njemóže. Šak

wjele nemych, kiz hebi nješwjerja Jezusowe njeno pšched swetom wuſnac? Heſata je nam nuſne! A won tu je, kiz čže nam pomhač, to byčmy njebojaſni Knjeſowe njeno pšched swetom wuſnawali, to byčmy jeho dobrotu kſwalili a žane hješbžne ſlowo ſ naſhego rta njeſchidſcho. Wšonaj ſwoju kſwalio, a Jezus tebi pomha.

Wšon džio na hſuchonemyſ nam ſjewja naſche brachi, ale poſaſuje nam ſ dobom Jezusowu pomoz. Duž wolaſmy ho po jeho pomozu! Wšon čže naſ wuſhojic, ſ možemy wſchitzy hſwalic: Wšon je wſchito derje čjnik.

Knjeſowe heſata na hſuchonemyho.

(Mat. 7, 31—37.)

Štoš (M. miš. hač, čjo. 95): Tebe, Wožo, hſwalimy —

Š poſaničſki Knjes ſtronow ho
Naſtaſit na dompuč beše;
Wliſto Galilejskeho
Morja njeno Šebžnik džeše;
Kſlowiſta tam pišhwojedu
Wšednoy — k njemu milemu.

Džio je krašny doſonjaſ
Šeſta Jezus, Woži wojaſy,
Wšednoš wšoſom wotewiaſ;
Se ja Šebžnika nam daty,
Kotryž pišhwišje ſ pomozu
A naſ hoji ſ mitoležu.

Wšoſi hſuchonemy je,
Kiz je pišhwišit ho k njemu,
Kotryž kſat Woži je!
— Dowěmy ho jeno jemu;
Wšon wſchač bešnosy wuſhoji,
Duſche ſrudne woſhčewi!

Hſuchonemi ſ pišhwojy
Šsmu wſchač ſ hrečhom wobče-
žen
Wſchitzy; njeſhmani my hmy
— Š Wožeji hſwalje na dolež lěni.
Jezus bešnosy wuſhoji,
Šo wo nim hmy wješeſi.

Š luda wa joh na ſtronu,
Tyſnu ſwoje poršy jemu
Do wuſchow a wuſplunu,
Wliži piščeželnje ho k njemu,
Dótknuwſchi ho jaſyka
Šeho k njeſju pohlada.

Wuſchi wšon nam ſ wutrobu
Wotewi a ſ ſlowo Wože,
Ert nam nemy ſ radoſču
Naſjelni, ſo ſwoje ſhože
Š hſwalbu dſkatej ſpěwamy,
Dolež wumoženi hmy.

Še ſočhnyjenom „heſata!“
Šnowje ſ dobom džeše k njemu,
Šwojaſi jeho rošwaja,
Čžeſhwočež poſnu ſtiči jemu;
Tola rošnječ ſaſaže,
Šchož ho džioſne ſtalo be.

Wumoženi Knjeſowi
Heſata hmy ſaſhčedeſi;
Š hrečhom Jezus wuſhubdi,
Šsmu-ſi ſ nim ho ſtwaricheli;
Šwojaſi Šebžnik rošwaja,
Kſhčeluch nowy junu ba.

Lub ho wuſzy ſpobžnwa;
Wšobarač paſ njeda hebi;
Pomoz wſchitkim widbma
Knjeſa ſ čjeſču Wožeji debi. —
Duž ho ſhožnje ſtrauju,
Kalluluja jaſneju!

Kalluluja jaſtineži
Šnu mežne na Wožim raju;
Dom hu ſ zuſhy dozpiti,
Kotryž Knjeja ſwojoh ſnaju;
Kraſnije wšon wſcho doſonja,
Wjeđe ſobžnyč do njeſja! —
M. U.

Móž Kobupróšny abo ſchto prawe dobroproſhenje ſamože.

(Mat. 7, 32; Mat. 15, 22; 17, 15; Luk. 7, 3; Jan. 2, 3; 1. Tim. 2, 1.)

I.

Wšožny předač, ſ darom modlitwy wožebe wuſhotowany, ku ras wot hſaboto tyčheneho nana nabdešowany, ho by ho tola prawje wutrobnje ſa jeho na hmyreč hšoru dšowku modlił, totraž ſwalena w zuſhje hſažeče. Šwucženy modleč to čjinječe

a ſačuwaſche tón ras wošebitu wješeloč k hſortiwje modlitwje. Macš, kotraž beše hwoju dšowku wuſpata, pišči tožu mrežazje bešješe, jako ſhona na jene dobo ho pošečnywſchi do tyčle ſlowow wuſaſy: „D macše, mi ho džiſječe, taž byh muža widžala, kotraž ſwoje woči a ruzy k nješečkam ſhehajo Wšoſa hſortiwje wo moje wočeřnjenje proſheče. Wšh je jeho modlitwu wuſhſchaj, moja hšorošje je ho hſubſta!“

Macš hebi pomuſhſiwſchi, ſo hšora w ſbudže reči, ju k mrečej a poſoju napominače. Me ta džeše: „Luda macše, ja wšbudnje njereču, hmy potnje pišči rojomje a možu ſtanęč; pomaj mi troču, ſo byh ſwoje koleni pišched Wšoſom hſibowawſchi jemu ſwoj dšat pišhineſta!“

Macš to čjinječe; hšora poſtaže, a macš a dšowka ſjenocženej dšatnu modlitwu pišched Wšoſa pišhijnečješe.

Šalo tale hoža poſdžicho teho předarja přemi ras wuſhlada, kotrehož njede ženje předy widžala, wona do wonory podže. Š njeje wotučžiwſchi wona k temu předarje džeše: „Wš ſče tón muž, kotrehož hmy wo ſnje ja mnje ho modlič widžala. Tón Knjes je Wšadu proštu mitočžiwje wuſhſchaj! Wšon je moju duſhu woſhčenił a mojemu čšetu nowu móž wročkil.“ —

II.

Šalle pječelěna holečta w Wendjeſkej modleče je ho huſto ja ſwojeho bratra, kotryž be ho do pišči, bračja a ſakrowanja nawučił. Čžaſto wona pišči ſwojim tožu kſečo Wšoſa nutnje proſheče, ho čhuł jejnemu bratře jeho hreči wobadž a nouu wutrobu ſpočječ. Šhšby tónle bratr bliſto k jejnje ſtwje pišči-ſchedičy pišched durjemi, hšhž rečječ hſyčječe, poſaſta a poſkuchaje. Wšona paſ žaneje ſ hšowu nawuſtjenje modlitwy njeſpowaſche, ale ho ſ wutrobny modleče. Duž móžeje wšon dže ſačječ, tať lubo jeho wona meječe, tať jara pišječe, ſo modla ſ nim tež w nješečah jnenocžena žywa hycž a tať wjele budžije ja to daka, budžije wšon ho poſlečſchi. Tole wſchito jaſpřičja a hruječe poſkucharja tať, ſo wšon, hšhž beše je hšota modlitwu ſkonečila, k njeje do jiwty ſtupiwſchi džeše: „Šuſtita, twoja modlitwa budže wuſhſchana. Nješby wjazy hſyčječ nješbudječ, ho ſakruju, hraju abo pišče wjele piju!“ — A wšon ſlowo dzerječe.

Wuſte be wječele jeho ſtarčjeju a dwožny wuſte bu, hšhž wot njeho poſdžicho hšoničſtaj, košo be Wšh ja graf trjebač. „Prowčeže jebny ſa druheho; piščežto prošowa praweho wjele ſamože, hšhž ſprawna je“ (Zač. 5, 16).

U.

Šjawny pšcheduſch.

Šedny jendžeſti duchowny nješby pišche haſhy mešta Liverpoola džeče. Pišči tym wšon na množich domach hšobſte nawečſki wuſhlada, kotrež na ſiwobodnu ſhromadžinu piščeřprowchowacu, hšžeč čhſyče něčto dopolaſač, ſo biblija Wože ſlowo njeje a jo, by-ſi wona Wože ſlowo byla, Wšh njemožt jako Wšh lubože modlitwu doſtojny předač. Špomujemy předač na tule ſhromadžinu džeče. Wšon wuſti ſa ſ mužemi a žonſkimi je ſlawo dšlačjeřewo napjelny naberdže. Pišcheduſcheč na jeničhčo poſtupi a počza ſiwate pišmo na žadate waldnje dele točhač. Wšon jeho moralnoſež do njerjada čžaſače, piščeřpowaſche jeho poſdatne napječjuſki je hmečkami a ſkožowače ſchpy ſwojeje hšy pišče-čjino jeho hiſtorikim wneſočkam. Me ſwoj naſpwečſchi hšobžečt dozpidu jeho hanjeſke ſlowa, jako wšon wo Dawicze rečječ ja počza. „Šowle je Knjeſowu wuſwoleny“, won wuwoła, „muž po Wožeji wutrobje, kotrehož wšon hebi wot wozmžich ſtawow powola a ſe ſwojimi naplešhčimi darami piščeřpowaſche!“ A nětko wšon počza rečječ wo Dawitowym hreču ſ Waſhjebu a wo marbařiwje Uriaſa. Šso ſaſače, jako by wuſta muſhota piščiſpoſkucharju

na jeho stronje byla, pšchetoz dyš a dyš džěšče pšches jich rjadu
kšopot pšchpada.

Duž stary knjes wošrjebž jala postaje a džěšče: „Sóměm ja
wołomil rěčezć?“

„D haj, to je hala swobody, Wšy směče prajicž, šchetoz
chječće.“

„Knjecę“ rjetny stary muž, „ja pšchindžech do tuteho jala
jato njewěrjazy a Wšy šče mje wěrjazeho ščinili“. Wulka čiščina
knjecęšče w šchetofej mětinofczi, jato stary muž potracęšče: „Za
šym wulke dwěle mël nad Wožim nabunjenjom šwjateho pišma,
ale Wšy šče mi tute dwěle wšali. Jato džěšče Dawit šhrěšćil,
rjetny Wož profeta k njemu: „Ty šy i tej wězu ščinil, so nje-
nječęchęšelo teho knjesa hanja“ (2. kn. Sam. 12, 14). A nětko
widžu ja to polnje wot Waš dopielnjene. Mojej wušći buncžitej
mi wot Wašęeho hanjenja a moja wutroba je šo mi nimalo nad
nim putnyła!“

Tole džěšče rěč, kotraž móžnyščo skutkowaje džyži kajtažtuli
jena, kotruž bęch hdy šhjadaf abo džerčaf, powjedaješče tamny
wobčny a wušćny šwěbł. Šod jejnym šacjšęšćom rošędže šo
šhromadžšna i wulkej čęšęšćę a tón stary muž šo mjes ludom
šhubi. F.

„Wón je wšćitko derje činił.“

(Mat. 7, 37.)

Tón knjes wšćo derje činił je,
To, dušća, rošpomu hebi;
Tvoj dšit wón šwěrnje wobjęšče
A i hnadu štal je k tebi;
We horju, nuš, wječelu,
We šhoręczi a we šhęžu
Čže šđeręža jeho rufa.

Tón knjes wšćo derje činił je;
Ty njebę hęšęšče tudy,
Dha hęžom lubowaješče čę,
Nječ tež šy hęšćim šhudy;
Haj, prjedy hacž šo narobži,
Čže wón šej hęžom wušćoli
We šwojim luhym šęymu.

Tón knjes wšćo derje činił je,
Hacž runje čłowjęšć pabny;
Wón jeho i pada pođbže,
Bę jemu šako hnadny;
Na jeho wěru, pokutu
Wón šmiluje hlada we šhryštu
A jeho bradž hoji.

Tón knjes wšćo derje činił je,
Wón da nam i nječęšć mana,
Kiz ja dušę je šhewjenje,
Zęž Woža žiwnošć šmanja;
Nót, wušći wón nam wotewri,
So wchym jęđi, šhęšćit
Kšlęb i nječęšć, šłowo Wože.

Tón knjes wšćo derje činił je,
Wón ja naž wumrie, štony,
Nam wšęšći šbože nječęšće
Pšches šwoje šwjate ranj;
Wón je tež ja naž k nječju šćpil,
So by nam byđło šhotowil
A Duča k trošćtu pšłal.

Tón knjes wšćo derje činił je,
Nječ tež naž druždy šrudži,
Šduž pšćiwjędže nam wšćnošćę
A čęmę wrofi šhudy;
Wšćaf wón nam kruzci wěru, mōž
A čęni, so na horja nōž
Šaš jašne nanje šwita.

Tón knjes wšćo derje činił je,
To njelapomū, o dušća!
Nječ wón tež dale i tobu džę,
Šso wjęšć baj, kaž šo šćlęča.
Šlej, potom junu nječjo maš;
Šbžęš i džaton, šhwalbu šapřwajęšć;
„Wón je wšćo derje činił!“

K. A. Fiedler.

Šohnowanje kšhęža abo Woža pomoz w nušy.

Njane powjedajęćo i minjehę šćitłota.

(Šotracęwanje.)

Nimalo lęto pšchę šnjerczu knjenje šrabowšće džěšče hebi
šahrodnikowy šyn Mariju ja mandžęšću došćaz žadal. Wón džęšče
šprawny, pšćišćojny mladęz. Dofelž jeho macž wjazy živa nje-
džęšče, rěčęšče wón i nanom wo tutej węzy. Nanej šo to špodo-
bajęše a wón to knjeni wošjowi. Za jemu rjetny: „Twoja a
twojeho šynowa žadošć je tež moja. Ty šy šwojeho šyna derje
wocęhnył a wot malošćę bohobojęšć, šhrawnnošć, poměrnošć,
pišnošć a porjadnošć pšćitowęšćowal. Wón je šo pšęgo ša-
džerčaf, kaž šo pšćišćojnemu mladęznej pšćišćlęča. Za dha
napřęčęo temu ničę nimam a twoje žadanje nje wjęheli. A
nětko je tebi hęšęšče šaje, šwoju šćlęžu wotędaj. Tvoj Šurij
dyrbi hęšęšče na někotry čaš do męšta, so by w šahrodnikowje
domitnył, šćtož šo nětko wot knjęšć šahrodnitow žada. Šdyž
šo ja něotre lęta šožo wročęzi a mataj potom wón a Marija
hęšęšče težame myšle, pšćinđu ja, dudu-li živa, šwojej Marji na
kwaš.“ Š titym wotmołwenjom bęču nan, Šurij a Marija jara
špotojeni. Knjeni šrabowšća džęšče Šurję njęšćo drašty našćęšć
dala a jeho i pjenjęami a došnym wopiškom k wjęčęšćowštemu
šahrodnikęj pšłala.

Šdyž nětko po knjenjey šnjerczi Marija njewjędžęšče, hđže
by šćta, wša ju stary šahrodnik k hebi a wona jemu jeho male
šohpodašćno wjędžęšče. Šo lęto pšćinđę Šurij domoj a wob-
šarowaješć i Mariju jara, so knjeni šrabowšćyna njemōže na jeju
kwaš pšćinđę. Šdyž wonaj jako nawoženja a njewjęšta štro-
wanaj i zęčęšće šupřęšćaj, wopřęšćaj napřędy cwo šwojey
dobrocęšć, kotruž džęšče Šurję rjenje i rōžemi wušćęšćil. Tam
šo je šhšojšćymaj wocęzomaj a džatonjey wutrobu za nječobu
moblęšćtaj.

Šurij a Marija džęšćaj šbožowanaj a nošęšćaj stareho nana
mošt rjęz na rnkomaj. Ale tež jeju žiwjenje njewošta bjes čę-
pjenja. Prjedy hacž šo tpi lęta minęču, wumrie Šurjowy nan.
To džęšče wulka žadošć w domje a pšći pohřębje platašćaj
wonaj njetajene šhš.

Łęto pođbžęšo pabny Šurij je šćhtoma, kama hebi rufu a
wobjęšćobzi šo, tał šo lędna je žiwjenjom wotędaj. Dofelž je
štamanej rufu wjazy džęlacę a šahrodnikow wobštaracę njemōžęšče,
dyrbjęšče ja šćhtowrčę lęta wobjęšćenje wušćęšćęž a došta wot
šćušeho knjęšćta i hnady jeno šhady wumjęšćil. Šurij džęšče
štručęšć a kaž poraženj, so dyrbi šhęžu wušćęšćęž a prajęšće
połny štaręšće: „Š čim šo nětko šęšćimoj a šwojey džęšćey
šđeręšćimoj?“ Šo ja prajęšće trošćtina: „Dowęšćim šo šohu!
Wón je došal pomohł a pomha dale. Pšći tym dyrbitny čęničę,

ščyto je v naščih mozgih. S redka hdy je ve življenju tat sle, jo hebi človek njemohel pomhač, kotrjž ho Vođu donerja a džeta.

Maradžovajštaj, ščto byštajt čimžaj a pščiubžejštaj na to, jo čyztaj hebi vo wšy lžžy kupicz a klamarste wšy pšchedawacz, kotrjž lub najbše trjeba. Žurij čyžyde pšchedawanje wobstaracz a Marija wenišče, so hebi je ščičom pšba domjazyč wobstaranjow nščyto pščiňaklžy. We wšy bščje runje ščžeta na pšchedaň. Wonaž čyžyštaj ju kupicz a wuporjebčjč, dofelž bščje trodu sanjerodžena. Š temu pač bščje pjenjes trjeba, a dyrbjčje ho tež Žurjowne lštwanje šaptacjč. Marijnaj diwaj tyhožaj toleri bščtaj wo mejšje pola pšchetupza na dani. Žurij džjšče teho bla k njemu, jo by položaj tutyč pjenjes domoj wšal. We pšchetupž rjefny, jo hatte ja lšo pačzi, dofelž je to pšči položenzju taž wucinjene; prjedy žamejo pjenjes njewoteba. Žurij a Marija bščtaj tač do nowje staroščje pščiňščoj; tola bšty namaka ho raba: božaty by je wšy poščzi imaj na lšo tržene pjenjy. Tač bu ščžeta šupjena, wuporjebšana a Žurij a Marija šačšabnyštaj i džjščjomaj do nije. Šwoje flamy šastarajštaj i dobrny tworami, bščtaj napščyžo kšždnu pšchedželnaj, pšchedawajštaj tač tunjo hačž ho hobjjšče, a domajštaj dobru mēru a wagu. Tač dostajštaj doščž šupzow. Wonaž na hebi šponjščtaj, jo špannojč najbše traje a jo šnadny dobyt, čšajto wopjetowany, wšyraj pomba, byžli wješčij dobyt, kotrjž i redka pščiňaklžy. Šašo bščtaj šbožownaj wo wšclafakij wobščžnoščyč a čšepjenjyč, kotrjž bščtaj wo pošlebnim lšče pšchetraž dyrbjaloj. Njemožejštaj ho Vođu bodžatowacz, jo je jeju i džjščjomaj šašo do tač dobrnyč wobitejenjow pščiňiwjēd.

(Wščičobjnje dale.)

Wšclake i bliska a i daloka.

S Maleščy. Našča wošaba mejšče wšče, šaňženu nježelu we šwoim rjenje ponowljenym Wožim domje šašo wrēni hwjēžeti hwjēčjč a to ja škut lubošče mjes ewangeliškim werybratrami wo rospročjenu. Wudyškemu pobočžnemu Gustaw-Abolfštemu towaštaju bšču ho jeho wrota wotewrite, a wošaba i hoščemj, mjes kotrjžnyč bščje tež lščba dušownyč, jōn napjelnj, jo bščje na šerškim kemščenju, nježjwajo njewobitajneho, delščyžteho wjēba, i nutrajny kemščjermi polnje wobšadženy. Na šerškim I. farat Matel i Barta předowalšče po šaložju texta 1. Kor. 15, 58. (Šehodla budščje wobštajni a njeňnučji a pščišbērajče stajnje wo škutju teho šknjeja a t. b.) a hwjēžejštaj wošabže pščiňwola: Dale džj, luba hwjēžejšča wošaba, dale džj wo škutju Gustaw-Abolfškoho towaštajwa: 1. pščyžo šwērnišča we wērie do teho šknjeja, 2. pščyžo wohaštča wo lubošči i werybratram, 3. pščyžo dowērnišča we wštolitj požohowaného džžkanja. Na nēmškim I. farat Šchaaršmidt i Duchžowa (abo Duxa wo Čžšfjej), po šaktim i teje itajny, wo kotrjž je tōn čžaj ewangeliše hitanje mjes šacholškim, wo 1. Kor. 15, 10. (Š Wožje hnadj šym ja to, ščtož ja šym) předowalšče. Předarjē je šahorjenošču wo wulkej Gustaw-Abolfštej wšy rēčejštaj a i Wožcho šlowa taž je življenja diasypory (rospročjēnia) bohate žohnowanje wošabže předowalštaj, ju hōbu šahorjo. Šstajžu na rjenje wubējenjow wotaraju na šerškim knjes farat Wērni i Klutšča a I. farat Naba i Wudyščina, na nēmškim I. farat primariš Wjažla i Wudyščina a I. farat Šarjeit i Šymacjž wobštaca. Porjēniščena bu tež Woža šknjba je ščtyrščlōšnym špēnom knjesow wošabnyč a wološnyč wučjērow: „Ššo njeboj, moščje šladčjčšo“. Wotolo 6 hobj. mejšče ho hiščče špromadžina wo hoščenzju. Šknjes wščiňaj žyctwiniški radjčjel ju wošjšče. Šbžž bščje ju i rēču wotewrit, I. Šchaar-

šmidt wo wobšejnoščyč ewangelišch bratrow wo Wostrišfej, wo Čžšfjej a wo jeho wošabže pomjedajšče, na wufu wo našupanju ewangelišje ščule wo Wostrišfej špominajo, ja kotrjž je ho tač mjenowane Lutherowe towaštaw šaložju. Wščištomni i napjatojčju težbōwacu a bšču, taž bščje štyščyč, džafotow ja šubženje, kotrjž bšču tež na tyme mejšče dostali. Wōmo druhého ho tež dale hwjēžejšča kollektja wōšželi, kotrjž bščje na šerškim 120 hr., na nēmškim 100 hr. wunješka. Wērnišče doša wošaba Duchžow, deuche Lutherowe towaštaw. Dopomnišči, knjžki a šarty, ja malo pjenjēšow, ho wo hoščenzowej šaji pšchedawaju — a šu tež hiščče na šarje dostacz. Tažje dopomnišči šu dušwē; wošbeje wo knjžacyč je wšclafe rošwucwage a rjane a nowe wo Gustaw-Abolfškej wšy čitacz. Njēch pač ho wošbeje wopomnišče na hwjēžeti a jeho pščiwēzenu wēž we wutroboje šakowca, a taž na nim wyhožy a nižy wo wošabže džšlšerichu, tač njēch wščiňy, wyhožy a nižy pščišbērajju wo škutju teho šknjeja!

— Štaž šny hjo šewili, budže na Wičala hwjēžeti pošanšeho mišionštwu wo Raležacu. Na šerškim pščenju budže šyn Raležacjanšje wošaby, knjes šarat Wērni i Klutšča, předowacz. Wošaba ho radobitje na hwjēžeti hotuje.

— Wjēželu 10. septembra hwjēčji Raležacjanše šeršite towaštawo „Šipa“ šmōj 25 lštny šaloženiški hwjēžeti a i dobom pšhwjēčjēnje hwjēče hōrboje.

— Šbžž najše mišionštwu je šahorjenej wutrobu a i wulškim woporami mjes pohanami lšo wot lēta džēla a škutajje, jo by jich i ewangeliju wotroščito a pščišbōštwu mjeju škwjō, je čžim bōle wobžarowacz, jo šu runje wo ščelēžjanišch knajžy šabrick, wo kotrjžž ho šnamjenja pohanšch pščišbōšow džžlaja. Tažje šabrick šu wo Amerizy a wo Šchotlanšfej. Šotrjeje je tač wulka, jo jena šabricka jača šmōž na 900 pšcheda. Njēje to šrudne, jo ščelēčjēnjo ho k temu poniža, pošanow wo jich pščišbōštwu šdžerčēčž!

II. Šudanske praščenja wo bibliškich wošobach.

Štaja Šadypšerš-Wjēla.

8.

Na trōnje bščtaj muž a wona;
Štaž šmij' bē wōn, ščžje hōščyč wona.
Čži jeju wōboj pōdđani
Šan wjele čšepičž dyrbjeli.
Wjes hōštow nještaj wōštaloj —
Štaj šelški wošub dostaloj:
Ša jeju šrawone škožinki
Šej' wješčjny wješčel šabudži.
Šbžž štal bē k šmjerčji ščlemu,
Škrej lišaju wot njeho pšy.
A ju pač pšyit ščžachu
Šo wščičēžerjowny hōženju.

Wotmožny wo praščenja wo bibliškich wošobach.

7. Šōn štal bē Žebetija. 2. Štal. 25, 7.

„Pomhaj Wōš“ njeje jenož pola knjesow duchownyč, ale tež we wščyč pšchedawatnjacyč „Šerb. Nowin“ na wšacy a wo Wudyščinje dostacz. Na ščtwōrčž lēta placzi wōn 40 np., jenoštkiwe čžjšča šo ja 4 np. pšchedawaju.

Sy-li spówał,
Pilnje dštal,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój awstatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mčny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mčrny
Čerastwoć da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dštaš
Wšedne dny;
Dštaš pak swjaty,
Dušć daty,
Wotpočá ty.

Z njebojes mana
Nječ éi khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew óe!

Szerbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo łóžu šobotu w Esmo lerzej knjižisćišćešćeni w Buduščinje a je tam ša šhtwódtletnu pšchedplatu 40 np. dostać.

13. njedzela po šwjatej Crojizy.

Ant. 10, 23—37.

Bě jena š najrjeńšich hódzinow w žiwjenju našeho Šbóžnita, do kotreje naš šapocjast našeho teksta wjedže. Šsydomdžehač, kotrychž běše Jezus wupóštal, šo bychu wučjili a křešćili, běchu šo š njemu wróćjili a wobšwědžili, šo šu jim tež čerčej w Jezusowym mjenje poddani byli. Duž šwjěbeli šo Jezus w duchu a wón wobroćej šo š swojim wučjownikam a dželše: Šbóžne šu te wola, kiž wiđa, šhtož wy widžjće; wšdetož ja praju wam, šo wjele profetow a kralow šu džyli widžjć, šhtož wy widžjće, a nješu šo wiđjili; a štyhćež, šhtož wy štyhćjće, a nješu šo štyhćeli. Zaznje naš Šbóžnit w tutym wofoniku pójnawa, šo je wón, wo kotrymž šu profetow wšćešćili a na kotrehož šu pobožni w šandženyč lěštetotadž wutrobnje čjatali.

Alle jenož trótki čjaš móžejše šo Jezus nad tutej bóštej radošej wofšewic. Pišmaručenju poštanu, špytowaše jeho a dželše: Wišćjtre, šhto mam ja čjinić, šo byh wězne žiwjenje herbował? Wón mějše pšči tutym prašenju še wotpošladanje; wón hebi mgleče, šo Jezus něšto wotmolwi, šhtož je pšćešćino Wóšjafowemu šatonju. Alle tón křes šinaje jeho wutrobu; pšćešćelnowe wón jebu na šaton pošala a rjetny: Šak škej pišane w šatonju? Šak čjitaš? A pišmaručenju durbj něšto jemu žyle šnate wotmolwić; w šatonju štejše wofał žyle jažne wotmolwjenje na jeho prašenje: Ty durbjš Boga, šwjajeho křjela, ljubowadž š žylej šwjajeho wutrobu, š žylej

šwjajeho dušcu, š žylej šwjajeho mozu a je wšćej šwjajej myšlu; a šwjajeho bližšeho jato šam šo. Alle tak lohzy njeha wón šo wotpošaladž dać; wón džje šo šam prawy čjinić, šo je tuto po šdarcu tak lohše prašenje štož, a teho dla šo dale praška: Ščtóha je moj bližšji? Za džyl šwjajeho bližšeho ljubowadž, ale džje je? Wolaž mi jeho! Duž powjeda jemu Jezus křajne pšćirunanje wo šimilnym Samaritšim.

Ščto mam čjinić, šo byh wězne žiwjenje herbował? to je tež ša kóždeho šćešćjžjana najwážniše prašenje. Wotmolwjenje reka šišćje džnja: Ty durbjš Boga, šwjajeho křjela, ljubowadž a šwjajeho bližšeho jato šam šo. Šwajatu pšćištawnošč mamu, křuce hebi rošpomnič, ščto tuta pšćitawna hebi wot naš jada. Dolež paš našaž tešt wobšćernje jenož wo druhim džele tuteje pšćitawne jedna, štožny šwjaju nutnošč jenož na njón a prajmy:

Lubujmy šwjajeho bližšeho jato šami šo!

Wly šo prašamy:

1. Ščto je naš bližšji?
2. Šak mamy jeho ljubowadž?

1. Pšči kónzu pšćirunanja wo šimilnym Samaritšim woprašaja šo křes pišmaručenjch: Šotry dja mješ tym šjomu šda šo tebi, šo je bližšji byt tmen, kiž běše mješ rubježnikow padnył? To je džiwne prašenje. Wly byčamy wofčatali, šo budje šo Jezus praščej: Ščto bě bližšji měšćina abo lewita abo Samaritšeho a šo by wotmolwjenje rekalo: Čłowjet, kiž běše mješ rubježnikow padnył, běše jich bližšji; ale měšćnit a lewita šwjajeho

blizjšeho nje lubowaschtaj, to czinjelše jenoz Samaritski. Tola město teho prašča ho tón knjes: Kotry mjes tyni tšjomi bě blizšij temu, kiz běše mjes rubježnawy padny? A pišmawučeny wotmolwi prawje: Tón, kiz je šmilnošč na nim wopofatał. Po našchim tešče je potažim tón mój blizšij, kiz je mi šmilnošč wopofatał. A na prašenje: Šcho mam czinjec, to buč, wječne žiwjenje herbował? rěka wotmolwoje: Ty dyrbišd teho, kiz je tebi šmilnošč wopofatał, lubowacž jako šam ho. Wobu budž džał, to ja možu, šwoježo dobročjela možu ja lubowacž; loho je, teho lubowacž, kiz na mni šmilnošč czini.

Nětko pał tež wěm, šcho je pšchebe wčjem mój blizšij. Žesuš je mój blizšij, pšchetoz ničto njeje mi tašu šmilnošč wopofatał kaž Žesuš.

Drije kóždy wot waš, lubi čitarjo, móža wjele mjenow tažič mjenowacž, kiz šu nam šmilnošč czinili. Špominajec jenoz na šwojeju staršjeju! Žimaj maćeje šo džałowacž, šo seže po Wóžej woli žimjenje dostali a šo seže živi wostali. Žěž a dieč a drašku staj wam dajoj, wodno a w nozy staj šo ja waš pražawoj, niz na hebje, ale na šwoje džežo staj myšlijoj. Dobrotaw, kotrež šmy wot staršjeju dostali, je kaž hwěrdow na njebju, kaž pěsta wšči morju.

A tola, šcho je to wščitto porno šmilnoščej, kotrež je nam Žesuš wopofatał! My běchmy do ruki rubježnika a mordarja wot špocajta padnyli; tón naš zyle wušleto, naš čžežo frani a pol morywch ležo wostajoj. Našče wóčežo bě čžežo wobšichodžij, tak šo nješnjadny wjazy hebje hamyč a šwoježo Wóša a njewidžachmy wuzč k měrej. Našdej nojy bě čžežo frani; drje hžěž šo wo našch wuzičt a čžejne wješele jednošče, móžachmy šo štofu bežecž, ale duchownje běchmy šgromi, nješmani k dobremu, pšche hstali, še šwojich hřečow stajecž. Tež našče wučo bě wón franik; hžěž Wóži Duch naš kšofašče a šwěrnju paštýr naš wolašče, dža běchmy hšuchij a njeopušluchachmy na Wóži hšěš. Haj, na zylim čžele mějachmy wulke ranu; še šymy lóšchtami a š hubjenymi myšklemi a š hřeščnyimi šwucžewnyimi běchmy womałeni. Polmorni běchmy w šwojim šmucžewnym žiwjenju, wotmorni ša Wóša a ja wječnoščej.

Duž pšchitupi Žesuš k nam a wobali našče ranu pšchet šo, šo k nam džeše: Kšudy hřeščniko, šmēm ja twój Šbóžnij byčž? Šhubjeny hřeščniko, šmēm ja twój Žesuš byčž? A wón linu wolił a wino do naščich ranow a pošběhny naš i naščeho hubjenšwa. Kał šbóžnje šlincješe jeho šlowo do naščich dušow: Twoje hřešči šu tebi wodate, šu šamječene pšchet moju krej! A wón wjeđe naš do hošpody, w kotrež šwajat Duch hošpoduje; tón pyta naš a hoji naš wot naščich ranow pšchet šlowo a štramentaj, šo budže našča bušča zyle štrawa. Haj, historija mužo, kiz běše mjes rubježnikow padnył, je našča historija a historija šmilneho Samaritskeho je Žesušowa historija.

A hžěž šo nětk prašchamy: šcho je mój blizšij? dža dyrbimy wotmolwoicž: Žesuš, pšchetoz najwještča šmilnošč, kotrež šmy šhonił, je, šo je Žesuš k nam pšchichodł a w našch polmorywch hřeščnikach nowe žimjenje šbudžij. A nětko šinak njemóžemy, hačž teho šašo lubowacž, kiz je naš prjedy lubowal.

Ale tón knjes pšchitafa pišmawučenenemu: Dži a czin teje ranosče! Žesuš je ja wščitlich čšlowjetow na šemju pšchichodł a šwoje žimjenje do šmjerce bał, šo by wščitlich wumohč; wón je potažim wščitlich lubowal, tak dyrbimy

tež my wščitlich čšlowjetow lubowacž. Žesuš je šo wóšebje nad hubjenymi a nješbójownymi šmilni, tak dyrbimy tež my šo wóšebje šmilicž nad tyni, kotřij šu hubjeni a nješbójowni. Pšches Žesuša šu wšchitny ludžo našči blizšij, wóšebje pačžij, kotřij šu w nuju; jich dyrbimy wóšebje lubowacž.

2. K temu dyrbimy pał i prěnja šwojeje wóczy wotewričž, šo bychmy nušu šwojich hoščuščlowjetow pošnati. Ššmilny Samaritski je tež teho, kiz bě mjes rubježnikow padnył a wušlečtan, šranjeno a polmoryw wšči dróhy lešešče, wídzij. Móžno by tola byto, šo njeby šo, na šwoje naležecžne myšlo, nješbójowneho dohšadał, abo šo, do šwojeho města kšwatajo, njeby pošnal, hačž tam něšto žive abo morwe, něčto, kiz wačujne abo špi, leži. Ale wón ma šwojeje wóczy wotewrejene, wón wídzij jeho. — Tak dyrbi tež pola naš byčž. Našč nadawł wščał njeje, w šwojim powolanju wšchito ležo wostajecž a wučajnyčž, šo bychmy štkiti šmilnoščej czinili. Ale wulki roždžel je tola, hačž dróhu šwojeho powolanja pučujemy, jenoz na šo težžujoj, na ničo druhe njemýšlo, šhiba na wjenjeju, na šwoje wotpošlady a štrawčež, abo hačž my wšči wčhej šwěrnosčej a pilnosčej w šwojim powolanju tež wóčežo mamy ja nušu a štrawčež druhich.

K druhemu trjebamy čšopi wutrobu, kotrež je naščich hoščuščlowjetow žel. Měščnit a lewita staj tež wídziljoj a staj tola nimmo šchoj. Žimaj pobrachowasče hoščuščlaja wutroba. Napošledu pšdrišnje Samaritski. Wšjele jeho wot nješbójowneho džešešče. Wón měješe druhu wěrn, bě šlaw druhého luda, haj, wonaj bėštaj nješpěčežej mies šobu; pšchetoz žibžij hžidachu Samaritskij a na wopaf. Ale na to šmilny Samaritski nješpomni; jako nješbójowneho wušlada, bě jemu jeho žel. — Tak dyrbimy tež my hoščuščlajecž mēčž je šwojimi hoščuščlowjetami, dyrbimy hoščuščlajecž, tak hšód czini, tak kšudoba čšijščej, tak je wopuščejene widowje a wódomž šprottam wokoło wutroby. Kuša druhich dyrbi tež našča nuša byčž.

K widženju a hoščuščlajecž dyrbi škóncznje štkit wščinčž, pomoz je to najwóžnišče a to došpólna pomoz. Ššmilny Samaritski wobala niz jenoz ranu, linie wolił a wino do nič a wostkronja pšches to wotmolitnu šmjerctnu štrachotu. To by tež hžjom něšto byto. Wón czini wšičče wjazy. Wón wjeđe teho muža do hošpody, a pyta jeho a wosimje wšchite wudawati na šo, kotrež šu nuine, šo by šo nješbójowny zyle wustkrowil. — D wójmu a czinmy teho ranja! Wščał mamy k temu wšchudjom pšchilešeničž. W kóždej wšy šu šfóri — dži a pytaj jich; a škudžij — šhwataj a podpjeraj jich; a šrudni — wopytaj a troščitaj jich. Šustro hšidšich wo nušu wěčyratrow w rošpóščenju — o czin jim dobrotu! A tam škeja pošanoj a wokuju: „pšdrišž a pomhaj nam!“ a hžěž tež šam k nim čžij njemóžej, twoje dary lubosčež moželš ja nič woprowacž. Ničto njepraž: ja šum šam šhudy, je šwojimi šnadnyimi hřeštami njemóžoj nitomu pomhacž. Šladaj, kał derje Samaritski to, šchož ranje wšči hebni ma, naloži. Wolija a wina ma wón šobu, šo by šo na pučju wšchitewi, nětko trjeba to jako balsam ja ranu; druhého wóšla nima, ale wón može wščał pšchij hčej. Tež šnadne hřešči došahajoj, družim dobroty czinicž.

Duž čšemy wšchitny, kał wjele hačž je nad nami, kóždy na šwojim měštnje, je šwojimi hřeštami, po šwojich škadnosčach czinicž, šo bychmy šwojimi hoščuščlowjetam šmilnoščej wopofatali a tu pšchitajnuju dojednili: Lubuj šwoježo blizšjeho jako šam šo. Šamjen. M. w. B.

Jeſus, ſmilny Samaritſki Boſi, pyta bédnych ſbože!

(Luk. 10, 23—37.)

Błóg (314): Jeſubab, tebi ſzja ja ſpewacj —
 Eſo Ebbóznitej je poſſicjita
 Tam ſhwila iſbożownego wjeſhela,
 Gduj jaſnojeſt i woblicza jom' mika
 Eſo bſyſchjeſt, jeho pópſam wiidoma;
 K nim wobtroczeny rěči woſboje,
 Gduj jemu ſbože jich ſo krajnjeſche.

Wón ſbóžnych, totſiž wiđja, ſhwali,
 Eſtjož wuczomniſy jeho wiđiſchu;
 Wſchał kraſnoſež jeho wobſadali
 Eſu wobboženi Wožu njebieſtu,
 Gduj ſłowa žiwjenja k nim rěčeſche
 A dſtwny ſławije Wože čzinjeſche.

Hlej, piſmatwuczony pał bėſche
 Tam póbła nėſajti, kiž lečejſowy
 Nėtt ſknjeſja ſpytowacj rad čhajeſche,
 Duž i praſchenjom je hnydom hotowy:
 Eſtjo činicz, miſčtrje, mam, ſo wopradowe
 Wdyž wėcnie herbował ja žiwjenje?! —

Ma jaſon Woži Jeſus jeho
 Nėtt polajawoſchi jemu prajiež da,
 Eſtjo w jaſonju moť kóžnjiczeſcho
 Eſo žada, kiž i nim ſprawnje wobſhadſja;
 A luboſež k Wozu, luboſež k bližichemu
 Wt w piſimje ſnaty ſhwaličje i mudroſežu.

Tak prawje je! — Njeſež dſeſche k njemu,
 Čžiti to, dſha ſmejeſch dſeł na žiwjenje!
 — Eſo to pał njeſpodobna jemu;
 Wón je ſwojeſi ho ſčėri prawdoſežu
 A baſche hiſčeſe ma to praſchenje,
 Eſtjo to ſatonju jeho bližichi je?! —

Do žiwjenja nėtt Ebbóznik hlada,
 Gduj luboſež ma ſo wopofajowacj;
 Eſam luboſež, čſiſtu luboſež žada
 Wón, kotraž dyrbt ſtuti poſtafcj;
 Duž ſtutowanje Samaritſkeho
 Nam ſtajił do ſwėtka je jaſneho.

Wón pſchijſoſ k nam je i Wožoſ' raja,
 Eſam ſmilny Samaritſki Woži je;
 Wſchał Ebbóznik je, taž wſchitny ſnaja,
 Kiž k njemu pſchidu ſprziſti i čžėnoſež;
 Naſ napoť mownych ležo wiđjeſche
 We hrėchach, — duž nam pomoz ſlicžil je.

Naſ wobohich ſmilnemu žel bėſche,
 K nam pſchijſtupiwſchi ranj ſwobala
 Nam naſche, hdyž ſo ſlė nam dſeſche,
 Do hoſpody naſ ſwojei' pſchewoſđa;
 — Do žrtwje Wožeje je powołał
 Naſ bėdnych, nam teſ potoj we njej dał.

Tam ſhorých wón naſ hoji ſwėru,
 Nam hrėchi naſche wſchėdnie wnowaſa;
 Troscht dawa nam a žiwu wėru

A mity pſchi hebi naſ ſaſhowa;
 Tež pſchitnje junu i wumozenjom k nam
 A dowjeđe naſ ſbóžnych k njebieſkam!

D ſmilnoſež bohata a Woža
 Eſo wſchitkim poſticjuje hrėchſnikam!
 Naſch Samaritſki, dawoť ſboža,
 Immanuel, naſch Ebbóznik, pſchitnje k nam!
 — Ač, dajmy wot njeſho ſo namafacj
 A wukány ſmilnoſež wopofajowacj! —

M. U.

ſmilny Samaritſki.

Kak je wón rėkať? Gduj wótzej Oberlinej, Steinhalfemmu fararjej, kotraž ſwoje žyle žiwjenje ſwėrtny ſkuzobnik a hojpodat ſwojeho Ebbóznika bėſche, wot pſchecelowo drje raſ jeho wjehje jeho ſamozjenja wuſtupowaje dobročiniſtowo wumozowane bu, doleſ wſchał teſ nėkotrėmužkuli njeobdneu mu dawoſche, potom wón drje ſčžehowozny podanoť powjedajeſche, kotraž bė ja mlode lėta kam do-žiwil: Ja dſeč jaſo kandidat raſ wot Straſburga do X., wjažy mił daloto. Bėſche to hrėžeb jhmj, a puč bėſche je hrėdom ſawėtu. Dužy, woſhrėžeb horom, daloto wot wſcheho čłowikſeho wobdlenja ſdaleneho, mje mučnowiž nadpadže, kotrejež wo wobročž njemóžach, nėſajta ſamóta, a pſchi puču ſo poſchidnywſchi ja ſwoju duſchu Wozu porucich, doleſ hewał ničjo njewočasowach, hačž ſo tam ſwoi fónž dozpju. E mučnowiſežu bėch wuſnył. — Wóh njechajeſche, ſo by to mój poſlební ſpať byčž dybchał. Ma jene dobo wozučiwſchi ſo ja w rukawo wóſnika w mđrny pſchječu ſa-čjuč, kotrehož wóſ pſchėbe muu ſtejeſche. E pſgoju mje wu- budſiwſchi wón mje wofſchewjeſche, a da mi na jeho wóſ ſolečž hačž k bližichej wſpy. Tu ſo jemu wutroboje dſatowach a čyžny jemu, hdyž čhajeſche hiſčjeje dale ječž, ja pať ho najprejebu i nowa poſchluicž dyrbach, ſa jeho prozu ſnadny pjenježny dar ſlicžičž; tola wón jón mjeriagž wotpoſala, — ſa tajtu ſkuzbu, kotraž je jedny druheju winojty, wón žamč pjenjeſ njeberje. Mú, dſha prajeje mi i ſajmjeſičha Waſche mjeno, ja dſach, ſo byčž ſo ja Waſ woblicz mót. Tež to wón ſapowježiwſchi pſchitajti: „Ja wiđu, ſo ſeže Wſy duchowny; duž wſchał mi prajeje, tať dſež je ſmilny Samaritſki rėkať?“ Ja wjeſo i mėtrom mjelčach, doleſ to runje tať maťo teħdy njewjedach, taž nėtt. „Mú, duž mi tež dowoľeje, ſo Wam ſwojeho mjena njemjenuju!“ — a na to ſwojeju ſoni pobanjenje wón ſwoju drohu dale jėdjeſche. — Tak — wón wobſamowajeſche — woſtajeje mi potoj a njechwateče moju daniwoſež! —

U.

Dohnowanje kſchizja abo Woža pomoz w uſny.

Mjane powjedanečſo i minjeneho lėtkotka.

(Pſkacrowanje.)

Ma ſemi njeje wobſtajneho ſboža. Eruodba ſo i wjechelom ſaſtupuje. To Surji a Marja i nowa naſpoſiſchtoj. Prjeby hačž bėſche ſo lėto mnylo, roſnjeſe ho po wſy powječž, ſo je tamny pſchekup w mēreje pſacjjež pſchekat a ho ſu Marijne žyle pjenjeſy ſhubjene. Wt, kotraž bėſche jimaſ pjenjeſy počžeb, pſchibėža žyly njemdry na nje, ſwarijeſche a kſeſche ſatſoſchne na nje, hačžrunje bėčhtaj žyle njewinowalaj a tať doleſ pſchekitroženaj. Wt jimaſ woſjewi, ſo jeju dom je wſchitkim wobſchėdntwom pſchėdacž da, je-li jemu na poſtajanem dnju pjenjeſy njemupločſitaj. We njem- broleſi bijeſche wo bido. Tak naſtaču Surjej a Marji ſtarocze- polne dny. Hiſčjeſe ſti njebėle bėſche hačž do čſaſa, k wuplačenju

poštajeného, a wona hebi žiweje raby njewjedžeštaj. Tola ho wobu domwječštaj a proščesštaj jeho wšednje wo pomoz. Maria ho najbóle tješčeše, měješe pak tež najšlymnišuju dowěru na Woha, hačranyje čyžyše ho jej wutroba je staroščuju puńcyč. Wječor pšed dnjom, na kotrymž dyrbeše burej pšecjene pjenjety wuplaczjeć, džěšče wona do swojeje komorci, so by tam wot muža a džěščowu njewidžana płačła. Wte tjščynoščy swojeje wutroby wša wona křeće do swojeju rukow drzejajany kšyž, drohu wopomnještu na čęptjenja, kšęptynoščy a poboznu dowěru knjenje Srawobsteje a klatnywščy počsa ho wotšje molbič: „D mój bójški Wmožniko, hlej, w kak wulfej wuły bym. Mi nije wo mnje, ale wo muža a džěščy čyritč. Šak ho wobohimaj tola pšidže! Moja wutroba ho kweča, hdyž na to pomyljšu. Niž ja ho, ale ja nič prošču. Raz ty w šmyrnetej štylniščy kwojeho njebiešeho Wotša proščęše, tať prošču tež ja: Wotčę, je-li možno, wmi tutón kšelič wote mnje; tola niž moja, ale twoja wola ho štak!“

Wona mjelčęše a płačaje čyřče. Zeje hlyly mačzachu kšyž. A wona dale šychowajče: „Zatočę mojeju džęščowu štama mi wutroba. Twoja wotšowaja wutroba, luby Wotčę je njebieščak, je lubošče wotna. D kšyř dha mje, šmil ho nade mnu a nad mojmaj džęščęmaj! Wyrnje mačęę na swoje džęščę šabycz moška, ty tola na naš njelawubdžęše. To by ty šam prajit. Wopolaťaj nam hwoju wotšowku šmilnoščę!“

Wolotnje płaťajo bladošče wona na kšyž, kotryž bęščę w rukomaj džęřčęje, a proščęše: „D mój bójški Wmožniko, kaž by ty je hđęřž na hwoju šwratu mačęę pohladaj, tať pohladaj něšto f njebieš na študu hrđęřnu mačęę, kotraž f bološču šimje. Ty by wđitřim bliřto, kotřž by tjščęnje wutroby. Wulit trosčta tež do mojeje wutroby a pomohaj mi. Hdyž ja jako wochyrowane džęščę njewjedžak hđę, bym ho w swojej wuły a wopuščęnoščy wo knjenim tempu k tebi wotala a ty by mje spodžiwne wuřlyřčaj. D wuřlyřč mje tež něšto.“

Wotšo wo wona tať a na podobne wařenje madleše, a hlej, zej bu lóže wokoło wutroby a wona dopomni ho na štowa męřčęřanjšeho knjeja duchowneho: „Woh budže lóžy čaš wój šwernu pomocnik, kaž je tebi něšto pomohal.“ Šmerowana a pohlynjena pšes dowěru na Woha wona štany, niž wjazy je hlyšami žalošče, ale je štódbńmi hlyšami štušowonoho trořtwa, a čyřyše kšyž šašo na jeho měřno štajčę. Wšęy tym wona pšynu, so je ho na šodnej štronje kšyža kufł drzewa puřčęřil a na šemju padnył. Kšyž bęščę ho najřterje něhdy wobřęřobđil a drzewo šašo pšchilępjene bylo. Wšęš jeje hlyly a čęptotu rukow bęščę ho klij puřčęřil.

Maria štupi f wotnjęřštaj, pšes kotrčę mjęčorne šłočęto hđęčęřęje. Wona čyřyše wobřęřobđenje šašo porjebđiž.

Me ščo to? W kšyřu ho jařnje šabřlyřčę. Maria ho štóři. Wona pšępřytowajče kšyž a pšynu, so je štutša wužłobny a něšto blyščęčate do njeho šapoložene. Zeč dohlada ho na małe šwadło, křž bę tať šařabđene, so mjęřše ho jeno f mozu wučařnyřč. A hlej, dręčwany kšyž bę f štutša f čęřewjenym šomotom wukłabđeny a štutša ležęřę kšyž wot šamycz dejmantow, kotrčę bęchu do štota šařabđene. Maria wučařny kšyřil, so by hebi jón wobhladała. Tón ho wo węčęřornym štónu f jařnowšču blyřtotošče, so to wotčę štoro šlyřčę njemobčęřęje. Maria, kotraž bęščę pola njeboheje knjenje čęřto dejmanty widžala, řpřina, so řu tele dobre.

Na koleni wabnywščy prajęřše wona płaťajž: „D ty mój dobru, luby Wožo! Ty řu moju řpřřtawu šašo na měřę wuřlyřčaj. D wmi tele moje hlyly řa přeni wopor džakownoščę!“

Šhwatajž bęščę na to dele a řewi muřej řpřobđenje namafanje. Tón řębđęřę wó řřwje řrudny na ławu a měřęřę najmjęřęřę džęřčo na kšimje řęđžo; wteřęřę f boka njeho řteřęřę.

Šlyřčyž jeje pomwęcęř, pořčotčę wón je řpřobřiwajom, pohladny na kšyřil a šawola: „D Wožo, kak řpřobřiwna to pomoz! Kšyřil je wobřęny a drohi. Něšto možęmaj hwoj doły japolčęřę a njętrebajomaj f džęščęmaj wo proščęju křobđiž.“

A wón f mjęčłowęřu płaťaje. Še řřlynjemaj rukomaj řteřęřštaj řurij a Maria a pohlawowajštaj je řpřřlyřčęmaj wotčęmaj f njebu. Zeč džęřčęřę řřlyřčęřę swojeje rukyž a płaťajčęřę řębu. Tele řlyř řteřęřę a džęřčow płačzachu pšed Wobom wjazy, hdyř wotřite dejmanty pšęd wotčęmaj řwęta.

(Přichodnje řkńęenje.)

Wřhelake f bliska a f daloka.

— Šeršřti homiletiski řeminar je hwoje rořmwuřčowanja pod wobđęnjom knjeja řaraja rječęřę Wotřata f hwořđęřčęřę wotmęł wot 14. awgusta hač do 11. řepřembra. Na rořmwuřčowanjař wobđęřčęřę ho: knjes kandidat Wořę je řidowa a knjeřa řudentow Wotřat f hwořđęřčęřę, Wyręač f Rowneřo Ğuntowa, Njenč f Wjelečęřina a Wrot f Wobřęřčina. Wobřęřwemj, so ho nam wot mlodyř řřudowazęř nadrobna rořprawa tunje řa našę nabozńřte křoweno „Wobřę Wřř“ podala njęne.

— Njedželu 17. řepřembra řmęje ho 3. řtęřęřę řerřřę řemřęjenje w Dwařđanach. Wone řapozńęje ho w kšyřžnej řyřřwě dopobńja w 1/2 12 hobj. řřędowaczę budže knjes řaraj Witelaj f Waleřęřę a řpřewębnu wučęřu řmęje wodžę řerřřčęřę řemřęjenjeř knjes řaraj rječęř Žalut f Njeřwawđida.

— Šęřčęřęřę „Wibljřřęřę pučńika“ na řto 1906 řo w blřřřřim čęřu řapozńęje. Knjes řaraj Matek f Ğuřęřny je pšęčęřčęřinwje řęřęjenje řerřřęřę bibljřřęřę pučńika řašo na řo wřal.

— Šarđženu njedžęřę řwęcęřęřę řatečęřanřę řerřřę towarřřtwa „Řipa“ wot 25 řtęřny Wotčęřęřę řwęcđęřę f a dobom po řwęcęřęjenje hwoje řřoręje. řažena řęřba hobj bęščę ho w řwęcđęřę řęřčęřę, řamo Dwařđanřę řerřřę towarřřtwa „Čęřnowobř“ bęščę řepřęřčęřę řpřla. Šwotawotčęřę řapozčę řo řopowđny w 3 hobjřnach na tořlořčęřę. Špęwanje wuwjedže pšęčęřčęřinwje řatibčęřanřę řpęmanřę towarřřtwa. řowitanje řa ho pšęš knjeřa pšęčęřęřdu Mičřu. řowjęcęřęřęřę řęč mjęřęřę knjes řaraj Wotčęř, 3 řobulřawom, knjeje řantudęje, Wřłi a řřimandę, kotřž f towarřřtwwm řwobj 23 řtęřny řobulřawřři jubilej řwęcęřčęřu, pšęčęřoda pšęčęřęřdu čęřęne diplomy. Ša řřoręřę řo řřane dary wotredaču. řo řwotawotčęřęřę řwęcđęřę ho čęř pšęš wřęř, kotraž bęščę najřřęřęřę wupřęřena. Wječęř w 1/2 hobj řapozčę řo řerřřčę řkonzert, tež wuwjedžęny wot řatibčęřanřęřę řpęmanřęřę towarřřtwa, křž bęščę řara hobjčę wopřytany a ho najřęřę wuwjedže.

— Ščřwotřł 14., řřat 15. a řobotu 16. řepřembra ho wřłńni muřęřo f wřłńny do Šařřęřę řęjma wola. Šerřřę řu we 8. wřłńnym wotřęřę wobđęřłeni, w kotřymž ho f wřłńowšču dořatny řapřabđž knjes Wotřa f řřčęřčęřę f nowa wřłńwoti, kotřę wotřęřę řřřom 20 řł řapřupę.

Droha mačęřna řęč.

Me, kajř njęřo w řřnřč řęčę řęjre, řřž něhdy droha mačęř naš wučęřęřę! Ščřwř řřřęřčęř dom a měř žure řęjre, řęřčęř mačęřęřęřęřnu dořo řarije, Tón halle řęjnu řřawotčęř polnje řřaje, řřřřř řerřřł řęjnu je řęř řpęwanje, Tón mile řřladnje wřčřęm do woblečęřa, řęřčęř wot řřč řubow řerřřęřę řřřł čęřęřa!

F.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spéwał,
Piłnje dźéłal,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatołk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubość ma;
Bóh pak swérny
Przez spaś mérny
Cerstwość da.

Njech ty spéwał,
Nječne dźéłal
Wódné dny;
Děń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njeboj mana
Njech éi khmana
Žiwność je;
Žywa woda,
Kiž Bóh pods,
Wokrěw ée!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa ho. łóđu hobotu w Šsmo łerjez fńińczińcěńtu w Budyńšćinje a je tam ja šćiwórtłtenu pšćedpłatu 40 np. dostać.

14. njeđzela po swjatej Trojicy.

Łuk. 17, 11—19.

Wo ģmilynym Samaritřim je nam šańđžena njeđzela powjeđala, wo đakownym nam powjeđa đženřniřka. Wđeđže, teđ đženřniřke šćenje nam ģmilneho Samaritřešo poľaje, Źejuřa, dođreho łekarja, kiđ po kraju wototo cđahařeđy w njeľpróđnej lubośeji na ģwojim puću pšćes Gaľileřti a Samaritři krađ đžekarđ wuřadnyđ řahoji. Ale bóle ģađć na njeho, kiđ tođtu ģmilynóđć ćini, mamu đženřa na tyđ ģladacđ, totrymđ řo wona dořtawa. Łađki je tu mjes nimi rođđě! Đzewjeđžo dawaju řebi tu jim wopolařanu dobrotu đerje lubiđć a řabymaju dobroćeđo; jedyn pař ho řařo wróđći k Źejuřeji a řo jemu đžakuje. A tón je Samaritři. A tutón đžakowny Samaritři woľa đženřa do řiřćeđziřanjstwa, do wořadów, domów, wutrobów: Budyđće đžakowni!

Řiřćeđziřenjo, budyđće đžakowni!

To nař dopomina

1. na pšćiřliřćuńoć, totraz řo ģuřto řabyma;
2. na řohnowanje, totrěz řo malo řpřnawa.

1. Đžekađžo wuřadni řeřađu teho řnjeřa, jaťo wón bliđi k jenemu męřtu pšćińđže. Đzewjeđžo ř nich bęđu řiđji, jedyn bę Samaritři. Ale řařa, řo bę řazpřny Samaritři řo řidam pšćiřanjnyđ a řo bęđu ćzile řiđji jeđo mjes řobu ćzěpřiti? Ađ, wo řřromadneji nuřy padaja wđře řlřahi a řačaha, totrěz ćzłowjeđžo ģuřto na dođrym đnju w řwojeji ģorbóeđi a řwjerdośeji mjes řobu natwarja.

Řieřbože jađ ģromadu wjeđje. Łat jowle wuřad. — Wěđa, řařta bę to řaľofna řhoróeđ! Wóeđi řřubjowachu řwoju ģwěřtośeđ, wóľođy bęđu bęle řađ woľna, řawy pomalu wořniřwachu. Wuľamřni je ř towarřtwa ćzłowjeđow đyřbjađu wuřadni ř bota męřtow a w puřćinacđ řami mjes řobu byđlić a ř řlepotawřami řwoje pšćiřbliřowanje đryim ľuđřom řjenjeđ. Šahojenje řo porěđto řta, ř wjeřćda pšćiřnjebe řakle řmjerěz wumoženje. Ale tutym wuřadnym bliđi řo něřto prawy łekar. Woni řu řiđom přeđy wo Źejuřu řřiřćeli, woni wěřja, řo mođe wón jim pomhać, a jaťo jeđo něřt nařđala wuřadaja, woľaja se řwojim đyřawym řľobřom: „Źeju, ľuby miřćitře, řmil řo nad nami!“ Š tyř řu řu woni nam prawy puć pofalaři w nařćeji nuřy. Wřy bęđomý w řařim cđařu ģuřto jenóđ k đžerawym řřidnjam, kiđ řaueje woby nimaja. Wě, wy řřori, bęđni, řubeni, wy řřozni a wobćeđeni, niđ ta! pšćibęńće řwojeji wóeđi a ģladajeđ, Źejuř, řmilyný łekar, cđaha řiřćeđe wototo, đžieđe won je řwojiz řřidnyđ tomorow a řřiřowych řućřitow jemu nawřćeđćino a woľajeđe řađ tamni: „Źeju, ľuby miřćitře, řmil řo nad nami!“ — Tón řnjeř bę k pomhařu řotowý, a wón budyđće jađ na međće ř jenym řenićřim řćewóřřom mođł wuřřowicđ, ale řo by jađ wěřu řřuhował, đžěđe wón k nim: „Đžieđe a poľajeđe řo međřidnikami!“ W řaľowu mjenunaj řěđe pšćiřafane, řo đyřbjađu ćzi, kiđ bęđu wot wuřada wuřřowjeni, řo wot međřitřow wobřladacđ a řebi wot nich wobřřeđeđeđe đacđ, řo řu wućřiřćeni a řo řmeđža řo řařo wróđćeđi do towarřtwa ćzłowjeđow. A woni wěřjaju a ćřinjaju řo jeđo řľowie, a řta řo, jaťo tam đžęđu, bęđu woni wućřiřćeni.

Też nad nami je tón Knjes dżiwy swojeje śmilnoŃce cżinić. Dopomni Ńo jeno, kaŃ je wón na twoje wolanje tebi twoju Ńhoru mandżeŃŃu ŃaŃo dać, tebi twoje dźećo dźerżać we wulkej Ńtrachoczi, tebi lubeju Ńarćeju hićeje wofajit hać na tućn dżeń, tebi Ńamemu ŃaŃo Ńtamcz dać wot czejeje Ńhorocze a ŃaŃo Ńhłeb wobradžit, abo tebi Ń drubeje wulkeje wulfoŃce wupomhać. Wimi Ń temu hićeje tamne wulke dobroty Boże, wo kotrychż tji artille naŃeŃe ŃhćećizjanŃeŃe wewumunacja rećza, njeđybich dha potom wuŃnacj: Sa to wŃhito ja Ńo jemu dźakowac, jeho Ńhwalic, jemu Ńhuzicj a jeho poŃludacj winojty Ńym. To je Ńawieće werno.

Dźewjećo, jaŃo widźachu, Ńo Ńu wuŃtrowjeni, Ńhwalacju domoj Ń swojemu powolanju, Ń zjonje a dźećom a Ńapomnicju dźakowanie. Tón SamaritŃi pał wróćzi Ńo a Ńhwalicje Woha Ń wulŃim ŃhoŃom.

Ńomu Ńo runamy my? „Dźalna kwićka — tejeje Ń rćdoŃ, wraji pŃhiztoŃo. NjeđakownoŃć tezi Ńhoboto Ń cżiwoŃtej wutrobie. To widżitiŃ na Ńwojich dźećoch, kaŃ wjele prozy maŃŃ Ń nimi, prjedy hać Ńo nawucza, Ńo Ńo ja wŃŃo podkajaja, Ńhćoż doŃawajaja. Wjeće, tu a tam tezi jeđyn Ń hnutej wutrobu na Ńwojim woblicju a pali Wohu wopor horzeŃo dźata. „Dźeja pał Ńu czi dźewjećo?“ KaŃ neťorty Ńawa rano a njeđatuje Ńo Wohu ja jeno hnadne pŃhitrjeće; wón leŃa Ńo wjećor a njeđatuje Ńo jemu ja wŃŃo doŃta žohnowanie; wón ģyda Ńo Ń blicu a Ńtama wón biŃta bjes modlitwy; wón Ńwojeći Ńwoj narodny dżeń; wón wobiamta Ńtare leťo, abo wón Ńo czerjenu njećuje, Wohu dźak a Ńhwalbu Ńpewacj. Sa tajzy njeđakowni Ńhćećizjanjo lepŃŃi dźżi pohanjjo, wo kotrych Ńwoj. Pawoł piŃe: „Woni wojedźaju, Ńo Woh je, a njeħu jeno czećiziti jaŃo Woha ani Ńo jemu dźakowali“ (RimŃ. 1, 21)? Njepracjiti tezi jim tamna Ńtórźba Woha na Ńwoj IzraelŃi lud: „Ja Ńym dźećzi wocjahnju a po-wyŃhiti, a wone Ńu wote nime wotpadnyće. Wot Ńnaje Ńwojeho ģnjeja a wotŃoł žib Ńwojeho ģnjeja, ale Izrael njeħnaje a moj lud njeħroħmi.“ (Dej. 1, 2. 3.) — D Ńo byđny wulnyti, Ńo ŃaŃo doŃtojniŃho temu ģnjejeje dźakowacj! D Ńo by praŃhenje naŃeŃe Sboźnita: „Njeje Ńo hewał žodyn namatał, tiż by Ńo wróćził, Ńo by Wohu czećež dać, hać jenož tón žubonit?“ naŃ Ńhćećizjanow tał Ńahamibito, Ńo byđny Ńtawali se Ńwojeho ģroħneho njeđata a Ń hnutej wutrobu pŃeđe Wohom naŃħim Sboźnitom wuŃnali:

„Krało tej czeće! my ģemny cze Ńhwalicj
S wutrobu, je rćom a we žimjenju,
Dźatny a Ńhwalobny wopor czi palicj,
Kiż ģy naŃ dođyl wŃħeħ se Ńwojej trwaju (Ĥħerl. 36, 3).
Ĥaj, Ńhćećizjanjo, budźeje dźakowni! tał pŃhizwola nam dženħa dźakowny SamaritŃi a dopomina naŃ Ń tym na pŃhizħiħuŃnoŃć, kotraz Ńo tał ģuŃto Ńabywa.

2. Tola niż jenož na to. Też na žohnowanie, kotrež Ńo mało wot naŃ ŃpŃnawa. — „Kraħna wěz je, temu ģnjejeje Ńo dźakowacj“ to Ńħoni tamny SamaritŃi Ń noħomaj Sboźnita. PŃħetož tón ģnjeje jeho poħwali a praieje: „Tebe je twoja wěra wuŃtrowita.“ Ale Ńaha? njebe tezi tamnych dźewjećoħ žich wěra wuŃtrowita? Wjeće, ģaj! wona be ģim Ń temu dopomhała, Ńo bu Ńođy wot niħ ŃaŃo Ńtrowy na czele. Ale wěra SamaritŃeħo be wjeħħa hać wěra drubich. Wona czerjejeje jeho niż jenož Ń proŃhenju, ale tezi Ń dźakowanju, a jeho dźakownoŃć wjeđħiħe jeho Ń JeħuŃej a ŃwajŃa jeho Ń twerđym ŃwajŃom na teħo, tiż je niż jenož leťat ģħoreħo czele, ale hićeje

wjele bóle leťat ģħoreje duŃħe a Ń tym, kotřiz ģebi Ń potutnej a wěrajaj wutrobu wućħećizjanje wot duħowneħo wuħħaba ģabaja, praie: „Stań a dźi, twoja wěra je cze wuŃtrowita.“

Ĥhćećizjanjo, budźeje dźakowni! Ta ruħa, tiż je wraħ Ń czeleje nuħy wuħħeħa, wam potom tezi wěz poħala Ń wěćenemu Ńhoju, jaŃo piħane Ńteji: „SħtŃož dźak wopruje, tón czećizji mje, a to je tón puć, Ńo ja jemu Bože Ńwoje poħaju“ (Wj. 50, 23). Wjeće, Wohj naŃeħeħo ģħudeħo dźata potrebnje njeje, wón ma legiony janđzelow, tiż jeho Ńhwalu, ale naŃeħe ģwoje wón pyta, ģdyž nam pŃhizwocaj dawa: Budźeje dźakowni! Dźakowny cżiwojeć moźe pŃeħeħo wjazy doŃtać. Wón dźećzi tał rjez klucj w Ńwojeje ruħy, Ń kotrymž moźe ģebi durje Ń wŃħitim Boħim boħatħwam wotantacj.

Dźakujmy Ńo temu ģnjejeje kŃođy cħaħ, tezi ģdyž nam tał Ń wutrobie njeje, Ńo by Ńo nam dźakowacj ģyħto. W naŃħich Ńpewatħich namata Ńo tón rianu Ńhwalbny a dźatny ģħerluħ: „Ĥdy byħ ja Ń tawnynt jaħtami.“ Wuziħti duħowny San Wenzoł je ģon w leće 1704 wuđeħał, ģdyž beħeħ Ńo jemu runje prjedy jeho ģħeħa wot-paliła. Se ģrudneħo wopaliħiħeħa je Ńo taħti dźak Ń njeħeħam Ńħeħnył. Wěrajzy Ńhćećizjan wŃħat wě, Ńo durbja jemu wŃħitke wězy Ń lepŃħemu Ńhuzicj a moźe Ńo teħo dla pŃeħeħo dźakowacj.

Ĥaj, kraħna wěz je, temu ģnjejeje Ńo dźakowacj a Ńhwalbu Ńpewacj twojemu ģjemu, ty najwŃħħiħi! Ĥamjeħ.
K. w. P.

Wohidna je njeđakownoŃć.

(Luf. 17, 11—19.)

Ĥħoħ (216): ģnjeje, ja ģum Ńeħo ģħatał —

Do JeruŃalema dźeħe
Teħu, Sboźnit pŃħećizjny;
Dźeħacj wuħħadnyħ ģiħ beħeħ,
Kotrymž pŃħiħiħeħ Ń pomozy;
Naħala czi wofaħħu,
S ģħoħom beđnym Ń njemu dźachu:

Bomħaj, Teju, miħħtreje miħ,
Sħmil ģo; beđnoŃeģ ģera je;
Bože ģnaja jeho dźajwy,
Duż ģu poħni nađjeji,
So ģo bliżi wumojenjeje
S nim a poħne wuŃtrowjenje.

Dźeće, — pŃħećeħu je ģnjeje praħi,
Poħaħeħe ģo wŃħħinam!
Ja prubħ ģiħ wěru Ńtaji;
Pomoz ģħe wón Ńteħeģ ģam. —
Ĥdyž po ģħowje jeho dźeħu,
Wućħećizjani ģnyđom beħu!

Teđyn ģnjeje nimi, ģdyž ŃpŃna.
So je cħiħy, wróćzi ģo;
Dźakowny to ģwanje wuħna,
Ĥħwali Woha Wjeħħneħo;
Do proħa pŃħeđ ģnjeħom paba,
S dźakom ģorzym Ń njemu ģħada.

Ĥzłowjeł SamaritŃi beħeħ,
Kiż dźak Wohu wopruje;
Doħroćeģej Ń doħom ģħyħeħe

Sawoje hjewic? wjehele;
Samjelceć wón njesamóže,
So je wulke dostał šbože.

Niej' jich džešac? wuczylcenyh?
Džeža hu czi dzewieczjo?
— Džehe Zefuś; wumozylcenyh
Džakownosć jom' lubi šo;
Njedžakownosć jeho šrudži;
Njedžak bjesbóžneho šudži!

Stań a dži! cze wustrowida
Šbóžna twoja wěra je,
— Tak je milosć wobjiwědžila
Zeluhowa pšeczejalnje. —
Njecz naś hnada ł džaekaj šudži;
Njedžak wohidny jtych šudži!

Hnada bohata je Woža,
Kiz naś wšchudžom wobdawo;
Potnosć wěčnjeho nam šboža
Wšchědnje ł nije wuhšadža.
Duž, o Zetu, czeń naś ł hnadu,
Njebaj šlawym nam pšchitac ł padu!

Šdyž šmy njedžakowni byli,
Chajł šlósć hnadnje wobac? nam;
So czi woprowac? džał chyzi
Stajnje, knježe, pomhaj nam!
Njecz džał wutrobu nam hrěje,
Dóžj czi do wěčnosće kćeže! —

M. U.

Džakownosć pšeczejwo Bohu.

Sako Luther ras na pucju do Šipsta šo wješo žita widžejehe, šo tak rjane, lubošne a pokne na polach štejadu, šo wón modleše a džałowosće prajizj: „Ach, luby knježe Wožo, ty chješć nam dobre šeto wobradžic, šawerjenje, niz dla našeje pobožnosće, ale šwojeho mjena dla! Špocěž, luby knježe, šo bgyhmy šo polěpšćili a w twojim šlowje rošiti a pšchiberali; pšchetož to njeju hemať ničjo hać dšimy, io ty je semje, haj, ł pěšta, kotrež ł rosmilčtych šamjelšlow wobšteji, štwelca a škoby wupłobješć. Luby Wbćež, baj nam, šwojim džežom, wšchěny hšleš!“ —

U.

Pruhowanje.

Sedyn ratal štejšeh na šmērčak šejaby šwojejo dwora, jato šušob ł njemu pšchitupi a šo jeho woprašča: „Wušujješć, kaje šudže jurtje wjebra, a hać šmēmaj wozic, ječmjēn šyć?“

„Ach, luby šušobže“, tamny šnapšchěžiw, „ja mēajch runje wjele šhuhišche pruhowanje. Ml bu žakotny přelučk ščinjemy.“

„Ščto ty prajišć! Šak dža to?“

„Ša mēajch šacujče, jato by moje žyle žiwjenje precz šumjene, mój žyš žiwjeńki čžab přodny, wšdjo moje čzinjenje wopacžne a šmwlene, wšhitto bješlamērne a bješwizmatne byto, jato njedy wot wšchěš mojch štwos žabyu jenićš šawojtal, haj, kaž by mje tež mój Šbóžnik wopuščěšil a moje žyle žiwjenje kaž jebanštwo a šhubjene byto. Ša štejad na šwoje štare dny w špocžatku; jo dyrčjad šako wot přěda šapocžec.“

„A mēajche dža ty něšto, šo mošt šako šapocžec, šdyž bēšče tola wšcho precz?“ šo druhi woprašča.

„Haj“, přeni džehe, „šebjenje wutrobj a modlitwu ł šwojemu Wumóžnik!“

F.

Miz w njeprawym čžaju.

Sedyn wječor pšchitnje šo šbacju šprawny, ale widomnje wot tyšnosće dušje čzivilowanj muž ł jenemu duchownemu. „Knjes duchowny“, wón wuruwa, „ja šym Waš huščijšo přebowac šhšchal a mam Waš ja šprawneho muža. Wotmolěče mi na jenu praščeň. Ščto myšćice wy wo wěčnjym šatamanštwje bješbóžnyh? Šudže wono woprawdže wěčnjnje trać?“

„Šawěče, nad tym žaneho dwēla njeje“, šnapšchěžiw duchowny.

„Móžeče Wj mi šwjatocžnje wobšrucješć, šo je to Wašcha twjerba wěra?“

„Šyle twjerče ja wěče to wuprajam. Šak mošt tež hinať? Wučžba šwjateho pišma a ta našeje žyrčwoje štej w tym naštwpanju šaknje došć.“

Š pohladom šabwēlowanja, ale bjes wukladneho šlowa, čžerčejše špobžimny woprašć do čznoweje nozy won, duchowneho ł tym njepšchjomnym šacžcom šawostajušć, šo bēšche tole šlowo, kotrež bē rēčješć dyrčjal, „w njeprawym čžaju“ rēčžane. Čžim wjetiče bēšche jeho wjehele, jato nēdže tydže pošbžijo tońšamy muž šako ł njemu pšchitnje. „Knjes duchowny“, wón džehe, „ja šym pšchitšot, šo bgyš šo Wam ja Wašche šprawne a šwērne šlowo wōnbano wječor džałowal. Wono je mje pšchē nēčjim žatačajnym wobarnowalo; šdyž na to pomyšlu, mje něšto hrošba pšchēbēhuje. Ša bēč šebny w šabwēlowanju. Mwoje šhubjenštwo bē taš wulke, šo bēč tamny wječor wobšamšny, ruku na šeje škožć. Šeno jeme hješče wotbžeržowalče: šojolč pšchē tamnej mēšnosće, wo kotrež šym šhšchal, šo tam čžerš njewumrje a wōenš njewuškaje. Tola narēčžach šo ł tež wěrje, šo to šfōnčanje žyle taš šle njeje, a pšchēdwalč šeb, naprjedy Waš šo tym hšchēč. Dm, a šubšchēče Wj mi šebny wērnosć šamjelčejni, šdže bgyš potom něšto byť? Měť šo nadžijam, šo Wbš mi wobohemu ł nowemu žiwjenju dopomha.“

Wože šlowo je bjes poroka a čžini mudrcy a šbóžnyh, ščtōž io „w prawy čžaj“ abo „w njeprawy čžaj“ přēduje; šbóžny, ščtōž io „w prawym čžaju“ abo, kaž šo šuto šba, „w njeprawym čžaju“ šhšchj a ł wutrobje bjerje.

F.

Džohnowanje šhšizja abo Woža pomoz w nušy.

Njane powjebadžito ł minjenego ščtōtka.

(Ščōnčanje.)

Šajajtra šo šwitanju džehe Marja do mēšta, šo by ł šnjelom šararjom porēčžaka, ke šotrenuž mēajche hšžom wot džečžazyh dnjow najwjetičju dowēra. Wbōn bēšche mjes tym ščtōtč a jeho wōšy bēšju šo šelchēžiwice. Šwona pošta jemu ščizj, powjebalče žyš podawł a wōšpjetowalče jemu na šōnzu šlowa, kotrež bēšche jej wōn pšchē šello ščtōtami pražil.

Wjehele hnyty prajejše wón: „Šo je pēnje, šo šamne šlowa šabyla nješy. Něšto widžišć, šo šym pravje mē. Haj, Wbš je šwērny pomoznik w nušy: ničto jeho šobacmo njepočšy; ščtōž šo jemu dowēra, teho wón njewošpčēž. Šwot twojch džečžazyh dnjow hać dotal je šo wón kaž šwērny nan ja šebje štaral a tež pomhaj. Wšlōst ščtōt dale wobštajnje fruta we wěrje do njeho a jeho ludowanžo Ššny; dopjell pšchēzo jeho šwjatu wolu, dowērtěj šo we wšchitčč čžerpjenjach na njeho. Šwojceje džečč wōčšchj na tutej wōšbžimowajej wērie a Wbš šudže tež ł twojimaj

bžeščjomaj, wón wumogo waš je wščitke nudy a woinje waš nęby do swojeje sōbnoſće."

Marija męjeſche hiſčęje jemu staroſę na wutrobie a teje bla bęſhe f kniejom ſararjom poręczęz dęzła. Esmęm dęa ja tutón woſebny fiſchjiz f swoj woſthowoz? a njewoſthowoz ja herbow njeboſheje knjenje ſradowiſeje, hędž bebi jón ſthowam a f swoimem wuſitjej nadož? Zōnlę fiſchjiz piſchetrdži wſchitke woſebne węzų, kotrež je wona po bebi ſawoſtaſita!"

Knjes ſarať prajeſche: „ſchjizil je tvoj. Njeboſha knjeni fiſnabž njeje jama wjezdała, ſajla woſebnoſće je w tutym je ſtarych čęachow herbowanym drjewjanym fiſchjiz ſaſchowana. Maſtjeje je wón wot jeneho wuja, kotrų męjeſche woſhoſu zyrkwinſku ſkuzbu. Węſęze bęſhe to jeje wola, tebi najwoſebniſchi tudy ſwojich dęebęſtawoſtawoſtaočų. E luboſeje f ptojeje a f maſym ſpokojna ſų bebi ty po ſbacų najſnabniſčų węz wubrata. Me Wōh je twoje wuſwoljenje žōpnawo a po jehō dęiwym wjezdenju ſų ty tola najwoſebniſchi tudy f jeje ſawoſtaſitnawa doſtala. E ſchjizjom je tebi Wōh potajny poſkad dať. Dęejmantų ſų wuſke, a fiſchjizil mōže dwaj abo tſi tųžaz toleri winojty byčų.

Pſchębaj fiſchjizil a f wuſtowowanym pjenjeſami wotpomohaj ſwojeje nuſų; ſkōtož wuſche woſtanje, polož na ſoť ſa woſdęiſche čęahų. Wuſzujmaj ſwoje ſboze f wjebehoſtawu pomęnoſčę a dęawatnoſčę napričęso woſu. Dęejwanym fiſchjizil pať ſchowaj dęęſjom a wuſtaw jačō wopomnjeſku na njebohu knjeni ſradowiſku a na wuſku doſtrotu, kotrež je tebi Wōh wopawoſtať.

Eſchędžimų knjes položi dęejmantowy fiſchjizil ſožo do drjewjanehō a ſažnuwidiſi jón prajeſche: Eſchō ſų na tutym hubyenym drjewje widoť, kajle woſebnoſće ma w bebi! Noj, kaj f tutym fiſchjizjom, tať ma po tež f lōždym čęerpjenjom, kotrež mų fiſchęſjienjo jara rjenje „ſchjizil“ mjenjujemų. E wonka ruſa ho wono tutemu hubyenemu drjewje, ale nuſta ma drohi poſkad, kotrų je wjaaz winojty, dužti ſtoť a drohe ſamųſchi. Spominaj na to we lōždym čęerpjenju a njezberž to ja njebože, ale ſa ſboze a žōhnowanje, hędž tebe Wōh f čęerpjenjem domapęta. Čęah piſchidęe, hędž bebi hubyeny ſwjetę ſwoleče a najčięſęjſchjizil dobytł ho wata, woſebniſchi dužti ſtoť a drohe ſamųſchi. A byręje ho to lōždų kōčęz tudy njeſtoť, dęa tola nębyť tam naſowniſčų, ho bęſche kōzbe čęerpjenje potajna, njewuprawenje wuſka doſtrota Woža, kotrejež plody budęimų hiſčęche wužiwaczų, hędž budęe ſemja ſmęčena a wſchitka jeje krahnoſć, wſchitke jeje ſtoť a drohoſtoſće do pęchō a wopjeť piſchewbročęene."

Ežęčęonny knjes ſarať inajeſche w męčeze ſkōnita, kotrų bęſche jehō piſchęčel a ſrawny nuſų. Po teho wón pōgęa f pęſtowu, to čęyť na nękōte wawominjenja na ſaru piſchjiz. Ełmłit piſchidęe a wobſchadawidhi fiſchjizil, prajeſche, ſa ja njón tſi tųžaz toleri da. Zųžaz toleť wuplačęi wón na męčeze a ſbyitne čęyčęje po krahčahų ſaplacęje.

Marija bęſche jara ſwjeſelena a njetajeſche ſwoju węz piſchęd niſim a powječęe wo tym ho bōnyť w męčeze roſnjenje. Tať ſhoničų to tež piſchiwuſni herbjo njeboſheje knjenje ſradowiſeje. Čęi ho hnydom hęwomadžichu a ſkadowachu radu a wobſamitnyčų, ſo Mariju wobſtoręa a namawajny poſkad wot njeje žābajja, praizų: „To tola mōžno njeje, taťej prajeſčęje kaž Mariju dęejmantowy fiſchjizil f wopomnječų ſawoſtačej. Nęchō mōwiſčęje ho tola męſkij njebožji."

Tu ſaſtupi tamny ſtary wuſchł, kotrų bęſche tež piſchi dęęlenju herbſtwa ſa Mariju ręčal, a prajeſčęje ho, ſchō dęa maja? Hędž bęčų jemu tež wupowječati, rjęny wón f křtym plowom: „Wſtoſtačęe je ſwojeje ſkōzbu doma a budęęje wjekełi, hędž ničtů wo tutej węzų dale njerečęi. A njeje-łi wam woſcha roſhoręenoſčę wſchitkōn rojom wloka, ſo moſli roſomme plowō hiſčęčęz, dęa pa-ſkuchajęe, ſchō čęų wam praizę. Sędy budęiſche wam piſchi

dęęlenju herbſtwa ſnate byto, kajłi poſkad je to njenachladny drjewjanym fiſchjiz ſaſchowany, a Marija bęſche bebi tutón drohi dęejmantowy fiſchjiz wuſtowila: wų pjenjeſ-lacjni ludžo dęybęječęe to bla plowom wotawajna pačęęž dačę a njemōžęcheje f prawom žane plowōzō napričęso temu praizę. Techo bla ſpokojeje ho. A na waš je prawje, ſo njejeſčę tutón drohi poſkad doſtati. Wāčęa njepoboznoſčę, wāčęe njęčęęčęenje njeboſheje knjenje ſradowiſeje a wāčęa tworębožę napričęso křubej hęwocęe je wina na tym. Wų ſęze Marijne „drjewjane“ wubrāčęe, kaž je mjenowajęčęe, wuſmęčęeli. Nęčō ſęze poſhoſtani a ſmęčęi ſų napričęso wam. Techo bla wotawaje ſkōzbu, ſo ho njebožęčęe hiſčęčęe bōle do ręčewo a do ſmęčewo ſtałi."

Čač runje bęčų jara rosmjerjani, dęybęjadų jemu prawje byčę dačę a wotawajny ſkōzbu.

Prjedy hačę ho Marija je ſwojimi pjenjeſami domoj wrōčęi, dęęčęe wona do hlownjeje zyrwite, hędž bęſche piſchęd dwazųčęi kętami Wōh jeje dęęčęęe pęſtowy ſpobųwity wuſchjizil. Hiſčęje junu dęawatwačeje ho wona ſwojemu lubemu Wožu, kotrų ſwojich ženje njewopuſchęzi, kotrų ho jemu domęrieje a jehō poſkuchaja.

Wſchelake f bliſka a f daloka.

— **Zęn Wičęata, 29. ſeptembra, ſmęje ho wjezdeni ſa mižionitwa mjeſ poſanami w Rułęach.** Eſerbiſte hęwječęiſke kęmęenje ſapozęnje ho w 1/2 hōžų a budęe pędowacz knjes ſarať Węnit f ſkluſchų; nęmłe kęmęenje ſapozęnje ho w 1/4 hōžų a budęe hęwječęiſki pędab knjes ſarať Manu f ſumowāčā. Wſchjizny piſchęęeſjo ſwojateho ſtatka mižionitwa ho najwutroſniſchō na hęwječęi piſchęprowjaju. Čęah f Wudyſchinu wotjēže w 1/2 12 hōžų. piſchpotbnuj a wječęor w 7 hōžų. ſečō wot Rułęaz do Wudyſchinu.

— **Saizdženu njezdełu wotmęwāčeje ho 3. lętuſche herbſte kęmęenje w Drazđžanach.** Spownječęe wučębu męjeſche wožęť herbſchil kęmęenjejom knjes ſarať wječęť Jakub a pędowanje knjes ſarať Miłeta f Małęčęje. ſk Wožemu biłdu piſchjizupi 151 Eſerbow, 56 muſzich a 95 žōnfičų.

— **K dopomnječų na awſtrijſchų wojakow, kołiž ſų piſchi nadbęžanju Wułęz 14. oktobra 1758 ſwoje žiwjenje wotſtali, ho na pohrejniſčęju w Wułęach, wotolo kętohož je ho křowanje wotjawanje mełō, pomilłi poſhwječęi.**

— **Wuſwoljenje wōlnych mužow ſa ſalki ſejm w Eſkſte je ſkōčęene.** W 8. křajnym wotkřeju ſų žami konſervativni wōlnni mužjo wuſwoleno. Duž je f nowa wuſwoljenje dołhō-łętnehō ſapōſkłana knjela Kołle-ſchōčęaniſkeho wēſte. Wuſwoljenje ſmęje ho 2. oktobra w Ramjeje.

— **Krōnpřynęebna Bęziłija hęwječęčęe 20. ſeptembra pęniť kōčęz ſwojō narodny dęęi jaťō krōnpřynęebna nęmłehō kōčęorſtwa.**

Daliſhe dobrowōſtęe dary ſa wōſhe armeniſke hęwoty.

R. N. f R. 3 hr. — np.
R. N. f B. 5 " — "

Wromadže: 8 hr. — np.

W mjenje wōſohęi hęwotow wutrobnų dęat.

Gōłęz, rebaktor.

Porjedjenje: W ſchęčęų na ſtř. 152 čęitaj 1. plowō po-ſkledneho wučęęla: **Hędž.**

„Wombaj Wōh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale tež we w ſchęch piſchędawaćnjach „Eserb. Nowin“ na wſchā a w Wudyſchinje doſtač.

Sy-li spwát,
Pílnje džátał,
Strowja 6e
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprúnycy
Napoj mócnycy
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mórnycy
Čerstwosć da.

Nječ ty spwás,
Swérnje džátał
Wódné dny,
Džéj pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoča ty.

Z nječes mana
Nječ 6i křmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kie Bóh poda,
Wokřeš 6e!

F.

Szerebske njedzelske łopjena.

Wudawa 6o łóžu 6obotu w Esmerlerzej knižnicyčesćetni w Budyšinje a je tam ja šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 nr. dostać.

15. njedzela po swjatej Trojizy.

Mat. 6, 24—34.

Do knjesoweho přédowanja na horje wjedže naš našej tekst. Kaž běše tam wołolo njeho šhromadžena wulka wožbada, kotraž wošluchołe na jeho słowo, tał dyrbinu tež my 6o rady tam seńc, hčez je jeho słóh přisłěz. A woprawdže, tuto jeho słowo ma tu šamšnu móz tež hišće dženša po tutym dołhim čaju, pšchetóž wono je wěrnosć, a šchtóž po nim čini, tón křodži wo prawym pučju. Njeje dža tež hišće w našim čaju tał, 6o ničo njemóže dwěmaj knjesomaj šlužić, taž tu šlužimyj i knjesoweho rta. A je temu tał w našich seństich wobšteinosćach, tał wjele bóte wo duchownym nastupanju. Prajmy potajtim:

Ničo njemóže dwěmaj knjesomaj šlužić.

1. Čětro šlužimyj wo tutymaj dwěmaj knjesomaj?
2. Čěhobla njeje móžno, woběmaj šlužić?
3. Komu tał dyrbinu šlužić?

1. Tón knjes tu praji: Wj njemóžeće Bóhu šlužić a mamonej. Bóh je potajtim tón jedyn knjes. Wón je tón, kiz je žyly šmet štworil, tež naš čłowjetow. Wón je tón, kiz naš šđerzi a dawna nam žiwnosć a potrebnosć, kiz horjelaty w njeješach knjeji i wulkej mozu. Wj šnacimyj jeho, tał čže wón w swojej lubosći naš wščitich i ščebi čžahnyć, 6o byčimyj šhubyeni nješli, ale wěčne žiwjenje měli. Wón šnaje wojoowanje w našich wutrobach, tał čže šle w naš dobywacž a dobre šadubycž, a teho dla je wón poštal swojeho jeničkeho narobženeho šyna, šefom

šhrysta, 6o by naš pšches šwoje přédowanje na prawy puč dowjedł, a 6o by pšches šwoju šnjercž na ščžžu naš wamohł wot našich hčehow. Tał móžemy něto pšches njeho pščinjeć i šwojemu Bóhu, pšchetóž wón čže nam naše hčehi wodacž, hčuz pščinjebemu jemu pokutnu, wěrjazu, poniznu wutrobu. Haj, wón je tón knjes wščeh knjesow, a čže byčž tež naš knjes, štremluž dyrbinu šlužić. A šmy jeho wotročtojo, dža móže a budže wón tež naš mytowacž. — Ale tón knjes reči tu hišće wo druhim knjesu, wo mamonu. Mamon pał je bohatstwo tuteho šwěta, a na bohatstwo 6o hušo džěla wot čłowjeta, tał 6o pšči tym na wščo družje šabnywa; a tał pščinbže, 6o je mamon tón pšchibóh, tón knjes, kiz ma wjele poddanow. Ułter je ras i polnym prawom prajił, 6o njeje hčeh, hčuz ma šchěšćejon vjenješy a lubto, šenož na to ma težbowacž, 6o njeby bohatstwo nad nim knježilo, ale 6o by čłowjek woštal i knjesom nad nim. A mamonej móže 6o wščo pšchilicž, šchtóž je wot tuteho šwěta, taž čitamy w šwjatym pišmje: Pšchetóž wščitto, šchtóž na šwěće je (jalo žadoseč čěta, a žadoseč wozow a hordoseč žiwjenja) to njeje wot Bóžza, ale je wot šwěta (1. list Žana 2, 16). Ščžždy tuteju knjesow čže pał něł knježicž nad čłowkei wutrobu, a tola čžežža mnoš špytacž, woběmaj šlužić, dyrbja pał pšči tym sešnacž, 6o to móžno njeje.

2. Čěhobla pał to njeje móžno? tał 6o dale praššamny. Wj berje wěmy, 6o njeje móžno, tu na šemi dwěmaj knjesomaj došpójne šlužić; a šchtóž čžy na špytacž, tón tola njemohł to wuwjěć. A runje tał je tež tu. Šchtóž čže šwojemu Bóhu šlužić, tón dyrbi 6o jemu tež žyly

podbac, a tehorunja žada hej tež pšchibóh bohajtwa zpeho cłowjeťa, jeho žiwjenje, myšljenje a czinjenje. Wóh a mamon staj wšchaf pšchecziwotaj, a to tež hinaf bycz nje-móže. Pšchetóž pola Wóba je swětó, swět pať pšhodzi w czémnołczi, hódž Wóba nima. Wóh chje tyh, kiz jemu kłuzja, t kłebi czahmecz do wječnołcse, hódž móže swět tebi jenož sachodne wězj posłiczež, kotrez žaneje wáčnołcse nimaju junu pšchod kłubny stólam Wóžim. Wóh datwa rjane myto našchim bušcham; wot swěta dostawajch jenož dobroty fa swoje czeło. A sčto mienič, je lepje: jo by byla twója wóhča do wšchje wječnołcse wumožena, abo so by šhubijena byla sa krotke wjekele w twojim bėhu na semi? Nė, wono njeje móžno, wobėmaj kłuzič, pšchetóž Wóh je tón, kiz je swjate džebacz kajeje dať, a wón hej žada, jo bychu jeho wotročyfoje tež te kame džezeli. Wón je tam tež prajit: Ty njebyrbisch drahich bohow mječ pšchi mni! Duž, hódž chjełch Wóhu kłuzič, dha jo jeho pšchikajni nješmėch žaneho pšchibóha mječ, tež niz pšchibóha mamona. Tutón mamon pať wabi a czeri tebe jašo, so by ty Wóže tajnje pšchewit, a jo by žyw był po swojim spodobanju. Tawtich pať, kiz mjenja, so móža dwėmaj knjejomaj kłuzič, je w kóždym czašu dočej byto, tež mjes nam jich namakamy; ale t dobremu loncz njemóža pšchiczež. Žim dyrbitny pšchicwólacz kłowa Heliša: Kaf dołho džezce kłaczaj na wobėmaj bokomaj? jo bychu wo wročyžili t jeniczełmu knjeje, kotremuž dyrbitny kłuzič. A duž džemy wo ščonjenje hišchje praščez:

3. Komu dha dyrbitny kłuzič? Dwėmaj knjejomaj kłuzič, Wóhu a mamonej, to njepšchinjeke žohnowanje a njewjebeje naš do šbóžnołcse. Mamonej kłuzič a swětej, to dželi naš wot Wóha; my pať džemy je swojim Wóhom šjednoczeni bycz, a to je jenož móžno, hódž jemu kłuzimy, hódž je wón naš knjes. Zebo dha džemy wšchitke swoje starołcse je nabje włacz a na teho Wóšja czijmecz, wón buďže šo potom tež derje sa naš staracz. Kaf wulkotna je rēcž Šbóžnita, tať trašnje staja wón nam tu pšchod woczj wšchomoz njebjełchje Wótža, jo buďže wón, kiz jo stara wo ptaczi pod njebješkami a wo šilije na polu, ho hišchje wjele bóle staracz sa naš cłowjetow. Wón ženje na swojich njelabwama; haj, noddžyli dha šo jemu raby domėricz a jemu kłuzič? A kaj je wón wšchomozny, tať je tež wšchewodomy, wón šnaje wšcho, wón widži wšcho, a ničjo njewostawa jemu potajnje. Sčto mienič, njebudže wón tež nuts hladač do twojeje wutroby a widžec wšcho, sčtož hej žadať? Njebudže wón wšchitke twoje potřebołcse šnacz a šo staracz, jo njetrjebach na nicžim nufu czerpicz? Kaf dha tón knjes tu praji? Sa wšchitkim tym pytaju ho pohano! Chjełch hřano liczeny bycz do pohanow? Abó njechaj radicho czinič po tym kłowie: Pwtajce pať najprjedy Wóže krałestwo a jeho prawdołc; dha budže wam to wšchitko pšhidate. Njeje to najtrašničje? Zebo dha džemy tež my pwtacz Wóže krałestwo, pwtacz niz pšchew to, šo dwėmaj knjejomaj kłuzimy, abó hřano jenemu, kiz nam pomhacz njemóže, ale pwtacz džemy jo tať, šo kłuzimy hřowjemu njebjełchem knjeje a Wótzej, wšchewomóžnemu Wóhu netko a kóžby cšaš.

Ty Wóžo, hišchje džena šy

Kož wot wječnołcse bohaty,

Ja ho czi domėřam.

Wziń moju dušku bohatu;

Dha smėju ja dočej tam a tu. Hamjen.

W. we L.

Boži prėdarjo pod njebjom!

(Mat. 6, 24—34.)

Štob (M. miš. hart, cjo. 269): Žji, šhwataj t njeju, bušča! —

Naš Šbóžnit prawdu praji
Nam Wóhu pšcheczienje,
Hódž pšchew woczj nam staji.
So knještwo dwoje je:
Pať Wóh pať mamon knjeji;
Pšchod jenyum duška leži
Do kłuzy žimana
A myto dostawa. —

Wj kłuzič njemóžecze
Wóhu a mamonej;
Do njebžja wšchaf džezce
We kłobže dželenej;
Pať wulwólacze Wóha,
So šbóžnowa je dróha,
Pať mamon wužleži
Wam myto w žalofci.

Pať — pať! dže pšchew rěta,
Kož dołho tudy šmy. —
Pšchod šatamanštwom czeťa
Njech kóžby rošumny.
Ač, wulwólno hej Wóha,
So bušča našča wšoha
Wj džel swój dostala
We Wóhy šbóžnowa!

So kłepi nještartajmy
Wo lufka sachodne;
Na czeło njehlabojmy,
Kiz bóřly šohnje;
Žeđ, pieče, drařta mity
Wóh wobradja, kiz džiny
Tu wšchėnje dołonja;
Wón džeczi šastara!

Wšchaf knještwo wón ham wozji,
Knjes wječny wostanje;
Zucz, po kotrumž jo kłobži,
Wam šweczi džeczym wė,
Esam do swěta naš stajit
A t mikoczju je bajit
Dacz kem hjes pšchewta —
A hřewěnołc šastrowa.

Sčto čypli nėt ho staracz,
Hódž Wóh našč Wóčez je?
So w sachodnołczi paracz
Je wachnje pohanse!
Wšcho štworjenje dže hřewěczi
Nam šbóžnowam, jo džeczi
Wóh Wóčez šastara,
Kiz džeczi lubo ma.

Ač, t domėřje naš nuczi
Naš Šbóžnit lufojnje,
Hódž kėžbówacz naš nuczi
Na wšchitko štworjenje:
Šie, ptaci t šilijemi
Nam štrachym t ščeluchem
A t pšchu přebuja,
So Wóžj naš lubo ma!

Hódž prėdarjow dže mamy
Wj wšchėnch pod njebjom
A wšchubšom wuhladamy
Džu Wózi t wječelom,
— Kaf njedyrbeli kłwólaczi
A wopor džakny palicz
Žom, kiz našč Wóčez je
A šehničz naš džez? —

Duž precz nėt je starołczi;
Našč Wóčez wšchitko wė!
Nje je wšchje činičomoczju,
Njech myšł nam t njeju dže,
Tam do Wóžeho raja,
Hódž džeczi Wóže maja
Šswój dom a hbulenje,
Kiz jim dacž Wóčez chje!

Sčtož tudy potřebamy,
Kož dołho w žubje šmy,
Wšchaf wšchėnje dostawamy
Wj t jeho dobroty.
Njech starołc wšchitka šhine,
Njech sachodnołc šo minje,
Dom špėčnje šhwatajmy,
— Tam šbóžni wječnje šmy! —
M. U.

Wšch starołcse czijšnje na teho knjesa!

Njany lėmi wječor hėdželche mloda žona pšchod swojeje ščyžu a pilnje špuciztu fa swojeho hřnata šchjelche, kotrehož wječle wuřmėwanje bėřche je šahrobki kem hřchecze. Muž pđla swojeje žony hėřžo derje šahřewny potoj wo ščonjenje swojeje špėčnego džeta wuřwólacze. — „Sčto budžemoj czinič, šwendico, šo šo šezimaj, hódž budže hřma? Čižo w leče to namaj czeťo dočej paba, tať potom pótđže?“

Tole praščenje w myšlach pol šřemnjeneho muža šaczwanje wubudži, kotrez šo na jeho hřewoczju wšmanjenjowalche. „Luba žóna, sčto tamle šchjelch?“

„Šmřku šutnju fa naju lufuščta.“

„To hebi myślach. Wdë to tón macz muż? Wbëcże niż!“
 „Njebudźjadu jemu to prajicę, jo bych jeho tyśchmivym starośćam
 fa pchijńsobnu sŕnu tónz sčjńnita?“

„Skaf na tele myśle śapadnjelij? Skaf moht ńo tón staroć? Njebchijńch jeho? Wbón je zylcziń dżeń wjeńety, kaź ptaczatko, a by-li jemu to hby pchijńchko hej na sŕnu myślicę, by dźe ńo na sŕwoju macz spuchęczal, wot totrejęz ńo nadźije tu draŕtu doŕtać, totrejęz trjeda.“

„Wërić ty to? Mò, dha je naju hólczatko mudriśche, byżli jeho macz!“

Woczi mlodje žony ńo se sŕpsani pjenjeljeje, hdyž ł njebie-
 ham słożne wobliczo sŕwojejo muža widęjeche, a mroćzalka nad
 jejnym domččkam ł hrojenjom wiśaga ńo pśches dźećicowe do-
 wërjenje sŕubi.

„Teho dha njeŕtarajeć ńo“, praji Żeŕŕ, „a njeprajeć: „Sčyto
 budźemy jęć? sčyto budźemy picę? sčyto budźemy ńo wobletać?“
 atb. (Mat. 6, 31—34).

U.

Herbstwo njeđakownych dźećci.

Żedny pśchekupz sŕwoje žyle samoženje swojim dźećcom pśche-
 wostaji, a dźećci jemu sa to pchilubichu, jeho po pchijńtoinośći
 jeźiwicę. — Š woprëdka to pëtnje dźećche; ale po czaśu buchu
 dźećci jara twjerde napśchęcziwo njemu. Wone jemu tať vjez
 kòždy kuś do rta ličadžu a jeho ani ł pchijńtojneju draŕtu nje-
 ŕajtaraju.

Woczarujomny nan huŕto prajeche: Za sŕm wopať czińil,
 jo sŕm wšę sŕwoje pjenjeŕa a kubla swojim dźećcom bať. Wëpie
 by było, jo buchu wone mje proŕhęcž dyrbjate, haćž jo dyrboju ja
 je něto proŕhęcž. —

Na jene dobo buchu naněj wot stareho pśchetupśkeho pśchęcžela
 njenadźujyż 20,000 toleť wuplaczęnych, kotrež bęche dawno sa
 sŕubjene mël. — Wbón ba sŕnu, želeŕnu kichinj ł wjele ŕamkami
 na nje wuźęlac ł sŕwoje pjenjeŕy w njej ŕawobarnowa. Dźećci
 něto naněj ńo sašo ličęcžo jeho haćž najtebježliwiocho wobhlado-
 wachu, jo bychu tať tele pjenjeŕy jemu teź wulećzile. Tola nan
 jim žareho froŕchta wjazy njeda, a wone ńo ł herbstwom troŕchto-
 wachu. Wo jeho sŕmjereći tamnu kichinj žebźimje woterwicu. Ale
 nan bęche ŕkadžu te pjenjeŕy sŕyrotowni baťil a męto nič žyhelow
 do kichinje naklať. Wbóla tyche žyhelow lejeche papjërta, na
 totrejž napjësane ŕtejeche:

Tym dźećcom, kiž njeđatne ŕarŕchimaj bęchu,
 Njech pjenjeŕy wšę jich do ŕamjeni dźećcu! —

U.

Wutroba.

Dwë ŕomozny ma wutroba,
 We tymaj ł byblenjom
 Štej hoŕŕje radoŕč, sŕudoba.

Hdyž w jenej radoŕč hori ńo,
 Dha w draŕnej sŕudobu
 Špať jima, twjerde drëmančozo.

D radoŕč, hjeť ńo na kęđbu,
 Nęćž ł wacha, wooknjęž ńo,
 Šo njewubudźich sŕudobu!

F.

Sčyto da najwjazy?

Nęchtó da 20,000 hŕivnowa ŕa miŕionŕwo, a wšęto ŕkawjejeche
 wuŕkomynjńteho dawoczerja.

„Za naju hičęcje barniwiočeho muža“, něchtó dźeche.

„Woprawdže? a sčyto to je? Skaf wón reka?“

„Dra, wot njeho woprowany, je jeno malo ludžom ŕnaty; tón
 kŕnješ pať jón jnoje a dawoczerja teź. Wbóndano trjędich ŕtareho
 muža, kotryž mi se sŕpsani wje wozjomaj powjebajeche, jo cħže jeho
 jenićki sŕm jeho a dominjnu wopuŕičęcję, jo by w baloŕim poħan-
 ŕkim fraju ł miŕionarom był. Nan powjebajeche, jo bęche sŕm hebi
 sŕuŕŕkowneho powoŕtanja wëdomny a ńo jeno jeho dla ŕomdžęjeche,
 domowinu wopuŕičęcję.“

„Skaf moht jeho ŕobžeręcž?“ prajeche tón ŕary muż. „Mimalo
 sŕwoje žyle žiwjenje doho sŕm ko mobil.“ „Pchijńdž ł nam twoje
 ŕalacitwo!“ — a runjež je bolotę dźelenja wot mojejo sŕyna
 wuŕka a mam teź tu wëtoŕęcž, jo jeho ženje na jemi sašo nje-
 wobhladam, ŕacžiwam tola hŕubotu, cħŕŕtu radoŕč nad tym, jo sŕm
 jemu kŕhytlika ba cħajnyęcž bať.“

F.

Kajkiž wuŕny, tajke žud.

Wužitne powjebančto sa młodych ł ŕarych.

Šle je, hdyž ju ŕarŕchi tať njerodni, jo sŕwoje dźećci nje-
 wocžadžnu w bohobojnoći a napominanju temu kŕnjeje; ale teź
 runje tať šle je, hdyž nan a macz pchij wocžehnjenu swojich
 dźećci jenajęte myśle njeŕjaj; hdyž macz to kŕwali, na cħož nan
 bóręczi, abo hdyž nan hoŕŕta, hōžęc macz ŕamlotnja a poŕteju.
 Tajte wocžehenje žanuch dobrých pŕobow njejenje.

Žurij bęche jenićki sŕm sŕwojeju ŕarŕcheju a teho dla jara
 lubowany. Wbón bę herba nanowych kublow a jeho njena, wón bę
 pchijńsobna ŕepjera maczerje, a teho dla wobeju wutroba
 radoŕč. Žego nan bę roŕomny muż, cħyŕŕche a hŕabajeche teho dla
 na to, jo by jeho jenićki sŕm něšto prawe a hódne nawuŕnył,
 dźeržęjeche jeho ł ŕkuli, a poŕchęcje maczerja, jo by na njeho
 ŕruty był; teź ŕemich njeŕmëdžęjeche žanu njeđetu ŕomdžęcę; jaťo
 bę dźebacž lët ŕary. Wbón ham pať w domje na pchijńtoinoći a
 poħuŕkownoći hŕabajeche, a loho ńo njesta, jo nan njeħoŕtane nje-
 wostaji, hdyž bę Žurk khal abo njepoħuŕkany pobyt, abo hdyž jeho
 wuźerj na ŕenjoleć ŕtořęcjeche.

„Ty tola haru cħinjich tať hŕupy“, bóręcęjeche macz, hdyž nan
 Žurka kłow dla ł pŕutom najchwiŕa; „wón je hičęcje njeroŕomny,
 cħataj haćž narolęc.“

„Njeubdž dźiwna, macze, a njemyŕil tať wopať“, dźęjeche
 nan. „Kaž ńo cħłowjek w mlodboći pchijwuczi, tajki wostanje.
 Hdyž jeho něť ł dobremu nawjebowacž nachęcęch, tať doho haćž
 je mačy, potom hdyž wotrofcę, cħe njebudže poħuŕkacž, a ty mozy
 nad nim njeodobudžęch ani fe sŕowani ani ł pŕutom. Młój mamoj
 teho jenićkeho, a dyrbjall tón hičęcje njeporodžemny byčž a wot-
 rofcę kaź cħerujomny ŕeť, to by mi tola bōręc cħimto haćž hby bych
 žaneho dźećca njemël.“

Alle maczeri ńo tajtele ręcje njepodobowachu, a wona mënjeche,
 jo jeje sŕnył tať lóŕy njeje, a jo dyrbja ńo Žurkej wŕchelake nje-
 poczińki pśchęcsladacę, doŕtež je wón jenićki a jara lubojne dźećco,
 a mōže ńo tať leħnje pchijńtowječ.

W to teź bę wërno. Žurk, tať mačy a sŕaby haćž teź bę,
 dha tola sŕwoju macz wobŕnjejejeche, jo wona cħinjjeche a cħinjčž
 dyrbjeche, sčytož njom cħyŕŕche a ńo jemu lubjeche. Hdyž teź bę
 macz druħby na njeho ŕka a jemu ł nanom hroćęjeche, pchijbëža
 wón ł njeje, majŕajeche ju a koŕęjeche a dobręjeche ńo ł njeje, tať
 ŕa wona jeje njelufal ŕaby a we swojim hŕupym wjeleka ł njemu

džele: Ty moj ljubovany hošbiko! -- ale so jeno nan nješoni, so hy to činiš.

Švarjelde nan, so je Zurij njeopokličny a čjinič nješde, šhtož ma kalane, dha jeho mač bórny šastupi, pščeživo nanej postanu ko kupažo: "Tón wobohi hób, wón móže čjinič taž čže, tebi ničjo pravje nje." A runje taž by wona f zbeje mozu wšcho dobre wutupiče čyžla, šhtož nan w nim twarjelde, štorjelde a šwarjelde wona, hdyž bšchtaj kamaj, na nanowu furrowoče, a wotajelche a čjiničelche jemu čjim wozaj f woli. Pšched maczerju wón tehobla w ničjim žaneho štracha njemjelche, a čjiničelche, šhtož čyžylche; wona jemu ničjo njeprajelche, ale jeno napominalche: "hladaš jo, so nan nješoni! ty hižom wěčh." Šdyž wona pšchjelche, so něchtb na jeje Zurka fwarj, a čže jeho pola nana wobštorjelč, dofelč je Zurij f kamjenjemo do wotrowno njetał abo mlode šchtomiki pšchjlamowol, dha wona huydom lubžom f tym hubu šatyla, so jim štrachju jich šchtodu šaptalči a jim kalalche, so móža hebi na jich polu brémjo trawy, abo rehy, abo něšto teho runja wjač, jeno so bychu pšchjleli. Šdyž pał tola nanej f wuščomaj pšchjindže a wón Zurka teho dla štojalche, kaž so rošomnemu nanej pšchjilkača, dha njerolonna mač šarowalche, wotajche a žalofjelche, jo bė w žydom huyšoblowje pšchjilche: "hy ty tola nan, takle je fwojim dželčom šahbadželč; hdy by jeno šchricžku lubočeje napšchewo fwojemu dželčemu mēł, dha by jemu tola něšto pšchewidžil, ale tu ničjo wjazaj njemjelč, hač to njebžotaj čimowacž; tajši njekrašnik, kaž ty hy napšchewo fwojemu dželčju, po žydom hwočeje wjazaj njeje; jabiš teho rabidho, na njeho tola ničjo dobre nječaka!" -- A Zurk, tón wujelche a žalofjelche, jako bėdu jehi wode, a to čim bđrje, čjim bđle teho na nana šwarjelche a fo f nim kušajche, bė te jemu tajša prawja pomolča. Druđdy njebė teho šđone, šhtož jehi nan šejchawla, wón jo šđona čjujelche; ale wón tola žalofčel šegna, jato bychu jehi kłeli, hdyž bė mač pđbla; njebė-li pał tu wona, dha tež wón njewolalche, ale wjele šterje nana pšchewelche a lubjelche, jo wjazaj čjiničel nočže, a to jemu tał wjele pomahelche, so nan šterje šchwatčel pšchewta.

Dač-tež to budže f Zurja něšto duča? -- Čžežta; pšchetož hdyž jo dželči tał wocžehnjeja, tam ho radžič njemđo. Mlač a nan dbrjitat pšches jene byčž. Njelubli-li ho maczeri něšto, šhtož ma nan napšchewo dželči, abo njelba ho nanej maczerju počjiniš pšči dželčju prawu, dha ho pšched dželčimi teho dla wurečjomacž njedbrjibat, ale njeh hebi njese hōbu kamaj prajitaj, šhtož jo jenemu prawe njelba, a tał ho njeh šjednotaj, šhto a tał čyetaj čjinič, pšchetož dželči ho bōrny dohladaja a wobledžbuja, hdyž štaj nan a mač jich dla w šwadže a pšchetorje; wone maczeri na wocžomč widža, hdyž myški, so jim nan šchjindu čjini; wone wobkedžbuja, šhto jim pola nana pomha, a tał móža maczer šludacž; wone tón fučjil bōrny wuhladajo, w kotrymž ho myška šchowacž. Njech njeje mač teho dla tał pšabdo, so byta na mēlje pšchjilčojita dželčju pomhacž, jeli so nan f prutom šchwo, a wono wola; ale njeh jo zadcho po doštatny hšotjanju napomina a powučujuje, so by ho pšchjilčobnje škalito, nana rošhewacž a šradžič; a njeh nan njeje njehmilny w fwojeje furrowočji, tola pał tež njeh ložaj njewoda, hdyž hu dželči wionowate, a njeh na jenym šchwinšerju doječ njeje, hdyž pšchdaj; pšchetož dželči špytuja, šhto jim pomha a tał bychu ho pukow šmynje. Dželči načhwilacž a nabičž, to kōždy doštonja, hiž je šylništj hačž njese: ale to ani jemu ani dželčjom njepomha a jich njepolpšchjuje. Šhōštanje dbrti tajte byčž, so je dželčjom wužitne a so nan a mač jich luboče pšches nje njewotubžetej; wone dbrčja pšbnač, jo hu tajte šhōštanje šašluzjile.

Ale bohuzel! f Zurjom tał njebė. Ščtož nan w nim twarjelche, to mač jošo lažjelche, šhtož nan šobjelche a šchjepjelche, to mač jašo wutoršowalche a lamalche, město jo dbrjajata plēčž a

wobšiwacž. Žadny džiw tež teho dla, so ho Mišchal njeporadži. Wōn štarčejju pšchetoru f fwojemu wužitkej mačowalche a čjiničelche, šhtož jošta žadajche; pšchetož wōn njewidželche, mačž budže hižom pšchjilčowacž, so nan nješoni, a šoni-li, dha budže tał rēčelčž a wjerčelčž, jo to njewimowato a bjes hšotjanja wostanjelč. Njebė teho dla wo wšy ništō bōrčij, hačž Zurj njese džejšimi. Wučel njemelche fwoju wšchjēdu wuju f nim; pšchetož žadny hōčelčž tał wotawany a lohy njebė, a žadny ho tał na lōbanje njewuštjelche, kaž Zurj. Wučel bė teho dla wjerčelč, jato Zurj šchjirnacže lēt štary šchulu wopuščelči.

(Pšchjilčobnje dale.)

Wšchelake f bliska a f daloka.

— Wušlowenje do šajšeho hejma imje ho pōndželu 2. okt. W 8. krajnym wotreču budže wolenje dopođnja w 10 hōdž, w hamškim hejmanšlowje w Kamjerju. Štines Kōfka-Štrōčjanški ma najlēsšje wuhladny, jo ho f nowa ja šarōžkajza wuhwoli. Nowy šajši wōšny šalon je ho w fwojim čjahu w tej myški šawjelč, so by ho šozjaldemokratam pučž do hejma šahacil. Hačž budže ho na wšchōn pšchjōdō poradžič, ho jara prawča. Pšchetož w 37. krajnym wotreču maja šozjaldemokratōjo wuhladny, fwojehō kandidatu Goldšteina pšchewjilčjelč.

— Wopomnječa šđōna šhwjatočnočel wotdžerža ho 25. septembra w Nowym Mēlje w Šakfej. Wēdže to dopomnjelita šhwjatočnočel na tał njemowany nabožniški mēr, kotryž je ho pšched 350 lētami 1555 w Augšburgu šejmit. Pšči štkadnočji 300 lēt-nowe wopomnještēho dnja bēdže ho w šahrođže mēšččjanštyh šupjelow dūb šohčij. Pšči tutaj dubyje, kotryž je w 50 lētach rjany narošil, radžjelche njese šaraj Wšhrmann 28, na wražnočel tuteho mēra a najchju drohu žrjel postajuju. 23 muži bēdže pšched 50 lētami tōnle dūb šohčijo, a wošbeje jajimowte bēdže, so mōžjelche jedyň tyč muž tež tōnle šhwjēženi šačo hōbu šhwjēčjč.

— Šandženo šobotu štej ho nētō Šchwēdita a Norwegista pšches wujebnanje šajšwjerjom wōbeju ludow jjawnje dželčitej. Norwegista ma ho nētō roškwibčž, hačž čže republika byčž abo hebi noweho kraja wuhwolič. Nēčžalo je ho wo Šchwēdškim a Danškim prjnyu. Šo šchwēdški prjny kōnu pšchjōwōmje, by pał pšchewo woli šchwēškeho kraja byčō. Š žyla drje hebi žadny po tej kōnje jara žadacž njetrjelja, pšchetož nowy norwegisti tał mēł tał wjele kaž ničjo prajičž a rošafowacž.

II. Šudanske praščenja wo bibliškiyh wošobach.

Štaja Kadyžerb-Šjela.

9.

Wē kōwnty krał we Wabeln,
Wšchōn roškwibnjemj f hōrbodu;
Eso jemu hōrbom čyžjelche šwadž,
So do njehelč mōž došbahacž.
Jom' čšlowišta wutroba bu wšata.
A škočžaga jom' ja nju data.
Wōn pašelche je šwērnu
So w roky mošty na polu.
Kaž wōšidmo bu wōšobaty,
Wē nočelče jato pačoty. —
Hdyž pał ho bēdče šponžal,
Ze Wōh joh' šačo f hnadže wšat. —
Tał Daniel nan pšjal je!
Wēdž, tał tōn hōrduč rēšajche?

Wotmošny na praščenja wo bibliškiyh wošobach.

8. Wšab a Šebel 2. škal. 12.

Sy-li spówał,
Pílnje dčítal,
Strowja óo
Swčjbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Pfez spaf mérnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spówał,
Swérnje dčítal
Wšćdne dny;
Dšaf pak swjataj,
Dušj daty,
Wotpódnj ty.

Z njeboj mana
Njeh čí khamana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřiw čet!

F.

Ščerbške njeđželske zapjena.

Wudawa šo lóžbu šobotu w Šsmolerjez knižičičšćetni w Wudyšćimje a je tam ša šćwtórtičtenu pšćebplatu 40 np. dostać.

16. njeđžela po šwjatej Trojizj.

Rut. 7, 11—17.

Našće šwjate šćenje wjeđe naš dženka k wotewrženemu kašćečej, w kotrujzj mtođženz leži, jeničiči šyn jeneje wudowj; žarowajzj a š wjele šylšami wona šwoje džečžo k pošljenjenu wotpocjintu pšćewodža, a jej šćěduje wulki čělnj čjaš dželšerjaješo luda; — želnošćimj napohlad! Alle hlej, šmjerčj a želenje tón šetka, kiž trošćat a žiwjenje nješe: Šbožnit šo bliži, kiž je šerčiča žimjenja a kraš šmilnošće. „Ja praju čji, štaš horje!“ džečše wón k morwemu; płařazu mačš paš, kotrujzj w prawym čjašu šetka, trošćatuje wón: „Njeplacš!“ Kaž wjele luda tež š njej džečše, a kaž wjele pšćečćelow ju trošćtowacš pytaču, dža woni tola jejne šylšy kušćičež nješamožaču. To možěčše jeno jednj čžinicz, kiž je šam tón prawj pomoznit a kotrujzj je tež šmjerčiči mož waš. Tónle jebnj ju wušłada, a „bš jemu teje šameje žel.“ To je wulke šłowo ša wšćěčš šrudnyč. Nima Ješus hišćičež dženka w našam wutrobu, runjež šo nam hušo šbaleny byčš idawa? Wón ma šobuželnošć š nami a je šmilny wylšćičiměšćinik. A niž jeno je šłowom, tež je škutom je wón šóžbu čjaš hotowj, nam pomhačš.

Ješus kušći šylšy, kotrež wšoša čłowišta wutroba płače. Wón dže je šam něhdy čještj pučš bološćow šćoh a wš, kaš to čžini. Wón hlada šo potajnešo a šnaže horjo, kotrež we šwojej wutrobje tajimj. Šřejdy hačš tošamo jemu wušćoržimj, šteji wón hižom nam po šoku, šo by nam pomhačš a naš trošćtowacš. Lubošćiwšćo džišć žana

mačš ša šwoje džečžo, šo tón šnješ ša naš šlara a naš jenje nješapomi. Zaš hušo hačš š nami do horja abo k šmjerčiči dže, šřejbamj wozny trošćat, a tón je: „Žemu je naš žel.“ We wulkim šnutšćownym špytowanju čži imonšćowne šćutki niežo nješpomhajj; šow pomha jeno, Šbožnita ša šłowo wšćač: „Šnježe, ty mje widžišć, a tebi je moješo šubjenšćwa žel.“ Wššo čćerpenje šamo nam šnješowu pomoz nješćinješe, tu dyrbi tež našča pošćana wutroba pšćla byčš. Potom šlyšćimj šnješowj hišć, potom šładujemy jemu domerjenje pošći do wozćow, potom lubujemy ješo šćwětnu rukš a tworimj na šóžbe ješo šłowo.

„Njeplacš!“ praji wón k žarowajež wudowje. Šćho čže wón š tym rjež? Dyrbi wona šymna wšćač? To mačšeršća wutroba njemžeš, to tež tón šnješ nježada. Lubošćš šmš płačš, taš hušo hačš ma šřejbačš, šćtož jej Bóh na šćótiš čjaš k radošći špožći, kaž řjany šón a tola taš wjele wšćajz hačš to, kaž řjany powjaš, kotrujzj našču wutrobu š nješjom šjednočja. Čžim horžišćo šo šylšy dželjenja roňja, čžim bóle šo wone w najnušćowušćej šwjatizny šćěd šóžbjm šješšćajšćimj, nješćojšmlimjw wšćom taja, čžim šćužšćišći bywa tónle šwajšć. Alle šylšy nješćeršćja našču wěru šadušćež. Wny nješćeršćimj šješ nadžiije k šemi šładačš, my mamy šwojež wozći k nješćešom šłóžowacš. Ješus čže wudowje prajičš: Njebudž šješ nadžiije, twój šyn šo tebi šošo da, Bóh čže šwoju šćagnošćš nad tobu šwečš. „Njeplacš!“ wón tež nam pšćiwšćo, řejimj-li pšći rowačš; njeplacš, pšćetozj twój Wumoznit je žimj. Čžim wřetčiča nuša, čžim šćašničiča pomozš; čžim šćerče twozje horjo, čžim špobžitiwšćiča šćagnošćš šmilnešo šoha.

„Wón pšchisťupiwšy dótńy ko kaščycza.“ Tak budźi wón f cšłnjeje a duchownje hmyrcze. Husto došč je cšło kaščyc, w kotrymž morma duška leži. W tym padže dońta ko wón cšćta, so by duška wožiwila; šćełe kšćiz, cšćepjenja a pškorščje, to by našč s tym ranit a pšotulit. Najprjedy chje wón inuškownje hojic, potom hašle smontowane. Ewangelij je to wulke słowo žiwjenja: „Duška, ja praju czi, stań horje!“ Wože słowo je jeničće šože ja motemrietu wutrobu, so wona počizna wožiwjeć w šćożno-čzinajće wěre. Tak je tón Knjes bžjom tyšasom žiwjenje do wutroby rečalj a jich f duchownje hmyrcze šbudžit.

Me wón je tež cšłnje hmyrczi mōž wšať a žiwjenje a njelachodnošč na šwětko pšchinyešt. A tónle wulki troštik my trjebamy, hdyž tež dyrbimy my šmyrtny puč nastupić, abo hdyž šwojich lubych semrjetych do rowa kaščymy. My pšchewođžamy jich jeno hač f wrotam wěčynoščje, jow pšchilhabža nam tón Knjes napšćecziwo, a w tymšamym wotomiku, hdyž jich f wlaćom f rukow dawamy, lapšchimiwa woni ježo ruku f wyštajnom a šćyšća jeho hłōb: „Ja džu waš wōdšč f hebi cšahnyč!“ Škryšćub je štamp wot morwyh a wubudži junu tež našč f rowa, taj je wón mladženja w Rainje, Zajrowu bžwoczičtu a Łagaca w Betšamiji wot hmyrcze šbudžit.

„Młodženjo, ja praju czi, stań horje!“ tak wón f morwemu rjetny. Šćto šo morwyh sa tym prašča, rečyšč-li f nim! Hdyž macješta lubošč, macješta bololeč a macješte šulky njelamōža šgna do žiwjenja wrōčo šwolac, tak moži to hōb žuleho dokonjeć, kotryž jemu pšchynowa: Pšotani? To je tón rosdžel mjes Jezusom a nami. Wón praji: „Ja praju czi, stań horje!“ Šćto je tónle Wón? To je ta praščca, wotofo kotrež šo šwēt jato wotofo šwojeje wōłti wjerzič, f kotrež šo hiščće dženja cšłowjetimo sabjera. Wupōd dyrbi to wuczic, dženka taj tehy, a wón je našč to wuczil, pšćetōž my wěrimy do Jezom Škryšća, kij je wčera a dženka, a tón šam, kij wón je, budže tež do wěčynoščje.

Hdyž Jezus praji: „Štań horje!“ dha je to nēščto druge, hač hdy by to žył šwēt prajit. Tu nije jeno macješta lubošč, tu je Woža lubošč, kotraž mōže šamo fe hmyrcze šbudžic, a jow nije cšłowsta njemōž, jow je bōjšta wšchomōž. Wōjšta lubošč a wšchomōž w cšłowstaj podobje pšchynowa mormemu: „Młodženjo, ja praju czi, stań horje!“ A Woža mōž pšćełōimja cšćto, hmyrcze cšćta, žiwjenje tu je. „Morwy sebra šo horje a počja rečec.“ To je Woža krašnojšč cšimka, kotraž bē w Jezusu Škryšćub, ta mōž a lubošč, kotraž je mōžnišča dylit hmyrcz a šwalsti rowa roščacja.

Šbudženje mladženja w Rainje bēšće jeno mały špoczał teho, šćtož budže Jezus cšimic, hdyž wón junu me šwojej krašnojšč jašo pšchynōže. Wotom mormi fe-šawaju, czi jeni f žiwjenju, czi drugi f hudej; potom šo šašo namatamy, macž šwoje džecō, džeczi šwojeju starščuju, mandželiti šwoju mandželitca, a hōže budža našće šulky? Wulki džen wěčynoščje je šawitwał, wo kotrymž reła: „Wō h budže f jich woczom wšćitke šulky šetrēcž, a hmyrcz wjazy njebudže, ani šrudoba, ani wšlanje, ani bololeč wjazy njebudže; pšćetōž prěnje je šaščto, hłaj, wšćitko je šo nowe šćiničto!“

F.

Njeplacž! Jezus šbudži morwyh.

(Kut. 7, 11—17.)

Hlōš (117): Jezus, moja nabžija —

Rain, mēsto luboine,
Šsmjercz je jeta wopytala;
Jelenje je bolone,
Hdyž je jeničće wšala
Šegna wudowinēto,
Kotraž wšćenje rubži šo.

Morwy hudyom sebra šo,
Štamjowšy jom rečecž počja;
Macjeri Knjes žiwjo
Wōba; šćita hmyrcz wrecž kročja;
Jezus, šćešća žiwjenja
Mōžny, šćamnje dobywa!

Mortweho wón njehčju,
Jato pšchisťupiwšy bēšće
Jezus f mēstu šmyrtnemu,
Do kotrehož štupicž chyščje.
Wjele luba f mēta dže,
Šrudne pšchewođženje je.

Wōjocž šapopabže wšćech,
Woža pšchēmēni šćwala;
Šsama hmyrcz je nētko hmič,
Krašnojšč bōjšćej jim šo šdala;
Wōš šwoj lud šam wumōže! —

Šwudotowjena macž wšćal je;
Jeničći šyn jeyny wēšće,
Ša kotrymž nēit želenje
Macješte tam t rowu džecje;
Šrudoba je šalōjina,
Wōpuyščćjena wudowa!

Jezus šam je žiwjenje,
Šmyrcjež našč kraščicž njelamōže;
Šorještawanje f nim dže,
Wēčnje wón je našće šože;
Šsmjercz a cšert a polkeče
Šćšobžicž dale njemōže.

Žel je jeje mitemu
Knjeje, hdyž ju šawošlaba,
„Njeplacž!“ džecje f luboščju;
Šrudnu troščćowacž wón žaba,
Pšchisťupiwšy dōšćny f
Š dobom kaščycza mortweho.

Šćwabał Knjeje špewojmy;
Wšćes njeho šmy wumōženi,
Nabōščćiwu wyštajmy
Š šćōjnom hēščōm wuštoleni;
Šknja šorješt hšulšca nam,
Užić dže našca f njebješam!

Moščerjo pat šaštacy;
Knjejoja jich džeczi wola. —
Młodženjo stań! — ja to čju.
Džecje Knjes, pšćed kotrymž rola
Wōšrebnitščjo Wōja je;
Wšbudžicž našč f nije chje!

Šera Wože ššobdžeju,
Š nam šo bōži wumōženje;
Šunu mormi štamuju,
Šbōžne pšchitibže pšćekrašjenje;
Jezus, šćešća žiwjenja,
Šbōžnyh wješe do njebja! —
M. U.

Pšchidodne horječćawanje morwyh — abo:

My budžemy pšchēmēnjeni.

(1. Kor. 15, 51 b.)

Mžany nošymli džen, w cšaju, hdyž šew kibej šwoj šymfi hōb dočwarja, lēnje ptafi do cšopšićički krajom wučajšwa, hdyž tunje hiščće mite, najšymte hōčiczo šwoje luboše prubi po šahonach roščšwōščje, mały hōčicž me šwojeho nanowej šahroče hrajščje; tam wón hušćaju wōdščaje f blisťemu lēkfej lēčj. Wēšće to šćeščerjata, bēla na cšerwēn, nij jara rjana wēšća. Womalu lēščaje wona hwoju cšaru do pšćbja; šbačaje šo, jato by šama šačjuwala, kaš šnadne štworjeniczo je. „Mala wacšca“, to džeczo šawota, „hōšha tu džecž?“

„Ša na tōn lēč tamle lōbka bu, hdyž šwoju cšłnu pšćyru wotofo šo napšćežiwiczi wumreju. Ničto wo mnje pšćacž njebudže, a to budže moje wōšlebnje.“

„Wē, nē, nij tak! mōj nan praji, ty na pšćego njewumrečej; wón praji: ty budžecž pšchēmēnjena. Ša žbny njewēm, šćto je f tym mējenje.“

„Šo to teč njewēm“, hušćaju wotmolow, „ale to wēm, šo wumrečž dyrbju, pšćetōž to cšuju a duž dyrbju šćwatačž. Wōjemje, mały hōčiczo! Wōj šo nišdy wjazy njewōžiwio!“

Š tymile ptowami hušarža swoju cžaru dale kroczęjo po tekcu horje lęšęje, pšęedžejeche a tkajejeche laščęz wofoto hebeje a wumrje.

Džęco dom sčędędęzi podawta sapomni. Symna surna pšęinđęze, tam woboa hušarža wišajeche, žyle pšęemjerinjena — morwa a pohejebena. Wubže hby jašo wožniwicz? Wubže pšęemęnjena? Sčęto budžęjeche hebi na to pomępšit?

Wichory wojuarčahu, knęh pšęinđęze a jašo sańdže; rjane, cępote naležco ho wróciš, — pupki ho putachu, pežolki bucńęczę pocęžahu, trawa roščęjeche, selena a mędóna.

Maty hólęczę ho je swojim nanom wuřobowawšęche. „Nano“, wón prajejeche, „tamle na tekcu hneřbo abo domčęł woboheje hušaržę wořęy. Wona dęybę dawno morwa bęčę. Ale ty prajejeche, jo budžeje tajke hušaržę pšęemęnjena. Sčęto š tym męnjenjeche? Za žaneho pšęemęnjena njewidžę.“

„Za čęu cęi to po někotřęch dnjach pokafajčę“, nan įnapšęęęjını. Worejebnje tu halozęta, na totręž hušarža wišajeche, wot-ręšnywšęi wón ju domoj njęęęjeche a mału brunu kulku pšęi wotnje je polobniju ležajeje stwy wupojšny, hđęž mőęjeche ju hčęńco wobšwęcęčę. Džęco ho nad tym dęitawęche, sčęto dęybę to wńšo na hebi męčę. Ale hlej, hđęž bęčę hneřbawšęto někotřę dny na řłobnu powiřato, počęta mały rowčęł buwicz, ho rořtorže, — ho wotewri — a š njęho wuńdže — nįz woboa hušarža, kotřęz bę w nim pořřęebana, ale wuńęz rjana njętež! Štaf řwiojeje bęhčęčęzaje řkčible rowščęřta! Šólęczę pšęinđędo do řtęny — wńđęjeche — ho řpobžiwajeche a š rukomaj hromadu řkęnywšęi řawoła: „D wona je pšęemęnjena, — pšęemęnjena! Wuřarža je do wųřęńęje njętežę pšęemęnjena! D nano, řa bę to tola mőđno?“

„Za to njewęm, moje lube džęčę; węm jęno, řo to Woža wšęęępomočę čını. A řwiate pšęmo praji: Šęewido ho bęhčęęe njęje, řęto my budęęni. Tež mi řam budęęmy pšęemęnjeni“. Wų węmę, jo Wob, kotřęž mőęjeche tute woboa hušaržu do řať pšęęęno řtworęęęřka pšęemęńęčę, jo wby jęnje wjazę w próřęęe njętařpa, mőže tež načęęe čęřto įńřřęęęe pšęęęwotřęčę, řo by řkęnywšęę čęřtu řkřęjńęřęowemu podobno bęlo, kotřęž je řa nař wumrjeř, řo bęčęmy, njęch wachųęęęy abo řpimy, tež š nim řwiti bęłi.“

U.

Kajkiž wuřęw, tajke žę.

Wuřęne powjebawčęko řa mčobęch a řaręch.

(Wotřawčęwanęje.)

Nęř pšęinđęčęhu řa řurja te prawe jęno řpodobne lęta, a bę wón pręjeje řkčębny, řęh ju worawřaw wyř, dha bęčęche to nęř čęim bęle. Řędom bę ř řprowjebęi pobyl, řpobžejeche do řorčęmę řať řuřto hačę dęyřęje; a njępšęinđęde-li řam, dha řpólřahu jęho wotawřęřojo po njęho; abo tón a tamny wot nįch ř njęmu pšęinđęze, ręcęjeche a wabęjeche, a mačę pomęřajeche: „Mač, nano, ty řy řoła tež, ja njewęm řajki; mčoby lub je řa wšęęęę, dha wřřař daj jęno hiečę; wón čęi tola Wđęy wjęčęř domna heđęčę njęmőę. řurjo dęi! Nan nima ničę napšęęęjęwo řęanu, ale njębudžę dořęho, řa čęę do-čęřatam.“ A řurj džęčęje ř trubku do řorčęmę, hačę řunje bę řřubit, řo ř řuřobę abo ř wujęje pńđębo, a njęmęjeche-li pęęęę, dha jęno trębawšęe mačęři řęęęptnyčę, a wón dořta. „Ty dęybřęř ho wńđęčę dęčę“, džęčę mačę ř njęmu, „jowle, řurjo!“ Dořęho njętařajeche a wón w řkřędęh huńęjřęřo a řpęčęńęřęo čęřtačęche, dęžli w bibliję a řpęowřřęřę; pšęęęřta a napřřařta dořęa. Mačę řačęęjeche a jębawšęe nana, nęřbęčęje te řorčęmęřęj řęto a leř, řurř pať pęjęjeche a hęajejeche. Šęęędomnačę leř řarę mőęjeche wón w řorčęmę řa wjęčęř wjazę hačę řřamę palęna a bęhčęęe nělotřę řaręńčęř pęwa wupicę, a ničęto njewidžęjeche, řo bę wot teho řęamę. Džęčę bę

nęřajęte řkčębawřęmo, abo hara, abo hđęčę bęčęhu wuřę njęę hólęami tam bę řurję pńbła. Pšęinđęze potom řa węř ř pšęęępyřtanju pšęęę řub, dha řo ničęto řať wuřřawčę a řurję řo řať ř wınıy řęčęřnyčę njewjebęřřęche a njęmőęječę, řať řurję.

Nan wo řajkiř njęřřurřawčę žęnje węrnowčę njęřřoni, pšęęętož nęřotaj řębi męřřačędu: řęřęo je mi wo to? Dęřę njępřajęřu mačęřę, dořęł mařę ho řurję nad nımı wjęčęčę; najwjazę řęř pať mačęřęje bla njęčęęęje, řo njębęčęhu jeje řpłowńawę řęřřęřę, a řorčęřmačę bę řařte řať prawęe řřęřom: jęmu wopřęřęny pęnjęřę đęřę řęřačędu. Ma řřęřęne řęřęřęne lubžo řmęjo pšęęęřřabudaju, řať řęř bęřřęřę do njębęřęa jęđęę; řana pomozęna řuta ho njęwųřęřęřęřęwa a řęđęny řęmlńy řot ř řařřawčę njęwotę, hđęž řam řwioj wuřęř pńbła wńđę, ale dadžę jęno hiečę, a pokafaju jęmu řumńńęřę pęčę ř huřęřřřow.

Řęli ho bęčęhu řurjęno pęnjęřę w řorčęmę wńđę a dęyřęje hęřęčę pšęęęřawčę, džęčęje řorčęřmačę: ačę to by tola tež řkřęřę bęřę, něřto pšęęęřawčę! řať wjęle trębawšę! Womle a nęř budžęčę dębų-wačę; řo budžęčę mi hęřę řařę dęčę, hđęž řęmlńęřę. Duž řęřačędu a pęřačę ř nowa, řať řo bę řuřto đwanačęje wotřbo, a đruřęby tež w nožę đwęmęj řęđęny řoňę njębę.

Řať řurj řať pńđębo đomach nęřę pšęinđęze, wo to řo řarawčę njętrębawšęje; pšęęętož mačę đomach heřęno na njęho čęřawčę, a jęli bę do řoła, dha trębawšę ř jeje wotku pšęęřřurřawčę a na wocęęę njak řurję polozęčę, a wona njęmőę řřaže a jęno wocęęęni. řurju pať tola ř njęmu prajejeche: „Wobřęřęřę, řurjo, to řo mi tola njęřubę, hđęž ho řať pńđębo đomoj wotřęčęřę. Za đęřębu čęi řkřęřę wocęęęnjęčę; a bęřęje đęřę tež po mőđnowčęřę njęčęřę řřawata, dha tola nan đruřęby pęnjęje, řo čęę nęřę wuřęřęřam, a wón ho nję potom praječę, hđęže řę bęř. A hđęž řanu prawu wotřęčę njewęm, je đorčęřęje a řwada řotowa, a wón čęi pšęęęo dale a bęle gramę. Węřęřę řę řęřę, praj mi řařęđę, hđęž dęřęřę đęje wotřawčę, řa čęu čęi řkucę řęobu dęčę; ale jo jęno nan njęřřoni.“ — Ale hęaječę, řuřęje by đęlo, jo by wona řa řurja řamęho řkucę wuřęřřawčę đala, pšęęętož řurję řanu nđž řęjęby đwanačęřę đomoj njępšęęřęđęze, a đruřęby řařte, řať wotřawčę řpšęęęřę řorčę wofoto džęčęje.

řurj pať řęřęby čęřať řať dořęho w řorčęmę njęwotawšęje, ale wón tež po đomach wofoto řačęjeche a řuřto tež do đruřęřę wńřow. Wđo tym mačę řara đęřę wjęđęčęjeche, ale wona jęmu, řať njęnjęjeche, řajte wjęčęje řpęřřę, hačę řunje řo ři tež řřawčę, řo ř řajřęho nęřňęno řažęnja ničę đobřęho nařřawčę njęmőę. Nępřajęjeche pať jęmu ničęno. — Đačę řunje řo ři njęřpobobawčęje, řo bę řkřęřęřę řaržę řa řurja řana řřubę, dha jęmu tola žęnje njęwoborawšęje, ř nję řkřęřęčę, đojž řo njęřbože njęřta. řawo řaržę nęř řačęřo ho řurję řwina, řo řwioju řawbu wjazę potajęčę njęmőę, lubjęjeche a řolubjęjeche wón ři, řo ju wńđęy heřęno njewotaję, abo řębi ju wofmję. A tute myřle męjejeche wón wopřawšęje. Ale řať wón to řwioje mačęři řęwę a ř njęje teje węřę bla ręcęčęjeche, njęřęřajeche řa đęřęřęřęna řęńřta ničęno wo tym řkřęřęčęřę, a džęčęje: „Wřawčę řębi ju tola njęmőęječę. Sčęto ř řajřę řapocęńęřęčę, řiž ničęno nima? A řęńřęwę řę bęhčęčę řara mčoby; a džęčęřę-li ho řpobžęřęčę žęńęčę a řęj đruřę hęřęčę, dha njęmőęječę řpřajęř, řo řęu tu đolčęřę, hęwaf wo tebe řana đurřęřna řolęa njęřobđę: řo řajřę je najřęřęje, řo řapřęječę.“

Tež nanęj pšęinđęze řale woinřta ř wuřęřomaj. řawořęno na řwiojeho njępřorabęřęno řęna, řo je řajřę řamību nad nim đorčęřať, džęčęje wón: „Za đřę đęřę węm, řęřęb wo wřęřę wını!“ Ale mačę řo řamowjęjeche a řurja ř wınıy řębęnjęjeche, wřęřęřę řłolęčę na řkřęřęřę řaržęřę řřawořę: „řane řęřęčę řorčę řurję ř njęje řęčęř njęje, wona je njęřarńřita wotawra, a něřto dęęe wobęřęho řurja do teho řęčęřnyčę, đorčęł řębi męřřę, řon je řęřajřę, řon mőže naj-wjazę řačęřęčę.“

Ma-li čęę čęřę jęno řa řęđęny wotřęł, dha řęmęje đęřę řęřę řęřow. řławčęřę po řřęńęjeho řaba, dha řo tež đruřębo řęńřęječę.

Glada ho cšlowjeł hřešćenja, takŝi krašny ŝmrtownik měr jeho woškewaja, tak cšjše može wón na Wošej semi bydlicy, kotruž je tón knjes tał rjanu stwoiril, tał dowěrnie máže wón swojej wočci ł njebešam poškewnječ a rjetnječ: ty mój luby Wdóžče! A tał štóžy wón w nožy ŝpi! Zambóžny Woži lěhaju ho wołoko njeho a křtja jeho. Tajtule šewjonomoščy pał Zurij a jeho macz nještajelščaj: w nimaj bydlicje hamy njemət, a bojoščy jeho wobdawaječe; jima; njebeł a w semi ničo tał rjane kaž hweštre šwječelenja, ja kotřymž Zurij najbóle toješčje. Wón kowješčje hřečy na hřečy, so by ł nimi swoju hašbu woobžewał. Ale Wožimaj wočjomaj je wščo wotřtje, dofečy wón hlada bo najpotajnišchje twojaje wutroby, a ty njemóžješ pščeđ nim swojich hřečow šleđ šacjškowacž, kaž je to brje móžno pščeđ cšlowškimaj wočjomaj.

(Wišichodnje dale.)

Wšchelake ł bliska a ł daloka.

— Na Wiščela swoješčje heršite mišionistje towaštno swoj hwjedžen w Račezach. Wošrjedž našymšeho cšaha wobradži Wšh luby knjes mič, cšewty hłowčny džen, kaž by ł njebeš pšče-škowacž cšajł pšwatemu šuščej mišionistwa, so by nałěny wobyčjaduwał do našymy a šymy pohanišwa. Wožada ho bohacze na swojebženju woobželi. Wón wščaj je něto našym cšah ša ratarja na polu, ale ščotž ty cšasto temu knjeječ a jeho kraštnu woprucjšč, budže tebi bohacze jažo žohnowane. Šewjedženšči cšah ještura ho na tořchóščju a cšehnjěščje wot tam pščeš tařiti dwor, hšóžč knježa duchowni, wot kotřychž jo 9 na swojebženju woobželičuju, do cšaha jašturicšu. Cšah ho tał ščajbowa: džěčy 5 wořadnych škulow, jašče a pruske woješčje towaštno, turkowanšce towaštno, heršite towaštno, šwonomy komite, mlodoščy, knježa gmejny pščešteječjerjo, knježa duchowni a knježa gmejny pščešteječjerjo. Cšah cšehnjěščje pščeš wješ, kotraž běšč najeřenišho wupřichena. Pščeđ hrodom jaštur knjes šolatar Wššing do cšaha, kotruž je wšči hwjedženju ł nowa swoju lubošč ł najščeje wořadže a swoju wopornitošč je na nju rjenje wopolačel. Cšah wšchěšahny do rjenje wupřicheneho Wožeho doma. Na herštim hwjedženštim kemschenju přewowaječe knjes jarač Wernik wo Łuř. 10, 30—35: Wopolačžmy ho džěčlani na hwjajtam mišionistwje jašo na škatru praweje kšehješčjanskeje luboščje. 1. Komu mamy ju wopolaščaj? 2. Ščot dymči pohonanu na jěč duchownymy hujenštwaje womhacž? 3. tał mamy jim pomhacž? Na němštim hwjedženštim kemschenju meješčje knjes jarač Mann ł Krumwalda hwjedženšite přewowanje wo 1. Kor 13, 13 a wtožy mišionškej woščadže: „Najšeho mišionšeho štuca najwštomnišchje móg je móg najšeho kšehješčjansčwa: wěra, lubošč, nadžija, 1. my wěrime, teho dla dobyčž pytam; 2. my lubujemy, teho dla wuřhowam; 3. my nadžijamy ho, teho dla cšatanu. Na herštim a němštim kemschenju špewaju škulle džěčy rjany šwalobny ščelujč, kaž tež na němštim kemschenju pod woždenjom knjeła fantora Nelski rjane hwjedženšite špewanje poličy. Wokřatnu šlužbu mėjachu na herštim knjes duchowny Voigt-Hodžijki a pščeđhuda heršiteho mišionšeho towaštna, knjes jarač nyčelž Žalub-Wjeřwacžibški, na němštim knjes jarač Šesylora-Minašafski a knjes jarač Šblěč-Nalečjanški. Šewjedženšito šolleta wunješe 300 hřinow. Wšh luby knjes, kiž je hwjedžen ał mile žohnował, šwožč trojaje žohnowanje w luboščy wutrobow ł mišionštwu, kiž jo dale hori do wšcheho pščidčobu.

— Šeršita duchowništa konferenca imeje swoju našymu konferencu ščtwóćel 12. oktobra dopoldnja w 10 hodž. we winowej kšicy a ho wšitžy knježa duchowni wutrobnje na nju pščeperočuju.

— Delnjakšijki wotřad Mlačžy Šeršiteje swoješčje džěč Wiščela hwjedžen swojeho 25lěneho wobšćaja.

— Knjes Kofka-Štróćčanik je ho ša hejmšeho šapěžkanza jaňženu pónžela ł 47 wot 66 hřowu w Kamječju wuřwolil.

R rozpominanju.

Podawa F.

Ty ptałaječe, hšyž na šwět jaštur,
Wšchěch hřmět pał wšajšče cje polny džaka;
D njech, hšyž šimjeřč cži wočžo jaňžel,
Šso twój röt hřměta, mješ tym so wščo ptał.

Wšch do njeho ho namalač,
Šso semje možeščy loško wdoč.

Na hweče nimašč cšlowjeła,
Kiž by był žyle hješ hřeča.

Džěla, hori, šaróčje
To je drašta cšahnoščje.

Cže njebohacža pjenješ,
Hšyž nješy w duščy bohaty.

Macž jeno cšuje w wutrobje,
Ščho šbožownošč a lubošč je.

To, luby brašje, cšejči cže,
Hšyž doňojšč, ščotž móžno je.

Nječ taji twoja wutroba,
Ščotž hšželi tebi dowěra.

II. Ğudanske praščenja wo bibliškiđ wořobach.

Štacija Rađyherb-Štjela.

10.

Kotry kral do lawškej jamy
Wožoh' muža wjerhnyč do?
Lawy pał još' njelečraču.
Džerčzan wot jaňžela
A tón kral još' našajtra
Cšah' ł jamy kšahnyč da.
Žeho nješpěčželow na to
Lawam ł žratwje šimajčja ša to.
Ščho toš' krala prašjež wě?
Kral tón muž tež ł mjenom bě?

Wotmožny na praščenja wo bibliškiđ wořobach.

9. Kreibauabegaz. Dan. 4.

Porjedjenje: W cž. 40 na 159. štronje ma w 2. rjadžy rěkač: so by jeho... a w 33.: najščđšlwišchje wotřadowacych atb.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pšče-dawařnjach „Šerš. Rowin“ na wšach a w Wubyschinje doščaj. Na ščtwóřč lěta płačži wón 40 np., jenotliwe cžišta šo ša 4 np. pšchedawaju.

Sy-li spěwal,
Pilnje dźělat,
Strowja će
Swójby statok,
A twój swjatek
Zradny je.

Za staw aprěcny
Napoj mócny
Luboš ma;
Böh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwoš da.

Njech ty spěwas,
Swěrnje dźělaš
Wšadne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njeboš mana
Njech čí křmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kiž Böh poda,
Wokřow čě!

F.

Šerbske njedźelske kobjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihičisćičerjni w Wudyschinje a je tam za šchwórtlětnu wšedplatu 40 np. dostać.

17. njedźela po swjatej Trojicy.

Mat. 22, 15—22.

Tole šćenje, kotrej je nam date na 23. njedźelu po swjatej Trojicy, lěta njebychmy hebi rospominac mohlí, dolež budže 23. njedźelu swjedgej semrjetuč. A tola ma runje tole šćenje w našchim nětčiznim towačnym bėdženju wohebite pramo, so by rospominane było. Duž jo lubym čitarjam dženša podanamu:

Dajće kěžorej, šćtož je kěžorowe, a Bohu, šćtož je Bože

— teho Anješa wučeba fa křesćijanšćich woddanow.

1. Dajće kěžorej, šćtož je kěžorowe,
2. dajće Bohu, šćtož je Bože.

1. Šćto dyrbumy kěžorej dajć? Hdyž so wo kěžoru rěči, mamy na wěšu wšćhnošć myšlěć, kotrejž bñšććata hłowa je kěžor. To je to hano, šćtož Pawoł w lišće na Romšćich praji: Kóždy budž poddany wšćhnošć, kiž móž nad nim ma. Wšćhnošć je wot Boha postajena f žohnowanju šwěta — ale to lubžo w našchim čašu husto dolež njeplěšiwónawaju. Wěšu wšćhnošć bychu najradšo šććiwělí, kotrychž hešća je: Žadyn Böh, žadyn knješ. My pak čzemy so Bohu džatowacž, so je nam kěžora a krała wšćhnošć postajit. Hdyž je naš kěžor wšćhćich derje smyšlěnych wubudžit f wojowanju wšćhćich wšćhmu powórcženju a f wojowanju sa nabožnošć a dobre wošćnje, my čzemy sadu njeho šćać a dopjelnić to hłowo: dajće kěžorej, šćtož je kěžorowe. Šćto to je? Tón Anješ to hłowo wurěća potašuju na dańšći křošč f kěžorowym

šnamjenjom. Kotry je to dańšći křošč, kotryž dyrbumy kěžorej dajć? Jan Gerhard rjenje wupraji, jo dyrbumy šććuri křošč kěžorej dajć. Wón njemyšlil na sumne nielowe křošč — ale křošč f najlěpšeho šłota: křošč šwěrnosće, čješće, wošćhćhnošće a dawta. Tole šćowo njed naš wodži. Křošč šwěrnosće najprjedy. Šwěrnosć je krašna wěž. Šwěrný je Böh, šwěrný być je dobry počćin. Šwěrnosć dyrbi mandželstjeju, šćřćću a lud šćednocizć. Šwěrnosć je šćara dobra hłwalba našćeho herbićho luda. Dale wšćhćhšćem křošč čješće. Šćtož hebi šćwórtta kašnja žada, čješćuju nana a macjeť, ma wohebbe placizć a krajneho móžta. Kěžor a kral šćaj majesćošč, wchetož wonaj šćejitaj na Božim měšće. W našchim čašu čže jich wjele tule majesćošč jim rubizć a wšćhćhnošć čćinicz křćuomizku luda. My čješććim wšćhćhnošć jako wot Boha postajenu, hdy bychu tež drubdy šćtožnjiny po našćim šćaću njecćinili. Wlašća čješćć hłwćha Božemu postajenu a niz ćlowjelam. Křošč pošćhćhnošće. Pošćhćhnošće wšćhćhnošć! to dyržalo so w našćim čašu f trubami do luda trubizć, hdyž natyřowaza křorosć njepo-šćhćhnošće w poměšće teč, hać runje w šćowatym wšćhće šćej: „Šćtož so wšćhććiwšo wšćhćhnošćej šćaja, tón šćaja ho wšćhććiwšo Bohu.“ Wješ pošćhćhnošće žadyn porjad być njemóže. W pošćhćhnošćej teži žohnowanje. To wibžimy šćajnje na wošćku, kotřej je móž, hdyž dobra pošćhćhnošć knješćej. Šćonćanje dańšći křošč. Tón wšćhć hłowo čješće dawta. A tola je wón f našćemu lěpšćemu, dolež f nim wšćhćhnošćej šćěđki dawamu, jejnu wšćhćhćhnošćej dopjelnić, pramo a prawdošć šćitacž a porjad šćeržecž. Tež na to

hebi pomyšlomy, kak wjele wjetšje dawki nočja ho do swětného wješela. Njech tele štjyri troskje stajnje pola naš hwětaje wostawaju.

2. Dajeje Bohu, štjotž je Bože. Šhto dyrbinny Bohu dač? Wščo, štjotž smy a mamy. Wón praji: daj mi, mój syno, moja dźwota, swoju wutrobu! Daj jemu, štjotž wlaš! Daj jemu swoj dom. Twjó dom dyrbi byč Božj dom, w kotrymž wón bydl. Zečo hlowo je to hwěza w twojim domje. Wosebje pač daj Bohu swoje džeči, pšchetož wone hjo jeho dar. Ty njebyrčički je jenož wocahnučy ja hwět, so něšto hōbne nawuknu, so w hwězje dale namatač — ale ty dyrbički je wocahnučy ja njebješa, so bychu pobožne a sbožne byle. Pšči tym pak je wlaš pščiškab, lubi staršči, najwazišči. Wón pščišidže čas parčestje wuczbu. Wón je čas pšchihotowanja, rošpudjenja ja waješe džeči. Čjiniče jim tōle čas wošebje wazny. Budžeje swojim džečom pomozny t sbožnošči. Proščeje ja nje a wobarmujeje je w kulke swěrnosču. Š tym dajeje Bohu, štjotž je Bože! Dajeje temu knjezej swoje powoňanje, pšchetož wone je wam wot Boha date. Wón je tebe na to město stajit, na kotrymž stejiš w žiwjenju. Je něto dočej, hdyž ty w swojim powoňanju jenož swoje dary a mozy našojuješ, wščiđny kšleb hebi sašluzič? To čjinja tež pohanjo. W kōždym powoňanju wozlič temu knjezej kšuzič, hdyž wščitko čjiniš w knježewnym mjenje a t njebješam swojej wozči posbchujesh.

Daj temu knjezej swoju njeđzlu. Njeđzela je Božj džeči. Njeđzela dyrbi byč t hōncato, kotrež žyty tybžeš wobšwědže a wutrobu wofščiwe me wškej srudobe tuteho swěta. A hdyž my to prawje dopjelnamy: dajeje Bohu, štjotž je Bože, w tym leži tež to potajniwo: dajeje hšezorej, štjotž je hšezorowe. Š praweje hošabojalnosče pščišidže prawe dopjeljenje naščeje pōddanšče pšchiščiđnosče. Nabožničje je wōbjera trōnow a sbože ludow. Štoto je tole hlowo naščeho Šbōžniwa, kotrež njech ho nuzi špoli do naščeho luda w našchim njeměrnym časju. Pšchetož hdyž my j zkeř wutrobu Bohu damy, štjotž je Bože, potom budžemy tež swěru hšezorej dač, štjotž je hšezorowe. Šamjen.

Pōnižnosč, abo:

Njemōžny to tež my trjebac?

(Lut. 14, 10, 11.)

Němiki hšezor je ras po wōpšebnjej wōjnje i Frančozškej (1870/71) kšibzu mužj, kš bēchu so we wōjnje wujnamjeniti, t šibzu probyl. Zato wón potom i kōždym tuch hōweji nětotre hlowo wošebje rēčejše, wón jenemu j nič to pračenje pšchepōloji: „Něto pračeje mi Wš ras: Šak hebi to wukladuječe. Jo je to ho mi pōbato?“ jalo by čypl pračej: Za nješim pšči swojej starobe hebi mošt wozaj na to wuškšič. j zja hōwčje na trōn pščišič a wjele mjenje tajfe wulle a dźiwne wōjnike štuti wuwjele, kajfe žu ho něto šlate.

Hōčej wōmōtwi: „To ma wošebje tšoji samyšt.“

„Tšoji samyšt?“ ho hšezor pračehče. „Za lēdma jedyn wēm“, ale dajeje ras hōwji tšoji samyšt kšyščec!“

„Š prenia“, tōn hōčej wuklabowaje, „je Wajša Majestōčž herba žōhnowanja Wajščeho pōbožneho, hošabojalnosče nana a Wajšeje pōbožnje macerje, a wō takijch džečohy pizane steji: Nlanowe pōžohowanje twari džečom hšezje. — Š druga je Wajša Majestōčž i Wajšchim wōjniskim wōškom nježena byla wot

prawnych pšōimow wjele tšyž Wajšich wērazočy pōddanow, a wō takijch steji pizane: Šrōštna praweho wjele samože, hdyž šprawnu je. — Š tšezja pak je Wajša Majestōčž pōnižna dočej pōnacš, jo je so to Wam pōbato; Wš hebi šamemu to dohčeje njepščiščeje, ale temu knjezej, a wō takijch steji pizane: „Pōnižny dawo Wš hnadu.“

Nad tynle wužōjenjom ho hšezor jaca wješehčeje a t hōwōjemu hōčejej džeče: „To ho mi wukly špōbota, štjotž Wš tu pračej; to dyrbi tež štrōnny hšyščec! Šryza, wōn temule šawota, „wōj ras hem, daj hebi tež wot tehole njela powjedac, štjotž je mi tunje prajit, to mōžšič ty tež trjebac.“ — „Njemōžny to tež my trjebac?“ Nječamy hebi tšoje „Džeržeje“ tudy pōmōtwōwč: 1. Džeržeje Bože šajne, wošebje tu, kotraž šluzjenje ma. 2. Budžeje wōštajni w mošitwoje. 3. Wōblekajeje ho pōnižnosč? Žōhnowanje Boha Wšēščeho njemōwōitanje!

U.

Wobšajnosč.

W šarždžnym lēstōtku šlufowaječe wēšny baron A. se Šelb w mnohich džečach němšeho kraja pšchecžino njepōczinkej palenz picža. Tež w Wudyščinje wōn 1884 na pōbucnje tešbomniščeho šeminaršeho wšedirektora J. Š. Wanala w šalu krajnojstajšeho šeminara w špōmjenjem nastupanju pšchēdnočič džeržehče, kotryž tak mōžny šačšičž šawōštaj, so jam ōn hšyščje dženja w žiwym bōpōmnječu. Tōnle baron je Šelb wuda mjes drugim tež šibzu pod napizomem: Wlato šrate troje a wjele šnočji ludžo, w kotrež wōn na štronje 205 a šč. tole powjeda:

W jenny mēčje (w Dštricslanžeh) namatač malo džełbracža; mato towarštwō dje tu našta, ale šbžičnišče šitny ho mato wo tu wēž šarachu. Zato po tšohy mōžnyšch šašo pščišidže, wščo šinal trjehče. Tōwarštwō bē wajšy pšchišo, pšchēdne džečanuch wščiđnje roščišče, t šwaršički mēštwōšcōw bē ho palenowa šlešča šhubita, a šōwžanje hšezow, pšči čjiniž njena hewal jacy wazna wēž pčacjehče, b hješe wščeho palenja hōwčenje. Tole njeđže j a wuštrowat, to bē jebny šhuby šwērnny štinacjēlōny hōčžej šōfanaj.

Tōnle hōčžej bē tež w jeny šhromadžijne, wote mije wōdžerjancj, pōbyl a mi tam ruku na to šawdat, so nočeje šenje žoneho palenja picž. Šrōšči čas na to bo wōn i šēgarjom pola jeneho našladneho twaršeho mišchtra tamneho mōšt. Zato wobaj, knjes a hōčžej, jebny wječor pšchēmacenaj domoj pščišidžejšatj, wupi mišchtr ššlčičkž hōrčeho palenja, dari na to tež hōčžejej pol ššlčičkž a džeče: „Šowle wmi tež jebny!“ Hōčžej pak ho pōbšatowa, praizaj, jo žabny njepije.

„Štjotž čji ja domam, to mōžšič šhroble picž; ja čji ničeho njedam, štjotž mōšto čji šēšchōžič“, rjekny knjes. Hōčžej pak mēnješče, jo žoneho picž njepije, dočej je w towarštwō. „Wš, štjotž towarštwō!“ wuowota knjes, „ty hjo w mojej šluzbje, a ja nočju, so by ty šhorit. Tu wmi a pij!“ Ale hōčžej pračehče, jo čypl knjes jeho i tym pšchepōwčičej, jo dže je wōn mi tež ruku na to šawdat, jo čas žiwjenja žancje kriepš palenja picž nočeje. Duž b knjes mjeršazy a rjekny: „Tebi ničtō ničō rošlawšom nima hač ja, a něto čji jo pščišafam, so na mēčje tule ššlčičkž wuštjeh!“

„Wubj knjes twaržo“, džeče hōčžej, „ja čju Wam we wōšēm pōščiđanju byč, ale palenz picž njemōžnu!“

„Š dha dyrbi čje tola —!“ šawota rošhōwōny knjes, štorže šij je ščēny a džeče i pōšbēnjenej ruku na teho hōčžezja. Tōn pak šwērom šteječe, šitny ruzy, šlōdajče rošhōbenjemo pōnižje do wōčōw a džečeje prowo: „Šaj, bičje mje jeno, luby knjes, twaržo, ja čju ho rōdščo bičž dač, ale picž njemōžnu!“

fak bęchu jemu te tpi porstny wotnoile a wotpadnyle. Mastrožany wotwaczi wón w stytynym počje ležo. Ma jene dobo pak wuždycha hwoju macz żalozćizę a plaćacz. Wona pschibęža f jeho komorny wołajo: Surjo — Surjo — nan! nan! Surij stoczi f loža a bęžesche f nanej, žyžo ko ležo fe hmyreču bęžęsche. Woža rucža bę jeho šajala.

Nanowa nahła hmyreč bęžęche jemu tak blisko, jo wón došli czoš jako hłubny wofoto hwožęsche. Macz mōžęsche jemu jęž maticz, kajuz chęžęsche, wón wostaji wcho stęjo; ničo jemu nje-řłobžęsche. Wón te f nimin njeręžęsche, a njeręžęsche tež do forczmy. Sa wuchitfo wotkonnme bę wón zyle mowy. Ale w nim nutstach bęž inwenje, kotrež jeho paleiche, cęriń, kotrež jeho točęsche a hrybalsche. Sęwędomnje, kotrež bęžęche ho wožinwo, jeho wob-čęsęowasche a cęwiłowasche. Niz jeno jeho njeprawna pschibęha, ale tež nanowa hmyreč jemu jako jeho hjesbōžny stuf na řwęd-omju tečęsche; a hbyž wón wo řařiž něčtfo řakstycha abo ju njenažujaj wuhlada, dha bę jemu, jako by jeho něčtfo f wōtrym nožom do wutroby ftoł.

Wužo maja hwoje wachnje hbužić, a řudža jednu tak a druhu hinaf, a maja ja to. Jo řu prawe měřalcho wunamafali. Tak tež bę tudy; ničtfo w zyle wby storo njebę, kiž hwoju lubu te wežy dla njetorbalsche a řurja hač nanajwuchidcho tamajche, ho wobčęsęujo, jo takji njeprawna pschibęhač bjes hřoflana wostawa! řduž jeho řiwę njehotba, dha dyrchal Wōh jeho hřeđi nad nim domcępacz! Ale tōn tež, praja tuči řtōto widžajny, wjazy po prawbže njęćini, a řo pobōžnemu a dobremu řlę bę a dyrbi nable fe řwita, řaž řurjowu nan, kiž bę tola dobru a pętny cęłowje; a hjesbōžny wostawa žiw. Sęwēt chę Wože wječęnie widžić, jo wo jeho woli dyrbi Wōh na męřę wohen f njebęch na řtych pōřkacz, dyrbi jich moricz, jich ploby na polach řakucę, jim wcho řamozęnie rubić a jich do řhudooby a njeřboža řastorcęž, tak fo bychu cęle řubnizny mořli na tajtich f porřom pofajowacz a prajić; hłajsje, tole řu cęi hjesbōžni, tak jich Wōh řkofa! — Tajtu řnutřownu řelu męcz, f tej cęwilu ho wofoto nořęč dyr- hęc, tole řačofnje řužanje řęho řwędomia řwječ, řęchōž fe tola mjęle řtow řkōč hōrčhe, hač wcho cęłne njeřbože hromadže, kotrež woni tajtemu cęłowjeřę popisęja. — To woni we hwoje řhupowęji řa žane Wože řhoflante nimaja, dofelž tudy wo nim ničo njewidža. Tak męnjachu storo wuchizny, jo te tōn pobōžny a prawy nan dla hwojcho hjesbōžneho řyna tal nahle wunwječęž dyrchal. Ma macz ničtfo njemyčęsche, tu ničtfo njeřubžęsche a njetamafche, ta wofita pichę řwētom prawa, a řurji, po wryřli tamunych řubzi njebę řhoflanti, hač řunje męjeche w řębi najřbōřduch dołofč, mjenujazy řačofne cęřichęzenie wotwęcęneho řęho řwędomia cęřępicz. A jo řo macęři wo řejnej řbōči njepōńdže, řęchō chęł to męńčę? Ale řby, a řak, to dyrbi fo Wožeji prawbwoćę a mu- drořęji pschewořajić.

Wot teho dnja, hbyž bę řurij pichę řwōm wotpschibęhač, jo nan teho bęžęscha njeje. řhorowasche řařiž. řejnej cęřewjencę licęaj wobłędnymčatej, řejne wjeřele wachnje ju zyle wopuřkčęti, wona bę f wšchemu bęzlu nječęžęčtwa, njejęžęsche moř řęž ničo, plaćasche pak wostajenje, řudžęsche řo a řychowasche po řytch- nozach na hwojimaj tolenomaj. řęłať řu wo řadu prařęřany a dyrbęsche pomhacz, ale wōn bōřny pōřna, jo tudy žana pomoz wjazy njeje. Wona řladajzy řabunichę a řřnųjęsche, řrudba a řasę řęřęčęjtę na jeje řwjenju, hač řo wona na řmjertne ložo řęhny. Dwaj dnjeř do řmjertęje napřja wona řlęřčę a pōřta jōn řurjei. řlistow řłowa pak bęchu:

„řa męła cęi mjęle piřacz, ale nimam žaneje mozy f tennu.

To jeničęs cę jeno prařęř: hęc řo po hwojim a mojim bęřęczu hōrje, hbyž tu wjazy njębudu. Męř řo berje! Wōh wōbaj tebi a mi!“

Sa dwaj dnjeř po napřjanju tuteřo řlita wona wunwre, a jako ju f rowu njeřęchdu, bę jemu, jako by řo řemja wotantala a jeho pōřřęcz chęta. řęho hřeč wōřęřęche pschę nim a narosęsę řaž wulka hora; ta řęhajche řo na njęho a wobłębny jeho wutrobu, tak fo řo řytyn pōt počęsche. řęachoty a řrudoby dla njemje- bęřęche, hbyž řębi męřto řwaricę. Macz chęjęsche jeho po hwojim wachnju trowčtowacz a bęžęche: „ęji njeje řrieba, jo řo řubžić; nęť řo tola hini njeřtaje; budž wjeřęle, jo je mowca! ři je berje a řa jeje bęžęč budže řo Wōhřhufnjes řaracz. řpolož řwoju řyřu řarocę na řtrowu a njemęřl wjazy na to! řabudž wšchu řrud- obu a bęž do forczmy! řęřęřę řan je řižo dwōjžy po tebie řpōřak. řęchęhajč tam dōuž wōhlabacz? řži tam; řak řo tam řwoju řrudobu wostajijč. řam namafalch hřęčęsę wjazy towafčřow. ři řo řo, jo budže w forczmę bęňęja prawje buřęnje.“ řurij řtany, řhotowa řo a bęžęche do forczmy. A hlej, palenz a towaf- řtowo jeho wospřęřę. — řo řo jemu řpodobalsche a wōn řhobžęsche nęť wječędnę do forczmy. —

(řřchęchobnje date.)

Wřęelake f bliska a f Daloka.

— řęřęřta přędarřta řonferenza męjeche řawžęny řchwořř w řubųřęjnie pod wōžęnjom hwojcho řnęja řchęđřhdy, řawřja řęřęřa řafuba, hwoje pōřębęnie. řo wōwřęch warabžęnjach pōdamy w řřchęchobnym cęřle wšpřanu.

— Nowy biblijřki pučnjak na 1906 je řnjes řawř Matęř- řučęřnjanki řařo pschęčęlniwje řęřakaj a je řo f cęřęchom řapocęalo.

— řnjes řandabat duchownřtwa Woiz budže řakřwilitę wučęřęfe męřto w Wořęchacz řawřawcz.

— řřchęjęwōči do řražbžan, bžiwach řo, hbyž na plaćatach a potom tež w nowinach cęřtach, jo řo w řražbžnnych wē wu- řtawęřřim palozu řwježęřęřta řra wo řutheru řraje. řutu řřabnowęž wužičy a řru wōhlabacz.

řutherowy řtuf řo tebi tam w 7 hłownych wuřpuchach pschę woczi řtaja, řapocęinajo f řutherom jako nowizu w řłōřęřte a řłōčęřęjo f řutherom na jeho pōřłędnim řhōwōnym řwježęnjju. řra mōžny řačęřbōč cęini, wōřębe wuřpu, kotrež wo pschibicęu řhęřow jedna; řmęńčicę, tola pak tež lubořny a řraujazy napōřłab pōřřicęa wuřpu, kiž ma řo w řłōřęřte řłinęřny. řak wježębe nař řra pschęř řyř wulki řtuf řutherowęje řęformazije a wutroba řo nam řahōřja, hbyž to wcho wōhładam, a wona řo cęim bōle řahōřja, hbyž wōžęny do řry a řęť mjęř jęnōřtwnym wuřpupami řromabne řęwny, wot řuthera nam date, řębu řęwōcz, řaž na pschibłab: „řęd n wjerdy řhōb fe nař Wōh řam.“ řduž tež na přęřich bñajach wulki řa wuřtawęřřęho palaza pschęřęjnjęny njebę, dha je řębi tola tuta řra bōřny wulku lubořęř dořęta, řřęřętož nęřlle dyrbělch řębi řařupnu řhřaku wjazy dnjow do cęřa wō- řřaracz, řęřlo řęčęđ na węřnym dnju řro wōhlabacz, pschętož řal je nęřto řtajnje nimale wuřpųjęny. řjes wopřytowarjemi bęchu tež w pōřłędnim cęřęw wōwřy řnęje.

řuta řwježęřęřta řra wuřwjeđę jo wot nębōže 350 řraž- bžanřřich wōbųđłerjow ře wřęchęř řtawow, kiž f wulke řrōžu a řara řlınje hwoje męřtwa wuřpųjnjaja. řęřtę wunofčęř tuteřo dořęho a řtaneřo řtufka je ja řmilne a dořę řtufk pōřajęny.

řofelž řo pschę mjęle wopřytowarjow f tutej řri cęřęčęřa, řu řo řhęčęřę nęřtore dnų pschędate. řak budže řo řhęčęřę 16., 17., 18., 20. a 22. oktobra řracz, a to 22. oktobra pōřłędnju 1/4, hęwaf wječęř 1/8 abo w 6 řhōbžinach; w 6 řhōbžinach jęnož řhęčęřę 18. oktobra.

— W.

— řkęřęř pschęjńdže řōuz oktobra f wopřętej řkala řwęřęřę řługřta do řražbžan.

Sy-li spówał,
Pílnje dšláł,
Strowja čó
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprówny
Napój móeny
Luboś ma;
Bóh pak swérny
Přez spať mórny
Čerstwóś da.

Nječ ty spówał,
Swérnje dšláł
Wššdne dny;
Dšáň pak swjaty,
Duži daty,
Wotpoď ty.

Z njeboj mana
Nječ d' křmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Křš Bóh poda,
Wokřeš čel!

F.

Šerbske nježelske łopjeno.

Wubawa šo łóžbu šobotu w Šsmolerjaj Inžijerskejtni w Budyščinje a je tam ša šchwóřkřtnu přšchěplatu 40 np. doštač.

18. nježsela po šwjatej Trojiny.

Mat. 22, 34—46.

To šu šrudni ludžo, kotřiz najwážnišče praščenja jeno t temu načjstnja, šo bychu š tym do špytowanja wobžili. Š tajtimi ludžimi mějšče Ješuš činije. Farisejzy, Sadducejzy, wšmanowčeni, měšchnizy, Herodalcchowi šlužobnizy — jedny po druhim woni přšchěd nješo přšchědždeju, niž wuknjeňa dla, ale šo bychu šo š nim wurčewawali a jeho w řeči popabnyli.

Wobžiwajmy přšči tym Šbóžnitowu ščejřlivosć! Rnjež wón jich wotpořlad přšchěwidža, šo wón tola podo wola, na šlě-měnjaze praščenja dobre wotmolwjenja dawac, š kotřych móža tajzy wuknješ, kotřiz woprabže wuknješ čžedža. Tež wšmanowčenemu w našim ščenju, kotřiz jeho špytuzy praščen ša najwjetšej kašnju w šatonju na nješo štaja, šo tajta wotmolowa došta, a my derje na tym čžinimo, šdžž šebí ju prawje t wutrobje šjerjemo. Přšchětož nam wšchitim je wjedšič wušne, ščto je to do šajnje, kotřiz wščem druhim do předy dže a wot kotřezj wšče družje wotwišnja, dolešž přšchě to jošnišče pójnacze šwojich přšchěpřšchěnošćow dozřimamy a šo nam nad pučemi, po kotřych mamy šchóžič, šajna šwětina rošščerja.

Duž dža čžemy šebí dženša Ješušowe wotmolwjenje w našim ščenju rošpomnič a šo rošwucječ dacz wo najwjetšej kašni.

Wšmanowčeny šo prašča: Wšchětrje, kotřa je ta najwjetšja kašni w šatonju? Ješuš jemu wotmolwi: „Ty dyrbiš Bóha, šwojeho Knješa, ludowacž š zylej šwojej

wutrobu, š zylej šwojej dušny a š zylej šwojej myšly; to je přeňa a najwjetšja kašni. Za družba pak je tej runa: Ty dyrbiš šwojeho bližšeho ludowacž jako šam šo. Na tymaj dwěmaj kašnjomaj wišy žyly šaton a profetojo.“

To je potajim dwojolašni, kotřiz Ješuš wščem druhim do předa štaja a jako šaklad dawa: Bóha žyle ludowacž a bližšeho jako šam šo. A šónle dwojnikři šaton špššnowamy jako najwjetšiči, šdžž

1. wopomnjamy, kať šhuboti je a kať bałoko do šaha. Přšchětož wón nježada wot naš jeno čžinjenje, ale šmyšjenje; niž šón abo tamny jenotliwy dobry šuff šo nam tu přšchěpřšchě, ale něščto, ščtož ma wšče našče šuffi wožiwječ, kať duška wšchitke štawy a šmyšča wožiwja.

Lubošć, kotřiz Bóhu dožimy, čže šntuštomnošć došpotnje přšchěwacž. Š zylej šwojej wutrobu, š zylej šwojej dušny, š zylej šwojej myšly dyrbiš Bóha ludowacž. Špotajim šron w tebi ma lubošć Bóža wobšpnyč a tebe kať wobtnječ, šo we wutrobje ja drugého šnježerja nišdže žanjeje měřnikože njeje. Bóha jeno šždelenje wutrobu ludowacž, řela lubošć t njemu šapřewacž. Ša šym šón šnješ, twój Bóh, ty nješdyrbiš žanyč družich Bóhom měčž přšči mni! Šale šakři nježčepři niž jeno žanyč přšchěbššičiš štempow, wot čžlowškich řulow ščžinjenje, přšchěd njež dyrbja tyž te wotkře špadacž, na kotřych šo w potajnym woprawa. Ššwětolubošć a šamolubošć je přšchěbššitow; wěrna Bóža šlužba w tym wobšteji, šo šo ludowaga duška žyle Bóhu pooda.

Duž přubuj šo, šuby čžitarjo, šacz tyž tež w šajtej pošnej lubošći t Bóhu štejšič. Šeti twója wutroba na

knjižomnyh věžach wiša, slym pokhilenjam město dawa, ho wot hrěšnych žabodělow wobtněsjuje, dha to njerěta Boža Lubowacъ і zplej swojeje wutrobu; pšchetoz іchtoz wopravdže lubujesъ, і tym ho wutroba wupjelna a nima sa druže žaneho rumu wysje. Zeli može twoja duška po zplach duha a tydženje dohko žiwa byčъ bjes pomyšlenja na Božu, dha to njerěta Boža Lubowacъ і zplej swojeje duški; pšchetoz tohöz mašč lubo, na teho bušto a pšchetoz spominaschъ. Zeli do twojich smyšlow jeno drubdy jenotliwa šiwěta pruba wot horta šastupa namata, hewal pa je w nič mrokota a nöz, dha to njerěta Boža Lubowacъ і zplej swojeje myšlu; pšchetoz taiči džen njemožesъ šlönčny mjenowacъ, na kotrymž drje šlönko і šwilemi wröčezje pšchetamuje, ale ho rucze fašo šhubi. Wopomät, trojzy rěka: і zplej! Zpla wutroba, zpla duška, zpla myšl ho žada u najwjetšej kajni. Wöh, wot kotrehöz wšchitto mamy, dže, so byčhmy jecho je wšchēm lubowali, іchtöz šmy a mamy. Wön jako našč njebješi Wöčesъ dže wšchē swoje džečzi na swojeje wutrobje mēčъ a wot nič zple a polnje lubowanj byčē. Zeho dla je nam wön swoju kašen lubowacъ daž jako tu přenju a najwjetšicu, kotraž dže ho hšuboto hačъ do dna naščeje smužskomščeje šacziščečesъ a wšcho, іchtöz je w naščej wutrobje, duški o myšli, і nim w lubočzi swojačesъ.

Zapöštol Pawol mjenuje lubočъ dopjeljenje šatonja a wuczi: іchtöz drubeho lubuje, tön je šaton dopjelnič; pšchetoz kőžba druba kašen je w tynle šlowje wopšchjajata: ty dyrbišъ swojeho bliššeho lubowacъ jako šam ho. Potajim wopšchjaja kašen lubočeje wšchitē pšchjāšchjānosče, kotraž mamy napšchēzo swojim šobužšlowietam dopjelnič. Čže-li něchtō wjedžesъ, kaš ma ho we wšchēch padach napšchēzo nim šabžerčesъ, trjeba šebi jeno prajesъ: ja čhu jich lubowacъ jako šam ho. Ničtō nočaje šebi šamem šolöšesъ čjiniečъ: duž njecziž tež žanemu drubemu šolöšesъ! Ničtō nočaje swoju šamšnu іchtōdu: duž njecziž žanemu drubemu šachodu! A іchtöz čžešchъ, so byčhu tebi lužbo čjinili, to čjinu ty jim tež; ty čžešchъ, so byčhu čji pomhali: pomhaj jim! čžešchъ, to byčhu čji wodal: wodal jim! čžešchъ, so byčhu ščerpšlivosčē mēli і twojim wošebitöčjem: imješ ty jich šlabočesъ! a kaž šebi ty pšchēšchъ, so byčhu lužbo tebi twoje štkati a šlowa pšchēgo t ščpšchemu wutožeti, taš štuwczj ho, tež і teho, іchtöz drubj rēčza a čjinja, böle to dobre bužiti to šle wušbēhōwacъ.

A to čji čžešto njepadnje, mašč-li jich wopravdže lubo; pšchetoz lubočesъ ma wötre walo sa dobre wöczinčti a miše ja jich šmikli. Zač je lubočē dopjeljenje šatonja. Čžešchē teho dla kajnje džečesъ, dža džečъ ho pšchēdo wšchēm najwjetšejše kajnje, šrawolšeho šatonja lubočeje; temu šu wšchē druže kajnje pöbdane a bjeru і njeho swoju möž. Duž je to ščubota a dalošo dohahaza kašen, kotruž nam tön štnesъ jako přenju a najwjetšicu pšchēšchjaja. Š njeje je wjele wot našč žadane. Zeho dla wopomāmy

2., so mamy sa nawutnjenje a štuwczowanje najwjetšejše kajnje tež najwjetšejšeho wucžbneho miščtra. Wöh šam je ju hšizom w štatym šatonju dač a ščesъ ščyrštušъ je ju wobtwjerdžiti a wobnowiti; wön je tuškomu je šatonja a profetow jako jadro wšchēch böjšič pšchjāšchjānow wušbēhōwč a je šo nam je šuwim žiwjenjom, štkowanjom a čšetpjenjom šam jako pšchēšchjānow u dočonjanju lubočzi і Bohu a t bliššchemu pšchēšchjāf.

Zo je tön, kotruž w drubim dželu naščeho ščenja tež přenju šajja, na kotruž pač jemu jecho špwtowarjō wot-

molwicz njemöžja: „Čšto ho wam šba wo ščyrštušku? Čžeji šyn wön je?“ a dawa jim je šwójim praščenjom ščöšnacъ, šo je tu wjazy bužiti Dawitowu čjun. Zo je šyn Boži, čželo ščzinjeni і lubočeje і hrěščenemu štuwczowanju a wot šimilneje lubočeje Wötza poščlany, kotruž ho swojeje böjšteje pödobu wušpöbni a šam ponizowasche a bu ščubdy našče dla, so byčhmy pšchēš jecho ščubodo bočaszi byli, a je і lubočeje sa našč do šimjerčezje ščol. Wön je našč wucžbny miščtr pšči nawutnjenju a štuwczowanju přenjeje a najwjetšejše kajnje. Wo jecho ščulsi wutnjenju wutrobnē roščače a šrubodo nad tym, šo šimj ho tač šušto a wjele pšchēčizivo jecho wyščeti kajni pšchēšchjāšiti a šanibujemy ho teho. W njeje njerěta wjazy: ty dyrbišъ lubowacъ! ale tu rěka: Lubujmy ho, dočesъ je wön našč předy lubowal! Zow něčto žane nušowanje njeje, ale kašen lubočeje ščini ho šnutškomne čšerjenje a my dočowamy šmužitolēč a möž t jeje dopjeljenju. Tön knies šam nam se šwójim pšchjāšladom do předy dže; jecho šrawolški šaton wobšeti w jenicžtim šlowczu: lubočesъ! Duž wutnmy wot njeho, ščidujmy ja nim a wimimy jecho böjšku kašen lubočeje do swojeje wutroby, so by wona našču wutrobu, dušku a myšl rošwēčičita a wušwječičita. Wotom bužčemy і polnje lubočzi Bohu a šwójemu bliššchemu bližicz möž a pšči tym

3. naščonimy, kač je kašen lubočeje tež teho dla přenja a najwjetšča mjše wšchēmi, dočesъ je wona najščöžnišča kašen.

Ščwarženja a hida, o kač tej čšlowišku wutrobu njebšozomny čjinieč! Čchtöz swoje dny і wadženjom a і hadrijū wupjelnuje, šurowi pšchēčizivo šwójemu šamšnemu žiwjenju. Do šele ho taiči dom pšchēwöbročza, hšēž mješ wobglderjeme njepšchēčeljstwow štnjež i jebyn і šwōami wobju wjēžje, hšy by to tež jeno і kušonimj ščowami bylo. Škač njebšozowanje pač šu tež tam žiwu, hšēž drje šebi ničeho šleho njeczinja, ale tež ničēžō dobreho; hšēž ho wutrobu šynne tač löb a hšēžšakšimje jebyn porno drubemu swoje šamšne puče ščöžzi. Škač je tole jeno möžno? kač möže šo to tydženje, haj lēta dohko wudžerčesъ? Zo je šaprečze najnadobnišchidž potřešew wutroby a najpřenišchēje pšchjāšchjānosčeje, je šabycze najščöžnišchēho ščhēščjānšeho wöwotanja, pšchetoz „w mērje je našč Wöh powoča.“ Šlej něčto, pomoznija tuteho mērnehö wöwotanja dže lubočъ byčъ; wona dže šle duški roščory і wutrobu a domu wušnacъ; u w dušchadž swojemu wobřemozemu šiwětu šwēčiczъ dačъ. D wötwēčezje jej swoje wutroby a njewöbaracze jej, hšyž šu wona wo durje ščapa! Nječhšchjādcze, šo šo plomjo šwētnjeje a čželneje lubočeje w duški hōri, pšchēš čžōž ho najnadobnišchē mozy ščezuru a ničō šoytne njewoštawa sa čšitū lubočē і Bohu a t bliššchemu. Džečezje je twjerdže, te ščöžire hōžimū, w kotryčž my šaczuwacze, šo je lubočē žiwjenje, šo dobre šwēdomnje і ščohom, dowēra і naščim šwōšibnym, wščele w powošanju a trošit w horju ruku w ruzy і dopjeljenjom najwjetšchēje mjše kajnjemi du.

A wopomāčze, lubi čštarjo, kač tale najwjetšča kašen do wšchēje wēčšnosčeje plačzi a žöžowanje dawa. Pšchetoz „lubočē nišdy njemupadnje.“ Š pohladom na tule jeynu wēčznu plačšiwosčē njemuje teho dla šapöšchol Pawol lubočēz nič jeno dopjeljenje šatonja, wön ju tež wysče wēry a nadžije pošbēšuje, hšyž praji: „Nēč pač woštanje wēra, nadžija, lubočē, tele it; ale lubočē je najwjetšča mjes nimi.“ (1. Kor. 13, 13.)

Kubosj k Bohu.

Ślōs: Cziń, śnijęje, io mnu tal, taś chęszć —.

Ja i żytej duszku, wutrobu
Cze lubuju, o Bożo!
Gdyż tebie mam, dha njerobżu
Wo świetne czojgne (bożo);
Ty by mi kubko najwyśchcye
A żortko wchęjeje radolcye,
Na tebie stajnje myślu.

Ty bē mōj Bōh wot młodojceje
We wjeśelu a horju;
Mōż twoja mōj czołm wobdęcye
Po żohnowanja morju;
Ty wōdyg śnacnje dężęcztę by,
Wj bęcye pśi mi we nusz,
Mī pomoz i njeju pōkta.

Ty by mōj Bōh też nēkole,
Mōj twjerdy hūd a skola.
Ktż ktyje nje a żohnuje,
Mī troszt a potoj dawaj;
Mje wodnio hycęjich, napowalch
A w noży cęjide ipacć mi dajch,
Mym ja to dzał a kwałnu!

Ty by mōj Bōh też ja tōn czaś,
Ktż chęszć mi hycęje dobacć,
A moje hręchy pśchego saś
Chęje twoja hnada wobacć;
Ach, daj po swojcej miłolcęi,
Gdyż junu dęst ho nakřli —
So cęszć cę i njeju spławam.

Ty by mōj Bōh też we křyżu,
Śchō bracć mi tōn troszt mōje?
Njech wjedęszć mje cęż cęrnjoju,
Mī tećjeja tola wōje.
Wřchal ja tu sōbżnu wōtłocęj mam,
So i horja pōkdu i njebieřkam,
Gdyż mēra palmy wōja.

Ty by mōj Bōh; njech je ģmjerćszu
So wřchito mi tu řhubi,
Ja wēm, io kōnu dostanu,
Ktż řhryřta hnada łubi;
Śchto ģmjerć a row mje trawćjic chęje?
Ja żywjenje mam hotowe
Přchęs twoju miłolcę, Bożo!

Duż mōj Bōh by a wōtanjeřch,
Ja nowju řmōj řlub stary;
Ty i wutroby mi njeřpřidńdęszć,
Hacć staja ho mi mary;
So by mōj Bōh a ja ģym twōj
A do węcźnoćje swojcej řmōj,
Ze moja řbōżna wēra!

K. A. Fiedlef.

Dōńt njepraweho přchřřaharja.

Njedawno ģym wo mużu cziłal, kotryż bęcye řo 20 lēt dołho i cęřkřim hręchom na řmōjim řmędōmniu nořyl, žyle potajnym, ale bōle cęwlowazym, dężli jęřjenje w łojczach. Zecho řmōjbńi

niczo wo tym hręchu njeuwjedźchu; ale řo wjele wo njeho cęřęnjachu, přchetoż ģusto wōn w noży stanywřęji a pō jstrowe wołoto ģanjenje cęřto stonałcye a přęji bńidowej molbitwje jeho dęćęzi řo jemu w rukomaj a na ģubōmaj strowonałcye a jeho ģjesowozco bęcye stajnje řbłędnjene. Dmōjny řa lęto, ģdyż jeho żona a worolcęne dęćęzi i Bożemu bńidu řhobżachy, wo wōn jało řhory poleńnywřęji po nękōtręch dnajch ģatle řařo i lęhwa řtawajcye, a ģdyż duchowny na łōngu Bożeje řluzby pōżohnowanje wudęlejo i tym řłowam dōńdę: „Tōn řnjes pōřbęřń swoje wobliczo na tebie a daj tebi řmōj mēr!” potom jeho łaj řmynja přchęřchawajcye.

Tōn njeřbożowny cęłowjeř ja pōkłędnje lęta czařto na wjeřęřch řkaloby ģanjeřcye a do doliny dele proteje řladajcye; druhi ros řo přchęs řtubnjowe wobłozęnje nacęhawojaj i bōřbotanjom do ģubiny pohladowajcye a potom i řhōřbu přchęwaty řo řařo wrōćzi. Zedbn dęst jeho w lęhu jeho duchowny nadeniřę, bōdęż męjeřcye wobhoi pod řchōmami řo wołoto wleczō wōćzi proteje i jemi řłozenej. Na prařęjenje: „Wubj přchęćelo, řcęje dha řchto řhubit?” wōn napřęřęnje wotmōłwi: „Ja pytam, — pytam řapocęřtę potawta, kotryż je mi moja njeřoh maćę powjedala, ale ja přchęzo jeno łōng namatam, tōn pał řęa: „Boha řhubit — wřchito řhubit!” — Duchowny přchęćelnje dęcye: „Pōřłuchajcęje na munje; ja cęzu Wřř na řwjate řłowo Bożeho wřżna dopomnicę, wot trebořoż řapocęřtę a łōng wēmny; wono takle řęa: Gdyż budęcęje mje i żytej swojcej wutrobu pytać, dha cęzu řo ja wam dacć namafacć, praji tōn řnjes.” — Na to řo tōn muż řcęje wotnōbroćęřwřęji swojcej wōćzi i wōbēmaj rukomaj přchřty a i řhwatkom do lęka nutř bężęcye i tymi řłowami: „Ach, řnjes duchowny, řtawćna wōż je, řapadnycę do rukow řwōcho Wōho!” — Duchowny řeluwje ja nim řladajo přęji řębi pomyřli: Tōule njeřbożowny je bńiřto, řmōj rojom řhubicę, a ja ho boju, io cęřęw io nim řęje, kotryż njeumwręje.

Ro nękōtręch njedęłach řo ta powjęłęć rořłchęřęcye, řo je řo tōn tuchniwy muż na řhorōżjo lęgnęł, a řo řatracřna řhorolcę řo na jeho cęle pōkajnje, tořama, na kotręż je nędy řral řerodolcę (řap. řl. 12, 23) żołōstnje wumrjet. řhory, trebořoż nje mōdęcye žane wōtmęnjenje cęřłnych řchōtom, žane řupanje, žane řařby, žane řęłaf-řtmo i jeho cęwle wřhōwobdęćę, stonałcye, řkwilęcye, wujęcye přchēmęnjenje, a ģdyż řo jeho żona jeho prařęřcye: „Mōžu cęi řnanio i nęćřim pomęacć?” wōn wotmōłwi: „Mōj hręch je wjeřęřę, dężli by mi mořł wōdaty bęć!” — řało ras řwōju najmłōbřęchu dęwōńcęřę i tođęj domjedźwřęji jej to trōřtęne řłowo řpewacć dajcye: „řkej řęsom řhryřta, Śęyna Bożęcho, wujęćzi nęř wō wřchřtkęho hręcha!” wōn wōřęje řawoła: „Wōtwjedęcęje to dęćęzo přęż, řo to njeřřhřchju. Ach, ja munje je jene drube řłowo. řam hđęż řęjei, ģym cęřny řwjajř do bńibęje potōżęł (řęeb. 10, 29). Njech to moje dęćęzi cęitaju, ģdyż ģym morowy, ģdyż ģym i řęti docęřny!” —

řęcho duchowny, kotryż wřchędnje i njemu pohladowajcye, wjazy njedōpřę, hacć żona a dęćęzo. Wōn na Boże wōřafanije řpomni, duż cęřęřwajy łaj wot řpina do ģromaby řęchęnjeny jedyn porř na swoje wutrobo nastajiwřęji dęcęje: „Tōn je a wije řębi řam tōn řud!” — Wōn cęřęcye přchřchōniu njeřbęlu přęch wōřadu a i njeř ja njeho dobroprořędnje wo řbōżne řřōncęnje cęinęje; na to tamny řapadę: „To mi njepomha! Dęwjećę řłowom řęja jało murja mjeje mnu a Wōhom!” — „Dęwjećę řłowom?” prařęchaju řo pōbla řęjazy, „řchto dęřbi to řęłacć?”

Śchřtyri njedęle dołho řo řhory tal będęcęje. Wōla řuřhōdow řęłajcye, řo řo łōžu ģobżjnu jeho łōng wōczękuję. Ale ģdyż řo ras w mřęjazym řwjenjŃke płomjeřcho wuřęgnjene bęć řwajcye, bu wot řtęta a řadwōlowanja řařo řubęzene.

Śłōncęnje jedyn wjećęřor pōřęe, řo řiřęcęje ģuntřōćę řyrawořęji da njeřbożowny duchownęcho řawołacć, řonje, dęćęřom a

czelodzi do jżawy sasiupic a rżeczjeje f pośllebnim napinanjom swojeho hłoha: „Słabodajeje hem na moju żalofitnu podobu, pofkudajaje na moje fionanje, dżebżujeje na moju hjermitnu ftyhność; tudy teji a bżdzi ho a mżecje fżywioć, fż je woadczynie pżefiżohol! Kżiez duchowny, ta murja f dżewiecż fkalobnych fruchow mjeje muu a Wobom, wona na mojej duřki teji, wona moju wutrobu łama. Wřiżimajaje, twerdoje pżidżimuje! Wřiżetohrićje zyle — zyle!“

© tymle wolanjom ho do hromady fwoje, a hdyż tam pohladnyćhu, bż wón mornny.

Duchowny doħo mjełczo přehed czżom ftejejeje. Potom ho f frowioje wobrocżiwiořki dżecjeje: „Za cħyż wam tele dżewiecż fłowom mjenowadż, pod kotrymż je wutroba teħole muħa ho Kamata. Zo ģu te přifihobanřte fłowa: „Każ wżerņje ni Wđh pomħaj přehes Żełom Kħryřta. Ĥamjeń! — Eso wo hromadze pofłahnymřki wuřpřowajmy Kħryřćjeje, jeħno Woże“ a ģwajaty, Wđtżce nařty.“

U.

Kajkiż wuřyw, tajke žń.

Wužitne powjedabajeħo ſa młobdyħ a ſtaryħ.

(Pořtaczonjanje.)

Wonezy bżchu rżana wjeř. Wucjo, ſahrobniży a hżżłarjo bżedjadu wřiřitiży, kaź ho tał rżenije, wo cħyřtym pjerju; nićdō niće bħudy, a kōħdy mjejejeje hłeba doleć jęć; přchetōż woni dżęctaju ſwoje teje. Nękotry mjes nimi by ho hřićeje łepje męć mořł, hdy buďiřiće tał huřto do kōrczym nięħwōdźil a tam ģwōj cħař a ſwoje pjenieħy njewořłajil přfi palenzu a ģħartad. Kōrczmař niřcho dom njehonjejeje, hdyż teź bż dżebacz dawno wotbita. Żeho cħařnił wjezor njenakřwotowalaje, abo teź zyle lařta, hđeż kōrczmař potom, jōn nacħabujo a ſtorłajo, na dżęć a cħełeđ ģwarjejeje, ſo pał hu jōn řepłali.

Mjes tutym wřędnymy přořnikami bż teź Żurij wohladadż. Żeho wřędnne dżęto bż, do kōrczym hřodźić a ſwoje palaze ģwēdomnije f palenzom ſalwadż; doleć mjejeje tola fuř męra a pofeja přehed nim, tał doħo hać bż pjanu. So durbędaje jeħo ģohpōdadřtħwo přfi tym zyle ſeńć, wōn njewopomni, a hdy by teź na to pomyřil, hdy wřęchal tola njieħo to roďiř; přchetōż jemu niće nićo wjazy lubo. Macz dżje ģohpōdadřtħwo domad wjeďejeje, tał berje hać ſamoh, ale niće tola do předta njęchadje, wjele wjazy na wřędęħ ſtronadħ ſłazadje. Cħełeđ ho přģimuczi f lęniřoři, a po cħoju teź f nięħwērnioři, doleć niće ģohpōdadřtħwoe wotō pōdla. Nęř ģalle ho macz doħlada, ale bohuzel! jara pōdře ho doħlada, ſo f jeje Żurka nićo njebudje, hać napořleđ přořęet, a ſo wot jidħ zyleje rżanje žiwnoćeje, totaź bż jena wot najřleřęiřki wż Wonezadħ, nićo wjazy wřęche wotadż njebudje, hać jenoź jejne mjeno; jeli ſo ģo Żurij njepořleřęije a ģo ſwojejo wopřitħwa a ſwojeje njerodnořjeje njewořłaji. W tutej bojořki cħyřije jeħo nęto wot teħo wroćęć, na cħoź bż jeħo prierby nabjerōla, ale ji ģo njeporodni: wōn ju wjazy njepořleřęadaje. Tał ho ji ſeńdze, kaź bż jej njeho nan wřędęć. Wona jeħo napominadaje, wona jeħo je řiřkami přořęedaje, ſo by ģo wopřitħwa wotłajil, ģo wo ſwoju žiwnoćę ſtaral a ģohpōdaril, doleć hewal wot ſwojich rżanjch polowa a ſwojejo ſtatu nićo njewořķhowna. Ale to bż kaź ģymna tola, to ģo jeħo njejimadje, a wōn bż a wotla kaź prierby. Po tym wona jeħo ģwarjejeje a jemu wřędęjeje; ale f tym jemu přģińdze kaź f buďelzu to wohnja: wōn ģo rořōriř a dawadaje ſwojeje maczeri wřęchelate hrojne wudna, wuřtorł ju je jřawy a wot tam won na ģumjeće.

Macz rżadż lamaje a żalofęjeje, ale wono bż pōdře! Zeje ģywo bż řęħabal a njehelche ſwoje pħdu f jeje njehboźi; wona

niemōdzejaje nad ſwojim ģymom wjazy doħyć ani fe ſłowami, an f pułami; wona widżęjeje, ſo je wřędo podobno; přfi tym teź pōlna, ſo je ģana a jenićozy wona ģama byta, fż je řebi ſwojejo prierby lubeho ģymta tałte namjedowala, jeħo řaręezowajo, a jeħo włōćeje ſawodżewajo. Wona řebi nęto do hōrićęje přatajeje ředjo w ſwojim kućfiku, a wōn, jeje řħubieny ģyn, ho jej řmjejejeje a cħęrićejeje ſwoje njekłanřtħwo dale, ģo njekłarajo wo ſwoje ģohpōdadřtħwo. Tał ho ſta, ſo wōn ſwoje danki niemōdzejaje řapładźęć, a bu jemu jeje ſłozō po dħymj f hōdże wřate a přęedate, kotreź přfi tym ģubjenym wotħladanjm teź jara duřęne njebē, a bu teħo dla cħim tuniřko přęedate. Doleź wōn ģam f pęču a f ģracju teź pjenieħy trzebajeje, a doleź f hōdźnije ni f łubje nićo wjazy bracz njemjejeje, hdy pořęowadaje na pola a łuki. Wo tařim řędajęje nęto dař f nim wřędnęje ģoħu fa bħidom, řędźiřęe f nim je řęħil a pōdřeje wjazy hać wōn ģam. © nim ſłabodajy dele dżęche.

Wřęche nařymu a jemu njedzelu přehed wjezorom. Żurij dżęche do ģuħpōbneje wřy na pino, a f nim ģoħu Pęřęęeż Żan, Krawez ģandrij a dħyř a bż ho jidħ tam wjele nařęto. Woni tam prierby, mjeħaju ſwoje nabłaine rēze a żorty. Woże njemjedro pał přģićejeje, a bħřkacęje a ģrimacęje ho tał, ſo nękotrym wot niħ je řtrachom luby řędęezęczaju. Tōn a tamny pęć přęhata a ſłowęřka wjazy njepřitny; dħyř ſwojeje rży řęħymřořki řpody bħda dżerjadu, a żadny żort ģanemu wjazy na jary njepřęħińdje. Na jene doħo pał wotładju wřęħity přęęiř a bżchu kaź pōbłene řęzany řadny niħ, přchetōż tał ho wabħyřta, ſo ģo řwadaje, jato by zyle twarjenje we wohnju ſtalo. Wōřty na to ģo řařřima, ſo ģo zyla ſtħwa ģumjejeje; wofna řędęezęczaju a wřęħity na łamkad ho ředjo řħabładju. Zato pał po tařim řařřimajomy wotnad wřędo ſmęrom wotla, ſawōla Żurij wuřęadħ fa bħidom: „Wřęħtęje, mi ģiřęęeje poł ſħany na te řtōdze!“

Ale pił won wo teħo palenzu nićo njeje: přchetōż jato jemu jōn kōrczmař přęińjeje, nařta wotnadż wotanje: „Wē Wonezadħ ģo pali! Woże njewjedro je tam dħyř!“ — Żurij tole řařřęħymřořki bż na męřęje řtōřby, pořtany a bżęęejeje ſtħwy domi. Na wuřękłanje ſwojeje dħyřty a na ſpanje we ſwojim domje wōn dżenja męřękłi njetrzebaldje; přchetōż tōn ftejeje we wohnju, a prierby hać wōn dom přģińdze, bż jeħo domřte, břōřęi, hōdże a wřęħito, řęħtoź b we niħ, na popjel palene. Żurij ģo f tym rořpadanym a dħymřatym twarjenjam přęińiři, přęes řħromadźenij lud ģo cħiřęęęejeje a ģładadaje; wōn dżęjeje na dħuju ſtronu ģo rořħladuju, jato by nęřęho přtal, a doleć njenamaka, fa cħmż bż ſłabal, dżęche wōn f łubej: ale moja macz tu njeje! — „Wojny macz je Woże njewjedro ģabito! Woni ģu ju f twojeje řořęje domjeħi.“

Duź ſta ģo řařo ģrimaty hłōř f njemu, kaź přęeh malej řħwitu f mroćezelow; ale nęř nićy f mroćezelow, ale f jeħo wutroby. Wōn dżęche f njemu: to je wōj ſtat, Żurjo, to by ty cħim — macz ģy moril — nana ģy řķozowal — a ſwoju lubu ģařęu ģy do rowa přģińjeje! — to wřęħito ģo bż jejeje njepřatęwi wřęħęħu dořonjal! — Wōn jeħa ho a bżęęejeje prierć kaź wōtny. Żeho přęęęęłħtħwo natwari jemu řařo, wōn pał wobřłajnje prieręeje a prieręejeje ſwoje palaze ģwēdomnije f palenzom ſalez a wuħořęnyćę. (Přģiħodnjeje.)

Wřęhelake f bliřka a f daloka.

— Wōřęęęęęna rořpřawa wo pōħędźenju řerbřęjeje předatřęeje konferenzy mōże ho dla pobrachowanja męřna ģalle fa tyħęit wroćęćędźęć.

— Ĥholera w ſtronadħ Wřęħty a Wōbry je řařo troħu přęiħjerala. Wřęħęę ģromadjeje na ģħolery 272 wořōbow řħorłi, f kotruďęje je 90 wumjeleto.

Sy-li spówał,
Pilinjo džálat,
Strowja óe
Swójny statok,
A twój swjatok
Zradny ja.

Za staw spróony
Napój móony
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spaf méry
Čerstwosé da.

Nječ ty spówał,
Swérne džálat
Wséдне day;
Džaf pak swjaty,
Duší daty,
Wotpočá ty.

Z nječes mana
Nječ ói khmana
Žiwnosé ja;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřaw óel

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wubawa ho wóđu hobotu w Šmolerzej knižiciskóčejni w Buduščinje a je tam sa šchwórtlétmu pšchedplatu 40 np. dostać.

19. njedzela po swjatej Trojicy.

Mat. 9, 1—8.

D Božo lubofno,
Ty žóto wšeho dara,
Wšes kotroz ničjo njej,
Kíž ja wšitko ho stara,
Daj strowy žiwot mi
I so w tym žiwóče
Za strowu dušku mam
A čisté hwědomnje.

Lubi čitarjo! Łale ščutca s kóćkimi hłowami wupraja, ščož móže bebi čłowjeł w nastupanju hwojeho derjemčja pščež — strowy žiwot, strowu dušku a čisté hwědomnje. A woprabóje, wo čłowjeł njechódi ho ničjo rjeměšče wurjez, hač hđž móže ho wo nim prajić: wón je po čále a po duški strowy. Čěho dla pak nješk wšitkuž lubžo tajzo? Čěho dla widžimy runje pola najwobrnějšeho stworjenja na jemi najwjazy khoróčow, s wotkal tak wjele šbrachenyh čłowow, kotrež duškej hěžbu šarjetajsa, tak wjele bóloscow, s kotrymž ho čěto ja dušku do jaštna pščeněnia? — Pola khorého čłowjeła w našim lčenju njeje čěžto na to wotmolwěć. Pščetóž jo ma wěć, s kotrež je wón domaputany, hwoju pšćěžinu w jeho hamšnym lawinowanju, to s Žejušowych hłowow wuhadža: „Doměć ho, hyno, twoje hřeđi hu tebi wodate!“ To rěka s druhimi hłowami: Ty by bebi tole čěłne hubjenstwo ham pšćěčágnų; ty tež wěš, ho so teho dla tuchšić a tak čje twoje hwědomnje čwiltuje; to pak je to žahadło,

kotrež čji twoje čěłne bólosje halle tak prawje powjetšča tole žahadło čji ja wotlemjam, twoju hřešću wínu čji je štykneje dušče wotwalam. A jako běšče Žesų jeho ta m wuhójeł, s wotkal jeho čětojenje wuhadžešče, wotwěsa wón jemu potom tež ščěhóti winy a džěčje: „Stáň horje, šběhi hwoje pščěčěžo a dži dom!“

Tu widžišč, luby čitarjo, jo je twój Šbóžnik tón prawy lěkač, kotryž žyheho čłowjeła hwoji. Najprjedy wón khoróč s forjeň pšćama a s nutakownym lěkowanjom špóčjina. Je wón šnutakownu pšćěžinu abo wínu dušče šběhų, dha potom tež šwontny ščěhówt abo čěłna khoróč s tym wada. Wón ma wotajim móž a wolu sa hojenje šwontkownych a šnutakownych ščłowow.

Ščo pak Žesų pošnu, so wón jichneho w našim lčenju na špomnjene wachnje šahoji? Dolež jich wěru widžešče, kotraž wšě šabžewti pščewiny, so by ho k njemu pščedobyla. Čji, kotř khorého na pščěčěžny pšćinješče, wpatču ho s nim pščes lud k Žesųje pščěčjichčěz; jako pak ho jim to njerabži, štwiču na kšěju horje a pušćjichu jeho pščes žyhele dele pščed Žesųa. Woni wotajim žaneje próžy njelutowachu a ho žaneho ščłowowanja ja hěje ani sa druhich nještrachowachu, jeno so mohli hwoj wotpošlad dozpěć. A na wobšim khorym bědže špóšnacž, so jeho žadanje po wujednanju s Bóhom hišćje bóle čěrješče, dylki pščězje čěłneho wotkhorjenja. Na tajše šjednocžene wěriwe próžowanja tón křes s wobšitym špobobanjom ščłowowajše a ho k nim jako pomoznik pošna. Tak a wjele bóle hišćje tedžbuje wón na šyromadne wěrine próžowanja k wmoženju čłowjeke dušče wot šaženja.

Dofelž Jezus f jichnemu rjefny: „Dowět šo, hyno, twoje hrěchi su tebi wodate!“ winowachu jeho někotři pišmawučeni bohašanjeftwa, dofelž šo wón po jich měnjenju něčeho mozowalše, šchtōž jeno Bohu psichšlufšeche. Jezus pať jich powrabi f tymi słowami: „Čehodla myšlicje hebi tať šte me hwojich wutrobach?“ Woni bėchu jeho słōžje bohašanjeftwa, fe šmjerču hřoftajomneje, winowali, měřo teho šo bychu tu myšl řhnutje me hwojeje wutrobje rospomnili: „Čdōt je tola tōnle muž? Njebyrbjal wón šnano Messiaš byci, kotryž hrěchi a řhorōšje řahubja?“ So woni, „hami wřchi hebi“ dřachu, řwėdčji wo jich řlym řwėdomnju. Tōn řnjes řo jich nětlo prařka: „Kotre je lōžje, prajic: Tebi bu twoje hrěchi wodate, abo rzej: Štan horje a řhodž wotofo?“ Buidřičje wōn jim cřařa f wotmolowenju dať, woni prawu wotmlowu: Zene je tať cřeřke kať drube, njebudřichu dali, ale tu wopacžnu: Tamne je lōžje prajic. Tola tōn řnjes jim naměřje fe řtuttom potařa, řo može wōn jene kať drube niz f hōlymi řlowami, ale w bōřke mozy prajic; wřdetož f wōdėmaj, mjenuřyž f hojenju cřėta a duře, řlufřa bōřta řtworiceřřta mōž. Teho dla řo tež wřchōn lub, řiž to widěře, dřiwalše a Bōha řhwalesče, řiž je tajtu mōž hrěchiwodawanja a řhorōšjowbōjenja cřlowjetam f jich duchownemu a cřelnemu derjeměčju dať. Š nim tež ty, luby cřitarjo, Bōha řhwal, hōyž je niz jeno tebi, ale tež druřim miřořčiwje pomhať!

F.

Řak lėkar Jezus hōji.

(Mat. 8, 1—9.)

Řlōř (Ř. miř řari, řjo. 69): Ja řhu řpėwac řnjesje —.

Wō (437): Ja řhu nětlo řlėřluch řajpėwac —.

Řpėwaj, duřka, řhřlufř wjeřel,

Řať řo řlufřa; řnjes je luboinj!

Do mřka wōn přeř morjo

Wřewjele řo hwojeho,

— Dřiw tam cřini Šbōřnik přečelny.

Řpravna řadočje řa lėkarjom dře,

Ř hlej, řadoč řhnydom řakčjeje;

Řotrehož řu přajinjeř,

Řiřtneho řnjes řuřrowi;

— Řlėkar wōn je, kotryž pomhač wě!

Řrěchi wodat řnjes je wobohemu,

Řrřly dōbat cřėlnu řrowotu;

Ř dowėrie jōh nuchřwřchi,

Řomōž polnu řřicřiwřchi

Pōkaže nam řwōju wutrobu.

Řlōřje řo řtorla řlowo řlyřiwřchi,

Řřhcho hōřta řmari přji hebi;

Řlėni, řo řnjes řlėřnje

Řořřicřiwřchi wodacje!

Řwřke hrojne maja přečėřiwni.

Řle mōžny lėkar Jezus je!

Řlōřby řpřōny najlėpje to wě;

Řrěchi wōn nam wodawa

Řomōž polnu pobawa,

Řbyž nař hōji, kať je najlėpje.

Šo by nuchř f wėrje přečřiwonach,

Řnjes je wuchřil lubji řawřřwřch,

Š moť Bōja wulfa je

A teť cřėtu řpomōže!

— Tať je řiņiř myřle řanjarřch.

Řwėdom' řaje: Štan a domoj dři! —

Řnydom řaje cřerřwř wo řadočji;

Řbōřnik wřchewomōžny je,

Řkať řo tam wřřėm potaře. —

Duť lub dřalny wopwr řapali.

Jezus miř řnjes je woprawdže,

Šmōje dřiwř nam wřřėm potaře;

Řhorřch wōn nař wřřrowja,

Řrěchi wřřėbnje wobawa,

— Tať nař hōji, kať je najlėpje.

Řlėkar Bōji je wōn na řwėdče;

Řa řo řlōři najře řhorōšje

Řwřch, nař řmanuel;

Řbōřich nař je jemu řel;

Řwumōř nař je, Šbōřnik Jezus je! —

Řapėwajny dřak jom' wutrobn,

Řawřřlajny: Š řkralom, řesu, řy!

Řwumōř nař řy f pōllecřa,

Dowjeřeřch nař do wjeřia! —

Řalceluřa, janu řrowi řny! —

U.

Dřiwne wuhōjenje jichneho.

Dostojny ř. řatub Mořer bu w řečje 1759 w 59. řečje řwō: jeho řiwjenja njeřwinowacje na württembergřu hōřřku wjerdřřinu řohentwiel řabženy a cřepjeře řa řwōj přečřyk tam na řač najnawalřře dřenje w řlawach a řwėdomu bōł tať jara, řo nje-mōžeře řjes podpjerow ani řhodřic ani řteječ. „Zene ranje“, wōn řam powjeda, „řo f řřidu řydomwřchi a pobpjeru a ři na njo potōžiwřchi ja w řřlji tōn podamť cřitach, tať Jezus f njemu přřijenjeřeho jichneho wuřrowi (Mat. 9, 1—8), dač jemu me hwojeje wutrobn to cřeč. řo može wōn tež hřičje něřto na řtōle řwōjeje řrařnōšje řwnje to řamo cřinič, řdžje wėru namata, njeřpřořřach pať w nastupanju řwōjeje wōbōby wo ničo. řbyž řečje cřah řeč, rowřawow, general ř Roman, ř lėkarjom dr. řppli Wdendřofentim, přřiřidje, přřeč kotrymajř řo řamohřach, řo řeu ani přji duričah njewitam, ani f nim njeřpřewōřam, dofelž to cřinič njeřamōžach. řako řnjes dr. řppli mojeje podpjerje a ři na řřidje řeřaze widěře, wōn dřečje: „ř Wōř řwamuj! řajke řalofine řtrowi!“ — řa dřach: „Řobu řo dřatari, řo je dať dřenju rowč, kotryž mi něřto tať pėnne řřaji.“ řako řeřřaj woteřřloj, a ja řeđi na ničo njemyřřach, potařeč a pynnych, řo mōžach pōřeč řteječ. Dřeč řkocřalku a mōžach řhodřic; pō řřtwe řjes podpjerow a ři w wotofo řhodřach, řať dořho řo mi řhyčje, a mōžach řhodřic a to řjele wřřeč řwotořow, a řjes teho, řo budřiž to mi wōt řlėřa wuřřawne řlėkřřwo řřečal byť.“ — řo řwōjujny wuhōřowbōženju (1764) wřa řmořer f dřak-nemu wopomnjećju na teho řnjesa tamnej podpjerje f wjeřelom řřobu dom. Mořer řemř w 85. řečje řwōjeho řiwjenja 1785.

U.

Na reformaznjski hwyjdzien (31./X.).

My mamy „wiczny ewangelij“!

Ejw. Jana 14. 6—7.

Hłóh (314): Zehovah, tebi daju ja spowacz —
 Eso graduy, zyrkej Woža hwyjata,
 Kiz tyczerja mašč w bitwie móznohe!
 Wščaf brón a hynofsz tebi daju
 Ze pšches njeho, kiz ja našč dat je ho
 Do hmyrceže na kščizn a dobył nam
 Taf czët a sbózne prawo t njebešam. —

My wiczny ewangelij mamy,
 Kiz pšchypowjedacz ma ho na seni,
 Eso narobam a ludam damy
 Wščem sbózne pokestnow my sbóznowi,
 Staf tyczët Woži Zesuf daby je,
 Nam wumozjenje dat a žiwjenje!

Hlej, jato jandžel hwetła czehnje
 Dže přebowanje ewangelija
 Pšches hwët nët t Zesufowym mjenje
 A sbóznofsz ludam truce posticzal! —
 Eso Woža bójce, czelcz jom' dawajce.
 Džyz hudyjenja czab jeho pšchizhol je.

A s modljenom ho potorceježe
 Pšchob nim, kiz žerło ham je žiwjenja,
 We štuzhje jeho hwëtni steježe,
 Kiz žykej stwórcje Wošej wudobych da!
 — Taf klicziž tšerlušč ewangelij,
 Kiz do hwëta k wščem ludam wuščabža. —

Duž halletuja jaspëwajmy,
 Kiz pšches škrystuša wumozjeni hmy,
 A s htošom wuščichim jawuščajmy,
 Džyz wuščab wotercija ho radostny;
 Pšches hwët a czëhnoščje czët našča dže
 Sa Zesufom do raja krašnocze! — U.

Wobroczeny Indianat.

Cžop, přni wobroczeny Indianat w polnožnej Americy, přjedež
 žadlawej człowej a wopiz, hwoje wobroczenje takle powjedabče:
 „Bratija, ja bęch pohan a hyn jato pohan ho jstavit, duž wëm,
 tajke pohanio žiwjenje wjedu. Nęhdy předał t nam pšchizbže,
 kotraž chyzije nam dopotafacz, jo jedyn Wžh je; ale my t njemu
 džachmy: „Wërišč ty, jo my t njemęny? Dži jemo, s wotlezł hy
 pšchizhol. —“ Powdžičho šašo jedyn pšchizchedišč nam prajejče:
 „Wžh njebyrdice tradnyč, ho niz wopiz, niz hčac.“ My jemu
 wotmoltwimny. „D hšajnje, męnišč, jo t njewęny? Dži a wušč
 hwojizž krajanow. Pšchetoz iščto ho bóle wopiwu a wozaj žhaje,
 hacž woni? —“ Štónicnje kšchelczan Hendrich Rauch t nam pšchiz-
 schęchizhi takle będže: „Ja pšchiznu t tebi w mjenje knjeja njebe-
 šow a semje; tónle knjes čže tebe wosšbožecz a s twojeho
 hudyjenawa wumž. Wšon je ho tšebolia człowej šejmil, je hwoje
 žiwjenje sa człowjetow dat a hwoju krej ja nič pšchelat.“ Zele
 šlowa njemóžach ja šapomnicž, jo je Zesuf hwoju krej ja mnje
 pšchelat. Zo bęhje špocafł hudyjenja, kotrez je Woža hnada mjes
 nami štutlowala. — U.

Pšchirananje wo ewangeliju.

Na wulkej puštej krajinye powščitkonna hłódna nufa nasta.
 Duž jeje kral jnanuy list na hwojizž podobanow pošla, w kotrymž

pišane steječe, jo dycbi kóždy t njemu pšchizč a hšlęb, wino a
 hewalčhe žiwjenje předił darmo dołacz. Čži přeni nęto, kotřiz
 bęchu list čžitali, będęho a dostachu jędę do wole a domach s tymi
 hwojimi wješeli jędžachu a pijachu. Nęch hobotratija wontač pak
 hšlęb čžerpjachu a mrejčachu; pšchetoz woni njebęchu wo kralowym
 listje ničjo hšchjeli; tón na polnyšč blšwad tamnyšč wješehych
 ležejče, kotřiz s hšlędneje nufy wumozjeni na nufu družihj hębi
 njepomyljichu. — Wštoženje: Wšulka pušta krajina je hwët; hšłóna
 nufa je hšch; kralowuy list je Wže šlowo a ewangelij; hšlęb a
 wino a wšča polnošč je hwõi knjes Zesuf škrystušč! U.

Kajkiž wušču, tajke žně.

Wužitne powjedabčoz ša mčobych a starých.
 (Pštracžowanje.)

Pšjafčhe pak ho tehy 1812. Zuto leto, kaž tež šaibžene
 a pšchichodne bęchu wójniše leta, leta wulkeho krejpsšelecja, nje-
 męra a stracha, a iščtož bęhje je pšchętrat, nježababčhe šej tajke
 čžahy jašo wuščabacz. Nędži hęrbizž bratija wofolo Wudyščina
 wjedžachu je šhonenja hwoje nufy a hudyjenawy s tamnyšč
 lét powjedacz. Wë w tutym leče, hšdž Napoleon, franczowski
 móžny hšęzor, na Wšpšom čzehnjeječe, a jemu t pomozu durbjachu
 wščizžy staljo a wječęhoj, kiz bęchu s nim hjenoceni, hwoje
 wójsta šobu na rulteho hšęzota pošłacz; wo tajkim tež wjele
 Šerbow do Rusije pšchizbže. Pšecz šlow tšhaz wozafow wje-
 džišč Napoleon s dwanacizimi stami wulkih ščstufow do Rusije.
 Tež našč Zurij bu do wozafow wubranu a čzehnjeječe šobu do
 Rusije, a to radu; pšchetoz wón hębi myšleščje, hwoje še hwe-
 domnje do Rusije donjeje, abo hšdčje jęmu, ho tam dacž sa-
 hšlicž, abo šarubacz abo šalkčž, dolezł lepju męno njebč, hwoje
 hšwëdomnje špotejizč.

Kaž je snate, dha njeje žadny, kiz je do Rusije na tule
 wójnu czahnył, hębi ničjo nadobyl, hšiba jo šu ho pšches tu
 žošofnu nufu, kotraž je tam tšh wozafow podedčta, šašo t Wžhu
 wolačz nawulki a jeho wo pomoz prošęcz, kotřiz bęchu přjede na
 Wžha šahyli a jo wješeje mltwity a prošwty wotšatili. Wot tšh
 wjele tšhaz, kotrez Napoleon do Rusije dowojčje, šu jenož někotre
 šta šašo domoj pšchizčle. Šchtož wot zplecho franczowskeho wójsta
 škofajo njefšonzowachu, to s hšodom wumje; a iščtož s hšodom
 njewumje, to šmjerim; a iščtož njemjerim, to ho šatepi; a iščtož
 ho njelatepi, to halle ho dom na pučž ba, wot kotřizž hšdčje
 wščizž do wóžneho kraja bšchjeli nješbu. Nęčotra šafkšhjena
 mačž je pšches hwojeho hyna wjele šlow hšfšow wuronila, kiz je
 tešdom do Rusije czahnył a tam wofat; wona njeje ničjo wozaj
 wo nim študžata, a njeje šhoniła, šajke hmyrceže je wumjeł, a
 hšje a šajki row je doščat. Nęčto njemóžje te wšędšle a wulke
 čžwile wurjez ani wopizacz, kotrez bęchu tehy na franczowske wójsto
 do Rusije pšchizčle. Škždy, kiz je tehy t Rusije štrowy dom
 pšchizhol, móže s wërnofčju prajizč, jo je jeho jeničizž Woža hnada
 šama šdžeržata.

Nędž Zurij, kotřiz chyzje radu wumrcež, hwoju hmyrcež
 pštalčhe; pšchetoz wón na žane waščnje hwojeho žiwjenja nje-
 hšababčhe: wón wofa pšchiz žiwjenju, hacž runje bę pšęze w bitwie
 šlow naprjēni. Wšbn bu nimale pšči šapozczatku wójnu s někotrymi
 družimi wozafami wot škofawo popanjeny, a čži podachu jatych
 rultim buram, kiz jich do hšdžow šawrječu, hšdž bęzi wote dnja
 s nowa druž jęčzi t nim pšchizbęču. Taf bę wjele dnjow, haj
 wjele nješčel pošpochi; pščeho buču nowi jęči pšchizwëdomani.
 Džyz bę jich něšajta šęzba hromabčje, buču dale hnačzi, hšdž
 šašo hšobu wo njęčiznyšč hšdžacz a lšdom něščto t šęžiwjenju
 hwojeho čžeta dostlawachu. Škotřiz wot nič njęčto męješčhe, temu
 bu to wšate, haj tež šama jich družta, a taf buču woni s jeneje
 wšy do družjeje wjedženi, hšłóni a naš. Wšje wot nič podž

januulenshych na puču a wa hubjenty kóns, kóžde ranje lešaju morowi njes žywnymi w tych stoczajach hospodach. Mały šlyht wot nich pšchidže do Šibirskije.

Šibirskija je mullt kraj w poćnožnej Ašijeje a je rušiske hšyžorowy, wo šchwožrežnu wjetřich hač žyła europřiska semja; ma pať poměrnie malo wobublerjow. Zo pať t jeho pšchidže, dolež je Šibirskija i džela žara šmynt a teho dla žara njeředny kraj, hšyž je žane role nježdelajo, hšyž je nješyja a hšyž žane žne nješyja. Zamožno kraja wobublerjo žywo jo wót hšywny a rybow. Tutón kraj je prawa heta ja kóždeho wukrajneho člowjete, wošebje ja herbstho buča, kž rady na polu wota a šyje, w bróžni mlčězi a domach šwojeho šfota hlada.

Wdy móžete šybi teho dla lošho myšleč, kať čyžo načemmu Surjeje w tannym kraje bě. Wón tam njeimeječe žaneho pšchecžela, i kotrnž by mošt porčežć a jemu šwoju wulu wuřozjć; tam njebě žana forczma, wo kotrež by mošt šwój čyž pšchecžinić; tam njebě ničyž, kž by role dželal a formž mošt wón pomozny byčć. Tam bě wón wuřozjony wot Boža a člowjeto w njes džywu šwěrnu, i kotrež jo bēždelče a kotrnž loječe, jo by šo najedl a i šozemy teje hameje jo wozjewal; tam wón bydělče a ryjelče hēbi korjenje je semje, jo by je žwal; tam pytalče ja wšchelať šelnu, jo by i njei šwój hšob špořoiti. Tam bě wón wot wšchylčjanow wupuščezeny, wot jich želawořčeny wuřozjony wobohi člowjet; tam njebě žana člowka ruka jemu i pomozny wuřezjetyrna, ale čjim šterje bě jich wjele i jeho nješbožy pošbēžjonych: pšchetož wotamož kraja žywo wošjeť strož, kž žurime jatemu won njeodžja. W tutym wuřim jastnje něto žurij žoneč, kž bě Boža hanił, kž bě šwoje hřeščne porst i njemu pošbēžny a šo je šchwarom jalyhom wopaki i njemu pšchjohal, kž bě šo Boža wotřel a jeho hamopasčnje řazjinył.

Ale Wón tón knjes, kž šwoju hnadu wšchitum podawa a čže wšchitum i šbožy pomabač, jo byču šwoje njewuřejatenu lubořč šhonił a pšonawal, ma wšchelať puče, na kotrychž ja bludženyč, hřeščnyč člowjeto wta a jich i hēbi wabi a čžnyje, jo njebyču wšchylčnycho hšubjenti woli. Šdyž jo člowjet wot Božjich dobrotoť čžahnyč a wabičž njedawa, jo by pobožny był a pšči nim wotat; dša pšćele jemu Wón rady řyčž, nuši a hubjentiwo, jo byču tajž wučerjo jeho pouwaził a šhotali, tať jo by wón došladal na šwoje njebože, šo wbroczil wot šwojeho hřeščneho pučja, Boža pytal a pšči nim wořal. — Žurij bě to šabludžene džěčžo, kotrehož šo Wože dobroty njejmachu, kž i mogu wot šwojeje młodostje hēm do njeboža čžerjelče; wón bě tón šubjenty šyn, kž wyčyřče wo šwojim Wšču a wo jeho domje ničo njeřěčž, hač ranye bě wulł dobroty wot njeho dostal. Šchylč pať Boža dobrota nad nim njedokonia, to dokonia něť Woži pšut. Derje pať temu člowjete, kž šo pšches Wože dobroty wabičž dawa a jeho pšuta nječata! —

(Pšchjodnje dale.)

Wšchelať s bliska a s daloka.

— Šchmóřik 12. oktobra wotmě hłowna herbstla pšedawša konferenža šwoju najšymtu šromabžjnu w Wubžyčine. 24 herbstič duchownych bēče šo pšči wšchim hrojnym wjeřeje ječšo. Wšane to šwēdčenje, kať wožne je wšchitum teło šřadowanje, w kotrnž šo wo naležnořčach našichy ludyč herbstič wošadow wuřabže. Šdyž bēče wjelečakžnyč pšchēbžda konferenž, knjes řaraj ryčel Žalub, konferenžu i nutnje młobitum wotewřil, pořtrowi jato hořža knjeja řaraja em. Uřbana w Wubžyčine. Šdyž je šo lēža na Michala řwēdžel šronkowomeho mišionřtwa w Rařezach řwēdžel, budže da-li Wšh i lētu pšbanjł mišionřki řwēdžel

w Rařze. Gustaw-Abolřski řwēdžel je Wubyste wotřefne towařstwo w Malčezach řwēdželo. Šeršite pšadowanje je knjes řaraj Mateř-Řariski džerjal. Na wuprajne žadnje budže wón tole wubudžaje, ja štut Gustaw-Abolřšeho towařstwa řwēdžaje pšadowanje w lečajšym kopjenje „Gustaw-Abolřšeho towařstwa“ wocžjřčezć, jo by wšchitum Šeršom šo i natworižony poličžilo. Knjes pšchēbžda wořemi, jo šu wot njeho řetajane „Řrubi i Wožeho řwēta“ i nowa šo čšičžjale a budža lubi Šeršija tutu powjelij i wulke řadobčy řyčhčezć a budža wone na hodowne šlido witať dar. Šdyž bēče jo wo wšchelať šnutrownyč naležnořčach porčežato, šo pšchēbžchomaťje petiřija Šchneberg-řteje konferenži, kž ma šo pšchjodnje šnodje pšchēpabač. Pšostwa rēči wo wmbjelowanju křotnija njelutherřičk hšchēlčjanow pšči našichy ewangeliřo-lutherřičk džěčžoč, 1. rēči wo tuch, kž i žyła ja řiščenje džěči nješy 2. tež wo řatpřichy a to 3. w tej myšli, jo nječyču čji pšchewaju w ličbyje křotrow mēti. Konferenža pšchjohčnyje jemžy 1. bypři, jo njebyču řemēti tajžy křotřija pšči našichy ewangeliřo-lutherřičk džěčžoč křotřij, kž ani do řwajateje řchčenyž njewēřja. Šeršita konferenža jato řwajal herbstič duchownych čže hēbi řuritičle prawo dohčy, šo mošta tež jato tajř řwajnje pšchē kubniřnom wuřtupć, wošebje pšči herbstwach, kotrež byču jo jei něbože wotřatať, jo by je natožila i dobremu našichy herbstič wošadow. Duž šu šo wuřtawki řetajojč dychjate, kotrež šo wot konferenžy pšchjowořnu. Pšči tej řřabnowkži ma tež konferenža šwoje pšchēbždytu kubniřtu wořewjelij, jo by šo tam řawjalo. Kaž daloto wono hšyčje wuřwolene njeje, šo mono domuwoli a je: Knjes řaraj ryčel Žalub pšchēbžda, knjes řaraj ryčel Měřat-Řrodžjčžčžanřki měřowpšchēbžda, knjes řaraj Řrugař-Řrudiřki potřabnik a knjes řaraj Šolčč-Rařezčanřki piřmanowjdel. Knjes řaraj Mateř-Řučinjansřki wupraj pšchēče, jo byču jo pšchjodne řčeluwřiki, řawčē šu w nēřite mišionřčej řarje ja herbstle džěčžaje křemjenija tež wo wuřetku herbsti wocžjřčjale. Š dalčjemu wobřaraju šo i temu křiřija, wobřetajaj i št. řararjowo Mateř-Řučinjansřeho a Řarřeho a Domalčiči-Wubčezjeho pořtaji. Dale šo žabanje wupraj, jo ma šo na lēpčje řwēčjenje nježele w našichy wošadach džiwacž, dolež šo nježela wuřto dočē wotřwēčjewe, hšyž je nuřne w řatawjtu. Šřičžowanje wo našim herbstim pobočžnym towařstwuje biblijřeho towařstwa, wot knjeja řaraja lie. ryčerija Řeňga-Řetliččžčženo řetajane, šo pšchēpotoži a pšchjowa. Knjes pšchēbžda wořemi, šo je Dřoždžanřte biblijře towařstwo šwōlmine, kž demu knjeje řararje řašo biblijē do domu na řlad dač. Duž našči lubi Šeršija něto řašo šwoje biblijē pola šwojejo knjeja řaraja dořanu. Šřončnyje rozprownje knjes pšchēbžda wo pšchēlořtu herbstje biblijē a pšchēbžchjaje wulku ličbu žabnyč řłowow, wurawoř a přawidom. Knjeje pšchēbžče řararje ryčerjeje Žalube řřička hnyty džal ja jeho njepřepřimne řřawowanje ja našče lubi herbstle wošady. Kaž jeho wutřoba šo hori ja šwoju lubu herbstu konferenžu, wo tym řwēdčejče řašo ta čžoptla lubořč a žywa řařewnořč, i kotrež je wozil wuřabžowanje naščeje herbstje duchownřteje konferenži. Wšh luby knjes řdžerž žylo nam hšyčje dořto jato wozderja naščeje lubeje konferenži!

— Žutry šo nowa pšpřarawowa řřaša ja řeminar wo Wožerězach wotewři. Wšchjonočž dawa řjomu podypři, tať jo moža řarčič šwoje džěči ja tunje pjenjela na řřulu pšřřlac. Wšchjopomnič ma šo, jo to njetřebaja řhyno řřřřič řarčičnyč byč, ale šo moža tež řawj Šeršio šwoje džěči řamolwč. Dolež je w Wubžyčine i wjetřija dla wulke ličby řamolwčnyč čžčo pšchjēče namatolč, wošebje na pšpřarawu wo Wožerězach našichy Šeršow ředžjlnyč čžimny.

Sy-li spěwał,
Pčinjo džělat,
Strowja čo
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny jo.

Za staw spróeny
Napoj mčony
Luboně ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Corstwod ča.

Njoch ty spěwał,
Swěrnjo džělat
Wšědna pny;
Dšón pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjos mana
Njoch čí kłmana
Žiwnoš je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřow ča!

F.

Serbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ho łóžbu hobotu w Esmlerjez knižnicyšćesćeni w Wudysćinje a je tam ja šćwtórlětnu pšćehpłatu 40 np. dostać.

20. njedzela po swjatej Trojiny.

Čut. 13, 6—9.

Wšćitruwanje wo figowym šćtomje je stawina twójeho žiwjenja, luby čítarjo! W tutym šćpibelu dyrbišćy do swojeje šćndženotće a do pšćichoda hladac, so by pošnal hódnotoč swojeho žiwjenja, jo by pošnal, hač tež hnady bohate džělo twójeho Bóha na tebi podarmo było njeje, a hač tón knjez podarmo pšćoby njeputa w twójej šćndženotći, so by wuinal: knjeze, hml čó! a prošył hladajo do swojeho pšćichoda: O knjeze, pomhaj, o knjeze, daj něšto, so by ho wšćitko berje radžiło.

To džělo Bože na našćich dušćach.

1. Wón pyta pšćoby na figowym šćtomje, kotřyž je šćčěpěł;

2. Wón šćčěrpliwje čžaka, wabjeny pšćes młkofězime dobroproščěnje winjarja.

1. „Njedn čłowěł mějěšće figowy šćtom.“ Šćtó je to drubi, hač tón Wšćehomónny, a tón figowy šćtom šćy ty, šćtrowjony po jeho podomnošći. Winzar je Bože tralestwo, knjełowa žyrtej. Tež tebe je wón w šćwjatej šćčěpěnyž šćčěpěł w swojej winjy a kał wjele je wón wot teho čžaka na tebi džělat! Šćpominaj na te biblijske historije, kotřez je tebi w džěčžazyč lětach luba maczěta powjedał; šćpominaj na te rjane šćpřučy a šćčěrłuske, kotřez šćy w šćkuli wufnyž; šćpominaj na te přědowanja, i kotřymž je twuj dušću waběč čžył! „W wón pšćindže a pšćatšće pšćoby.“ Pšćoby wón pyta, wón njeje šćpřojeny i rjanyj liščom pšćobnyč kłowom. Někotry šćtom šćteji w nalětnj

pušće, ale hduž našyma pšćindže, je wichor teženje dele šćchaki a šćtom přšćobny šćteji. Tak wobladašć někotřeho mlódeho šćčěpěžjana, kotřehož duchowne žiwjenje rjenje teženješće, ale wichor žadošće a roša njewěry šćtej šćdžewaloš, so móžachu pšćoby naročě. Pšćoby, kotřez tón knjez pyta, dyrbja wurošćě i wutrobny. Kšajte to pšćoby? Wón je jedyn pšćob a tola wjele pšćobow, i jenym kłowom: lubošć. Lubošć je jedyn pšćob a tola wjele pšćobow, kaž Pawoł wšćšće: Pšćob ducha je lubošć, wjekełošć, měr, šćčěrpliwošć, lubojnošć, dobročćiwošć, wěra, čžakošć, pšćožćiwošć.

„Wón pšćindže a pšćatšće pšćoby a njenamala ničo.“ Duby čítarjo, namafa wón pšćoby pola tebe? Šćduž jeho wichopichewidžaze wóčžo na tebe hlada, namafa wón pšćob lubošć? To njeje mjěštošć wutrobny, ale je lubošć, kíž je tak hylna kaž šćmjerč, šćpawaza lubošć k twojemu Bóhu i žyke wutrobny, i žyke dušću, i žyke myšlń. Namafa wón tu lubošć, so ty rady rěčžyšć je hrošćim Bóhom w móltwě a rad pšćitšćabžěšć k njemu do jeho doma? W šćto i tymi drubimi pšćobami? Namafa wón šćnno měšto wjekełošće šćrubneho ducha šćtrowjony, měšto měra nješćpřojnošć, měšto šćčěrpliwošće nješćčěrpliwošć, měšto pšćožćiwošće wěny, kotřez ničo mjedžěč nješćm a pšćed kotřymž dyrbjał ho šćčěrčewjeněč, hdy bychu drubny to wjedžěł? Tole pošćnje dyrbi naš do pošćty honyč, so bychmy wuinali: my nješćmny hódni šćwěrněšće a hmlnošće našćeho njebjěšćeho Wótžy, a prošyli: knjeze, hml čó nad nami Žefom šćhryta bla.

2. Duž džěšće wón k temu winjarje: „Šćlaj, ja šćm 3 lěta pšćišćdol a pšćoby wón pyta na tym figowu ja

niečo njenamafal; porubaj jón; ščto wón semju sadžewa?"
 To budženje je frute. Hdyž je hnadny čzaš nimo, praji
 wón t hwojemu služobnikej, t hmyerczi: Wsmi bekeru a
 porubaj tón njeplódný ščtom! Tón šud je prawy.
 W našchim pšchiramanju pať wustupi winizat a rjeknje:
 „Kneže, wostaj jón hiščezje to léto, hacž jón wobtopam a
 pohnoju, hdyž by wón čypl pšchinjeseč; jeli so nje-
 pšchinješe, dha potom jón porubaj.“ To je słóž Jesom
 Khrysta, šyna Wožeho, naščeho wultšeho wyschšchimeschnita
 a šarčeznita pola Wóžza. Wón heđži t prawizy Wožej
 a šastupuje naš, dotelž našče dusče lubuje a je ša naš šo
 próžował a krowiwi. Wščitte našče pšody, tež te naj-
 lepšče, byču nam tola pšched hwojatym wóčztom šudnita
 hmyercž pšchinješe, ale ta frei Jesom Khrysta wola móžničho
 hacž našče hrčči: Šsmilnoč, šmilnoč!“ Tón winizat
 pať čže tež hiščezje neščto na ščtomje dželacz. Wón
 džela nad nami je wščelakim hroženjom a šrudobu, šo by
 semju wobtopal a šmješčit. Wščón hščiz póščezje wón,
 šo byčmy nauwili na jeho šłowo fedžbowacz. Hdyž wón
 tebe tak ponižuje, čže wón wóžje žiwjenja pučž
 pšchihotowacz t korzenjej twojeho žiwjenja. Ale wopomá,
 tón winizat prošy jenož wo jene léto. Hnadny čzaš šo
 bórcy minje. Našumiti čzaš dopomnja naš na hmyercž.
 Duž wopomniš hčutnje šwój tónž, šo byčmy we winizy
 Wožej pod hłabanjom njebeštšeho winizarja plody pšchinještš
 ša wječnošč. Šamjeń.

Póšnjajny dobročiwosč a krutosč šožu!

(Mat. 22, 1—14.)

Słóž (439): Šat rjenje šwice šernizta —
 Škal njebeštšeho šralešawa,
 Šiž čzaš a wječnošč w ružy ma,
 Šwaj Ššynej hotowafče;
 Wón póšłow šwojich wupóšta
 A hoščji pšches nič šowota,
 Šiž witačž požobafče;
 Šreńi — šeni
 Šazpawaju, nježabozu
 Ššej po šwafju;
 Šabiščo je šwětom šo pašu.

Škal družich póšłow póščezje,
 Šjež proščenym něč pšchitaje:
 Ša wščo šym pšchihotowal;
 Škót šormjenty je ščlany,
 Šwój wobjed hoščejam hotowy,
 Ššym próžy njelutowal;
 Šola pola,
 Ššiti haja, wysčje šaja
 Šwoni hrojni,
 Ššakowonofče žyle ščfjni.

Tež šłóžšiwu šu něšotfi
 Šat jara, šo šu pšchimali
 Š póšłow ššonžowali. —
 Duž škal šo na nič rošněwa
 Š močdarjow wščěch močejč da,
 Šiž něšio hněwny špali;
 Šle bale
 Šofčji wola družich š nowa
 Š drohow mily,
 Šdotelž škal je dobročiwny.

Šoh' wotročžy něč ššromadža
 Ščah, dobruč, — wščěch, šiz nam' šaja;
 Šščěš ššida buču polne;
 Šutis škal pať džěšče wobladacz
 Ššej hoščji; ma wščal pošofacz
 Ššo rošbudženje šłowne;
 Šjana žona
 Šjeje šwafna drašta čšafna;
 Šyču žoda
 Škal, šiz jeho ššicji hnad!

Wón čšlowješa tam wušłaba,
 Šiz nima šwajnos' ššrafčšenja;
 Šlej, njerošny wón beščje!
 Škal nusi šy pšchichol, pščęčeto?!
 — Škal hnydom jeho pračšwa šo,
 Šdyž wščezčž pšču čšyplče. —
 Šłódný šodny
 Šjeje šwafna; hnadnoš' čšafa
 Šjeje wščiz,
 Ščabju hrčdej wón je ššuzil.

Ač, wotmjelčezčž šo byščelče,
 Šiz njewuščny tam beščelče;
 Škal t ššlúššonilam dželče:
 Šoh' šwječze, wšmice, wučššičče
 Šo najššubščjeje čššmnočje,
 — Šal jeho ššubščelče;
 Ššda, ššda
 Ša wščěch paba, ššotymž hnad
 Šjeje mošła
 Šwupomščž š jidž hrčššnoš' došha!

Šneš wobšwódečji šam po prawšč,
 Ššowolanšč wjele je,
 Šal wušwolennšč malo. —
 Duž hnadny šwój čzaš wopomniš,
 Ššo na šwaj ššóžny ššotymž,
 Ššmeli w njebu prawo!
 Šłaba, ššaba,
 Šluba dušča, šož šo ššlúšča,
 Š njebu šwěču,
 Šščet t wěžnom' wječje měru! —

U.

Wjele je šowolanšč, ale malo wušwolennšč.

(Mat. 22, 14 b.)

Še ššakom wumožnja šo hinal nima, hacž š jatymi ššđimi-
 ššotučž wušwobobóženje je šo hižo je ššapotoženjom wušplaczššššeho
 ššenjela wušpulo. Šdyž šo ššymšamym jidž wumoženje pšchij-
 ššowjeba, a ššurje a wrota šo wotewerja, a něšotfi š nič šole wu-
 ššmoženje pšchijimaju, wěra, šo šu po ššajim wušpjenji, šu š ššajšwa
 a šu wščezje tež wušwobobóženi, dha woni wumoženje wěrnje a
 wušprawščje wušiwaju. — Šdyž ššurju pať na te ššlupje myšle šš-
 ššadnu, ššak byču ššejš njebšiti, duž tež žanešo wumožnja nje-
 ššpotřebali, ššak šim šy šo ššak, ššak byču ššebi mošli ššak hacž
 ššajšepje wušpomščž, byču pať ššedžny njemeli, ššak je ššuršji ša nič
 ššapłaczil, ššak byču ššwoje ššowěrjenje na družich ľudžji ššajili,
 ššotfiž ššubžerja šim š ššajšwa wušpomščž, ššak ššajili džě š ššajšwa
 wumožnitom, ššotryž je jidž wušpulo, ničžo čšimicž měč, ššak byču
 ššenišiti, ššak njemobšo šim šo ššepje ššacz, hacž šo pščęšo we ššwojim
 ššajšwje wššajšwa, ššak ššajili ššak wumožnja měčš ani wječšičž, ššak

bychu bebi myśli, hać je runie wmożenje nękotrych wot naś hjo zacy mohto, kotryž hu j jańwa hižo wuńchi, dya wono tola ni je abo a ničo njemastupa, ja nimam ho j nim trošćotowac, abo woni bychu poželstwo wo swojim wmoženju ja hamu kłupojć a kžu dzerzeł, jako by jim j nim jenož njewuńcha nabdža czińta, dya bychu cziłe wuńchizy w bromady w jańtwe nabdža wońta, w nim šahynli a teź wmoženja, kotrež je ho tola došpolnje stało, niħby na niħby njewuźili! —

U.

Prawy šastupnik.

W pschedsalu jehno prawisnita czaŕaŕe wjele lubzi, kotryž bechu pschischi, jo bychu bebi wot tuteho klawreho muža w tej abo tamnej naleźnoŕi radźić dawali. Ale te wězy mōžachu ho jeno pomacu wotwinoac. Zo doħo trajeħe, prijedy hać saho jedyh j rečeniħe imy wuŕupi a jehno druħeho do niħe puħeħiħu. Czaŕazym w czaħ hnjercy doħi.

Maš tón wučerjy ham wuŕupi a pschēs bylu czaŕazaj džeħe. Hnydom ho někotij křtobliħu, jeho naleźnje pschēž, jo by ėiħ tola bōrly křtēħeħy ėħy. Wōn jeho wotwobataraj potim j ruku ėħini.

Přchi durjad pať stēħeħe hiħeħe jedyh, kiz žaneho kłowa njerjeħny, ale jeho papjeru pschepoda.

Esudnik czińtaħe a j křtita rjeħny: „Wot moħeħo hyna. Wōj hyn ja Waħ proħy. Wōħeħe hnydom hoħu!”

Duž wotolostejaz, kotizy to křtēħadu, mjes hoħu džaħu: Ėaj, to dawa ho myħlic; šćōž ho j jeho hynom ŕuaje, temu wōn hnydom pschēħelime wobliħo ėħini, a tōn do prijedy dže.”

Wō, luby ėħitarjo, baj namať wot tuteho wuħeħo czaŕanšeho šala naju myħle na wjele wjeħiħi šćōħe. Šħto mēniħy, kať wjele cziłowjehow kōħy džeť pschēħ wōħom czaŕaju, jo bychu jich wōħimy wuħiħeħenje namaħale? Njeħimaj mōj wjeħdneť teź mjes tutym czaŕazym? A hbyž k wuħeħ Wōtza kłēzi: „Šwōjeħo lubeho Šehna dia mje wuħiħy!” tam ho hnydom Wōtza wutroba wōbrocja. Duž postarajomj ho jeho, jo ho je swojim Štrēdnikom prawje seħajemaj a ho mamaj jeho ja pschēħeħa! Niħtō tať raby pschēħelstwo njeħimj j křudym hreħimom, kať Wōzi Šehny. Wzy cziłowjehoj wōħanawny to pschē malo a njeħradimjy ho doħeť nad tym, kať wutrobnje nať wōn lubuje.

Wroħymy-li swojeħo Wōħa wō něħtjo ja nať hamyħ, dya wōn to raby hnyħi. Wroħymy-li jeho wutrobnje ja druħiħ, dya jeho to hiħeħe bōle hnuwa. Ale hbyž jeho luby Šehny ja nať proħy, dya njemōje wōn taťu pōħtawu šapowjeħiħe.

F.

Podže, ale niź pschē podže.

W juliju lēta 1885 je w anħalstym něħeħe Coswigu rubjeħny mordar Šehariħ saħuħenu mħbu hwojich štyħ štukow doħať. won bu tam wotprawjeny.

Najprijedy beħeħe wōn hwoju kłōeħ pōħ a saħo pōħ a pschēħ hnydom hwoju njewimu hroble saweħeħať. Šćōħuħnje, pschēs do-pokaħy do wuħtoty šahnaty, wōn potōħenje wuħnacze wotpotōħi. Sa jeho duħdu beħeħe to šle, na hnyħimki hnyħud njemjeħeħe to žaneħo wliwa: jeho wina bu špōħata, jeho žiwjenje bē šħubjene.

W jańtwe poħza tōnle rubjeħny mordar bibliju cziħac; pokutne pšahny ėħinjachu saħiħeħy na jeho šwējerdženy wutrobu. Wōrhy wōn wudraj, jo je bebi hnjercy j fatoweje ruki saħuħiť a na wjeħo pschēħotowany.

Hiħeħe wōn hwoj wotħud njemjeħdžijħe. Wjes teħo jo by šħto wo tym ppyntuť, mōħeħe ho wōn w hwojim jańtwe wot sa-ħiwojnikow wobteħōħomac. Přchi tym ju jeho tuėi hnyħto — hbyž ho wōn haneħo myħleħeħe — na kolenomaj kłēħo ho nutnje

modlicy widjeħy. Katedřiamuħy, na kotryž wōn wot hwojeħo džeħat-řtwa hem wjazy pohłabať njebeħeħa a kotryž bē dawno šahyť, wuħniħeħe wōn něħto j hłowy a hiħeħe wjele bōle hnuħowanje. D hby budžijħe wōn prijedy na Wōħe kańje myħliť, ženie hēdmeje prijete a džeħatnje njelabyť!

Jeho najluħiħi hreħimyħ w tymle czaħu bē: „Wōj Šebōħniť je křtēħ hreħimka, hbyž jemu wot bžemjenja kłēħe niź cziłowjeť, jaħdž njepomħa.”

Nēť pschēħdže džeť, na kotryħyž bu jemu jeho pschēħstēħaje wotprawjenje wōħjenjene. „Za hyn jo saħuħiť“, to bē to jeniėħe, kłōž wōn prijeteħo.

Wōn bu do hwojeħe Wōħy wōrōeħ doħwēħeny a pschēħeħe hiħeħe po puču wo Wōħe wotkafanje. W jańtwe pať ho wōn htuħofo hšħaheny do bromady hwoje, — bać šćōħuħnje jeho hlab na wotewerjenu bibliju padže. Duž wōn jawola: „Tu dže šħeť: (Psalm 91) Wōn poħaba mje, dya ėħu jeho wumōž; ja hyn pschē ėħini w nuħy.”

Nēťto bē wōn jara štroħotowany. Wo někotrym czaħu wōn hwoje ėħiħle naleźnoŕe řejadowa a pšahne mjes druħim hšēħowazy list hwojemu bratři:

„Š tutym Wōħi wōħjenom, jo ja šħtōwōť, 2. julija, hwoju saħuħanu mħbu doħtanu; pschēħoť Tebi je drje teź ŕuaje kamne kłowa hwojateħo pšima: „Šħtōž cziłowjehow řrej pschēħje, teħo řrej dyrbi ho řeť saħo pschēs cziłowjeta pschēħeħy”. Žehōba budu ja šħtōwōť, 2. julija, wotprawjeny; duž ho mōj w tymle žiwjenju saħo njewoħladamoy. Luby bratiħy, ja ho nabđžiam, jo ho Tebi w tutym žiwjenju hiħeħe prawje derje pōħdže. Wōž pschēħeny, postroħ naju bratrow a kotry wote mnje. Šħto dya brat Ėurij ėħini? Tōn na řjany pschēħať, jo ho poħeħiħi a hwojeħo Wōħa tať njehuħi, kať hyn ja jeho hnuħiť; tola ja hyn jeho teź saħo namaťa a hyn hotowyť k wuħerjeħu w Wōħim a Žehuħowym mjenje. Napominaj Ėurija hšēħu, jo njehy j njehoj taťki nje-poradženy cziłowjeť naitať, kaťiz hyn ja byť; wjeħdje njehy bebi hwiħernoŕeħ wōħarnje, dya ho jemu wħuħdže derje pōħdže. Za nimam dale niėjo pšōeħ. Wudžēħe wħiħizy tyħaz kōeħ postrowjeni. Na šbōžne šahowidženje we wēħnoħi!”

Jedny druħi list pšahneħ Šehariħ hwojemu duħowinemu. Tutōn list wōħiħiħew saħwane wuħnacze hreħow. Nēħdže k dwazęty pabuchiwam wōn stēħeħe a pschēħpomni, jo to hiħeħe wħē njehju. „Na něħtjo doħre njewēm ho doħpomniėy”, i tymi kłowami šćōħiž ho tōnle žłoniť list.

Ertnje wotpotōħi wōn hiħeħe pōħne wuħnacze hwojeħo mordarštwa; wōn ho špōwēħeħe, doħta wōbaėe a wuħiwoħeħe potom j nutnoŕeħu Wōħe wotkafanje. Přchi wōjeħoneť nutnoŕeħi, na kotrež beħu wħiħizy hwoħtazny wōħbželeni, řemaeħe ho na jeho žadanje hreħluħ: Šħtōž ėħini Wōħ, mħšo doħre je.”

Na puču j šħafoteť bē wōn ėħiħi a štroħimy. „Maħeħo Ėahermana”, tutu křahnu modlitnu kniħiz, beħeħe wōn pilnje wuħiwoť; wona kłowata na jeho wutrobnje, jako hłowa mordarja padže.

F.

Kajkiž wuħny, tajke žně.

Wuħitne powjedatčto ja mēħduħ a starcy. (Pōħraėowanje.)

Najħmu we lēħe 1812 bē j wōjnu w Ruħeť kōzy. Napoleon bē šħity a ėħiħeħe j hnyħnym šħyħom hwojeħo wōjka j Ruħeje. Wēħna pjeė džeħaėy tyħaz wjojatow pschēħdže j nim j Ruħeje. Wuħojjo hami pať njebēħu Napoleonowa a jeho wōħne wōjko šħiť, ale Wōħ bē jo šħiť se hynu a se hneħom. Na druħe lēto w na- lēħu špaldnu Wuħojjo dwē řeť tyħaz šħerjehnyħy ėħłow. Šať wjele beħu pať jich mjelki w šħnje rostōħať a řeħati, njewē

nichtó, tež níz, kak wjele je ho jich w ruskich rěčach a jěworach isapetio. Něchtó njebě slyšny wót zlycho francouzskowho wójšča wo Ruskej, šhibá ježji tam a w Sibiriskej, mjes kotrymž bě tež Zurij, kotrehož Wožj prut wótrje schwašajše f jeho sbožu.

Zurij bě čyžt swoje swědomnje do Ruskej doniesč, a tam wostajšč, ale to ho jemu poradžio njebě; wón jo na žane wašchnje wotbyč njemóžeše. Wščudnje, hđžež wón bě, bě tež jeho swědomnje; to jeho pšchemějšče do najpotajnišeho a do najbalisčeho luta jemje, tat jo jemu njemóžeše čykněw. Čsamo w nozý čywilowajše jeho dopomnjenje sańžbeno žymjenja: wón widžeše wo hnje swojeho nana mčez; wón bžejše f wobnjej, jako ho jeho dom palejše, a pytašče swoju mač; wón widžeše swoju Gańžu w tašču ležo; haj najhróšnišče bě, jo ho wón pšchego sažo wošnje njeprawje pšchibašče. Tak dotho hačž bě pola wojakow a w Ruskej běš jatmy, dha šo tat nčak f jeho swědomnjom čyjněše, jo jeho na thwile wopuščiš, hđž mějšče mjes tomawšijem rospróčenje; ale hđžž bě po tym do Sibiriskej pšchichol a kamltu f toj pušnje wostajnje, dha wono jeho f njewuzjetnjeje nanalesčju nadpawoajše a čywilowajše, haj jeho hłóž roščejše pšchd jeho wočzomaj. Tak pšchidžje wón tam f pravemu pšnaczu swojich hřečow. Dotho bě italo, prjedy hačž wón swoje hřeči sjanuje widžeše a žimje pšnacowajše. Wón bžejše drje pšchego čyžt swoje čžežte swědomnje wotbyč, pať kam hebi wušnacž, jo wulli hřečinf, a jo swědomnje jeho tych čžežkich hřečow dla pšči. Tak bžej pat, jako hebi a jnat, so je pšcheměnje wulli hřečinf, pšchdja drje swědomnje jeho tuščaz, ale na měšto šeho swědomnja nadpadže jeho bojošč pšchd hřudom, kotraž jeho níz mjenje čywilowajše. Wón wječijšče nčt, na čymž je; wón pšina, jo je hřubnje, hřečinf, hřostanja hđmny čłowjeť, a tajke pšnacžje bě f jeho jara wužitje. Ach, tat žarowajše wón swojich hřečow dla, tat žejše wón, so bě ho f nim sjanješč dat, kak rady čyžyše, so wožny ho wone nišdy njestale. Tak hřowby kaž bě prjedy byť, tat bojońny bě nčt. Wón njehožje ho f Wožu pšchidž, kotrehož bě wosněwal; hačž wón runje Wožu hnadu žadašče, dha wšchaf ho bojejše, tuščamu pytač. —

Wěro je, jo je Wože štowno kaž šoto, fž njelabijne. Čžjste šfowo Wože, bžejžazej wutrobje prajene, njelabioč. Nječ tež ho wono podžijcho w tajke wutrobje wot šwětnych wječelow woblehne, a je šwětnym rapotom pšchitaje, dha wšchaf tola wostanje. Pšchetož wono je Woža móg a njemóže sřubnje byč. Tcho dla ty šwěrna wučěšča wutroba, njelataraj ho, kajke pčoby šmeje twoja wučba, a hđy je pšchijneše; poručž to Wažu, čžit to šwětro, šchtož ho tebe jalejš; pomjeboj swojim bžejčom bójštu wučžbu a bláž jim Wože štowno do wutroby! Wđh budže jemu pať rošč a šrawič dačž, jo pčoby pšchijneše we swojim čžaju; poľže abo šabo, abo hačž je ty wobladaš abo níz, to njech njie twoja staroč. Jato Zurij hiščče we Wonezadž bydejše, njebě tam ničt, fž by hebi wót njeho něšto buřnje nadaj, ale šožby wječelješče a wopřča jemu še je jato štati, a jako wón f Ruskej dom njepřchidžje, prajachu woni: tón je tam swoju mřdu dostal, a je ho jemu na tym prawje štalo. — Ale Wože myšle njiešju čłowjke myšle a jeho pučje njiešju pučje čłowjčich bžejči: wón čyžyše tuto sřubnje bžejčo sažo pšchijwešč.

Zurij bě jara hřubnje čłowjeť, potrebašče pomogy a njewječelje, hđje ju pytačž; pola čłowjčelow ju dostaj njemóžeše a Woža ho bojejše. Wón špominajše na swoje šańžbene lěta, ale tu njebě ničo, šchtož by jeho šwječelješ moľto; wón myšlešče na nanowy dom, ale njemalata we nim žaneho mčez; wón štapi do swojich bžejčazych lětow, wopomni je a namako, so šu wone najwječelje lěta f njeho byde, wone šo jemu lubjadu, a wón bě nčt w duchu f družimi bžejčimi w ščuľi a pola wučerja, wón pytašče a hladašče ja tym, šchto je ho wučžito, najwjazny pať

hlěbžešče ja wučžbami a powječejemi, fž wo hřečinfach rěčo, a w tym pytanju namata wofšchewenje. Wón wopomni, so je f tym šřubnjem hřynom jenašf, tam hřečelje, tat šřubnje hřn projelje: ja čžu ho wrěčžje a čžu dom f swojemu nanej hieč. Pšchit tych štownach bě jemu tak žel wofoto wutroby, so wozje hřubš plakašče a pšchi hebi bžejše: ach, hđy byč ja tež tat prajič mošt, hđy byč ja tež tat prajič šmč: wón wšchtož, ja čžu ho sažo f tebi wrěčžje. Tak myšlešče wón f hřatimi hřšjami na swojeho Woža a šřchwanajše f njemu we swojei wutrobie. A hlaj, Wđh jemu tu wullu hnadu wopofala, so wón twofškomany wot swojich želwnych hřfow štaže, wštu wječelošč we swojei wutrobie čyžejše a wórněenje f Wožu šapšchija, so šmč ho f njemu wofačž. To tež nčt wšchdne čyjněšče a špšna, so tajke wofanje f Wožu podarmo njeje: wón potučejše ho a šajejše ho swojich hřečow dla, tat so bě šožby bžej wječelšči a twofšchidž; pšchetož po žymym pšnaczu swojich hřčow a po wutrobnyj roščaczu tych hamych bě je špomnjenjom na nabožne wučžby, kotrež bě we swojei měłoščej wót swojeho šwětneho wučerja dostal, ta fruta wěra a ta miła nabžija do jeho wutroby pšchidžče. Luta wšchtož po žymješče nčt nadžeho šrudneho Zurija. A tat šańžbchu jemu te woblehne njebžele a mčezazu, fž mějšče je Sibiriskej wofačž, wječelje došč, haj Sibiriska hřčow jo jemu nčt mjele rjenišča byčž, doščžž bě wón tudy swojeho Woža sažo namakal, kotrehož bě we wótrnym kraju šřubit.

(Pšchidženje i ščnženje.)

Wščelake f bliška a f daloka.

— Přebdwanje, kotrež je šnješ karat tyčset Zafuš f Wječwadžbda na biblijnim pšchěženju 3. bžej šmarat wšchd bžejšč, je ho na mjelotročne žadanje do čžičžča dala. To krašne, wutrobu f lubošči f Wože štowno šahorjaze přebdwanje je dostajč f 10 np. w Šmolerčej knižičiččejni w Wuđyčimje. Wofšabni pať mógja jo tež na šfalanje pola swojich knješow buchownych dostajč. Wly w přebdwanje tudy nalešnje lubym Šerbam poručamžy.

— 25. oktobra je šafšti šejm w Drožžanach hřomadu šřupit. Wažne nowe šalonje ho njiešju hejmei wot wšchnojščje pšchepoľožite, jieničžy wažny je šafot, fž wodobne prawo šarjaduje. Kaž ho šba, tež hiščče f pšcheměnenju wóšneho šalonja na tutym hejmei njepřchidžje. Ša naš Šerbow je wažne, so je wjšchnošč na hejm namjet na šowolenje hřědrow f šwarje želěnižny wot Watež hačž f Pšufim mješam štojta. Tónle namjet ho w blážšim čžaju pšchimošnje, tat so budže ho f twarom noweje želěnižny wofoto jutrow šapočejč. W Pšufim hejmei ho šaletar tež w bližšim hejmei pšchijwoli.

— Škěžor je šańženy thžben štala Wjedricha Augusta w Drožžanach wopytal a šu tam najwutrobnišcho powitany. Wofšebje ho wón had tym šrawowajše, tat je hebi štal Wjedrich August lubošč swojeho luda w šrótkim čžaju dohoy.

„Wšchdženat“, hěršba protřla na lěto 1906, je štowna a je f 25 np. w Šmolerčej knižičiččejni lažž tež pola dotalnych pšchewarowjow doščak. Wona je ho tež lěta sažo derje poradžija, na mjele řraweho čžitanja, wšrawow, hěršble šermajše, šermanki, wěšte wjedro a wšchlele drnje. Wjed hebi ju tola šožby šupi, pšchetož do hěršbleho domu štajča tež hěršba protřla!

Sy-li spówał,
Filnje dštal,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swiatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Froz spaf mércny
Čerstwosé da.

Njoch ty spówał,
Swérnje dštalš
Wódné dny;
Dšeh pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođá ty.

Z njobes mana
Njoch dl khmaza
Živnosé je;
Živa voda,
Kšl Bóh pódá,
Wokřwé óe!

F.

Šerbške njedželske łopjena.

Wudawa šo łóžbu łobotu w Ššmolerzej knižičičičeřeni w Wudyschijne a je tam ja šchwóřtřetnu psychedpłatu 40 nr. dořtač.

21. njedžela po swjatej Trojicy.

Lut. 10, 42.

Zene je nušne.

Ja šo něhdy ščtudowazeho woprašćach — tak nědžó powjeda — ščto by bebi najbóle wšćah. „Džězo nje-potrjebam hač kniži, šrowicož a měrcny čšah“, mi wón wotmolwi, „wšćitto družé nje njestara.“ — Ja šo štupeho ja jeho žabanjom prařahćach, a wón šawola: „Pšenjeju! Pšenjeju! Pšenjeju!“ — Džódného prařćerja šo prařahćach, a tón se šlabum šłohom wotmolwi: „Kšlěb! Kšlěb! Kšlěb! — Wopřizá šo prařahćach, a tón požadajšće šylneho wicja. — Ja šo woprašćahćach łubži toło wotolo, a jich wotmolwu jenje bē łaj žmēřčt a wolaňža, š łotrejež móžach jenotliwé šłowa „bohātřiwó, šbože, šabawjenje“ dorofšćimic. — Na to džěh se šhademu mušej, kš bē jako šrawny šćěřćijian wopofašćany. Jeho wotmolwu jenje bē: „Wšćitke moje pšćeřca šo mērcja na šćřystřuša a šu w nim dopjeljnene; ja bebi žabam, šo buč w šćřystřušu namafany bē, šo buč na šćřystřuša podobny bē a šo buč pšči šćřystřušu bē.“

Š tuteho powjedańćista prawje wđžimny, šo, łaj wšćelate šu čłowjetow nařhilenja a šćłóne pořhilenja, tak wšćelate šu tež jich měńjenja wo tym, čžehož je jim trjeba. A bje wšćěmi šłohami jenož jebny jeničři, tón pořbedni, kš š nrađej wutrobjeje řečži łaj wotšlěš šćěřćewoeho napominanja: Zene je nušne! Šaj, tamny šćěřćijian bē šapšćimny, ščtož našč Šbžđnit š tym měni a čže. Džerbjal-li prařicž, ščto to je, tole jene, łepje đrje to njemošł wurjež hač

je šłowami tamneho mērcjeho abo je šłowami šćerłušćerja: „Łón, tón (Jeřuř) to jene, tón nuřniřđi džel, pšči Jeřuřu łóžbu je pšćeřzo jón mēř“ a šćbo: „Ło jene je nušne, to Jeřuř je šam.“

Martha w Bethaniji bē bebi łahodne puwćenje ja-šćuziža, jako šo na šwoju nutřnu šćóru Marju, šćěřćewej řečži pořłuchazú, wobćeřćewoawšće, łaj by ta š njerošomom jej hamej data šćuziže. Ale wultu njepřawodu bučmny jej čžiniłi, džžyli ju řehobla jako džěčžo njeměrcneho a nje-špofotajneho šwěta wobhladač. Šwěta wafšćnje đrje je, šabnyřći na to jene, ščtož nušne je, bebi wjele próžy, šćarofće a šćřiwody nacžinicž wēřzow dla, kš bōřšy šwjadnu, šłobđšćinow dla, kš kšlěb njeřbu a njenařćeřca, pšćibohow dla, kš šu šami morwi a šwojich šćuzobnitow do šwojeje šmjerće šobu šačšćamni, š křóřta šačšobnyč a šćěřćewej wēřzow dla, pšćahaj runyč, w kotřmž tu duřćha bjeř trořćta łohđi. Łajta pať Martha njeběšće. Wudžićšće hewaf řćenit Łutařč runje wo nje, jako šnano šćaršćej šćijje piša: „Martha wša jeho horje do šwoježeho domu?“ A wošćo jejne bēhanje a pšćowanje džěćšće džě na to, šo by temu šćěřćej, niz bebi am hewaf žanemu čłowjetej, ale jeničžž šwojemu družemu šćěřćej šćuziža. My namatamy, šo je móžno Jeřuřej š lubofćož šćuziž a wšćah bšćežej pořnje njepřofačž to jene, ščtož nušne je. Łola to něř wofšćajmy a dojmny bebi šnano wo tym džęńša w Wožim domje pšćedowacž.

Zene je nušne, šćěřćej praži. Wón njepřaži: Zene ja řjane abo đobre abo šćwalobne. Ło by šo wšćeje wēřžy bšćežće njjeřćo š myřlu łubži, a to niz njedušćmnyč, ale

hódných a berje smyšlonych. „Najprjedy nufne węzy, kaž džełanje role, wobštaranje žiwnoščy, wobšladanje ſtatu — a potom haſke, budže-li ſhwile doſeč, wščeđna domjaza nutnoščy a njeđžełsta Woža ſlužba! Najprjedy nufne węzy kaž wutnjeje ſ wedomoſtyných knihow, ſwucjowanie we wuſtojnoščach, pšchibotowanie na nabaſwi ſemſkeho powołanja — a potom haſke ſchpruči, ſhěrluſche a mołeſſke! Najprjedy nufne węzy, kaž wótomyj kraj a jeho bylnnošč w brónjach, dobre ſaſonje, porjad a prawy ſud, wotſtronje-nje hrozjačych nuſow naſtjecho czaſa a luda — potom haſke zyrkeł a ewangelleſke wuſnjace a miſionſtwa mjes poſhanami! Njeđba ſo to roſomna rěč, wuſtemu džełej luda ſ wutroby wurěčžany nahlad byeč? Ale rót wěcznjeje wěrnnoščy je poſtajił a prawy porjad: „Najprjedy Wože krałeſtwa a jeho prawdoščy a potom wšcho druhe“ a je wobtwjerdžił, ſo niž wjele, ale jene je nufne.

Kščełečžijano, ty ničo njeſhubiſčy, jeno ſo to jene nje-ſhubiſčy. Šsamo na ſebi ſhano wjele ſhubiſčy, ſchožy we woczjomaj lubži něšto plači. Na czińž wutroba wiſny, pšchedačy a wotajičy, ſchožyliki cze połročja, wutorhnyečy a wot ſebye cziſnyečy, ſam ſo ſaprečy a ſwobj kščižy na ſo wſačy, haj, ſamo ſwoje žiwjenje, by-li to Woža wola byta, hiđičy a ſhubičy, t temu wšchemu dyrbiſčy Jeſuſoweho mjena bla ģotowaj byeč. Wjazy hačy juntrěčy ſu tajte czaſy byte, hđež je wěrne kščełečžijaniſtwa mělo tajte woſpory pščinjelečy. Ale ſať potom, hđyž temu, kiž ma to jene, wšchito druhe ničo, haj ničo wjazy njepračy! Zapoſchtoł Ramoł ſwojim Filipiſkim piſče: Kažkiž mi dobytk ſ teho běſche, to ſym ja Křyſtusa dla ſa ſchłodu džełečak; pšchetož woſprawdže ja mam wšchito ſa ſchłodu pšchecziwo temu jara wuſtemu poſnaczu Křyſtusa Jeſuſa, mojeho knjeja. Wty ſe ſpođžiwaniom horje pohlabujemy t jeho wyſkotemu ſtejniſchěžu, na totrymž ſtejo ģuboto pod ſwojomaj nohomaj woſhladyje, ſchožy ma hewał mjeno na ſwěče a mjeſeche prjedy mjeno tež ſa njeho. Ale pšche-čžiſchěžy ſo t temu ſamemu ſtejniſchěžu — a budžečy ſmyſlony jať wón bē. Šcho pomha czelečy pšched ſwětom, hđyž ſhwabwy pola Woža nimaſch, ſcho ſtrowoſeč czeła, hđyž je duſcha na ſmjerěčy thora? Kažki wužił pščinjeſu czaſne lubja, hđyž wěczne wupadna, a može derjeheče pšči krotkim ſemſkim žiwjenju ſamkijene njebeſa junu ſarunac? D wēt to, ničo njeſhubiſčy, jeno ſo to jene njeſhubiſčy.

Nawopat wšchito dobudžečy, dobudžečy-li to jene. Wšchito, ſchožy može žaneho ſa a tam ſwobnocho czińičy, wšchito, ſchožy t Wožej czelečy a t naſchemu woſprawdžitemu ſbožu ſluſka! Špěwaj ſebi horčak hižo naſpomnjemy ſhěrluſch, kiž ſo ſapoczniče: Jene nufne je. Štoro pšcheš wōđu ſchucaktu teho kameho dže radoſtne wyſkanje, ſo wšchito, haj wšchito ſ tym jenym ja mam: wiđittu mudroščy we połnoščy, najwytchidnu prawdoščy, pomoz t wuſhwěcženju žiwjenja, wobſtajnu ſwobodu a doſonjane wumozjenje, ſamu wjekełečy a ſame ſbože. Šchoť ſu czi, kiž džaſowni a ſ bowěrjenjom ſo wuſnawaju, ſo ženje žaneje nuſy njeſu měli ani njełeja, ſchoť czi, kiž naj-ſwěrnichdo ſwoje džeło czińja a ſwoje pšchibušchnoščy dopjelneja, kiž Wože dla ſu poddani kralej a wšchej wuſchwěčy a naćopliſchō w luſočy t bratacm ſo horja, ſchoť ſu najſwěrnichdi ſwobōni a pšchinuſni, najſprawniſchdi pšcheczełjo a ſuſbođi, najlepiſchdi wótěczyńy a knježa, naj-ſpiniſchdi ſlužōni a czeładni atd.? To ſu czi, na totrychž wutroby jo žimo, pšōdna mož je žejinilo to kłowo: Jene je nufne! Njeđba ſo czi tajte dobyče kraſne?

Duž je moje požadanje jeno, Jeſu! po tebi; Akž budž moje ſradowanie, wotſtať ty mój wobſtajnje! Ĥamjeń.

Zapoſchtołke wabjenje k wojowanju.

(Wjeł. 6, 10—17.)

6166 (281): Jedn wtwerdy hrod je naſch Wođ ſam —.

Do wojowanja wola naſh
Knjež ſwojich wumozonych,
Šso kruty wopolaže czeł
Do wōjny wuſwolenych;
Klej, kajte bēdjenje
Šso ſahoriko je:
Tam ſtary njeſcheczeł,
Tu naſch Immanuel,
— Štaj wuſchajnyoł t bitwoje!

Wōž njeſcheczełſta bylna je,
Še ſchōžu wobroćjena;
Akž, nadpady ſu czerſtowejſe,
Lečy křobla, nielenjena!
Šsu mozy czełmoſče,
Niđ ſpka ſtraſna je,
Šso Ĥobi ſurowje
A ſahubičy naſch dže.
— Kať dobyeč možno budže?!

Brōn Wožu wobletajmy ſo,
Šso w knjeju pohhlnjejm;
Šso ſbože nam je doſtalo,
Duž tweržečy t knjejom ſtejm!
Šsej lečby ſ wěrnnošču
Wty wopaſajmy tu,
A ſabat prawdoſče
Budž naſche pšchitryče,
Kiž wobdawa naſ wſchubje.

A ſchōrnje njech ſo wudujmy,
Hđyž do bēdenja djejm;
Pať nade wšchito ſapšchimamy
Šchit wěry, doleč džečy
Wšche ſchipy kſhliwe
Nam ſaſchecy ſtraſniwje;
Š nim křyčy ſo možemy,
Hđyž křuče ſtejmj,
— Šty njeſcheczeł njech czeł!

Leč Ĥobut ſboža na kłowo
Šsej njebojajni ſtajmy
A ſ mjecziom Duſcha prawozje
Šsej wobroćimy a prajmy:
Tu je Immanuel,
Naſch tječeł, — wōn, naſch džeł,
Kiž moźnje křyje naſ
A bowjeđže na twaž
Tam ſbožany jehnjeczowj! —

To je tōn Knjež czińil.

Štary pobozny bidať Dr. w Barmenje bēche ſa jedny czaſh ſwojeho žiwjenja ſe ſpěſoczj domacypitany, tať ſo njeměſeče ſwojeho džeł a ſwojeho doma wjazy ſaſtarac. Wōn ſo pola

wjażonych ślarkow naprawałowacze, też pola najwustojnijich wożiłślarkow; ale żadny pomhażc Niemójeje. Na sboże njebeśche pał jeho hrutakowne wężymoto jaćżmijene, ale spóina drobnie a jaśnie knjejetow ruku. Duż mójeje bżę jemu nóg na swojim kężowje ho tak prawuje wo bżęćżowym waśchju a domóenje t njemu modlicz. „Duby knjeże! Za derje wóm, so sy mi ty tole cęptjenje pópłat, a też so durbu mi t żohnowanju kłuzić. Ale ty mójeje mie też jaśo t njeho waśprowobdżić, je-eli so twoja wola je. Wśchetoz hlej, wośtanu-li nętko kłepu, durbju swojich towarśchow precz pópłac t swoje bżęto puśchćć. Potom nje-možu waśchaj wazy swojich pobódných wołowowac, kotżić hebi pola mie wuśhowanfe meśno pytaju. Tejo dla prośchu cze, daj mi tola śwětko mojej wozčov jaśo; — tebi waśchaj je to nętko hnadne.“ — A jako wón na drube ranje wożuczć, o bżiu! dha ho jemu raniche śwětko do jeho wočov wośczęjeje. Wón sa kńhemu pśchinnu, je wotewri, a hlej, wón mójeje cžitac! Cżity wón postaje, ho swobleta, bżęche do bżęłanije a pocza wpcie bżęłac. Hódnju wośchćto towarśchwo pśchinnójechu. „Śchto dha je tam hżo pćhi bżęte?“ ho hżo pśchd durbju praśchacu, a wuśły do bżiwacu, so swojejo bżę pćhje hśchće kłepojo miśchra t potnym widženjom tam namatadu. A t wutrobnyh bżaknym sychńenjom wón jim to wuśładowaśche: „Co je tón knjes cżinik!“ —

Dobry dżel.

(Zuk. 10, 42.)

Hój t Marju t Zesufa, o ducza,
Eso pośpń jemu t nohomaj;
Dżel dobry wuśwołicz ho kłuscha,
Duż jeho rěczj pośkuchaj;
Wón dawna mamna njebieje,
Co niaczt waścz cji niemóże.

So nim swęry ho pśchd žiwu wěru,
Wubż jeho śwětna njezewje,
Dha t hołta śwěta pśchinnójech t męru,
Co hżom tu maśch njebieje;
Wón na wutrobje nośy cze,
O kajta sbożnolcz tebi teje!

Maśch Zesufa, o śchto cżejch wjazy?
Wón je tón dżel, kż nufny je;
Śchto pomhaju cji jenife śchazy,
Hdyż bjes njeho sy na śwěće?
Prěch, hela, smjercz je twoja mśda,
Eszy žiny tu bjes Zesufa.

Ze wón twój dżel, dha w śwětle kłobdżich,
Cżi tejeja rōże sbożnolcz;
Też w horju jeno kłobłofcz kłobdżich,
Hdyż Zesuf, twój troccht, t todu bżę;
A hżu-li kłudy, we nufy,
We křyżuśku sy bohaty.

Haj, Zesuf mój dżel wuśwołeny
Paćz do węcńolczje wostanje;
We nim buch wuśły wośhmadženy:
Wbōż jako bżęćzo pśchija mie!
Duż Zesufa ja njepuśchću,
Paćz póbnu pśchd smjercz t žiwjenju.

K. A. Fiedler.

Rajkiz wuśwy, inke žně.

Ważitne powjedacźto za młodych a starych.

(Etkńenjenje.)

W naschym wódnym kraju hawjejeje hśchće wojna a smjertne strachy naś wódnawacy. Napoleon je swojimi wojakami wóczchawośche naśch kraj a sapuśchće jón, wón bñchće wótre bitny pola Wudychina, Wozynna a Ramjenje, pola Drazdjan a Wpřfa. Pola Wpřfa ho Napoleon sčity w bitnje, kż tsi dny trajaśche, a bu tal Napoleonow drube hplne wótko sahuwene; naśche wójska pał cżehniču dobywońsż t nim do Franzowpřeje. Na 30. dnju męrga 1813 bż Napoleon w Parisu we wótyje radze prajit: „a by-li też njepśchćel pola Parisa stejal, a niż troczel kraja nje-wotebom.“ A 30. bżen męrga 1814 stejadu naśche wójska pola Parisa, a Napoleon durbjejeje zły bramborlic kraj wotebac t wopuśchćć. Zał męjejeje wojna hōz a naśch kraj męjejeje męr.

Kuśki křoz, kż bż nam pomhał nad Napoleonom dobywac, nętk jatych wojakow domoj puśchććjeje. Też naschemu Surjej bu prajene: nętk mójeje jaśo domoj hñć, ničo cze wjazy njebżęzi; daj Wóh sboże na puć! — Ale hdyż wón na te śchtyri sta mil pućza spomni, wót Śsibirijeje haćz domoj, a jo nima krocřka pjenes, t temu rostochanu draśtu a dobżęjane cżrije, a jo nima žaneho pśchććela na pućzu, a też pućza njełnaje, bu jemu sthyfno wofoto wutroby, a sapřakny a pataśche hśchće jenu, a to swoje poślebnje jere hśly w Śsibirije. Ranywchji t jemi dele na swojimaj tolenomaj prośchćeje nutnje Wóha, jo cżył ho tola nad nim kñilcz a jeho domoj pśchewobżecz. O kał derje jenu to cżinjelche, jo mójeje swoju wutrobu ničoje Wóhom wuśpřac, jemu swoju nufu wuśkocżić a jeho wo pomoz prośchć. Wón stany wot swojeje mobilny potrośchotwany a na dompuć wjehele hatowy, a wjebjejeje, so je Wóh jemu hnadny a jo jeho domoj pśchinnójeje.

Zał bżęche wón nętk, ho kóždy nowy bżen Wóhu poruczaju, domoj a pśchinnóje, nimala je pol lęta, jato bż wo wicelakich pućchach, přek t póbłu wo krajach wofoto czał, napośledt do swojejo wótznego kraja. Kał poślawośche jeho wutroba, jato wón jaśo swoju macęternu rěcz hśchćche; kał swadowaśche ho wón, jato swoju wjeś naśdala wuśładu; kał křwataśche wón, so by do wśy pśchćchol; kał hśchće ho jemu waśchito lubofne a rjane: niħbje rjensche žita nještejadu, haćz tudy, niħbje njebeču jelsńche kufi, a niħbje ptaćki tal rjenje njeśpěwadu jato tudy: tudy bż wótznny kraj! Wón bżęche tónkamny puć, totrż bż pśchd cħelczimi lękami śchol, jato wot swojeje pśchćhaji domoj bżęche! Na to wón pomychli a ptaśche; jeho wjehele bu jara pomjenšchene a hłóble swadowanje jeho wutroby t hśotocžu namęchene! Dopom-njenje na to a wścho, śchto bż jeho njeprawda pśchćhaha ja hođu czałnyla, jeho wuśpřchene ruidźelche, a stupi tal prawje žrudny do wśy.

Pśchji zyrtoi pod lipu bż kamjětna łanka. Tam ho jara žrudny, mućzny a hłóbnny žudny a hładaśche je hśhojzymaj wočovaj na kęchow a ptaśche t nimaj swojejo njeboćčičęho nana row. Wón jón widźelche a póbła też row swojeje macęreje. Zato pał dale hładaśche a row swojeje lubeje Wańže wuśłada, ptaśche t hśohom każ bżęćzo. Hdyż bż ho tam doścz napřatł a hśój bręch pśchćżiwu njei wośhzarowal, pomychli hebi: haćz-też-to je naju bżęćzo žive. Wón postany a bżęche na kęchow, postanny ho na jeje row, lubjejeje tam, jo cży jo nejnej poślebnjej prófwije cżinicz a ho sa to bżęćzo starać, tohamo nętk pśchd śwětom sa swoje póbnać a jemu prawy nar być. Wón bżęche ho na nanowny row staknyć, wośhatawa ho jemu w rowje sa jeho prawu luboleć a jeho dobre wuśczy a lubjejeje, so cży wót nętko no nić žiny być. Potom wobrocżi ho t macęternu row a bżęche: o moja maczi, kał derje je mi, jo sy mojejo lubeho nana a mojeje

lubeje Gaizice proštyu hyniſche byle, dŷyli twoje! Ty wiŷaf, ŷo mnu nejŷyŷi ŷlę męnila, ale twoje męnienie bę mi tola rumny puć ŷ kŷanu; Woŷa wuŷta hnaŷa paŷ je na mnje leŷŷowala a ŷo mi njeje na woćznie ŷhubić dŷa. Woŷu buď wuŷti dŷaf!

A wón bęŷeŷe ŷ kęchowa, poŷpny ŷo jęho na tu ławu, nje-
wjeŷo, hďe dŷyćaf nęŷ najpŷedy hieć. Sęłnćzto paŷ ŷwoje
poŷleŷne pŷuŷi na ŷemju ŷęleŷe; ŷwujaty wjećor ŷo ŷwojeŷe
a kaŷanie ŷo pęćbewoŷe. Duŷ ŷęŷahny ŷwoj kłotit ŷ hłowy,
ŷtęŷnywŷi ruzy pohłada ŷ njebeŷam a ŷdŷchowawŷe we ŷwojej
wutrobje.

We tym honjachu fruwarjo domoj, ŷaŷtawachu pęŷi nim, hebi
teho zuŷeho brodateho muŷa w roŷtorŷanej draŷe woghładujo.
Męŷe nimi bę teŷ hołęca, ta pęŷibęŷa najbliŷe ŷ njemu a dęeŷeŷe
kruŷyć čorneho ŷlęŷa w ruzy, wot toŷoroŷ ŷ ŷwilemi kuŷaŷe.
Nato ŷurij tole luboŷne dęećo widęŷe, a ŷo wone taŷ mile na
njebo hłaba, dęeŷe wón ŷ njemu: moje dęećo, njeby mi ty kuŷt
ŷlęba dŷa? a hyn jara hłóbnj.

Sowle maćeŷe tón zŷyŷ kruŷyć, wotmolwi hołęca, da jón jemu
a bęŷe ŷo njebaloto wón njeŷo, pęŷiŷładujo, taŷ derje jemu hłóŷi.

Čzim dęeje paŷ wón na to dęećo hłabodęe, čzim čopliŷko bu
jemu wotŷolo wutrobny. Młój Woŷo, wón pomęŷiŷi, dŷyćajato mōzno
być, ŷo je to jeje dęećo? Čnj, to je a žane drugje; to ŷtej
wōćzny, kajteŷ bęŷeŷe jejnej wōćzny; to je čzoto a nōŷ, kajteŷ
męeŷeŷe moja Gaizja.

Moje dęećo, dęeŷe wón ŷ njemu, taŷ dŷa tebi reŷaja?

„A hyn Marja.“

„Čšto dŷa je twój nan?“

„Młój nan? A njeŷhyn žaneho nana męla, ale maćeŷke.“

„Kaŷ dŷa twojej maćeři reŷaju?“

„Ludŷo ŷu ju jenoŷ Kruziŷ Gaizju mjenowali“, dęeŷe dęećo,
„wona paŷ je biŷom damno w njebeŷach. Hleće, tamte je jeje
row; jowle moćeŷe jón widęće; taŷi ŷhynj ŷhynj na nim ŷteji.
Tam wona biŷom wōŷom lę ŷeji. Młk hyn ja pola hwojeje
kłótrj.“

„Ale powjedanje ŷuriej zŷku wutrobno roŷkama; wón poŷtany,
ŷapŷhija hołęcu ŷa ruŷu a dęeŷe ptaćo: haj moje dęećo, ty
nejŷyŷ hać botal žaneho nana męla, ale luby Wōh čji nęŷ jemeho
ŷęle, wōj ŷo mnu. A wón dęeŷe ŷ dęećom ruŷu w ruzy do
wŷy a runje na ŷu. Sęary njęŷ duchowny bę hiŷeŷe žiny.“

„Snajeće mi hiŷeŷe, Kņeje? — A hyn Wōreć ŷurij, pęŷeb
woŷmimi lętami bęch tudy pola waŷ dŷa ŷwojeje pęŷiŷahji. Ach,
ja hyn žatoŷtne čępřit wot toho hameho čŷaba. Moja njeprawa
pęŷiŷahja a moja njeboŷa Gaizja njeŷteji mje nozy a wodnjo w-
puŷęŷajto. Ale Woŷu buď dŷaf, ja hyn Woŷu hnaŷu w ŷibirŷiŷki
puŷęŷinah namataŷ, a wona je mi teŷ nęŷto moje dęećo namatać
dŷa. Naboŷęe mi, Kņeje, ŷcho dŷyćju nęŷ čzinieć?“

„Kņeŷe duchowny poŷaja jemu, ŷo ma pęchde wŷęŷemi węzami
wŷchownęŷi jenić, ŷo je pęchb woŷmimi lętami njeprawa pęŷiŷahju
pęŷiŷahaj, a ŷo ma ju pŷohęć, ŷo by jeho ŷo ŷatonju ŷhoŷata,
hbyŷ to čzini, dŷa čzini prawje.“

A ŷurij to hęŷom na druhi dęei wuwjedęe. Wón bu ŷa-
puŷęny, ale doleŷ bę ŷo hyn wuŷnol, a ŷ dęiwanjom na to, ŷo
bę taŷ wjele we wōjnje wuŷtal, ŷwupęćichu jemu poloŷju ŷhoŷtania.
Wo pęŷętracuŷ teŷo hameho jebra ŷwoje ŷamoŷenje, wŷa hwoje
dęećo ŷ hebi a hoŷpodarięeŷe na ŷwojej žiwnoŷci. Wón bę hiŷeŷe
dwaŷęći lęŷ žiny, wotkaŷa a ŷawoŷtaji ŷwoje kuŷto ŷwojej lubej
Marzy, kotraŷ bę luboŷne, poŷkluŷne a pęŷne dęećo.

„Ale dopomnienie na jeho ŷtuff bę jemu ŷtajny woŷat a ŷof
w jehoj wutrobje. Hać runje bę wón hnaŷu pola Woŷa namataŷ
a wodaće ŷwojich hřečprow pola čłowjeŷow doŷtal, dŷa wiŷaf tola
dŷa teŷo ŷwoje žime bny jeleŷe, doleŷ bęŷe taŷ wjele ŷeho na-
čziniŷ, kotreŷ tola niŷby a na žane waŷęnje wuramacŷ njemōeŷe.“

Do ŷwojeje ŷmęeŷe poŷtaji wón ŷ ŷwojemu čęlnemu pędo-
wawju ja teŷti te ŷłowa, kotreŷ w 1. liŷce na Timoteja 1, 15.
Hęta a moja ŷo taŷ: „To je ŷawęćeŷe węrnō a jara doŷtoje
hłowo, ŷo je Kŷręŷtęŷ ŷeŷuŷ do hŷeŷta pęŷiŷahaj, hřečę-
nikow ŷbōžnyć ŷęzinić, męŷe kotrymŷi ja tón pŷeŷi
hyn.“ A porući, ŷo by ho wŷęŷito ŷe wo jęho žiwjenju
mlodbym a ŷtarym ŷ ŷatŷeŷenju, ale ŷo teŷ wotafowalo na jęho
čępřenje, poloŷti a wobhnaďenje, wŷęŷito čłowjeŷam ŷ wuŷitku
a Woŷu ŷ jeje.

Wŷelake ŷ bliŷka a ŷ daloka.

— Na Wudyŷkim ŷeminaru maja ŷo w bliŷŷim čębu ja-
molwjenja ja pęŷęjeće do ŷeminaru a pępřarawny. Ličba tuch,
kotiŷ mōŷa ŷo pęŷęjeć, je jara wōmniejowana a huŷto herbizy
ŷtariŷi to kruŷne naŷęonjenje čziny, ŷo ŷo jich hynjo, hbyŷ ju
teŷ pŷuhowanie wōŷtali, njeŷpřihłowu, doleŷ mōŷe jenoŷ wŷta
ličba ŷaŷupicę. Sęarŷhi huŷto ŷwojich hynow ŷaŷo domoj wōŷnu
abo jich na druŷu ŷpulu badŷa, hać runje maja dary a pęŷe-
ŷhinoŷe ŷ wućeŷeŷtawu. To paŷ je tola wuŷta ŷhłoba, doleŷ herbizy
wucęerjo pōbraćujaj. Duŷ herbizich ŷtariŷich ŷ nowa na to leŷŷli-
wuch čzinimy, ŷo ŷo ŷaŷo jutŷy nowa ŷłaba ŷ pęŷiŷhotowanju na
ŷeminar we Wojezeŷach ŷarjadujaj a ŷo mōŷa tam wŷchytaj mlōdęe-
zojo niŷ jenoŷ ŷ Pŷruŷeje, ale teŷ je Sęaŷkeje ŷaŷupicę. Teŷ tajŷy
ŷtariŷi, kōtiŷ ju ŷwojich hynow najpŷedy do pęŷiŷhotowanje
(pępřarawny) w Wudyŷčinye ŷamotliŷi a tam pęŷęjeće njeŷju
dopzić wōŷli, maja hiŷeŷe po wotmętam pŷuhowanju w Wudy-
ŷčinye hynile, jich we Wojezeŷach ŷamotlicę.

— Wŷed kłotim męeŷeŷe ŷo provinčjalna ŷynoda ŷchleŷyn-
ŷkeje. Čynody na to dęełajaj, ŷo bychu ŷo ŷjawne hwojeŷelena wōb-
mjeŷowale, a wot poloŷije ŷo ŷaba, ŷo by wona ŷakroćita. Čaŷti
namjet ŷo ŷ nowa na lęŷuŷeŷej ŷynōdę ŷtaji. Na nju da wŷchytaji
přäŷident ŷchleŷynŷkeje wōpōmnjenja hōbne wotmolwjenje. Wón
wotoŷi, ŷo ŷ wuŷtawŷim poloŷije ničjo dopzęcę njeje. Hbyŷ ŷo wo
ŷaŷkubtu telŷo lubŷi jebna, a woni bychu ŷwoj hęŷb ŷhubili, je
čęŷto mjeŷa čŷahņeć. Hbyŷ paŷ wón widŷi, taŷ w jehō t. r. w taŷ
njenowawuch lępŷihę ŷtawadž hebi ničto hōwōmnie nječzini,
w awdentiŷim a poŷtęnym čębu rewać a ŷawojeŷenje dawacę,
potom wón njewę, kaŷ by jako wŷchytaji přäŷidentu moŷy męŷ,
druŷim čłowjeŷam ŷaŷajnu napoloŷić, kotraŷ ŷo w jęho ŷtawje
ŷtajiŷe pęŷęŷupajnje. Mŷ dŷyčimy hami pęŷi hebi ŷapōćeć. Mŷ
dŷyčimy, taŷ wón ŷbōzci, hęŷečzjjanŷe pęŷeŷwēdęenje męć, potom
budęe poloŷajŷka wuŷtajna hama wot ŷo njenuŷna.

— Reŷormacijŷi hwiďeďeŷaf, kotruŷ ŷo hać botal w huŷnodnej
Čchleŷynŷke jenoŷ njebęŷu po 31. oŷtobru hwiďečęŷe, ŷo wot
nęŷta teŷ 31. oŷtobra ŷo wuŷtajni provinčjalneje ŷynody pęŷęŷe
kemięenje ja mlōdęinu hwiďeći. Čale wuŷtajna ma ŷo w utrobnej
wobloćęu pęŷęjeć.

II. Ľudŷanske pŷaŷęenja wo bibliŷkiŷ wōŷobahj.

1. Č rodu dęowta kŷalowiŷa,
Iŷraełŷta kŷalowa —
Čla taŷ ŷmija jębōtia,
ŷęzibjełŷta mardafata —
Čŷcho kŷala wudowna —
Č wōfna deŷ ŷtoŷęana,
Moŷteptana deleŷa,
Wot wuŷtaw poŷtata,
Njechřebana do rowa,
Ale wot pŷoro ŷęzrana —
Čtaŷ je wona rełęda?

Wotmolwty na pŷaŷęenja wo bibliŷkiŷ wōŷobahj.

10. Čón kŷal bę Darius, tón muŷ paŷ Daniel.

Sy-li spówał,
Pinje dótól,
Sirowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napof móony
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař méry
Čerastwosé da.

Njoch ty spówał,
Swérny dótól
Wšédne day;
Džen pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočá ty.

Z njebosé mana
Njech ói křnana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh pada,
Wokřew óel
F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Škmoletěz knižnicyšćešćeni w Budyšinju a je tam ša šćwórtlětnu pšćedpłatu 40 np. došćak.

22. njedzela po šwjatej Trojicy.

Mat. 18, 21—35.

„Wobaj nam našće winy, jako my wodobawamy našćim winitam“, tute šłowa š. próštwy pošćeža nam našć biblišćiti pućnišć na dženšnišću nježelu, tu nježelu, kiž nam wotewrja tyžđa šć šwojim powšćichitownym pokutnym dnjom. Šdžj š winami wobćeženy do nješo šašćupišć, š winami wobćeženy by tež š nješo wušćupić, nješćowišćišć žohnowanje próweje pokuty wo wobadžu šwojich hrěšćow šć šrony nješćešćeho Wótáža, njeby-li měš šćednosćliwu wutrobu, š ćotřež šć hotowy, najpřěđžny wodobawac šwojim winitam. Tajta lubošć šć bližćešću, kiž je šćotowa šć wodobawanju tež tam, šdžšć šćež budže polšćiwana, hiđžena a pšćešćežšana, žada šć wot Wóžich džešći.

Šćjom we šćarým šćlubje šćo to šćawa. Zašć šćišćišćišć 3. Wóšć. 19, 17 a 18: „Ty njebyšćišć šćwoješo bratra w šćwoj wutrobie hiđžić. Ty šćo njebyšćišćišć wješćić, ani šćnėw džežešć pšćešćišćmo džešćom šćwoješo luda.“ Šaj, šćo ma šćo hiđžny a ľacny nješćešćel našćežowac šć a nawowac, to šćo hiđžom w Šćišćiwosć Salomonowšć 25, 21 žada. Wóle a šćušćišćišćo pašć šć pišćmow noteho šćluba šćišćišćišć napominanje pšćešć pšćištajnu a šćamjo, šćo mašć mežć lubošć hotowy šć wodobawanju. Nawoša šćišćišćišć pšćešćišć: „Njeđajće šćlónzu nad šćwojim šćnėwom šćšćabžešć“, Šćešćešćana wóšćišć na šćwojimaj šćolenomaj w šćmjernej šćođžnje šćo wobšćo šća tyčć, kiž ješo šćamjenjowachu: „Šćnježe, nješćežešć jim tón hrěšć!“ Zo pašć šćešćtaj wobaj wućežowniřaj wušćuňoj w šćule teho, kiž je wućež: „Šćubuješć šćwojich

nješćešćelom; žohnuješće tyčć, kiž wašć polšćeja; ćinješće dobrotu tym, kiž wašć hiđža; próšćeje šća tyčć, kiž wam šćšćobža a pšćešćešćežaj woašć“, kiž je šćam po tajšćišć šćowac šćo šćožowal w žiwjenju, haj tež we wumřežju, šć próšćiwu na šćajřtu wudyožajo na šćižju: „Wótče, wodašć jim; woni nješćežša, šćto ćinja“. Šć nješćašć tež ty ješo wućežowniř, woešćeje w tutym pokutnym tyžđenju byšć, šćo by šć nowa we nim wėnosć Šćnješćeweho šćłowa šćonišć: „Šćdžj wy ľuđžom žich hrěšći wodobawacše, dša wam wašć nješćešći Wótáž tež woda.“

Šćto dyrbi pašć tebe nucežić, ľuđžom žich hrěšći wodobawacšć?

Na tajšće prašćenje došćawacšć wotmoltwjenje pšćešć teho Šćnješa w dženšnišćim šćwi. ĩčjenju. Nucežić dyrbi tebe šć temu:

1. We tebi trowja šćamšćna wulka wina,
 2. wšće tebe lubeho Woha nješćlónžna dobroćiwosć,
 3. wotšo tebe bratrow šćelniwosć a šćřěžba a
 4. pšćešć tobu Wóji šćnėw na šćudnym dnju.
1. W dženšnišćim pšćižćurmanju šćišćešćešće wo jenym wotroćju, kiž bešće šćwojemu ĩnješće na 10 tyžžaj punitow winojty. Ty drje bu šć ĩnėwom šćapšćižaj dła tajšće njerodnošće. Ty tamašće lošćomšći, nješćiwėru, broješćtwo ćšćłowješa, kiž be do tajšće došća pšćiřiřćof, nišć wjenšćešće, haćšć po našćišć pjenješćaj 9 miľionow ĩnėwom wopšćižajejošo. Ale šćašćan, wóšć luby, je šćwojim tamarjom, šćo wšćašć šćo njeby šćam šćatamašć. „Ty šćy tón muž!“ tak tola tutón Našćanowšć blóšć pšćešć Dawitom blišći pokutny džen pšćešć tobu wopšćetuje. Šć-li by ty wošć

dzeń jenoż juntróć szreńchit, móżejś bebi ham wulicicz, tak wjele imiejś brachow piched Bohom na kónzu żwjenja, kiz traje 70 abo 80 lět. A ty wśchaf njeshrědńich wob dzeń jenoż juntróć, ale tak huśto, so ty to ham pónnacj a dowulicicz njezmóżejś. Sęd dha na jentym dnju sdy dopnelni tamnej 2 najwjeśtjejši łasni, w kotrumajź je zykty Bożi fatón swobopřichimienju: „Ty dyrbiśch Boha, swojeho Krijeja labowacj i zplej swojej wutrobi, i zplej swojej dušy a i zplej swojej myśli“ a „ty dyrbiśch swojeho bliźicheho lubowacj jako ham jo!“ Twoje myśle a żadośeje, twoje słowa, twoje skutki hwědža pšedczimj tebi a cze wofłortwaja. O so by ty mět wóćiz, i kotrymž by hysyřchal jich wofłortwjenja, o so by ty mět wóćiz, so by widźal w šcipiřelu tuteju 2 łasnjow tu njelicjomnu hromadu swojich štomženjow! I so by potom pónal: Wulka je moja wina, moj hrěch piched Bohom je wjeřeři, dužli by mi moht wodaty być.

2. Sęto nět cini Bož i tobn, luby brastje, luba šotra, kiz by ty wulki hrěřchniś a doźniś, wulka hrěřchniza a doźniža piched nim? S naschoje pšichrananja to šroniš. Žeho dobroćiwosć a šmilnosć je tak wulka, so wón njećini, šćtož moht a dyrbał cinić po swojej prawdoći a šwiatosći. Wón moht tebe hnydom w swojej šurawosći šnicicz a šacijsnjic piched swojim woblicjom, ale wón šo špotaia i tym, so tebi hrōř se šwojim hñewom a tebi tak cšaj dawo, so by ho pōmnyřli, pšichřol f pōnaczu swojeje njedostojnosće a rola njeho hnydom pytal. W 25. řictuczju naschoje řčenja drje řeji: „Tón knjes pšičkasa pšedčabz teho řleho wotroćija a jeho žonu a jeho dječy a wřichito, řictōž mjeřeřka.“ Ale tajlema pšedčabzu njeřichřidni, wolta pšiči hrōženju. W 26. řictuczju bu temu wotroćijeř řwila wōřtanena, pšichřic f swojemu knjeje, pšedch nim dele pōndycj a jeho pōnyć: „Knjeje, měj řicřerpjenje so mu.“ Šaj, po 27. řictuczju bu po tajtej proštwje temu knjejeř jel teho wotroćija, tak so wón jebo puřćeři a dohy jemu tež řwudžeci. O tajteho Boha mamy tola wuře neř, niř taž bebi poňano myřlo, tajteho, f kotremž my pšichřidneř njemoħi a njeħmili, dokleř žadny řmjertny pšichřitup nima f njemu, niř tajteho, kiz mět twerudu wutrobi, f kotreř njedžima na proštwy řmōcjenych, tak f jeho wola, juntróćj řnata řeřimjena, na łōjde pady placřimnu wofłřowa, a niř řłowcřlo teje řameje ho wroćio njemōimje. Wōħ wřchaf i nami, hać řmy tež jenož jebo řizobniřny a wotroćizny, wofłřadja řař nani f dječimi. Nan tež swojemu dječicu, kiz je pšedch swoju njepōřkřidnosć a njehwōrnosć jeho hñew wubudřilo, swoju lubosć njemotčejenje, ale cšepri, so tež dale řyda řa jeho řlōdom a dalřche dobroty jeho doma wuřimwa. Dobycř čže wón nař runje pšedch wopofařma swojeje wulke lubosće, duž tež řimē najwjeřeři hrěřchnit hysřdčez řbōžnoczinjazy řlōř jeho ewangelijsa, řimē pšichřitupicř f jeho řwiatemu wōřtarjei a f wuřimōimjom řakramenta Božeje wjećerjeje we wjeřje bebi pšichřizic wōdawanje wřchřitřicř hrěřchow. Ale to pař Wōħ nět tež wōřćatuje, řo řo řōždy řal wōħnadženy tajteje lubosće a tajteho dōwřenjenja řōdny řeřimje pyta pšedch řune lubosćimje wofłřadjenje f bliźřim, kiz je dječio teho řameho řodu. So řo po tajtim wōřćataniu teje řadžeržal wōħnadženy wotroćř w pšichrananiu, tak je řlē řařhadřal f drahim, kiz be jemu 100 krowřchow t. j. po najřichř pjenjeřch 55 řritownow (řnadnu řunu pšedčejřto tym milionam jeho dořka, jemu řwudžejenemu), wōimōty, to cři praja řictučki 28, 29, 30,

3. Wly řo nježiwamy, řo w řlēdowazej ř 31. řictuczju řařřichřimny řeliniwu řřōřbu tyč wofłto řeřazdy. Wřdu řzi towatřchoje teho řameho řimřkenja beji, řōž tón řy wotroćř, řydu řo jemu runali na řlōćji wutrobi a cřlowtetojo byli, wofłnježeni wot řwētneho duřka, dha řydu i wjeřelotčju pšichřipōřkřidali wuřeřōwōjanju teju dweju a nemi pšichřilabowarjo byli, jeju cřahanja a dajenja. Šwētnym dječom niřo lubřio njeje, hać řōřtora a wōdjenje mjēř cřlowjemi. Ale tu mamy řkřeřćijanow pšedch nami, řakřlowanych ře řwiatym Duřdom, kiz řyřdu pod jeho nancuřnjem w kraleřtwe swojeje Krijeja řini być a jemu řlōćje we prawdoći, njemōimōji a řbōžnosći. Wōni řo wulky řwudřidnu wōd njeprawdoćiju, kotruž meřaju pšedch wōcōwaj, jim bu jel teho, komuž řo řkřiwōda řta, a řhōž njemōždu w řamřre mozy teje řameje wōwarac, dha řwōwacuř f temu, kiz řařtu mōž wōřbēdžejše — f swojemu knjeje, jemu wupōwēdawōři, řictōž beřche řo řtalo. Sęto buđže tutón cinić? Nēt je te řōnu dōřka jeho řicřerpřimōćje, nēt řo wón řōřřnema, nēt f jeho řta wřhadženi řłowa: „Ty řy wotroćřto!“, nēt njehrořy jemu jenoř f řřōřtanjom, ne, tōntrōć po řařtej wopofařeni njehřmilnosći wōn jeho pōba cřwilerjam.

4. Žow widřim w řcipiřelu pšichrananja pšedch řōbu Boži hñew, kiz řo tež na tebe, jemu řřitarjo, wřubanjje najpōřbřidřo na řudnym dnju, njebu ty po řhōnejej lubosći swojeho Boha řo přowōł, inajmjēřcha řakřicřicu řuneje lubosće widžez dacz we wofłřadje se řwojim řobuw cřlowjetom, hać je runje tón řo pšichřol pšedch tobu a tebe do řlōdny pšichřeřl. A řo by cřim řerje tajteho tebi brožajeho Božeho řuda řo bojal, řeřuř řam na kōnu swojeho pšichrananja te řłowa pšichřitaja: „Tak tež buđže wam mōj njeħeřki Wōćezř cinić, jeli řo wy njemōdawacje řōždy řwojemu bratrej je řwojim wutrobom jeho winy.“

„Wōħ je lubosć,“ řal hwēdčaji drje tež japořřitōł řan. Ale wón hnydom tež pšichřitaja, jenož, řictōž w lubosći wōřtanu, tón wōřtanu w Bořy, a Wōħ w nim.“ A řawōł řitubej na 2. řlawje w 14. řictuczju řija: „Řyřřuř je nař wōmōħ wot wřčeje njeprawdoćje a bebi ham wuřicřil lid, kiz by řam jebo był a řo řwēru džeržal f dobrym řtatak.“ Sętož wot tyč, pšedch řřyřřuřa wot wřčeje njeprawdoćje wōmōcjenych řwoju pšichřiludnosć njedopeljenja, řictōž ho njedžerži f dobrym řtatak řjednocřiwosće a řmilnosće, tón řo njemōže Božeje hnydu řřōřřitowacj, ale ma Boži hñew wōřćawōwacj.

To wōpomōimny wřchřizny f nowa pšiči našupřenju řokutneho tydjenja!

Nam wōdaj, řař my wōdawmy,

Řal wřchřidnje, Božo, proštwy

We wōblitwje, kiz porući

Nam řeřuř, twōj Šęny jenićki.

Wřchřaf ty nam wjele wōbal řy

A řwudžejř našče dořhy wřče.

To řlōž nař, řo my řōwōmi

Šęmy f wōdawcu we wutrobi. řamjenj.

M. H.

Mōž ř. proštwy řw. Wōćřenariřa,

abo: ř řčemu wōna wřchřed ředřřilwych a řprawnych nufuře!

Řicřba řōřōw a řōřōw ras nutnje pšiči řōřwōcōwanju ředžaju. Řredaf je řařōřantmi řłowami w 5. proštwje ředžejše.

To a tamne najpomnjenje ho tu a tam htušofo facijščezja, ščtož bčšče lošto f teho pohnač, so džezzi wšče bjes wuwołacja tón ras, ščtož hewał pščežo taf nješt, a pzedarjom f wočzomaj pšedowacu a hduž budžu praščane, drobnie wješčiznu, wo čo jo jednake. Zebnu f bđólom, kotrjž bčšče hewał tež pščežo teđžólwyo a runjež w drubij wučžonjch dželach najpřednišij njebeščje, tola w naučžiwieľe wučžibe pola swojewe pzedarja a přednjeho plačezšče, pal tón ras čšim bóle, džyli hewał teđžowalše. Ščtož wočžebewity facijščez na njeho čšimješčje, bčšče to wuwtabowanje, so, hduž my lubžo ho f Wožu mobilny: „A wobaj nam našče winy, jako my wobawamy najšim winitam!“ a hduž čšim w ščbe a njeprječezelstwje žiwu a nočgemy wobacz, to džé Wbž tež njemóže nam wobacz, wjele škerje dyrbi ho pščeščiwno nam jazgeržezč, kaž my je swojimi hobočžlowateljami wobšhadžamy. Šem-li my wješčizni, potom pšehomy, to dyrbi ho Wbž nad nami tež wješčizč, runje kaž to my čšimimy. — Tón bólečez pođžiščo f šhwilemi do špytowanja pščiščižbe, ho wješčizč a šidu we wutrobje tajčž pščeščiwno tym, kotšž jemu ščšiwdu čšinjachu; ale hduž čšaj f mobilstwje wješčez pščiščižbe, dža — ho wón njemóžeľe modlicž a bjes mobilstw njechoteče žiwu byčž. Ščto něko čšinicž? Taf ručže hačž móžno ho swojeho palazcho wobewja we wutrobje woprowidnišij pštafše wón, runjež pščiščabnje jašo mēr dobočž. — Džólčez na młobženza, muža wotročžje. Wščezjo bóle wón ščazjenje swojewe wutrobje špónja; f šhwilemi htušofo hnučza došawošč buščžiče ho raby nowy čšlowjeľ sečšim. Čšajšo na wéžne famotwjenje pšči šebi pomyšlowazy ho pščežo jašo na wuwtabowanje wo 5. proštwje depomni. Wšón pštafše brěč hidičž a jeho ho šbalowacz, njemóžeľe jo pał, dofelč ho na swoje šamšne wumyšhč a dobre pščłowacja seprědowšče. Wšón taf prawje to pytny, ščtož šawol w ščšče f Romškim na 7. štatowe wopšče. Zeho šubjenšmo bu dale wješčje, pščłowacjow wščežo wjazaj, ale wšče ničjo njepomščaju. — Tón Knjež jo něko taf wobžezšče, so našč młobženz ras je šponjenja čšepane pščłowanje ščšajščeľe, a tole jemu pučž pešaja. Kač wješete bčšče něčto; tač mobilstw čšezčachu, pščeščto šwajaty Duch je ščšitowalše, a tele mobilstw budžu tež wuščšščane. Wšón hnadu a šwoje w jehnjeczowjch ranach namačawošč bčšče dale jako wobnabženje džezčo temu Knježej žiwu. — Načž něduščij bólečez potom w ščšizbe ewangelija štejo wo ničim rabčho njeprědowalše, hačž wo hjednočžiwolšč, kotraž hobji ho prawje jeno hajčž, hduž wujebnanje pščeš Křtyštija pščijimamy. U.

Šso towaščšoj so ščidžicu, A Knježej wščišto šewičnu, Ščtož pobafo ho bčšče; Knjež na njeho ho roščněwa, Još' i nowa pščeđ ho šawola A jeho ščubžezšče; Što wotročžto, ty nješmilny, Šsy hnadu mojej' nješobny! —

Ač, wobawajmy f wutrobj, Káž doško w hnadnym čšaju šmž, Dže bratram winy raby; Ščje, wobidne a nješteme Šsu w jošnym šwiele šwajatošče Wščez Wšohom našče paby! — Kječ žmilitnošč Woja pščewanje Wščjo naduwanje nješmilne! —

U.

A čwilečiam još' pobał je; Kónž ma wščał jeho šmilenje; Wbž wón je wčeznje šwajaty! — Nam Ššobnik mity wobšwědžizje A doračnje doščž wobručžiz, Šo wušlad f tym je daty Ša nješmilneho ščždeho, Káž njeje f bratrom šjednal ho!

Šubžemj.

Wščed něžbe 14 letami f rěfi Čhbe w Šendželškej čžto nješmateho młobeho muža wučžezšču. W dšyšafu jeho laga namačachu papjerku je ščłowami: „Njepraščezje ho, ščto ščim. Moje žiwjenje je hjeswuzime šubjenje. Za wumru jako wopor wopššima.“ Wšolžija pał tola, kaž ho ščšajča, namačantu čžela wosjewi, a něko ho to hrošbne šta, so niz mjenje džyli 203 listow nješobžowonjch ščarčžič doščeľe, kotšž wščižty wo wšobohome wopššanje mowcho proščachu: woni wščižty šyna, bjes ščłda ho minjeneho, parowacu, wo kotrjž młobjadu wćerizč, jo mošt swojemu žiwjenju šónž ščžimč, nješč bje to wopššitwa, jebačšeho hračža ako kašičšžšfali hřčšow dja, káž bčšču jeho do haniby a nješboža štorčžile a jemu žiwjenje ščščščšče. Na šafu potnoščž žalozče a wutrobnišje tyščž noščje dawa nam tale bohata ščžba wosjewjenjow myščšč, a taf wjele ščššow šu woboš ščarčžim šamnyč 203 šubjenjch šynow dyrbičli wupłacajč! Wščezč bje taf nekotry tyščje „šubjenjč“ f najčewiščim najdžemje a dočžatowanjem do žiwjenja wumštit, hačž ščščščje, ščano wot loššomjššnyč towaščšow šawjedžemj, na roščšitkach swojewe ščžbe pšče pođže bjes wužšta šubjenje žiwjenje wščarawoščje. P.

Nječ křšezščan

šo wščednje wot Božje žmilitnoščje žiwu!

(Mat. 18, 23—35.)

Ščžš (225): O wćeržnošč, šlowo hrimenja 1 —

Šo doščžim žimj pščed Wšohom Še šwojim žylim žiwjenjom, Knjež do šwěta nam ščaj; Ščal njebeškeho kraštwina Wščed šwój žub ludži šawola, Wšón f pščiřmanjom praji, Káž doračnje nam poľaje, Káž šarowny Wbž šwinit je!

Rěč wotročžł prošty štyřšimwje: Wšč, Knjež, jo mnu ščšepjenje; Wščjo ščarčžičž čhu tebi! Duž wotročžta žel Knježej je; Još' puščžizč, došč još' wušobšnje; Wščal žmilitnošč jeho debi; Ššam nješmilny pał doščžnit je, Káž nameščž jo poľaje.

Na džebacz šamšny puntow je, Káž doščžnit plačžič njemóže, Wščed njeho poščajeny. — Duž pščebacz jeho pščiščižje Še wščšem, ščtož woboš šamóže, Knjež hnečenje roščorženj; Wščaj šwajaty wša a prawy je, A prawdoščž jeho šubženje!

Džyž towaščšja wón nabeđže, Káž winojty što tročšow bje, Šso nješmilnje f šim daji: Wš ščarčžič, ščtož još' winojty! Ššam doščžnit žyle nješwajšny, Wšón ščłwinny tam praji; Š nima šanoš' nima ščšepjenje; Još' hruby čššimje do šajšwa. —

Na pokutny džěň.

Ač, wročž šo, hřšššniko! žiwjenje wopššimaj!

(Luf. 15, 18—24.)

Ššo (205): A tebi ho wšam f ščšimny! —

Ššym šubjenje je wotručžil Še španja ščarčžšchego; Na dompučž je ho naščajil Do doma nanoweho; Duž w njebeščah je wješčelozč, Šom' wobacz budže jeho ščščž, Wbž, Wščezč młoščžiwj.

Tón dawno wočšłowal je, Še šyna želit mćerj; Još' witačž lubje šašo čžje, Wščajč f wutrobju je šwidny; Wščju njeprawdu jom' wobawo, Šom' lubočž šwoju wopššica; Wšón Wšóž je młoščžimj!

Še šprawna jeho pokuta, Káž čšimi hřšššniko ščubje; Wščju nješwěrnoczž wón ščšššawa, Još' hrube ščšja ščubje; Wšč šwabit njeje dočewč, Šduž woprawođže je pokutny; Dom kručžje čšžimje f nanej.

Šduž pščiřšiznje woboš ho, Šom' napščezčiwno ščwata A wščšššuje pokutnoš; Wřezč f njeho hnydom wšata Še wščišta jeho wšobšimoczž. O šafka Woja žmilitnošč Šso pokutnemu krašnit!

Hej, pšchemenjeje dšimne je, kiž wiđežć nêk ho dawaj!
Hačć najwiđežć je wjekele,
Sđyž i hřešćinika ho wofata
Ze wina jeho nješmerna,
A šmilnošć je tak bohata,
So wobate su hřeđi.

Najlêpšću drađu pšćinjejeje
A wobćežće ju jeho!
— Wbôž lubošćinje pšćitaže;
Eso ho hronošć šhubi f njeho:
Szyu je wón loby škožowu,
Kiž i pšćešćenjom bu pšćinje
A f čyriemi ho bebi. —

Duž wjekelešć je w njebiešach,
So hřešćinicy bu hnada;
Wo Wožizj hłobži pšćitafinjadž
Wbón dale; lônž ma hradaj!
Wbôž wujednany pšćes škyrysta
Eso polutnemu pobawa
Nêk do wêžćinošće mity! —

U.

Spěwaj a dšćlaj.

Powjedabačćto ja młobchų a starchų.

„Wbój bynto, podaj wšćhak mi pičć, mi je tak jara štyfno, a horyzta čyže mje sadužyčć.“

„Ačć mačći, wo seje tola jara šchora, wo tola wumrječć njebudžeje; njemumrjejeje mi tola, šćyto byđy ja potom šapozčat?“

„Wbój bynto, Wbój luby šnyes wjadě wězy šnaję, wón tež wě, šćyto je ja tebe dobre; doměť ho jemu.“

„Ačć mačći, luba mačći, wofatnje pšći mni!“

„Wbój bynto, čyšečć dšja, ho dyrbyju hišćeje dšje čyepić? Za ho wjekele, to šnjeje moje čyepjenje storo šona; ja pōndu f Wobu.“

„Ačć mačći, hšće dyrbyju ja čićć a wofatć?“

„Wbój bynto, budž strožinju, Wbój tebe prawy pučć powjedže. Wofataj dobroty a Wbój čje njewowpučći. Ty šnjeječć ho potom wjele lěpje hačć nêk. Nêk dyrwičć ho ja mnje hoju štaracć, hđyž pať tu ja wjazy njebudu, dšja budže twoja štarocć wjele njehšćyha.“

„Ačć moja mačći, ja wam radu wšćitko f wolli činju, wofatnje jeho pšći mni.“

„Ačć robrěčćowawšće ho šhuba wudowa je šwojom jeničćim šynom, lězo na šchorozu. Šhuboda bē wo žyly šwizčyž wiđežć; pšći polčćenje bē na semi štona rošćelana, a na nje lěžešće šchora žona, f nêlotrymi lapami wobšćta, pšći njeje klečćeje jeje jeničći šyn štyfnywšći ruzų, pōbla šteječće šaranczć f wodu; wo druhim lučće šteječće stare wo čerwjowu pšćešćenje šibdo, a na nim lěžacy nêlotre krušćy šudšeho šyžela, kaž pšćerčerjam dawaja; wofato šćaklow bē kanota, na totrežć nêlotre pšćidne hornčći a šćilčći šćejadu; hewal njedē w špyli šwji ničo wiđežć hačć šćakow, kiž bē jara husto pšćatany a f ničćim šćašabowany a tola hišćeje dšćerawo, tōn wšćalčće na šćenje a špoby nješo štary mēšćf wor hrowowšo platu. Šyma runje na teje štwizyž njedē, dofelž bē nalenći čšaš; wšćitko wjekelešće ho wofatć a wužiwašće rjanošć žiwjenja. Ale ja tu šchoru wudowu bēčće wšćitko wjekele wotemrěć; wona lěžešće na šwojom hubejnym dšće, f Wobu šćyšćujo wo wumoženje. Žyja bē wo wšy, ničćio njawjedžšće, f wofatć je, hšće čyže a šćyto budže. Šchora bē pšćed nêlotrymi lětami do wšy pšćihšćyfa je šwojom šynom, a wofabā bē ju jato žyju šchoru žonu do pšćynerje wofata, hđežć hišćeje bēčće. Dotal bē ho, ja tym hačć pšći šwojeje šchorowatčći mōžejeje, f bžćelom tola šubi žiwita a jim na polach pomhata hačć do šanžćenje šym, hđežć ho žyly lěhny a wjazy njestawalčće. Čći ludšćyka, šćyrymž bē pšćyby pomozna bžda, drje f nje i pšćihšćabowacy a ho ja nju štaracy, ať wo čšću ho jim to wšćubžć, a tak dyrwičće jeje šyn f tym rubjanym mēšćkom po pšćerčerju hłobžić. Škōžbe ranje a wječor

pať pšćitidže žōnsta f njeje, pšćinjeje hoju, šćyto bēču šmilne wutrowo wo wšy daki, nawari jedž pōkta jeje tožo a wofedžē.

Wjele luby mēnja a šćozja, ho ju šhubi, hđyž pohlabnu na šwojizj hšćubodow abo wječnyčć, totkiž maja wjele polow a šole, wjele šćotu a šamoženja, abo hđyž jedy pomohšća na šćyrižy, totkiž hu we krašnym wješćelu žimi bjes dšćta, woni jim to šawidžja, hu njehšćojni a pšćes to nješćatowmi pšćešćinjo Wobu, dofelž dary šapowaju. Kiž jim šćamym Wbój wuđšćela, a ja tym hładaja a žadaja, šćytož jim Wbój po šwojeje mudre woli njeje bačć wofatć. Tazju hišćeje njejeju wopomniłi, šćyto to rěka: „wofatć dobył pať je, šćytož wobahojajny je. a na tym dofelž ma, šćytož jemu Wbój da.“ — Wbój šćyby pšćečćelo, hđy by ty wopomnił a wjeđit, kašte šćudne žiwjenje hšćto bobacžć wjebež, tak jeho wobćežćene hšćedomnje hšćyčć, kať jemu hšćto dofelž najlěpšća jedž nješćobžći, a kať ho wón bjes španja žyčćku nōž na šwojizj židžanyčć pōšćečćyčć wije: Šdy by ty to wuđžat, ty hēbi šawčćeje njeby jeho hšćubeneho a šawjedneho bobajšćwa požabal, ho tež njeby i nim mēnjaj, hđy by wón čći šwoje žyly šamoženje ja twouju křutu strowošć bačć čyžy, a ty dyrbył jeho šćyrawošć a njemērne hšćedomnje wšćacć, a jemu bačć šwoj čćyđi mēr we wutroweje a šwoje mērne španje na pšćeje šćomje po došćonjanym dnju. — To šćyby čćyłowet njeje, kiž je šćrowy a mōže a čyže dšćelacć, a hđy by tež dale ničće na hšćečće jeho nješto; ale to je šćyby čćyłowet, kiž ničo nima a šćorowčće dla hēbi tež ničo f bžćelom šćylyčć njemōže, kiž dyrbi žyly šćilnošć a mōžešće šwojizj hšćubowšćelom hšćabacć. — Šćyby i bobacžć dyrbyja po Wbōje woli na hšćečće hromabže hšćyčće, ho hšćyju hēbi dšćyby hšćte žiwjenje mjes hoju polōžili, šćyby pšćes šćowčćeni dšćawošćć, bobaty pať pšćes dšćenowošćć a pšćešćelnu wšćil, tak fo by žabny lěto dšćyweho njewepatć, ale ho wšćyžy mjes hoju lubowali a hšćć: dšćerawu čćinili, lōžy po šamōžnošći. Wēda pať bobacžćam, hđyž ho tajšće lubošće wofstaja, šćyby i potriebošćam, hđyž na hšćyčćim hłobšćabacć wōdžebžća, ale šćilnošć wopofatacć a polōženje pšćinjeječć dšćykim šawofstaja. (Pošćerčerjanje.)

Wšćelake f bliška a f daloka.

— Nawe tepjenje je ho lěšja napravawo w Wucečćanšćej žyrtwi. Tazje tepjenje je wofatć dšćerawo wšćeje tež ja tyčć wobadnyčć, totkiž maja daloko do Wbōžeho doma. Šđyž hu wofabni jene lěto tulo dšćerawu wužiwal, ju došćwalicć njemōžja. Žyrtwinšće tepjenje je w to šćywilu w šćěhorowacych Wbōžich domach najšćeje hērbšćeje Lužyzy; W Wšćalšćej žyrtwi, w Wubešćezach, w Šćyžy, we Wšćelčćinje, w Šodžiju, w Šćorwym Wujedžē, w Wkečćach, w Winalate, w Šćuškų, w Wucečćach a w Šćodžizjčćyju.

— W šćilnim šćejnje pōba šćinazny minister rošćlad wo njemōžnych walejnōšćach Šćafteje. Šć radobčć mōžejeje najčć lud šćonice, ho po njemōžnje nalezćnošće w Šćafteje polšćyčćyja.

— So ho nêšćio f 31 lětami mjes nowonarobžćenym wojewi, ho drje wěty hōdne byčć njemō, a tola je ho tōn dšćimny pad w Driburgu mēł. Tam čyžyčće ho šćyžnja ženičć a hēbi šwoje šćyčćejeje wopisimo wot šćawniša žadabče. Ale tōn jeć jo bačć njemōžšće, dofelž jo narob jeho pšćedowilneje wojewilje njebēčćyje a duž jeje mjeno w šćyřku narobžćemų njewječćeje. Wona bēčće ho pšćed 30 lětami šćyba. Na wofatjanju šća ho šćyřf nēšto hišćeje po čšćahu a tak ho šća, ho w tyčć hšćyčćim nowinach jeje mjeno mjes nowonarobžćenym, kaž tež mjes tmy, kiž bēču manšćelimo wofatamki, šćeječće.

— Wofatć powobženje pšći njewšćešćawoznym bēšććyřtu hšćy. Šćawel a Šćewija wjeđčeteje hšćom wšćyšo wodu. Wē Šćobju tež woda bžća a bōle pšćyřwera. Wbój čyřf naš pšćed tajkim domawpōžjom šćawnozacy, pšćešćož powobženja ju najwiđežće njewjebe ja kraj, a pšćešćinjo wufelje wōžje, ho čćyłowet ani wobaracć njemōže.

Bomhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłat,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Lubość ma;
Bóh pak swěrny
Přez spaf měrny
Čerstwość da.

Nječ ty spěwał,
Swěrny džěłat
Wšědne day;
Džěł pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njeboš mana
Nječ ó křmanna
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh pódá,
Wokřew će!

F.

Šerbske njeđzelske łajjena.

Wudawa šo łóžbu šobotu w Šsmolerzej knihćizničestni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 np. dołjac.

Šmjerťna njeđjela.

„Šbóžni šu čzi morwi, łotřiz w tym Knješu wumru.“

Četwj. hwy. Jana 14. 13.

Wšćitaj morwi šbóžni nješbu! To wěšće wemy, špominajo na bohateho muža we ewangeliju. Tohamo ša-ćnjće mamy pšči šmjerćzi tyaš, łotřiz šu šebi šami žiwjenje wšat. Šbóžny njeje Žudašć Ššchariotech. Nješbóžny a we wěćnošći nješbožownj je łóžbu, kiz w pošleđnim wotomitńenjju žiwjenja šwajšł š Bohom roštorhne.

Šćto je wo prawym šmjerć? Šsmjerć čłowjela je pschěstupjenje š čašneho do wěćneho žiwjenja; a wrěćiz šo ničtó njemóže. Čašne žiwjenje je jara wšćelake, wěćne žiwjenje pak je dwojate. Wěrjajzy šćelěžijan tutón dwoj wotbož wěćneho žiwjenja šizom we špocžatćak šnaje. Šemu je šnate, šo čert, šwět a čžěko šeho na šćerošći puć, do nješboža a šatamanšwa čžeri. Njewěrjajzy to š žyła njewě abo pschěpošće ššom. Šswjaty Duch pak naš pschěš ewangelijon š šeluběj wota, pschěprošćuje, čžehnje. Wěrjajzy tutón wuštš puć šnaje, kiz š žiwjenju a š šbóžnošći wěđže.

Šemšće žiwjenje je krotće porńjo wěćnošći. Šduž šmjerťnu njeđjela na pohrjebnišćeho šwotiz šubych džěłš, dha wopomń prawje, šo šo našće žiwjenje kwěłtam runa, na rowač a rowěžćak łejajym; wone bórř šwjadnu a našće žiwjenje bórř šajnje. Ale tón Knješ a šeho šłowo wotšanje šač do wěćnošće.

Tež to šłowo: Šbóžni šu čzi morwi, łotřiz w tym Knješu wumru! We litanaji na pokutny džěł špěwamy: pschěd naběj šmjerćžu wobarnuj naš, šubj Knježe Wožol! Nabaša šmjerć je pschězo wěšćto wulzy našćrože ša po-ćrěčeny dom, ša žyła wěšć a wošadu. Čłowšća dušća, šwět wopušćizwšči, pschěd Wože wotšobico šupi! Škutnišćeho wotomitńjenja nješnajemy. Wóže-li čłowjěl pschěd wotěđńenjšom šišćęje Wože wotšafanje wužiz abo š modlitwu šwojeho dušća do Wožuju rułow podać, dha je to wuštš šmćerowanje šač ša mrežajeho tak ša šawotšajenyč. Šotom šiměmy š dobrým šwědomjom na kašćę to pschěčę napušćak: Špi we měrje! a na pomit te šłowa šaryč: Žudy wotpocžnje we tym Knješu našš šubj nan, našća šuba mačš. Je-li pak šo Wožu temu Knjejej špodobšo, jeneho našćiz šubych š naběj šmjerćžu š čžaknošće wot-wołać, je-li Woža ručšća našćeho šobušćęžijana šajla, tak šo won šo roššobńujjo nam ani šłowěčša praizč, ani rušš šawdač njemóže, dha drje plačšo pšči šeho šmjerťnym łóžu štejmy a šo prašćam: Knježe, čžehodaš tak nabaš! Žane wotšlowjenje pak šo nam njedawa, ššiba to šłutne napominanje: Šputaj šam šwoju dušću šašhować! Nje-wočazaj šo šłotu šač do pošleđnjeho dha žiwjenja, ale čzi, šo by šbóžny šul, š bošćęžu a je rjenjej. —

Duž šladaj, šubj pschěčželo, šo by šo čzi to šłowo: „Šbóžni šu čzi morwi, łotřiz we tym Knješu wumru.“ pschěměńšo do tamneho: „Ššmy-li my žiwi, dha šmy temu Knjejej žiwi; wumrjemy-li, dha wumrjemy temu Knjejej. Nječ šmy teho dla žiwi abo nječ wumrjemy, dha šmy

teho knješa." A čezel-li hwoju sbožnosť hždom tudy na
femi mužiwacę, dha runaj ho tym, kotrychž našę luby
Sbóžnik me sapočatku hwojeho přédowanja na horje
„sbožnych křwali“ (Mat. 5, 3—11). Pytaj jeno Jesuša,
ničjo druže njepomha.

Sbóžni hu čji wuśwoleni,
Křž wumru w Jesuškowym mjeni;
Čji du nuts t tamnej krašnojči!
Dyž hu woni wotučyli
Se hmyertnoš' španja, křž hu męli,
Dha přichindu t węcnej radosći.
We męrie wotpocznu,
Džeš wobčęžnosťow hu.
Tam přšed twój trón,
O Jesušo, našę Sbóžniko,
Sič štati džeja sa nimi.

N. w. K.

„Mašče měšćanske prawo je w njebjesach!“

(Ziřit. 3, 17—21.)

Słób (L. „Zionle hłobny“, 1. džeł. čjo. 474): Jeruzalem, ty měto wyšate —

Jeruzalem je sbožnych bydenje,
Křž Wóh je natwaril;
Joh' čęhla wón a stworileč šam je,*
Eso w nim je přšekrašnik;
Tam krašnosť Wóža hwečji
We węcnyh blyščęcnju,
Tam wuśwolene džečji
Eso w hwekle šrabuju! —

Nuts ničjo nještapi nješwate
Do města Wóžeho;
Wšęat wšęęęomóžny Wóh šam hwojaty je;
Křž kłóžjo jašni ho
Tam hwojatočę Wóža jeho
A hwoža jęhno je,**
Wšęhčęž, wuřhadžęžj i njeho,
Ne kłóžjo njebjesle!

Dyčę hwojęči Wóži w njebju dyřębny,
Duž hwojęči hwožny tu!
Dom dowędže naš junu i zušęby
Našę Wóčęž w šęryštušę;
Dže Jesuš našęha hłowa,
Mę stawy jeho hmu,
Nam herbam Wóžim kłowa
Džeł tam ho lubojny. —

Ač, njemudri hu wšęhčęž wopradowže,
Křž hřečji lubuja!
Křęhčę šęryštušęowy šępny hłupočę je,
Ela junu jich je mša;
Wřęch ša Woha hu męli
We hřečędnym węšęle,
Eso wotčęwęwęcž tu dęžli
Esu w čęšęnym žiwjenju.

Kłóž junu budu šatamanštwu jich
A čęšęž jich t hanibę;
Esu i byđow wuřamlnjeni njebjeskič
Tam wšoňj na węcņęje; —

Pač hwojęči Wóži wóđu
Do herbštwu krašneho,
Dyž i čęha junu wuřbu
Do raja Wóžeho.

Jeruzalem jich węcny budže dom,
Sič Wóža krašnosť džeł;
Esu hwojęči stowrašęeni i Jesušom,
Wón je Immanuel,
Křž přšęmęni jich čęto
Do čęhla hwojeho,
Eso i nim by krašnosť mělo
Tam kłóžja węcņęho.

Na knješa šęom šęryšta čęalajny
Dže tudy šęęępliwje,
K Jeruzalemej hłowu šęęhajny,
Džeł dom naš powędže
Našę Sbóžnik Jesuš krašnje
Tu i horja čęęęhno
Tam, hwočę ho blyščęči jašnje
Nam węcņę štwaleštwu! —

U.

Kročel je lędy mjese mnu a mjes hmyercju.

1. kniži Samuela 20, 3.

Lubowany čęitarjo, wočęstaj hmyercž kłódu hodšinu; přšętož
moua njepšęęęstajnje na tebe žala. Štawoš-li rano, dha wopomň,
jo móže tótle dęęi pokleđni twojeho žiwjenja byčę; džečę-li
wječor t męru, pomnyš na to, jo buže hnanu bližšęha nóz twuja
pokleđnja na femi. Ščtožlul čimjich abo špocznasčę, rošpomň
najřędy a pruhaj ho, hačę by to čęnił, dyřęal-li w tej hodšinję
wumřęčę a přšęd Wóži hřub štupec. Wřęnišę hnanu, jo čęi hmyercž
blišta njeje, dęžj na nju njemęhliščę? Šęmjerčę je čęi přšęgo ša
wjatomaj, hačę ty na nju špominajš abo nj.

Žiwjenje njeje čęi jačjo hwožštwu date, ale du čęi jačjo požęęene
šubto dowęřęene; ty šy do njeho jeno pod tym wumęnjęnjom ša-
štupec, jo mašę je jačjo wopušęęęčę; nahi šy přšęhčęł, nahi šačjo
wotřal počęęnjelš. Mašę žiwjenje je pučęwarištwu; hmy-li dohgo
dočę pučęwari, dyřębny ho šłóčęnję wóčęžęž; mę njęšęny knješa,
ale jeno hęđlerjo na tutej femi.

E šłóđej hodšinn wopomň, hđe čęe štwoje kročęle wjeđu.
To je šmylnosčę, wřęščę-li, jo i pokleđnim wobyčęom halle wu-
mřęnję; ně, mę lóžby dęęi, kłódu wotomil mřęnję. Na jedny
raš mę hmyercži do rukow njepadamy, ale ho jej w šłóđej nję-
šęnję bližny. Mašę žiwjenje je pučę; i kłóđym dnjom mę džeł
teho šameho wotpóžęjany, a wotřęnjęny kłóž, hmyercž, ho nam
přšęgo bóle bliš.

Ničtš njemóže hmyercži i wješęlym wobličęom napřšęčęštwu
hłabacę, hřiba jo je ho na nju hžom dohgo přšęhčęł. Wšęęđnję
wotemřęwaj šęmu me hwojinn žiwjenju, dha budžeš w hmyercži
móz Wóžu žowy byčę. Wřędy hačę wumřęjęčęš, dyřęi hřečę w tebi
wotemřęty byčę. Štary čłowęš njęč w tebi wumřę, mjese tym
jo šy žowy, dha budu teš šęryštuš přšęi twojęi hmyercži w tebi
žowy.

Ničtš pač t węcņęmu žiwjenju njebóđže, jeli jo wón tudy,
njeje šapočęł w šęryštuš žowy byčę. Čęžčęš bóřčęš hmyercžę
węcęęnjęčę, dha wobarnuj me węře šęryštušęone šłowo. Wřęta
naš i Wohom šęęnočęi a wježe. Čęi, křž hu w šęryštušę, tehobla
njewumru; přšętož šęryštuš je jich žiwjenje. Ščtož přšęę węru
na Wóšy wřęša, je i nim jedny buch. Wřęřęžjo tehobla do węc-
nosčę njewumřę; bóřčę je Wóh jeho žiwjenje. Šwojš mjese

Krzyżuśom a wierzajymi je tak słuboki, so ło wón teź pchese
 Ćmiercź rozwijać njemóże; w naicźmnińch Ćmiercnej noży Ćwierczi
 ło jim Ćwierćo bñjijeje Ćnady; na strachapokłumy pućzu Ćmierczeje
 wobarnuje Křyżuśu Ćwierczi Ćwiercnych pchese Ńchit jandželow.
 Ćraełski lud dźejeje pchese Ćzewjone Morcio do Ćlubjenego kraja,
 Ćrao a jeho wojsko ło w nim tepi. Tak je pobożnych Ćmiercź
 jich spocetż Ćwienja a Ćstupu do paradajsa; bjesdóžnych Ćmiercź
 pak njeje kónz jich Ńkóćow, ale Ńjednocenje Ćandženych Ńkóćow
 p pchichodnymi; woni du wot prěnjeje Ćmierczeje do druheje. Teho-
 dla, o duřka, Ńpominaj na kónz a ćžiń Ćbojoczu a se ćzenjom, so
 je Křyżuś w tebi Ćwiy, tak so by ćze ćzajna Ćmiercź do wěcznego
 Ćwienja pchewoźła.

F.

Praj jeno słowo!

Mat. 8, 8.

Praj słowo, Ćeju, słowćzo jenićze,
 Dža Ćanbu stytł a bñl a wřchite Ćorja,
 Ńkaj njembrych wětrow strachne Ńchumenje
 Wřcho mjelknje, tak ło lehnu žolny morja,
 A Ćwierće legiony jandželste
 Wřchob tobu poukñnje ło dopokorja.

Praj słowo ty!

Praj słowo! So do wřchitich Ńemřich Ńtron
 Se słowom Ńboža wětrowpřihli ćzajnu:

Wřchese morjo Ćhobzi ewangelion

A Ć njebju modlitwy a Ćymny Ćanhu;

Ńich palmski Ćkřelich Ćoni ćertow won.

Krew, jeda, hřeća Ćmiercne teki prahnu.

Praj słowo ty!

Praj słowo, so ło jašo Ńjednoczi,
 Ćchwoź dźelene, a Ćwierć Ćwojski Ćwjeje,
 So Ńloty měr ło Ć nowa wobradzi,
 Džese Ćkřódna Ćwada Ńtorha Ńlotny Ćhjeje.
 Džesej nóz ło bliži, džeń ło natyli,
 Tam pchli nař wořtań, wěczne Ćkónćzo, Ćnjeje!

Praj słowo ty.

Praj słowo! Ćswat mje, Ćhdy wot tebie du,
 Na Ćwierća rumnych Ćhachd druchdy Ćludzu;
 Se słowom miera troćhuj wutrobu,
 Dždy Ćwierciz Ćnyłkow dia ło jara Ćudzu;
 Wjeje pořylń, Ćhdy pob twojeje prawizu
 Wřchese Ćwioje myřke, ćzucza, mozy Ćludžu.

Praj słowo ty!

Praj słowo! Ćolf a strach a ćzma a dym
 Wñi wřchi wutrobu na Ńemřej draly. —
 Wřchob hadom, Ćkabinu a wřchitkim Ćym
 Ćhdył wadžo wobarnowacź mojej nohy,
 So dońdže Ńkónćenje Ć Ćydam njejełim
 Wñi křóžćizća pchli pchewćeliniwym bryoj.

Praj słowo ty!

Praj słowo, Ćhdy po ćzajnu Ćwienja
 Će Ńořka ćzajnej Ćnady Ćwila zyla;
 Ćso Ćmil, so njebju wěczna ćwila Ńa
 Wñi wutrobu a duřku rořtorhnyła!
 Ććeł jandželow, so by wobřupila
 Pchli mojim kónzu mje jich Ćwierća Ćyla.

Praj słowo ty.

Praj słowo! „Wđ, ty Ćohnowanu“, praj,
 Dždy Ćunu pchindželch Ć pořlenjenu Ćudu;
 „Wđ Ćohnowanu, Ćerbu Ćwoji raj
 A pchistup Ć prawizy tu Ć mojom Ćudu!“
 Ćje njepuřćiz, o Ćeju, pchewomhoj,
 So wěcznje twojeje Ćnady džejo Ćudu!

Praj słowo ty!

Jan Walf.

Spěwaj a dźelaj.

Prowjedacizko ja mětodych a starych.

(Potracowanje.)

Ćajsi bñ to Ćrudny ćzaj Ća Ćludu wudowu wot Ćandženjeje
 Ćymy Ćem Ćacź dotal, tak wobćejeje wědu jej dny, a tak doře
 nozy! Ćhćke njhdy njebñ jej jena Ćludoba tak Ćorta byla, jalo
 tutón Ćrotki ćzaj; pchewo bñke Ćebi wona wřchitku potriebnoć
 Ćařizila a nitomu Ć nićim wobćejezna njebyła, teź Ćwoju Ćubjenu
 Ćořpobu Ćebi darmo njezabala, ale ju wobabže Ćapacizka; ale nēk
 jej to wjazy mōžno njebñ a teź njz, ło Ćamu Ćewicze. To jej
 jara Ńlć ćzajneje, Ćmilnych darow Ćladacź a Ćwojeho Ćyna po
 Ćrořenju Ćacź. Wona teho dla Ćhsto Ćyřchowanace, so by Wđ
 Ćhdy, jeli by jeho wola byla, jej jenne ćzetjenje pchitřotćiz a
 ju Ć teho Ćubjenjima Ć Ćebi wacź. A kaź ło Ći Ćořke, dža
 Ćhdyje Wđ ob jeje Ćrořenje ćzinić, pchetož wona džeń wote dnja
 pchewo bóle Ćladnjeje.

Ćedny džeń pchob wječorom Ćawola wona Ćwojeho Ćyna
 Ć Ćebi, Ćotřiz Ćerjenu pola bñba Ćebjeje, a džeje Ć njemu:
 „Wđ Ćynu, pđ wřchak bliže te mni, ja mam ćji nēkto prajić.“

„Ač moja maczi, wy tola wumrjeć njebudžeć!“

„Wudu, mđ Ćynu, budu, ale ty njepacź!“

„Ač, moja Ćuba macze!“

„Wudž Ćnterom, mđ Ćynu, tebi ło derje pōndže, Ćhdy tu ja
 wjazy njebudu. Wřchuchoj, mđ Ćynu, Ćhdy wumru a budža mje
 pořrebacź, dža njewořtań potom dleje tudy, ale dži dale, dži dale
 Ć wječoru, Ćhde ło Ćkōnož kōžny wječor thoma.“

„Moja maczi, ja bñch raby tudy wořtań, ja bñch tam Ćhobzi,
 Ćhdež budža moju maczeřku Ćajrebacź.“

„Wđ Ćynu, tam ja njewořtań, Ćhdež budža mje pořhowanacź,
 ale ja pōndu do njebjeř Ć Ćubemu Wohu. Moje ćjeło drje tudy
 wořtańje a budže wotpewowacź wot wřchjeje Ćubowocze, pōzy a
 Ćrudoby, ale moja duřka pōndže do njebjeř Ć Ćbōžnićej; kaź teho
 Ćubjenego Ćazara duřku, tak budža teź moju duřku jandželio pche-
 wudžeć do njebjeřkeho raja. — Dždy budu pořhowana, potom
 pchidž Ć mojemu rowu, poflāń Ć a wuřpewaj nad nim nutřny
 wōćzenař, ale potom njewořtań dleje tudy, ale dži. — Njewořtań
 tudy dale Ćudom Ć wobćejeznoci, Ćlaj, woni maja nēk so mnu
 wřku nuřu, teho dia dži ty potom dale a wřubaj, Ćhde budža ćje
 dobroćizni Ćudžo trjebacź mđ, ćžiń jim dobrotu a budž pořhuchny,
 Wđ ćje njewořpachćiz. — Wđ Ćynu“, pōca Ćacź po maeř
 Ćhwiłi jašo rēćeć, „ale njebñ je Ćerbřkeho kraja ani je
 Ćerbřkeho Ćuda, wón ma Ćhčba doć. Dyrbjak-li pchiciz,
 Ćhdež Ćinat rēca, dža ło jašo wroć a wořtań pchli Ćerbřkim
 Ćudu, wón je pobożny a džeřawy. Wřhji pchewo na Woha, dža
 budže wón pchli tebi; njecziń ničo řeho, dža budže tebi Wđ
 pchachć. Ćchhich, mđ Ćynu?“

„Ćaj maczi, ale njebudže dža wam jašo Ćepje?“

„Nē, mđ Ćynu, ja Ćebi teź njezadam, dleje tudy wořtań, ja
 raby wumru, wřchak wñem, so budžeř mje pořhuchacź, ty Ći mje
 pchewo pořhuchaj. — Ća drje ćje jara Ćhucheho tudy wořtań, ale
 ty řy bořaty doć, Ćhdy řo Woha bořitć a prawje ćzinić. —
 A nēk, mđ Ćynu, dži Ćnjeje Ćuchownemu, pwoř jeho, so by
 te mni pchichćol, praj jemu, so ćhzu rada pchob Ćmiercju Ć nim.

poročec. Dži, moj hnto, dži a njeplac. Wóh tón knjes je tebi ja twoje hnto a lubofc, te miwi wele wožo napromodžiti."

A Sanf džeče činje, kaž bė jemu macz prajita, a pchidnje f knjesom duchownym, f kotrymž macz potom došlo rěčejše, ale San njebe pólta, teho bė macz dale pólta; wona nječojše, fo by wona hntož, shtoz woz f knjesom duchownym rěči.

Nalėtni cžaj bė hwojimi rjanofcemi bė fo pomnju, lėtni cžaj bė hwojje tubu bė tež hjo sčofot a nalyumje bė hwojimi rjanymu darani nastak. Sndzo dželata sašo na polach, ale f druhimi ja- cžucjemi a f druhje welečofc; woni hjerichu mibu hwojeho pıl- neho dželta, fhorowaz Wože dar, kotrež bė jim Woža lubofc wobradžita, do hwojich dróžnjow. Wóh tón knjes bė hjes po- hlabanja na parčhomu hwojemu hčluzu hwděciz dawak na pola dobruch a shtoz, wón bė dječic a rožu hčak na wuhyw prawohy a njeprawyoh, a bė žehnowal dječobžneho runje jaka praweho, so by jemu hwoju lubofc a sčjčjedrimofc shtwit, tak fo by ho tón- hawo dohladal a byl pčjše Wožu dobrocžjnowc f potuče wobjenje. O hby by ho hjesobžny pčji domfhorowanju Wožij darow dopomnil, tak wele njerjaba je wón na hwoje polo pčji wuhywje hčobu wu- mjetal pčjes njechorne hčowa, hidenje a hnto, a hby by tutón wuhyw hčobu jeshčadal a rofik, kaž hubjene žne by won męž dyrbjal w cžaju domfhorowanja! Ale tak je Wóh hama lubofc; wón nječakabaja f nami po najčijh hčechaz a nječaplacza nam po najčijh hčechaz, ale žohumje a cžini dobrotu, so bychmy ho f njemu wobrocžili a ho wostajili kšho puca, tak došlo hačz jeho hnadu mamu.

Cžajš ho wotmėnjeja, hčobžny ho minu, dny a męhazy so- hčabjeja, cžajš hčowata kaž by prjecz lečzil, a tak hčechnje je nam cželnt, a my šandžemy a nim hčobu, pchidiljowcho ho f lőnzje a hčejim njeandžijaj pčji hwojim rowje, wčjeho šandženje je nam jato hčon. Ale hčabemu nječowata cžaj ruče dofej, hčowemu a kiz we starofcžach teži, nječakabaja won ipchjnje dofej, cži cžalaja po- žadilnje na shtabjenje hčluzja a ho wehčela, fo ho jich wumozenje pchidiljuje; woni wopuščaja radu tutón hčwit, kiz bė jim tak hčrki, pčhčotó woni niczo na nim nimaja, shtoz by jich f njemu wešata a cžahnyto, a moja-li sčto lube na nim, to by porucžili f wėrja- zje wutrobu lubemu Wožu. Tak najča hčora wudowa Marja; wona ležejše a cžalajše na wumozenje hačz do nalyum, dny bėchu jej jawa došje byle, ale hčijče dlejšje nozy; wona bė ho na- cžalata a najbychowata, hačz ju Wóh je wčheje nuhy a je wčheho hčubjenfwa wumto, a wona hčowj bėh tuby na semi doštonja a šandž- e f tamnje nječeljej potnojci a welečofci, kaž bė hčbi žadata.

Suriž hčofak w Spalach bė prawje dušnyj cžlowječ; hčowaty na cžajnych ludbach runje njebe, pčhčotó wón męješče hčėnju žjnowc, nęhčje f sčjczjimi kőzami pola a kufi, a hčole wjazy hačz pol tak wjele, a hčijče nęšto lektow pčji rėzy. Wón wobnóžeta tušamu f dwėmaj wotomaj, męješče na nej sčelje trawow a nęšto drobneho shtu. Twarjenja bėchu wčje žpke, a sčelji njebčuju nihčje wostorhanje. To bė tajta žjnowc, na kotrež mže cžlowječ je žonu a dječjimi jwa berje žjwy byčz, hčbž hčbi dželata a f hwoje pčnje hromadu dželca, a Suriž bė tež jawa berje na nej žjwy. Wón bė ho do njeje woženik. Šeho pchidjohny nan, stary hčodan, męješče dwė dčowaj, Marju bė do wpy wudak a Sanje damach dab, a ta bė hčbi Suriž hčofata wšola. Wepčheho hčopporacja a pchidjohno hčyna njebe stary hčodan hčbi wubracz mohł, jeho dčowla pak niz dušnyšeho mandželšeho. Pjenjes Suriž žonyh njemęješče, hčjba pječ a hčubomžehacz tole, kotrež bė hčbi jawa wotrocz wuštowowal; ale won męješče, shtoz bė wjazy hačz wjele pjenjes winoje: dobrý rojom, strowe šawy a hčotowojč f dželu, bė fluktwy, cžjtače radjoh w kufach, hačz jo

by wječor wototo šajp. To wčjoh ho staremu hčodanej lubječe, a wón męješče: tajšč wotroczlow nęk wjele wjazy njenamafajš, šajšč Suriž je. Wotrocžny maja nęk wjazy mšy džiš hčy na mę, a tota hčbi ledom hčy jedyn nęšto napromodžiti; hčbž je lėto pola nič wofoto, dža je jich mba najšole tež wšcha; ale Suriž, kiz žanu wšchjchu midu njemęješče, džiš wuhy, je hčbi ja wšohom lėt pječz a hčubom dječaz tole wuštowowal, to je dobre hčop- bodafstwo a potakuje na wješety pchidjoh: ja hčbi myšlu, tón nje- budže twoju žjnowcž šapucžec a hčob na nej žjwicz. Tak myšlešče stary hčodan wo Suriž, a won ho njebe w nim myšł, Suriž bė hčijče dušnyšči, džiš hčbi stary hčodan wo nim myšlešče.

Niz došli cžaj po twoaju je mjes młobny a starym bčrhy hčwaba a pchčelowa, jednota a mę hčnti, a Woži luby hčle macza ho hnto f hčrčimi hčylami. Płacz hčobzi f nimi do toža a kacze stawa f nimi f toža. Sdžez tak je, tam je wudne žjwjenje. — Wola Suriž hčofata tak njebe. Tón wostajil nanej hčopobodafstwo a njeberješče je jemu f rukow, hačz bė runje jeha, ale wón cžinjelše, kaž nan hčopobodafstwo wufaje, a bė jemu pobdany, pčhčotó wón wšdžejše, so nan f sčhčobze njeje, ale f wuzikje pomla. Nan pač, Surižowej cžjchčojše hčwedomny, wopuščaja ho jeho hnto: „Suriž, kaž hčbi ty myšłič, hčy dža bychmyj tole šapocžalot?“ A Suriž wotmłowli: „Nana, ja hčbi myšlu, šterje a lępe; pčhčotó pčjch- nofej nječhčobzi, a dželawej ruzy nječhčidžetej f hantje.“

„Prawje maša, moj hčyno, teho dla cžemaj hčjžom lęta, hčbž imęemjow wčhčte, tu wudwjenu dželu na wuzj žanowčja a wuporje- dječ. Ta brčoh cžemaj rotota nahabčez, hčwal namaj woba pčhečo šohu f luby čini; to hčjžom je nękto hčejzi raš, hačz ja pomnju, so je ho woba runje tam na tym męčje wudobhčta a dželow do kufi nadřeta.“

„Derje dječ, nana, ale ja njewēm hčbi budje namaj to wjele pomhčaz; a kęf: na kufi hčabčez, to ho mi nješba došre, trawa pod kęflami jeje dobra njenanofc.“

(Pchidjohenje dale.)

Wšhelake f bliška a f daloka.

— Sdžž su šajšy knjeza duchowni lubofcjuje nam wuštado- wanje nječelšeho kęfla ja tole lėto napřlali, cžebžja nam w nowym lubi hčjha duchowni najčjeje prulleje Wužjzjz tole wuštadowanje ja najča „Wombaj Wóh“ poficije. Najše je to wušečenje ja najčijš lubych cžitarow, hčbž woni hčobu nječelnu f rufi a f wu- trohy hwojich lubych dušowopaftrjow tajše dušowone natwarjenje doštan, kotrež mža domčaz f tymi hčewjimi cžjtačz a hčbi wos- pominačz.

— Rėto ho te kőnzje blizj. Rđbž hčbi nowu protřku wos- štara. Hčijčeje jurnecz waš na to dopomnjamy, fo do hčerškeho doma hčeršta protřka, najč „Wšhelajenat“ hčluchaj. Duž njedajeje ho wot nęmščij protřkarjow myščz — do hčerškeho doma hčwjeje hčbi hčerščij protřka. Wšona je doščlaz pola kufjeja Sšmoleja w Wuhbyhčjnje a tež we wčhčičkch pčjedawatnjaj „Šserčičkch Nowin“ na wšach.

— Wšliljki pučnik ho w blizjčim tydženju dočjščjči. Tak imęječe jón w prawym cžaju w rukomaj. A wón budže tež hčotowy ja najčijš lubych Drazžjansčij Šserbow f hčerščemu kęmšjenju 2. abwenta.

— Najči wozajy ho hčjžom došli cžaj w Wřizy wopruja, to bychj šhčžlarow podkčelji. Šo žaneho trajajeho wuščpča męł nješja, na tym je wina byt wuščł Wšitob, kiz bčhje pčjehy ho nęmščemu lubej podak, kiz pak je pchidjaju hčwėtnojče štamawčijš nękto lęhne šhčžlarow nanjedowal. Wón cžajče sašo wot- dželjenje najčijš wozawow wuwruciz, pčji tym trjedji jeha kufka a na tu ranu wón ja 2 dnjej wumrje.

Sy-li spówał,
Pilno dźśal,
Strowja ós
Swójbnj statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napój mócnj
Luboś ma;
Bóh pak swérnj
Préz spaf mérnj
Cérswóś da.

Njech ty spówał,
Swórno dźśal
Wśódno dnj;
Dźśal pak swjaty,
Duśi daty,
Wospóń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnoś je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokfow óe!

Šerbŝke njedželske žopjena.

Wudawa jo kóždu žobotu w Šsmolerzej knihćišćejeń w Wudysćinje a je tam ŝa ŝhwórtlétu pšchedplatu 40 np. doŝtać.

1. njedžela adventa.

Stawaj a roŝkwićuj žo, pšchetaj twoje žwětło
pšhidnje a kraŝnoś teho Knjeja ŝhadža nad tobu.

Zeŝajaš 60, 1.

Stawaj! Tak naš kóžde lube ranje woła. Khory
abo leni ležo woŝtawa, hdyž džen žiwita a hłóncžto ŝhadža;
strowja a spróznimj pak ŝawa, jo by dźekal tak doŝho haćj
je džen, doniž nój njeŝpšhidnje, hdyž nićto dźekacž niemóže.

Stawaj! Tak we raŝŝichim kraju žiawny profeta
žiwjemu ludaj pšchwóła, kiž mjes poŝanami w Bablylon-
ŝtim jaŝtwe žedželje. A hiej, Ťraelski lud ŝažo poŝtawu,
a tón Knjes žo jemu se žiwjim žwětłom a se žiwjzej
kraŝnośjo ŝažo pšchwobročej.

Stawaj! Tón hłób plaćji wŝchitkim w křódbu a
w óznje žedžajm, mjenujuz wŝchitkim poŝanam. Wón
prjedy žiwjuz plaćjinu a wožnoś njeŝhubi, doniž žwětło
a kraŝnoś teho Knjeja ŝnata a pšchípšnata njebudže po
žyčim žiwjeze.

Stawaj! Tak wošebje naš ŝhelćžijanow w advent-
ŝtim ójažu Wože žlowo napomina. — Džekži nić rad
ŝaže ŝtawaju, dolež žo jim žpanje ŝhubuje pšhed njeŝčepnjoje
wočafawozanym hodoownym žwětłom. Spóžć Bóh luby
Knjes tež nam wotročejnym jaŝtu džekážu myšl, jaŝte
žabanje po ŝwětło a kraŝnośje teho Knjeja!

Wščo naŝe wŝčedne ŝtawanje se žpanja a drémanja
pak njeby ani hóbnośje ani wužita ŝa naš méto, hdy
byčimj jenož na to žwětło poŝajani byti, kotrež kebi

žami ŝapalamy, abo kotrež nam Wože hłóncžto dawá.
Wono je ŝachodne a nam wjazy njeŝwéćje, hdyž žmy ŝlabi
na woćzi abo hdyž je žo naŝe woćžto t žmjerťnemu
žpanju jańželiko. — Že pak jene žwětło, kotrež ženje
njeħańje, ale žiwéćzi w nozy a wo dnjo, w žiwjenju a
a w žmjerćzi. To je naŝ Knjes a Šbóžni, kotrež
pšchidow nić ŝažo žiwjećimj. Wón žiwjójch wuóžobnitow,
kiž njeŝpja ani njebrémanja w hřečach, ale ŝtawaju we
žwětłe žiwjateho žiwjenja, pšched óžimny doł pšchewođža,
jim wupuć s óčžnośčow poŝajuje a žo jim jaŝto žwětło
žiwita žiwjuzje. Wo nim profeta se žlowami wéŝčej:
Tvoje žwětło pšhidnje!

A jaŝniŝčeho žwětla a wjeŝčejje kraŝnośje byŝi
pola teho Knjeja njeje nićde namatać. Wuczeni žu drje
se žwětłom roŝoma wjele wŝchelatich poŝajniŝtowo wuŝaŝniłi
a pytaju wuŝleđžicž myšl a wotrytnjenju kóž wŝčeho
ŝiworjenja. Ale potajniŝtowa óžlowiŝte duŝe, žojne ŝtaženje
a jejanu ŝbóžnoś njeje žabny druhi haćj Woži žyn je
žiwjim žwětłom nam wuŝajnił. A kraŝnoś žiwita je
drje neŝtróžžili óžlowjeł w ŝpewach a režžach křwalit, ale
njejeŝku kraŝnoś je jenicžny naŝž Šbóžnił w pšchirunanjač
a přédowanjač nam žyle jaŝnje žewił. To je ta kraŝnoś,
wo kotrež profeta se žlowami wéŝčej: Kraŝnoś teho
Knjeja ŝhadža nad tobu.

Wjes ŝhelćžijanami je jač bohužel hieččez wjele,
kottž tuz žwětło a tutu kraŝnoś njeŝnaja. Š wóžžajmaj
wočzomaj woni njewidža a se hlyčžajmaj wuŝchomaj woni
njeħyŝča; pšchetóž woni jo nječroŝymja. Duž dyrbi

adventski predat pšhežo hiščeje napominacj: rošhwetluj ho!
 Róžde zyrkewne léto, kotrej nam Wóh luby Krjes wobradža,
 i nowa Wože hwěto krašnosće do naščeje wutrobny wulnowa.
 Njeh tež nam podarmo njesafkinczi japosčtoške napominanje
 w epistoli I. adventa, „so bučymy se spanja stawali; nóz
 je ho minyła, bžet pač je ho pšhibliził: dha wotpožozmy
 teho dla stutki cšemnošće a woblecymy ho brónje hwěta.“
 — Róžda luba njebžela naš i Woža pšheproščuje: pšj a
 rošhwetluj ho pšhes Wože słowo, kotrej je naščeje wutrobny
 trošht a hwěza w naščim pučzu. — Róžda spowjedna
 wuczba i Wožim blidom je nam nawabjenje, so bučymy
 hwoju wutrobny pšhes hwěto Šawjateho Duchu rošhwetlecž
 dawali a pšhes Wožu hnady we hwětle šhodžili. — Róždy
 bžet zyrkewne léta naš našč „biblijski pučznik“ i Wožim
 słowom postrowja a nam i tym wšhednje pruhi Wožeho
 hwěta na puč žiwjenja dawa. — Jesli ho čzi pač raš
 hwěto do čjsta sahašto, tak so Wožeho woblicža wjazy
 njewidžišč, dha wotewr Wóhu w modlitwje hwoju wutrobny
 a šbyčuj po pšhibladiž Šchadžowaneho: Wóh Wožo, mój
 Wožo, cšehodla hy mje wopuščejč; a njewuštawaj š modljenjom,
 domž ho čzi njebžeba wotewri njesku a ščónčto Wožeje
 hnady cze sažo rošhwetliło njeje.

D Jesu! moje hwěto ty,
 Ríž ty ham i twojej dušču
 Tak jara lubowat mje hy,
 So ja to wurjež njem'žu,
 Njeh moja dušča, Jesu, cze
 Š lubošnym požabanjom,
 Š woščewjenjom,
 Něk sažo lubuje
 Š wutrobny lubowanjom.

N. w K.

Adventske hostianna.

(Mat. 21, 5a a 9b)

Šlěš (54): Něk dobru nóz ja dawam —.

Džej šboža šhabžja jašnu,
 Advent nam nastawa;
 Š nam bliži Krjes ho krašny
 We ščtalče wotročža; —
 Wón pšhiblize i njebžet i sem,
 Ríž hyj je Woži ham,
 Nž šudnik i janželemi,
 Nē. — Šbóžnik pšhiblize č nam!

Szo wješet zyrkej Woža,
 Ty bžowla Zionsta;
 Twój Jesuš, žórtlo šboža,
 Šral twój ho pšhibliza! —
 Něk witaš šbóžna jeho,
 Ty hyla šbóžowna,
 Bžet trošht a pošoj i njeho,
 — Wubž jeho njewješt!

Šcežl na puč jemu palmy,
 Šom' pšhč ho došojnje;
 Njeh radočžiwje pšalmy
 Šoh' šynala lubošnje;
 Šlincž hostianna žiwje,
 Ríž jeho postrowja,
 Šo šohnowanje mite
 Wj i Woža doštala! —

Š Jeruzalemej cšehnje,
 Ríž dušče pšhežel je,
 Tam Jesuš w Wožim mjenje
 Š šbožo pšahnjeje. —
 Něk tebi, dušča, ležče
 Š nim nowe nalcžje,
 Njeh šlónžo hnady bžje
 Čže mite, — šrabuj ho!

Twój Jesuš, šral a słowa,
 Wón ščšhta žiwjenja,
 Šso č tebi bliži i nowa,
 Ríž krašnosč Wožu ma;
 Wón čže cze wobohacžič,
 Ríž šhubodna doječ hy,
 Doth ja tebe twój pšacžič,
 Čže pšičič pšacželny.

Ač, witaš, dušča, jeho,
 Šso pšheč nim pošojnje!
 Krjes wóšta njebžeteho
 Čže wušwolt je šej;
 Šaž nawožnja bliži
 Šso luby č njewječči,
 Š Šbóžnik twój ho niži,
 Šso č tebi štwarščit. —

Šlej, i pšchichodom wón hnadnym
 Šso bliži č Zionej!
 Duž i hostianna šradnym
 Džej jeho witaš šej!
 Njeh wutroba šom' ležče,
 Njeh jeho lubuje;
 Šdyž jeho luboščž hřeje
 Čže, — mašč i šim žiwjenje! —

U.

Jan Gelanski, wučeny šerbški bur.

We wšchelašch němšich knižach žiwina ho na wučenyč
 burščich mužow, ríž su w přebawoščich čžahach w naščej Šakstej
 žiwí byli a šedžblwočej wučenewo hwěta pšhes to na ho ščahnyli,
 so hu bjes ščule pšhes njewuštawozu přegu a pilnočej ho i pomozu
 šnihow na wuščšči šhodžek wedomoščow pošbžnyli. Š tutym
 wučenyčm burškim mužam šiči ho tež Jan Gelanski, w šwojim
 čžahu šurwječšawošči šakšti nadrašny mještr (wobšedžbowat drohi)
 w Šobžiju, ríž mejeje šeržej šandžehow leštorča dalato a ščěroto
 jako šnajet mnohich režow šlawne mjeno. Šdyž pač ho tutón
 muž w němšich knižach i němšim wučenyčm buram pšhiblizeje,
 dha ho to i wulkej njeprawdow stawa, pšchetž Jan Gelanski bē
 čššty Šerb a je Šerb wostal hač do šwojeje šmjerčeje. Wón
 narodži ho wot šudnjeje šerbštej šarčšej 3. nowembra 1699
 w Šnashčahach, šbžej bē jeho nar. Matej Gelanski w němšich wos-
 štejnščah žimy. W ščuli šwojeje narodnje wšy naučny wón
 ščěroto doječ němžy čitacž a pšacž. Dolež bē pilny pšhi wulnjeje
 ny da jemu šamnišči wučer po ščanskfej režžimy Donata
 wšchelate ščanskfe słowa, šaž tež deklinaczije a šonjugaczije tuteje
 režče naučnyč. Š tym hu pola njeho přeni podobž č lubošči
 ja zuse režče pošojeny. Ša to počja wón tež ščenje w ščuli
 šobu wučnyč. Dolež pač šurbščšaj jeho šarčšej nětko šbždy
 špžek po ššebornym šwšču ščulšich pšjenes pšacžič, dha čžyšče
 ho šimaj po režče šbacž, so to bliže njepšóžje, a woščstaj šehodla

hwojeho Zanka hřubovy bla fe Ńhule, jako bę tuřamu jenů 4 lęta doľho woytował a hębi w tutym cęařu tat wjele wędowojćezy nahromadzil, Ńo nęmři katechizmů, cęitanje a piřhanje kař teř kaćjanřte deklinazije a konjugazije řkro doľřę řnajęřche a hromadu kaćjanřřich řłowow rořnymjeľe. Nęto w trjebajętaj jeho nan a macę ř wřchelatemu dęřu a wořębeje ř pařenju krowow, piřchi cęimř wón hwoje hębi w řđuli nahromazęene wędowojćeze po mōřnořęři piřhiřporjęř pętařche, tat Ńo ženje bjes knihow piřchi hwojicę krowacę njędę.

W lęće 1713 piřhřndže wón piřches nękaři řbořowny piřcipad do Wřnacariž (Bernabđ) a řkęřęřche tam lęto doľho pola tamniřcheho lętarja dr. Alberti-a. Tu namata wón řkladnořę, řo w nęmřim prawowpiřku a we kaćjanřtej ręři wudobojęęę a łupi hębi jędęn řary nęmřo-kaćjanřři řłownik, kař teř kaćjanřřu bibliju (wulgatu), w lęće 1609 w Mainzju cęiřęęęęanu. Doleř pař jemu w kniħach piřchi cęitanju huřto hębrejřřte a gričhiřřte řłowa prjđđt- piřhřndžęchu a doľęř teř piřchi prędowanjacę duchowni huřto doľęř wo tat mjenowanym „grundteřřęęę“ ręčacęhu, dęa řęřini jeho to węřpřineho, teř tutęj ręři nawiřnuęęę, w łotřymařę je biblija po prawym piřhanu.

Zato bę 24 lęř řary, poloři řo wón teho bla na wřnjenje hębrejřřteje a gričhiřřteje ręčeje a řapocęa to ř tym, řo hębi ř jęnch řarych kniřřow hębrejřři a ř druħiř řařo gričhiřři alfabeta wot- piřka. Wōřny po tym łupi hębi wón gričhiřři nowy teřřtament ř kaćjanřřim piřchelořřim Wřařma Nottredamřřeho. Tutón bjeriřęche wón pilnje řobu kęřęři a ģlabaręche do njęho, ģđyř řu to abo tamne bibliję hřndžęto wobřęřęřniřęho wřkławowanu. Teř nořęřęche wón łbřamny řainje piřchi hębi, řo mōřęřęche w nim piřchi łōřđej řkladnořęři cęitać a hębi řa tym, řđęřto w nim řteřęche, dale męřřicę. Teho bla wraži wón teř w 32. lęće hwojeje řtaroby 10 łoleř na to, hębi wudawř zřęje bibliję w pjęč řwajřřlacę wot Cleariuřřa łupicę.

W tym řamym cęařu piřhřndže jemu cęęřta biblija, w řolio cęiřęęęęanu, wřęđb wōřęři, a jařo wón ř tuteje řpřina, tat bliřto hębi cęęřta a řęřřia ręč řtejiřte, dęa řo wón teř na cęęřku ręč poloři a nawřnuju ju řa řřōři cęař.

Wiři jęnym kniřpiřęđawanju w Wudęřęřinje łupi hębi wón bōřny na to jędęn řranowŃo-nęmřim řłownik, doľęř bę jemu wo to cęřinje, ř najmjeřęřęmu te řranowřřę řłowa, řiř huřto w kniřach prjđđt piřhřndžęchu a łotřęř wón ģiřęęęe njęřnajęřche, řřořymicę. Doleř pař wón ģiřęęęe řranowřřu ręč cęitać njęmōřęřęche, dęa bę jemu ř temu duchowny S. Węřmar w Wudęřteřacę pomořny. Tutón nawuři jeho řranowřřę cęitać a dari jemu ręčřnizu, ř łotřęř mōřęřęche řo ř řranowřřęj ręču dala řnateho řęřinje. Wón řam łupi hębi wōřęřřiřę ģiřęęęe wobřęřęřniřę ręčřnizu nařpommjenęje ręčeje wot Węřřterja a řranowřřku biblijju wot Martina a nawřnuju je wřęęę pilnořęřu teř tutu ręč.

W 44. lęće jeho řwjenja dopomęa jemu superintendent M. Młoz w Wřřřowřřacę ř jęnej hębrejřřtej bibliji, řa łotřęř wón po řterminacę 4 łoterie řapocęa, a to tat, řo řōřđy tųđęř řiřbōřny řořę na bōř poloři. Wón cęřinje łoto, řo tat wřlli wudawř njęby jeho male řořpōđarřitwu do njęřpōřaba piřęřinjeřř. Doleř męřęřęche wón prjędy ģiřę hębrejřřku ręčřnizu a řłownik, dęa wón teř w tutęj ręři řkřęto dale krowęřęche, a bęču jemu piřchi tym teř řiřđi, řiř řo řraju wōřłoa cęařachy, ģđyř bęču pola njęho na řořpōđę, abo ģđyř pola njęho řwōř řabat řwjeęęęęę, pomozni. Łuři řęřinju jeho teř ř rabbinřřim a ř řidowřřo-nęmřim wōřęřęřjom piřhanu řnateho.

W 48. lęće hwojeje řtaroby řapocęa wón itařřu ręč wřnuęęę a łupi hębi teř dala biblijju w tutęj ręři, 1712 w Nürnbergu wudatu, řa 5 łoleř. Doleř ř w 6 řřitnow řpōđarřowojćeche, dęa wotpiřka hębi wón te řpōđarřowazę rjenje, jařo bę řo jemu po-

radřito, wot rektora M. Ščōřttgena w Dřařđžanacę řořpōřny eřemplar tuteje bibliję wōřęęęę doľtać.

(Piřchřdnję řřkōņęęę.)

Adventřke hřndžęko.

Ĥlej, twōj Šbōřnit řteji ř nowa
Wřęđb duriřmi wřtrobj;
Šřřęř! kař wón tam řłapa, wōla,
Wřęęęe hębi řořpōř.
Ĥy řy řřōř, wōpōm! ř
Wón ma duriřow lętařřiwu.
O duř wōtawř duriř jemu.
Dowęřnje praj takle ř njemu:

Ĥořřanna! Řowitany
Wđř mi, łuby Šbōřnit!
Wđř, mōj dom je řřowowanu,
Cęřři řęj we nim řpōřtancęto!
Duriř řym cęi wōtewřil,
Wřęęęęęř řjenje wudęřil,
Duř dęa pōř, řo by w nim byřil,
Zato řtal na trōnje byřil!

F.

Špęwanj a dęřłaj.

Řowjedańcęřo řa mřdwyč a řtarých.

(Řotracęowanę.)

„Ščřto dęa ty męřřřřř, kař byřęmoř to cęřinje?“

„Za ręčřta piřches łufi je jara njęřnana a ma wořębeje na nařęęę jary łara wjele řęřřiwřřow a łolenow, ģđęř řo woda řtaja a wjercęř a tat piřęęo dale do łufi dřeje. Šđy byřęhu nařęęę řuřpōđę řo ř namaj řjednořęřę cęřřil, řo byřęmny tu ręčřku zřle piřęęęępōřiljř a řunu wuřřil, řo njęby řo woda wřazj řtaja, abo řunu cęaru bęřata, dęa by pomňane byto. Wřęęęęř piřęęę to by woda wjele ručřiřęho wōřęřęřata, řo njęby řtaja, wjercęřata a do łufi dřila, a my byřęmy teř wjele řtaja wřazj ř łuzj doľřil, piřęęęř zřle ręčęne řřęřiwřřny piřches nařęęę łufu řo řřow junu bliřęęęe duřil nařęęę łufu. Šđy by wřř ręčřta řunje řęřta, dęa doľubđęmy na řřabu řřna wřaz, wōřubđęmy wodu ručřiřęho a řminjenju řo tamneho řęđpōřłęřneho ruřneho porjęđęřęni řřřowow.“

„Zo řo dawa řřřřęęę, mōj řřmo! Wle ģđęe wōřmjeřř pęřęřęč ř řamōřřowanju?“

„Za dalořo njeje. Wōřřęđęř nařęęęe łufi macęe ģōřřu, ģđęř teř ničę wot trawy njęnarōřęęe. Zale ģōřřa řo wōtręje a řo do đęřow řřowj; na wōtręje niřę řo đęčęřala nařęęę a řłownj ř řwřęřje a ř njęnoweje łubje namęta, a tat doľřanjenju řařo řřny řřęř łufi. Njęřęęęřala-li wōtręta ģōřřa do đęřow dořřahacę, dęa bjerjemoj ř wumjeřřřřř polow, ř řęřę řęřęřęřę řřowow, tam řo řana řęřřoda polu njęřęřni; dalořo dřeje řmęřęmoř wōřęęę, abo ģđyř bđęđę wřęęo doľowjane, dęa bđęđę duriřęne a řo jara dęřę danięř. Zę by wřęřitno dęřę řęřřo, ale ģačę bđęđę nařęęę řuřpōđę ģřęęęę? Namaj řamymaj to wjele njępōřma, ģđyř wón řwōřju řřřiwu ręčřku wōřřřowaję. Za pař řo nabřřiam, řo bđęđę ģřęęęę.“

Štary řōđan ręčęřęche nęř ř wřamj dła wōřwananja ręčřři piřęęę řiř łufi, dopowřata jim, kař buřati by řōřđy ř teho wřęřřta męř, řby by woda piřęęę łufi řunje bęřata, a řař potom njęby, ģđyř ģęęęřęa řřna wōřłoa Zana řřj, huřto na łudacę woda řtala a jim prjędy řęřęęęřa trawu wōřřřowřta. Zę řo řim łubjęřęche, a nęřłoffi ģřęřđom do teho řwōřřęhu, druřř pař ģřęęęę hębi tu węř piřęęęęřřęčę a wōřřřłabacę, piřęęęř to bę řim nęřęřto zřle nowę, męřřřlacę piřęęę, řo dřeje řo łola njęřōđęř. W na njęđęřřřim řpōřpōřđnu đęčęhu wřęřřęřny wōn, teř druřř, řiř tam łufi njęmęřacęhu,

wobhlabodachu hebi je a rěczachu to a wono. Wužit, křz j teho smjeja, wužitaj berje wjeňachu, ale džeła, křz tón a tamny j tym smjeje, so hšetro střežichu. Zato pak jim Šodan potafa, so móža na to wjadnje te hude hórki j kufow wobžeć. Hdyž je f sawožojowanju wadžen bjeru, tak přiches to wjele wotaz dobreje kufi nadobudu. Dha wjeňajty wobhlanjichu, tuł wěz, šapoczeć a dołonjeć a hebi přichy tym šromadnym džeby jednu družemu pomabaz.

Kufi su burawe najwosebnije wobžećenjstwo. Tule wětroweć šponichu špalowajy burja, přichetož žadny mjes nimi njebe, křz njepróna, tak wulki wužit jemu j tehole porobjenje našta. Š tuch ponizjenych hórkow, hdyž njebechu pryčoj ničo nješkli, špječechu něk rjany trawu; a we tych sawoženyh dołach mějachu přichy hycjenju rjaby ležo, so je lědom rozbichu. Hdy by na zylet žazy tajta trawa štejala, dha njetrejebali w šymje žanu křomu ja křt rěćaz, prajachu někafsi. To móže so dołonjeć, wotmolwi Suroj Šořak, ale my durbim šabo wšichity přiches jene być, jenemu šamemu njetreže. A woni rođachu a wotabžećichu, so džežba, dolež woda runje špječž kufow bžećeje, špuchčežabta natwarěć a wodu napinaz, wot tych špuchčežodow pak f křmza wšichitich kufow j woseju strowow hycjenju wuwrěć a tak wobu rozbžičić a fotowotoko kufow wjeć, a jej po nič dazć dele šbžeć do stareje špječjeje rěćki. Tu našta šažo ja nětorohe wjele džeła. Dolež kufi žyle rane njebechu, dha njetrežu jo hórki šobu powobžite, j džećkow pak njeby woda wotbžežata. Woni teho dla šažo rjachu a runachu, tak dołgo haćć bē wješo prawje do rjaba jestažane, a woda po žylet žazu jenal rozbžezala a dele do stareje špječjeje rěćki bžećeje.

Na Waburpu stajichu woni špuchčežabta, wjedžeču do woseju strowow wobu po hrejbi a powobžichu tak žyle kufi. Hdyž mějachu šyna domoj, činjachu teho runja. Ale to durbjeli wy trawu wobhladać, hdyž špječechu, hujta a dołku, wješe kolon šteječe muštin, hdyž šobu do njeje šatožichu, a bē stajna kř žita. A tak woni prawje šacžachu žohnowanje jednoty a wratowšjeje lubožeće; ičtož jebhu šam njeby dołonjeć moht, to dołonja jich wjele hromadžo žana lofho, a powobžiti tak šobju šwoje šamozjenje wo wjele křez. Hdyž bēchu prjedy tšl abo ičtjri wošy šyna meli, tam mějachu jich něto wšobom abo dwanaće, a tak tež bē j wotawu. Něk móžeće šobju šwojemu šfotej w šymje šyno a wotawu dawazć a njetrejebać tak wjele šfomy, a móžeće hebi hičjeće šobza hořpota jene abo dwe čzeleći wjazh přichijawazć a wotšabžić. Šštomu móžachu do hrdžow šfacy, to bē šažo dohry hnoj, a tón polam nješfobžeće. Tak wjelnjachu woni šwoje přichata, břežnje, lubje a pinzy je šwojich kufow abo j wěrowojacy prajene: jich jednota, jich wratowšja lubožeć mjes šobu jich tak žohnowafše.

Ale hičjeće wjazh wužitka našta buram j teho, so mėjachu wjazh šeleneho, džeji přjedy, njenujazy woni njetrejebaču něk tež tak wjele štanja j hole wofyč, wjaz haćć wozjoz mjenje džeji přjedy, a šfot šteječe něk domach a njebžezalječe wo tajtim žanjeje šfobdy wjazh na polach, njewužlōbni a njewužanja šo wjazh po hujichy paswulčezach, a ičtož bē to najwosebnije, wón njeno- šteječe hnoj wjazh won, ale džełezale jōn štanje domach a dawafše přiches to wjele wjazh dobyta. Škotrž bur je tak dalšo přichijepš, so móže šwoje šfot štanje domach teho mēz, tōn je dobył. Našty burjo mėjachu něto wjele wjazh šyno a tež wjele lēpšji hnoj, dolež móžachu wjazh je šfomu šfacy, a hnoj wot pol šfomy čjēti wjele bōle, haćć tōn wot šameje wōlminy, kajž přjedy mėjachu; duž něk tež wjele rjeifše žita na polach štejachu. Šaj, někafsi burja, křz mėjachu wjele šole, šfidu jeje něšto, hdyž bē dohra šemja, džełachu hebi nowinu a šujachu tam rožiti a johty. Šbite drjewe rozpřjebachu, a f tuch wješfctow a hōlowo a šfahychy šfctowow palachu wuhlo. Suroj Šořak bē najpřeni, křz žyly šažon

hole šbi a šejini hebi tam rjane pola, hdyž šobze lēto přjēć šoy rožiti nauwajša.

Hdyž šu šuřobžja jeneje myšle, tam šo hōbži wjele dobreho šapoczeć, a móže šo tež wuwjeć, a je tam šame žohnowanje; hdyž pak je šawicž a mjerňanje a šwada, tam wješo dobre šōwz bjerje, a lubofna tam nješfakšeje žana rožička. Tak hebi člōwje- štojo na jemi šami šwoje šboze abo šwoje nješfōže šmarja. Štaty Šodan přichego prajechē: Wy lubi bratřjo, jeneje myšle durbim być, hdyž něšto čymu, a durbjati tōn abo tamny něšto knadne přichy tym šfubicž abo matu šfctow pōbla mēz, dha durbti to rabu šfietel wufleho šromadneho wužitka dla. Ale to je ja najwajyž člōwjetow čjeři šfymičti, dolež wjele šo šo šamuch hōwaja a myšla, tak hycju woni najlēpšji wužit f teho abo f tamneho mēli a hebi přichowowozčij, ja bližichim pak šo njeprafšeje, brynjež woni pōbla šōwz wōł, haćć runje šapofčot napomina: Šōžbu njech nješfaba na to šwoje, ale na teho bližšeho. Še Šerčami, rēćeječe štaty Šodan hale, by j žyla wjele lēpje štato, hdyž bur- džeču woni wot špocātka přiches jeneje myšle bñli, jich nje- přichēćeljo njebudžichu jich přchemož mohtli. Ale tak bēču přichego Ššlowjenjo na Ššlowjanow a pomhachu njepščećelam nad šfowanjimi bratrami dobywazć, a jenicžy teho dla je šo štato, jo budju Šerčjo tak potbēćeni. Škřz šo to na žylych krajach a ludach widi, tak tež na wšacy a to wēštacy mjes wošabami. Šlajče, ičtož je nam wšchem hromadžo mōjno bylo f našimmi tušami, to njeby moht jebhu šam dołonjeć, a šdy by jeno jebhu šawistwu abo njepopřichaty mjes nami był, my durbjeli teho jeneho dla wšichity čzećeje, a njemohli tajle šboze a tajti wužit mēz, kaž něk mamy a šo teho wjelelinu. Tēhōdla je jebnota šalož šboža kaž w domje, tak we žylet wošabže.

(Wšichodnje date.)

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Nježezje 2. adventa budže heršte kemšenje w šfichnje žyřtvi w Drazžšanač. Špowjednu wučžbu smje wobžet heršfich kemšenjow knjes šarat třečē Šafub j Nješwacžibla a přebrowanje knjes šarat Šōlic f Račez. Wubi Šerčja džepli šwojim šnatym a přichēćelam, šofžij w Drazžšanač a wotšlowjeji džebla, wšacž a jich na heršte kemšenje dajpomnicž, jo hycju šfakdnōž wužit, w lubej macšernej rēči šfychēć lube Woje štowo.

— Rašče „Pomhaj Wōh“ budže wot noweho lēta tež nadrobniče powjećeje f prušfich heršfich wošadow podawazć pob napřimom: Wošadne powjećeje f prušfich Šerčow. Žabanje po tym je žiwe w prušfich wošabach a prušaj šeržyž knježa duchowniti šu šo w šfomadžimje we Łahu ša to wuprajili, so džežba teje potřebnošći rad šfktōmni być. Knjes šarat Šraigaf je přichēćel- nimje wuwježenje na šo wōł. Redaktoraj našeho łopjena štaj rad temule namjetej přichyšfowawoj a nadžijamy šo, jo našče „Pomhaj Wōh“ hebi přiches to nowyž přichēćelow w prušfich Šerčach dobudže.

— Wblisfki pučnik na lēto 1906 je dočyšezčany a šo w bližichy žyžnjacach rošefče. Šsobowowu šfuhowneho wotawšawa jōn darmo doštam.

— Štrudijy přacy wōn 15 nr.

— Wšichodnu pōndželu dopořdnja budže wurjadna šfadžo- wanta heršteje přebātšjeje konferenzy w Šubžiz hoćezenu w Wu- dychšimje.

„Pomhaj Wōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšechy přfch- dawafnjach „Šerč. Nowin“ na wšacy a w Budychšimje došfacy.

Sy-li spówał,
Pilnje dźelał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mórny
Čerstwosć da.

Njech ty spówał,
Swérny dźelał
Wšedny day;
Děń pak swjaty,
Duži daty,
Wotpočá ty.

Z njobjes mana
Njech ći křmana
Žiwnosć je;
Žywa woda,
Kiz Bóh pada,
Wokřew ći!

„Sěrbske njedzelske łopjena.“

Wudawa šo kóždu hobotu w Šsmolerzje knižicisćeječni w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu psychoplutu 40 nr. dostać.

2. njedzela adventa.

Romfl. 15, 4—13.

Wješele „Sofjanna“ 1. adventa, f kotrymž bmy witali droheho awdntiskeho krala, je šašo wullinczalo. 2. advent blyšchimy wo wóšlednim psychubženju teho knješa jako budnika. Njedyrbimy šo naštróžić! Budžemy mjes tyni, tořiz budža f radošću jemu křwalbu přewadž mój na druhí advent!

Křwaleny budž Bóh!

1. to budž modlitwa kóždeho w ščetpliwěj nadžiji;
2. to budž modlitwa wošady w jenej myšli.

1. Tež wěrjazy móža šo naštróžić w pomyšlenju na 2. advent. Male stabeličko je tak šlabe — njech je tu dobra wola — ale dořonjež to dobre, to ja njenamafam. Njedyrbimy psychžo šašo šychowadž! Knježe pomhaj! Šak rjenje praji nam 4. šcht. naščeje epistole: „Šchtóž předyby pišane je, to je nam k wučebje pišane, šo bychmy přičes ščetpliwosć a trošcht pišma nadžiju měli!“ Pawoł myšli na šwedtow wěry je stareho šlaba, kiz šu mtrali a tořiz budž trošchtowani f trošchtom a f pomozu. Spominaj na Jakuba, kiz šo bédžeše f tym knješom, na Mójšašo, Gioba, Dawita, mohł ty Boga w šrudobje puščezjeć? Sawěrnje, tam wóšlabaš trošcht šwjateho pišma — njebaš ščetpliwosć wutnyć a šo trošchtowadž dazć? Praz f Pawotom: „Wry mamy wšchubžom žalosć, ale my šo njerudžimy; nam šo štychje, ale my njefadwólujemy. Potom tebi tež čezto njebudže, po 6. šchtuczzy naščeje

epistole f položenej wutrobu horje f njebešom šawošč: „Křwaleny budž Bóh!“ Wry wěmy, šak šu našči Wóžtojo přče wšch šrudobu Bóhu, kiz wšcho mudrije wóždi, šwojo křwalbu špěwali. Šak je pobožna kralowa Luiza w tamnych čzakaš čezteho domachpřtania luda šwoje šallelaja pod šulšami špěwala — ty blyšchich tón nadžijepořny škrěščeš Wěrczina šintarta, „Njech Bóhu džakuje“, kotryž je wón bijom šeta předy w dowěrjenju na teho knješa šapěwał, předy hač bēšče krawna 30 šletna wojna ščoncjena.

Křwaleny budž Bóh — to budž modlitwa kóždeho w ščetpliwěj nadžiji.

2. To pak budž tež wušnacze wošady w jenej myšli. Wry nješwěmy wšči šwojich naležnosćach šabycz, šo bmy my šlawy křčejezijanšče wošady a šo mamy w njej šwoje psychičušchwošče dořelnicž. Pawoł štrži na šebicnosć a powrachowaze bratrowšče šmyšlenje w štomštej wošabje. Šóždy džyšče šepšič byč — tón křčeježon, kiz bēšče wot židnosťe wěry šo wobroćej a tež tón, kiz bēšče předy pohan był. Duž wón jato wučej rozjašni: „židam“, šo jim to wšditto pšidpawenje f wotwjerženju šlubjenja, tořez šo wóžtam štalo je; „pohanam“, šo ju dořtanu šmilnosće dla (šcht 8, 9.). Duž, čšebodla dyrbi šwaba byč šo f ščizjom? Duž dyrbi knježiz „jena myšl, bratrowšča lubošć“ — hlošy škwalenja a džakowanja dyrbja šalknicžecž. Čzim blyšči tón, čzim wóřšicho a jenotliwiščo: Křwaleny budž Bóh!

Šak nušje je tole napominanje tež ša naš! Šchtóž škwětni čłowjetojo čzinja, my šamolwicz nimamy. Wle

mjes nami dyrbi křysćecy być: „Budźće jeneje myśle!“
 Pšahi Božich wotstarjach dyrbi ho předowac: „Wopomniće,
 šhtož waš sřednoći, niž šhtož waš džěl.“ W abwencze
 njechamy kami stejeć, ale jako študzi hřešćinazy hromadze
 prokřeć Boha lubeho Knješa, so by nam našte hřeći
 wobał a my jeho lubośće a miłosće nashonowšchi na
 pohlednim abwencze špewacj molbi: „Křwaleny budź tón
 Knješ, kiž je naš wumohl a naš wjedze i hujenštwu
 tuteho křweta do swojeje wječnjeje křasnoscje!

Šamjeń.

W t a.

Hišb: Za šbóznocj jow i nam pšichšabja —.

Za wěru džeržu we dušchi,
 Tu njebam hebi rubicj;
 Mje jejna křasnoscj bohacj,
 Tu nočazu ženje šhubicj;
 Wšchal ja tu šbóznu wěštoć mam,
 So jumu w njeju wolašam,
 Šchtož na semi hym wěrit.

Duž jako měšćozan njebjeski
 Ešej pšechu žiwu wěru;
 Tón šchit njech dušchu wobroni,
 Hačž pšidu domoj i měru;
 Pšches krotke čašne žiwjenje
 Mje i bohycju Wbš powjedze,
 Hbžež měra palmy wěja.

Mój kroscht a moja nadžija
 Ešy, Knježe, w tutym čašju;
 Mój wječnje budžesčy, hdyž ho ja
 Tam w šbóznych honach pašu.
 O dušča, šhwataj, špěchuj ho,
 Naj njeje wjazy daloto,
 Hbžež ho čji křona bñhyczi.

Mi, Knježe, kožaj wutrobu,
 So wjše hebe hładam,
 Hbžež njełachobne křweta hu;
 Njech jeno tebe žadam,
 Kaž mglu pšehd hłonzom rosplutnje,
 Eso křasnoscj křweta pomnije,
 Našch statok je we njeju.

Dóž w čašnym czele šhobžu ja,
 Kři křichj a horjo čzaje,
 Eso mi tu hišće njejejewa,
 Šchtož Wbš mi pšichotuje;
 Tam, hbžež ho wjazy njeplata
 A njeje žalocj, křwota,
 To hašte polnje šhonju.

Jow šbóznocj widžu w cžemnosći;
 Tam budje wšchitno jašne.
 Jow hřeći čzinja czežu mi;
 Zam přecjž hu wjašči čašne.
 Šchtož nědy běch, jow kašy ho;
 Zam jašo Bože podomnišwo
 Za w křašnej pšiče šmēju.

Ty šy, mój luby Šbóznito,
 Mě tajtu šbóznocj dobył,
 Hdyž na křichj dał šy pšahibicj ho,
 Ešy ja munje w šmjerći pobyl.
 Na twoju šmjerć ja křičeny hym,
 Za šwaznje mje pšehd wšchem štum,
 Duž je mi njebo wěte.

Kač wulke twoje šboje je,
 O šaczujaj to, dušča!
 A špěwaj Bohu šhěrlišće,
 Džak tajkej hnadze křušča.
 Wšcha křasnoscj křweta šahinje,
 Hlej, Boža miłocj njeabže
 Hačž do wječnosće! Šamjeń.

K. A. Fiedler.

Jan Gelanski, wučeny šerbški bur.

(Šbóznjenje.)

Wapogledu položij wo nón hišće, jako bė hižo polsta lět
 stary, tež na wuturjenje jendželsteje, španskišteje, dansteje, pšisteje,
 rušteje, arabisteje, turkowišteje, hišćisteje, hollandskeje a t. d. rěče,
 w kotrychž rěčach wón s džela biblije jako tola i najmješćemu
 druhe mjeišće knižki wobšedžetše. W nich šchudowawše wón
 nješpřeznutowe dale, tak so wón pšči šonzu swojeho žiwjenja na
 38 rěčow i wještaca rošmjenješe a móžetše nědyže w 10 derje
 rěčecj a pšičaj.

So njeby to, šchtož bė nawuštaj, jašo šabyl, ale ho w tym
 pšičego bóle a bóle wotwjeršij, čzitaše wón wšchědnje, hdyž bė
 i tymi swojimi štanaj, jedny štan i biblije i to najpředy w he-
 brejškim abo grichškim grunđerće, potom pal tež tón šamj štan
 w šerbškim, němskim, šacjanškim, franzowski, italskim, čžškim,
 a hollandskim pšicholštu, i čžežo ho dowižij, so bė jeho najbóle
 lubość i Wožemu šlowu i nawuštjenju tak wjele rěčow nawobila.
 Tež hobji ho i teho šhadaj, so ho jeho špřihacje rěčow njeje runje
 wón na žyly rěčznišči polkad nawuštjenych rěčow, ale je ho wjele
 bóle jeno na tak mjenowanu biblišku rěč wupšehštrjelo: pšichetoz
 i wuwšacjom bibliškich knihow je wón drje malo pišmow w tych
 wot njeho nawuštjenych rěčach wobšedžal, a jeho druhe džělo
 w hoipodabštwje a šajtojštwje njebowolešće jemu drje tež, wjele
 čaša na čzitanje druhich knihow nalocje. Hačž do swojeje
 šmjerće wosta wón mjenjužy w nišich wobščenjach a žiwjetše
 ho i pólnym a i rucznym džětom w Šobžiju, kaž tež wot do-
 šhodow maleje škizy, kotruž jako wobšedžowat křajnjeje drohi
 tam došlawawše.

Wón wumrje w Šobžiju 9. februara 1767 a šawostaji wo
 hebi šhwablu podožneho, čzichego a šwěrneho křehćezana. Wot
 njeho bė tež jeho hžowta Šana Mlora wšchelate rěče nawulla,
 mjes kotrymž wona franzowski a italsku najlěpje rěčjetše. Wona
 bė ho w Šobžiju 19. julija 1730 narodžila, ho po džžiču (1764)
 i wěštnym Šandrijom Špjetščinu, hergom w Šobžiju, woženila a wu-
 mrje tam, wot Wožeje rucški šajata, 1794 džěn 4. septembra,
 daloto a šhěrošo jako wučzena Šerbowta šnata.

Jan Gelanski mjejetše w swojim žiwjenju wšchnje, šwjaty
 móženašch a wšchelate druhe bibliške hronćka we wšchelach rěčach
 wotpišowacj a i tajtimi wotpišami swojich pšehćezelow a žyščy,
 kiž pšech Šobžij pučowadcu, wobaricj a wot nič ja to hebi
 mały dar hobjedžicj dač. Wot tajkich wotpišmow šu ho šnadno
 tu a tam hišće něotre wukšowale, a ja šam šym pšehd lětami
 jedny tajki w starych žyřiwnych knižach na šarje we Wamocžizach
 pola Šyčabacha ležo widžal. Wo tym šamym bė jeho rukopiš

jara rjany, nežny a drobny, a teho dla ida ho mi tež, so je grichiski novy testament, kiž ho v našej mačičejnej knižovni namata a na vsjelake herbste pšičšpompjenja a kotrži bu nam pšebd nežotryni litanji s Hobjšija pšičšpblanaj, tón hamy, s kotrehož je nežbu našč Gelanški grichištu rěčz nauwknaj a do kotrehož je wón swoje pšičšpompjenja w herbste rěči činil.

Gelanške šimjenjovij namata ho wočičšočezany w prěnim swajstlu němščki knižow: *Leziton oberlausitzischer Schriftsteller und Künstler von Otto. Wörlich 1891.* A tež w starym lužickim magazine a t. d. je na njeho s čješču spomjenje. Wo tutejch starych žbětach jeho dopomnješe mjes nami Šerčabmi wobnowice, idaske ho nam pšičšklušćnosći bječ, kotrži mamy pšičšćino njemu dopjelnič, kiž je hižo w tamnym swubnym čžahu, w kotržiž běču Šerčija hwočje jara sazpjent, swojemu lubej tajfu čješčki činil a kiž je pšičš hwočje pšičšfob dopawalaj niz jeno, ščotž njewstlawoga pitnosć samože, ale tež, so Šerčb nije, kaž je ho jemu to hušto wón njewostojniwu lubi porofowalo, tak hšnyu čłowječ, so ho njemož na wšychšdji škobčejk wědomofće posbšćemjč. Němaj čješčka hebi swojich wučemjch buraw, čješčemj hebi teho dla tež my naščeho Gelanškeho!

Spěwaj a džělaj.

Bowjedatečto sa mčodych a starych.

(Botrčowanje.)

Ele rěče staja dobre počitki, a bjesžobny načini wjele šleho mubry čłowječ pal težbju na dobre a hlaba, kał by wšychitlo l lěpšchemu natožit. Tak Jurij Škofak. Zato bē wón hišćeje wotročki a bščežije, njewjimeje wón pšičego po wučanjnu družich wotročow, ale wotbšeli ho wot nič na vsjelake wučěnje. Njebješčki bšejn wopolndnu wša hebi pak tajke pak hinašje kniži a čjitašje a nauwknj s nich vsjelake wušitne wězj; tola džělawe dnu dopjeljawošje je wščeje šweta a pitnosću swoje pšičš- bšćušćnosće.

Džělawemu čłowječej pal šaibže jedyn bšejn po druhim, a wón njelšoni, bšje čžoh woflawo; wón ho jemu minje, jako by přejč lečkil, a wječrawošči bšejn ho nišby wjazj njewročki. Tak pšičšhadžejn a šabžadžejn dny, wotmēnjeja ho šeta, a čłowječ ho šestari pšiči wščeje swojeje přžjy a džělawošći. A hbož je ho přžjowal a džělaj, dha ma tež raby něšoh lubeho, komž by ptób swojeje džělawošće a přžjy po hebi sawostajit a jemu pšičes to swoju lubošć wopowalaj. Starjši přžjowa ho a džělaja, jo buču jich džěři po nič něšoh mēle. Šak wještli ho nan, hbož ma pšěneho šyna, so može jemu swoje lubto po hebi sawostajitč, kał šaduje jo mač, hbož ma porabzenu džowu, a može j swoje dobutki pobadž; ale někotrym šaršćim je tajke wješeke japorowjebene, woni nimaja a njebostianu žaugh džěři, a jich kubla pšičidni na župych lubč. To je Wože wjedženje, pšičotž čłowječ hebi ham njemōje ničo wlašć, kšiba jo budže jemu bate wot Woža; šbōžny pak je tón čłowječ, kiž wšcho lubje bjerje, ščotž jemu Wōh ščele.

Jurij Škofak bē něšo hišom dwanaće lět ženijem; jeho kubla bēču jo pšiči jeho přžjy a wušojnosći pšičšporajce, jeho pola bēču plōdne a wón šwowošče bohatu mibu s nich, jeho šlōt w hrdžach bē rjany a tučny a pšiči mozach; ale ja toho bē ho wón přžjowal, komu bēšje to wšcho, a ščotž durbješče jo po nim mēč? Wōn njemēješče žaneho džěščka, kotremž by to wšchitlo po hebi sawostajitč mošt. Tola pak jebjo to pšče wšču mēru njewrědki, hačž runjež jeho bolešče; wón poručaji to Wožu, hebi myšlo, Wōh hišom wē, komu može lubto šlowca, a ščotž durbji je po mni mēč. Runje kaž šym ja ham šwaby a župy do njeho ho šubnył a ho mi nēk wē nim derje bje, tak je šožo Wōh družeho

wušwōst, kotremž je wōn po mni bačž čže, so by šo jem^u něbdu tež derje ščelo a wōn wještli na šwēče wobj. Wšchaj je žyla jemja teho Šnjeja a wšče kubla na jeho, a wōn dawo je, komž čže, a my šmy jeho šastojnižy, na šastojniku pak šo ničo wjazj njepřta, bačž šweta w šastojnišnje, a teho dla mam ho tež ja přžjowadž a džělajč jako šwerny šastojnik Wōzi.

A tal bē šažo rjane kšwētoje nalēžo wukšćilo, tužne lēžo šajšćelo a bohat našyma tuby, lubžo džělajuč čowjo, ščōžjo po swojim wopolnanju a po swojich mozach. Starj Šoban palešče po holi wušlo, Jurij worašče w Šromadniku, jeho mandželka Šana bē domach, wježini lubžo ščōžjo jebju tam a drugi jow, čjinešče tón to a tamny woro, ščōžjo po swojeje trēbnosći w nusnacje. Džěři paščegu šlōt, něšotre šwajajny na mjelach drube špuchčejny na šmahach, něšotre paščegu truty, něšotre wozny, Šejubšćez Šonta pal paščegje dwē šoj pšiči jich šahonje rēpy, a pšewošče hebi pōbla.

A jako hebi wona tal lubošnje špewošče, po wučju hōž pšičidže, tōn bē w rubjanjch školowach a w ščōžih, na ramjenitlu mēješče mēščš wššajo, a na šlowje wuški kōbul, w ružy pal mēješče dubowy šj. Zato tōn hamy s lektorow wuštwi, widžčej přejdy ho rjany tuby, pščes kotrži rēčža plusšotajče, šobu šufi bē pola, wščeje kotržež ho tošny šur walešče, jemu l prawizj bēču pola, a njedalošo wot njeho bē šahon šatu, a pōbla bē rēpa. Wšotolo šatu bēču šije nalšajane a s njemj bromadu šwajane, na kotržež stare lapy wšchaju, kiž buču wot wētra tam a šem mjetane a durbchaju šwernu wot kala plōščecj. Tōn hōlēžej pšičidže l rēčžy, napi šo, šidny ho šoby šekta na šelenu tramu, wša hwož mēščš s ramjena, wočžini jōn a wša s njeho něšotre šudje štrōžički ščlaba, šušajče je a džěščje. A hby by ščōž pšiči nim štetaj a jemu mjes wočž hlabal, tōn by wšchaj, kał ho jemu pšiči jēži špšly s jeho rjaneju brunaju wočžow ronajču a na trawu pabachu. Wōn ščōžny ščuboto s wutroby a džěšče ham pšiči hebi: o moja luba mačječka, nēč tje ja ja wjazj nimam! — a platašče wōšje — ty mēješče pšičego ščlaba, a hbož bē moč wšchōn, dha dostaj wot tebie — nēk šym tubu ščōžnu a ničo nimam. A wōn pohłaba šažo do swojeje mēščška, šebšera wšchitke drjebječžiši a wša je do tta a džěščje ham pšiči hebi bale: ačž moja luba mačječka, hby budžišče ty tola njewumrječa, ja bych njetrjebal ham po šwēče wšotolo ščōžičš; — ačž moč luby Wožo, moja mačječka bē prajelšče, so šy ty jara dobročrjivj a mašč wšchitke džěři lubo a hlabajš s njebšej na nje, a je widžičš, hačž čje wone runje njewidž, a hbož čje my prošymy, dha nam ty dawošč. A nēk, luby Wožo, ty šy jara bohaty, dolež šy njebčeka a nimam ničo, baj mi tale nōž hōšpōn, jo njetrjebal wontač ležecj, a čjū tal, so bych tle šym njemjēšćej. Lubu Wožo, baj swojemu džěščju wōn swojich wušlich ščubow něšot! — a wōn šažo platašče a džěščje: ačž moja mačječka, ty šy morwa, a ja čje njebudu wjazj widžecj, a tajtu lubu mačječku ja wjazj njebostanu.

Talke wōn platašče a ščōžchowošče, a pohłaba do pola a widžčejne žyžo šahon rēpy, a jemu šo jeje čyhyšče. Ale jeho mačž bē jemu prajča: njebješ nišomu ničo! — A wē tym pšičšpaje ho hōlēčta l rēpy s dwēmaj košomaj, a wōn poštam a džěščje a pšičidže l wje a džěščje: „je ta rēpa wajča? ja bych raby něšotre šiděl, ja šym ščōžny.“

„Waj, našča je; ale ščōž šy ty, a s wōtal šy?“

„Ačž, luby Wožo, ja nimam žaneho doma a rēkam Jan.“

„Ta hōlēčta ho lubje wušmja a džěščje: „Jan čji rēlamj? to je rjane mjeno; ja rēkam Šanta.“

„To je tež rjane mjeno. Moja mačječka rēlašče Marija, a to je hiščeje rēlašče mjeno.“

„Moja macz też Marja rëta. Ale Janko, hdbjeba macz tvojou macz?“

„Ach ta je wumrjela a je hižo pohrjebana.“

„O ty wbohy Janko! je dawno morma?“

„Hižom śchytři njebjele“; pšchi tym poča ptafacz, a Szanzy ronjadu ho też hysly i woczow. — A wona dzełje f njemu: „Jano, ty njetriebajch žanu rëdu jëłcë, ja džu tebi wot mojeje swacziny khlëba dacz; hë jata htdbny?“

„Htdbny drje hëm, ale wot tvojaje swacziny ujejem, ty hewaf śama dołcë nimajch.“

„D nještaraž ho, ja nješëm jara htdbna, a f wječzeri mam jašo domacz jëłcë; ale ty njewëłcë, hdbje śchto dostanajech.“ A wona ho hëže, wuczeje hëwój nëš, wumi i rubiśchta khlëb, wotkra hëbi mały rëžł wot ponasit a da tamnu žyłu Janej. A tej džełcë jëdëłstetë, hëdžo hromadže ho rostëczëwajo a Jan pšchëzo pšowcëto wot hëwojeje lubjeje njebohëje maczëtki pëdla prajełche.

A Śanta dzełje f njemu: „Ale ty dyrbjal tola też tvojou njebohu maczëtku žarowacz.“

„Śaj, to drje ja bych, ale ja nimam žaneho czorneho rubiśchëca ja śchëtu, a žaneho śchlewenja ja kłobit.“

„Na też niž, hewaf bych çë data.“ A wona poštany a džełje f te falej, hdbjež te stare layu wiśachy, wottorže wot nič nëfotre czorne śchëwëtki, pšchëdžë jašo a potaja je Janej. A tön ho wječëłcë, jo budže nëžo hëwoju lubu maczëtku žarowacz, kôž drube džełcë çijnja. A wona jemu pšchëwajëta jemu czornu śchëwëtku ja kłobit a drupu svi jemu wotëto ruti.

A tak wotšachaj wonaj hromadže, hacz bë çëaž dom hëwacz. A Śanta dzełje: „Hdbječa tule nöz wostanajech?“

„Nješëmëm f tobu do wałcheje wëh hëcz?“

„Wë, nařh stražnit je jara ňu, wön çje wuczeri, pšchetož wön niřho žuřeho wo wëh w nozy nječëpëri.“

„O nještaraž ho, Śanta, ja hižom hołpëdu namafam; ale ja hëm řëdu, jo dyrbu wot tebe, ja bych rad pšçi tebi wotšal.“ A hysly ho jemu po ližomaj kulacu; Śanta też ptafacze. — Wo hëwiti dzełje wona: „Wořkuchaj, widžich tamle kur w holi? tam je mój džeł, wön wuřlo pali, to je řëny džeł, pola njeho je hižom nëkotrëžnëli žuřy çłowëk hołpëdowaf: bžë f njemu, tam budžełcë möz pšches nöz wotšac.“

A wön poštany, wa hëwój fi j a džełje do hële, Śanta pał honjełche hëwojei koly domoj. —

(Pšichodnje date.)

Wšchelake f bliška a f daloka.

— Čëwëžemu pëndžëlu mëjełche kłowna herbšta pëdëčëta konferenca wurjadu hromadžënu w Ğudžëž hołcëžnu w Budyšëjine. Žëdnajche ho wo to, jo hë by ho konferenca jako juristëta wořbëta šaložëta a na hëwitiwaje japiřëta. Pšches to wona prawo dořtanje, też wotšafanja pšchëwajëca a je f řëwoju nařchich herbšich wořbadow wuřëwacz. Šnjes farac wyčëř Zařub, kotrëž bëłche w řnatej njeřëwëžnëwotčë: wšchëte pšchëhoty a japiřënja, po nëčëžëjchim hëwitiwim prawje žadane, wotšaraf, wotemri konferenca, w kotrëž bëłche pšches 20 hëwëlow duchownych pšchëtonnych, f nutrenej modlitwu. Najpřëdu wučëtičahu ho wuřawëti a ho jenohëžnëje pšchëjadu. Na to mëjełche ho wuřëwëenje pšchëžëhëdëwa f nowa itacž a ho dořtalne pšchëžëhëdëwa jenohëžnëje jašo wuřawëti: „Šnjes farac wyčëř Zařub jako pšchëžëdëwa; hñes farac Mrojał-Hrodžë-čëčëranit jako mëřtëwotčëhëdëwa; hñes farac Ğëłcë-Mateczëranit jako pšëmanëwotčë a hñes farac Krëgar-Porčëřitit jako pokladnit. Ğëwëž bëłche ho protokoll, tön kłëž w herbšëtej a nëmšëtej rëčëj řpiřëny,

čëtal a wote wšchëřich podpřëpał, ho řhromadžëna f modlitwu hñeja mëřtëwotčëhëdëwy řtëwëčë. Šnjes pšchëžëdëwa pëda ho na hantške hëwitiwëtu, jo hë by ho tam japiřënje nařchëje konferenž jako juristëkeje wořbëty řtalo. Duž je nëžo dořpëte, po čëwëž hëbi konferenca žadajche a řëdžëto ma wuřit wuřit ja nařnu konferenca. Wulki dëař kłëřchta hñeje pšchëžëhëdëwe řarajej rčëčëjej řakłëbe, kotrëž je to w hëwëjim lubořëžëwëm pšëwëwanju ja nař dořpëti a do řtëta řtajił.

— Š nowym lëtom ho pšchëmëenje řtanje we wořbawëm žëwënju dweju herbšëtej wořbadow. Wulka Dubrawa, kotrëž je nëžëže 50 lët do kłëřchta řarawëwana byta, ho do řhwočëžanškeje wořbady wuřëwarje.

— 1. dezembra mëjełche ho po žëlym nëmřim kraju lublicëenje. Ğëwëž wëž wuřawëř hëłchëje powëřëřitowenje řnatej njeje, je tola hižom pšchëwëžëčëř, jo ho wotëpëłëtkëto, hëwëž je řamy ratařitë lud wotëbëraf, hdbjež pał je indultëria, pšchëbëraf. Wšchi druhich lublicënjach hu ho też Šëřëbja wořëbëje ličëłit, to pał ho tön kłëž řtalo njeje.

— W Drazdžënanach wotmëčënu řozialdemokratojo řaždënu njebjež wulke řhromadžëny, w kotrëžëž pšchëčëžëno řařtënu wëłëwëno řatonëj pšëřtëwotčëwu. Na domojpučënu wot řhromadžënow herjetowacu a čëwëžnu wulku demonřtraziju na tořhëčëžënu a pšchëb řtalowëtim hëwëdu řwëčëčëř. Pšchëčëžëno polëžëji ho řpëčëžëwëno, tał jo dyrëjełche polëžëja f mozu řatrocëžë. Ğëwëž tučëi ludžo nje-čëdžë řofoma trjebacz, hëbi nëžë lëpšëje njeřakłëžë. Woni dyrëbja pšëmacž, jo řtat ho wot nič f molom hëłchëje řatačëčëžë njeba. Ğëwëž dyrëbi ho pšëječëř, jo wotšaf je wëłëny řakłë pšchëmëenje a polëpšëčënja potřëbnë, je to tola čëwëčë wotpacžny pučë, po kotrëmž čëwëžë tučëi ludžo to dořpëčëž.

— W řëjmëje řapëžëžanžow w Pruskej, kotrëž je ho w minjënym tydžënu w Waršënje řëřchot, je ho nowu řchulstë řarjadowanšit řakłë pšchëpëłožëčë. Wön řarjaduje pomozne řëdëř, kotrëž wuřëwëčë nëčë řchulšëm gëjnëm řpëčëčëř. Wořëbëje řwëjełëzaje je, jo ho dołhëdy wuřëčëřow powuřëca a řarjaduwa. Najžëwëjomej nowy řchulstë řakłë wulkej wučëřëřkej řuhy w Pruskej wotpëwëna.

II. Ğudanske pšëřënjëna wo bibliřich wořbadow.

12.

Buršitë hëm je dořho pštal

Wëřëłë, nanëj řtëwëčënjene;

Čëřakopal pał niřëže njeje

Štëwëřanja te wuřëgate.

Mëčëto wjeřëłche pał je nabył

W žuršë, na čëž njej jom' řchto:

Ša řkala tam wuřëwëłëchë

Riřtëw' hëłga burřëłche. —

Ša řbëže to ničëž njeřëčëłkëwal!

Dořwëřëž dnajow bë řëwëž, hëwëž wön bu řtal, —

Wëřëž nam rjež, kał řëřat hu f njënom

Řkalej f burřëw' domu wuřëwëłënom'?

Wotmëžny na pšëřënjëna wo bibliřich wořbadow.

11. řëwëbëla abo řëwëłë. — 2. řkal 9. 30—37.

„Pomhaj Wëř“ njeje jenož pola hñeje wo duchownych, ale też we wšchëch pšchëdëwarařnjach „Šëřëb. Nowin“ na wřach a w Budyšëjine dořtačë.

Sy-li spéwał,
Pilinje džéłal,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napój mócný
Lubosť ma;
Bóh pak swérny
Přez spaf mérny
Čeratosť da.

Nječ ty spéwał,
Swérnje džéłal
Wádné dny;
Džéł pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoóá ty.

Z njebos mana
Nječ ói kámana
Žiwnosť je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óo!

F.

Šerbske njeđzelske łopjena.

Wubawa ho łóđu hobotu w Šsmolerjez knižicziščječni w Budyšynie a je tam ja šchtowórčelnu pščeđplatu 40 mp. dostać.

3. njeđzela adventa.

Kol. 1, 12—15.

Prawol, jaty w Romje, napomina křowju wošadu t džakej pščeđziwo Bóhu. Kat nusne je tole napominanje, hđžj my kředža w šwěcže tak loho tuteje našeje pšči-šlufšnosće šabywamy — šo džatowacž — a to najbóle Bóhu šo džatowacž ša jeho lubosť a dobrotu. Duž šišššmý to adventke napominanje:

Lubi křeđečzišjenje, buduće š wutrobu temu
Knjezej džakowni ša wumozenje!

Wón je naš

1. wutorňnyšl š mozy čjémnosće,
2. pščeđtajišl do kralestwa Křyštufšoweho,
3. hódnyšl čjinišl t herbštwu šwjatych w šwětle.

1. Přjedy hač šo Šbóžnik narodži, křodžacu lubžo w čjémnosći. Čjémnosć běšče jich pščišóštwu a masane jich křodjenje. Šelhatnosć, šebicžnosć, naštrabnosć, nje-čjilnosć bydlacu w ózlowštej wutrobje. Tak je šiščeže džemša mješ pohanam. Čhinea mori je šymnej křowju šwoje džěčo, hđžž šo jemu njecha to džěčo dale žiwěč. Wójna š Čhinešštej je nam pošafafa, tak nječšlowišzy šu pohano. To nam pščežo šašo mishiwarojo powjebaja, šo šu njewobročeni w žalóšnej žadosčziwošćej a w pščiwiěrach živi. Wjele šepje paš njeje, hđžžž pohaništwu mješ nami štwu šbeša — hđžžž křuzja: šelhatnosť a šebanštwu, nje- wěra a pščiwiěra. Čjémnosć šo wopofafuje jašo móž. Ščitžž hřěch čjini, je hřecha wotročžl. Badiušl křabnjenje

njewošfaji, šichomnišl niz jebanje. Hřěch šweč pščežo twjeršicho šačazjume. Žalóšna je móž hřěcha. Duž džatujmy šo Bóhu, šo je naš wumohšl š mozy čjémnosće, kotraž naš wobtnježi. Křyštufšl je našl Knjes.

2. My šmy wutorňnyšl š mozy čjémnosće a pšče-štajeni do kralestwa šwětta, je šatanoweje mozy do Křyštufšowych rukow. Šelšnečžo hnadý nam š njebešž šwěcži. My šnajemy pučž t Bóhu a špytamy šón w Wožej mozy křodžicž. My šmy Wože džěži; Křyštufšl šon přeni narodženi a my čji po nim narodženi, kotřž jemu šluzjmy. Čžehodla paš je Bóh tak hnadnje na naš pohladat? Doležl mamy to wumozenje pščeš Křyštufšowu křej. Křej nje- winowateho wuwinoama winomatych. Wščitte našče wopory na čžaku, wjenješach, šebicžnosćji šu nješobahaze, Bóha šjednacž. Ale hđžž mamy wodacže hřěchow, je pščežo šiščeže nusne, wojowacž pščeđšimo čjělu a křewi, pščeđšimo šwětel a čžertej a šašo w šwjatym šakramencže wodacže dostawacž. Křyštufšl je pšči tym našž pščiškad. Wón je šnainjo Bóha. Pohanojo nejšku šwojich pščišobow woshladati, křeđečzišjenje paš Bóha w Ješufu. Žeho štwu a štutki nam praja: To nejšku čžlowište, ale šóššte štutki. Žeho křodjenje je w njebešach. Duž džijmy ja nim. Džatujmy šo jemu, šo móžemy w jeho kraleštwje pod nim živi byčž.

3. Křyštufšl je naš hódnyšl čjinišl t nješóštwu herbštwu. Přjedy bėđmy nješóšni; pščetžž ščitžž šo wot čjěla je narodžilo, to je čjělo. Křyštufšl šćini naš hódnyšl, doležl našl draštu šwojeje prawdosće w šwjatjej křeđečzišjenizy wobleče. Ščitž čže mi nješebja rubicž, kotřž

je mi Jezus dał? Rał wjeſełi budźemy, hdyž budźemy
horkach wote wſedheo hręcha a będźenja zyle ſwobodni,
hdźež žane pſhemienjenje wozaj njeje ſwětłoſće a cźmnoſće,
hdźež naſ wječne ſwětło wობdawo. Dźakujmy ſo Bohu
za jeho lubość, ſo je naſ pſches Kręstyta hódnyj cźinił
i herbſtaw ſwojatyh w ſwětłi! Hamjen.

Adwentſki dźak.

(Kol. 1, 12—14.)

O lubość pſche wſchu męru,
Rał czi doleć dźala dam
Sa wſchitru wóznju ſwěru,
Kiz wſchędnje wużnam?

Tu na mije wuſpnyjeſch
Mož ſwojaty dobrotow,
Mje ſtaſch, pſchewođujujeſch
Pſches ſtažu jańdželow.

Mě dźał ſo wutorhujemy
Wuch i putow cźmnoſće,
Pſches Kręstyta wumožemy,
Eſym w jeho kraſtejwe;

Wón ſa mije w ſamjerći bohy,
Kreje ſwojy pſchelał je,
E tym žiwjenje mi dohy
A hręchow wობaće.

Duž cźini Wóć, ſo hódny
Eſym herbſtawo we ſwětłi,
Hdyž jaſo nowo-róbnny
Nětk ſwojeju žiwjenje;

Mi prawdoleć Kręstytaſow
Ze hręchow pſchitryće
A moja draſta nowa,
Kiz hnadu rułnje.

Nětk hym ja dźećo Wože,
Mam Wóćza we njeju!
D hde je wjeſtche ſwoje
Tow w ſwětće ja duſchu?

Mi težeje Woža hnada
We mojim Ehožniu,
Duž troſchtnje duſcha hnada
Nětk i njeju i dowěru.

Mjech, Wóće dobroćojny,
Sa taſte ſmilenje
Eſym pob tobu nětk žnyy
We twojim kraſtejwe;

So ſtažu tebi jeno,
Može ho czi ſpობođeć
A ſwojećež twoje mjeno,
Ežył Duča mōz mi dać.

Sa ſwoje wotyhlenje
Wmi moju wutrobu,
Za wudebil ju rjenje
Eſym i wěru, poſtut;

Tu lubość i tebi hręje,
Eži wrota wotanka,
W nej dźala rōza težeje
Sa hnadu pſches Kręstyta

Duž poj, adwentſki krało,
Tu lubość njejeje! —
Hlej, dźalny woopor pało
Eje wita wutroba;

Eſtyſch we nej: „hoſianna!“
Hlej, hotowa je cźež;
Duž pſchidž je ſwojim mamu,
Mi dał ſwōj hódny mę!

K. A. Fiedlef.

Hodownaj wobraſaj.

I.

Naiſche ſerja ſkądzeja — tolowoto je ſwojatoćna cźiſčina.
Eſněh dylečezi a ſwětli ho na ſchrofikim polu, wuſte lobowo truby
wiſaja je ſchtomow a wot ſchewo a tam a hem ſleſtaju ſněhowe
mjetele i ſemi. Hžjom ſkądzeja hweđiđički na njeju a ſhladuja
pohonoje na młobofneho pućowarja, kiž ſamkuli pſches ſlubiti
ſněh kroći. Eba ho, ſo je ſprōwaj a ſo i dalosa hem pſchitabzja
a tola je widžeć, ſo je ſwōzowny, haj, huſto poſmēwaje ho jeho r. —
A wječje ſmē tež wjeſeły być; dohje lēta pućowarſchji wóćzi ho
do domſny, i ſchēđiſwymaj ſtarſchimaj, ſotrejuž tał nutnje lubnje.
Ač, kał ho wjeſełi, ſo mōže runje Wože wjeſełor i nimaj ſaſtupieć
a hebe hameho jaſo Wōzobdžęcowy dar pſchijneć. Tcho bla
ſhwata tał ſmužitny dale a ſhladnje wſchōn njejećejny do teho
lōnza, hdež jeho narobna wjeſta leži; hžjom w myſlach widži
wóznny domčł je ſagrodnu, w ſotrež je jaſo dźećo wjeſele hrat,
wulki tranwik we wſy, hdež je ſwoje najzjerſche lēta pſchēzwit,
zyrhoćeſtu a ſchulu, a i lōnz wſy pſchji bōrōtotej rēczaj mtył,
hdež jeho najlubſcha towarſchja i młobny lēt bydli.

Tu dohwyaja ho jaſne ſynti ſwonow i jeho wuſchomaj, kał
rjenje ſlincza wone po cźiſce nozj, kał rabotnje jimaja wone jeho
wutrobu! To ju ſwonny jeho domſny; ſlincza runje tał ſwojatoćnje,
kaž tehdom rano, hdyž wón wóznny dom woapuſchęzi, ſo by ſchol
do daloleho ſwēta; tehdom bē to poſtebnje Woženje, dženſa prēnje
witanje. E cźiſcha ſchepa mođliwim, kaž tehdom. — A hlej,
tu leži wjeſta je ſwojimi bēłymi hčęſkami; na wſy je wſcho
prōdne, durje ju ſelawjerane a je ſchēđiſwomy wotnami hōboli ho
cźetwjenkoſte ſwētłi. Kał pulota młobem pućowaręej wutroba
i raboćeju a i woćawowanjom, ſhwata po puću a ſchepotaje ſteji
pſchew ſtarſchijim domow — hžjom pſchima ho rućnižy, tu roſ-
myhli hebi a ſtupi do wotnjećeju, ſo by najręweji pſches nje po-
hladał do dawno žadneho domička!

Tam w lućtzi ja wulkami hčęſlemi hdež: jeho macęetka,
pſchi hebi ma ſohwrot, kiž pał je dawno ſchewoćež pſchēſtał, na
ſlincje ma kubi, w ſotrečęzi je runje cękta. Haj, to je jeho luba
macęetka; cęaž wſchāł njeje ju zyle njeſtranjeno wotaſtāj; wlohy ju
ſchēđiſwje; poſtawa je naſhilenā — ale to je hčęće tohame lube
wobſiećo, to tej tej hamej wōczaj polneje luboćeje a młōſće, kiž bēſchtej
tał huſto na ſyna ſhladowało, kiž bēſchtej jeho hladowo w ſchro-
ſeži, ho na njeho poſmēwowałoj pſchi wjeſełej hrē, ſotrež hſſo-
wačſchtej a ho mōblo i njeju ſhladowačſchtej, hdyž ho wón wot-
haleſche, a pōbla njeje, do berje ſnateho ſtala ſleſnjemy, heđži nan,
pſchewo hčęće hſnył a njeſlemjemo wot ſtaroćejny ſiwjenja; wón
ſhila ho runje i ſwērnej towarſchijnaj ſwojejo žiwjenje a troſchtnje
ju, kaž ho ſa. Wōſtlučat njemōže jeho ſkwowow dorochmęć, ale
wón hebi myſli, ſchō mōhlo wōbeju tał hnuć: myſliſchtnaj hebi
woboj na jenićte lube dźećo, kiž je tał dalosa wot njeju, wot
ſotrebož tał dohho hžjom žanęje powjeleće doſtałoj njeſtał, ſotrež
je macęetnej wutrobe tał na ſtaroćeji. — Kał lubojnje je w malej
ſwicęzy! — Wſchitro ſteji hčęće tał, kaž pſchew wječ lētami,
hdyž wón domſny woapuſchęzi, tam na rēčenje wſchātaj hčęće taj-

hamaj wobrajaj jeho džeda a womki a tež wobras njebo bratřika. A starý cšajnik na scženje čini hišćeje runje tař swoje tit-tak kaž něhdy a runje něštole bje, a hlej, fokula wufokje, pokloni a ja-wjerjny ho a šlubi ho runje tak špěšnje, kaž je pšichyča. Tež wulk čzorny kozor njeje na swojim starym měšnje pod tšachlemi a njedawo toz nježo leži sultan, šwěryny towarščy jeho džěczajžy dnjom. —

Wšćohn hnuty a džawowny napřechćo Wobu rošlawa młobdzęz, hysly, njemžo wo dlje džěczęz a postrowjejo sčastupi do štwiczi. „Witaj!“ wotmolwi nan i poknym hošom, ale mać njemžo wotmolwić, stozuje wóczęz šlědžo na šafurowowozeho a na dabo pšichńdže do teho, jěto pšech njei steji; postanje a wotajo: „Wdž hynko, moje lube, drohc džěčo!“ padnje hynje do rukow.

O tajke radownje šawowńenje! O tak špěšnje je strach a staroće šaboty, hdyž jeho něšto ma. Pšechjo šajo a šajo wob-šladujetaj hebi starščej sróšneho hyna a njemóžetaj ho napoštu-čac, hdyž wón ponjeba wo dalotich krajad, wo šwotich pučzo-wanjaj a pobedźenjaj. A něšto hebži wón, měšto nana, w štole a pódla njebo ma mać muše, domoj wóczęzenemu wječet pšich-šowowć, nan je jemu ham dymtu natpał a sultan tšćzi ho k njemu a šladuje na njeho i šubofčejowym wóczom. Wžoň ho minje pšich powjedanju a rošmowje, tu šakpa šo i cšajha do duri a pšichelubnje holićo šafupi, wostanje nastrožene stejo, wu-šladawščy šubniha, hž tež runje tak ho džawoju na nju šladuje. Tu šacžerowńenje jo jej ličžę runja rózji a „Šanto“ šakńczi i jeje rta a radownje jawowawščy: „Šanta, inajesčę mje hišćeje?“ stanje wón a šwata jej napřechćo a wobaj šladujetaj na ho, šacžerowńenaj a tola tař nimo měry šowowńaj.

„Hžęch po starščeju pšichńczi na nógne temje“, šchepasčę wona mjelćo, „ty tola tež i nami pšichńdžęch?“

A starščej a džěčęzi nastajichu jo na puć k Šbóznikej, so bychu šwi žobiatu Wetlebenskeho džěczarfa wuprajiti šwóbi džak a jawěčęje teč přegylti wo rjany, šowowny pšichčob! — O radowny, šowowny cšaj!

(Pšichčodnje stónčjenje.)

Spřawaj a dželaj.

Wojewođawćo ja młobdy a staraj,
(Wotracowanje.)

Starý Ğodan bę lęša i wječta pšęcho w holi a njepšichńdže drubřy ja žyty tydžęi domoj, hacž šobotu wječor, so by njedžetu je šwójimi hromadnje pobyl a i drubřimi ludžimi le mšči šchol. Šcho džowta Ğana pšichnje jemu lšžby džęi pšech wječorom jęčę. Wón pał palešje wušlo, tón pšęcho na šwójej holi a ham hebi, ale tež wječnyj a šubowam, pšętož wón to najlęje roš- mjelšę, a duž ho woni jemu dowěręchu. Tak tež džęňka. A wón bę hebi tji nowe wubęzy najšaj a šubžęčę wołoto pšich džęň napaleny wušlu a hlabošę, jęto by ho hišćęje čimęčę moško. Ščolńcžto džęčę boži domčęł a ščęlešę šwóję pohlebnje prubři pšęch wušpote šhójny na šemju; šoto wołoto bę wšitko cšajšę, a wón hebi k dobrej nozy ščęrlušy šawřawa.

Mjes tym so starý Ğodan šwěwajšę, pšichńdže Jan, tón proščęřiti holić k njemu, šajta a šępřę ho i ramjenjom na tořtu šhójny, wušta i měrom šęjo, to njebo starého muža wo špěwanju myřil, a pšichpořlušajšę. Šalo pał wón šwěwajšę pšęřęta a šwój šochor pola šwójęje hęty na pjeřk položę, džęčę Jan bliže k šowanję a prajęčę: „Dobry wječor! Hžęčę mje nozy šow- bowajšę?“

„To čji njemžó šlubic,“ wotmolwi Ğodan a kručę na njeho hlabajšę.

„Ač, wobthowajšę mje tola! Šamle bę holićka na polu Šanta jej rčęachu, ta pašęčę šořy a mi prajęčę, so šęže wy jara dowročęny muž a budžę mje šowpobowajšę.“

„To drje moško ho štač, hdy by ty teč dobry a pęny hólž był, pšętož wotawate lšy hólčęta ja njemžóju njęčę. Šęy ty teč ham?“

„Ğaj, moja mać je mi wumřęka a nimam žaneho nana, žaneho bratra a žana šotčęřku.“

„Kař starý džu by?“

„Ša šym w džęřatym lęčę.“

„Šaj, hólčę, hdy byš ja wjedžal — nó, wostaj pšęji mni, ja čhu čę šowpobowajšę. Šęy hšbony?“

„Nęšto niž wjazę, ta pęna holićka je mi wuštu pomajřu dała.“

„Šanta je pęna šolza, wona je dowročęny pšęčęřny tebi byta. Tebi pšęcho ludžo jęčę dawaja, čę nozy šowpobuja a čji tola ničo woinoćęi njeřę; rořymřch to?“

O hoj, to ja wēm. Moja njeboha maćęka hřtu prajęčę, šhaj, Šano, ludžo njeřęu nomaj ničo woinoćęi dawacž a nomaj tola dawaja; hdyž nęř wulk narofčęjčę a mžęřčę džęłacž, durbřich ludžom pomahacž džęłacž a jim žęi luboščę i džęłom bytač narumacž. Ale ja hebi myřlu, hdyž nęř po proščęnju šubžy, kař možu junu wšchřim tym ludžom džęłacž pomahčę, kotřž šu mi nęřčto dali, a šym hebi teho dla hřtu žabał, to njętrębał wjazę proščęř, hęwał durbřu napošlehu wšchřim ludžom pomahčę džęłacž.“

Starý Ğodan džęčę: „hdyž twojka mać takle rčęčęčę, čęho bla dha nję wona džęłata, ale je prořpřta?“

„Ač, mój Wobjo, wona bę pšęcho šhora.“

„To je nęřčto drubę. — Wostaj tu nž pšich mni, ja čhu čji teč jęčę dač. — Mjęcha šo čji wjazę po proščęnju šubžicž?“

„Ač, nę, hdy byš jara wjazę njętrębał, ja čhył radę džęłacž, hdy by mje nęřčto trębačę mořł. Ša šym hebi přędy na polu myřili, hdyž pola wajšęje Šantki šęčajč, čęho bla durbřu ja šubžo proščęř, a wona njętręba, a bęč jara šrudny, so je tař a niž šinat.“

„Wđ, hólčę, šyđa šo pola mojeje hęty a cšajaj; ja mam hišćę wołoto mojich wušęłow wohlabacž.“

Wđn džęřęje na štronu k šwójej wšy, pšętož jeho džowta Ğana durbřęčę šoro i jęžju pšichńcž, a wona teč pšichńdže a njęřęčę we prawej ruzy wremjęčtho. Šu wđžo, džęčę wón je napřechćęny a džęčę: „Węje, to džęčę; le mni je hólčęž pšichšot, tón nima ani nana, ani maćęřę, ani bratra, ani šortu, wón je mi špoboha, wřmi jęčo šobu dom, ja bych čhył, so by něšotre dny pola nař wostal.“

„To čhu čimęčę, wotmolwi Ğana, „a niž možemy jeho pšajnacž, hdyž dlje wostanje.“

„Ša je“, džęčę Ğodan, „a je-li pęny, kař šo mi šba, a ništo nima a je wernoščę rčęčęł, dha mžęřčę jeho wotřhomacž a ja šwóję džęčo pšichjęč. Šę žanyč džęčę nimalaj a by je tola radę wala; tu mařč hólza, tón je hřžom trochu wotřofł. Ale ty durbřich Šurja teč proščęř, šęto wón k temu męni.“

„To jo wę; ale tón temu pšęčęřny njebudžę.“

A w tajšč rčęčach pšichńdžęřtaji wonaj k hęčę, hžžęž tón hólčęž hęžęčę, tón pał, jalo bęčhtaj k njemu dořčotaj, štočji horje a šęčęřę wjęřęty pšęch nimaj. Šana ježo wđžo, džęčę k nanej, to je šchřowawny hólčęž; a džęčę k njemu: „Šano, pšj jo mni dom; jęř so čęřęč pęny byč, dha mžęřčę něšotre dny pšęř mni wotlacž.“

Jan pohlada na šwójju ruku, na tu čzornu šchńdřku wołoto njeje a džęčę: haj, ja čhu pęny byč.

„Šęto dha mařč wołoto ruki?“ džęčę šowřawta.

„Ša mam wołoto njeje čzorny šchřowajšę, dołęč je moja mać wumřęka, a wołoto šobuła mam teč tajti.“

„Šęto je čji to řęřim?“

„Šena holićka wotlacž na polu, wona rčę Šanta, a je i wajšęje wšy.“

„Gana je pětina hołsa. Ale kał dołho chczysz to wofoto ruki nohyczyć?“

„Tak dołho, doniż njebudźceże prajicz, so hym tež pětyni każ Gana.“

Stary Guban a jeho dzwona na ho pohladnyščytaj. A stary Guban dźełče: Tón hołs niyje hlupy. A nětto, Gana, dži, praj Surzej dobry wječor: a ty, Zano, cziń, so twoja czorna śchórta f ruki pichnińdže.

Gana prajekłje nětto swojemu naney dołho nóz, teho runja tež Zano. A wonaj dźełčytaj hromadže pudy hebi to a wono powjeboja. —

Surj hebźełče domach w hłězi pudy wohnińščy, bė łończej na koleni sepelje a hłonu do dńónjow potožij a hladajće na wohnińščy, kał ho tepi. — A hlaj, Surjo, japocza Gana, jako bė f njemu do hłěze stupija, jow czi łeće nan hołsa, jeli so chczysz jeho meć, a ba czi dobry wječor prajicz. Surj ścchóhny prawu ruku f praweho lisa a wofita na łmiej kamej sepjency, a hladajće f profymaj woczomaj na teho hołsa, a projekłje swojey žonje: derje ja ho dzakuj. A Gana dźełče a czińekłje swojye dźełto wó jimoje a w hrobzi. Zan pał hiełekłje f woczomaj na Kofata wobroczeny, Kofał pał jemu f hłutimny woblíčony a f profymaj woczomaj mjes wólčy hladajće, njeprajekłje pał jemu hłowczta. Zato to žyku hłwili wójekłje, pocza ho Zan ja Kofatowej wobhladować, ta pał czińekłje, kał by ju to wócho ničo njestarado, a dźełakłje swojye dźełto, Kofał pał pśchego jenał na njeho hłowczta. Zan njemóžekłje tajke hłutnje woblíčzo Kofata dleje njekłje, wobraczi ho na hól a pocza cziho płaćaz. To bė to, śchtož Kofał chajekłje, a f teho póhna wón mjěstwu wutrobu dźełciza; wón teho dla nětto pścheta f hłutnoćej na njeho hladac, prajekłje pał jeho f wótrym hłochom a dźełče: „Rajke majš mjeno?“

Zan, jako bruby hłěb hłutneho muža śachłjona, ho pojtrózi a wotmolwi tšchepotajo: „Mi Zan rełaja.“

„Wó, pój jow, Zano!“

A tón hólczej f njemu pśchitupi.

„Daj twój hłěbowy meščk jow.“

Zan na njeho f wultimaj woczomaj hladajće a cžabakłje meščk f ramjenja. Kofał jón wia, hól jón hromabu a potožij jón do wohnja a dźełče: „Zeho wjezy njetrjebač.“

Zan, tole hłowo hłychu, śchóhny f hłuboka, a hlyty ronjachu ho jemu f woczow. Kofatowa tež pśchidnje a hladajće, śchto bė ho stalo, ale dźełče jašo mjelčo přecz a njeprajekłje ničo. Wona swojeho muža jara derje śnajekłje. Hóhž chajekłje wón něščto prawe a rjane nowjełče, abo hóhž jeho duška rjany hłób dźełče, njemóžekłje ničo f nim rěczekłje, hewał bu wón samyleny, a f žyćej ničo ničo njebu. Kofał pał jašo pola wohnja na wobey ruzy sepjency hebźełče, kał pŕejby, a hladajće, kał ho tón hłěbowy meščk palełče, a jako bė wócho na popjel spalene, staže wón a dźełče: „Gana, hłěcha je moja nowa meza?“

„W drańščkamorje budźe“, dźełče Gana.

Kofał dźełče po nju a pchidnje f njej, a dźełče: „Zano, cziń hwił Klobak na hwił.“

Zan stoczij f hłěze a pchidnje bjes Klobaka jašo, a Kofał da jemu swoju rjanu nowu mezu. Wón wofitaj nětto hołsa, dźełče do jstny a trujekłje bida, wia śchli a dźełekłje hłěb do njeye, Kofatowa pchidnjekłje młoto a hłaj, a wonaj hłubnyščytaj ho po wuspěwamyh paczerjad f bību a jebźełčytaj, Zan pał wofita wofitach a hlydny ho, hólčej bė přeby Kofał hebł. Pšichi wječeri jow wjebojaće Kofatowa swojemu mužej, śchto bė ho mjes nanom a hólcom w holi stalo, a kał je f nanom rěczaka, to durbti tón hólczej jich wofitacz, jeli so budže ho derje fabźekłje.

„To ho hóbzi“, dźełče Kofał, „a mi ho lba, so ma tón hólczej dobru wutrobu; pśchetož śchtož hym ja f nim spytował, to

mi wobhłědźa jeho mjěstwu mył, a f teho hołsa budže dobru cziłowek, hódž budže prawje nawjeborowany.“

„Wón tež je rjany hólczej“, dźełče Kofatowa, „a ma prawje hčłowane woblíčzo, a hłmje žyle hłajachu nahladnoć, hódž budže wurtjebzeny a w czińej drańče.“

Taž rěczekłjetaj wonaj pšichi wječeri hromadže, wofitajščytaj w śchli młota, a Kofał pchidnjekłje do njeho hłěba, jawola Zana do jstny a dźełče: Wó, hódž ho a jěš! A wón śam tež wofita pšichi bábje hebžo, Kofatowa pał dźełče wot bída na swoje dźełto. Zan jebźekłje a Kofał jemu je spodobanjom pchihładowačke. Wo hłwili dźełče f njemu: „Zano, śchto hebi ty pšichi jebzi myłkiczy?“

„Zano, śchto hym jara wječekł, so hym f tał dobytm: ludžom pchidňok.“

„A czeho dla hym my pšechczimo tebi tał dobi, hódž nam tola ničo dźełak njekłje a hy nam žyle njekłaj?“ Dopomni ho, Zano, czeho dla hym my pšechczimo tebi dobi?“

„Dofelž ja ničo nimam, a my macze teho dla želnitwojcz ho mu.“

„Njekłje druhy ludž f tobu želnitwojcz meščk“

„Rě, tał dobytm koł wój kće, hlyćekłje njekłym namakal.“

„Ale my hym dołcz kołwjełcz dźełczij wóhłeti a njekłjny to žanemu czińiti, śchtož tebi czińimy a hlyćekłje czińicz chzemy. Śnajekłje ty Woha Wjeřičkneho?“

„Moja njehoba macz je mi wjele wo Wohy powjebata, so je wón njehjo a jemu a wóschito, śchtož na nimaj je, stworil, so wón wócho hłezekłje a wofitara a wch ludzi — ach nětto wem! nětto wem!“ rěczekłje Zan wjekele dale a hlyty hčaku jemu po hłomaj, „nětto wem, so je mi Wóh tajtu dobru pola waš wobradzil. Dženka popođnju hym Woha pŕochł, so by mi hospodu dał a f njetrjebał w hłmje ĩmjerjowcz, a wón je woju pŕofitwu wupŕychłak a je wam řeznił dobru wutrobu, so řeze ho nade mnu ĩmilił.“

Jako Kofał tole hlyćekłje, trějekłje hebi tež hlyty f woczow, jawola a dźełče: „Gana, pój wóšak!“ Wona pchidnje.

„Gana“, dźełče wón, „tón hołs mež tež Woha pŕochł a Wóh jeho hlyćki. — Tón hołz durbti noju wofitacz, jeli so ty chczysz.“ Haj, wotmolwi Wona. A wonaj dačhtaj hebi ruzy, czińje hlyty pał ho jimaj f hłowu ronjachu.

(Wchidobnje řtónčenje.)

Wšhelake f bliska a f daloka.

— Śerbiře Draždžanřke kemińenje bėčke njedźeli 2. adventa wurtjadnje derje wopytane, kał w adventřim cžabu dołhe lėta njeye wopytane byto. Śamno jo bėchu kłany hłowni wot 11 hóbziř woczinjenje, žareho ředźenjanja njekłjimi. Swojednyh bėčke rjana liczba wot 178 a kemińenje bėčke wot wjele řtow Śerbow wopytane, kotrymž rěčke wutrobno wofšchewjenje, jašo lube Woje hłowo w macłnej rězi hlyćekłje. Spowjebnu wuźbu mjekłje wóhłet řerbřich kemińenjom, ĩnes řaraj rycerž ĩakub f Wjeřnowczibta a pŕedomanje ĩnes řaraj Wólcz f Rałez. Wólřiste pućniř, řotrez bėchu ho ja Draždžanřich Śerbow w rjanej czińje řobu pchidnjekłje, ho do žyła wospřechadaju, so je njemóžachu wchytzy dořacz, řiz chajdu hebi bilitřiki pućniř řupicz.

— Śakřa agenda ja Woje řluzby ho wot konřistorřtwa f nowa czińczekłje da a je ho ja nowoczłkiczy na ĩnje pchēmēnjenja dźiwalo. ĩara řwjełajez je, so dže tež konřistorřtowo f dořom nowy wudawł nařekłje řerbřtke agendy czińczekłje dač. ĩřeni wudawł je njeboczłkiczy ĩnes řaraj ĩniř wofitarał. Nowy wudawł je řo ĩnejej řararzej rycerzej ĩakubej wot konřistorřtowa pŕchepodał. Wofoto ĩutrow ĩmžemy, da-li Wóh, nowu czińczekłanu agendu.

Sy-li spówał,
Pilno dźéłat,
Strowja ós
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spał mérny
Ćerastwoś da.

Njech ty spówał,
Swérny dźéłat
Wódné dny;
Dźéł pak swjatý,
Duši datý,
Wotpoćń ty.

Z njeboś mana
Njech ćí khmana
Žiwnoś je;
Žywa woda,
Kliž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Šeršiske njedželske łopjena.

Wudawa ŝo kóždu hobotu w Šmolerjez kniŝićiŝiŝećeni w Wudychinje a je tam ja ŝtrowoćlétnu pŝedpłatu 40 nr. doŝtać.

hody.

Tit. 2, 11—14.

Saŝo ŝakincuje hobotne ŝenje: „Wam je ŝo dženŝa Šbóžnik narobzić“ a epistoła bjeŝeje we hłubŝej myŝli nam praji: „Šbóžna hnađa Woja je ŝhadžała wŝchittim ćłowjeŝtam!“ Ğadyn ŝtut, žana ŝaŝkuzba Wóhu jeho Šyňa wudobycć njemójeŝe — hnađa hama je jeho wabita, ŝmilenje nad hubejnymi. My dyrbimy ŝimjerćzi wutorŝnjeni a do noweŝo, kraŝneŝo, ŝbóžneŝo žiwjenja domwjeđeni być.

Naŝka epistoła předuje nam

Žiwjenje w hobotnej hnađze.

1. Sady naŝ žiwjenje hrěcha,
2. we wutorbje pobožne žiwjenje,
3. pŝed nami pŝichodne žiwjenje.

1. W nozy ŝo ŝhryŝtuŝ narobži. Wona bjeŝe woprabwje nóz teŝ nad ćłowjeŝtwom. Wóz hrěcha krjejeŝe. „Wŝiŝ ćłowjeŝte wutorbje je ŝta wot jeho młobójeće.“ Njeŝoŝnawamy to, hdyž my do žłobita hładamy a wóžimy, kaŝte luboŝne, ćaiŝte, bójŝte dźećo w žłobiku leži? Šćyŝo dźyŝi ŝo ŝ nim pŝichrunać?

Teŝo dla je wón pŝichŝoŝ a ŝhadžał jało jaŝne ŝtónćto, kotreŝ dze nozy kónz ŝejnić. To bjeŝe wot-
pohlad jeho ŝwjenjenja, wŝchitte ŝtutki hrěcha wotŝtronić, ŝo by ŝhjeŝejžan prajić moŝli: Wreŝŝeŝ žiwjenje žaby mje leži.

To je „hnađa“, „hobotna hnađa“. Kaŝ ŝo jaŝdźeŝto w ŝenjeju wjeŝeła, tał tudy Pawoŝ w epistołi. Nětko pał

dyrbimy ŝo teŝ ćaŝnycć dać, hdyž dze naŝ roŝwucić, jaŝrěć bjeŝbóžne waiŝenje a ŝwétné loŝchty. My hładamy wot žłobita te ŝichu a wemy, ŝćto je Jeŝuŝ woprawać dyrbjał, ŝo by nam moŝli tałe hnađu poŝicjeć.

Teŝo dla je nuŝna ŝtutnoŝeć wotuty teŝ na hobotnym ŝwjeđenjeju: to pŝedewŝaće, wŝchědne hrěŝeć bozemje prajić: žiwjenje w hobotnej hnađze.

2. Ale kaŝ je naŝ Šbóžnik wumohł, tał dze naŝ teŝ je wŝchěm dobrym napjelnic, ŝo byćmy „póćežiwte, prawe a boŝabojnoŝe žiwjenje wjeŝeć moŝli tu na ŝwéće“. „Wón je hebi ŝam wucjećeŝi lub, tiž by ŝam jeho był a ŝo ŝwéru dzerjał? Dobrym ŝtutŝam.“ Kał pał je to moŝno? Wŝchě Woju hnađu a ŝmilonje, hdyž ŝo ŝhryŝtuŝ w naŝ narobži, w naŝ žiwjenje dobudze a žiwjenje ŝtutuje. To je duchowny narob. Duch je, tiž žywŝć ćini. To wŝtawa potajniŝtw — ale ŝo ŝo to ŝtawa, do ŝo tał maio přeć, koŝ ŝhadženje ŝtónćta rano. Naŝtožniŝe je, ŝo ŝo tón dźw rum nad nami ŝtawa wŝchě ŝtut wotuty, wéry.

„Woni njemójeŝu žaneŝo cuma w teŝ hoŝpode“ — ćitamy wŝiŝi Jeŝuŝowym narobze. „Wón pŝchindze do ŝwojeŝo a ćzi ŝwoji jeho horje njewŝaju“, tał reła wŝiŝi ŝhryŝtuŝowym ŝhobdenju na ŝemi. Dyrbi tał teŝ pola naŝ rełacć na hobotnym ŝwjeđenjeju? „Wŝchindž do mojeje wutorbny“ tał buŝ naŝka přoŝtwa — potom teŝ ŝo reła: měr na ŝemi.

3. A w taŝte ŝbóžnoćzi my ŝwoju hłotu poŝbeŝujemy, dokeŝ naŝe wumóženje ŝo pŝichitižuje. Wóŝ dze je hody

ham hwoje njebejše wotewirja a lubych jandželow pōškat jako pōšlew wot horčak, jako puč pofašowarjow horje f njebejšam. To je našča wōtčžina. My woczakujemy na sbōžnu nadžiju a sčewjenje krašnojče wulkeho Woža a naščeho Sbzōžnita Jezom Khrysta."

Ač, derje nam, hdyž nusa tuteje čžaknošče, nje-pščecelstwō slych čłowjetow, pščecelšebanje kšeho hwēta nam našče hodowne njebejše f mrdčžalkami poczahujā, haj, hdyž našča wutroba jašo hwoju kłabofčž a hrččšnofčž potajuje a naš f tej wščtožču napjelnja, so tudy žana počna jašnōfčž, njemylene hodowne wješele nije — potom rēla: „njejabwēluj“, ale mēj we woczōmaj to pščichōodne. Glabaj horje f hodownym njebejšam! Mžž f srudobje, ale f wēčž-nemu wješēlu je šo Jezus narodžit: tōn Sbzōžnit, naš wumoz je wščeje nusy, nam sačžētičž wšču nōž a naš do-wjēlčž f sbōžnojči we wēčžnym hwētle. Hamjeit.

Witauje Božje nozi.

Woža nōž šo pščibslžuje
S jandželstmi kščidkami;
Wščēšnym njebo wotantžje
Naščim duščam f sbōžnojči;
Jeho miščž wōtčžonsta
Wobradža nam Sbzōžnita!

Bože džēčjo w žabje leži,
Gymny klineža jandželste;
We wščēš duščach rabofčž knježi,
W hrobadch, hčtch lubofčž kšēje;
Žašna hwēda hodowna
Nještče pruh wšpřawa.

Sčwjata nōž! budž pomitana
S kščerluchemi, palmami;
S troščtom, mērom žōgnowanā!
Duščha poštrom wyšta čsi;
Twoje hwēto njebejše
Budži sbōžne wješele.

Boži hwēdo hnady! witaž,
Sčwēčž mi, hwēda salemfka!
Sčwjata hodownička! hwitaj,
Wutroba je hotowa;
Do njeje njeh Wščēšnym mi
Bože džēčjo wobradži!

K. A. Fiedler.

Na Boži džēi.

Xt. 2, 11—14.

„Ta sbōžna hnada Woža je sčhadžala wščitkim čłowjetam.“

Džēi nowy je nam sašwital,
D Wožo, f twoje hnadu.
Ty šy nam Jezom Khrysta dal
S wōtčžowstje, bōjštej radu.
My leže posčēžujemy
We twojim Sčynu wyščjo.
Sčlyšč našču čłowstku kšwalni!

Nječ f twojom' trōnje šēcha šo
Našč kšwalny kščerluch kšudy!
Ty šy, o hwēta Sbzōžnito,
Sahnal pohanske kšudy.
Sšo minčej stei nōž a čžma,
A f twojom' hwētku hotowa
Ze našča žwa duščha.

Woža sbōžna hnada je sčhadžala jako nowy džēi w Jezusju Khrystusju. Boži džēi je sašwital na hwēče f kšudym narodom

Wožeho Sčyna, pšči kotryž jandželjo wšestachu: „Džēčž budž Wo-
hu we wyščtožči, mēr na jemi a čłowjetam dobre pšobabanje!“

Sašo je Boži džēi. My jōn hwēčžimy f džakowncj nutr-
noščju. Džēčži jansčhujā: „Sčlyča nōž, žmjata nōž,“ a wlyžy a mali
dawajā ho kščyščēž w domach a w žyrtwjach: „Ta f njebejš dele
pščidnu f wam.“

Tōn kōčž knjejlony japosčtol pščeb nami steji, šwjtaty
Pawot. Wōn ma mōžne kłowo ja Boži džēi. Kāž mošt wōn
ham wščitkim čłowjetam hwēžu noweho wōnnača sašwēčžēčž, tak
tutōn hwēdt Boži f jenožo kraja do drubšeho čžahajō f Wštopola
w Wašebonstje do šrety piša: „Ta sbōžna hnada Woža je sčha-
džala wščitkim čłowjetam.“

Kāž šo pola kławného muža, kotrehož ščōtēne narodniny šo
hwēčžā, wo jeho štuffach, wo jeho žiwjenju a šmjerčži rēči, tak
šwjtaty Pawot tu na Jezusowe wumrēčje jako na jeho najwjet-
išči štuff potajuje: „Kšž šo ham sa naš dal je, so by wōn naš
wumohl wot wščeje njeprawobofče a šēbi ham wščyščēžil lud, kšž
by ham jeho byl a šo hwētu džeržat f dobrym štuffam.“ To je
japosčtowny kščerluch na wumōžeffu hnadu w Khrystusju.

Hnada je ta mōž, kotraž jamōže wumōž wot kšch f dobrym
štuffam. Duž šwjtaty japosčtol ju mjenuje „sbōžnu“ hnadu, ko-
traž naš roščwēčži, šo my dyrčimy šaprēčž bješbōžne waščnje
a hwētne ščōšty, a pōžēšime, prawe a božabojajne žiwjenje wjēlčž
tu na tym hwēče.

Lutber, kšž je wučbōu a pšedowanje w žyrtwi sašo na pšēne
mēfmo štajil, je pšči wuložowanju tudyš kłowom na dwōje pofalat:
kłowo wo hnadže w Khrystusju nam Sbzōžnita do wutroby plobži,
a wōn potom w naš wščitko nowe čžini. „Wōn pščinježe šobu
šwoje žiwjenje. dušha a wščitko, ščtož je, ma a samōže.“ „Duž
budže čłowjet nowy a bōjšti; wščitko, ščtož čžini, je derje čžinjene.“

Tu je wjažy dužji jašōn a jšpšah. Tu njeku hrēči jenož
jasašane, ale pščewinjenje. Pščētož ščtōž w hwētle Božje hnady
bješbōžne waščnje šaprēčž nauwatnje, tōn wšyščēde steji hačž tōn,
kšž myšli, šo kščēčšjanstje žiwjenje dale nicjo mjeje, hačž šo wščelafsch
jasašanych wēžow wdawacž.

Kščēčšjēnio šo Šnačškim džēčjom runaju, kotšž (Neh. 4)
f jenej ruku mēštowe murje dwarzaju a f drugeje njepščēčelaj
wobaraču. Zwačmy šwoje murje, murje wēty a žiwjenja, hačž
budže hnada Woža nad nami a w naš tak mōžna, šo žabym nje-
pščēčel naš wjažy pščimnyčž njemōže! Tak naš hnada dale rošč-
wučžuje „woczakowacž na tu sbōžnu nadžiju a sčewjenje krašnojče
wulkeho Woža a naščeho Sbzōžnita Jezom Khrysta.“

Tchby budže „Boži džēi“ pščeb Wožim wločžjom. Hamjeit.
T. w B.

Hodowne kłōno je hwētko naščeho žiwjenja!

(Xt. 3, 4—7.)

Šlōch (67): Wubž Jezom Khrystuščje, kšwaleny ad.

Nam Sbzōžnit je šo narodžit;
Wšž je jeho wobradžit!
Duž hwētko sčšhadžato je
A šradowanje hodowne.
Šallēlujā.

Sčyn Boži, kłōno prandofčje,
Do hwēta f nam pščyščol je;
Sšo dobročžinofčž šēbi w nim
A lubofčž w hwētle njebejštim.
Šallēlujā.

Wōn, kłōno našče hodowne,
Sčwētko žiwjenja nam je;
Wščah ranje, džēi a šmērkanje
Wot njeho wōščwōčēne je.
Šallēlujā.

Naš jeho pruh wobjašnja
Pšči pšočratu žiwjenja;
Mžž štutow bla naš wōščbōži,
Hdyž we kščēčžny naš wōbnowi.
Šallēlujā.

Mě, mítóžej jeho bohata
 Grěščinam ho doštawa;
 Naš wobohič Wóh trojenički
 Wšes kuzjel křěščěnzny wuczilčej.
 Halleluja.

A hwětoč jeho rošhwědca
 Čkěť nam našchob' žiwjenja;
 Šsmny hwižatob' Duča doštali,
 Šo Wóhu nět křm hwy podobni.
 Halleluja.

Wny mamy prawdožej křtyřtuwa,
 Wěta f ním naš hjednocza;
 Wbón, hłona našcha, w njeju w,
 Čkěť f njeju našcha fa ním bže.
 Halleluja.

Wbón junu našchob' žiwjenja
 W jaňnočej ho pšchetraknja,
 Wbžy herbojo my Wóžej hmy
 Dom dozpřiwčej ty f zubojo.
 Halleluja.

Tam w hodownym hmy wješelU,
 W njelachodnym žiwjenju
 Wny Ješom křtyřta hwalimy
 A halleluja wylamny.
 Halleluja.

Wbón našcha radočej wostanje,
 Křahňnočej jeho našcha je;
 Š ním wobrabu hmy doštali,
 Křiz na wěčnjeje naš hwyješeli!
 Halleluja.

U.

Hodownaj wobrasaj.

II.

Toła niz we wěchdž wutrobach byhli radočej f šbože, šnaju
 jenu, kotraž bě hjes mačo wo puška f pšče wulkej boločej w tutej
 hwižatej Wóžej nozy. —

Wně wotnje wulkeje křže stej čžmnie rošhwětleney — tam,
 hbžej wješele a čžaje šbože byhlesče, tam je něto šrudoba štapisa
 a we wotomitu je wšchito šnicžene, šchtož tak křahnje tečejšče!
 W čžaje, čžmnie stwě stej křchčej, w nim leži muž w najrjet-
 šchich lětach šwojeho žiwjenja, lotrehož je jandžel hmyjerče wčžera
 wotwotal; šmožo ho, kaž by drěmat, tak zuni je jeho napořlad, rót ho
 pořměwuje, kaž by nimo mery rjany šón šonit a njebjelki poloj
 wotpoczuje na čžote, pšchetraknjene rjetičhego hwěta. — Wbón je
 f Wóhu wotešchot do wěčžnje domljeny — a wěčeje njeby ho jemu
 čžylo šaš wrdčo pšchěncj, tež hdy by žaločej mlodeje žony widžal,
 šiz pšči křchčej křčej a jemu šymnej ruzy f horzymy hylitani mačja,
 jej mačo, kaž by rjeł, to možka je f tutym lubočžiwym majš-
 njom šašo f nowemu žiwjenju šubžičej. Wboba žona! kał čžekžo
 w noma nječ — je je najbžičšči poklad, jeje wšchito na šwěčež
 leži pšchep njeju — mornwe a něme. Wbčžny, w kotrnyž hwyje
 njeby widžesče, kotrejž štajnje tak šwěru jeje wčžžy pšchajčej,
 tej štej ho w wěčžne jandželicoj; rót, nědy by šrečžniw, njewo-
 tewri ho wjazy na tutym hwědčej; lubej ruzy njebudžetej ženje
 wjazy jeje ruzy wobjimačej — wón je mornwy, horzolušobany,
 bžesčesče ho wot njeje po křatřim bžedženju, bžesče, fo by ženje
 wjazy ho njewobžičil! — Šeno tole možne něko wopřichimnyčej,
 hšiččej je jej njebjelki trochř šapowjedženy, žaločej a plače wo
 šubžene čžajne šbože a njemžej wopřichimnyčej, čžmnie je Wbóh
 tole ščimil. A wona je žyle šama w tutej šrudnej nozy, škužow-
 nize špja — mučžni wot bolšch pšchetradanych nozow, jej pał njeba
 boločej wotpoczimta, wona štrožnje pšči šemřemny manželšim.
 Ach, kał šchynje a žaločej wozna, pał naščila po pšchep jeho čželo,
 wola na njeho f najšubnišchimi mjenami, potom šašo naštržena
 štanjje, a šašo, kaž by šalle špónala, kašje njelbože je ju potře-
 čilo, padnje pšlajajo pšči křchčej a prožy Woha wo šmilnočej
 a pšchaje šebi, fo by tež jej wumřejčej; wotom je šašo čžido
 — tak čžicho, jo mohl šebi čžlowej myšlicej, fo je Wóh jeje šch-
 chowanje wubšchěł, njeby-li na berkotanju a šchepotanju šapobnje
 pošlamy pšchymčej bžlo, fo je hšiččej žiwjenje w padženym čžele.
 Kał minu ho šobžony — o kał šörte, žalofine šobžony! —

Wšona na šašadž je dawno wocžičlo, šwěta šu wušagnjene,
 radočej nimo. Na njeju pał bšchěčža ho hwědyž tak šajnje
 a křahnje, kaž w žanej drubčej nozy a šwětle wrdčelki čžajnu po

njeju, kał fo mohl šebi myšlicej, fo šu to jandželki, šiz šu na
 šemju ščowate, fo bychu Ježuwšomy narod pšchijewjale. A tu ša-
 šlinčja na dobo šmony a wotaja lubež f mobilnje po domu Wó-
 žeho, dofelž je dženča Wóže bžesčo f njebjel pšchěčlo, fo by naš
 wumožilo wot hřčha a hmyjerče. Še wšchčej šanzow šhwataju
 mužžy a žónške, šlari a mlobži — wšchžny čžjedža nowonarodženeho
 šwěta hwěta poštrwicčej a jemu wopor šwiojeje wutrobje pšchijewčej.

Šwony wěčeje šajnje a rjenje šlinčja, dofelž jich šnt je ho
 dobył tež hač f wšamocženej njebožownej žónškej; wona šuna
 šo, kaž šonajej puřchčejtej jeje ruzy ruzy mornweho, šhynje jej
 f přenjeje mobilnje! — A pšchěgo wotšchčo wota hšóh šwonow,
 dozpřije hač f čžlowanaj wutrobje a přenje šačžuje dowěry, na-
 bžije na Woha pšchidžje do njeje, šhlabote šchynčjenje wudobytwa
 ho jej f wutrobje, f šhobom pšlajajo šašo na šoleni, a wocžj na
 mornweho škožiwčej modli šo f čžičha: „Wzoja wola ho štani!“

Špřewaj a dželaj.

Powjedabačžto ja mlobnyč a štaryč.

(Wotražowanje.)

Našyma bě šajcha, Wšchata, bě dawno nimo, dny šuchy
 pšchego křatřhe, nozy pał čžim dlejšče, f polow bě wšcho domoj,
 a šchony štejachu bjes šlicja. Šžed bě w holi šwioje bžesčo pšch-
 čial a wo žyle domoj pobal; drubdy dubejčej tak hrowitaj šmny
 wětr, fo mačej prajesče, my šmy najbžeje bjes šneha byli, šyma
 ho f mozu pšchibšijuje. Šchřžej je bžetawy był a šebi něčšto na-
 hromobžil, tón ho njetrjeba šmy bječej. Šubja a pinga, pšchata
 a bróžnje šu polne, drjewo a štanje je pod šólnju, a bžakowano
 Wóhu, fo je šo tak šlato.

Wšchto pał njebě něł na žylim hwědčej wješelšch, hačž Jan,
 fo bě f tak dobrym ludžom pšchěšchot, a fo njetrjebasče wjazy po
 prošojanju šhobžičej. Wbón čžimjeje šwioje mačžeri wotom možne
 f woli a pošchubasče šanje na šlomečto. Mačž je jemu nowyčej
 šochšow naščila, krawy pał hnydom dwoje šholowu a šulitaju
 šesčil. Ach, to dyrbjeł wny rjane a wješele bžesčo wšobladčej,
 jako bě wón přeni ras f nowej drařtu woblečženy! Šeho žyle
 bjeswocžo šo šmjeječe, jeho ruzy, jeho nohy, jeho žyle čželo
 hrajesče a ho šradowasče. Šestjšchich, šano, něko tež dyrbjeł do
 šchule šhobžičej, bžesčej nan f njemu; do teho šan šubčab žwoli.
 Čačž dotal njebě wón do šchule pšchěšchot, dofelž bě pšchego po
 krawju šhobžičej dyrbjačej; wón tež teho dia ničžo njemžesče, ledom
 pšhimił šnajesče, čžitanje pał njebžesče, a pškal hšiččej ženje
 njebě. Šato wón něł přeni ras do šchule pšchidžje a dyrbjesče
 pšchje mačžej šedčej lě štarych šhóčatych šebesčej, dha šo jemu to
 njelubjesče, a wón by radšo do wulkeje šchule šhobžil, ale wucžej
 prajesče f njemu: Wóje bžesčo, to šo něko hšiččej njehobžj; ale
 wulki pilnje a křžbnj prawje, dha bšny wšchitko nauwufčej a
 wšchitkych dořezehnjelij, potom budžesčej tež f wulkim šhobžičej. To
 šebi šan na šedžu wša, pšchotž jeho bě šašita, fo je tak wulki
 a ničžo njemžej; wón tež by wulkičej na šchuli a domach.

Še pał pola štareho šhodana wuščnje, fo šebi šóždu njebželu
 po wobjedže špřewasčej wjadaju a šhělulaj wšpřewadaju, a potom šošal
 abo tež štary šodan šam f poštille njebjesče předowanje pšch-
 čžita, a drubny šmėrom pšchipořchuchach. Drubdy pšchidžje šedubš-
 čej šwarta, a šbžž bě tam ta, čžitajče wona předowanje, a to tak
 f nutnym wuščnjom a je šchwanym pšchěšchotom, fo wšchžny radži
 na nju pošchuchach, a štary šodan bžesče potom f šanej; šbžž
 budžesčej tež tašle moš, potom budžesčej nam ty čžitajčej. A pšchib
 hačž bě lěto nimo, čžitajčej šan kaž byčž dyrbi, a rořmjesčej tež,
 šchtož čžitajčej; wón wulkičej katechšchot, pšičajčej a lěčejčej tak,
 fo měčaju wšchžny žad nim wješle. Šunu pał pšchidžej šan
 jara štrachčej je šchule a bě wšchón šamyššeny, kał fo šo jeho-

wichajty brachachy, ihto jemu je. Wón pať dšejše: „ach hejeje, dženja je nam wučer w škulj powjebat, to dyrumy jadrječeha wot jabukow a kruščowoto hromadščiz a do jahrodki wučyčez, io bychu štomiki i nich narofite. Nēt hyn ja telko jabukow k Wožemu dšejšu doštal a te hyn wchitke ijdē a jadrječeha i nich rosmjetal; njeje to k mjerjanju?“

„Chyšje dha hebi tu štomiki plahowacz?“ dšejše džeđ.

„Daj, abo njezmēm dha, džeđ?“

„Šamēch drje, jeno io wēšč, tať maľať to činič.“

„D to drje wēm, to hyn wchitio w škulj bšychal, a ihtož hiščeje njewēm, to nawuknu. Hlajče, džeđo, tule w jahrodže je tole mētno prōdne a tu hewat ničo njewoče, tež tu žane wulfe šhtomy nješju; tu čhu te jadrječeha hycē, hdy bych jeno žane mať.“

„Ale ihto čhyčej potom i hmy ištomyfami, hdyž narofu?“

„Potom čhyčej je wchēhadžowacz do nacheje jahrodny a pišeh dworom wotafca na wšy. Nafč k wučer menječe, so može na wšy wjele ko sadowych ištomych šteječ, a hdyž hebi je wot-hladamy, tať doho hač žu mač, dha moža nam potom wulfi wužif piščinjēč.“

Zan doša nēt wot džeđa nowy łopacz, motyfu a hrabje, io moščeje w jahrodže hwojini ištomykam łopacz a ryčz a potom i hrabiemi rurje šhrabacz. Wot nēta njejdžičje wón žaneho jabuka ani kruščow, so by hebi wchē jadrječeha nještowak. Nafhmu wšy potom hrjadu jabukowych a hrjadu kruščowych jadrječehow, a wobje je, hdyž mjerinycz šapozca, i dobryn hwojom. Nalēto, wokoło jutrow, šapozčahu šhrabčez a ročz, hač žu wchitio pišauječe. To bē wjehele! Sa dwe lēče je pišehadžowaječe na druhe hrjadki, te wjehele wobjeje, te mjeniče tež wobjeje, a potom na išeče lēto je išečepječe, wchitio, taž bē jemu wučer poľakal. D hdyž te ištomy wulfe narofu, dšejše Zan, imjemy šaba došez, a ja mačeri lōždy džen polny ščozachy natščahu, a wona budže nam hačowu wufu nawarič.“

Tať minyču žu dny a šaidžechu lēta pišči pitnej dželawoščzi. Štary Ğoban, tež hižom tehny štary Ğoban rēlače, jafotžout k nim piščitō, bē nēt hiščeje štaršči a pišeh wšohombžehacz lēč. Šurij Koľak bē tež wobštaru a na poť sta lē hwojejo žiwjenja ličječe, a i Žanfa bē Zan narofit, prawje buščny a pētny Zan, a ničto jemu wo wšy hinal njereľače, hač Koľakež Zan, a Koľak ham je hwojež žony a štary Ğoban šobu wo nim hinal njereččahu, hač žu hwojini hynu, a wchitžy jeho lubowacu, dofeľ bē dobny a piščitowny čłowjeť, pilny dželaczet a šwēny we wšech wēzach. Šeho prawe mjeno a rōd bēču šoniti, piščetož wučer wo wšy bē knjeje duchownemu pišak, hdyž bē jeho mač wumrjeta, a tōn bē wotmolwit, io wón njereľa popravyw Zan, ale Ğlorian. To pať je njeno, kajtež Nēmzy hwojini džečom dawaja; piščetož jeho nan bē Nēmz byť, hebi pať herštu žonu wot, i njei do Šal-šjeje wczahny, tam pať wumrjet a hwoju žonu jato wudowu a šynfa jato maľa šyrowu šawofajit. Šeho mač bē žo jara rubžita a ššorita, i wulfej šhubodu žo domoj wročezita, ale bužy na pučžu wumrjeta. Tole knješ duchowny pišakče. Š tymle wopisgōm džeče Koľak i wšahnoščzi a šewi jej, io čže uthele wopuščezneho hōlza ja hwoje džečo piščijēč, a da hebi wot njeje na to wopisgōm šetajčez. Zan pať, kotrž žu i družim mjenom njebē wotacz bšychal — jeho njeboša mač jemu tež hynal njereľače — wosta pišči hwojini nšatym mjeno, a wone žo jemu tež lēpe lubječe, hač ž te nowe a žufe; wón tež nēt, tať pječy, rēlače a wosta Koľakež Zan; a to bē wchitim prawje. A Koľakež čłowjeťaj bēščtaj woprabdže hardaj na hwojejo hyna, piščetož tať dobny a pētny hyn hynšom njebē jato wón, a Koľak hebi wo nim runje tať miščeje, taž pječy štary Ğoban wo štofať, io te tutōn Zan dobny hoľpodať, pilny dželaczet, rojomny a pobožny čłowjeť, tōn

twoju žimnošč derje wobbžeta a čže na štary džen šastara, io budžeha mož wjeheť hwoje dny pišči nim doľonječ.

(Piščihobnje ššončjenje.)

Šwēdomitowy Indianac.

Nēšajti Indianac raš hwojejo kužoda wo nēšto tobata proščejče; tōn brabny do hwojejo dychaka a da jemu polnu horščez. Nafajtra prešči šabo piščitōže a jemu šahrowčztolet, kotrž bē njēš tobatom namafak, wročo piščinjēje. Žalo jemu nēšajti radžachu, io by hebi tola te pjenješ ištowal, wón ruku na wutrobu položi a dšejše: „Žowle we wutrobre mam dobreho a šeho čłowjeť. Tōn dobny čłowjeť prajšeče: Te pjenješ tebi nješklučejju, daj je jich knjeje wročo. Tōn šy čłowjeť dšejše: Ty šy je doštal, wone tebi klučejju. Dobry na to rjekny: To njeje werno, tobak čy klučejje, ale pjenješ niz. Šty čłowjeť pať šnawščežjwi: Nječjin hebi žaneho njemēta, dži a kuš hebi sa to palenca. — Ža njewobjach, ja čzo dyrbach žo rošbudžič; ššončnje lehnycz žo do łože, io bych k mērej piščichol; ale išt a dobny čłowjeť štaj žo šplicžu nōž wobjito, tať io žaneho poľoža njemēczaj, duž dyrbach te pjenješ wročo bonječ.“

Čal. 5, 17: Čeljo pošaba piščejimo duchu, a duch piščejimo čžetu; tať io wy to nječiničje, ičtož čzeče.

F.

Wšehlake s bliska a s daloka.

— Kaž je bšychecz, dha žo wo šahrowanju Wulkeje Dubrawy do ššwacziz tež w škulšim šariadowanju wōžne pišehmējenje štanje. Žebna žo wo tym, žo žo we Wulkej Dubrawje nowa škula natwar.

— Wobužel žu žo w Drazžanach šobotu w nožy šabo njemēti mēle, kotrž bučny wot šozialdemokratow do štuka štajene. Wōni politžy piščimachu a šamo do njeje šelacu; jedny šejdu politžiti bu do liza trječeny. Piščejimo toľtame šbežčatemu hibanju dyrbi žo krucze wustupowacz. Pišči miłofčzi a piščihladowanju jeni jenož rjemēti ročze. Politžija je teho dia tež w Drazžanach lōžžičžu šhromadžijnu šakafaka a njemnje žo lud na hašak hromadu šestupowacz. Hdyž pať šbežčatše hibanje nješastanje, ššončnje wobjito šakofči. Wōh čhył dacž, io byču šawobjedni žo w prawym čžahu dopomnili a šo bdyču hodowne šwony tež do jich wutrobom hēř šwonite.

— W Rušijowke piščego miščeče jara šrudnje šleji. W Šalšičkiš provinjach je šama revoluzija. Šetkižy šbežčario žu na tym, republiku šakofčez. Šam budža šrudne šoby.

Ššončnje waš, lubi čžitarjo, prošhny, io bšychče, hdyž lēto žo te lōžje piščibilžije, načememo łopjenu „Bombaj Wōh“ tež na nowe lēto šwēni wofati, ale tež hwojich piščezelow namotwiti, io bdyču naboženšte łopjeno „Bombaj Wōh“ i hwojemu natwarjenju šobu čžitali. Tež ja pruščik Šerbow nam w nowym lēče nadrobnišče powječeje piščinjēju.

„Bombaj Wōh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšech piščebawarnjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Wudyščinje doštač. Na šahrowčz lēta plačži wón 40 np., jenotliwe čžišča žo ša 4 np. piščebawaju.

Pomhaj Bóh!

Sy-li spéwal,
Pílnje džéla,
Strowja óe
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnny
Napoj móeny
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Pfez spaf mérnny
Čerstwosó da.

Nječ ty spéwaš,
Swérnje džélaš
Wódné dny;
Džeš pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoóń ty.

Z njebies mana
Nječ ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokreń óe!

Szerebke njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo łóžbu hobotu w Šsmolerjez knižicijščezetni w Wudyščinje a je tam ša šchwórtlétnu pšchedplatu 40 nr. dostacž.

Pomhaj Bóh!

Pomhaj Bóh! ša léto nowe,
Ša twój dom, ša lud a kraj;
Pšches čjaš dobry a dny čymowe,
Ludy šnježe, pšchepomhaj!
Pomhaj Bóh wam wšchitfim ludžom,
Štarym, mlódnym, džéčatkam,
Wjele šboža pšchaju wšchudžom
Šaškim, prujšim krojanam.

Pomhaj Bóh ša čjašne džéla
A ša wéčnje pomhaj nam,
Šo by našča dušča méla
Zudy dobry džél a tam
Žohnowacž čyžł našče pola,
Šo šo žnježat šraduje;
Nječ tež dawo dušča wola
Wléd a šwopy njebešte.

Wostań pola šwójčij, šnježe,
Pomhaj nam pšches džéń a nóz,
Najpéłń š twójim mérom šžeže,
Ša naš pščetakáš šwójju móž.
Nječ je šhalbaž pošny mufi
Šaran pošny wólja,
Nječ šo radžń džéłto rufi,
Wješéłi šo wutroba.

Pomhaj Bóh čji, lube Šzerbštwo, —
Šwérni jeno dobudža!
Šwarunij šwéru Wóžow herbštwo,
Pódné budž jich bédženja.
Šzerbške wóčechń šwoje džéčji,
Bóh šam to čji pšchilaja.
Šazpivanany budž na šwéčji,
Kíž šwój narod šazpiva!

Lubi duchowni a šnježa,
Lubi šnježa wučerjo,
Wulke džéla na waš leža,
Pomhaj Bóh wam pšches to wščo!
Bó! a šwožč šo, pomoz Boža,
Wšchynofčji a pódanam,
Šo rošč ptohy méra móža
A naš paše Bóh šnješ šam.

Pomhaj Bóh! We wšchšchym šwoutu
Šwony čji to špéwaju,
A ja tóčju twójju ruku
A čje štrawju š wutrobu.
Šlaj, tam nowe léto šwita,
Šhétuščij šlincji wješete,
A čje moja dušča wita:
Pomhaj Bóh! a Boženje!

Wot žónsteje šo čłowjek rođił wěrný
Ze wobošim Boži Šahyn nam k šepšchemu
A šatonju był poddany je šwěrný;
Pšches nješo dostali šmy šwobodu,
Eso prawo džěčazje je nam
Eso škežilo a přichitup šbžny k njebešam.

Wšah Duča Šahyna šwójeho je darit
Nam Wbžčez do wutrobny pšhecjelny.
Ešej wobhydjenje štajne do naš štwariz,
So dowěrnje šo k njemu wolamu;
Taf: „Wšba, luby Wbžče!“ my
Pšches Duča šwiateho něk štroble prošmy.

Duž tudy žadny wotročkž wjazy njeje,
Ně, hame džěči šmy pšches škrystuša;
Eso hnady wješeliny lubošneje;
Šahyn Boži ham je našcha wobrada!
Ešmy pšches nješo džě šeržojo
Wny Boži junu w raju šboža wěčneho! —

Njech halleluja šlneži radoščine
Nam šbžnym něto w čašju hodonowym,
Šbžž šesthadžato wješele je žive,
Škiz wutrobu nam hřeje šbžžowomny;
Pšches šwět a čaš do wěčnošće
Njech čžěť a no ha našcha špěčhnje k njebju džě! —

U.

Spěwaj a džělat.

Bowjedatečžo ta młodych a starých.

(Štónčenje.)

Zan pak tajke myšle šwójeho nana škošaka nješnajěše, tež šebi njemyšleše, to by wón to činičej čypl, pšchetož hačž tunje šb wón jeho ša šyna pšchjat, dha wšah jemu tola njetrejelěše žiwnošć a šamoženje k temu dačž. Był tam wón šb na wšče šchytynacze lět, šb šo prózowal a džělat, woščeje w šahrodže na šwójich šchtonach, tudy šb šchwarun ličžu do šahrodže našadžat, taf šo w njej nišdže žadny wjazy štejež njemóžeje. A škošatež tež hižom wužit wot nich šjerichu; pšchetož štoro ša žyke lěto žadny džěš nješadže, šbžž njebychu, jeli niž kručiwowaje abo jakufowaje muški, dha tola šuščentow pojeđi, a škošatowa njemóžeje pšči tym tu dobrotu dožež wuškwalicž a džěje: to mam něk w domje jene wwarjenje wozaj a njetrešbam žaneho šadžina a žaneje šele k njemu, a je tola dobra, štwowa a šytina jeđž; a wšče teho, šchto mam ja našuščeného šadu, štoržž šo w šymje wari a je. Šbžž šo šaka a rěpy wotšudži. Druhy ludžo wo wšy njeděchu taf rošomni byli jako škošatež, šo byču šwójim džěčžom dowoliš šchtoniki plahowacž a to k šwójej šamšnej šchtošče; pšchetož něk widžachu, šo to žane njewuškne paranje njeje, a šo móža to šamo džěči wotštaracž, šbžž jim štaršči wolu a šlecž we šahrodže k temu dažga, a šo pšches tajke wužitne džěto džěči šochi a lubošč k džětu a k šošpodarjenju dostawaju, a šwój čaš, šž hewal i šchjanjom a š worašawštwom pšchěčimjeju, na tole wošchnje prawje wužitnje našoža a šwójim štaršchim k polpěšchtej pomšaja.

Ešabowý šchtom je muški wužit ja bura, a taf wjele hačž jich do šwójeye šahrodny trjeba, dychat šebi jich lěždy šam naplahowacž, njedychat žane pjenjety ša nje dawacž. A tajke šchtom, šž šebi lěždy na šwójej šemi šam woczahuj, šu pšchisprawniwe hačž žule, pšchetož wone šu teje šemie šwučene, roštu teho dla jenat baje. Škupich pak š žušešo šepšeho kraja šchtonik a pšchěbadžič žón do hujenšeho, dha pola nješo š roščenjom

šlaza, wón šhori a šteji škry, hušo tež šahnje; škupich pak š hujenšeho kraja a šabžič žón domach do šepšeho, dha wón wješele roščje, ale jara lohy šo pšchewoščje, a šbžž šebi pšči tym radžič njewěšč, dha ma ša dwě abo šti lěta wješka a je taf tež k šajnej šnjerczi štrah.

Škošatež mječaju polnu šahrodu, wot šana naplahowomych šabowych šchtomow, a šbžž šo šad radž, na šymu polnu lubju jakufow, kručiwow a štwowom, a móžachu šo š dobrej jeđju wotšchewošč. A taf mječaje do hječče něchtš wo wšy, a šchtoha to? — To běchu šchudwšchjez, pšchetož taf šbčy hačž mječaje šan šchtoniki wotročžene, nješabžčeye wón jenož domach, ale tež pola šchudwšchjez, a to šhanje k lubošci. Šana šb tež naroška, a š nchudwšchje pščneje šanki šb dychna šošpodatška šana wotročka; wona nještomdži žanu njedželu te škošatešom pšchthabžowacž, a tež džělawy džěi, šbžž nimo džěče, šajta pola škošatež šahrodny a hladaiče pšches plāt na Janowe šchtoniki. Lubžo šebi to a wono tešo dla myšlachy, a hubachu taf a šinaf, ale ničib tola ničjo njewjěžeje, pšchetož škošatowa njebě šlešaka. Wššom njebjel do jutrow pak wjedžichu wšchitzy i wěštošcy, šchtož běchu šebi předy muššiki a hubati, pšchetož škošatež šan a šchudwšchjez Marija došchaj šo na njedželu šeragešima w žyrwii šawnje pšchijowjedacž, a woturu po šhjož njedželach na to mječschaj wješely hwaš.

Žurij škošak džěje: doležž nam tajšeho šyna, šajščič wjele njeje, dha čyžu tež tajši hwaš mječ a wuhotowacž, šajščič wo wšy tež wjele njeje bydo. Žyła wješ bu na hwaš pšchena, šušob pšči šušobže, a šš pola šchudwšchjez a pola škošatež hwaš dwaj dnjej ja šobu. Ale šchto štone hwaš na wěčne wo wšy wopomnjenja šobny šchimi, šb šo na drušim dnju hwaša, šerjewe rano, wšchitzy hwašni šoščo i wotšfami a š šopacžemi na wšy džělachy, namžž šopachu a wšchaju, žony pak wobu šochachu a k čžemu to? — Woni šabowe šchtoniki šabžachu, dwaj wnyaj po žykej wšy dele, i šbžčeje štrony pučža jedyh, a wumjetachu pšči pučžu šerjebju; nawoženja šb šchtoniki dawmo je šwójeye šahrodny k temu dat. Wot něka šu we te wšy to prawo, i šbžž šo dwaj ženjehčat, dha dychschaj předy i najmječschemu dwaj šabowaj šchtonikaj šabžič.

Taf buchu čšle ludžo pšches jednota, wobožnošć a džělawošč šbžžowni ludžo, a mječaju nališchju šhwalbu w žykej wotšomšč, pšchetož šbžčje je jednota, wobožnošć a džělawošč, tam šy njepšchecel přichitup nima, ale tam je šamy teje, polne šbože a wjane hychlenje; taf šebi ludžo na šemi njebeša štwarja a šybla w nich šaj šože džěči; dychsch-li teho dla tajke njebeša na šemi mječ, dha špěwaj a džělat!

Šuščej Bethlehemškeje hwešdy pšči pšchekhodže do noweho lěta.

Štš (344): Šojo, šnjeje teho šwěta —

Šešuk, mjeno najštrašnišče,
Šbčto šboža njebešče,
Šawěšto i šoža najmilšče,
Šašnosć jeho štrašnosće,

Šiž džěš Boži šesthadža,

— Wěr a radošč postičža!

Šešuk pšchitžže, Boži šwiatej,
Š njebešow k nam na šemju;
Ša Šbžžnika šchobštwu daty,
Špomhacž nam čaje k žiwjenju. —
Še-li kručje wěriny,
Šwumženj jecho šmy.

Je wschaf s'obnozeč w jeho mjenje
 Hrešnikam wscham s'iczena;
 Wobacze a wumozenje
 W nim ho wmojim dostawa!
S Bethlehemskij hwědu nam
 Duzym wón je k njebjeham!

To je ewangelij krašny
 So wschěch ludži w hwězce,
 So džen selkhabadž w jahnje
 S Knjejom w smjertnej mrotolce;
Hwědu s'obnozeč wimdzimy,
 — S nozy k hwětu chwatajmy! —

Mjeno Jesuškome hwězci
 Eso kaž hwěda w czemnojeći;
 Pšches S'obnita Bože džeći,
 Džemy ja nim k radolceji. —
Kam ho pschichod wujahnja,
 Čžeč dže našja do njeja! —

Wschelake s' bliska a s' daloka.

Pomhaj Wóh, luby čžitarjo! S' tutym wutrobnym šrowjenjom štupa nowy šćinik njebjělskeho kopjena čži pschod wočži, polšćica čži jako štary pschězel tuftu a prohy, jo bh jemu dale dowolit, čže kóžbu njebjělu wopytač a wo tym čži powječač, šćtož je wjebdeč nušne, dobre a wuštine. Mnogy čži „pomhaj Wóh“ praja a pschěta, ale jemu hamemu do myšle njejschidže, tebi pomhajč a něšto dobre čžinič. Zowle pak njejsu prošne šłowa, ale štutki a bary horzeje lubolce. — Najšćepši a najprěšči dar wostanje, kaž hacž dotal, Bože šłowo, potom k nawatranjenju a k rowučenjenju powječačca a špěny a šćeršicze wot štarych abo młodych špiba: čželow a šćobitow, a dale — haj, šćto dža hišćeje dale? Za hebi myšlu, jo bh tež raby pschidobla a s' šćóšim šćonit wo šćžorcu a kralu, wo wótarym kraju a zlych krajach, wo žyrtwi a šćdu, wschitlo, šćtož naš nastupa, a šćtož kóžbu, kiž je šćdu wuškóžit a wotaj popb a k wšćelamit wšłbam šćóž, wjebdeč dychaj. Drogji wulki čžakopři hebi džećeč a čžitacž, k temu nimašć ani pjenjech ani najprjedy čžaša. — A wo čžinič s' pschězelom, kiž čže wopyta, najzabidžo rěčičiž, wo našćich domjačych a wošabnych wosštejnotočach, wo našćim šćóžu a nješobžu, našćim wšćelu a našćej šćubolje, našćich nadžijach a wubojenjach, wo wschěm mjes nami, šćtož tež — kaž pižane steji — wuštine je k wučenjenju, k domječenju, k šćwarjenju, k polpschčenju w prawdolceji, čžu tu a tam pižacž a rěčeč. Eso nadžijam, jo budže ho čži tu lubić a jo budže tole šćopjeno jako domjaž pschězel k tym štarym šćatym wjele nowych pschězelow a čžitarjow namatač. K temu „pomhaj Wóh“ a — ty tež. —

— Wjele lēt je ho na to polajowato, jo se šćojšćitwo general-superintendentu w Schlesynskej tat wobćežene, woschšćerne a šćamotwenja potne, jo móž jeneho muža šć njo njebošahnje. Wot pschěčelow žyrtwe je ho teho dia to žabanje wuprajajo, hišćeje družbeje generalneho superintendentu pošćajacž. Tež w krašnym šćinje je ho tajta prošna knježćetwost na wutrobu položila. Nje-dostalka pjenježnych šćěšćow bla ho pak pschěče wšćidnič šćinnych pschěčelow žyrtwe njebošćeje wuwjeće. Wo šćožnej šćinereč generalneho superintendentu Nambize ho jako nušne wupotaša, tutenu prašćenju na kóžbu pad bliže štupić a na wschě wšćidnje na wosšironjenje tuteho njebošćaka a na wuwječenje žabanja

družbeje generalneje superintendentury džiwač. Nēto halle je móžno hpa, dobry wotšoblad do štuka štajicž. Konsistorialny radžicel Haupt w Schěčžinje je ho šć družbeje generalneho superintendentu w Schlesynskej pomjenowal. Džen 7. dezentbra hi we Wšćóšćlawju w pschitmošći wjele superintendentow duchownych a bohateje kičby wošabnych pschēs městowšćednydu wyschšćeje žyrtwinšće raby w Šćalinje do šćwojeho šćojšćitwa šćopotajamy, na čžož wón nastupnu rěč džećeč a superintendenta Mešćner s' Kšesborfa jeho w mjenje duchownych ponita.

Nowemu generalnemu superintendentej šć ewangelišće wošabdy Šćignitišćeho wokrješa k šćastaranju pschěpodate, potajim tež našće herbšće, wšćho hromadže na 450 duchownych. Wty pschějemy jemu móž s' wyšćololce je šćo šćojšćitwo a Bože bohate žohnowanje a ho nadžijamy, jo budža tež našće lube herbšće wošabdy na duchowopajšćitkej wutrobie nošćyč a jich prawot šćšćitowacž. — 6 —

Dyrkwinske powječe s' pruskiš Sserbow.

S' Kašowšćej wošabdy: W šćandženjm kēže bu šćčžčnych 85 džećajtow; 11 mjenje jako lēto prjedy. Železnijemu šćaržnikej šć. Wšćoškej bē ho 7. hynit narobžit a bēšćtaj štarsčej wyšćolo čželcjenaj a šćwješenaj s' tym, jo bu jimaž dowolnotoč data, mjeno šćžžora jako šćmōtra džećeč do žyrtwinnych šćinow šćapišacž. Wjele je štarsčim datu a wošbeje poručenje na šćwojich džećeč. Wšćch wuchajja a ho mošla, jo bhuč jich mjena, kaž šću w žyrtwinnych šćinach šćapišane, jako mjena Wožič džeći w šćinach žiwjenja šćapišane wostale a wone wotrostke Wóhu k čželciji a štarsčimaj k wješću.

Wšćerowanych bu jenož 18 porow; 8 mjenje jako 1904. Šćrowjenje jim blišćo a daloto! Wóh luby Knjes daj, jo bhuč pschod šćwojtm Wóžim wšćarjom hebi šćubjenu lubolcž a šćwēnotoč džećeli a njeabylš, jo čžłowjeka wutroba hebi pučž wumyšći, ale šćon Knjes wježe šćam jeho šćóš (Wšćšćb, 16, 9). Želju, prjedy dži — Sa nim wježe pučž młodych a štarych mandžšćič k šćóžu.

Wohate žně je šćinercž w našćej wošabde džećeč. 47 ras šću šćowny po dušći šćwonice a šćwēdčič, jo štari a tež młodži šćwabnjemy jako trawa a jo se šćon Knjes šćo je nemu našćich lubych pošćal pschitajnu: Wóž šćo, čžłowšće džećeč! Zato šćwēti, šće pschēs nalētm mšćs šćwōzowane, wumrjecu teke male džeći: W Šćitym šćóšćozu: Alma, šćžitarja Šćabrjeja Wšćlterja, a Šćušta, štawšćeho wšćitara Jana Šćinla, mandž šćowla.

W Šćinacž: Šćorte, šćžitarja Šćorte Pawlita mandž šćyn, a Šćrba, železnitšćeho šćaržnika Šćorte Wšćšćita mandž šćowla.
 W Šćwēci: Šćičare, šćžitarja Jana Šćneidner mandž šćyn.
 W Šćabizy: Šćorla, šćžinla Šćorte Šćerzane mandž šćyn.
 W Šćomjajtu wo Šćrba, pišćelajka Pawola Šćonata mandž šćowla
 k wošbeje wšćitke šćwabnje šćaršćimaj wotaj pšćes to, jo ho w džeći blišćo pšći domje šćatp.

K' tutym džećach wumrjecž njemandž džeći w Šćitym šćóšćozu: Šćana Šćanacž, Marž Šćolta, Marž Šćelling, Marčwa Šćlaja, Marž Šćiškla, a wo Šćinacž: Šćana Šćanacž.

Wšćitšće šću šće dom pschšćitke. Zato jandžćki wjehele čžakajju abo — šćrudnje pschđa a napominaju.

Šćola šćw. Mateja 18, 14. steji pišane: Njeje wola pschod wšćidnym Wšćóšćom w nješćehach, jo by jedny wot tych młodych (kaž wot našć wulkič) šćwabjenu był.

(Wšćichodnje dale.)

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož wola šćinšćow duchownych, ale tež we wšćch pschēdawaćnjach „Šćerw. Rowin“ na wšćach a w Wudychinje došćacž.